SALAINEN OPPI:

TIETEEN, USKONNON JA FILOSOFIAN YHDISTELMÄ.

KIRJOTTI

H. P. BLAVATSKY.

„ISIS UNVEILED"IN TEKIJÄ.

Kuudennesta englantilaisesta painoksesta suomentaneet

V. H. V. ja P. E.

SATJAAN NAASTI PAROO DHARMAH.

Totuus on korkein uskonto.

TOINEN OSA.

IHMISEN SYNTY.

HELSINGISSÄ 1917.

TEOSOFINEN KIRJAKAUPPA JA KUSTANNUSLIIKE.

Ἡ ἐμὴ διδαχὴ οὐκ ἔστιν ἐμὴ ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με.

Minun oppini ei ole minun vaan sen, joka minut lähetti.

Joh. 7: 16

Nykyaikainen tiede terottaa kehitysoppia; niin tekee myös ihmisjärki ja Salainen Oppi ja sitä aatetta tukevat vanhat tarut ja legendat, jopa raamattukin, rivien välistä luettuna. Me näemme kukan verkalleen kehittyvän nupusta ja nupun siemenestä. Mutta mistä johtuukaan siemen fyysillisine kehkiämisvaiheineen, jotka ovat kuin ohjelman mukaan valmiiksi määrätyt, ja mistä ne näkymättömät ja siis *henkiset* voimat, jotka aste asteelta ilmi tuovat sen muodon, värin ja tuoksun? Sana *kehitys (evolutio* = „esiin vierittäminen") puhuu itse puolestaan. Nykyisen ihmisrodun idun on täytynyt olla ennen olemassa tämän rodun esivanhemmissa, niinkuin siemen, jossa on kätkettynä ensikesäinen kasvi, kehittyi emäkukkansa sikiäimessä. Vanhempi kenties *ei suuresti* eroa tulevasta jälkeläisestään, mutta kuitenkin se *on erilainen*. Nykyisen elefantin ja sisiliskon vedenpaisumusta aikaisemmat esi-isät olivat ehkä mammutti ja plesiosaurus; miksikä eivät ihmisrotumme esi-vanhemmat olisi saattaneet olla *Veedoissa, Völuspassa* ja *Mooseksen kirjoissa* mainitut „jättiläiset"? On suorastaan mieletöntä uskoa „lajien muuntumisen" tapahtuneen jonkun materialistisen kehitysoppi-esityksen mukaan, mutta luonnollista on sitävastoin ajatella, että jokainen laji, alkaen nilviäisestä aina apina-ihmiseen asti, on muovautumalla muodostunut omasta alkuaikaisesta erityisestä tyypistään. — *Isis Unveiled*, I, 152—3.

ENNAKKO-HUOMAUTUKSIA

jotka koskevat

Ikimuinoisia Runoja ja neljää esi-historiallista mannermaata.

Facies totius universi, qvamvis infinitis modis variet, manet tamen semper eadem.[1]
— *Spinoza.*

Tässä teoksen Osassa tavattavat Runot ja niiden kommentariot ovat otetut samoista ikimuinaisista aikakirjoista kuin Maailmansyntyä koskevat Runot teoksen I Osassa. Mikäli mahdollista ovat ne käännetyt sanasta sanaan; mutta muutamat Runoista ovat liian hämärät ymmärrettäviksi ilman selityksiä, ja sentähden tässä niinkuin ensimäisessäkin Osassa ne ensin toistetaan kokonaisuudessaan sellaisina kuin ne ovat, ja sitten niitä tarkastetaan säe säkeeltä kommentarioineen ja koetetaan saattaa ne selvemmiksi, lisäämällä niihin reunamuistutuksia, kunnes joudutaan kommentarioiden täydellisempään selvitykseen.

Ihmisen kehitykseen nähden Salainen Oppi edellyttää kolme uutta päätelmää, jotka ovat suoranaisesti ristiriidassa sekä uudenaikaisen tieteen että tavanomaisten uskonnollisten dogmien kanssa. Se opettaa: *(a)* että yhtaikaa on ollut kehittymässä seitsemän ihmisryhmää maapallomme seitsemässä eri osassa; *(b)* että astrali- (eetteri- — Suom.) ruumis on syntynyt ennen *fyysillistä* ruumista, koska edellinen on jälkimäisen mallikuva; ja *(c)* että ihminen tässä kierroksessa käy ennen kaikkia eläinkunnan nisäkkäitä — myöskin ihmismuotoisia apinoita.[2]

---

[1]) „Vaikka maailmankaikkeuden ulkomuoto on rajattomien muutosten alainen, niin se kuitenkin aina pysyy samana". — Suom.

[2]) Kts. I Moos. 2: 19. Adam luodaan 7 värsyssä ja 19 värsyssä sanotaan: „Herra Jumala teki maasta kaikkinaiset eläimet kedolla ja kaikkinaiset linnut ilmassa, ja toi ne Adamin eteen, että hän ne nimittäisi". Siis ihminen luotiin *ennen* eläimiä, sillä ne eläimet, mitkä mai-

Salainen Oppi ei ole ainoa teos, mikä puhuu siitä, että alkuperäinen ihminen yhtaikaa syntyi maapallomme seitsemässä osassa. Hermes Trismegistuksen *Jumalallisessa Poimander'*issa löydämme puhuttavan samasta seitsemästä Alku-ihmisestä, [1]) jotka kehittyivät Luonnosta ja Taivaallisesta Ihmisestä, sen sanan joukko-merkityksessä, s. o. luovista hengistä. Myöskin George Smithin kokoomissa kaldealaisissa tauluissa, joihin on kirjotettu babylonilainen luomistaru, mainitaan Cutha-taulun ensimäisessä sarekkeessa seitsemän ihmisolentoa, „korppikasvoiset" s. o. mustanväriset, jotka „(seitsemän) Suurta Jumalaa loi". Eli niinkuin selitetään 16, 17 ja 18 rivillä:

> Keskellä maanpintaa ne kasvoivat ja tulivat suuriksi
> Ja lisääntyivät luvussa,
> Seitsemän kuningasta, veljeksiä samasta perheestä. [2])

Nämä ovat ne seitsemän Edomin kuningasta, joihin *Kabbalassa* viitataan. Ne ovat ensimäinen rotu, joka oli *epätäydellinen*, s. o. syntynyt ennenkuin „tasapaino" (sukupuolet) oli olemassa, jo joka siitä syystä hävitettiin. [3])

> Seitsemän kuningasta, kaikki veljeksiä, esiintyivät ja synnyttivät lapsia; luvultaan 6000 oli heidän kansansa. Nergas-Jumala (kuolema) hävitti ne. „Kuinka hän ne hävitti?" Saattamalla tasapainoon ne, jotka eivät vielä olleet olemassa. [4])

---

nitaan I luvussa, ovat eläinradan merkit ja samassa luvussa mainittu *ihminen* „mies ja vaimo", ei ole ihminen vaan Sefirothien, Voimien eli Enkelien lauma, „luotu Jumalan kuvaksi ja hänen kaltaisuuteensa" (I: 27). Adam, ihminen, ei ole tehty tuon kaltaisuuden mukaan eikä raamatussa tätä hänestä väitetä. Sitäpaitsi toinen Adam on esoterisesti seitsikkö, joka edustaa seitsemää ihmistä eli oikeammin ihmisryhmää. Ensimäinen Adam (Adam Kadmon) on taas *kymmenen* Sefirothin yhdistelmä. Näistä ylempi kolmio pysyy esikuvallisessa maailmassa tulevana „Kolminaisuutena", vaan seitsemän alempaa Sefirothia luo ilmenneen aineellisen maailman; ja tämä seitsikkö on *toinen Adam*. I Moos. kirja ja ne mysteriot, joiden pohjalle se sepitettiin, tuli Egyptistä. I Moos. I luvun „Jumala" on Logos ja 2 luvun „Herra Jumala" on luovat Elohimit, alemmat Voimat.

[1]) Näin sanoo Poimander: „Tämä on mysterio, joka tähän päivään asti oli salattu. Luonto, johon Taivaallinen Ihminen (Elohim eli Dhjaanit) oli sekottunut, synnytti ihmeen . . . seitsemän ihmistä, kaikki miehiä ja naisia (kaksisukuisia) . . . seitsemän hallitsijan luonnon mukaan (II: 29), s. o. Pitrien eli Elohimien seitsemän lauman mukaan, jotka heidät heijastivat itsestään eli loivat. Tämä on hyvin selvää. Mutta katsokaamme miten tätä tulkitsevat nykyaikaiset teologit, muka älykkäät ja oppineet miehet. Erään John David Chambersin (Oriel College, Oxford) toimittamassa käännöksessä „*Hermes Trismegistuksen, kristillisen (?) uusplatonikon jumaluusopilliset ja filosofiset teokset*" ihmettelee tekijä: „mitähän tarkottavat nämä seitsemän ihmistä?" Hän ratkaisee pulman päättämällä, että koska „ihminen (1 Moos. kirjan Adam Kadmon) oli mies-naisellinen . . . niin nuo seitsemän saattavat merkitä Moos. kirjoissa mainittuja myöhempiä patriarkkoja" (p. 9). Todella teologinen tapa gordilaisen solmun purkamiseksi!

[2]) George Smithin *Chaldean Account of Genesis*, p. 103.

[3]) Vrt. Zohar, *Siphra Dzenioutha*, *Idra Suta* 2928, Franck, *La Kabbale*, p. 205.

[4]) *Siphra Dzenioutha*.

Ne „hävitettiin" rotuna, uppoutumalla omiin jälkeläisiinsä (hikoilemisella): s. o. suvuton rotu jälleensyntyi (uinuvasti) kaksoissukuisiin; jälkimäiset syntyivät miesnaisellisiksi; nämä taas yksisukuisiin, kolmannen rodun myöhempään puoleen. Jos taulukot olisivat olleet vähemmän turmeltuneita, olisi niissä löydetty sana sanalta sama kertomus mikä tavataan ikimuinaisissa aikakirjoissa ja Hermeksessä, ainakin mitä tulee perusasioihin, joskaan ei kenties pienempiin yksityisseikkoihin; sillä Hermeskin on koko lailla turmeltunut väärien käännösten kautta.

On aivan varma, että näiden oppien näennäinen yliluonnollisuus, vaikka se onkin allegorinen, on niin perin vastakkainen raamatun kuolleelle kirjaimelle [1]) samoinkuin tieteen viimeaikaisille hypoteeseille, että niiden esille tuominen tulee herättämään kiivasta vastarintaa. Mutta salatieteilijät tietävät, että esoterisen viisausopin perintätietojen täytyy olla oikeampia, yksin jo siitä syystä, että ne ovat johdonmukaisimmat ja sovittavat kaikki pulmallisuudet. Sitäpaitsi on meillä apunamme egyptiläisten *Thothin kirjat* ja *Kuolleitten Kirja* ja hindulaiset *Puraanat* seitsemine Manuineen, sekä kaldealais-assyrilaiset kertomukset, joiden kirjotustiilet mainitsevat seitsemän Alku-ihmistä eli Adamia. [2]) Ne, jotka vähäsenkin tuntevat samotrakilaisia mysterioita, muistavat myöskin, että Kabirien yleisnimi oli „Pyhät Tulet", jotka loivat Elektrian saaren eli Samothrakeen seitsemällä alueella „Pyhästä Lemnoksesta [3]) syntyneen Kabirin".

Pindaroksen mukaan tämä Kabir, jonka nimi on Adamas, [4]) oli Lemnossaaren traditsionien mukaan sen alkuihmisen tyyppi, joka ensimäisenä syntyi maa-emon povesta. Hän oli luomiston järjestelmässä ensimäisten miesten esityyppi ja oli yksi seitsemästä ihmiskunnan maassa syntyneistä alku-isistä eli esivanhemmista. [5]) Jos tämän yhteyteen liitämme sen tosiasian, että Samothrakeen ottivat haltuunsa foinikilaiset ja ennen heitä salaperäiset pelasgit, jotka tulivat idästä, ja vielä muistamme, että foinikilaisten, kaldealaisten ja israelilaisten „mysterio-jumalat" olivat samat, niin on helppo löytää, mistä myöskin tuli Noakin vedenpaisumuksen sekava kertomus. Viime aikoina on käynyt kieltämättömäksi, että juutalaiset, jotka saivat ensimäiset luomisaatteensa Moosekselta, joka taas oli saanut ne egyptiläisiltä — sitten muodostivat „Mooseksenkirjansa" ja ensi-

---

[1]) Koska nykyään väitetään, että kaldealaiset taulut, jotka esittävät allegorisen kuvauksen luomisesta, lankeemuksesta ja vedenpaisumuksesta, vieläpä Babelin tornin tarusta, kirjotettiin „ennen Mooseksen aikaa" (kts. Smithin *Chaldean Account of Genesis*), niin kuinka siinä tapauksessa voidaan Mooseksen kirjoja pitää „Jumalan ilmotuksena"? Ne ovat näet vain myöhempää toisintoa samasta tarusta.

[2]) *Kabbalasta* etsittäköön tuon nimen todellinen merkitys.

[3]) Vulkanukselle pyhitetty saari.

[4]) *Philosophumena*, V; 7; Millers ed. p. 98.

[5]) *Ibid.* p. 108.

mäiset maailmansynty-traditsioninsa, Esran ynnä muiden uudestaankirjottamina, kaldealais-akkadilaisesta kertomuksesta. Meidän siis tarvitsee vain tutkia babylonilaisia ja assyrilaisia nuolenpää- ja muita kirjotuksia, niin löydämme niissäkin, katkelmina siellä täällä, ei ainoastaan Adam, Admi eli Adami-nimen alkuperäisen merkityksen vaan myöskin seitsemän Adamin luomisen eli seitsemän ihmis-juuren syntymisen — fyysillisesti katsoen Maaemosta mutta henkisesti eli astralisesti katsoen Esi-vanhusten Jumalallisesta Tulesta. Assyrian tutkijoilta, jotka eivät tunne esoterisia oppeja, tuskin voi odottaa, että he panisivat suurempaa huomiota salaperäiseen ja aina uudistuvaan *seitsen*-lukuun babylonilaisissa kirjalieriöissä kuin he panevat siihen tavatessaan sen Moos. kirjoissa ja muissa osissa raamattua. Kuitenkin löytyy noissa kirjalieriöissä muinaisten henkien luvut ja niiden ihmisjälkeläisten seitsemän ryhmää, huolimatta katkelmien tärveltymisestä, ja vieläpä ne esiintyvät niissä yhtä selvästi kuin *Poimanderissa* ja Kabbalan *Salatun Mysterion Kirjassa.* Viimemainitussa Adam Kadmon on sefirothinen puu ja myöskin „hyvän ja pahan tiedon puu". Ja tällä puulla on — sanoo värsy 32 — „ympärillään seitsemän patsasta" eli palatsia, nim. niiden seitsemän luovan enkelin, jotka vaikuttavat meidän maapallollamme seitsemän planetan piireissä. Samalla kuin Adam Kadmon on *yhteisnimi*, samalla se on myöskin Adam-ihmisen nimi. Näin sanoo George Smith kirjassaan *Chaldean Account of Genesis:*

Sana Adam, jota näissä taruissa käytetään merkitsemään ensimäistä ihmisolentoa, *ei ole nähtävästi mikään erityinen nimi vaan sitä käytetään ihmiskunnan yleisnimityksenä. Adam* kyllä esiintyy erikoisnimenä Moos. kirjoissa, mutta varmasti sitä muutamissa paikoissa käytetään vain samassa merkityksessä kuin vastaavaa assyrilaista sanaa. [1])

Sitäpaitsi ei kaldealainen eikä raamatullinen vedenpaisumus-kertomus, tarinoineen Xisuthruksesta ja Noakista, perustu niihin yleismaailmallisiin eikä edes atlantilaisiin vedenpaisumuksiin, joista kerrotaan intialaisessa Vaivasvata Manun allegoriassa. Edelliset ovat näet aivan eksoterisia vertaustaruja, joiden alkuperä on Samothrakeen esoterisissa mysterioissa. Jos aikaisemmat kaldealaiset tunsivat sen esoterisen totuuden, mikä kätkeytyy *Puraanoitten* taruihin, niin muut kansat eivät ainakaan tunteneet muuta kuin samothrakelaisen salaisuuden ja laativat tästä allegorioita. He sovittivat sen omiin tähti- ja ihmistieteellisiin eli oikeammin sukupuolisiin käsitteihinsä. Historiallisesti tiedetään Samothrakeen olleen muinaisuudessa kuulun vedenpaisumuksestaan, joka upotti koko maan ja ulottui korkeimpien vuorten huipulle; tämä tapahtui jo ennen Argonautain retkeä. Samothrakeen saaren peitti äkkiä Euksinestä (= Mustasta Merestä) saapuva tulva,

---

1) P. 86.

vaikka Euksineä ennen oli pidetty sisäjärvenä. [1]) Mutta israelilaisilla oli tarjona vielä toinenkin legenda, johon he saattoivat perustaa allegoriansa, nim. nykyisen Gobi-erämaan muuttuminen järveksi, mikä tapahtui *viimeisen kerran* n. 10,000 tai 12,000 vuotta sitten, jolloin monet Noakit perheinensä karkottuivat ympäröiville vuorille. Koska babylonilaiset kertomukset ovat nykyaikana pantuja kokoon sadoistatuhansista särkyneistä palasista — yksin Kujundshikin kummusta saatiin Layard'in kaivauksilla lähes 20,000 kirjotustiilen palasta — niin tässä toistetut otteet ovat verrattain niukat; mutta sellaisinaankin ne vahvistavat miltei jokaista meidän opeistamme; aivan varmasti ainakin kolmea. Nämä ovat:

(1) Että se rotu, joka ensimäisenä lankesi synnyttämiseen, oli musta rotu (zalmat qaqadi), jota he kutsuvat Adamu eli Mustaksi Roduksi, ja että Sarku eli Valkoinen Rotu pysyi senjälkeen pitkät ajat puhtaana.

(2) Että babylonilaiset tunsivat kaksi päärotua lankeemuksen tapahtuessa (sillä „Jumalien rotu" eli Pitrien eetteriset kaksoismuodot olivat näitä kahtakin aikaisemmat). Tämä on Sir H. Rawlinsonin mielipide. Nuo heidän kaksi rotuansa ovat meidän toinen ja kolmas juurirotu.

(3) Että nämä seitsemän jumalaa, joista jokainen loi yhden ihmisen eli ihmis-ryhmän, olivat „vangittuja eli ruumistuneita jumalia". Nämä jumalat olivat: jumala Zi; jumala Zi-ku, „jalo elämä", „puhtauden ohjaaja"; jumala Mirku, „jalo kruunu", „(myöhemmin) vangittujen jumalien pelastaja kuolemasta", ja „niiden tummien rotujen luoja, jotka hänen kätensä oli tehnyt"; jumala Libzu, „viisas jumalien joukossa"; jumala Nissi; jumala Suhhab; ja Hea eli Sa, niiden yhdistelmä, „viisauden ja syvyyden jumala", joka syntiinlankeemuksen aikoina tehdään samaksi kuin Oannes-Dagon ja yhteiskäsitteenä kutsutaan Demiurgiksi eli Luojaksi [2])

Babylonilaisissa katkelmissa on kaksi n. k. „luomista", ja koska 1 Moos. kirja liittyy niihin, huomaamme, että sen kaksi ensimäistä lukua on erotettu toisistaan, niin että toinen sisältää Elohimin, toinen Jehovan luomisen. [3]) Niiden oikea järjestys ei ole kuitenkaan säilynyt näissä eikä muissakaan eksoterisissa kertomuksissa. Salaisten oppien mukaan nämä „luomiset" koskevat, edellinen seitsemän alkuaikaisen ihmisen luomista, jonka tekijöinä olivat Esivanhukset, Pitrit eli Elohim, ja jälkimäinen ihmisryhmien luomista syntiinlankeemuksen jälkeen.

Kaikki tämä tulee tutkittavaksi tieteen valossa ja ottamalla vertauksia kaikkien muinaiskansojen kirjoista, niinpä raamatustakin, esityksen rinnalle. Mutta

---

[1]) Kts. Plinius, IV, 12; Strabo, 10; Herodotos, VII, 109; Pausanias, VII, 4 y. m.

[2]) *Chaldean Account of Genesis*, p. 82.

[3]) I luvussa on näet tekstin mukaan Luojana Elohim, „Jumala", oik. „Jumalat"; toisessa luvussa JHVH, „Herra Jumala". Suom.

ennenkuin me käymme käsiksi esihistoriallisten rotujen syntyyn, lienee tarpeellistä sopia nimistä, joita annamme niille mantereille, missä neljä suurta rotua ennen meidän adamista rotuamme syntyi, eli ja kuoli. Muinaisaikoina ja esoterismissa näillä oli monta nimeä, aina sen kansan kielen mukaan, mikä niistä mainitsi kirjoissaan ja aikatiedoissaan. Niinpä esim. sitä mannerta, mitä *Vendiidaadissa* mainitaan Airjana Vaeedshoo'n nimellä,[1]) missä syntyi alkuperäinen Zoroaster,[2]) kutsutaan *Puraana*-kirjallisuudessa Shveeta Dviipaksi, Meeru-vuoreksi, Vishnun asunnoksi j. n. e. ja Salaisessa Opissa yksinkertaisesti „jumalien maaksi", joiden johtajia olivat „tämän planetan Henget".

Siis mahdollisesti syntyvän ja hyvinkin uskottavan sekaannuksen välttämiseksi pidämme parhaimpana ottaa käytäntöön neljän alituisesti mainittavan mantereen nimiksi sellaisia, jotka sivistyneelle lukijalle ovat tutumpia. Aiomme siis kutsua ensimäistä mannerta, oikeammin ensimäistä lujaa maankamaraa, minkä päällä jumalaiset esivanhukset kehittivät ensimäisen rodun, nimellä

I. Häviämätön Pyhä Maa.

Tähän nimeen antaa aihetta se, että sanotaan: tämä „Häviämätön Pyhä Maa" ei koskaan joutunut saman kohtalon uhriksi kuin muut mantereet, koska se on ainoa, minkä on määrä kestää Manvantaran alusta sen loppuun asti kunkin kierroksen aikana. Se on ensimäisen ihmisen kehto ja viimeisen *jumalallisen* kuolevaisen asunto, hänen, joka on valittu olemaan Shishtana[3]) tulevan ihmiskunnan siemenenä. Tästä salaperäisestä ja pyhästä maasta voidaan sanoa hyvin vähän, paitsi kenties mitä muuan kommentario runollisesti lausuu, että *„Pohjantähti luo siihen valvovan silmänsä Suuren Hengityksen kunkin päivän aamunkoitteesta sen iltahämärän loppuun asti".*[4])

II. Hyperborealainen[5]) manner.

Tämän nimen valitsemme toiselle mantereelle, sille maalle, joka ulotti kärkensä etelään ja länteenpäin pohjoisnavasta ja sai asujamikseen toisen rodun, kunnes siihen kuului koko se ala, mikä nykyään tunnetaan Pohjois-Aasiana. Nimen „hyper-boreos" antoivat kreikkalaiset sille kaukaiselle salaperäiselle seudulle, minne heidän kertomuksensa mukaan Hyperborealainen Apollo joka

---

[1]) Kts. Bund. 79, 12.

[2]) „Alkuperäisellä" me tarkotamme sitä Amshaspendiä, jota kutsutaan „Zarathustraksi, Jiman tekemän Varan herraksi ja hallitsijaksi siinä maassa". Oli useita Zarathustroja eli Zertusteja; yksin *Dabistan* mainitsee niitä 13, mutta ne olivat kaikki tuon ensimäisen jälleensyntymiä. Viimeinen Zoroaster oli Azarekshin tulitemppelin perustaja ja hän kirjotti ne alkuperäistä pyhää magia-uskontoa käsittävät kirjat, mitkä Aleksander hävitti.

[3]) Shishta, sansk. = „jäännös", „tähteet". Suom.

[4]) Intiassa tätä kutsutaan „Brahmaan päiväksi".

[5]) Hyper-boreos = „tuolla puolla Pohjanherran". — Suom.

vuosi matkusti. Tähtitieteellisesti Apollo tietysti on aurinko, joka jättäen Hellaksen pyhäköt vuosittain halusi käydä kaukaisessa maassaan, missä auringon ei sanottu laskevan ensinkään puoleen vuoteen. „Εγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι" sanoo muuan säe Odysseiassa (X: 86).[1]

Mutta historiallisesti eli paremmin sanoen kansantieteellisesti ja geologisesti merkitys on toinen. Hyperborealaisten maa, joka ulottui tuolle puolen Boreaksen — lumien ja pakkasten kylmäsydämisen jumalan, joka mielellään loikoili raskaassa unessa Rhipaioksen vuoriston harjalla — ei ollut mikään ihannemaa, niinkuin tarujenkertojat otaksuvat, eikä myöskään sijainnut Skythian ja Danuben (Tonavan) lähistöllä.[2] Se oli todellinen manner, mantuinen maa, jossa ei noina varhaisina aikoina tietty mistään talvesta, eikä sen surkeilla jätteillä nytkään ole enempää kuin yksi yö ja yksi päivä vuodessa. Yön varjot eivät siihen lankea, sanoivat kreikkalaiset, sillä se on „Jumalien Maa", Apollon, valon jumalan mieli-asunto ja sen asukkaat ovat hänen rakkaita pappejaan ja palvelijoitaan. Tätä voidaan nykyään pitää runollisena *mielikuvituksena*, mutta silloin se oli runopukuinen *totuus*.

III. Lemuria.

Kolmatta mannerta tulemme kutsumaan Lemuriaksi. Tuo sana on P. L. Sclater'in keksintö eli aate. Hän näet (vv. 1850—1860) väitti eläintieteen perusteella, että esihistoriallisina aikoina oli olemassa manner, minkä hän osotti ulottuneen Madagaskarista Ceyloniin ja Sumatraan. Siihen kuului muutamia osia nykyisestä Afrikasta, mutta muuten tuo suunnaton manner, joka ulottui Intian Valtamerestä Australiaan, on nykyään kokonaan kadonnut Tyynen Meren aaltoihin, jättäen jälkeensä ainoastaan sinne tänne muutamia vuorenhuippuja, mitkä nyt ovat saaria. Mr. Charles Gould kirjottaa, että luonnontutkija A. R. Wallace:

> Laskee tertiääri-aikaisen Australian ulottuvaksi Uuteen Guineaan ja Salomonin saariin, ehkäpä Fidshi-saariin asti, ja sen pussieläin-lajeista hän päättää, että sillä on ollut yhteyttä pohjoisen mantereen kanssa sekundääri-ajalla.[3]

Toisessa paikassa puhumme pitemmälti tästä asiasta.[4]

---

1) „Sillä lähellä ovat toisiansa yön ja päivän tiet". Samassa paikassa kerrotaan näet, että paimenen äänen, joka illalla palaa laumoineen, kuulee se paimen, joka aamulla lähtee matkaan. Suom.

2) Kts. Volcker, *Mythological Geography*, pp. 145—170.

3) *Mythical Monsters*, p. 47.

4) Huomautettakoon kuitenkin jo tässä, että Mr. Wallace ei hyväksy Mr. Sclaterin aatetta, vaan sitä vastustaa. Mr. Sclater ajattelee maata eli mannerta, joka muka entisinä aikoina yhdisti Afrikan, Madagaskarin ja Intian toisiinsa, mutta ei Australiaa Intiaan. Ja Mr. Wallace näyttää kirjassaan *Geographical Distribution of Animals and Island Life*, että sellaisen maan edellyttäminen on aivan suotta niillä eläintieteellisillä perusteilla, mitä on esiintuotu. Mutta hän

IV. Atlantis.

Näin nimitämme neljättä mannerta. Se olisi ensimäinen *historiallisesti tunnettu* maa, jos vanhojen kansojen säilyneihin traditsioneihin pantaisiin enemmän huomiota kuin tähänasti on pantu. Kuuluisa Plaatonin kuvaama Atlantis-saari oli vain yksi kaistale tuosta suuresta mantereesta. [1])

V. Europpa.

Viides manner oli Amerikka; mutta koska se on vastaisella pallonpuoliskolla, niin lukevat intialais-arjalaiset salatieteilijät tavallisesti viidenneksi Europan ja Vähän-Aasian, jotka ovat melkein samanikäiset kuin Amerikka. Jos heidän oppinsa seuraisi mantereitten esiintymistä geologisessa ja maantieteellisessä aikajärjestyksessä, niin olisi tämä luokitus muutettava toiseksi. Mutta koska mantereitten peräkkäinen esiintyminen on asetettu samaan järjestykseen kuin ihmisrotujen kehitys, ensimäisestä viidenteen, s. o. meidän arjalaiseen juurirotuun saakka, niin on Europpa kutsuttava viidenneksi suureksi mantereeksi. Salainen Oppi ei ota lukuun saaria ja niemimaita eikä se seuraa uudenaikaista maantieteellistä maitten ja merten jaotusta. Varhaisimpien salaisten oppien esiintymisestä ja suuren Atlantiksen häviöstä asti on maanpinta muuttunut useammin kuin kerran. Oli aika, jolloin Egyptin deltamaa ja Pohjois-Afrikka kuului Europpaan, ennenkuin Gibraltarin salmen muodostuminen ja Europan mantereen kohoaminen korkeammalle tykkönään muutti Europan kartan. Viimeinen suuri muutos tapahtui n. 12,000 vuotta sitten, [2]) ja sen seurauksesta upposi Plaatonin pieni saari, jota hän kutsuu Atlantikseksi sen emämantereen mukaan. Maantiedekin kuului muinaisina aikoina mysterioihin. Sanovi *Zohar:*

> Nämä (maan ja meren) salaisuudet annettiin salais-tieteiden oppilaille mutta ei maantieteilijöille. [3])

---

puolestaan tunnustaa, että paljon lähempi yhdyssuhde on Intian ja Australian välillä, ja tämä koskee niin kaukaista aikaa, että se oli „ainakin ennen tertiääri-aikaa". Yksityisessä kirjeessä hän lisää, ettei „mitään nimeä ole annettu tälle otaksutulle maalle". Kuitenkin se maa oli olemassa ja oli tietysti „ennen tertiääri-aikaa", sillä Lemuria, jos annamme sen nimen kolmannelle mantereelle, oli hävinnyt, ennenkuin Atlantis täysin kehittyi, ja Atlantis oli uponnut ja sen pääosat hävinneet näkyvistä ennen mioseeni-kauden loppua.

[1]) Kts. *Esoteric Buddhism* kirjaa.

[2]) Kas tässä muuan „yhteensattuma":

„Nykyään on todistettu, että jokseenkin myöhäisinä geologisina aikoina tämä Pohjois-Afrikan alue oli Espanjaan kuuluva niemimaa ja että sen liittyminen (varsinaiseen) Afrikkaan johtui Gibraltarin solan uurtumisesta ja siitä, että etelässä merenpohja nousi, muodostaen nykyisen Saharan. Tämän entisen Sahara-*meren* rannikot huomataan vielä nytkin niistä raakunkuorista, jotka kuuluvat samoille simpukoille, mitä elää Välimeren rannoilla." (Prof. Oscar Schmidt, *Doctrine of Descent and Darvinism*, p. 244).

[3]) III, 10 a.

Se väite, että fyysillinen ihminen alkuaan oli tertiääri-kautta aikaisempi jättiläinen ja että hän eli maan päällä 18,000,000 vuotta sitten, tuntuu tietysti eriskummaiselta nykyaikaisen oppineisuuden ihailijoilta ja uskojilta. Biologien koko vallassääty tulee kopeasti kääntämään selkänsä sille aatteelle, että sekundääri-ajalla olisi elänyt tämä kolmannen rodun jättiläinen, olento, joka menestyksellä kykeni mittelemään voimiansa maan, meren ja ilman suunnattomien hirviöiden kanssa. Näiden ihmisten esi-isillä, atlantilaisten eetterisillä alkutyypeillä ei myöskään ollut mitään pelättävää senaikuisilta olennoilta, mitkä (ollen fyysillisiä) eivät voineet heitä vahingoittaa. Nykyaikainen ihmistieteen tutkija varsin mielellään naurakoon meidän titaaneillemme, niinkuin hän nauraa raamatun Adamille, ja niinkuin vuorostaan jumaluusoppinut nauraa tiedemiehen apinamaiselle esi-isälle. Salatieteilijät ja heidän ankarat arvostelijansa voivat tuntea maksaneensa molemmin puolin laskunsa jokseenkin tyydyttävästi. Salaiset tieteet väittävät vähemmän mutta täyttävät paremmin väitöksensä kuin joko darvinilainen ihmistiede tai raamatullinen jumaluusoppi.

Eikä tarvitse esoterisen ajanlaskun ketään pelottaa. Sillä mitä vuosimääriin tulee, ovat meidän päiviemme suurimmat auktoritetit yhtä horjuvalla ja epävarmalla kannalla kuin Välimeren aallot ovat vaihtuvia. Siinä jo, mikä koskee suurten geologisten kausien kestävyyttä, ovat Kuninkaallisen Seuran oppineet kaikki yhtä toivottomassa pulassa ja he harppaavat sangen helposti yhdestä miljonasta 500 miljonaan vuoteen, kuten tulee näkymään monessa kohdin vertaillessamme heidän lausuntojaan.

Ottakaamme yhdeksi esimerkiksi Mr. Crollin laskelmat. Jos tämän asiantuntijan mukaan 2,500,000 vuotta on se aika, mikä on kulunut tertiääri-ajan eli eoseeni-kauden alkamisesta, kuten eräs amerikkalainen geologi kertoo hänen sanoneen [1]; tai jos hän „lukee 15 miljonaa eoseeni-kauden alkamisesta", niinkuin muuan englantilainen geologi [2]) toistaa hänen sanojaan, niin molemmat aikamäärät vastaavat Salaisen Opin lukuja. [3]) Sillä kun Salainen Oppi lukee

---

[1]) A. Winchell, geologian professori, *World-Life*, p. 369.

[2]) Mr Charles Gould, Tasmanian geologinen tarkastaja, kirjassaan *Mythical Monsters*, p. 84.

[3]) Sir Charles Lyellin, jonka ansioksi luetaan noiden „onnistuneiden" *eoseeni, mioseeni* ja *plioseeni* nimien keksiminen, jotka tarkottavat tertiääri-ajan kolmea ala-osastoa, olisi toki pitänyt edes suunnilleen määritellä „aateluomustensa" pituutta. Mutta kun hän jätti näiden aikakausien kestämisajan erikoistutkijoiden arvailtavaksi, on tuon onnistuneen ajatuksen tuloksena vain mitä suurin hämminki ja sekavuus. Näyttää olevan toivoton työ toistaa edes yhtä numerosarjaa mistään teoksesta, niin ettei sama tekijä joko aikaisemmassa tai myöhemmässä kirjassaan jo väittäisi itseään vastaan. Sir William Thomson, eräs kaikkein huomattavimpia nykyaikaisia auktoritetteja, on muuttanut mielipidettänsä puolentusinan kertaa, mitä tulee auringon ikään ja maankuoren jähmettymiseen. Thomson'in ja Tait'in yhteisessä kirjassa *Natural Philosophy* löydämme, että ainoastaan kymmenen miljonaa vuotta olisi kulunut siitä kuin maan lämpötila salli kasviston esiin-

neljästä viiteen miljonaa vuotta neljännen juurirodun kehityksen alku- ja loppui kohdan välille Lemurian ja Atlantiksen mantereilla; yhden miljonan vuotta viidennen eli arjalaisen rodun ikää nykyhetkeen asti ja noin 850,000 vuotta suuren Atlantiksen viimeisen laajan niemimaan uppoamisesta — niin kaikki tämä voi helposti sopia niihin 15.000,000 vuoteen, mitkä Mr. Croll lukee tertiääri-ajalle. Mutta aikatieteellisesti tuon kauden pituus on toisarvoista, koska meillä on ainakin muutamia amerikkalaisia tiedemiehiä, joihin voimme nojautua. Nämä herrat väittävät, että ihminen on ollut olemassa niinkin kauan sitten kuin sekundääriaikana eivätkä välitä siitä, että heidän väitteitänsä kutsutaan ei ainoastaan epäiltäviksi vaan mielettömiksi. He ovat löytäneet ihmisjalan jälkiä tuon aikakauden kallioissa; eikä de Quatrefages myöskään löydä päteviä tieteellisiä syitä, miksikä ei ihminen olisi voinut olla olemassa sekundääri-aikana.

Suoraa totuutta puhuen ovat geologiset ajat ja kaudet pelkkiä tekaistuja käsitteitä, koska ne vielä ovat tuskin edes määriteltyjä ja geologeista tai luonnontieteilijöistä on harvoin kahta, jotka olisivat luvuista samaa mieltä. Oppinut veljeskunta jättää laajan valinta-alan salatieteilijälle. Ottaisimmeko yhdeksi tueksemme Mr. T. Mellard Readin? Tämä herrasmies eräässä kirjotuksessa nimeltä „Kalkkikivi geologisen ajan määrääjänä", jonka hän luki v. 1878 Kuninkaallisessa Seurassa, väittää, että *vähin aika*, mikä vaaditaan sedimentti-kerrosten muodostumiseen ja kalkkia synnyttävien aineitten poistumiseen on tasaluvuissa 600 miljonaa vuotta.[1]) Vai pitääkö meidän etsiä tukea ajanlaskullemme Mr. Darwinin teoksista, jolloin hänen teoriansa mukaan tarvitaan elimellisiin muutoksiin 300:sta 500:aan miljonaan vuoteen? Sir Charles Lyell ja prof. Houghton tyytyivät asettamaan kambrisen aikakauden alkamisen, edellinen 200 ja jälkimäinen 240 miljonaa vuotta sitten. Geologit ja eläintieteilijät omaksuvat pisimmän ajan, mutta Mr. Huxley aikoinaan pani maanpinnan kovettumisen alkamaan 1,000 miljonaa vuotta sitten eikä tahtonut siitä tinkiä yhtä vuosituhattakaan.

Mutta pääasia mielestämme ei olekaan luonnontieteilijöiden yksimielisyys

---

tymisen (App. et seq.: myös *Trans. Roy. Soc. Edin.* XXIII, Pt. I, 157, 1862, missä 847 peruutetaan). Mr. Darwin sanoo Sir William Thomsonin arvioivan „vähintäin 98 ja enintäin 200 miljonaa vuotta maankuoren jähmettymisestä" (Kts. Ch. Gould, *op. cit.* p. 83.) Samassa teoksessa *(Nat Phil.)* mainitaan 80 miljonaa vuotta siitä kuin kuorettuminen alkoi nykyiseen maailmantilaan asti. Ja viimeisessä esitelmässään (1887), kuten toisaalla on esitetty, Sir William Thomson selittää, että aurinko ei ole vanhempi kuin 15 miljonaa vuotta! Mr. Croll taas perustaa väitöksensä auringonlämmön kestävyysrajoihin, Sir William Thomsonin aikaisemmin määrittelemien lukujen mukaan, ja laskee 60 miljonaa vuotta kambrisen ajan alkamisesta. Tämä on toivotonta *täsmällisen* tiedon rakastajille. Siis, esittäköön salatiede minkälaisia lukuja tahansa, ne varmasti saavat tukea joko toiselta tai toiselta uudenaikaiselta tiedemieheltä, jota pidetään asiantuntijana ja auktoritetina.

[1]) Kts. *Proceedings*, Royal Society, London, XXVIII, 281.

tai erimielisyys geologisten aikakausien kestämisestä, vaan ainoastaan se, että he ihme kyllä ovat täysin samanmielisiä yhdestä kohdasta, ja tämä on hyvin tärkeä seikka. Ne kaikki uskovat, että mioseeni-ajalla — joko yksi tai kymmenen miljonaa vuotta sitten — Grönlannissa ja vieläpä Huippuvuorilla, jotka ovat jäännöksiä meidän toisesta eli hyperborealaisesta mantereesta „oli miltei troopillisen lämmin ilmanala". Homeroksen aikuiset kreikkalaiset olivat säilyttäneet hyvin eloisan perintätiedon tästä „ainaisen päivänpaisteen maasta", minne Apollo vuosittain matkusti. Tiede kertoo, että:

Mioseeni-kaudella Grönlannissa (70° pohj. leveyttä) kehittyi suuri joukko puita, kuten marjakuusi, saarnipyökki, sequoia, joka on sukua sennimisille kalifornialaisille lajeille, pyökkejä, vaahteroita, pajuja, tammeja, poppeleita ja saksanpähkinöitä, sekä eräs magnolia- ja eräs zamia-laji. [1])

Sanalla sanoen Grönlannissa kasvoi etelämaan kasveja, jotka ovat Pohjolassa nykyään tuntemattomia.

Ja nyt herää tämä luonnollinen kysymys. Jos kreikkalaiset Homeroksen päivinä tunsivat hyperborealaisen maan, s. o. Boreaksen, talven ja pyryjen jumalan, takaisen siunatun ihanne-maan, jota myöhemmät kreikkalaiset ja heidän kirjailijansa turhaan koettivat sijottaa tuolle puolen Skythian, maan, missä yöt olivat lyhyet ja päivät pitkät; ja jonka toisella puolella oli maa, missä aurinko ei koskaan laskenut ja palmut vapaasti versoivat — jos he tunsivat kaiken tämän, kuka heille siitä oli kertonut? Heidän päivinään ja kaukaisina aikoina sitä ennen Grönlanti varmasti jo oli ollut iki-lumien ja sulamattoman jään peitossa, aivan niinkuin nytkin. Kaikki on omiansa näyttämään, että se maa, missä yöt olivat lyhyet ja päivät pitkät, oli Norja tai Skandinavia, joiden tuolla puolla oli ikuisen valon ja kesän siunattu maa. Jotta kreikkalaiset saattoivat tästä tietää, oli perintäkertomus heille saapunut joltakin heitä aikaisemmalta kansalta, joka tunsi nuo ilmasto-seikat, sillä kreikkalaiset itse eivät niistä saattaneet tietää. Meidänkin päivinämme tiede aavistaa, että napamerten takana ihan pohjoisnavan piirissä on olemassa meri, mikä ei konsanaan jäädy, ja manner, joka on aina viheriöivä. Muinaiset opit ja myöskin *Puraanat* — kunhan joku ymmärtää niiden allegoriat — sisältävät samoja väitteitä. Riittäköön siis meille se sangen todennäköinen huomio, että nykyaikaisen tieteen otaksumalla mioseeni-ajalla, jolloin Grönlanti oli miltei troopillinen maa, siellä eli nykyään historialle tuntematon ihmissuku.

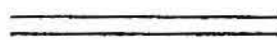
[1]) Gould, *Mythical Monsters*, p. 91.

Huomautus.

Lukijaa pyydetään pitämään mielessään, että seuraavat luvut eivät ole peräkkäisessä aikajärjestyksessä. I Kirjassa toistetaan ne Runot, mitkä muodostavat esityksen selkärangan, ja muutamia tärkeämpiä kohtia selitetään ja käsitellään. II ja III Kirjan luvuissa annetaan useita lisätietoja ja yritetään ainetta täydellisemmin selvittämään.

I KIRJA.

IHMISEN SYNTY.

KAKSITOISTA RUNOA „DZYANIN KIRJASTA“

SELITYKSINEEN.

Olipa Impi ilman tyttö
Kave Luonnotar korea
Piti viikkoista pyhyyttä
Iän kaiken impeyttä
Ilman pitkillä pihoilla
Tasaisilla tantereilla.
— — — — — —
Kantoi kohtua kovoa
Vatsan täyttä vaikeata
Vuotta seitsemän satoa.
— — — — — —
Tuli sotka sorea lintu
Keksi polven veen emosen
— — — — — —
Lentelevi liitelevi
Päähän polven laskeuvi
Siihen laativi pesänsä
Muni kultaiset munansa
Rautamunan seitsemännen.

Kalevala (I Runo).

IHMISEN SYNTY.

Dzyanin Runoista. [1]

I Runo.

1. Se Lha, joka neljättä vierittää, on seitsemiä hallitsevien Lha'ien palvelija, niiden, jotka kiertävät, vaunujaan ajaen, Herraansa, meidän maailmamme ainoata silmää. Hänen henkäyksensä antoi elämän seitsemälle. Se antoi elämän ensimäiselle.

2. Maa sanoi: „Sinä loistavien kasvojen Herra, minun taloni on tyhjä . . . Lähetä poikasi kansottamaan tätä pyörää. Sinä olet lähettänyt seitsemän poikaasi Viisauden Herran luo. Seitsemän kertaa lähempänä hän sinut näkee, seitsemän kertaa enemmän hän sinua tuntee. Sinä olet kieltänyt palvelijoitasi, pieniä renkaita, viemästä va-

---

[1]) Ainoastaan neljäkymmentäyhdeksän säettä monesta sadasta toistetaan tässä eikä jokaista värsyä ole käännetty ihan sanasta sanaan, vaan joskus on sisällystä hieman muovailtu suuremman selvyyden ja järkiperäisyyden saavuttamiseksi, milloin kirjaimellinen käännös olisi ollut aivan käsittämätön.

loasi ja lämpöäsi, katkaisemasta rikkailta antimiltasi niiden kulkua. Lähetä nyt ne samat palvelijasi luo."

3. Sanoi loistavien kasvojen herra: „Minä lähetän sinulle tulen, kun työsi on alkanut. Kohota äänesi muihin Lookiin; käänny Isäsi, Lootuksen Herran puoleen, anomaan hänen poikiansa . . . Sinun väkesi tulee olemaan Isien hallittavana. Sinun ihmisesi tulevat olemaan kuolevaisia. Viisauden Herran ihmiset, mutta ei Sooman pojat, ovat kuolemattomia. Lakkaa valittamasta. Seitsemän nahkaasi ovat vielä päälläsi . . . Sinä et ole valmis. Sinun ihmisesi eivät ole valmiita."

4. Suurten tuskien jälkeen hän heitti pois kolme vanhaa nahkaansa ja puki ylleen seitsemän uutta ja seisoi nyt ensimäiseen puettuna.

II Runo.

5. Pyörä vieri vielä kolmekymmentä kymmenmiljonaa. Se rakensi Ruupoja: pehmeitä kiviä, jotka kovenivat, kovia kasveja, jotka pehmenivät. Näkyväisiä näkymättömistä, hyönteisiä ja pikku-eloja. Äiti pudisti ne selästänsä, niinpiankuin ne levisivät sen ylitse. . . . Kolmenkymmenen kymmenmiljonan jälkeen hän kääntyi ympäri. Hän makasi selällään; kyljellään . . . Hän ei tahtonut kutsua taivaan poikia, hän ei tahtonut pyytää viisauden poikia. Hän loi omasta povestaan. Hän kehitti vesi-ihmisiä, kauhistuttavia ja pahoja.

6. Vesi-ihmiset, kauhistuttavat ja pahat, hän itse loi muiden jätteistä. Ensimäisensä, toisensa ja kolmantensa kuonasta ja limasta hän muodosti ne. Dhjaanit tulivat ja katselivat . . . kirkkaan Isä-Äidin Dhjaanit, valkoisista piireistä he tulivat, kuolemattomien kuolevaisten asunnoista.

7. Tyytymättömiä he olivat. „Meidän lihamme ei ole siellä. Ei mitään sopivia ruumiita meidän veljillemme viidenneltä. Ei mitään asuntoja eloja varten. Puhtaita vesiä eikä sekavia täytyy heidän saada juoda. Kuivattakaamme ne".

8. Liekit tulivat. Tulet kipinöineen, yötulet ja päivätulet. Ne kuivattivat sekavat tummat vedet. Kuumuudellaan he tukahuttivat ne. Lhat korkeudesta, Lhamajin'it alhaalta tulivat. He tuhosivat ne muodot, mitkä olivat kaksi- ja nelikasvoisia. He taistelivat vuohi-ihmisiä ja koirapäisiä ja kalanruumiisia ihmisiä vastaan.

9. Emävesi, Suuri Meri, itki. Hän nousi, hän katosi kuuhun, joka oli hänet nostanut, joka oli hänet synnyttänyt.

10. Kun he olivat hävitetyt, pysyi Maaemo paljaana. Hän pyysi tulla kuivatetuksi.

III Runo.

11. Herrojen Herra tuli. Äidin ruumiista hän erotti vedet ja tämä oli taivas ylhäällä, ensimäinen taivas.

12. Suuret Tshoohanit kutsuivat Kuun Herroja ilmamaisine ruumiineen: „Synnyttäkää ihmisiä, oman luontoisianne. Antakaa heidän sisäänsä muodot. Äiti rakentaa ulkopuolelle verhoja. Mies-naisia he tulevat olemaan. Liekin Herroja myöskin . . ."

13. He lähtivät kukin määrättyyn maahansa; seitsemän heitä oli, kukin omaan osaansa. Liekin Herrat jäivät jälkeen. He eivät tahtoneet lähteä, he eivät tahtoneet luoda.

IV Runo.

14. Seitsemän joukkoa, tahdosta syntyneet Herrat eloasuovan hengen yllyttäminä erittivät itsestään ihmisiä, kukin omassa vyöhykkeessään.

15. Seitsemän kertaa seitsemän tulevien ihmisten varjoa syntyi, kukin omaa väriään ja laatuaan. Kukin isäänsä huonompi. Isät, nuo luuttomat, eivät voineet antaa elämää luurankoisille olennoille. Heidän jälkeläisensä olivat Bhuutoja, joilla ei ollut muotoa eikä älyä. Sentähden niitä kutsutaan Tshaajaa-roduksi.

16. Kuinka Manushjat syntyvät? Järjellä varustetut Manut, kuinka ne muodostuvat? Isät kutsuivat avukseen oman tulensa, joka on maan sisässä palava tuli. Maan henki kutsui aurinkotulen avukseen. Nämä kolme yhteisponnistuksin loivat hyvän Ruupan. Se saattoi seistä, kävellä, juosta, laskeutua pitkälleen tai lentää. Kuitenkin se yhä oli vain Tshaajaa, tajuton varjo . . .

17. Henkäys kaipasi muotoa; isät antoivat sen. Henkäys kaipasi karkeata ruumista; maa sen muovaili. Henkäys kaipasi elonhenkeä; Aurinko-Lhat sen puhalsivat muotoon. Henkäys kaipasi ruumiinsa kuvastusta. „Me annamme sille omamme" — sanoivat Dhjaanit. Henkäys kaipasi himojen välinettä; „Siinä on!" — sanoi vesien kuivattaja. Mutta henkäys kaipaa järkeä Kaikkeuden tajuamiseksi; „Me emme voi sitä antaa" — sanoivat isät. „Minulla ei koskaan ole ollut sitä" — sanoi Maan henki. „Muoto palaisi pois, jos minä antaisin omani" — sanoi suuri tuli. . . Näin ovat luuttomat antaneet elämän niille, joista tuli luurakenteisia ihmisiä kolmannessa.

V Runo.

18. Ensimäiset olivat Joogan poikia. Heidän poikansa olivat keltaisen isän ja valkoisen äidin lapsia.

19. Toinen rotu oli silmikoitumisen ja laajentumisen tuote, ei-suvullinen suvuttomasta.[1]) Näin syntyi, oi Lanuu, toinen rotu.

20. Heidän isänsä olivat itse-syntyneitä. Itse-syntyneet olivat Tshaajoja, Herrojen, Isien, Hämärän Poikien loistavista ruumiista.

21. Kun rotu vanheni, sekaantuivat vanhat vedet tuoreempiin vesiin. Kun sen pisarat tulivat sekaviksi, hä-

---

[1]) Ainoastaan lauseen aate ja henki on tässä toistettu, koska sanallinen käännös ei paljoakaan ilmaisisi lukijalle.

visivät ne ja haihtuivat uuteen virtaan, kuumaan elämänvirtaan. Ensimäisen ulkonainen tuli toisen sisäiseksi. Vanha siipi tuli uudeksi varjoksi ja siiven varjoksi.

VI Runo.

22. Sitten toinen kehitti munasta syntyneen, kolmannen. Hiki kasvoi, sen pisarat kasvoivat ja pisarat tulivat koviksi ja pyöreiksi. Aurinko sitä lämmitti; Kuu jäähdytti ja muovaili sitä, Tuuli elätti sitä sen kypsymiseen asti. Valkoinen Joutsen tähtöiseltä taivaanlaelta varjosti suurta pisaraa. Tulevan rodun muna, myöhemmän kolmannen ihmis-joutsen. Ensin mies-naisellinen, sitten mies ja nainen

23. Itsesyntyneet olivat Tshaajoja, varjoja Hämärän Poikien ruumiista. Ei vesi eikä tuli voinut heitä hävittää. Mutta heidän poikiansa kyllä.

VII Runo.

24. Viisauden pojat, Yön Pojat, valmiina jälleensyntymään, tulivat alas. He näkivät ensimäisen kolmannen kurjat muodot. „Me voimme valita", sanoivat Herrat, „meillä on viisaus". Muutamat astuivat Tshaajoihin. Muutamat heijastivat itsestään kipinän. Muutamat jättivät neljänteen. Omasta Ruupastaan he täyttivät Kaaman. Ne, jotka astuivat sisään, tulivat Arhateiksi. Ne, jotka saivat ainoastaan kipinän, pysyivät tiedottomina; kipinä paloi

matalalla. Kolmannet jäivät yhä älyttömiksi. Heidän Dshiivansa eivät olleet valmiita. He asetettiin erikseen seitsemäin joukkoon. He tulivat kapea-päisiksi. Kolmannet olivat valmiita. „Niissä me tulemme asumaan", sanoivat Liekin ja Tumman Viisauden Herrat.

25. Kuinka Maanasat, Viisauden Pojat, toimivat? He hylkäsivät itse-syntyneet. Ne eivät olleet valmiita. He hylkäsivät hiestä syntyneet. Ne eivät olleet aivan valmiita. He eivät tahtoneet astua ensimäisiin munasta syntyneisiin.

26. Kun hiestä syntyneet saattoivat ilmi munasta syntyneet, kaksinkertaiset, mahtavat, voimakkaat luurankoiset, niin Viisauden Herrat sanoivat: „Nyt me tulemme luomaan".

27. Kolmas rotu tuli viisauden Herrojen Vaahan'iksi. Se loi Tahdon ja Joogan Poikia, Krijaashaktilla se loi ne, pyhät isät, Arhatien esi-vanhemmat . . .

VIII Runo.

28. Hien pisaroista, ainesten jätteistä, edellisen Pyörän ihmisten ja eläinten kuolleista ruumiista, ja pois karistetusta tomusta muodostuivat ensimäiset eläimet.

29. Luurakenteisia eläimiä, syvyyden lohikäärmeitä ja lentäviä Sarpoja tuli ryömivien olentojen lisäksi. Maan matelevaiset saivat siipiä. Vesien pitkäniskaiset tulivat ilmalintujen synnyttäjiksi.

30. Kolmannen aikana luuttomat eläimet kasvoivat ja muuttuivat; niistä tuli luurakenteisia eläimiä, niiden Tshaajaat tulivat kiinteiksi.

31. Eläimet ensimäiseksi erottautuivat. Ne alkoivat siittää ja synnyttää. Kaksinainen ihminen myöskin erottautui. Hän sanoi: „Me niinkuin nekin; yhtykäämme ja tehkäämme olentoja". He tekivät . . .

32. Ja ne, joilla ei ollut kipinää, ottivat luokseen suuria naaraseläimiä. Ne siittivät näistä mykkiä rotuja. Mykkiä he olivat itsekin. Mutta heidän kielensä olivat sitomattomat. Heidän jälkeläistensä kielet jäivät äänettömiksi. Hirviöitä he synnyttivät maailmaan. Köyryisten, punakarvaisten kummitusten rodun, joka kulki neljällä jalalla. Mykän rodun, joka säilytti häpeän kertomatta.

IX Runo.

33. Nähdessään tämän ne Lhat, jotka eivät olleet rakentaneet ihmisiä, itkivät sanoen:

34. „Amaanasat ovat saastuttaneet meidän tulevan asuntomme. Tämä on Karma. Asukaamme muissa. Opettakaamme niitä paremmin, ettei pahemmin tapahtuisi". He tekivät niin . . .

35. Silloin kaikki ihmiset saivat Manaksen. He näkivät älyttömien synnin.

36. Neljäs rotu kehitti puhekyvyn.

37. Yksi tuli kahdeksi; myöskin kaikki ne elävät ja ryömivät oliot, jotka vielä olivat yhtenä, jättiläiskala, linnut ja kuoripäiset käärmeet.

X Runo.

38. Siten kaksittain, seitsemällä vyöhykkeellä, kolmas rotu synnytti neljännen. Sura tuli A-suraksi.

39. Ensimäinen kullakin vyöhykkeellä oli kuunvärinen; toinen kullankeltainen; kolmas punainen, neljäs ruskea, joka tuli mustaksi synnistä. Ensimäiset seitsemän ihmistainta olivat kaikki samanlaisia ihonväriltään. Seuraavat seitsemän alkoivat sekaantua.

40. Silloin kolmas ja neljäs paisuivat ylpeydestä. „Me olemme kuninkaita; me olemme jumalia“.

41. He ottivat vaimoja, kauniita katsella. Vaimoja älyttömien, kapeapäisten joukosta. He synnyttivät hirviöitä, pahoja peikkoja, miehisiä ja naisellisia, myöskin Khadoo'n, vähä-älyisiä.

42. He rakensivat temppeleitä ihmisruumiille. Miehistä ja naisellista he palvelivat. Silloin kolmas silmä ei enää toiminut.

XI Runo.

43. He rakensivat suunnattomia kaupunkeja. Harvinaisista maalajeista ja metalleista he rakensivat. Tulien

oksentamasta, vuorten valkeasta kivestä ja mustasta kivestä he leikkasivat omia kuviansa, kokonsa ja kaltaisuutensa mukaan ja palvelivat niitä.

44. He rakensivat suuria kuvia yhdeksän jatia korkeita, oman ruumiinsa kokoisia. Sisäiset tulet olivat hävittäneet heidän isiensä maan. Vesi uhkasi neljättä.

45. Ensimäiset suuret vedet tulivat. Ne nielivät seitsemän suurta saarta.

46. Kaikki pyhät pelastuivat, kaikki epäpyhät hävisivät. Niiden keralla useimmat suurista eläimistä, maan hiestä syntyneet.

XII Runo.

47. Harvoja jäi jälkeen. Muutamia keltaisia, muutamia ruskeita ja tummia ja muutamia punaisia jäi. Kuunväriset olivat ainiaaksi mennnet.

48. Pyhästä rungosta syntynyt viides jäi jälelle; sitä hallitsivat ensimäiset Jumalalliset Kuninkaat.

49. . . . Käärmeet, jotka jälleen laskeutuivat, jotka tekivät rauhan viidennen kanssa, jotka opettivat ja neuvoivat sitä . . .

KOMMENTARIOITA

kahteentoista runoon ja näiden nimityksiin, numerojärjestyksessä runoittain ja säkeittäin.

I RUNO.

Tajuavan elämän alkeet.

1. Maan Lha eli Henki. 2. Maan kääntyminen auringon puoleen. 3. Mitä aurinko vastaa. 4. Maan muuttuminen.

1. SE LHA *(a)*, JOKA NELJÄTTÄ [1]) VIERITTÄÄ, ON SEITSEMÄÄ HALLITSEVIEN LHA'IEN [2]) PALVELIJA *(b)*, NIIDEN, JOTKA KIERTÄVÄT, VAUNUJAAN AJAEN, HERRAANSA, MEIDÄN MAAILMAMME AINOATA SILMÄÄ [3]). HÄNEN HENKÄYKSENSÄ ANTOI ELÄMÄN SEITSEMÄLLE [4]). SE ANTOI ELÄMÄN ENSIMÄISELLE *(c)*.

„*Ne ovat kaikki Viisauden Lohikäärmeitä*", lisää kommentario *(d)*.

---

[1]) Neljättä palloa eli meidän maatamme. Kaikki Runojen ja kommentarioiden käännöstä koskevat teksti-huomautukset ovat tämän kirjottajan tekemät. Muutamin paikoin ne saattavat olla puutteellisia, jopa epätarkkoja hindulaiselta näkökannalta; mutta siinä merkityksessä, mikä niille annetaan Himaalajan takaisessa esoterismissa, ovat ne oikeita. Joka tapauksessa kirjottaja ottaa kaiken syyn päällensä. Koska hän ei koskaan ole pyytänytkään itselleen personallisen erehtymättömyyden arvoa, niin se, mikä annetaan julkisuuteen hänen nimellään, voi sisältää paljon toivomisen varaa, varsinkin niissä vaikeatajuisissa kohdissa, missä tulee kysymykseen liian syvällinen metafysikka. Mutta opetus annetaan julki sellaisena kuin se on käsitetty: ja koskapa on seitsemän tulkintatapaa jokaisella symbolilla ja allegorialla, niin joku merkitys, joka sanokaamme sielutieteelliseltä tai astronomiselta kannalta ei ole sovelias, saattaa kuitenkin olla aivan oikea fyysilliseltä tai metafyysilliseltä kannalta nähtynä.

[2]) Planettahenkien.

[3]) Looka Tshakshus.

[4]) Planetalle.

(a) „Lha“ on Himaalajan takaisissa seuduissa käytetty muinaisaikainen sana, joka merkitsee „Henkeä“, mitä tahansa taivaallista eli *yli-inhimillistä* olentoa ja sitä käytetään koko taivaallisten hierarkiojen sarjasta, Pääenkelistä eli Dhjaanista aina pimeyden enkeliin eli maiseen henkeen asti.

(b) Tämä lause näyttää selvästi, että meidän maapallomme (joka on ketjussaan neljäs) Vartijahenki alistuu seitsemän Planettahaltian eli Planettahengen Päälle (eli Jumalalle). Niinkuin jo selitettiin, oli muinaiskansoilla jumaliensa kuorossa seitsemän korkeinta Mysterio-jumalaa, joiden johtaja *eksoterisesti* oli näkyväinen aurinko eli kahdeksas, ja *esoterisesti* toinen Logos, Demiurgi. Nuo seitsemän — jotka nyt kristinuskossa ovat tulleet „Herran seitsemäksi silmäksi“ — olivat seitsemän *pää*-planetan hallitsijoita. Mutta näitä planettoja ei laskettu sen luvun mukaan, minkä myöhemmät kansat keksivät, unohdettuaan todelliset mysteriot tai ainoastaan hyvin vähän niitä tuntien. Alkuperäiseen lukuun ei näet kuulunut aurinko, kuu eikä maapallo. Aurinko oli eksoterisesti kahdentoista suuren jumalan eli eläinradan merkkien päämies; ja esoterisesti se oli Messiah, Khristos — Suuren Henkäyksen eli Yhden „voitelema“ — kahdentoista alaisensa voiman ympäröimänä, jotka taas vuorostaan olivat planettojen kunkin seitsemän Mysterio-jumalan alamaisia.

„Seitsemän Korkeampaa saattoivat seitsemän Lha'ta luomaan maailman“, sanoo muuan kommentario. Tämä tarkottaa, että meidän maamme — jättääksemme muut syrjään — oli maisten henkien „luoma“ eli muovailema ja että Hallitsijat olivat vain ylivalvojia. Tämä on ensimäinen siemen siihen, mistä myöhemmin kasvoi astrologian ja tähteinpalveluksen puu. Korkeammat olivat Kosmokratoreita, aurinkokuntamme kokoonpanijoita. Tämä on ilmaistu kaikissa muinaisissa maailmansynty-opeissa kuten esim. Hermeksen, kaldealaisten, arjalaisten, epyptiläisten ja vieläpä juutalaisten traditsioneissa. Eläinradan merkit — — *„pyhät eläimet“* eli „taivaan vyöhyt“ — ovat yhtä hyvin Bne' Alhim — „Jumalan (eli Elohimin) poikia“ — kuin maan henget; mutta ne ovat näitä aikaisemmat ja ylemmät. Sooma ja Sin, Isis ja Diana, kaikki ovat kuu-jumalia tai -jumalattaria; niitä kutsutaan maapallomme isiksi ja äideiksi ja se on niiden alainen. Mutta näitä vuorostaan hallitsevat heidän „isänsä“ ja „äitinsä“ (viimemainitut sukupuoleltaan toisiinsa vaihdettavia ja eri kansoissa erilaisia); nim. Jumalat planettoineen, kuten Jupiter, Saturnus, Bel, Brihaspati j. n. e.

(c) „Hänen henkäyksensä antoi elämän seitsemälle“ koskee yhtä paljon aurinkoa, joka antoi elämän planetoille, kuin sitä „Korkeata“, *Henkistä Aurinkoa*, joka antaa elämän koko Kosmokselle. Ne astronomiset ja astrologiset avaimet, jotka aukaisevat portin jumalien synnyn mysterioihin, voidaan löytää vasta myöhemmistä sanastoista, jotka liittyvät Runoihin.

Muinaisten Aikakirjojen ilmestyksentapaisissa lauseissa on kieli yhtä ver-

tauskuvallista kuin *Puraanoissa*, vaikka vähemmän tarunomaista. Ilman myöhempiä kommentarioita, jotka ovat Adeptien monien sukupolvien laatimat, olisi mahdotonta oikein ymmärtää niiden merkitystä. Vanhoissa luomisopeissa näkyväiset ja näkymättömät maailmat ovat saman ketjun kaksinkertaisia yhdysosia. Niinkuin Näkymätön Logos seitsemine hierarkioineen — joita jokaista edustaa eli personoi sen pää-enkeli eli Ohjaaja — muodostaa yhden VOIMAN, sisäisen ja näkymättömän; siten muotojen maailmassa aurinko ja seitsemän pääplanettaa muodostavat näkyväisen ja toimivan voimalähteen; viimemainittu hierarkia on niin sanoaksemme näkymättömien ja alati (paitsi alimmissa asteissaan) itsekohtaisten enkeleitten muodostama näkyväinen ja ulkokohtainen Logos.

Siis jos hyppäämme esityksessämme vähän kauemmaksi saadaksemme hyvän kuvan, jokaisen rodun sanotaan kehityskaudellaan syntyvän jonkun planetan suoranaisen vaikutuksen alaisena. Ensimäinen rotu sai elonhenkäyksensä auringosta, kuten myöhemmin näemme; kolmannen ihmiskunnan — niiden, jotka lankesivat synnytykseen eli oltuaan miesnaisellisia tulivat erotetuiksi olennoiksi, toiset miehisiksi ja toiset naisellisiksi — sanotaan olleen Venuksen suoranaisen vaikutuksen alainen, *„sen ‚pienen auringon', johon auringonkehrä tallettaa valonsa"*.

I Osan Runojen yhteenveto näyttää, mitenkä jumalien ja ihmisten synty [1]) tapahtuu yhdessä ja samassa pisteessä ja pisteestä, joka on Yksi ainoa Kaikkiallinen, Muuttumaton ja Ehdoton YKSEYS. Ensimäisessä ilmenneessä olemuspuolessaan olemme nähneet sen tulevan: (1) ulkokohtaisuuden ja fysikan alalla ALKUAIKAISEKSI PERIAINEEKSI JA VOIMAKSI — keskipakoiseksi ja keskihakuiseksi, positiviseksi ja negatiiviseksi, miehiseksi ja naiselliseksi j. n. e.; (2) metafysikan maailmassa KAIKKEUDENHENGEKSI eli kosmilliseksi aatteiluksi jota muutamat kutsuvat Logokseksi.

Tämä Logos on pythagoralaisen kolmion huippu. Kun kolmio on täydellinen, tulee siitä Tetraktys eli kolmio neliössä ja on silloin sekä nelikirjaimisen Tetragrammatonin symboli ilmenneessä Kosmoksessa että sen kolminkertaisen perisäteen ilmenemättömässä Kosmoksessa — edellisen Noumenonissa.

Syvemmän metafysikan kannalta se jaotus, minkä täten teemme kosmillisista äärimmäiskäsitteistä, on enemmän käytännöllistä ymmärtämistä varten tehty eikä ole filosofisesti ehdottoman tarkka. Suuren Manvantaran alussa Parabrahma ilmenee Muulaprakritina ja sitten Logoksena. Tämä Logos on samaa kuin „itsetiedoton kaikkeudentajunta" y. m. länsimaisten panteistien nimitykset. Se on ilmenneen olemassaolon *tekijä*-puolen *(subjektin)* perusta ja on yksilöllisen

---

[1]) T:ri A. Wilderin oppineen määritelmän mukaan Genesis γένεσις ei ole synnytys vaan *„tuleminen ikuisuudesta* kosmokseen ja aikaan"; „tuleminen olemisesta *(esse)* olemassaoloon *(existere)*", „olevaisesta" „olennoksi" — niinkuin teosofi sanoisi.

tajunnan – kaikkien ilmennysten lähde. Muulaprakriti eli alkuaikainen kosmillinen Periaine on olioitten *muoto*-puolen *(objektin)* perusta — kaiken ulkokohtaisen kehityksen ja maailmansynnyn juuri. Voima siis ei lähde Alkuaikaisen Periaineen keralla Parabrahmanin uinuvasta tilasta. Voima on *Logoksen ylitietoisen ajatuksen muuttuminen energiaksi;* se on niin sanoaksemme valettu Logoksen ulkokohtaisuuteen siitä uinuvasta mahdollisuustilasta, mikä sillä oli Ainoan Todellisuuden helmassa. Tästä johtuvat Aineen ihmeelliset lait; tästä se „alkuleima" jota piispa Temple niin turhaan koetti selvittää. Voima siis *ei ole samanaikuinen* kuin Muulaprakritin ensimäinen ulkokohtaisuuteen astuminen. Kuitenkin, koska voimaa vailla Muulaprakriti on ehdottomasti ja välttämättä toimeton — *pelkkä aatelma* — niin on tarpeetonta kutoa liian hienoa hämähäkinverkkoa kosmillisten äärikäsitteiden peräkkäisyydestä. Voima seuraa Muulaprakritin *jälkeen*, mutta *ilman* Voimaa Muulaprakriti on kaikkia käytännöllisiä tarkotuksia ja aatelmia varten sama kuin olematon. [1])

Taivaallinen Ihminen eli Tetragrammaton, joka on Prootogonos, Tikkuun, passivisen Jumaluuden esikoinen ja sen Jumaluuden varjon ensimäinen ilmaus, on se Kaikkiallinen Muoto ja Aate, joka synnyttää ilmenneen Logoksen, Adam Kadmonin eli sen, mikä Kabbalan mukaan on itse Maailmankaikkeuden nelikirjaiminen symboli ja jota myös kutsutaan toiseksi Logokseksi. Toinen Logos lähtee ensimäisestä ja kehittää kolmannen kolmion, [2]) ja tästä viimemainitusta (alemmasta enkelilaumasta) *ihmiset* syntyvät. Tätä kolmatta olemuspuolta me tulemme teoksemme tässä osassa käsittelemään.

Lukijan on pidettävä mielessään, että on suuri ero Logoksen ja Demiurgin välillä, sillä toinen on *Henki* ja toinen on *Sielu*, eli niinkuin t:ri Wilder lausuu:

> Dianoia ja Logos ovat samaiskäsitteitä, mutta Nous on ylempi ja on läheisesti sukua *Tο Aγαθόν*'ille. [3]) Toinen tarkottaa ylempää käsittämistä *(nous)*, toinen pelkkää tajuamista *(freen)*.

Muuten ihmistä useissa järjestelmissä pidettiin kolmantena Logoksena. Logoksen — Puheen eli Sanan, Verbum'in — esoterinen merkitys on salatun ajatuksen saattaminen ulkokohtaiseen ilmennykseen ikäänkuin valokuvana. Logos on se peili, joka heijastaa JUMALTAJUNTAA, ja maailmankaikkeus on Logoksen peili, vaikka Logos samalla on maailman *olemisperusta*. Niinkuin Logos heijastaa *kaikkea* Pleerooman täysinäisyydessä, niin ihmiseen heijastuu kaikki, mitä

---

[1]) Saadakseen selvemmän käsityksen alkusynnyistä, mikäli ne esiintyvät *Bhagavad Giitaan* esoterismissa, katsokoon lukija siitä asiasta julkaistuja muistiinpanoja *The Theosophistin* helmik. maalisk. ja kesäk. n:roista 1887.

[2]) Kts. Sefirothien puuta.

[3]) *To Agathon* — „Hyvä" (neutri) on Plaatonilla korkeimman Jumaluuden nimitys. — Suom.

hän näkee ja löytää *omassa* maailmassaan, maan päällä. Se on samaa kuin Kabbalan kolme päätä — *„unum intra alterum et alterum super alterum"*. [1]) „Jokaisella universumilla (maailmalla tai planetalla) on oma Logoksensa", sanoo Oppi. Aurinkoa kutsuivat egyptiläiset aina „Osiriksen Silmäksi" ja se oli itse Logos, Esikoinen eli maailmalle paljastettu valo, „joka on Salatun tajunta ja jumalallinen järki". Ainoastaan tämän valon seitsenkertaisen säteen kautta voimme tulla tuntemaan Logoksen Demiurgin avulla, jolloin jälkimäistä pidetään oman planettamme ja kaiken sille kuuluvan „Luojana" ja edellistä tuon „Luojan" ohjaavana voimana, joka on yhtaikaa hyvä ja paha, hyvän alkuperä ja pahan alkuperä. „Luoja" *itsessään* ei ole hyvä eikä paha mutta sen erilaistuneet olemuspuolet luonnossa saattavat sen omaksumaan toisen tai toisen luonteen. Niiden näkymättömien ja tuntemattomien maailmankuntien kanssa, jotka ovat hajallaan avaruudessa, ei ole Aurinko-jumalilla mitään tekemistä. Tämä aate on hyvin selvästi ilmaistu Hermeksen kirjoissa ja kaikissa muinaisissa kansantarustoissa. Sitä symbolisoi tavallisesti lohikäärme ja käärme — hyvän lohikäärme ja pahan mato, joita maan päällä edustavat oikea- ja vasenkätinen taikatiede. Suomalaisten eepillisessä runoelmassa *Kalevalassa* [2]) kerrotaan Pahan Käärmeen synty: se muodostuu Syöjättären syljestä ja pahan edustaja, Hiisi, antaa sille elävän sielun. Kuvaillaan kaksintaistelua tämän „konnan", käärmeen eli velhon ja toisaalta Ahdin, lohikäärmeen eli valkoisen tietäjän, Lemminkäisen välillä. Jälkimäinen on yksi Ilmattaren seitsemästä pojasta ja Ilmatar on se neitsyeellinen „ilman impi", joka ennen luomista „vaipui taivaasta merehen"; s. o. henki, joka muuttui aistinelämän aineeksi. On kokonainen maailma merkitystä ja salaista ajatusta seuraavissa harvoissa säkeissä (jotka tohtori J. M. Crawford Cincinnatista ihmeellisen hyvin on kääntänyt englanniksi).

Sankari Lemminkäinen

Veti veitsen huotrastansa
Sillä aitoa sivalti
Katkoi aiakset kaheksi
Käänti *tarhan käärmehisen*
Viieltä vitsaväliltä,
Seitsemältä seipähältä

. . . .

Ei sitä mato totellut
Ain' yhä kähäelevi

---

[1]) *Zohar, Idra Suta*, Sec. VII. („Toinen toisen sisäpuolella ja toinen toistaan ylempänä" — Suom.).

[2]) Kust. J. B. Alden, New. York, 1888; II, 432, 434.

Ylös kielin kiehahtavi
Suin ylös suhahtelevi
Pään varalle Lemminkäisen.
Siitä lieto Lemminkäinen
Muisti *vanhoja sanoja*
Ennen eukon neuvomia
Äitinsä opettamia. (26: 607—614; 672—680)

(*d*) Kiinassa kutsutaan Fohin miehiä eli „Taivaallista Ihmistä" kahdeksitoista Tien-Hoangiksi, kahdeksitoista hierarkiaksi Dhjaaneja eli enkeleitä, joilla on ihmisen kasvot, lohikäärmeen ruumis; (lohikäärme tässä edustaa jumalviisautta eli henkeä. [1]) Nämä luovat ihmiset ruumistumalla seitsemään savimuotoon — maahan ja veteen — jotka ovat tehdyt näiden Tien-Hoangien muotoon — kolmas allegoria. [2]) Skandinavilaisen Eddan kaksitoista Aasaa tekevät samoin. Syyrian druusien salaisessa katkismuksessa — tarinassa, jota sana sanalta toistavat kaikkein vanhimmat heimot Eufratin partaalla ja sen ympärillä — kerrotaan, että ihmisten luojat olivat „Jumalan Poikia", jotka

[1]) On yhä uudestaan lausuttu, että käärme on viisauden ja salaisen tiedon vertauskuva. „Käärme on ollut tekemisissä viisaudenjumalan kanssa aina varhaisimmista ajoista, joista meillä on historiallista tietoa", kirjottaa C. Staniland Wake. „Tämä eläin oli Thoth'in eli Taut'in erikoinen symboli . . . ja kaikkien niiden jumalien, kuten esim. Hermeksen (?) ja Sethin, jotka voitiin Thothiin yhdistää. Tämä pitää paikkansa myöskin alkuperäisen kaldealaisen kolminaisuuden kolmanteen jäseneeseen, Heaan eli Hoaan nähden". Sir Henry Rawlinsonin mukaan „tämän jumalan kaikkein tärkeimmät nimitykset koskevat 'hänen toimiaan kaiken tiedon ja tieteen lähteenä'. Hän ei ole ainoastaan 'älyinen kala' vaan hänen nimeänsä voidaan myös pitää sekä 'elämää' että 'käärmettä' (vihittyä adeptia) merkitsevänä ja voidaan huomata, että 'häntä kuvaa se suuri käärme, jolla on niin huomattava sija jumal-kuvien joukossa niillä mustilla kivillä, jotka kertovat babylonilaisten siunauksista'" (*The Great Pyramid*, p. 75). Esculapius, Serapis, Pluto, Esmun ja Knef ovat kaikki käärmeen ominaisuuksilla varustettuja, sanoo Dupuis. Ne ovat kaikki *parantajia*, ja suovat sekä henkisen että ruumiillisen terveyden ja *valistuksen*. Kyykäärmettä kuvaava kruunu, Thermuthis, kuuluu Isikselle, elämän ja parannuksen jumalattarelle. *Upanishadeissa* on tutkistelma „*käärmeitten tieteestä*" — toisin sanoin salatiedon tieteestä; ja eksoteristen buddhalaisten Naagat eivät ole „niitä tarunomaisia olentoja, käärmeitten luontoisia . . . jotka ovat ihmistä korkeampia ja joita pidetään Buddhan lain suojelijoina", kuten Schlagintweit uskoo, vaan todellisia eläviä ihmisiä, muutamat niistä ihmistä korkeammat salaisen tietonsa nojalla, ja kyllä *Buddhan lain suojelijoita*, koska *he tulkitsevat oikein hänen metafyysillisiä oppejansa*; toiset taas ovat *siveellisesti* alempia, koska ovat „mustia velhoja". Sentähden sanotaan oikein, että Buddha „kuului opettaneen heille filosofisempaa uskonnonjärjestelmää kuin hän opetti niille ihmisille, jotka hänen esiintymisensä ajalla eivät vielä olleet tarpeeksi kehittyneitä sitä ymmärtääkseen" (*ibid*, p. 72).

[2]) Vrt. *Symbols of the Bonzes.*

laskeutuivat maan päälle ja koottuaan seitsemän mandragoraa elähyttivät niiden juuria, joista sitten tuli ihmisiä. [1])

Kaikki nämä allegoriat viittaavat samaan alkuun — ihmisen kaksin- ja kolminkertaiseen luontoon; kaksinkertaiseen, koska hän on miehinen ja naisellinen; kolminkertaiseen, koska hän on *sisältä* henkistä ja sielullista *olemusta ja ulkopuolelta* aineellista tekoa.

---

2. MAA SANOI: „SINÄ LOISTAVIEN KASVOJEN HERRA, [2]) MINUN TALONI ON TYHJÄ . . . LÄHETÄ POIKASI KANSOTTAMAAN TÄTÄ PYÖRÄÄ. [3]) SINÄ OLET LÄHETTÄNYT SEITSEMÄN POIKAASI VIISAUDEN HERRAN LUO *(a)*. SEITSEMÄN KERTAA LÄHEMPÄNÄ HÄN SINUT NÄKEE, SEITSEMÄN KERTAA ENEMMÄN HÄN SINUA TUNTEE *(b)*. SINÄ OLET KIELTÄNYT PALVELIJOITASI, PIENIÄ RENKAITA, VIEMÄSTÄ VALOASI JA LÄMPÖÄSI, KATKAISEMASTA RIKKAILTA ANTIMILTASI NIIDEN KULKUA. LÄHETÄ NYT NE SAMAT PALVELIJASI LUO!"

(a) „Viisauden Herra" on Merkurius eli Budha.

(b) Uudemmat kommentariot selittävät näiden sanojen tarkottavan sitä hyvintunnettua tähtitieteellistä tosiasiaa, että Merkurius saapi seitsemän kertaa enemmän valoa ja lämpöä auringosta kuin maa, jopa enemmän kuin kaunis Venus, joka saapi ainoastaan kaksi kertaa niin paljon kuin meidän mitättömälle

---

[1]) Mandragora on raamatun Rakelin ja Lean kertomuksessa mainittu Mandrake (suom. raam. *dudaim*, „lemmen taikajuuri" I Moos. 30: 14, Kork. V. 7: 13 — Suom.) Tämän kasvin juuret ovat lihaiset, karvaiset ja haarautuvat, ja muistuttavat suunnilleen ihmisen raajoja, vartaloa ja vieläpä päätä. Sen taianomaisia ja salaperäisiä ominaisuuksia ovat kaukaisista ajoista saakka tarut ja näytelmät kuvanneet. Rakelista ja Leasta asti, jotka niillä tekivät lemmentaikaa, aina Shakespeareen asti, joka puhuu „parkaisemisesta" —

„Like mandrakes torn out of the earth
That living mortals, hearing them, run mad"

„niinkuin mandrakit ääntävät maasta ylös vedettäissä, jotta elävät ihmiset sen kuullessaan käyvät mielipuoliksi" — aina on mandragora ollut kaikkein merkillisin taikakasvi.

Näihin juuriin ei näy kuuluvan mitään vartta vaan ainoastaan suuria lehtiä kasvaa niiden päältä niinkuin suuri hiussykkyrä. Ne eivät ole suurestikaan ihmisen näköisiä Espanjassa, Italiassa, Vähässä Aasiassa tai Syyriassa löydettyinä, mutta Kreetan saarella ja Karamaniassa lähellä Adanin kaupunkia on niillä kummasti ihmisenkaltainen muoto ja niitä kehutaan hyviksi amuleteiksi eli taikakaluiksi. Niitä myöskin kantavat naiset suojana lapsettomuutta vastaan ja muihin tarkotuksiin. Ne ovat erittäin tehokkaita „mustassa velhoudessa".

[2]) Aurinko.

[3]) Maata.

maapallollemme lankee. Tunsivatko muinaiskansat tämän tosiasian vai ei, voidaan päättää siitä rukouksesta, jonka „maan henki" tekstissämme lausuu auringolle. [1]) Aurinko kuitenkin kieltäytyy kansottamasta maata, koska tämä ei vielä ollut valmis elämää vastaanottamaan.

Merkurius astrologisena planettana on vielä salaperäisempi ja ihmeellisempi kuin Venus. Se on sama kuin mazdealaisten Mithra, se haltia eli jumala, „joka asui auringon ja kuun välillä, Viisauden 'Auringon' alituinen seuralainen". Pausanias (V Kirja) kertoo, että Merkuriuksella ja Jupiterilla oli yhteinen alttari. Hänellä oli siivet, jotka ilmaisivat hänen seuraavan aurinkoa sen kulkiessa ja häntä kutsuttiin Nuntiukseksi (Sanansaattajaksi) ja „Auringon-sudeksi", *solaris luminis particeps.* [2]) Hän oli sielujen opas ja kutsuja, suuri Tietäjä ja Hierofanti. Virgilius kuvaa, miten hän ottaa sauvansa kutsuakseen manalasta sinne heitetyt sielut — *tum virgam capit, hac animas ille evocat Orco.* [3]) Hän on kullanvärinen Merkurius, *Χρυσοφαὴς Ἑρμῆς*, jota hierofantit kielsivät nimeltä mainitsemasta. Kreikkalaisessa tarustossa hänen vertauskuvanansa on yksi niitä „koiria" (valppaus), jotka vartioivat taivaallista karjaa (salaista viisautta), tai Hermes Anubis tai Agathodaimoon. Hän on se Argus, joka valvoo maata ja jota maa pitää itse aurinkona. Merkuriuksen välityksellä keisari Julianus rukoili salaista aurinkoa joka yö, sillä kuten Vossius sanoo:

> Kaikki jumaluusopineet väittävät, että *Merkurius ja aurinko ovat yhtä. . .* Hän oli kaikkein kaunopuheisin ja viisain jumalista, jota ei ole ihmettelemistä, koska *Merkurius on niin lähellä Jumalan Viisautta ja Sanaa* (Aurinkoa), että hänet erehdyksestä vaihdettiin kumpaankin. [4])

Vossius tässä lausuu suuremman salatieteellisen totuuden kuin hän aavistaakaan. Kreikkalaisten Hermes on läheisesti tekemisissä hindulaisten Saramaan ja Saarameejan kanssa, sen jumalallisen vartijan, „joka kaitsee tähtien ja auringonsäteitten kultaista laumaa".

Kommentario puhuu selvemmin sanoin:

---

[1]) Kopernikus kirjotti teoriansa „taivaankappaleitten pyörimisestä" kuudennellatoista vuosisadalla ja *Zohar*, vaikkapa se olisikin Moses de Leonin kokoonpanema vasta 13:nnella vuosisadalla, lausuu näin:

„Tuon vanhan (eli muinaisaikaisen) Hammannunahin kirjasta me opimme . . . että maa kiertyy itsensä ympäri piirissä; että muutamat ovat huipussa, toiset alhaalla; että . . . maan päällä on sellaisia seutuja, jotka ovat valoisia, silloin kun muut ovat pimeässä; jälkimäisillä on taas päivä, kun edellisillä on yö; ja on maita, joissa on alituinen päivä tai joissa ainakin yö kestää vain muutamia hetkiä" (*Zohar*, III, fol. 10 a, toistettu Myer'in *Qabbalah*'ssa, p. 139).

[2]) „Auringon valosta osallinen" — Suom.

[3]) („Silloin hän tarttuu sauvaan, jolla hän henget kutsuu pois manalasta" — Suom.) Kts. myös *Vendiidaadin* 21 fargardia, joka puhuu taivaallisesta taistelujärjestyksestä.

[4]) *Idolat.* II, 373.

Maapallo, jota sysää eteenpäin Maan Henki ja hänen kuusi apulaistansa, saa kaikki elonkykynsä, elämänsä ja voimansa seitsemän planetta-dhjaanin välityksellä Auringon Hengeltä. Ne ovat hänelle valon- ja elämäntuojia.

Niinkuin jokainen maan seitsemästä alueesta, niin jokainen seitsemästä esikoisesta (ensimäisistä ihmisryhmistä) saapi valonsa ja elämänsä, henkisesti, omalta erikoiselta Dhjaaniltansa, ja fyysillisesti saman Dhjaanin palatsilta (talolta, planetalta); siten on myös niiden seitsemän suuren rodun laita, jotka tulevat maan päällä syntymään. [1] *Ensimäinen syntyy auringon hallitsemana; toinen Brihuspatin (Jupiterin); kolmas Loohitaangan (Marsin, „tuliruumiisen" ja myöskin Venuksen eli Shukran); neljäs Sooman hallitsema (kuun; myös meidän maapallomme, ollen neljäs pallo, syntyi kuun hallitsemana ja kuusta) ja Shanin, Saturnuksen, Kruura-lootshanan (paha-silmäisen) ja Asitan (mustan); viides syntyi Budhan (Merkuriuksen) hallitsemana.*

Niin on myös laita ihmisen ja jokaisen „ihmisen" (jokaisen prinsipin) ihmisessä. Kukin saa erikoisominaisuutensa Edeltäjältään (Planettahengeltä); sentähden kukin ihminen on seitsikkö (eli yhdistelmä eri perusteista, joilla kullokin on alkunsa jossakin tuon erikoisen Dhjaanin ominaisuudessa). Jokainen Maan toimiva voima tulee sille yhdeltä sen seitsemältä Herralta. Valo tulee Shukran (Venuksen) kautta, joka saa kolminkertaisen varaston ja antaa maalle kolmasosan. [2] *Sentähden näitä kahta kutsutaan „kaksoissisariksi", mutta Maan henki on Shukran „Herran" alamainen. Meidän viisaat miehemme kuvaavat näitä kahta palloa, toista yläpuolella, toista alapuolella kaksinkertaista merkkiä (alkuperäistä hakaristiä, josta on poistettu sen neljä hakasta, eli siis tavallista ristiä +.* [3]*)*

„Kaksinkertainen merkki" on, niinkuin jokainen salatieteen tutkija tietää, luonnon miehisen ja naisellisen prinsipin, positivisen ja negativisen vertauskuva. sillä Svastika eli 卐 on kaikkea tätä ja paljon enemmän. Koko muinaisaikana tähtitieteen syntymästä asti — minkä neljännelle rodulle antoi muuan jumalallisen

---

[1]) „Niinkuin ylhäällä, niin myös alhaalla" on salaisen viisaustieteen peruspäätelmä. Niinkuin Logos on seitsenkertainen s. o. esiintyy kautta Kosmoksen seitsemänä Logoksena seitsemässä erilaisessa muodossa eli niinkuin oppineet brahminit opettavat „jokainen näistä on keskuskuvana yhdessä muinaisen viisaususkonnon seitsemästä päähaarasta" ja niinkuin ne seitsemän prinsippiä, jotka vastaavat seitsemää erilaista Pradshnaan eli tajunnan tilaa, ovat yhdyssuhteessa seitsemään aluetilaan ja seitsemään voimalajiin, niin täytyy jaotuksen olla saman kaikessa, mikä koskee maata.

[2]) Tiede opettaa, että Venus saapi auringolta kaksi vertaa niin paljon valoa ja lämpöä kuin maa. Siksipä tämän planetan, joka on aamunkoiton ja iltahämärän edelläkävijä, loistavin kaikista planetoista, sanotaan antavan maalle kolmannen osan siitä määrästä, minkä se saa, ja itse pitävän vain kaksi kolmasosaa. Tällä on sekä salainen että tähtitieteellinen merkitys.

[3]) Venuksen kuva on siis ♀, Maan ♁.

hallitsijasuvun kuninkaista — ja myös *astrologian* syntymästä asti kuvattiin tähtitieteellisissä tauluissa Venusta *pallona, joka on ristin päällä,* ja maata *pallona, joka on ristin alla.* Tämä esoterisesti merkitsee, että maa on langennut synnytykseen eli tuottamaan jälkeläisiä sukupuoliyhtymän kautta. Mutta myöhemmät länsimaiset kansat ovat kyllä osanneet antaa siitä aivan toisenlaisen tulkinnan. He selittävät mystikkojensa kautta — latinalaisen kirkon opastamina — sen merkitsevän, että meidän maapallomme ja kaikki, mitä sille kuuluu, on tullut pelastetuksi *ristin kautta,* jotavastoin Venus — muuten sama kuin Lucifer eli Saatana — muka tallaa ristiä. Venus on kaikista planetoista salaisin, voimallisin ja ihmeellisin; se on se planetta, jonka vaikutus ja suhde maahan on kaikkein huomattavin. Eksoterisessa brahmanismissa Venus eli Shukra — miehinen jumala [1]) — on Bhrigun poika, joka on yksi Pradshaapateista ja veedalainen viisas, ja Venus on Daitja-Guru eli alkuaikaisten jättiläisten pappis-opettaja. Koko *Puraanoitten* kertomus Shukrasta koskee kolmatta ja neljättä rotua. Niinkuin kommentario sanoo:

Shukran välityksellä „kaksinkertaiset“ (miesnaiselliset) kolmannessa (juurirodussa) kehittyivät ensimäisistä „hiestäsyntyneistä“. Sentähden se esitetään vertauskuvalla ⊖ (ympyrä halkaisijoineen) kolmannen (rodun) aikana ja kuvalla ⊕ neljännen aikana.

Tämä kaipaa selitystä. Kun halkaisija on yksinään ympyrän sisällä, edustaa se naisellista luontoa, ensimäistä ihannemaailmaa, joka on *itse-syntyinen* ja *itse-siinnyt* kaikkea läpäisevästä Elämänhengestä — ja koskee siis myöskin ensimäistä juurirotua. Se tulee miesnaiselliseksi, mikäli rodut ja kaikki muu maan päällä kehittyy fyysillisissä muodoissaan, ja symboli muuttuu silloin ympyräksi, jossa on vaakasuora halkaisija ja siitä kohtisuora säde alaspäin. Tämä kuvaa miestä ja naista, jotka eivät vielä ole erottautuneet: se on ensimäisin ja varhaisin egyptiläinen Tau ⊖, jonka jälkeen siitä tulee + eli mies ja nainen erotettuina [2]) ja synnytykseen langenneina.

Venusta (planettaa) symbolisoi pallo ristin päällä, joka osottaa, että Venus hallitsee ihmisen luonnollista synnytystoimintaa. Egyptiläiset kuvasivat Ankh'ia, „elämää“, silmukkaristillä ☥, joka vain on toinen muoto Venuksesta (Isiksestä) ♀ ja merkitsi esoterisesti, että ihmiskunta ja koko eläinmaailma oli astunut ulos jumalaisesta ja henkisestä piiristä ja langennut fyysilliseen miehiseen ja naiselliseen synnytykseen. Tällä merkillä on kolmannen juurirodun loppupuolesta alkain

---

[1]) Esoterisessa viisausopissa se on miehinen ja naisellinen eli kaksisukuinen; siksipä tarustossa esiintyy „parrakas“ Venus.

[2]) Sentähden, jos kristittyjen rististä jätetään syrjään sen uskonnollis-metafyysillinen puoli, on se vertauskuvana paljon enemmän sukupuolinen kuin pakanoitten hakaristi. Vrt. I Osaa, siv. 32, 33.

sama sukupuolinen merkitys kuin „Elämän *puulla*" Edenin paratiisissa. Anuuki, muuan Isiksen toisinto, on Elämän Jumalatar ja Ankh'in saivat juutalaiset egyptiläisiltä. Sen otti monien muitten mystillisten sanojen keralla hepreankieleen Mooses, joka oli Egyptin papeilta oppinut viisautta. Sana *Ankh* hepreankielessä personasuffiksilla varustettuna merkitsee „minun elämäni" — minun olemukseni — joka „on personapronomini Anokhi", johtuva egyptiläisestä jumalattaresta nimeltä Anuuki [1]).

Eräässä Etelä-Intian (Madras-maakunnan) kaikkein vanhimmassa katkismuksessa on miesnaisellisella Ardhanaarii-jumalattarella [2]) silmukkaristi, Svastika, „miehinen ja naisellinen merkki" ihan keskipaikassaan merkitsemässä kolmannen rodun tilaa ennen sukupuolisuutta. Vishnu, jonka kuvassa nykyään on lootus kasvamassa ylös navasta — nim. Brahmaan maailma, joka kehittyy keskuskohdasta, Nara'sta — näyttäytyy eräässä mitä vanhimmassa piirroksessa kaksoissukuisena (Vishnu ja Lakshmii) ja esitetään seisomassa lootuksen lehdellä ja vetten yli liukumassa. Vesi nousee puolikaaressa ja vuotaa hakaristin, „synnytyksen" eli ihmisen alenemisen merkin kautta.

Pythagoras kutsui Shukra-Venusta nimeltä *Sol alter*, „toinen aurinko" Seitsemästä „Auringon palatsista" Lucifer-Venuksen palatsi on kolmas kristillisen ja juutalaisen Kabbalan mukaan, sillä *Zohar* tekee siitä Samaelin asunnon. Salaisen Opin mukaan tämä planetta on maan *päämies* ja sen henkinen esityyppi. Sentähden Shukran (Venus-Luciferin) vaunuja sanotaan *kahdeksan „maasta syntyneen* hevosen" vetävän, vaikka muiden planettojen vaunujen oriit ovat toisenlaisia.

Jokainen maan päällä tehty synti tuntuu Ushanas-Shukrassa. Daitjojen Guru on maan ja ihmisten Henki-ohjaaja. Jokainen muutos Shukralla tuntuu ja heijastuu maan päälle.

Shukra eli Venus esitetään siis Daitjojen, neljännen rodun jättiläisten, opettajana! Daitjat olivat ne, jotka hindulaisen allegorian mukaan kerran saivat valtaansa koko maanpiirin ja voittivat vähemmät jumalat. Länsimaisten allegorioiden titanitkin ovat yhtä läheisesti tekemisissä Venus-Luciferin kanssa, jota myöhemmät kristityt pitivät samana kuin Saatanaa. Ja koska Venusta samoinkuin Isistä kuvataan lehmänsarvet päässään, mystillisen Luonnon symbolina — sitä voidaan myös vaihtaa Kuuhun, jota se myös merkitsee, sillä kaikki nämä olivat Kuu-jumalattaria — niin tämän planetan kuvan jumaluusoppineet nykyään

---

[1]) Silmukkaristi on Venus-planetan tähtitieteellinen merkki ja „merkitsee *synnytysvoiman* olemassaoloa sukupuolisessa merkityksessä, ja tämä oli muuan Isikselle, Evalle, Hauvah'ille eli Maaemolle kuuluva merkki, ja sellaisena se oli kaikille muinaiskansoille tuttu toisessa tai toisessa ilmausmuodossa" (Eräästä nykyaikaisesta kabbalistisesta käsikirjotuksesta).

[2]) Kts. Moore'n *Hindu Pantheon*.

sijottavat salaperäisen Luciferin sarvien väliin [1]). Muinaisen perintätiedon mielivaltaisesta tulkitsemisesta, joka sanoo, että Venus (geologisesti) muuttuu samalla kuin maa, että mitä toisessa tapahtuu, se tapahtuu toisessakin ja että niillä on ollut monta suurta yhteistä vaihetta, johtuu, että P. Augustinus sitä toistaessaan sovittelee useita aseman, värin ja vieläpä radan vaihdosta tuon Venus-Luciferin teologisesti sepitettyyn luonteeseen. Hän menee niinkin pitkälle hurskaassa mielikuvituksessaan, että kuvittelee tuon planetan viimeisillä muutoksilla olleen tekemistä tarunomaisen Noakin vedenpaisumuksen kanssa, jonka väitetään tapahtuneen v. 1796 e. Kr, [2])

Koska Venuksella ei ole mitään sivukiertolaisia, sanotaan vertauskuvallisesti, että Aasphudshit (tämä „planetta") otti lapsekseen maan, kuun jnlkeläisen, *„joka oli kasvanut emoansa suuremmaksi ja tuotti sille paljon huolta"*, — mikä viittaa näiden kahden salaiseen yhdyssuhteeseen. Shukra (planetan) [3]) hallitsija rakasti ottolastansa niin paljon, että hän ruumistui siihen Ushanas nimisenä ja antoi sille täydelliset lait, jotka myöhempinä aikoina jäivät noudattamatta ja hylättiin. Muuan toinen allegoria *Harivanshassa* kertoo, että Shukra lähti Shivan

---

[1]) Athenaeus näyttää, että Saatanan nimen alkukirjainta muinoin kuvattiin joutsella ja puolikuulla, ja muutamat roomalaiskatolilaiset, hyviä kunnon ihmisiä, koettavat uskotella yleisölle, että Luciferin puolikuunmuotoisten sarvien takia muhamettilaiset ovat valinneet puolikuun kansallisvaakunakseen. Aina roomalais-katolilaisen dogmatismin päästyä vakaantumaan, on Venus tehty samaksi kuin Saatana ja Lucifer eli suuri lohikäärme, vastoin kaikkea järkeä ja johdonmukaisuutta. Vertausopin tutkijat ja tähtitieteilijät sanovat:

„Käärmeen ja pimeydenaatteen keskinäisellä yhteydellä on astronominen perusta. Se asema, mikä lohikäärmeen merkillä aikoinaan oli, osottaa, että Suuri Käärme oli yön hallitsija. Tämä tähtikuvio oli ennen ihan taivaan keskellä ja on niin pitkälle ulottuva, että sitä kutsuttiin Suureksi Lohikäärmeeksi. Sen ruumis leviää yli seitsemän eläinradan merkin, ja Dupuis, joka Ilmestyskirjan Lohikäärmeessä näkee viittauksen taivaalliseen käärmeeseen, sanoo: 'Ei ole kummakaan, että niin suurta tähtikuviota tuon kirjan tekijä saattaa sanoa suureksi seitsenpäiseksi lohikäärmeeksi, joka pyrstöllään veti mukanaan kolmannen osan taivaan tähdistä ja heitti ne maahan." (Staniland Wake, *The Great Pyramid*, p. 79: Dupuis, III, 255).

Mutta Dupuis ei ensinkään tiennyt, *miksikä* Draco, joka kerran oli Pohjantähti — Oppaan, Gurun ja Ohjaajan symboli — oli myöhempinä aikoina tullut näin alennetuksi. „Isiemme jumalat ovat meidän paholaisiamme", sanoo muuan aasialainen sananlasku. Kun Lohikäärme lakkasi olemasta „johtotähti", ohjaava taivaallinen jumala, sai se saman kohtalon kuin kaikki langenneet jumalat. Bunsen kertoo, että Seth eli Typhon oli kerran „suuri Jumala, jota yleisesti palveltiin koko Egyptissä ja joka antoi 18:nnen ja 19:nnen dynastian hallitsijoille elämän ja voiman symbolit. Mutta myöhemmin 20:nnen dynastian aikana häntä äkkiä alettiin pitää pahana Demoonina, niin että hänen kuvansa ja nimensä hävitettiin kaikista muistomerkeistä ja kirjotuksista, mitkä olivat saatavissa". Todellinen salainen syy tulee kerrottavaksi edempänä näillä lehdillä.

[2]) *De Civitate Dei*, LXXI, 8.

[3]) Shukra on Bhrigun poika, joka oli suuri Rishi ja yksi seitsemästä Pradshaapatista, Bhaargavas-heimon perustaja, jonka keskuudessa Parashu Raama syntyi.

luo ja pyysi tätä suojelemaan hänen oppilaitaan, Daitjoja ja Asuroita, taistelevia jumalia vastaan; ja että hän tarkotusperänsä voittamiseksi suoritti jooga-toimituksen „hengittämällä akanoitten *savua* ollen *pää alaspäin* tuhannen vuotta". Tämä tarkottaa, että Venuksen akseli on niin kallellaan — aina 50 astetta — ja että Venus on ainaisten pilvien ympäröimä. Mutta tämä koskee ainoastaan planetan fyysillistä olomuotoa. Salatieteellisellä mystisismillä on tekemistä vain sen hallitsijan, sitä elähyttävän Dhjaan Tshoohanin kanssa. Allegoria, joka kertoo, että Shukra kirosi Vishnun ja noitui sen *syntymään uudestaan seitsemän kertaa* maan päälle rangaistukseksi siitä, että Vishnu oli tappanut hänen (Shukran) äidin, on täynnä salaista viisautta. Se ei tarkota Vishnun Avataaroja, sillä niitä on yhdeksän — kymmenes vielä tulemassa — vaan maan päällä eläviä rotuja. Venus eli Lucifer — myöskin Shukra ja Ushanas — planettana on maapallon valonnäyttäjä sekä fyysillisessä että mystillisessä merkityksessä. Kristityt tuon hyvin tiesivät varhaisina aikoina, koska yksi Rooman varhaisimmista paaveista tunnetaan Luciferin nimellä.

Jokaisella maailmalla on tähti-emonsa ja sisar-planettansa. Niinpä maapallo on Venuksen ottolapsi ja nuorempi veli, mutta sen asukkaat ovat omaluontoisiaan . . . Kaikki tajuiset täydelliset olennot (täydet seitsenäiset ihmiset tai korkeammat olennot) ovat alusta saakka saaneet sellaisen muodon ja elimistön, mikä on täysin sopusoinnussa heidän asumansa piirin luonnon ja tilan kanssa. [1]) *Olemassaolon piirejä eli elämänkeskuksia, jotka ovat eristettyjä keskuksia ja kukin kasvattavat ihmisiä ja eläimiä, on lukemattomia; ei yksikään ole sisaruksensa ja kumppaninsa eikä minkään muun näköinen omasta erityisestä jälkeläisjoukostaan.* [2])

Kaikilla on kaksinkertainen fyysillinen ja henkinen luonto. Pikkusydämet ovat ikuisia ja pysyväisiä; sydämet aikakautisia ja rajallisia. Pikkusydämykset ovat Ehdottomaan kuuluvia. Ne ovat ampuma-aukkoja siinä mustassa läpitunkemattomassa linnotuksessa, joka ainiaan on salattu ihmisten, jopa Dhjaanien katseelta. Sydämet ovat sitä ikuisuusvaloa, mikä niistä vuotaa läpi.

---

[1]) Tämä sotii jyrkästi Svedenborgia vastaan, joka *näki* „Astralimaailman ensimäisen maan päällä" asukkaita puettuina niinkuin Europan maalaisihmiset; ja neljännen maan päällä naisia puettuina niinkuin paimentytöt naamiaisissa! Vieläpä kuuluisalla tähtitieteilijällä Huygens'illä eli se harha-ajatus että muissa maailmoissa ja planetoilla asuu samoja olentolajeja kuin maan päällä, ja että niillä siis on sama ruumiinmuoto, samat aistimet, aivokyky, taiteet, tieteet, asunnot, vieläpä samaa ainetta puvuissansa *(Théorie du Monde)*.

[2]) Tämä on uudempiaikainen muistutus. Se on liitetty vanhoihin kommentarioihin, jotta niitä paremmin ymmärtäisivät ne oppilaat, jotka tutkivat esoterista maailmansyntyä, käytyään läpi länsimaisen oppikauden. Varhaisimmat muistutukset ovat niin täynnä laatusanoja ja kuvapuhetta, että niitä olisi liian vaikea ymmärtää.

Tämä VALO tiivistyy „Olemassaolon Herrojen“ muodoiksi — joista ensimäiset ja korkeimmat ovat, yhteisesti katsoen, DSHIIVAATMAA eli Pratjagaatmaa (jonka kuvannollisesti sanotaan lähtevän Paramaatmaasta. Se on kreikkalaisten filosofien Logos — joka esiintyy kunkin uuden Manvantaran alkaessa). Näistä alaspäin — muodostuneina yhäkiteytyvistä aalloista tuon valon, joka ulkokohtaisella tasolla tulee karkeaksi aineeksi — lähtevät Luovien Voimien monilukuisat hierarkiat; muutamat muodottomia, toisilla oma erityinen muotonsa, toiset taas, alimmat (elementalit), vailla omaa muotoaan mutta pukeutuen mihin tahansa muotoon ympäröivien olosuhteiden mukaan.

Niinpä on siis henkisessä merkityksessä yksi ainoa Ehdoton Upaadhi (Perusta), josta, jonka päälle ja johon rakentuu Manvantaran tarkotusta varten lukemattomia perustuskeskuksia, joissa tapahtuvat maailmalliset, aikakautiset ja yksilölliset kehityskierrokset toiminta-ajan kestäessä.

Elähyttäviä järkiolentoja, jotka antavat sielun näille erilaisille olentojen keskuksille, kutsuvat Suuren Harjanteen toisella puolella asuvat ihmiset, [1] *erotusta tekemättä milloin Manuiksi, milloin Risheiksi, Pitreiksi,* [2] *Pradshaapateiksi ja niin edespäin; ja tällä puolella asuvat Dhjaani-Buddhoiksi, Tshoohaneiksi, Melhoiksi (Tuli-jumaliksi), Boodhisattvoiksi* [3] *ja muiksi. Perin tietämättömät kutsuvat niitä jumaliksi, oppineet vihkimättömät Yhdeksi Jumalaksi; mutta viisaat, vihityt, näkevät kunnioittaen niissä vain Manvantaran aikuisia ilmennyksiä SIITÄ, mistä eivät meidän Luojamme (Dhjaan Tshoohanit) eivätkä näiden luomat olennot voi koskaan puhua eikä mitään tietää. EHDOTONTA ei saata määritellä eikä mikään kuolevainen tai kuolematon olento ole koskaan nähnyt tai käsittänyt sitä Olemassaolon kausina. Muuttuvainen ei voi tuntea Muuttumatonta eikä elävä saata Ehdotonta Elämää järjellään käsittää.*

„Sentähden ihminen ei voi tuntea korkeampia olentoja kuin omia Synnyttäjiään“. „*Mutta ei hänen tule niitä silti palvella*“ vaan hänen on opittava tietämään *kuinka* hän itse tuli maailmaan.

Seitsenluku, kaikkien muitten lukujen perusta kaikkien kansojen uskonto-

---

[1]) „Toisella puolella“ Suurta Harjannetta merkitsee tässä kohden Intiaa, koska se Tibetistä käsin on „Trans-Himaalaja“ eli „Himaalajan takainen seutu“.

[2]) Käytämme näissä Runoissa Pitrit-sanaa helpottaaksemme niiden ymmärtämistä, mutta sitä ei käytetä alkuperäisissä Runoissa vaan niissä on tällä sijalla erityiset nimitykset, paitsi että niitä kutsutaan „Isiksi“ ja „Synnyttäjiksi“.

[3]) On erehdyttävää käsittää kirjaimellisesti inhimillisten Boodhisattvojen eli Mandshushrii'en *palvelusta*. Totta kyllä eksoterisesti Mahaajaana-suunta opettaa kunnioittamaan näitä ilman erotusta ja Huien-Tsang puhuu, miten muutamia Buddhan oppilaita palvellaan. Mutta esoterisesti ei opetuslapsi tai oppinut Mandshushrii ollut se, joka *personallisesti* vastaanotti kunnioituksen ja palvomisen vaan ne jumalalliset Boodhisattvat ja Dhjaani-Buddhat, jotka elähyttävät (*amilakha*, niinkuin mongolilaiset sanovat) ihmismuotoja.

järjestelmissä, maailmanrakennuksesta aina ihmiseen asti, sisältää varmasti tähän oikeuttavan syyn. Se tavataan vanhoilla amerikkalaisilla yhtä huomattavassa asemassa kuin muinaisten arjalaisten ja egyptiläisten keskuudessa. Tätä kysymystä tulemme perusteellisesti käsittelemään tämän Osan toisessa Kirjassa; toistaiseksi mainitsemme vain muutamia tosiasioita. Kirjassa *„Maja- ja Quiche-kansojen pyhät mysteriot 11,500 vuotta sitten“* [1]) sanoo sen tekijä:

Seitsemän näyttää olleen eritoten pyhä luku kaikilla muinaisuuden sivistyskansoilla. Miksikä niin? Tähän kysymykseen ei ole milloinkaan tyydyttävästi vastattu. Jokainen erityinen kansa antoi siitä erilaisen selvityksen heidän (eksoterisen) uskontonsa erikoisoppien mukaan. Että se oli lukujen luku niille, jotka olivat vihittyjä pyhiin mysterioihin — siitä ei saata olla epäilystäkään. Pythagoras . . . kutsuu sitä „elämän kannattajaksi“, joka sisältää sekä sielun että ruumiin, koska se on muodostettu nelinäisyydestä, s. o.: *Viisaus ja Äly* ja kolminaisuudesta, s. o. *toiminta ja aine.* Keisari Julianus *Matrem* ja *Oratio* kirjoissaan [2]) lausuu näin: „Jos minä koskettelisin vihkimistä meidän pyhiin mysterioihin, joita kaldealaiset juhlivat *seitsen-säteisen* jumalan nimessä, valistaen sieluansa hänen avullansa, niin puhuisin asioita, jotka rahvaalle ovat tuntemattomia mutta siunatuille teurgeille [3]) hyvin tunnettuja. [4])

Ja ken on tutustunut *Puraanoihin, Kuolleitten Kirjaan, Zendavestaan,* assyrilaisiin tiilikirjotuksiin ja lopuksi raamattuun ja on huomannut seitsen-luvun alituisen esiintymisen näissä kirjoissa, joita ovat mitä kaukaisimpia aikoja sitten kirjottaneet toisistaan erotetut ja kaukana asuvat kansat, kuinka hän voisi pitää pelkkänä sattumana esim. seuraavaa tosiasiaa, jonka sama muinaisten mysterioitten tutkija kertoo? Puhuessaan seitsenluvun esiintymisestä mystillisenä numerona „länsi-mantereen“ s. o. Amerikan asukkaitten keskuudessa, hän huomauttaa, että se on siellä hyvin silmiinpistävässä asemassa. Sillä:

Tuon tuostakin se esiintyy *Popol Vuh*'issa. Me tapaamme sen sitäpaitsi niissä *seitsemässä perheessä,* jotka (Sahagun'in ja Clavigero'n sanojen mukaan) seurasivat *Votan* nimistä salaperäistä henkilöä. Tämän Votanin arvellaan perustaneen suuren Nachan'in kaupungin, jota muutamat pitävät samana kuin Palenque'ä. (Se tavataan vielä) niissä *seitsemässä luolassa,* [5]) joista kerrotaan Nahualtien jälkeläisten tulleen esiin; Cibolan *seitsemässä kaupungissa,* joita

[1]) Tämän kirjan tekijä on Augustus Le Plongeon. Hän ja hänen vaimonsa ovat hyvin tunnettuja Yhdysvalloissa väsymättömästä tutkimustyöstään Keski-Amerikassa. Hehän löysivät esim. kuninkaallisen Kan Coh'in haudan Cichen-Itza'ssa. Tekijä näyttää uskovan ja koettaa todistaa, että arjalaisten ja egyptiläisten esoterinen oppi oli saatu Maja-kansalta. Mutta vaikka Majat varmasti olivat samanaikuisia kuin Plaatonin Atlantis, kuuluvat ne kuitenkin viidenteen mantereeseen, jonka edellä oli Atlantis ja Lemuria.

[2]) Oikeammin *In Matrem Deorum, Oratio* V.

[3]) „Teurgi“ „jumaltöiden tekijä“ = käytännöllinen salatieteilijä. Kts. Teosof. Avain siv. 2 ja 3. Suom.

[4]) P. 143.

[5]) Nämä *seitsemän luolaa, seitsemän kaupunkia* j. n. e. edustavat kulloinkin seitsemää keskusta eli vyöhykettä, joissa ensimäisen juurirodun seitsemän perusryhmää syntyi.

Coronado ja Niza kuvailevat . . . *seitsemässä Antillissa*; *seitsemässä sankarissa*, joiden sanotaan päässeen vedenpaisumuksesta pakoon.

Näiden sankarien luku muuten löytyy samana jokaisessa vedenpaisumuskertomuksessa — aina niistä seitsemästä Rishistä, jotka pelastuivat Vaivasvata Manun kanssa, Noakin arkkiin saakka, minne petoja, lintuja ja kaikenlaisia eläviä olentoja otettiin „seitsemittäin". [1]) Me näemme siis, että luvut 1, 3, 5, 7, ollen täydellisiä, koska ne ovat kauttaaltaan mystillisiä, edustavat huomattavaa osaa kussakin luomiskertomuksessa ja elävien olentojen kehityksessä. Kiinassa kutsutaan numeroita 1, 3, 5, 7 „taivaallisiksi luvuiksi" kanoonina pidetyssä „Vaiheitten Kirjassa". [2])

Selitys tähän tulee silminnähtäväksi, jos muinaisia symboleita tutkitaan; kaikki ne perustuvat niihin kuviin, mitkä annettiin julki ikivanhasta käsikirjotuksesta I Osan Johdannossa, ja ovat niistä saaneet alkunsa. Esim. ⊕, kehityksen ja synnytykseen eli aineeseen lankeemisen symboli, kuvastuu vanhoissa meksikkolaisissa veistoksissa tai maalauksissa yhtä hyvin kuin kabbalistisessa Sefirothissa ja egyptiläisten Tau'ssa. Tutkikaa meksikkolaista käsikirjotusta (*Add.* MSS. Brit. Mus. 9789); [3]) te löydätte siinä puun, jonka runkoa peittää *kymmenen* hedelmää, valmiina miehen ja naisen noukittavaksi, jotka seisovat sen kummallakin puolella. Puun huipusta kaksi oksaa leviää vaakasuorasti oikeaan ja vasempaan, muodostaen siten täydellisen T (Tau'n). Näiden kahden oksan päässä on vielä kummallakin puolla kolminkertainen terttu, ja lintu — kuolemattomuuden lintu, Aatmaa eli Jumalallinen Henki — istuu näiden kahden haaran välissä, siten muodostaen symbolin *seitsemännen* osan. Tämä kuvaa samaa aatetta kuin sefirothien puu, jossa sefirotheja on *kymmenen* kaikkiaan, mutta jos erotetaan pois ylempi kolmio, ainoastaan *seitsemän*. Nämä ovat taivaalliset hedelmät, kymmenen eli ⦶, 10, syntyneitä kahdesta näkymättömästä miehisestä ja naisellisesta siemenestä, yhteensä 12 eli Maailmankaikkeuden kaksitoistakulmio. Mystillinen järjestelmä sisältää · , keskipisteen; 3 eli △; 5 ⛤; ja 7 eli △; eli toisin ✡ nim. kolmio neliössä tai yhdistävä piste kahden toisiinsa kiedotun kolmion keskellä. Tämä koskee alkutyyppien maailmaa. Ilmiömaailman huippukohta ja kaiken heijastus on IHMINEN. Sentähden hän on mystillinen neliö — metafyysilliseltä puoleltaan — eli Tetraktys, ja tulee luomisen tasolla kuutioksi. Hänen symbolinsa on auki kehitetty kuutio [4]) ja kuusi, joka

---

[1]) „Kaikista puhtaista eläimistä ota tykös seitsemän ja seitsemän" (1 Moos. 7: 2) — Suom.

[2]) Kiinan kielellä *Ji King* s. o. *muutos*, kuten „kehitys".

[3]) Piirros on toistettu kirjassa „Maja- ja Quiche-kansojen pyhät mysteriot", siv. 134.

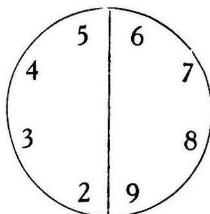
[4]) *The Source of Measures*, p. 50—53.

tulee seitsemäksi eli ☩, kolme neliötä poikittain (naisellinen) ja neljä kohtisuorasti; ja tämä on ihminen, jumaluuden korkein huippu maan päällä, ihminen, jonka ruumis on lihasta tehty risti, minkä *päälle*, minkä *kautta* ja *mihin* hän aina ristiinnaulitsee ja saattaa surmaan jumalallisen Logoksen, KORKEAMMAN ITSENSÄ. Näin sanoo jokainen viisaustiede ja maailmansynty-oppi:

Maailmankaikkeudella on yläpuolellaan Hallitsija (yhteisesti Hallitsijat), jota kutsutaan SANAKSI (Logos); rakentava henki on sen Kuningatar: nämä kaksi on Ensimäinen Voima AINOAN YHDEN jälkeen.

Nämä ovat Henki ja Luonto, jotka yhdessä muodostavat meidän Harhamaailmamme. Nuo kaksi toisistaan erottamatonta pysyvät *Aatteiden maailmassa* niinkauankuin se kestää, ja sitten uppoutuvat takaisin Parabrahmaniin, Ainoaan ikimuuttumattomaan. „Henki, jonka olemus on ikuinen, yksi ja itse-olevainen" lähettää itsestään puhtaan eetterisen valon — kaksinaisen valon, joka ei ole alkeellisille aistimille havaittavissa — niinkuin sanovat *Puraanat, raamattu, Sepher Jetzirah*, kreikkalaiset ja latinalaiset hymnit, *Hermeksen kirja*, kaldealainen *Lukujen kirja*, Laotsen esoterinen oppi ja monet muut kirjat. Kabbalassa, missä selvitetään 1 Moos. kirjan esoterinen merkitys, on tämä valo kaksoisihminen eli miesnaiselliset (oik. suvuttomat) enkelit, joiden yhteisnimi on Adam Kadmon. Nämä tekevät täydelliseksi ihmisen. Hänen eetterinen muotonsa on muiden jumalallisten vaikka paljoa alempien olentojen itsestänsä antama; ne tiivistävät ruumiin savella eli „maan tomulla" — joka kyllä on allegoriaa, mutta yhtä tieteellistä kuin konsanaan Darvinin kehitysoppi ja sitä *todempi*.

Source of Measures kirjan tekijä sanoo, että Kabbalan ja kaikkien sen mystillisten kirjojen perustus on pantu nojaamaan *kymmeneen* Sefirothiin. Tämä on suuri totuus. Hän esittää nämä kymmenen Sefirothia eli 10-luvun seuraavasti:

Ympyrä on *ei-mitään* (nolla); sen kohtisuora halkaisija on ensimäinen eli alkuaikainen *YKSI* (Sana eli Logos), josta lähtee 2 ja 3 j. n. e. yhdeksään asti, jossa on yksikköjen raja. Luku 10 on ensimäinen jumalallinen ilmennys, [1]) joka sisältää kaiken mahdollisen kyvyn luku-

[1]) Kts. *Isis Unveiled*, II, pp. 300 *et seq.* missä löytyy todistus kymmeneen perustuvan numerojärjestelmän vanhuudesta.

suhteiden tarkkaan ilmaisemiseen — pyhä *Jod.* Tämä Kabbala opettaa meille, että Sefirothit olivat taivaallisen valon (20612:n suhde 6561:een) *luvut* eli vuodatukset; ne olivat ne kymmenen sanaa DBRIM, 41224, ja se valo, jonka säteilyä ne olivat, oli taivaallinen ihminen, Adam-KDM (144—144). Ja uuden testamentin eli liiton (41224) mukaan Valo loi Jumalan; aivan niinkuin vanhan testamentin mukaan Jumala (Alhim, 31415) luopi Valon (20612:n suhde 6561:een). [1])

Nytpä salatieteessä niinkuin Kabbalassakin on kolme valon laatua. (1) Aatteellinen ja ehdoton valo, joka on pimeyttä; (2) Ilmenneen-ilmenemättömän valo, jota muutamat kutsuvat Logokseksi ja (3) jälkimäinen valo heijastuneena Dhjaan Tshoohaneihin, vähempiin Logoksiin — yhteisesti Elohimiin — jotka vuorostaan valavat sen ulkokohtaiseen maailmaan. Mutta Kabbalassa — jota 13:nnen vuosisadan kabbalistit uudestaan muovailivat ja huolellisesti tasottivat, että se sopisi kristillisiin oppeihin — kuvataan kolme valoa näin: (1) kirkas ja läpitunkeva, Jehovan valo; (2) heijastunut valo; ja (3) valo *aateperäisenä.*

Tämä valo aateperäisenä (metafyysillisessä eli vertauskuvallisessa merkityksessä) on Alhim (Elohim, Jumala), jotavastoin kirkas läpitunkeva valo on Jehovah. Alhimin valo kuuluu maailmaan yleensä, sen kaikkinaisuudessa ja täydellisyydessä, mutta Jehovan valo koskee maailman korkeinta tuotetta, ihmistä, johon tämä valo tunkeutui, luoden hänet. [2])

Source of Measures kirjan tekijä oivasti kyllä kehottaa lukijaa katsomaan Inmanin kirjaa *Ancient Faiths Embodied in Ancient Names*, II, 648. Siinä on piirros sisältäen

Kalan uimarakon, Marian ja naisen kuvamerkin, kopioituja siunatun Neitsyt Marian rukouskirjasta (rosarium), joka painettiin Venetiassa v. 1542.

ja siis, kuten Inman huomauttaa, painettiin „inkvisitionin luvalla ja niinmuodoin oikeaoppisena." Se näyttää lukijalle, mitä latinalainen kirkko käsitti tällä „valon läpitunkevalla voimalla ja sen seurauksilla". Kuinka surkeasti raiskatuiksi ovatkaan kristittyjen tulkitsemina tulleet itämaisen viisausopin ylevimmät ja suurimmat sekä korkeimmat aatteet Jumaluudesta, kun he ovat sovittaneet ne mitä karkeimpiin inhimillisiin käsityksiin.

Itämaiset salatieteilijät kutsuvat tätä valoa Daiviprakritiksi, ja länsimaiset Khristoksen valoksi. Se on Logoksen valo, Iki-tuntemattoman suoranainen heijastus Maailmanilmennyksen tasolle. Mutta tässä on yksi sen tulkinta, jonka uudenaikaiset kristityt antavat Kabbalan mukaan. Äskenmainittu kirjailija sanoo:

Nimitys Elohim-Jehovah koskee maailman täyteyttä yleensä ja varsinkin sen pääsisältöä, ihmistä. Otteilla *Soharista* koettaa muuan pappi, t:ri Cassell (kabbalisti) todistaa, että Kabbala esittää kolminaisuusoppia, ja toistaa muun muassa lauseen: „Jehovah on Elohim (Alhim)". . .

---

[1]) Kts. *Masonic Review*, Cincinnati, kesäk. 1886, „The Cabbalah. No VI" p. 10.

[2]) *Ibid., loc. cit.*

Kolmella askeleella Jumala (Alhim) ja Jehovah tulevat samaksi, ja vaikka ne ovat erotettuja, ovat ne kumpikin ja molemmat yhdessä sama Yksi. [1])

Samaten Vishnu tulee auringoksi, Persoonattoman Jumaluuden näkyväiseksi symboliksi. Vishnua kuvataan „astumassa seitsemän maailmanpiirin kautta *kolmella askeleella*". Mutta hindulaisilla tämä on *eksoterinen* kertomus, pinnalla oleva oppi ja allegoria, jotavastoin kabbalistit esittävät sen esoterisena ja lopullisena merkityksenä. Mutta jatkakaamme:

Valo, niinkuin olemme näyttäneet, on 20612:n suhde 6561:een, joka kokonaisluvuissa on tarkka ilmaus ympyrän halkaisijan ja kehän suhteesta toisiinsa. Jumala (Alhim, s. o. 31415:n suhde yhteen, muunnelma edellisestä) on tämän supistus, niin että saamme perusyksiköksi *yhden*, joka ylimalkaan on kaiken laskemisen ja mittauksen perusta. Mutta eläimellisen elämän synnyttämistä ja varsinkin *ajan mittausta* eli kuu-vuotta varten, nim. sitä vaikutusta, joka saa aikaan siittämisen ja sikiön kehityksen, on käytettävä Jehovah-mitan numeroita („*ihmisen yhtä kuin Jehovan*" mittaa) nim. 113:n suhdetta 355:een. [2]) Tämä viimeinen arvo on vain mukailtu muoto valon suhdeluvuista eli 20612: 6561, pii-arvona, joka myös on vain muunnos samasta (s. o. 20612: 6561 on yhtä kuin 31415: 1 ja 355: 113 on yhtä kuin 31415 eli Alhim eli Jumala) ja siten että toinen voidaan saattaa muuttumaan toiseksi ja johtumaan toisesta: ja nämä ovat ne kolme askelta, joilla Jumal-nimien *ykseys* ja samaisuus voidaan todeta. Se on: nuo kaksi ovat vain muunnelmia samasta suhdeluvusta, nim. pii'stä (π). Tämän huomautuksen tarkotus on näyttää, että samaa symbolistista mittausta käytetään Kabbalassa kuin raamatun kolmessa testamentissa ja vapaamuurariudessa, kuten äsken pantiin merkille.

Ensiksi siis Sefirothit kuvataan *Valona*, s. o. ne itsessään ovat Ain Suf'in ilmennyksen toimintaa ja itse asiassa samaa kuin tuo ilmennys; ja ne ovat tätä sen tosiasian nojalla, että „*Valo*" edustaa suhdetta 20612 : 6561 joka on osa „Sanoista" DBRIM 41224 eli jos katsotaan Sanaa, Dabar, 206 (10 kyynäsmittaa). „Valo" on niin merkityksellinen Kabbalassa Sefirothien selittämiseksi, että Kabbalan kuuluisinta kirjaa kutsutaan *Sohariksi* eli „*Valoksi*". Siinä me tapaamme tämänlaisia lauseita: „Ääretön oli aivan tuntematon eikä levittänyt mitään valoa, ennenkuin loistava piste voimalla puhkesi esiin nähtäväksi." „Kun Hän ensin sai muodon (tullen kruunuksi, ensimäiseksi Sefiraksi), saattoi Hän siitä lähtemään yhdeksän loistavaa valoa, jotka sen läpi paistavat, levittäen kirkasta valkeutta kaikkiin suuntiin" — s. o. nämä yhdeksän hänen ykkösensä kerralla (joka oli yhdeksäin alkuperä, kuten yllä näkyy) ovat yhteensä 10 s. o. ⦶ eli ⊗ eli pyhä kymmenikkö (lukuna tai Sefirotheina) eli *Jod* ja nämä luvut olivat „*Valo*". Aivan niinkuin Johanneksen evankeliumissa Jumala (Alhim, 31415 : 1) oli Valo (20912 ; 6561), jonka (Valon) kautta kaikki luotiin. [3])

Sepher Jetzirah kirjassa eli „Luomisen Luvussa" esitetään koko kehitysprosessi lukujen muodossa. Sen „32:ssa Viisauden tiessä" toistuu luku 3 neljä kertaa ja luku 4 viisi kertaa. Sentähden Jumalan Viisaus sisältyy lukuihin (Sefrim eli Sefiroth), sillä Sefer (eli S-f-r ilman ääntiöitä) merkitsee „nume-

[1]) *Ibid*, p. 11.

[2]) Kts. *Source of Measures*, pp. 276, *et seq.*, App. VII.

[3]) Art. *Masonic Review*, pp. 11, 12.

roida". [1]) Siksipä myös tapaamme Plaatonin sanovan, että Jumala „geometrisoi" rakentaessaan maailmaa.

Kabbalistinen kirja *Sepher Jetzirah* alkaa puhumalla Alhimin salatusta viisaudesta Sefrim'issa s. o. Elohimista Sefirotheissa.

Kolmellakymmenellä kahdella tiellä salatun viisauden perusti Jah, JHVH, Tzabaoth, Israelin Elohi, Elämän Alhim, Armon ja Laupeuden El — ylhäisen korkeuden Asuja ja Ikuisuuden Kuningas ja Hänen nimensä — Pyhä! kolmessa Sefrimissä, nim.:

B—S'f-r, V—S'f-r, V—Sif-o-r.

Mr. Ralston Skinner jatkaa:

Tämä lause esittää perustekstin „*salatun viisauden*" salatulla viisaudella, s. o. käyttämällä sanoja, joissa on erityinen numerosarja ja erityinen sanasto, [2]) mitkä juuri tuovat ilmi sen selitys-järjestelmän, joka näkyy niin hyvin ja tarkasti käyvän yhteen heprealaisen raamatun kanssa . . . Esittäessään järjestelmäänsä, sen tukemiseksi ja päättääkseen seikkaperäisen selontekonsa yleisellä päätelmällä — nim. tuolla yhdellä sanalla „*Sefrim*" *(Sefiroth)*, Jezirah-luvusta, selittää tekijä tämän sanan jakautumisen kolmeen alasanaan, leikkien siten tällä tavallisella sanalla *s-f-r* eli „luku".

Prinssi Al-Chazari [3]) sanoo rabbinille: „Minä toivon, että sinä nyt minulle ilmottaisit muutamia *Luonnonfilosofian* tärkeimpiä eli johtavia periaatteita, joita sinä sanot muinaisina aikoina heidän (vanhojen viisaitten) saaneen selville". Tähän rabbini vastaa: „Näihin periaatteisiin kuuluu rotumme esi-isän Abrahamin Luomisluku" (s. o. Abram eli Abraham eli luvut 41224 ja 41252). Sitten hän sanoo, että tämä lukujen kirja käsittelee „*Alhim*'isuuden ja *Ykseyden*" opettamista (DBRIM):in kautta", nim. „Sanojen" [4]) lukuarvojen kautta. Se merkitsee, että opetetaan käyttämään suhdetta 31415: 1 kautta 41224, joka viimemainittu Liiton Arkin kuvauksessa jakautui kahteen osaan *kahden* kivitaulun kautta, joihin nämä DBRIM eli 41224 oli kirjotettuna eli piirrettynä — s. o. 20612 $\times$ 2. Hän sitten puhuu enempi näistä kolmesta alasanoista ja eritoten huomauttaa yhdestä „ja *Alhim* (31415 : 1) sanoi: tulkoon Valkeus (20612 : 6561)".

Nämä sanat ovat tekstin mukaan:

ספר ספר סיפור

a rabbini lausuu niiden johdosta: „Se opettaa *Alhim*'isuutta ja *Ykseyttä* (halkaisijan suhdetta Alhimiin) Sanojen kautta (DBRIM = 41224), jonka kautta saadaan toiselta puolen äärettömän ilmaus erilaatuisissa luomistoissa ja toiselta puolen lopullinen sopusointuinen pyrkimys *Ykseyteen*" (joka on, niinkuin jokainen tietää, pii'in tehtävä koulujen matematikan opetuksessa, sillä π:llä mitataan, punnitaan ja lasketaan taivaan tähdet ja ne kuitenkin yhdistetään taas Uni-versumin [5]) lopulliseen ykseyteen) „sanojen kautta. Niiden lopullinen sointu täyttyy siinä *Ykseydessä*, joka ne on säätänyt ja joka itse on kokoonpantu näin:

ספר ספר ספור".

Siis rabbini ensimäisessä huomautuksessaan jättää *jod*'in eli *i*:n pois yhdestä sanasta,

---

[1]) Vrt. engl. *cipher*, ruots. *siffra*. — Suom.

[2]) Koska hepreassa jokainen kirjain samalla merkitsee yhtä numeroa. — Suom.

[3]) Kirjassa *Al-Chazari*, kirj. Jehuda-ha-Levi, käänt. t:ri D. Cassel.

[4]) DBRIM = „Sanat"; Kabbalassa = Logos. — Suom.

[5]) *Universum*, lat. (maailmankaikkeus) merkitsee „yhteen vieritetty". — Suom.

jonka jälkeen hän taas sen palauttaa. Jos otamme näiden alasanojen arvot, niin huomaamme niiden olevan 340, 340 ja 346; yhteensä nämä ovat 1026 ja yleisen sanan jaottaminen näihin on tapahtunut näiden lukujen saamiseksi — mitkä Timoran kautta voidaan muuttaa eri tavoilla eri tarkotuksia varten. [1])

Lukijaa pyydetään kääntymään I Osan IV Runoon, 3 säkeeseen ja sen kommentarioihin [2]) löytääkseen sieltä, että 3, 4, (7) ja kolme kertaa seitsemän eli 1065, Jehovah-luku, on niiden 31 Pradshaapatin luku, jotka mainitaan *Mahabhaaratassa* tai kolmet Sefrim („sanat" numeroissa eli luvuissa). Ja tämä vertailu muinaisen viisausopin Luovien Voimien ja *eksoterisen* juutalaisuuden ihmiskaltaisen Luojan välillä (sillä juutalaisten *esoterismi* näyttäytyy samaksi kuin Salainen Oppi) tulee johtamaan tutkijaa havaitsemaan ja käsittämään, että todellisuudessa Jehova on vain „kuu"- ja „synnytys"-Jumala. Jokainen tunnontarkka Kabbalan tutkija tuntee sen asianlaidan, että mitä syvemmälle hän siihen kaivautuu, sitä vakuutetummaksi hän tulee siitä, että jollei Kabbalaa — eli mitä siitä on jälellä — lueta itämaisen esoterisen viisausopin valossa, vie sen tutkiminen ainoastaan keksimään, että niillä urilla, joita eksoterinen juutalaisuus ja kristinusko kulkevat, kummankaan yksijumalisuus ei ole sen korkeampaa kuin muinaisuuden tähteinpalvelus, mitä nykyaikana tähtitiede edustaa. Kabbalistit eivät milloinkaan lakkaa toistamasta, että Alkujärkeä ei voi koskaan käsittää. Sitä ei voi tajuta eikä sitä voi sijottaa mihinkään ja sentähden se on pysytettävä nimettömänä ja kieltoperäisenä. Siksi arveltiin, että Ain Suf — „Tutkimaton" ja NIMITTÄMÄTÖN — kun ei se voinut ilmottaa itseänsä, lähetti itsestään Ilmennysvoimia. Ainoastaan näiden Vuodatusten (Emanatsionien) kanssa ihmisälyllä siis on ja voi olla tekemistä. Kun kristillinen jumaluusoppi on hylännyt opin Emanatsioneista ja pannut niiden sijalle enkelein ja kaiken muun suoranaisen, tietoisen luomisen *tyhjästä*, niin se nyt huomaa olevansa toivottomasti harhautunut Yliluonnollisuuden eli Ihmeen ja toiselta puolen materialismin väliseen umpikujaan. Maailman *ulkopuolella* oleva Jumala tekee kaikesta filosofiasta lopun; maailman *sisällä* oleva Jumaluus — s. o. Henki ja Aine toisistaan erottamattomina — on taas filosofian kannalta välttämättömyys. Erottakaa henki ja aine toisistaan, niin se, mikä jää, on karkeata taikauskoa tunteellisuuden vaipan varjossa.

Mutta miksi „geometrisoidaan", niinkuin Plaato sanoo, miksi esitetään näitä Vuodatuksia suunnattoman laskujärjestelmän muodossa? Tähän kysymykseen vastaa niin hyvin äsken mainittu kirjailija, kun hän sanoo:

Jotta älyllinen havainto tulisi fyysilliseksi havainnoksi, täytyy sillä olla *Valon* kosmillinen

[1]) Toistettu art. pp. 12, 13.
[2]) Siv. 116 ja seur.

prinsippi — ja tämän avulla täytyy meidän älynpiirimme tulla näkyväksi valon kautta; eli sen täydellistä ilmentymistä varten täytyy piirin olla fyysillistä näkyväisyyttä eli itseään Valoa.

Tällaiset käsitykset, näin ilmaistuina, tulivat perustaksi sille viisaustieteelle, joka käsitteli Jumaluuden ilmentymistä maailmankaikkeudessa. [1])

Tämä on filosofiaa. Mutta toista on, kun tapaamme rabbinin *Al-Chazarissa* sanovan, että:

S'f-r'illä on ymmärrettävä — luotujen kappaleitten *laskemista* ja *punnitsemista.* Sillä *laskeminen,* jolla kappale on rakennettava harmonisesti ja sopusuhtaisesti, jonka kautta sen täytyy olla kokoonpanossaan oikein järjestetty ja pantu vastaamaan aiottua tarkotusta, vaatii ainakin *lukua, ulottuvaisuutta, massaa* ja *painoa.* Yhteenliittyneiden liikuntosuhteiden, niinmuodoin myös soitannon harmonian täytyy muodostua kokonaan *numerosta* s. o. s'f-r'ista... Sippor'illa (s'for) on käsitettävä Alhimin sanoja (206—1 31415:1:sta), joihinka liittyy eli sovittautuu kokoonpanon kehyksen eli muodon ääripiirros; esimerkiksi sanottiin: „Tulkoon valkeus!" Työ syntyi heti kun *sanat* lausuttiin, s. o. heti kun työn luvut esiintyivät [2]).

Tämä on häikäilemätöntä *henkisen aineellistuttamista.* Mutta Kabbala ei ollut aina näin sovellettu inhimillis-yksijumalaisiin käsityksiin. Verratkaa tätä johonkin Intian kuudesta viisauskoulusta. Esim. Kapilan Saankhja-filosofiassa sanotaan, että jollei Purusha nouse Prakritin hartioille, pysyy Prakriti järjettömänä ja taas ilman Prakritia jää Purusha toimettomaksi. Sentähden (ihmisen) luonnon täytyy tulla yhdistelmäksi hengestä ja aineesta, ennenkuin hän voi tulla siksi, mitä hän on; ja aineessa piilevän hengen on vähitellen herättävä elämään ja tajuihin. Monaadin on kuljettava läpi kivennäis-, kasvi- ja eläinmuotojen, ennenkuin Logoksen valo heräjää eläimellisessä ihmisessä. Sentähden ennen sitä ei voi jälkimäistä sanoakaan „ihmiseksi", vaan sitä on pidettävä monaadina, joka on kahlehdittu alati vaihtuviin muotoihin. *Kehitystä,* ei *luomista, Sanojen* kautta tunnustavat itämaiset viisausopit jo ulkonaisissa kirjotuksissaan. *Ex oriente lux.* Jopa Mooseksen raamatun ensimäisen ihmisen nimi on lähtenyt Intiasta, huolimatta professori Max Müllerin vastaväitteestä. Juutalaiset saivat Adaminsa Kaldeasta, ja Adam-Adami on kokoonpantu sana ja siksi moninkertainen symboli ja todistaa oikeiksi salatieteelliset opit.

Tässä ei ole tilaisuus kielitieteellisiin keskusteluihin. Mutta muistutamme vain, että sanat *Ad* ja *Adi* merkitsevät sanskritinkielellä „ensimäinen", aramean kielellä „yksi" (*Ad-Ad* „ainoa"); assyrian kielellä „isä", josta tulee *Ak-Ad* eli „isä-luoja" [3]). Ja Jos kerran tämä väite huomataan oikeaksi, niin tulee jokseenkin

---

1) Toistettu art. p. 2.

2) *Ibid,* p. 14.

3) Nimitys *Ak-ad* (eli akkadilaiset) kuuluu samaan luokkaan kuin *Ad-m, Ha-va* (Eva), *Aeden* (Eden). *Ak-ad* merkitsee „*Ad*'in poika", aivan niinkuin vanhassa Arapiassa sanottiin „Adin pojat", *Ad-ad,* „ainoa" ja „ensimäinen" oli Syrian *Ad-on* eli „Herra" ja *Ad-ar-gat*'in

vaikeaksi rajottaa Adamia yksin Mooseksen raamattuun ja nähdä siinä pelkästään juutalainen nimi.

On hyvin paljon sekaannusta jumalien ominaisuuksista ja sukuluetteloista „teogonioissa", vertauskuvallisen jumaluustieteen peruslähteissä, sellaisina kuin niitä maailmalle esittävät puoleksi vihityt kirjottajat, brahmalaiset tai raamatulliset. Kuitenkin on varma, etteivät aikaisemmat kansat, Jumalallisten Opettajien jälkeläiset ja oppilaat tehneet tällaista hämmennystä; sillä sekä ominaisuudet että sukuluettelot olivat erottamattomasti liitetyt maailmansynnyn symboleihin. „Jumalat" olivat näet kaikkeuden monien piirien elämä ja ylläpitävä „sielunprinsippi". Ei missään, ei minkään kansan keskuudessa annettu aateskelun kohota *korkeammalle* noita *ilmenneitä* jumalia. Ääretön, rajottamaton Ykseys pysyi joka kansalle koskemattomana kenttänä, minkä alueille ihmisajatus ei saanut astua eikä hyödytön aprikoiminen saanut tulla lähellekään. Ainoastaan siihen viitattiin lyhyesti mainitsemalla sen vuorottaista laajentumista ja supistumista, joka muistuttaa sydämen tykintää. Maailmankaikkeudessa kaikkine sen lukemattomine myriadeineen järjestelmiä ja maailmoita, jotka ikuisuuden aikana esiintyvät ja jälleen katoavat, täytyi myös ihmiskaltaisten Voimien eli Jumalien, näiden maailmoiden sielujen, kadota näkyvistä ruumiittensa keralla. Niinkuin sanoo meidän katkismuksemme:

„Hengitys palaa Ikuisuuden helmaan, joka ne uloshengittää ja taas vetää sisään".

Ihanneluonto, aatteellinen avaruus, jossa kaikki Maailmankaikkeuden kokoonpano-osat salaperäisesti ja näkymättöminä syntyvät, on Luonnon synnytysvoiman naisellinen puoli, puhuttakoon siitä *Veedoissa* tai missä muussa luomisrunossa tahansa. Aditi on Sefira ja gnostikkojen Sofia ja Isis, Horuksen Neitsytäiti. Jokaisessa maailmansynnyssä on tuon „Luovan" Jumaluuden takana ja yläpuolella korkeampi Jumaluus, Suunnittelija, Rakennusmestari, jonka pelkkä toimeenpaneva edustaja on Luoja. Ja vielä korkeammalla, *yllä* ja *ympärillä*, *sisällä* ja *ulkopuolella* on Tutkimaton ja *Tuntematon*, kaikkien näiden Vuodatusten lähde ja syy.

Näin tulee helposti käsitettäväksi syy, miksikä Adam-Adami löytyy kaldealaisissa kirjoissa, mitkä varmasti ovat varhempia kuin Mooseksen kirjat. Assyrian kielessä *Ad* on „isä" ja Aramean kielessä *Ad* on „yksi" ja *Ak-ad* on „ainoa", kun taas assyrian kielessä *Ak* on „luoja". Siten tuli *Ad-am-ak-ad-mon*

---

eli Aster't'in, syyrialaisen jumalattaren puoliso. Ja Gan-Aeden (Eden) eli Gandunia oli Babylonia ja Mesopotamia. Assyrian kielessä *Ak* merkitsi Luojaa ja *k*-kirjain lausuttiin *kh* (*ah* kurkussa). Svedenborgin mystikan mukaan Adam ei ollut yksi ihminen vaan alkuperäisen valon kirkko (?). *Veedoissa Ad*-iti on alkuvalo, ilmiömaailman Aakaasha.

Kabbalassa Adam-Kadmoniksi, „Ainoaksi Jumalallisen Isän eli Luojan (pojaksi)", sillä sanat *am* ja *om* merkitsivät yhteen aikaan miltei kaikissa kielissä *jumalallisuutta* eli *jumaluutta*. Siis *Adam-Kadmon* ja *Adam-Adami* tuli merkitsemään „Isän-Äidin eli Jumalallisen Luonnon ensimäinen vuodatus" ja kirjaimellisesti „Ensimäinen Jumalallinen yksi". Ja helppo on nähdä, että *Ad*-Argat (eli Aster't, syyrialainen jumalatar, *Ad-on*'in, syyrialaisen Herra Jumalan eli juutalaisen Adonain seuralainen) ja Venus, Isis, Ister, Mylitta, Eva j. n. e. ovat samat kuin hindulaisten Aditi ja Vaatsh. Ne kaikki ovat „kaikkien eläväisten Äitejä" ja „Jumalien Äitejä". Toisaalta taas — kosmillisesti ja tähtitieteellisesti — kaikki miehiset jumalat tulivat ensiksi „Auringonjumaliksi", sitten teologisesti „Vanhurskauden auringoiksi" ja Logoksiksi, joita kaikkia symbolisoi aurinko. [1]) Ne ovat kaikki Prootogonoi — Esikoisia — ja Mikroprosoopoi. Juutalaisilla Adam-Kadmon oli sama kuin Athamaz, Tamaz eli kreikkalainen Adonis — „Ainoa Isästä ja Isän kanssa". „Isästä" tulee myöhemmissä roduissa Helios, Aurinko, esim. Apollo Karneioksena [2]), joka oli „Auringosta-syntynyt". Osirista, Ormazdia j. n. e. seurasivat vielä maallisemmat tyypit, joiksi ne muuttuivat: sellaisia oli Prometheus, joka ristiinnaulittiin Kabel-vuorelle, Herkules ja monet muut, Aurinko-jumalia ja sankareita, kunnes viimein ne kaikki merkitykseltään muuttuivat pelkiksi sukupuolisiksi symboleiksi.

Zoharissa sanotaan:

Ihmisen loivat Sefirothit (Elohim-Jahveh, myöskin) ja he synnyttivät yhteisvoimin *maisen* Adamin.

---

[1]) Adam-Jehovah, Brahmaa ja Mars ovat yhdessä merkityksessään samaiskä sitteitä Kaikki ne ovat symboleita, jotka kuvaavat ihmissuvun jatkamista auttavia alkuperäisiä eli aiheenantavia *synnytysvoimia*. Adam on punainen ja niin on myöskin BrahmaaViraadsh ja Mars — sekä jumala että planetta. Vesi on Maan „veri"; sentähden kaikki nämä nimet ovat tekemisissä maan ja veden kanssa. Tarvitaan *maata* ja *vettä ihmis*-sielun luomiseksi", sanoo Mooses. Mars on yhdessä merkityksessään samaa kuin Kaarttikeeja, Sodanjumala, joka on syntynyt Shivan hiestä (Shiva-gharmadsha) ja Maasta. *Mahabhaaratassa* kerrotaan hänen syntyneen naisen välityksettä. Ja myöskin häntä kutsutaan Loohitaksi, „punaiseksi" niinkuin Adamia ja muita „ensimäisiä ihmisiä". Sentähden *The Source of Measures* kirjan tekijä on aivan oikeassa arvellessaan, että Marsin (ja kaikkien muiden vastaavien jumalien) „oleminen *sodan* a *verenvuodatuksen jumalana* oli vain toisasteinen käsite, joka johtui siitä, että ensimäisessä siito syhtymässä vuodatetaan verta". Sentähden Jehovah myöhemmin tuli taistelunjumalaksi, „sotajoukkojen Herraksi" ja taisteluun kehottajaksi. Hän on sodanhaluinen Zodh — eli vaihdoksen kautta Kain, joka *tappoi* (naisellisen) veljensä, minkä „veri huutaa maasta", sittenkun *maa* oli avannut *suunsa* ottaakseen vastaan *veren* (1 Moos. 4: 10, 11).

[2]) Apollo Karneios on varmasti kreikkalainen muodostelma hindulaisten Krishna-Karnasta. Karna merkitsee „säteilevä" ja Karneios, joka oli Apollon nimenä sekä keltiläisillä että kreikkalaisilla, merkitsi „Auringosta syntynyt".

Sentähden 1 Moos. Kirjassa Elohim'it sanovat: „Katso ihminen on tullut *ikäänkuin yhdeksi meistä*". Mutta hindulaisten maailmansynnyssä eli „luomisessa" Brahmaa-Pradshaapati *henkisesti luo* Viraadshin ja Rishit; sentähden jälkimäisiä nimenomaan kutsutaan „Brahmaan järkisyntyisiksi pojiksi" ja tämä erikoinen *synnyttämisen muoto* esti kaikki sukupuoliset ajatukset, ainakin aikaisimmissa ihmisheimoissa. Tämä esimerkki selvästi valaisee näiden kansojen (hindulaisten ja juutalaisten) *henkisyyden tilaa* toisiinsa verraten.

---

3. SANOI LOISTAVIEN KASVOJEN HERRA: „MINÄ LÄHETÄN SINULLE TULEN, KUN TYÖSI ON ALKANUT. KOHOTA ÄÄNESI MUIHIN LOOKIIN; KÄÄNNY ISÄSI, LOOTUKSEN HERRAN [1] *(a)* PUOLEEN, ANOMAAN HÄNEN POIKIANSA . . . SINUN VÄKESI TULEE OLEMAAN ISIEN [2]) HALLITTAVANA. SINUN IHMISESI TULEVAT OLEMAAN KUOLEVAISIA. VIISAUDEN HERRAN [3] IHMISET, MUTTA EI SOOMAN [4] POJAT, OVAT KUOLEMATTOMIA. LAKKAA VALITTAMASTA *(b)*. SEITSEMÄN NAHKAASI OVAT VIELÄ PÄÄLLÄSI . . . SINÄ ET OLE VALMIS. SINUN IHMISESI EIVÄT OLE VALMIITA *(c)*".

(a) Kumuda-Pati on Kuu, Maan Vanhin, joka asuu Sooma-lookassa. Vaikka Pitrit eli Isät ovat jumalien poikia ja muualla kutsutaan Brahmaan pojiksi, jopa Risheiksi, niin tavallisesti ne tunnetaan Kuu-esi-isien nimellä.

(b) Pitri-Pati on Pitrien herra eli kuningas, Jama, Kuoleman jumala ja kaikkien kuolevaisten tuomari. Budhan, Merkuriuksen ihmiset ovat kuvannollisesti „kuolemattomia" viisautensa nojalla. Tämä on yleinen usko kaikilla, jotka pitävät kutakin tähteä tai planettaa asuttuna — ja on tiedemiehiä, esim. Flammarion, jotka kiihkeästi tähän uskovat, sekä loogillisilla että tähtitieteellisillä perusteilla. Koska Kuu on alempi kappale, Maatakin alempi, puhumattakaan muista planetoista — niin ne maiset ihmiset, joita hänen poikansa — kuu-ihmiset eli -esi-isät — ovat luoneet hänen kuorestaan eli ruumiistaan, eivät saata olla kuolemattomia. He eivät saata toivoa tulevansa todellisiksi, itsetietoisiksi ja älyisiksi ihmisiksi, jolleivät he ole muiden luojien niin sanoaksemme „viimeistelemät". Siten *Puraanoitten* tarinassa Kuun (Sooman) poika on Budha (Merkurius), älykäs ja viisas, koska hän on Sooman, näkyväisen Kuun hallitsijan, jälkeläinen eikä Indun, fyysillisen Kuun. Merkurius on siis Maan vanhempi veli,

---

[1] Kumuda-Patin.
[2] Pitri-Patien.
[3] Budhan, Merkuriuksen.
[4] Kuun.

kuvannollisesti — hänen velipuolensa niin sanoaksemme, Hengen jälkeläinen — jotavastoin Maa on Ruumiin jälkeläinen. Näillä allegorioilla on syvempi ja tieteellisempi merkitys — astrologisesti ja geologisesti katsoen — kuin meidän uudenaikaiset fyysikkomme ovat halukkaita myöntämään. Koko ensimäisen „taivaansodan" kierros, Taarakaa-maja, on yhtä täynnä filosofisia totuuksia kuin tietoa maailmanrakenteesta ja tähtimaailmasta. Siitä voidaan saada selville kaikkien planettojen elämäkerrat niiden jumalien ja hallitsijoiden historian mukaan. Ushanas (Shukra eli Venus), Sooman lempiystävä ja Brihaspatin (Jupiterin) vihollinen, sen „Jumalien opettajan", jonka vaimon Taaraan eli Tarakaan oli ryöstänyt Kuu, Sooma — „synnyttäen hänestä Budhan" — oli myöskin tehokkaasti osallisena tässä taistelussa „jumalia" vastaan ja alennettiin heti demoonijumalaksi (Asuraksi) ja sellainen hän on vielä tänä päivänä. [1])

Tässä sana „ihmiset" koskee taivaallisia ihmisiä eli niitä, joita Intiassa kutsutaan Pitaroiksi, eli Pitreiksi, ihmisten Isiksi eli Synnyttäjiksi. Tämä ei auta sitä vaikeutta, minkä uudenaikaisten hypoteesien rinnalla sisältää tuo oppi, että Synnyttäjät eli Esivanhemmat loivat ensimäiset inhimilliset Adamit kyljestään astralisina varjomuotoina. Ja vaikka tämä on edistysaskel Adamin kylkiluutarinasta, niin tuodaan kyllä siihen geologisia ja ilmatieteellisiä vastakkaisuuksia. Yhtäkaikki se on salatieteen oppi.

(c) Ihmisen elimistö mukautui kussakin rodussa ympäristönsä mukaan. Ensimäinen juurirotu oli yhtä eetterinen kuin meidän rotumme on aineellinen. Seitsemän Luojan jälkeläiset, jotka kehittivät seitsemän ensimäistä Adamia [2]), eivät suinkaan kaivanneet mitään puhdistettuja kaasuja voidakseen elää ja hen-

---

[1]) Ushanas-Shukra eli Venus on tietysti meidän Lucifer'imme, Aamutähti. Tämä allegoria moninaisine merkityksineen on todella nerokas. Niinpä Brihaspati (planetta Jupiter) eli Brahmanaspati on *Rig Veedassa* se jumala, joha on *eksoterisen* eli muotomenollisen palveluksen symboli ja esityyppi. Hän on pappi, uhraaja, esirukoilija, ja se välikäsi, jonka kautta kuolevaisten rukoukset saapuvat jumalien luo. Hän on Puroohita (perhe-pappi eli hovisaarnaaja) hindulaisessa Olympossa ja jumalien henkinen Guru. Sooma on mysterio-jumala ja hallitsee mystillistä ja salaista luontoa ihmisessä ja maailmankaikkeudessa. Taaraa, papin vaimo, joka kuvaa jumalanpalvojaa, rakastaa esoteristen totuuksien sijasta niiden pelkkää kuorta, eksoterismiä; sentähden Sooman sanotaan hänet ryöstävän itselleen. Mutta Sooma on pyhä Sooma-neste, joka antaa mystillisiä näkyjä ja horros-ilmestyksiä, *joiden kahden yhtymästä on tuloksena* Budha (Viisaus), Merkurius, Hermes j. n. e., sanalla sanoen se tiede, jota meidän päivinämme teologian Brihaspatit ulistavat perkeleelliseksi ja saatanalliseksi. Ihmekö siis, että laajentamalla tämän allegorian alaa me huomaamme kristillisen jumaluusopin jatkavan sotaa hindulaisten jumalien puolesta ja pitävän Saatanana, „Jumalan vihollisena" Ushanasta (Luciferiä), joka auttoi Soomaa taistelussa muotomenollisen jumalanpalveluksen muinaisaikaista olennoitumaa vastaan (nim. Brahmanaspati'a, brahmalaisten herraa, joka nyt on tullut Jupiter-Jehovaksi.)

[2]) Niinkuin muualla on sanottu, ainoastaan Taivaallinen Ihminen, Adam-Kadmon, 1 Moos. 1 luvussa tehdään „Jumalan kuvan ja kaltaisuuden mukaan". Toisen luvun Adamia

gittää. Sentähden kuinka lujasti uudenaikaisen tieteen edustajat mahtanevatkin väittää tätä oppia mahdottomaksi, niin salatieteilijät vain pitävät kiinni siitä, että asiat ovat niinkuin kerrottu *vuosi-aiooneja* ennen ensimäisen fyysillisen ihmisen, lemurilaisen, kehkiytymistä, joka tapahtui 18,000,000 vuotta sitten.

Muinaiset Kirjotukset opettavat, että jokaisen paikallisen Kalpan eli aikakierroksen alussa Maa syntyy uudestaan, ja sen varhaisinta kehityskautta kuvataan eräässä *Dzyanin Kirjassa* ja sen kommentarioissa seuraavasti:

„Niinkuin inhimillinen Dshiiva (Monaadi), astuessaan uuteen kohtuun, saapi verhokseen uuden ruumiin, niin myös tapahtuu Maan Dshiivalle; se saapi täydellisemmän ja lujemman verhon kunkin kierroksen alkaessa, astuessaan taas avaruuden äidinkohdusta ulkokohtaisuuteen".

Tätä prosessia seuraavat tietysti taas vastaavat synnytystuskat, nim. geologiset mullistukset.

Ainoa viittaus tähän sisältyy erääseen edessämme olevaan *Dzyanin Kirjan* säkeeseen, joka sanoo:

---

4. SUURTEN TUSKIEN JÄLKEEN HÄN [1]) HEITTI POIS KOLME VANHAA NAHKAANSA JA PUKI YLLEEN SEITSEMÄN UUTTA JA SEISOI NYT ENSIMÄISEEN PUETTUNA.

Tämä tarkottaa Maan kasvua, jotavastoin ensimäistä kierrosta käsittelevän Runon kommentarioissa sanotaan:

„Sittekun vaiheeton (Avikaara), muuttumaton Luonto (Ydinolemus, Sadaikaruupa) oli herännyt ja muuttunut (erilaistunut) syynomaisuuden (Avjaktan) tilaan, ja oltuaan syy (Kaarana) oli tullut omaksi eritetyksi seuraukseksen (Vjatka), tuli se näkymättömästä näkyväiseksi. Pienistä pienin (atomeista atomisin, eli aniijaansam aniijasaam) tuli yhdeksi ja moneksi (Eekaaneekaruupa); ja aikaansaaden maailmankaikkeuden se myös sai aikaan neljännen Lookan (meidän Maamme) seitsemän lootuskukan seppeleessä. Atshjuta tuli siten Tshjutaksi". [2])

---

ei sanota·luoduksi tuon *kuvan* mukaan eikä ensinkään Jumalan kaltaisuuteen, ennenkuin hän söi kiellettyä hedelmää. Edellinen Adam on Sefirothien joukko; jälkimäinen Adam on älytön ensimäinen inhimillinen juurirotu; kolmas Adam on se rotu, joka erottautui sukupuoliin, jonka „silmät avautuivat".

[1]) Maa.

[2]) Atshjuta on miltei mahdoton kääntää. Se merkitsee sitä, mikä ei ole lankeemukseen eikä huonontumiseen altis: „lankeematonta"; ja se on Tshjutan, „langenneen", vastakohta. Niitä Dhjaaneja, jotka ruumistuvat ihmismuotoihin kolmannessa juurirodussa ja antavat näille älyn (Manas), kutsutaan Tshjutaksi, koska ne lankesivat synnytykseen.

Maan sanotaan heittävän pois „kolme vanhaa“ nahkaansa; tämä tarkottaa näet niitä kolmea edellistä kierrosta, joiden läpi se on jo kulkenut. Nykyinen kierros on näet neljäs seitsemästä. Jokaisen uuden kierroksen alkaessa, pimennyskauden jälkeen Maa — niinkuin myös muut kuusi Maata — heittää eli sen arvellaan heittävän pois vanhat nahkansa, niinkuin käärme tekee; sentähden sitä *Aitareeja-Braahmanassa* kutsutaan Sarpa-Raadshniiksi, „Käärmeitten Kuningattareksi“ ja kaiken liikkuvan äidiksi“. Ne „seitsemän nahkaa“, joitten ensimäiseen hän nyt on puettuna, merkitsevät seitsemää geologista vaihetta, jotka seuraavat ja vastaavat ihmiskunnan seitsemän juurirodun kehitystä.

II Runo, joka puhuu nykyisestä kierroksesta, alkaa lausumalla muutamia tiedonantoja Maan iästä. Tuo ajanlasku tulee omalla kohdallaan kerrottavaksi. Runoon liittyvässä kommentariossa mainitaan kaksi henkilöä, Naarada ja Asuramaja, varsinkin jälkimäinen. Kaikki laskelmat perustuvat tuon kuuluisan muinaisaikalaisen auktoritetiin, ja seuraava esitys tulee antamaan lukijalle edes ylimalkaisen käsityksen muutamista näistä laskuista.

Kaksi vedenpaisumusta aikaisempaa tähtitieteilijää.

Itämaiselle salatieteen tutkijalle on kaksi olentoa erottamattomasti tekemisissä mystillisen tähtitieteen, aikatieteen ja näiden kausien kanssa. Kaksi suurenmoista ja salaperäistä henkilöä, jotka kaukaisessa muinaisuudessa jättiläismäisinä kohoavat, kuvastuu hänen mieleensä heti kun tulee kysymys Jugoista ja Kalpoista. Milloin, millä esihistoriallisella ajalla he elivät, ei tiedä muut kuin eräät harvat eikä koskaan heistä tulla tietämään yhtä varmasti kuin täsmällinen aikatiede vaatisi. He saattoivat elää yhtähyvin 100,000 vuotta kuin kukaties 1,000,000 vuotta sitten — sen enempää ei tule ulkopuolinen maailma koskaan tietämään. Länsimainen mystikka ja vapaamuurarius puhuvat äänekkäästi Enokista ja Hermeksestä. Itämainen mystikka puhuu Naaradasta, vanhasta veedalaisesta Rishistä, ja Asuramajasta, atlantilaisesta tietäjästä.

On jo ennen viitattu, että *Mahaabhaaratan* ja *Puraanoitten* käsittämättömistä henkilöistä on kaikkein salaperäisin Naarada, joka *Matsja Puraanan* mukaan on Brahmaan poika, mutta *Vishnu Puraanan* mukaan Kashjapan ja Dakshan tyttären jälkeläinen. Häntä Paraashara kutsuu kunnianimellä Deeva-Rishi („jumalallinen Rishi“ oikeammin kuin „puoli-jumala“), ja kuitenkin hänet kiroaa Daksha ja vieläpä Brahmaa. Hän kertoo Kanshalle, että Bhagavaan (eli eksoterisen kertoelman mukaan Vishnu) tulee ruumistumaan Deevakiin kahdeksanteen lapseen, ja siten hän herättää tuon intialaisen Herodeksen (Kanshan)

vihan Krishnan äitiä kohtaan. Sitten hän pilvessä istuen — näkymätönnä niinkuin todellinen Maanasaputra — ylistää Krishnaa, riemuiten tuon Avataaran urotyöstä, kun tämä on tappanut Keeshin-hirviön. Naarada on siellä täällä ja kaikkialla, ja kuitenkaan eivät mitkään *Puraanat* kerro hänen, fyysillisen synnytyksen suuren vihollisen, todellisista ominaisuuksista. Mitä lienevätkään nuo ominaisuudet hindulaisessa esoterismissa, niin Naarada — jota Himaalajan tänpuoleisessa salatieteessä kutsutaan nimellä Peesh-Hun, „Sanansaattaja" eli kreikaksi *Angelos* — on ainoa, jolle on uskottu Karman ja Aadi-Budhan kaikkialle ulottuvien lakien tieto ja täytäntöönpano: hän on jonkinlainen toimiva ja alati-ruumistuva Logos, joka johtaa ja ohjaa ihmisten asioita Kalpan alusta sen loppuun saakka.

Peesh-Hun on yleinen olento eikä erittäin hindulaisille kuuluva. Hän on se salaperäinen ohjaava älyllinen voima, joka antaa sysäyksen ajankierroksille, Kalpoille ja yleismaailmallisille tapahtumille ja ohjaa näitä sysäyksiä.[1]) Hän on Karman yleistoiminnan näkyväinen tasottaja; hän on Manvantaran suurimpien sankarien inspiroija ja johtaja. Eksoterisissa kirjoissa häntä usein puhutellaan nimillä, jotka eivät suinkaan ole imartelevia, kuten Kali-kaaraka, „Riidansynnyttäjä", Kapi-vaktra, „Apina-kasvoinen" ja vieläpä Pishuna, „Vakoilija", vaikka muualla häntä kutsutaankin Deeva-Brahmaaksi. Sellainenkin tutkija kuin Sir William Jones sai voimakkaan vaikutelman tuosta salaperäisestä olennosta tutkiessaan sanskritilaisia lähteitä. Hän vertaa Naaradaa Hermekseen ja Merkuriukseen ja kutsuu häntä „jumalien kaunopuheiseksi lähettilääksi".[2]) Tämä kaikki, ja lisäksi se tosiasia, että hindulaiset uskovat hänen olevan suuren Rishin, „joka aina vaeltaa ympäri maan piiriä, jakaen hyviä neuvoja", johti t:ri Kenealy[3]) vainajan pitämään häntä yhtenä kahdestatoista Messiaastaan. Oppinut tohtori ei ollut kenties niinkään kaukana oikeilta laduilta kuin monet luulevat.

Mitä Naarada *todellisesti* on, ei voida selittää painetussa sanassa; eivätkä nykyisen polven maallismieliset tutkijat saisi paljonkaan selkoa sellaisista tiedonannoista. Mutta huomautamme vain, että jos hindulaisessa Pantheonissa eli Jumalistossa on joku olento, joka muistuttaa Jehovaa siinä, että hän viettelee lähettämällä ajatussysäyksiä ja „paaduttaa" niiden sydämiä, keitä hän tahtoo tehdä välikappaleikseen ja uhreikseen, niin se on Naarada. Mutta Naarada ei tee tätä saadakseen aihetta „vitsauksien" lähettämiseen ja näyttääkseen siten,

---

[1]) Tässä on ehkä syy, miksi Bhagavad Giitaassa kerrotaan, että Brahmaa oli Naaradalle aikojen alussa uskonut sen tiedon, että kaikki ihmiset, olkoot mitä laatua tahansa, vieläpä Mleetshat, kastittomat ja barbaarit, saattoivat oppia tuntemaan Vaasudeevan todellista luontoa ja uskomaan tuohon Jumaluuteen.

[2]) Kts. *Asiatic Researches*, I, 265.

[3]) *Book of God*, 60.

että „*Minä olen* Herra Jumala“. Eikä hän tee sitä mistään omavaltaisesta tai itsekkäästä vaikuttimesta, vaan totisesti palvellakseen ja ohjatakseen maailman edistystä ja kehitystä.

Naarada on yksi niitä *Puraanoitten* harvoja huomattavia henkilöitä, lukuunottamatta muutamia jumalia, jotka käyvät n. k. alhaisissa eli manalaisissa paikoissa, Paataalassa. Saiko Naarada täällä kaiken tietonsa seurustelemalla tuhatpäisen Sheeshan, Käärmeen kanssa, joka kantaa seitsemää Paataalaa ja koko maailmaa otsakoristeena päissään ja joka on suuri tähtitieteen opettaja,[1]) vai eikö, varma on ainakin, että hänellä on enemmän tietoa kuin Gargan Gurulla aikakausien vyyhdistä. Hänen huostaansa on uskottu meidän kehityksemme ja kansojen menestys tai häviö. Hän saattaa aikaan sotia ja hän ne lopettaa. Vanhoissa Runoissa luetaan Peesh-Hun'in ansioksi, että hän on laskenut ja pannut muistiin kaikki tulevat tähtitieteelliset ja kosmilliset aikakaudet ja opettanut tämän tieteen ensimäisille tähtitaivaan tähystäjille. Ja Asuramajan taas sanotaan perustaneen kaikki tähtitieteelliset teoksensa näihin muistiinpanoihin, määränneen kaikkien menneitten geologisten ja kosmillisten ajanjaksojen pituuden ja kaikkien tulevaisten kierrosten kestämisajan, aina tämän Elonkauden loppuun eli seitsemännen rodun päähän asti.

Salaisten kirjojen joukossa on teos nimeltä *Tulevaisuuden Peili*, missä on muistiinpantuna kaikki Kalpojen välillä olevat Kalpat, Sheeshan eli Rajattoman Ajan helmassa olevat kierrokset. Tämä teos sanotaan Peesh-Hun-Naaradan kirjottamaksi. On toinenkin vanha teos, jonka tekijäksi mainitaan useampia Atlantiksen aikuisia henkilöitä. Nämä kaksi teosta antavat meille ajankierrosten luvut ja tarjoovat mahdollisuuden tulevien kausien laskemiseen. Ne aikatieteelliset laskelmat, jotka kohta tulevat annettaviksi julki, ovat kuitenkin brahminien laatimat, kuten tulee selitettäväksi edempänä; mutta useimmat niistä ovat myös samat kuin Salaisen Opin laskut.

Brahmalaisten vihittyjen aikatiedot ja laskelmat perustuvat Intian eläinratatauluihin ja yllämainitun tähtitieteilijän ja taikurin — Asuramajan — teoksiin. Atlantilaiset eläinrata-muistiinpanot eivät voi erehtyä, koska ne ovat kokoonpantuja niiden olentojen johdolla, jotka ensinnä opettivat ihmiskunnalle m. m. tähtitiedettä.

Mutta tässä me taas tahallamme antaudumme suinpäin uuteen vaikeuteen. Meille sanotaan, että väitteemme sotii tiedettä vastaan, ja tiedettä silloin edustaa

---

[1]) Sheeshan, jota myös kutsutaan Aanantaksi eli Äärettömäksi ja esoterismissa „Ikuisuuden kiertokaudeksi“, uskotaan antaneen astronomiset tietonsa Gargalle, Intian varhaisimmalle tähtitieteilijälle, joka häntä suostutti, ja joka siten sai tietää kaiken, mikä planettoja koski, ja oppi enteitä lukemaan.

henkilö, jota (länsimaissa) pidetään suurena auktoritetina kaikessa, mikä koskee sanskritin kirjallisuutta — professori Albrecht Weber Berlinissä. Tätä ei valitettavasti saata auttaa, vaan me olemme valmiita pitämään sanoistamme kiinni. Asuramaja, jota eepillinen perintäkertomus pitää Aarjaavartan vanhimpana tähtitieteilijänä ja jolle „Aurinko-jumala antoi tiedon tähdistä" esiintyen omassa personassaan, niinkuin t:ri Weber itse mainitsee, on hänen luulonsa mukaan jollakin salaperäisellä tavalla sama kuin kreikkalaisten „Ptolemaios". [1]) Ei mitään pätevämpää syytä tälle yhtäläistämiselle mainita kuin että

Viimemainittu nimi (Ptolemaios), niinkuin näemme Pijadasin kirjotuksesta, tuli Intian „Turamaja"ksi, josta nimi „Asura Maja" helposti saattoi syntyä.

Epäilemättä se „saattoi", mutta pääkysymys on: onko mitään päteviä todistuksia siitä, että se *on* näin syntynyt? Ainoa todistus, mikä annetaan siitä, että niin *täytyy* olla, on:

Koska . . . selvästi sanotaan tämän Majan asuneen Roomaka-pura'ssa lännessä. [2])

Tässäpä on silminnähtävästi kysymyksessä Maajaa (harha), koska ei kukaan europpalainen sanskritisti saata sanoa, missä Roomaka-pura oli, paitsi tietysti että se oli jossakin „lännessä". Mutta koska ei kukaan Aasialaisen Seuran jäsen tai länsimainen orientalisti tahdo kuunnellakaan brahmalaisten oppeja, on tarpeetonta ottaa vastattavaksi europpalaisten orientalistien vastaväitteisiin. Roomaka-pura oli todellakin „lännessä", koska se oli osa kadonneesta Atlantiksen mantereesta. Ja samaten on varma, että Atlantis oli se maa, jota hindulaiset *Puraanat* pitävät Asuramajan synnyinpaikkana, hänen, joka oli „yhtä suuri tietäjä kuin tähteintutkija ja tähdistä ennustaja". Sitäpaitsi prof. Weber ei lue pitkääkään ikää intialaisten eläinradalle vaan on taipuvainen uskomaan, etteivät hindulaiset tienneet mitään eläinradasta, ennenkuin

He olivat lainanneet kreikkalaisilta tiedon siitä. [3])

Tämä väite sotii Intian mitä vanhimpia perintätietoja vastaan ja on sentähden jätettävä huomioonottamaatta. Meillä on sitä suurempi oikeus sen hylkäämiseen, koska tuo oppinut saksalainen professori itse kertoo meille teoksensa johdannossa, että

---

[1]) Aleksandrialainen tähtitieteilijä, eli toisella vuosisadalla j. Kr. — Suom.

[2]) Kts. *The History of Indian Litterature*, p. 253, kirj. Prof. A. Weber, Trübnerin *Oriental Series*.

[3]) Guatemalan Maja-intiaaneillakin oli oma eläinratansa mittaamattomasta muinaisuudesta asti. Ja „alkuihminen toimi samalla tavalla riippumatta ajasta tai paikallisuudesta kaikkina aikakausina", lausuu muuan ranskalainen kirjailija.

Niitten luonnollisten haittojen lisäksi, jotka estävät tutkimusta (Intiassa), on vielä tiheä ennakkoluulojen ja kiintopäätelmien sumu peittämässä tuota maata ja verhoomassa sitä vaippaansa. [1])

Ei ole ihmekään, että t:ri Weber tuohon vaippaan sotkeutuen on joutunut tahtomattaan tekemään noita erehdyksiä. Toivokaamme, että hän nyt tietää paremmin.

Joko siis Asuramajaa on pidettävä uudempiaikaisena taruna s. o. samana henkilönä, mikä eli makedonilaisten kreikkalaisten aikana, vai sinä henkilönä, joksi salatieteilijät häntä väittävät, niin joka tapauksessa hänen laskunsa pitävät täydellisesti yhtä salaisten muistiinpanojen kanssa.

Suunnattoman vanhojen teosten katkelmista, jotka pidetään tuon atlantilaisen tähtitieteilijän tekeminä ja löytyvät Etelä-Intiassa, laati kaksi brahminia toisessa teoksemme kohdassa mainitun kalenterin [2]) vuosina 1884 ja 1885. Parhaimmat panditit sanovat tätä teosta virheettömäksi — brahmalaiselta näkökannalta — ja se sisältää pääasiallisesti oikeaoppiset aikatiedot. Jos vertaamme sen väitöksiä niihin, joita useita vuosia aikaisemmin teimme *Isis Unveiledissä*, sekä niihin katkonaisiin opetuksiin, joita muutamat teosofit ovat julkaisseet, ja vihdoin tässä kirjassa mainittuihin tietoihin, jotka on saatu okkultismin salakirjoista, niin voidaan huomata, että ne kaikki käyvät täydellisesti yhteen, paitsi muutamissa yksityiskohdissa, joita ei ole lupa selittää; sillä silloin täytyisi paljastaa korkeamman vihkimyksen salaisuuksia — tämän kirjottajalle yhtä tuntemattomia kuin lukijalle — *eikä sitä voida tehdä.*

---

[1]) *Ibid*, p. 2.

[2]) *Tirukkanda Pantshanga* Kali Jugan vuodelle 4786, tehneet Chintamany Raghanaracharya, Madrasin kuuluisan hallinnollisen tähtitieteilijän poika, ja Tartakamala Venkata Krishna Rao.

II RUNO.

Luonto on kykenemätön omin voimin.

5. Suunnattomien aikojen jälkeen Maa luopi hirviöitä. 6. „Luojat" ovat tyytymättömiä. 7. He kuivattavat Maan. 8. He hävittävät muodot. 9. Ensimäiset suuret vuoksi-aallot. 10. Maan kuorettumisen alku.

5. PYÖRÄ VIERI VIELÄ KOLMEKYMMENTÄ KYMMENMILJONAA.[1]) SE RAKENSI RUUPOJA; [2]) PEHMEITÄ KIVIÄ, JOTKA KOVENIVAT, [3]) KOVIA KASVEJA, JOTKA PEHMENIVÄT, [4]) NÄKYVÄISIÄ NÄKYMÄTTÖMISTÄ, HYÖNTEISIÄ JA PIKKU-ELOJA. [5]) ÄITI [6]) PUDISTI NE SELÄSTÄNSÄ, NIINPIANKUIN NE LEVISIVÄT SEN YLITSE *(a)*... KOLMENKYMMENEN KYMMENMILJONAN JÄLKEEN HÄN KÄÄNTYI YMPÄRI. HÄN MAKASI SELÄLLÄÄN; KYLJELLÄÄN... HÄN EI TAHTONUT KUTSUA TAIVAAN POIKIA. HÄN EI TAHTONUT PYYTÄÄ VIISAUDEN POIKIA, HÄN LOI OMASTA POVESTAAN. HÄN KEHITTI VESI-IHMISIÄ, KAUHISTUTTAVIA JA PAHOJA *(b)*.

(a) Tämä koskee maan-akselin kaltevuuden muuttumista — joka on tapahtunut useamman kerran — ja sitä seuraavaa vedenpaisumusta ja kaaosta maan päällä (mikä ei suinkaan merkitse Alku-kaaosta), jolloin syntyi hirviöitä, puoleksi ihmisiä, puoleksi eläimiä. Me löydämme siitä puhuttavan *Kuolleitten Kirjassa* ja myöskin kaldealaisessa luomiskertomuksessa Cutha tauluissa, vaikka ne ovatkin tärveltyneitä.

Se ei ole edes allegoriaa. Tässä on meillä *tosiasioita*, jotka toistuvat *Poimanderin* kirjassa yhtä hyvin kuin kaldealaisissa luomistauluissa. Nämä värsyt saavat miltei vahvistuksensa Berosuksen tekemässä maailmansynnyn esityksessä, jota Eusebius kyllä on korjaillut miltei tuntemattomaksi, mutta josta muutamia piirteitä löytyy vielä muinaisten kreikkalaisten kirjailijain jälkeenjättämissä katkelmissa (Apollodoruksen, Aleksander Polyhistorin y. m.) „Vesi-ihmiset, kauhistuttavat ja pahat" — jotka olivat yksinomaan fyysillisen luonnon tuotteita, seu-

---

[1]) Vuosissa laskien 300 miljonaa eli kolme salaista aikakautta *Rig Veedassa* on sama jaotus. „Lääkärin hymnissä" (X, 97, 1) sanotaan, että „kasvit tulivat ilmi *kolme aikakautta* (Trijugam) ennen jumalia" meidän maamme päällä. (Kts. „brahminien ajanlasku" tämän runon lopussa.

[2]) Muotoja.

[3]) Kivennäisiä.

[4]) Kasvullisuutta.

[5]) Sariisripa, Svapada.

[6]) Maa.

rauksia „kehityssysäyksestä“ ja ensimäisestä yrityksestä ihmisen luomiseksi, mikä on maan kaiken eläimellisen elämän kruunu, päämäärä ja tarkotus — ovat Runojemme mukaan epäonnistuneita luomuksia. Emmekö me löydä samoista puhuttavan Berosuksen maailmansynty-kertomuksessa jota niin kiivaasti on tuomittu ja pidetty muka pakanallisen mielettömyyden huippukohtana? Ja kuitenkin, kuka kehitysopin kannattajista voi sanoa, etteivät meidän kirjamme alussa kuvatut asiat ole tapahtuneet niinkuin niitä kuvataan? Kuka voi väittää, ettei niinkuin *Puraanoissa*, egyptiläisissä ja kaldealaisissa katkelmissa, vieläpä 1 Moos. kirjassa kerrotaan, ole ollut kahta, jollei useampia „luomisia“ ennen maapallomme viimeistä muodostusta, jolloin geologisten olojen ja ilmaston muuttuessa, samalla myös sen kasvisto, eläimistö ja sen ihmiset muuttuivat? Tämä asia saa tukea ei ainoastaan jokaisesta muinaisaikaisesta luomisopista vaan myöskin uudenaikaiselta tieteeltä, ja vieläpä johonkin määrin kehitysopista, niinkuin muutamilla sanoilla voidaan todistaa.

Aikaisimmissa luomisopeissa ei ole mitään „mustaa luomista“ eikä „pahaa lohikäärmettä“, jonka aurinko-jumala voittaisi. Akkadilaisillakin Suuri Syvyys — Vesikuilu eli Avaruus — oli Ea'n, Viisauden, tutkimattoman rajattoman Jumaluuden synnyinpaikka ja asunto. Mutta semiläisillä ja myöhemmillä kaldealaisilla mittaamaton Viisauden syvyys tuli karkeaksi aineeksi, synnilliseksi olemukseksi, ja Ea'sta tuli Tiamat, se lohikäärme, jonka Merodach eli Saatana tappoi astralisissa aalloissa.

Hindulaisissa *Puraanoissa* Brahmaa, Luoja, esiintyy alottamassa uudestaan useita „luomisia“ yhtä monen epäonnistumisen jälkeen; ja kaksi suurta luomista mainitaan, [1]) Paadma ja Vaaraaha, nykyinen, jolloin maan kohotti vesistä Brahmaa villisian muodossa, Varaaha Avataara. Luomista esitetään luovan Jumalan urheiluna, huvituksena (liilaa). *Zohar* puhuu alkumaailmoista, jotka hävisivät niinpiankuin ne syntyivät. Ja samaa sanotaan *Midraish*'issa, sillä rabbi Abahu selittää nimenomaan, [2]) että „Pyhä“ on peräkkäin luonut ja hävittänyt useita maailmoita, ennenkuin hän onnistui nykyisen maailman muodostamisessa. Tämä ei tarkota ainoastaan muita maailmoita avaruudessa vaan erästä meidän omaa maapalloamme koskevaa mysteriota, joka kuvastuu „Edomin kuninkaitten“ allegoriassa. Sillä sanat: „tämä (maailma) on minulle mieleen“ toistuvat 1 Moos. kirjassa (1: 31), vaikka niinkuin tavallisesti vääristynein sanoin. Kaldealaiset maailmansynnyn katkelmat, jotka tavataan kiilakirjotuksissa ja muualla, esittävät kaksi erilaista ihmisten ja eläinten luomista, joista ensimäinen hävitettiin, koska

---

[1]) Näitä kahta ei ole sekotettava seitsemään luomiseen eli ala-osastoon kussakin Kalpassa. Tässä tarkotetaan *ensi-* ja *toisasteisia* luomisia.

[2]) Kts. *Bereshith Rabba*, Parsha IX.

se ei onnistunut. Maailmansyntyä kuvaavat taulut todistavat, että tämän meidän luomisemme edellä kävi muita; [1]) ja niinkuin *The Qabbalah* kirjan tekijä näyttää, sanoo Kabbala saman (teoksissa *Zohar*, *Sifra Dtzenioutha*, *Javah Robba* 128 a.y.m.)

(b) Oannes eli Dagon, kaldealaisten „ihmis-kala", jakaa maailmansyntynsä ja luomisoppinsa kahteen osaan. Ensinnä oli vetten ja pimeyden syvyys, jossa asui mitä hirveimpiä olentoja, siivekkäitä ihmisiä, neli- ja kaksi-siipisiä ihmisiä, kaksipäisiä ihmisolentoja, vuohijalkaisia ja vuohipäisiä — meidän „vuohi-ihmiset" [2]) — kentaurit, ihmispäiset härät ja kalanpyrstöiset koirat. Sanalla sanoen yhdistelmiä erilaisista eläimistä ja ihmisistä, kaloista, matelijoista ja muista eriskummaisista eläimistä, jotka pukeutuivat toistensa muotoihin ja näköisyyksiin. Se naisellinen olo-aines, jossa ne asuivat, on personoitu *Thalattah*:in nimellä — „meri" eli „vesi" — jonka lopulta voitti Belus, miehinen prinsippi. Ja Polyhistor sanoo:

Belus tuli ja leikkasi naisen rikki: ja yhdestä hänen puoliskostaan hän muodosti maan ja toisesta puoliskosta taivaat; ja samalla hän hävitti hänen sisässään olevat eläimet. [3])

Niinkuin Isaac Myer merkitsevästi lausuu:

Akkadilaisten käsitysten mukaan oli jokaisella luonnon esineellä ja voimalla oma *Zi*:nsä eli „henkensä". Akkadilaiset muodostivat jumalansa kolminaisuuksiksi, tavallisesti miehisiksi (oikeammin ehkä sukupuolettomiksi?), ja semiläisilläkin oli kolminaiset jumalansa, mutta he yhdistivät niihin sukupuolen [4])

eli sukupuolipalveluksen. Arjalaisilla ja varhaisimmilla akkadilaisilla kaikki oliot ovat yhden Luojan eli Logoksen *kautta* ulosvaluneet mutta ei hänestä itsestään. Semiläisillä kaikki on sukupuolisesti *synnytettyä.*

---

[1]) Kts. *Hibbert Lectures*, 1887, Sayce p. 390.

[2]) Mistä johtuu näiden aatteiden samaisuus? Kiinalaisilla oli näet samat traditsionit. Kommentatori Kwoh P'oh sanoo, että teoksessa nimeltä *Shan-Hai-King*, „Ihmeet merellä ja maalla", jonka historiantutkija Chung Ku kirjotti piirrosten mukaan, mitkä tavattiin keisari Yü'n (2255 e. Kr.) teettämissä yhdeksässä maljakossa, mainitaan keskusteluja ihmisten kanssa, *joilla oli kahdet eri kasvot päässään*, edessä ja takana, sekä vuohiruumiillisten ja ihmiskasvoisten hirviöitten y. m. kanssa. Gould kirjassaan *Mythical Monsters* (p. 27) julkaistessaan muutamien luonnontieteellisten kirjailijain nimet, mainitsee samalla *Shan-Hai-King*'istä: „Kommentatori Kwoh P'oh'in mukaan (276—324 e. Kr.) tämä teos laadittiin kolmetuhatta vuotta ennen hänen aikaansa eli seitsemän hallitsijasukua varhemmin. Yang Sun, joka kuului Mingin hallitsijasukuun (alkoi 1368 j. Kr.) sanoo, että sen laati Kung Chia ja Chung Ku (?)" — niinkuin ylempänä on sanottu. „Hia suvun viimeisen hallitsijan aikana (1818 e. Kr.) Chung Ku pelkäsi, että keisari hävittäisi muinaisaikaa käsittelevät teokset ja pakeni sentähden Yin'iin vieden ne mukanaan."

[3]) Coryn *Ancient Fragments*, orig. ed. p. 25.

[4]) *Qabbalah*, p. 246.

6. VESI-IHMISET, KAUHISTUTTAVAT JA PAHAT, HÄN ITSE LOI MUIDEN JÄTTEISTÄ.[1]) ENSIMÄISENSÄ, TOISENSA JA KOLMANTENSA[2]) KUONASTA JA LIMASTA HÄN MUODOSTI NE. DHJAANIT TULIVAT JA KATSELIVAT ... KIRKKAAN ISÄ-ÄIDIN DHJAANIT, VALKOISISTA[3]) PIIREISTÄ HE[4]) TULIVAT, KUOLEMATTOMIEN KUOLEVAISTEN ASUNNOISTA.

(a) Ne selitykset, mitkä meidän Runoissamme annetaan, ovat paljon selvemmät kuin mitä Cutha-taulun luomistaru antaisi, vaikkapa se olisikin kokonaisena säilynyt. Mitä siinä on säilynyt, sekin jo tukee Runojamme. Sillä tuossa taulussa „Enkelein Herra“ hävittää ihmiset syvyydessä, jolloin „ei jäänyt raatoja eikä jätteitä“ heidän teurastuksensa jälkeen. Sen jälkeen nuo Suuret Jumalat luovat ihmisiä varustettuina erämaan lintujen ruumiilla, ihmisolentoja, „seitsemän kuningasta, saman perheen veljestä“ j. n. e., joka viittaa ensimäisten eetteristen ihmisruumisten liikkuvaisuuteen, ne kun saattoivat lentää yhtä hyvin kuin kävellä,[5]) mutta kuitenkin „hävitettiin“, koska ne eivät olleet „täydellisiä“, s. o. ne olivat „suvuttomia, niinkuin Edomin kuninkaat“.

Jos tämä puhdistetaan vertauksistaan ja allegorioistaan, niin mitä tieteellä on sanomista tähän käsitykseen ensimäisestä lajien luomisesta? Se tulee kieltämään, että „enkeleillä“ ja „hengillä“ olisi mitään luomisen kanssa tekemistä; mutta jos luonto ja fyysillinen kehityslaki on yksinään kaiken luonut, mitä nyt on maan päällä, miksikä ei silloin kun maapallo oli kokonaan vesien peitossa saattanut olla olemassa tuollainen „syvyys“, jossa sikisi monilukuisia eriskummaisia olentoja? Onko vastaväitöksen aiheena „ihmisolennot“ ja ihmispäiset ja kaksikasvoiset eläimet? Mutta jos ihminen vain on korkeampi eläin, joka on kehittynyt järjettömistä luontokappaleista rajattomien muunnosten sarjan kautta; miksikä ei „puuttuvilla renkailla“ olisi saattanut olla ihmispäät eläinten ruumiissa, tai koska he olivat kaksipäisiä, eläinten päät ja ihmisen päät, kun Luonto teki ensimäisiä yrityksiään? Emmekö ole nähneet entisinä geologisina aikakausina, matelevaisten ja nisäkkäitten ajallakin, löytyneen linnun siivillä varustettuja liskoja ja käärmeen päät nelijalkaisten ruumiissa?[6]) Ja tieteenkin näkökannalta katsoen, eikö nykyinen ihmisrotumme toisinaan anna meille esimerkkejä muodottomista hirviöistä: kaksipäisiä lapsia, ihmispäisiä eläinten ruumiita, koirapäisiä lapsia j. n. e.? Tämähän todistaa, että jos luonto näin oikkuilee nykyään, jolloin se on määräämät-

---

[1]) Kivien, kasvien ja eläinten jäännöksistä. — [2]) Kierroksen. — [3]) Kuu-aurinkoisista.

[4]) Jumalia ja planettahenkiä, varsinkin Ribhut. „Kolme Ribhua“, jotka myös tulivat „kolme kertaa seitsenäiseksi“ kykyjensä monilukuisuuden tähden.

[5]) Muistettakoon Plaatonin „siivekkäät rodut“ ja *Popol-Vuh*'in kertomus ensimäisestä ihmisrodusta, joka saattoi kävellä, lentää ja nähdä esineitä kuinka kaukaa tahansa. (*Popol-Vuh* on Keski-Amerikan Quiché-kansan säilyttämä muinaisaikainen käsikirjotus, jonka on julkaissut apotti De Bourbourg. — Suom.)

[6]) Kts. Charles Gouldin kirjaa *Mythical Monsters*.

tömiä aikoja jo ollut asettuneena järjestykseen kehitystyössään, niin kai hirviöt sellaiset kuin Berosus kuvaa saattoivat olla mahdollisia ohjelman alussa; ja tuo mahdollisuus on saattanut kerran aikoinaan olla lakina, ennenkuin luonto erotti eläinlajinsa ja alkoi niitä säännöllisesti kehittää. Ja tämä voidaan nykyään aivan suoranaisesti todeta jo sen tosiasian kautta, mitä tiede kutsuu „lajien palaukseksi".

Salainen Oppi tämän opettaa ja todistaa lukuisilla seikoilla. Mutta me emme tahdo odottaa dogmatisen jumaluusopin yhtä vähän kuin materialistisen tieteen hyväksymistä vaan jatkamme Runojamme. Puhukoot ne itse puolestaan sen valaistuksen avulla, minkä niihin luovat kommentariot selityksineen; myöhemmin pohdimme näiden kysymysten tieteellistä puolta.

Niinpä näkyy, että fyysillinen luonto, jäätyään omaan varaansa luomaan eläintä ja ihmistä, ei onnistunut. Se kykenee aikaansaamaan kaksi ensimäistä luonnon valtakuntaa ja myöskin alemmat eläimet, mutta kun tulee kysymykseen ihminen, tarvitaan hänen luomisekseen henkisiä, riippumattomia ja älyisiä voimia, paitsi „nahkavaatteita" ja „eläimellisen elämän henkäystä". Edellisten kierrosten ihmistyneet monaadit tarvitsivat jotakin korkeampaa kuin pelkkiä fyysillisiä aineksia rakentaakseen personallisuuksia itselleen, jotteivät he olisi jääneet jo „Frankensteinin" eläintä [1]) alemmalle. [2])

---

[1]) Sal. Oppi I s. 647 mainittu teko-ihminen. — Suom.

[2]) Hiljattain julaistun De Quatrefages'in teoksen *Introduction a l'Etude des Races Humaines* ensimäisessä nidoksessa todistetaan, että tertiäärinjälkeiseltä kaudelta asti, vieläpä aikaisempaa — koska jo tuolla kaudella oli yli maan pinnan levinnyt monta rotua — ihminen ei ole muuttunut piirtoakaan fyysillisessä rakenteessaan. Ja jos ihmistä kautta aikojen ympäröi eläimistö, joka aikakausi aikakaudelta muutti muotoaan, hävisi ja syntyi uudestaan toisenlaatuisena niin että nykyään ei ole olemassa ainoatakaan eläintä maan päällä, ei pientä eikä suurta, joka olisi tuolla aikakaudella elänyt samalla kuin ihminen — jos siis jokainen eläin on muuttunut paitsi ihminen itse, todistaa tämä, ei ainoastaan ihmisen pitkää ikää vaan myös että hän on *erityinen luonnon valtakunta.* Kuinka hän yksin oli ollut muutoksista riippumaton? Sentähden, sanoo De Quatrefages, että se ase, jota hän käytti taistellessaan luontoa ja alati muuttuvia geologisia oloja ja elementtejä vastaan, oli „hänen *sielullinen voimansa* eikä hänen fyysillinen vahvuutensa tai ruumiinsa", niinkuin eläinten oli laita. Ollapa ihmisellä ainoastaan sama rahtunen järkeä ja älyä kuin muilla nisäkkäillä ja yhtäläinen ruumiinrakenne kuin hällä nytkin on, niin hän on maisista olennoista kaikkein avuttomin. Ja koska kaikki seikat näyttävät todistavan, että ihmisen elimistö kaikkine ominaisuuksineen ja erikoisine taipumuksineen on ollut maan päällä olemassa jo noina hyvin kaukaisina geologisina ajanjaksoina, jolloin ei ollut täällä vielä *yhtään ainoata nykyisistä nisäkäslajeista,* niin mikä tästä on ehdottomana johtopäätöksenä? Kaipa tämä: koska kaikki ihmisrodut ovat samaa lajia, on niinmuodoin tämä laji *kaikkein vanhin* nykyään elävistä nisäkkäistä. Siis se on niistä kestävin ja pysyväisin, ja oli yhtä kehittynyt kuin nykyisinkin silloin kun mitkään muut meille tunnetut nisäkkäät eivät vielä olleet edes näyttäytyneet tämän maan päällä. Tämä on tuon suuren ranskalaisen luonnontutkijan mielipide, ja tällä hän antaa ankaran iskun darvinismille.

7. TYYTYMÄTTÖMIÄ HE OLIVAT. „MEIDÄN LIHAMME EI OLE SIELLÄ. [1]) EI MITÄÄN SOPIVIA RUUMIITA MEIDÄN VELJILLEMME VIIDENNELTÄ. EI MITÄÄN ASUNTOJA ELOJA VARTEN.[2]) PUHTAITA VESIÄ EIKÄ SEKAVIA TÄYTYY HEIDÄN SAADA JUODA. KUIVATTAKAAMME NE". [3])

(a) Kommentarioiden *Katkismus* sanoo:

Aineellisista maailmoista laskeutuvat ne, jotka muovailevat fyysillistä ihmistä uusien Manvantarojen koittaessa. Ne ovat alempia Lha'eja (Henkiä), jotka omistavat kaksinaisen ruumiin (astrali-ruumiin eetterimuodon sisällä). Ne ovat meidän harharuumiimme muovailijoita ja luojia . . .

Lha'ien (Pitrien) heijastamiin muotoihin Kaksikirjaimiset [4]) (Monaadi, jota myös kutsutaan „kaksinkertaiseksi lohikäärmeeksi") laskeutuvat Odotuksen Piireistä. [5]) Mutta ne ovat niinkuin katto ilman seiniä tai patsaita tukenaan...

Ihminen tarvitsee neljä Liekkiä ja kolme tulta tullakseen yhdeksi maan päällä, ja hän kaipaa neljänkymmenenyhdeksän tulen [6]) ydinolemusta tullakseen täydelliseksi. Ne jotka ovat jättäneet ylemmät piirit, Tahdon Jumalat, [7]) täydentävät harhan Manun. Sillä „kaksinkertaisella lohikäärmeellä" ei ole mitään vaikutusta pelkkään muotoon. Se on niinkuin tuulenleyhäys siellä, missä ei ole puuta eikä pensasta sen vastaanottajaksi ja ilmaisijaksi.

Se ei voi tehota sellaiseen muotoon, jossa ei ole mitään vaikutuksen välittäjää (Manasta „Järkeä") eikä muoto siitä mitään tiedä.

Korkeimmissa maailmoissa nuo kolme ovat yhtä, [8]) maan päällä (ensinnä)

---

[1]) He sanoivat.

[2]) Kolmannen kierroksen „ihmis-oireitten", suunnattomien apinamaisten muotojen, monaadeja varten.

[3]) Vedet.

[4]) Esoterisessa järjestelmässä ihmisen seitsemää „prinsippiä" edustaa seitsemän kirjainta. Ensimäiset kaksi näistä ovat *pyhempiä* kuin Tetragrammatonin (JHVH) neljä kirjainta.

[5]) Välillä olevista piireistä, missä sanotaan niiden monaadien, jotka eivät ole Nirvaanaa saavuttaneet, uinuvan tajuttomina toimettomuudessa Manvantarojen välillä.

[6]) Toisessa kohdassa näitä selitetään. Kolme tulta, Paavaka, Pavamaana ja Shutshi, joilla oli neljäkymmentäviisi poikaa. Nämä kolmen isänsä ja näiden isän Agnin kanssa yhdessä muodostavat neljäkymmentäyhdeksän tulta. Pavamaana, hankauksella synnytetty tuli, on „Asuroiden tulen" vanhempi; Shutshi, aurinkotuli, on „jumalient ulen" vanhempi; ja Paavaka, sähkötuli, on „Pitrien tulen" vanhempi. (Kts. *Vaaju Puraana*). Mutta tämä selitys kelpaa vain aineellisella ja maisella tasolla. Liekit ovat haihtuvia ja aikakautisia, mutta tulet ovat ikuisia kolminaisessa ykseydessään. Ne vastaavat *neljää* alempaa ja *kolmea* ylempää ihmis-„prinsippiä".

[7]) Surat, jotka myöhemmin tulivat A-Suroiksi.

[8]) Aatmaa, Buddhi ja Manas. Deevakhanissa tarvitaan Manaksen korkeampaa ainesta, jotta ruumiista eronneelle monaadille syntyisi havainnollinen ja tajuinen taivaallinen olotila.

yksi tulee kahdeksi. Ne ovat niinkuin kolmion kaksi (sivu-)viivaa, kun siitä puuttuu pohjaviiva — joka on kolmas tuli. [1])

Tämä vaatii hieman selvitystä, ennenkuin menemme edemmäksi. Varsinkin arjalaisten hindu-veljiemme vuoksi — joiden esoteriset selitykset saattavat erota meidän selityksistä — pitää meidän selittää ylläolevaa muutamilla kohdilla, jotka ovat otetut heidän omista eksoterisista kirjoistaan, nim. *Puraanoista.* Tuon teoksen allegorioissa Brahmaa, joka on Kaikkeuden *luomisvoima* yhtenäisyytenä katsottuna, kuvataan seuraavasti:

Jugojen (kierrosten) alkaessa . . . hän luomis-halun ja -kyvyn valtaamana ja luotavien olioitten uinuvien voimien pakottamana, yhä uudestaan ja uudestaan, kunkin Kalpan koittaessa, tuopi ilmi samanlaisen luomiston. [2])

Nyt aiomme tutkia *Vishnu Puraanan* eksoterista kertomusta ja katsoa, kuinka hyvin se käy yhteen tai poikkeaa meidän salaisesta traditsionista.

Jumalolentojen luominen eksoterisissa kertomuksissa.

Vishnu Puraanassa, joka epäilemättä on varhaisin *Puraana*-kirjoista, me löydämme, kuten kaikissa muissa, Brahmaan miehisenä Jumalana ottavan päälleen luomista varten „*neljä* ruumista, joihin kuuluu *kolme* ominaisuutta.“ [3]) Sanotaan:

Tällä tavoin Maitreeja, Dshjootsnaa (aamunkoitto), Raatri (yö), Ahan (päivä) ja Sandhjaa (iltahämy) ovat Brahmaan neljä ruumista. [4])

Paraashara selittää tämän näin: kun Brahmaa halusi luoda maailman uudestaan ja synnyttää jälkeläisiä *omalla tahdonvoimallaan,* neljää olotilaa eli neljää olentojen järjestelmää, joita kutsutaan Jumaliksi (Dhjaan Tshoohaneiksi), Demooneiksi [5]) (s. o. aineellisemmiksi Deevoiksi), Synnyttäjiksi (Pitreiksi) ja Ihmisiksi, niin „hän kokoaa (joogan tapaan) mielensä sisään itseensä“ (Juujugee).

---

[1]) *Katkismus,* III Kirja 9 Osasto.

[2]) Kts. *Vishnu Puraana,* I Kirja, V luku, viimeinen värsy. Fitzedward Hall'in tulkinta Wilsonin käännöksessä, I, 88. Kts. myös *Maanava Dharma Shaastra,* I, 30.

[3]) Tämä esoterismissa suoranaisesti koskee ilmenneen Brahmaan eli Maailman seitsemää „prinsippiä“, jotka ovat samassa järjestyksessä kuin ihmisessä. Eksoterisesti on vain neljä „prinsippiä“.

[4]) Wilsonin käännös, I, 81.

[5]) „Demooni“ on hyvin hatara sana käytettäväksi, sillä tässä tarkotetaan suurta joukkoa alempia — s. o. aineellisempia — henkiä eli vähempiä jumalia, jotka saavat tuon (demooni-) nimen, koska ne „sotivat“ korkeampia vastaan; mutta ne eivät ole mitään paholaisia.

Kumma kyllä hän alottaa luomalla Demooneja, jotka siis käyvät enkeleitten eli Jumalien edellä. Tämä ei ole mitään ristiriitaista eikä epäjohdonmukaista vaan sillä on niinkuin kaikella muulla syvä esoterinen merkityksensä, aivan selvä sille, joka on vapaa kristillisen jumaluusopin ennakkoluuloista. Joka pitää mielessään, että Mahat-prinsippi eli Äly, „Maailmanjärki" (sanallisesti „Suuri"), jonka esoterinen viisausoppi selittää olevan „ilmennyt kaikkitieto" (Pradhaanan, Alkuaineen „ensimäinen tuote", kuten *Vishnu Puraanassa* sanotaan, mutta salatieteen opetusten mukaan Parabrahmanin ensimäinen kosmillinen olemuspuoli eli esoterinen SAT, Kaikkeudensielu[1])) on ITSE-tietoisuuden juuri, hän ymmärtää syyn tähän. N. k. Demoonit, jotka esoterisesti ovat samaa kuin itseponnistava ja älyllisesti toimiva prinsippi — ovat niin sanoaksemme *luomiston positiivinen napa;* sentähden ne ensin syntyivät. Näin kertovat *Puraanat* allegorioissaan tämän prosessin lyhyesti:

Kun Brahmaa oli mielensä keskittänyt itseensä ja Pimeys-ominaisuus oli läpäissyt hänen ottamansa ruumiin, niin Asurat syntyivät ensinnä, lähtien hänen lanteistaan; tämän jälkeen hän ätti ruumiinsa ja se muuttui yöksi.

Kaksi tärkeää kohtaa on tässä otettava huomioon: *(a)* Alkuaan *Rig Veedassa* Asurat esitetään *henkisinä jumalallisina olentoina;* niiden nimi johdetaan sanasta Asu, „hengitys", „Jumalan henkäys", ja ne merkitsevät samaa kuin Korkein Henki eli zoroasterilaisten Ahura. Vasta myöhemmin, jumaluusopin ja uskonkappaleiden syntyessä, niiden sanotaan lähtevän Brahmaan lanteista ja heidän nimeään aletaan pitää kokoonpantuna kieltävästä a'sta ja Sura'sta, Jumala'sta; siis Asura = „Ei-jumala", ja näin heistä tuli jumalien viholliset *(b)* Kaikki muinaiset jumaltarustot poikkeuksetta — aina arjalaisesta ja egyptiläisestä Hesiodoksen jumalsyntyyn — asettavat kosmillisessa kehitysjärjestelmässä yön päivää aikaisemmaksi; niinpä tekee myös I Moos. kirja, missä „pimeys oli syvyyden päällä" ennen „ensimäistä päivää". Syy tähän on se, että jokainen luomisoppi — paitsi Salaisessa Opissa löytyvä — alkaa n. k. "toisasteisella luomisella", s. o. *Ilmenneellä* Kaikkeudella. Tämän synnyn täytyy alkaa selvällä erolla „ensimäisen luomisen" ikuisen valon ja „toisasteisen luomisen" ilmenneen näkyväisen luonnon välillä. Tuo „ikuinen valo" on mysterio, jonka aina täytyy olla „pimeyttä" vihkimättömien rajalliselle käsitykselle ja älylle. *Veedakirjat* sisältävät sen viisausopin, joka paljastaa tuon erotuksen, vaikkeivät itämaiset tutkijat niitä koskaan ole oikein selittäneet, koska he *eivät koskaan ole ymmärtäneet* niitä.

---

[1]) Sama prinsippien järjestys ihmisessä: Aatmaa (Henki), Buddhi (Sielu), sen väline, niinkuin Aine on Hengen Vaahan eli käyttöväline, ja kolmantena Manas (Äly) eli mikrokosmillisesti viides. *Personallisuuden tasolla* Manas on ensimäinen.

Jatkaen luomistaan Brahmaa ottaa toisen muodon, nim. Päivän, ja luopi henkäyksestään Jumalia, jotka ovat varustettuja Hyvyyden (Passivisuuden) ominaisuudella. [1]) Hänen seuraavassa ruumiissaan on vallitsevana suuri passivisuus, joka on myöskin (negativista) hyvyyttä, ja tämän personan kyljestä lähtivät Pitrit, ihmisten Esivanhemmat, koska, niinkuin teksti selittää, Brahmaa „ajatteli itseään (tuossa prosessissa) maailman isäksi". [2]) Tämä on Krijaa-shakti — salaperäinen jooga-voima, jota muualla olemme selittäneet. Kun tämä Brahmaan ruumis heitettiin pois, tuli siitä Sandhjaa, ilta-hämärä, yön ja päivän väliaika.

Lopuksi Brahmaa otti päälleen viimeisen muotonsa, joka oli epäpuhtauden läpäisemä.

Ja tästä syntyivät Ihmiset, joissa epäpuhtaus (eli himo) on etualalla.

Kun tämä ruumis heitettiin pois, tuli siitä päivänkoi eli aamu-hämärä, ihmisyyden koitto. Tässä Brahmaa esoterisesti edustaa Pitrejä. Hän on yhteisnimenä Pitaa, „Isä".

Tämän allegorian todellinen esoterinen merkitys on nyt selitettävä. Brahmaa tässä personassaan symbolisoi Maailman ja ihmisten Luojien kokonaissummaa Universumia kaikkine lukemattomine tuotteineen, liikkuvine ja (näennäisesti) liikkumattomine olioineen. [3]) Hän on yhteisesti edustamassa Pradshaapateja, Olemassaolon Herroja; ja nuo neljä ruumista merkitsevät luovien Voimien eli Dhjaan Tshoohanien neljää luokkaa, joita kuvataan I Runon 7 säkeen kommentarioissa. Koko viisausoppi, joka koskee hyvän ja pahan „luomista" tässä maailmassa ja niistä johtuvien manvantaristen seurausten koko ketjua, perustuu näiden Brahmaan neljän ruumiin oikeaan käsittämiseen.

Lukija lienee nyt valmistunut älyämään todellisen esoterisen merkityksen siinä, mitä nyt seuraa. Vielä on kuitenkin tärkeä kohta selvitettävänä. Kun kristillinen jumaluusoppi oli kerran mielivaltaisesti päättänyt ja kiinni naulannut, että Saatana langenneine enkeleineen kuului varhaisimpaan luomiseen, koska Saatana oli ensimäinen, viisain ja kaunein Jumalan pääenkeleistä, niin siinä oli sana lausuttu ja sävel viritetty. Senjälkeen etsittiin sama merkitys esille kaikista pakanallisista kirjotuksista ja näytettiin, että ne kaikki ovat pahoista hengistä

---

[1]) Siis lause — „päivällä Jumalat ovat voimakkaimmat ja yöllä Demoonit" — on pelkästään allegorinen, sanoo kommentario.

[2]) Tämä „itsensä ajatteleminen" siksi tai täksi — on päätekijä kaikenlaisten sielullisten ja vieläpä fyysillisten ilmiöitten aikaansaamisessa. Sanat „kuka tahansa sanoo tälle vuorelle: siirrä itsesi ja heittäydy mereen, *eikä epäile* . . . se on tapahtuva" eivät ole turhaan lausuttuja. „Usko" ainoastaan olisi käännettävä „tahdoksi". Usko ilman tahtoa on ikäänkuin tuulimylly ilman tuulta: se ei tuota seurauksia.

[3]) Sama aate löytyy I Moos. kirjan neljässä ensimäisessä luvussa, kun puhutaan „Herrasta" ja „Jumalasta", jotka ovat Elohim(it) ja miesnaisellinen Eloha.

lähteneet, ja niinmuodoin väitettiin ja väitetään, että kaikki *totuus ja oikeaperäisyys* kuuluu ainoastaan kristinuskoon ja on alkanut kristinuskon keralla. Vieläpä orientalistit ja tarujentutkijat, joista monet eivät ensinkään ole kristittyjä vaan „uskottomia“ eli tiedemiehiä, eksyivät tietämättään tai pelkästään mielleyhtymäin ja ajatustapojen kautta teologisille raiteille.

Brahminien vallan- ja voitonhalusta johtuvat vaikuttimet tekivät sen, että he antoivat syvien rivien pysyä tietämättöminä suurista totuuksista; samat syyt saattoivat varhaisten kristittyjen vihittyjä vaikenemaan silläväIinkuin ne, jotka totuudesta eivät mitään tienneet, väärensivät asioita ja arvostelivat „enkeleitten“ hierarkiaa niiden ulkopuolisen eli eksoterisen muodon mukaan. Siten samaten kuin Asuroista oli tullut kapinalliset alemmat jumalat, jotka sotivat korkeampia vastaan kansanuskon mukaan, niin korkein Pääenkeli, joka todellisuudessa oli Agathodaimoon, vanhin, hyvääsuova Logos, tuli teologiassa Vastustajaksi eli Saatanaksi. Mutta nojautuuko tämä mihinkään muinaisaikaisen pyhään kirjaan, jos niitä oikein tulkitaan? Vastaus on: ei suinkaan. *Zend Avesta, Vendiidaad* y. m. mazdealaiset kirjotukset oikaisevat ja paljastavat, mitenkä hindulaisten myöhemmässä tarustossa ovelasti on sekotettu jumalien asemaa, ja nuo kirjat antamalla Ahura'lle korkeimman arvon palauttavat Asurat oikealle paikalleen jumalien järjestelmässä. Samaten hiljanlöydetyt kaldealaiset taulut todistavat ensimäisten jumalallisten Vuodatusten hyvännimisyydestä. Tämä on helposti todistettu. Kristittyjen enkelioppi on suoranaisesti ja yksinomaisesti johtunut farisealaisilta, jotka toivat oppinsa Babyloniasta. Saddusealaiset, Mooseksen lakien todelliset vartijat, eivät tienneet mitään enkeleistä, jopa vastustivat ihmissielunkin kuolemattomuutta (vaan ei personattoman hengen). Ainoat enkelit, joista raamatussa puhutaan, ovat I Moos. 6 luvussa mainitut „Jumalan pojat“ — joita nyt pidetään Nefilim'inä eli langenneina enkeleinä — sekä useat ihmismuodossa näyttäytyvät enkelit, juutalaisen Jumalan „sanansaattajat“ — jonka Jumalan oma arvo-asema ansaitsisi tarkempaa tutkistelua kuin nykyään siihen kohdistetaan. Niinkuin ylempänä lausuttiin, kutsuivat varhaisimmat akkadilaiset nimellä Ea, Viisaus, sitä, minkä myöhemmät kaldealaiset ja juutalaiset käänsivät Tiamat'iksi, Tisalat'iksi ja Berosuksen Thalatth'iksi, naiselliseksi meren Lohikäärmeeksi, joka nyt on tullut Saatanaksi. Todella: „Kuinka sinä, kirkas kointähti ja aamunpoika, olet (ihmisten vuoksi) taivaasta pudonnut?“ [1])

Mitä nyt meille kertovat babylonilaiset „luomistarut“, sellaisina kuin ne löytyvät assyrilaisissa tiilenkatkelmissa? Nehän ovat juuri niitä tarinoita, joihin

---

[1]) Jes. 14: 12. Tässä lauseessa on latinalainen Vulgata (ja sen mukaan esim. engl. raamattu) kääntänyt *Ben Shakhar* („Aamunkoin Poika“) sanalla *Lucifer*, „Kointähti“ ja siten pannut alkuun Luciferin huonon kaiun. Vrt. Luuk. 10: 18 — Suom.

farisealaiset perustivat enkelioppinsa. Katsokoon lukija Mr. George Smithin kirjoja *Assyrian Discoveries* ja *Chaldean Account of Genesis*. Taulu, joka puhuu seitsemästä pahasta jumalasta eli hengestä, sisältää seuraavan kertomuksen; me alleviivaamme tärkeät kohdat:

1. *Ensimäisinä päivinä* pahat Jumalat,
2. *kapinoivat enkelit*, jotka *taivaan alemmassa puolessa*
3. *olivat luodut*,
4. tekivät pahat työnsä,
5. keksien ilkeässä mielessään . . . j. n. e.

Näin näkyy meille niin selvästi kuin näkyä voi — eräässä katkelmassa, joka on pysynyt särkymättä, niin ettei sisällyksestä voi olla epäilystäkään — että „kapinoivat enkelit“ oli luotu „taivaan alemmassa puolessa“, s. o. että ne kuuluivat ja kuuluvat *aineelliselle kehitystasolle*, vaikka se tavallisesti pysyy meille näkymättömänä ja siis pidetään itsekohtaisena, koska se ei ole sellainen taso, jota me aistimillamme saattaisimme havaita. Olivatko gnostikot kaiken kaikkiaan niin väärässä, kun he väittivät, että tämän meidän näkyväisen maailmamme ja varsinkin maan olivat luoneet *alemmat* enkelit, halvemmat Elohimit, joista Israelin Jumala oli yksi, niinkuin he opettivat? Nämä gnostikot olivat ajassa lähempänä iänikuisen Salaisen Opin lähteitä ja sentähden he mahtoivat paremmin siitä tietää kuin ne vihkimättömät kristityt, jotka satoja vuosia myöhemmin ottivat työkseen muodostaa uudelleen ja *oikaista*, mitä oli sanottu. Mutta katsokaamme, mitä sama taulu sanoo edempänä:

7. Niitä oli seitsemän (nim. pahoja jumalia).

Sitten seuraa kuvaus niistä; neljäs oli „käärme“, ihmiskehityksen neljännen rodun sukupuolinen symboli.

15. Seitsemän oli niitä, Anu-jumalan, heidän kuninkaansa, lähettiläitä.

Mutta Anu kuuluu kaldealaiseen kolminaisuuteen ja on sama kuin Sin, „Kuu“, yhdeltä puoleltaan. Ja juutalaisen kabbalan Kuu on kaiken maisen elämänsiemenen Argha [1]) ja on vielä läheisemmin kabbalistisesti yhteydessä Jehovan kanssa, joka on kaksoissukuinen, kuin Anu on. Esoterismissa niitä molempia kuvataan ja ajatellaan kahdelta puolelta: kumpikin on miehinen eli henkinen ja naisellinen eli aineellinen, Henki ja Aine, kaksi vastakkaista prinsippiä. Sentähden „Anun (joka on Sin, „Kuu“) lähettiläät“ voittaa lopullisesti, niinkuin säkeissä 28—41 näkyy, sama Sin, Bel'in, auringon, ja Ishtar'in, Venuksen avulla. Tätä pitävät Assyrian tutkijat ristiriitana, mutta se on yksinkertaisesti *metafysikkaa* esoterisessa opissa.

---

1) „arkki“ — Suom.

On olemassa useampiakin tulkintoja, sillä on seitsemän avainta lankeemuksen mysterioon. Vieläpä jumaluusopissakin on kaksi lankeemusta: pääenkeleitten kapina ja „lankeemus", ja Adamin ja Evan „lankeemus". Siis sekä alempia että korkeampia hierarkioja syytetään samasta otaksutusta rikoksesta. Sana „otaksuttu" on aivan paikallaan, sillä kummassakin tapauksessa se perustuu väärinkäsitykseen. Molempia tapauksia pidetään salatieteessä karmallisina seurauksina, ja molemmat kuuluvat kehityksen lain toteutumiseen — toinen on älyllinen ja henkinen, toinen fyysillinen ja psyykillinen. „Lankeemus" on kaikkiallinen allegoria. Se kuvaa toisessa kehitysasteikon päässä „kapinaa" s. o. erilaistuneen älyn eli tajunnan toimintaa eri tasoillansa, kun se etsii yhtymää aineeseen; ja toisessa, alemmassa päässä, aineen kapinaa henkeä vastaan eli toiminnan taistelua henkistä toimettomuutta (inertiaa) vastaan. Ja tässä on itu siihen erehdykseen, jolla on ollut niin onnettomat seuraukset sivistyneitten kansojen älynkantaan yli 1800 vuotta. Alkuperäisessä allegoriassa Ainetta — niinmuodoin aineellisempia enkeleitä — pidettiin Hengen voittajana eli pääenkelit „lankesivat" alas tälle tasolle.

Enkelit, joilla oli *säihkyvät säilät* (eläimelliset intohimot), olivat ajaneet pakoon Pimeyden henget.

Kuitenkin jälkimäiset taistelivat tietoisen ja jumalallisen henkisyyden puolesta maan päällä, mutta joutuivat tappiolle, sortuen aineen ylivallan vuoksi. Mutta teologisessa opinkappaleessa näkyy tämä aivan toisin. Mikael, joka on „Jumalan kaltainen" ja edustaa Jehovaa, taivaallisten sotajoukkojen johtajaa — niinkuin Lucifer Miltonin sepityksessä on manalaisten sotajoukkojen johtaja — pääsee voitolle Saatanasta. On totta, että Mikaelin luonto riippuu hänen Luojansa ja Mestarinsa luonnosta. Kuka viimemainittu on, voidaan löytää huolellisesti tutkimalla astronomisella avaimella „taivaallisen taistelun" allegoriaa. Niinkuin Bentley näytti, on Hesiodoksen kertoma „Titanien taistelu jumalia vastaan ja Asuroitten sota Deevoja vastaan eli Taarakaamaja *Puraanoitten* legendassa aivan samaa kaikessa muussa paitsi nimissä. Tähtien aspektit näyttävät (kun Bentley otti vuoden 945 e. Kr. lähimmäksi ajaksi tällaista laskelmaa varten) että:

Kaikki muut planetat paitsi Saturnus olivat samalla puolella taivasta kuin Aurinko ja Kuu.

ja siis kaikki olivat Saturnukselle vastakkaisia. Ja kuitenkin sekä Hesiodos että Mooses osottavat, että Saturnus eli juutalainen „Kuu-jumala" pääsi voitolle, mutta kumpaakaan näistä kertomuksista ei ole ymmärretty. Siten todellinen merkitys turmeltui.

II Runo — Jatkoa.

8. LIEKIT TULIVAT. TULET KIPINÖINEEN, YÖTULET JA PÄIVÄTULET. *(a)* NE KUIVATTIVAT SEKAVAT TUMMAT VEDET. KUUMUUDELLAAN HE TUKAHUTTIVAT NE. LHAT [1]) KORKEUDESTA, LHAMAJIN'IT [2]) ALHAALTA *(b)* TULIVAT. HE TUHOSIVAT NE MUODOT, MITKÄ OLIVAT KAKSI- JA NELI-KASVOISIA. HE TAISTELIVAT VUOHI-IHMISIÄ JA KOIRAPÄISIÄ JA KALANRUUMIISIA IHMISIÄ VASTAAN.

(a) „Liekit" on yksi henkien hierarkia, joka on yhdenmukainen, jollei samainen, kuin tulisten „palavien" Serafien (Serafim) joukko, joista Jesaia puhuu (6: 2—6), ja jotka heprealaisen jumaltaruston mukaan seisovat „Kaikkivaltiaan valtaistuimen" ääressä. Meelha on „Liekkien" johtaja. Kun hän esiintyy maan päällä, ottaa hän itselleen jonkun Buddhan personallisuuden, sanoo kansantaru. Hän on yksi kaikkein vanhimpia ja enimmän kunnioitettuja Lha'eja, buddhalainen Pyhä Mikael.

(b) Sanaa „alhaalla" ei ole käsitettävä manalaisia seutuja tarkottavaksi, vaan tarkotetaan henkistä eli pikemmin eetteristä olotilaa, joka on alempiasteinen, koska se on lähempänä maata eli on vain yhtä askelta korkeammalla meidän maista piiriämme. Sitävastoin Lha't ovat korkeimpien piirien henkiä — josta on tullut Tibetin pääkaupungin nimi Lha-ssa.

Paitsi että tämä on pelkkää fyysillistä luontoa ja elämänkehitystä maan päällä koskeva lause, niin tähän säkeeseen saattaa liittyä vielä toinenkin allegorinen merkitys, eli todella useampia, niinkuin opetetaan. „Liekit" eli „tulet" edustavat Henkeä, miehistä elementtiä, ja „Vesi" Ainetta eli vastakkaista elementtiä. Tässä taas kun henki tappaa pelkän aineellisen muodon, me näemme viittauksen siihen ikuiseen taisteluun, mikä fyysillisellä ja psyykillisellä tasolla tapahtuu Hengen ja Aineen välillä. Sitäpaitsi se on tieteellisesti pätevä kosmillinen tosiasia. Sillä niinkuin seuraavassa säkeessä sanotaan:

---

9. EMÄVESI, SUURI MERI, ITKI. HÄN NOUSI, HÄN KATOSI KUUHUN, JOKA OLI HÄNET NOSTANUT, JOKA OLI HÄNET SYNNYTTÄNYT.

Mitä tämä saattaa tarkottaa? Eikö se ole ilmeinen viittaus vuoroveden toimintaan meidän planettamme varhaisimmalla kehityskaudella tässä sen neljännessä kierroksessa? Nykyaikainen tieteellinen tutkimus on viime aikoina innok-

[1]) Henget.

[2]) Myöskin henget.

kaasti pohtinut paleotsooisia suuria nousuvesiä. Mr. G. H. Darwinin teoria oli se, että vähintäinkin 52,000,000 vuotta sitten — ja luultavasti paljon varhemmin — kuu sai alkunsa maan herkästi liikkuvasta massasta. Lähtien siitä kohdasta, mihin Helmholtz, Ferrel, Sir William Thomson y. m. olivat vieneet tutkimuksen, hän luki maan kierrosliikkeen hidastumisen vuoroveden vaikutuksesta kauas taaksepäin aikojen yöhön ja päätteli kuun meidän planettamme lapsuusaikana olleen „vain osan päässä siitä välimatkasta missä se nyt on". Sanalla sanoen hänen teoriansa oli se, että kuu kerran on eronnut maasta. Kun pallomuotoisen massan aikakautinen vuoksi sattui yhteen sen heilahduksen kanssa — ja keskipakoinen taipumus siihen aikaan oli melkein yhtä suuri kuin painovoima — niin painovoima voitettiin ja aikakautisesti nouseva massa saattoi täten kokonaan erota maasta [1]).

Salainen oppi kertoo aivan päinvastoin. Kuu on paljon vanhempi kuin maa; ja niinkuin I Osassa selitettiin, on maa saanut olemassaolonsa kuusta, selittäkööt astronomia ja geologia millä tavalla tahansa tuon tosiasian. Tästä johtuu kuun vetovoima ja vuorovedet maan päällä, koska maan nestemäärä aina pyrkii kohoutumaan vanhempaansa kohti. Tätä merkitsee lause, että Emävesi „nousi, se katosi kuuhun, joka oli sen kohottanut, joka oli sen synnyttänyt".

---

10. KUN HE [2]) OLIVAT HÄVITETYT, PYSYI MAAEMO PALJAANA. HÄN [3]) PYYSI TULLA KUIVATETUKSI. [4])

Maanpinnan kuorettumisen aika oli tullut. Vedet olivat erinneet ja prosessi oli alkanut. Se oli uuden elämän alku. Tämän meille paljastaa *yksi* tulkitsemis-avain. Toinen avain antaa tietoa veden synnystä, sen sekottumisesta tuleen — „juoksevaksi tuleksi" sitä kutsutaankin — ja ryhtyy alkemialliseen selvitykseen noiden kahden jälkeläisistä — kiinteistä aineista, kuten kivennäisistä ja maanlaaduista. Oltuaan „avaruuden vettä" on miehisen henki-tulen ja naisellisen (kaasumaisen) veden jälkeläinen tullut maapallon laajoiksi valtameriksi.

---

[1]) Mutta katsottakoon, mitä vaikeuksia myöhemmin useiden geologien teoksissa esitetään tätä teoriaa vastaan. Vrt. Sir R. S. Ball'in kirjotuksia *Nature*-lehdessä XXV, 79—82, 103—107.

[2]) Ruupat.

[3]) Se jumalatar, joka synnytti nämä alkuaikaiset hirviöt, oli Berosuksen kertomuksen mukaan Thalatth, kreikaksi Thalassa, „Meri".

[4]) Kts. vertailun vuoksi Berosuksen luomiskertomusta, jonka Aleksander Polyhistor on tallettanut, ja mitä hirvittäviä olentoja sen mukaan syntyi kaksinaisesta prinsipistä — Maasta ja Vedestä — Alkuaikaisen Luomisen syvyyksissä: Naraa'joja (kentaureja, hevosen raajoilla ja ihmisruumiilla varustettuja miehiä) ja Kinnaroita (hevospäisiä miehiä), joita Brahmaa loi Kalpan alkaessa.

Varuna on vedetty alas äärettömistä avaruuksista hallitsemaan Neptunon tavalla rajallisia meriä. Niinkuin aina, niin tässäkin huomataan kansan mielikuvituksen perustuvan tarkasti tieteelliselle pohjalle.

Vesi on kaikkialla naisellisen aineksen symboli. Mater (äiti), josta tulee M-kirjain, johtuu kuvannollisesti ΛΛΛ-merkistä, joka on veden hieroglyfi. Se on kaikkeuden äidinkohtu eli „Suuri Syvyys". Venus, suuri Neitsyt-äiti, ilmestyy merenaallosta ja Cupido eli Eroos on hänen poikansa. Mutta Venus on myöhäisempi tarunomainen toisinto Gaia'sta, Maasta, joka korkeimmalta puoleltaan on Prakriti, Luonto, ja metafyysillisesti Aditi, vieläpä Muulaprakriti, Prakritin Juuri eli sen noumenon.

Sentähden Cupido eli Rakkaus alkuperäisessä merkityksessään on Eroos, jumalallinen Tahto eli Halu ilmenemiseen näkyväisen luomiston kautta. Siksi Foohat, Erooksen esityyppi tulee maan päällä Suureksi Voimaksi, „elonsähköksi" eli „elämänannon" hengeksi. Muistelkaamme kreikkalaista jumalsyntyä ja tunkeutukaamme sen viisausoppiin. Kreikkalaiset kertovat meille, että kaikkien olioitten, myöskin jumalien, olemassaolo johtuu Ookeanoksesta ja hänen puolisostaan Tethyksestä, joka viimemainittu on Gaia, Maa eli Luonto. Mutta kuka on Ookeanos? Ookeanos (=valtameri) on mittaamaton Avaruus — henki Kaaoksessa — joka on Jumaluus; eikä Tethys ole meidän maamme vaan alkuaine sen muodostumisprosessissa. Tässä tapauksessa ei enää Aditi-Gaia ole se, joka synnyttää Ouranoksen eli Varunan, pää-aaditjan [1]) seitsemästä planetta-jumalasta, vaan Prakriti, aineellistuneena ja paikallistuneena. Kuu, joka jumalistossa on miehellinen, on ainoastaan kosmilliselta puoleltaan naisellinen synnytys-prinsippi, niinkuin aurinko taas on sen prinsipin miehinen vertauskuva.

Kehitys tapahtuu vastaavaisuuden lakien mukaan samalla lailla Kosmoksessa kuin pienimmän taivaankappaleen muodostuksessa. Siis, mitä yllä on sanottu tapahtumain kulusta silloin kun Universumi ilmestyi, koskee myöskin maapallomme muodostumista.

Se Runo, jota nyt selittelemme, alkaa puhumalla kolmestakymmenestä kymmenmiljonasta, 300,000,000 vuodesta. Meiltä voidaan kysyä: mitä muinaiskansat saattoivat tietää geologisista aikakausista, kun ei mikään uudenaikainen tieteilijä tai matematikko kykene laskemaan niiden kestämistä edes suunnilleenkaan? Oliko muinaiskansoilla paremmat apuneuvot tai ei — väitetäänpä kyllä, että heillä *oli*, niinkuin heidän eläinratansa ikä todistaa — niin joka tapauksessa me nyt niin tarkoin kuin mahdollista esitämme muinaisten brahminien ajanlaskun.

---

[1]) „Aaditja" = „Aditin jälkeläinen". Kts. Sal. Oppi I s. 126. — Suom.

Brahminien ajanlasku.

Tieteessä ei ole sen suurempaa arvotusta, ei mikään problemi ole toivottomammin ratkaisematta kuin kysymys: kuinka vanha — edes likipitäin — ovat Aurinko ja Kuu, maa ja ihminen? Mitä tietää nykyinen tiede maailmankausien kestävyysajasta tai edes geologisten kausien pituudesta?

Ei mitään; ei suorastaan mitään.

Jos tieteeltä etsitään aikatietoja, niin sanovat ne, jotka ovat suorapuheisia ja vilpittömiä, kuten esim. Mr. Pengelly, tuo etevä geologi: „me emme tiedä".[1]) Saapi kuulla, että tähänasti ei ole mitään luotettavia numero-arvioita voitu tehdä maailman ja ihmisen aikakausista ja että niin geologia kuin antropologia ovat tässä suhteessa aavalla merellä. Mutta kun joku esoterisen viisaustieteen tutkija uskaltaa tuoda esiin salaisen tieteen oppeja, niin hän heti saapi kuulla tuomionsa. Miksikä niin, kun suurimmatkaan tiedemiehet, pelkkien fyysillisten menetelmiensä varassa ollen, eivät ole päässeet edes likimääräiseen yksimielisyyteen?

On totta, ettei tiedettä voi tästä moittia. Sillä kun tunkeudutaan esihistoriallisten aikojen sankkaan pimeyteen, huomaavat tutkijat joutuvansa labyrinttiin, minkä pitkät käytävät ovat aukottomia eivätkä näytä mitään ulospääsyä kaukaisempaan muinaisuuteen. Hukkuen omien ristiriitaisten arvelujensa sokkeloihin, kieltäen, niinkuin aina ovat kieltäneet, itämaisen perintätiedon todistukset, omistamatta mitään johtoavainta, tuntematta ainoatakaan varmaa osviittaa matkansa ohjeeksi — mitä näin ollen geologit ja antropologit voivat tehdä muuta kuin tarttua Ariadnen hienoon rihmaan, missä vain sen havaitsevat, ja sitten lähteä kulkemaan aivan umpimähkään? Sentähden meille ensinnä sanotaan, että kaukaisin aikamäärä, mihin kirjalliset lähteet ulottuvat, nykyään antropologian kannalta on vain „varhaisin selvästi näkyväinen piste esihistoriallisella ajalla", niinkuin eräs *Encyclopaedia Britannica*'n kirjottaja sanoo.

Samalla tunnustetaan että „tuon ajan toisella puolella ulottuu menneisyyteen määräämättömän laaja sarja esihistoriallisia ajanjaksoja".

Näistä erikoisista „ajanjaksoista" me tulemme esityksessämme *alkamaan*. Ne ovat kyllä „esihistoriallisia" pelkälle Aineen silmälle. Mutta kaikkien rotujen Tietäjien ja Profettojen henkisellä kotkansilmällä nähtynä Ariadnen lanka jatkuu tuolle puolelle „historiallisen ajan" katkeamatta ja aukkoa jättämättä varmasti ja vakavasti aina aikojen yöhön asti; ja se käsi, joka lankaa kannattaa, on niin voimakas, ettei se sitä hellitä eikä anna sen katketa. On olemassa kirjallisia lähteitä, olkootpa ne tietämättömien ihmisten mielestä vain arvottomia mielikuvituksen tuotteita; monet niistä kyllä saavat hiljaisen tunnustuksen filoso-

---

[1]) Kts. samanlaista tunnustusta prof. Lefevren teoksessa *Philosophy*, 481.

feilta ja oppineilta ja suoran epäyksen ainoastaan *oikeaoppisen* tieteen viralliselta yhteisjoukolta. Ja koska viimemainitut eivät saata meille antaa edes likimääräistäkään käsitystä geologisten aikojen pituudesta — paitsi muutamia ristiriitaisia ja haparoivia hypoteesejä — niin katsokaamme, mitä opettaa arjalainen filosofia.

Ne laskelmat, jotka tavataan *Manun laissa* ja *Puraanoissa*, ovat — lukuunottamatta vähäpätöisiä ja nähtävästi aivan *tahallisia* liiotteluja — miltei samat kuin mitä esoterinen viisausoppi opettaa, niinkuin jo sanoimme. Tämä voidaan huomata vertaamalla näitä toisiinsa minkä tahansa oikeaoppisen hindulaisen kalenterin mukaan.

Parhain ja täydellisin kaikista tällaisista kalentereista, niinkuin Etelä-Intian oppineet brahminit takaavat, on jo ennen mainittu tamilin kielinen kalenteri *Tirukkanda Pantshanga*, joka kerrotaan tehdyksi Asuramajan aikatietojen salaisten katkelmien mukaan ja täysin yhtäpitävästi niiden kanssa. Kuten Asuramajan sanotaan olleen suurimman tähteintutkijan, niin myöskin huhutaan hänen olleen mahtavimman noidan „Valkoisessa Saaressa, joka oli tullut mustaksi synnistä", s. o. Atlantiksen saarilla.

„Valkoinen Saari" on vertauksellinen nimi. Asuramajan sanotaan eläneen, *Dshnaana-bhaaskaran* traditsionin mukaan, Roomaka-purassa lännessäpäin. Tuo nimi viittaa kolmannen rodun „hiestä-syntyneiden" asuinpaikkaan ja kehtoon. Itse maa eli manner oli kyllä hävinnyt aikoja ennenkuin Asuramaja eli, koska hän oli atlantilainen; mutta hän oli suoranainen jälkeläinen Valkoisesta Rodusta, *siitä rodusta, joka ei koskaan kuole.* Monta tarua löytyy tästä sankarista, joka intialaisten kertomusten mukaan oli itse Suurjan, Aurinko-jumalan oppilas. Vähätpä siitä, elikö hän toisella tai toisella saarella, mutta on todistettavissa, että hän ei ollut mikään taru-olento, niinkuin t:ri Weber ja muut tahtovat uskotella. Se seikka, että tämän muinaisaikaisen sankarin synnyinpaikaksi sanotaan Roomakapuraa, joka on lännessä, on sitä mieltäkiinnittävämpi, koska se niin elävästi tuo mieleen esoterisen opin hiestä-syntyneistä roduista, ihmisistä, jotka olivat syntyneet „vanhempiensa huokosista". Sanskritin kielellä „ROOMA-KUUPA'T" merkitsee „hius-huokosia". *Mahabhaaratassa* [1]) lauletaan, miten *Raumas* niminen kansa oli luotu Viirabhadra'n huokosista, joka oli kauhistuttava jättiläinen ja Dakshan uhrin turmelija. Muiden kansojen ja heimojen kerrotaan myös syntyneen tällä tavalla. Kaikki tämä viittaa toisen juurirodun myöhempään puoleen ja kolmannen aikaisempaan puoleen.

Seuraavat numerot ovat otetut äskenmainitusta kalenterista; muistutukset mainitsevat niiden eroavaisuuden Aarja Samaadsh-koulun luvuista:

I. Kosmillisen kehityksen alusta [2]) hindulaiseen vuoteen Taranaan (eli 1887) 1,955,884,687 v.

---

[1]) XII, 10, 308.

[2]) Esoterinen oppi sanoo, että tämä „kosmillinen kehitys" koskee ainoastaan meidän aurinkokuntaamme; sitävastoin eksoterinen hinduismi, jollemme erehdy, panee tämän luvun merkitsemään koko Universumin järjestelmää.

II. Luonnon (astrali-), kivi-, kasvi-, ja eläinkunnat ihmiseen asti ovat kehityksessään kuluttaneet . . . . 300,000,000 vuotta.[1]

III. „Ihmiskunnan" aika ensimäisestä esiintymisestään asti (meidän planettaketjullamme) . . . . 1,664,500,987 „ [2]

IV. Luku, mikä on kulunut „Vaivasvata Manvantaran"[3] — eli *inhimillisen* kauden — alkamisesta vuoteen 1887, on tarkoin . 18,618,728 „

[1]) Taaskin eroavaisuus. Salatiede sanoo, että kivi-, kasvi- ja eläinkunnan astraliset esityypit ihmiseen asti ovat vaatineet tuon ajan (300 miljonaa vuotta) kehittyäkseen, s. o. muodostuakseen uudelleen edellisen kierroksen hylätyistä jätteistä, jotka omassa kierroksessaan kyllä ovat olleet hyvin kiinteät ja fyysilliset mutta ovat verrattain eetteriset verrattuina nykyisen keskimäisen kierroksen aineelliseen tiiviyteen. Näiden 300 miljonan vuoden kuluttua Luonto alaspäisellä kaarellaan fyysillisyyttä ja aineellisuutta kohti panee alkuun ihmiskunnan ja työskentelee yhä alemmaksi, koventaen ja aineellistuttaen muotoja yhä enemmän. Siksipä kivettymät tavattuina kerroksista, joille on luettava, ei 18, vaan monen sadan miljonan vuoden ikä, johtuvat todella edellisen kierroksen muodoista, jotka eläessään olivat paljon enemmän eetterisiä kuin fyysillisiä, *mikäli me fyysillisyyttä tunnemme.* Kun me löydämme ja kaivamme ne esiin kouriintuntuvina muotoina, riippuu se mainitusta aineellistumisen eli kristalloitumisen prosessista, joka senjälkeen tapahtui neljännen kierroksen alusta ja saavutti huippukohtansa ihmisen esiintyessä, kulkien rinnan hänen fyysillisen kehityksensä kanssa. Tämä jo riittää valaisemaan sitä tosiasiaa, että maan aineellisuusaste muuttuu samassa määrässä kuin sen asukkaitten. Sentähden ne kouriintuntuvat kivettymät, mitä ihminen nykyään löytää, olivat kerran muinoin alempien luonnonvaltakuntien *eetterisiä* muotoja (nim. hänen nykyisten aistimiensa kannalta). Ylläolevat brahminien luvut koskevat sitä kehitystä, joka alkoi A-pallolla ja ensimäisessä kierroksessa. Tässä teoksemme osassa me puhumme ainoastaan tästä neljännestä kierroksesta.

[2]) Tätä numeroiden muutosta ja poikkeusta ensimäiseen lukuun verraten ei tämän kirjottaja saata selittää. Kaikkien laskelmain mukaan pitäisi vähentämällä ensimäisestä 300 miljonaa tulla jäännökseksi 1,655,884,687. Mutta me toistamme luvun sellaisena kuin se on ennenmainitussa tamililaisessa kalenterissa ja on siitä käännetty. Panditi Dajaanand Sarasvatii-vainaja, Aarja Samaadsh-koulun perustaja, kertoo luvun 1,960,852,987. Kts. Lahoren *Arya Magazine*'ä, jonka päällyslehdellä on sanat „Arjalaista aikaa 1,960,852,987 vuotta".

[3]) Vaivasvata Manu on se ainoa ihmisolento — muutamat toisinnot lisäävät kuitenkin seitsemän Rishiä — joka Matsja Avataaran vertauskertomuksessa pelastuu vedenpaisumuksesta laivalla, niinkuin Noak arkissa. Sentähden tämän Vaivasvata Manvantaran pitäisi olla „vedenpaisumuksen jälkeinen" aikakausi. Tämä ei kuitenkaan tarkota myöhempää „atlantilaista" eli Noakin vedenpaisumusta, eikä kosmillista „vedenpaisumusta" eli sitä himmennys-pralajaa, joka oli meidän kierroksemme edellä, vaan ihmiskunnan esiintymistä tässä kierroksessa. Mutta suuri ero tehdään Naimitika eli tilapäisen, Praakritika eli elementtien, Atjantika eli ehdottoman ja Nitja eli lakkaamattoman Pralajan välillä (kts. Sal. Oppi, I, s. 394). Kosmillista pralajaa kuvataan sanoilla: „Brahmaan tekemä maailmankaikkeuden yhteensulatus yhden Brahmaan päivän loppuessa". Muuan oppinut brahmalainen teosofi teki tämän kysymyksen: „Onko mitään sellaista ylipäänsä kuin Kosmillinen Pralaja, koska siinä tapauksessa Logoksen (Krishnan) pitäisi syntyä uudelleen, ja hän on Adsha (syntymätön)". Mutta me emme voi nähdä syytä tähän johtopäätökseen. Logoksen sanotaan syntyvän, mutta ainoastaan kuvannollisesti, niinkuin aurinko syntyy joka päivä eli oikeammin auringon sädeloisto syntyy aamulla ja sanotaan kuolevan auringon kadotessa, vaikka se ainoastaan jälleen vetäytyy alkulähteeseensä. Kosmillinen Pralaja koskee näkyväisiä kappaleita mutta ei Aruupa- eli muodotonta maailmaa. Kosmillinen eli kaikkiallinen Pralaja tulee

V. Yhden Manvantaran täysi aika on	308,448,000	vuotta
VI. Neljätoista Manvantaraa, *ynnä* yhden Satja Jugan kausi, muodostavat yhden Brahmaan päivän eli täydellisen Manvantaran, s. o. . . .	4,320,000,000	„
Sentähden Mahaa Juga kestää	4,320,000	„ ¹)
Vuosi 1887 on Kali Jugan alkamisesta	4,989	„

Saattaaksemme tämän vielä selvemmäksi yksityiskohdiltaan, toistamme *Theosophist*-lehdestä (marrask. 1885) seuraavat laskelmat, jotka on tehnyt Rao Bahadur P. Sreenevas Row.

	Kuolevaisten vuosia
360 kuolevaisten päivää tekee yhden vuoden	1
Krita Juga sisältää	1,728,000
Treetaa Juga sisältää	1,296,000
Dvaapara Juga sisältää	864,000
Kali Juga sisältää	432,000
Sanotun neljän Jugan kokonaissumma tekee yhden Mahaa Jugan . .	4,320,000
Seitsemänkymmentäyksi tällaista Mahaa Jugaa muodostaa yhden Manun hallitusajan	306,720,000
Neljäntoista Manun hallitus kestää 994 Mahaa Jugan ajan, joka on yhteensä	4,294,080,000
Lisäksi Sandhit s. o. väliajat Manujen välillä, jotka tekevät kuusi Mahaa Jugaa, yhteensä	25,920,000
Näiden neljäntoista Manun hallitusaikojen ja väliaikojen summa on 1,000 Mahaa Jugaa, jotka muodostavat yhden Kalpan s. o. yhden Brahmaan päivän	4,320,000,000
Koska Brahmaan yö on yhtä pitkä, sisältää yksi Brahmaan päivä ja yö eli vuorokausi	8,640,000,000
360 tällaista vuorokautta tekee yhden Brahmaan vuoden, joka on . .	3,110,400,000,000
100 tällaista vuotta muodostaa kokonaisen Brahmaan iän eli Mahaa Kalpan	311,040,000,000,000

Nämä ovat ne eksoteriset luvut, jotka ovat hyväksyttyjä yli Intian, ja ne vastaavat jokseenkin läheltä salaisten teosten lukuja. Salateokset vain lisäksi jaottavat ajan esoterisiin kausiin, joita ei ensinkään mainita brahminien kansanomaisissa kirjotuksissa. Yksi näistä on Jugojen jakaminen rotukausiin, joista toisessa paikassa kerromme esimerkin. Muut jaotukset eivät tietenkään koskaan ole tulleet yksityiskohdissaan julkaistuiksi. Kuitenkin ne ovat tunnettuja jokaiselle „kahdesti syntyneelle“ (Dvidsha eli vihitty) brahminille, ja Puraanat viittaavat muutamiin niistä peitetyin sanoin, joita ei vielä kukaan tieteellisen tarkka orientalisti ole koettanutkaan selvittää eikä olisi voinutkaan, jos olisi tahtonut.

---

vasta sadan Brahmaan vuoden lopulla, jolloin kaikkiallisen purkautumisen sanotaan tapahtuvan. Silloin — sanovat eksoteriset pyhät kirjat — Avjaja, Ikuinen Elämä Vishnun symbolisoimana, saapi Rudran, Hävittäjän luonteen, yhtyy auringon seitsemään säteeseen ja juopi itseensä kaikki maailmankaikkeuden vedet. „Näin ravittuina seitsemän auringonsädettä laajenevat *seitsemäksi auringoksi* ja sytyttävät tuleen koko Kosmoksen“.

¹) Koska Mahaa Juga on tuhannes osa Brahmaan päivästä.

Nämä pyhät astronomiset kaudet ovat äärettömän vanhat ja useimmat niistä johtuvat, kuten on sanottu, Naaradan ja Asuramajan laskelmista. Asuramajaa pidetään jättiläisenä ja taikurina. Mutta vedenpaisumusta aikaisemmat jättiläiset — raamatun Gibborim — eivät ensinkään olleet pahoja eivätkä noitia, niinkuin kristillinen teologia tahtoisi uskotella, se kun jokaisessa salatieteilijässä näkee Paholaisen palvelijan; eivätkä ne olleet sen pahempia kuin monet „kirkon uskollisista pojista". Joku Torquemada tai Katarina di Medici varmasti teki elämässään enemmän pahaa, vieläpä Mestarinsa nimessä, kuin joku Atlantiksen varhaisimpia jättiläisiä tai puolijumalia, kutsuttakoon häntä kyklopiksi tai Medusaksi tai Orfeuksen titaaniksi, käärmejalkaiseksi Efialtes-hirviöksi. Oli *hyviä* „jättiläisiä" muinaisaikana aivan niinkuin on nykyään *pahoja* „pikkuihmisiä"; ja Lankaan saaren Rakshasat ja Jakshat eivät olleet sen parempia kuin nykyaikaiset dynamitin käyttäjät tai eräät kristilliset sivistyneet kenraalit meidän päiviemme sodissa. Eivätkä ne ole satujen sepityksiä.

> Joka tahtoo nauraa Briareukselle ja Orionille, hänen ei pitäisi koskaan käydä Karnakissa eikä Stonehengessä eikä niistä puhuakaan, [1])

lausuu muuan nykyaikainen kirjailija.

Koska ylläolevat brahminien luvut ovat likipitäin samat kuin ne luvut, jotka ovat esoterisen järjestelmän pohjana, niin pyydetään lukijaa huolellisesti pitämään ne mielessään.

*Encyclopaedia Britannica'*ssa on tieteen viimeisenä sanana annettu ihmisen iän ulottua *ainoastaan „yli* kymmeniä tuhansia vuosia". On selvää, että nämä luvut saattavat vaihdella 10,000 ja 100,000 välillä, ja sentähden ne eivät merkitse paljoakaan vaan ainoastaan tekevät vielä sankemmaksi sen pimeyden, joka tätä kysymystä peittää. Sitäpaitsi mitä merkitseekään, jos tiede asettaa ihmisen syntymän ennen tai jälkeen „jäänajautumisen", jos kerta samalla sanotaan, että n. k. „jääkausi" on pitkä sarja ajanjaksoja, mitkä

> Ilman mitään jyrkkää muutosta siirtyivät n. k. inhimilliseen eli myöhimpään aikaan . . . sillä aikojen alusta säännönomaisesti geologiset aikakaudet kulkivat limittäin toistensa ylitse. [2])

Viimemainittu „sääntö" johtaa tuohon vielä hämmästyttävämpään, vaikka tieteellisesti aivan pätevään, tiedonantoon, että:

> Vielä tänäpäivänä ihminen elää jääkauden rinnalla Alppilaaksoissa ja Finmarkenissa. [3])

---

[1]) Briareus ja Orion olivat kreikkalaisroomalaisen taruston suunnattomia jättiläisiä, edellinen „satakätinen". Karnacin esihistorialliset kivijonot ovat Bretagnessa, Stonehengen kehään asetetut patsaat Pohjois-Englannissa. — Suom.

[2]) *Op. cit.* Art. „Geology".

[3]) *Ibid.* Tällähän tavalla on jotain mahdollisuutta vielä raamatunkin Adamilla ja hänen 6,000 vuodellaan.

Siis ilman Salaisen Opin, vieläpä eksoterisen hinduismin ja sen traditsionien avutta me olisimme tänä päivänä aavalla merellä ja loppumattomassa epätietoisuudessa yhden tiedesuunnan epämääräisten „aikakausien", toisen suunnan „kymmenientuhansien" vuosien ja raamatunlukijain 6,000 vuoden välillä. Tämä on yksi niitä syitä, miksi me olemme pakotettuja syrjäyttämään nykyaikaiset oppineet kaikissa kysymyksissä, jotka koskevat esihistoriallisia aikoja, vaikka annammekin heidän johtopäätelmilleen niille kuuluvan arvon.

Meidän päiviemme geologia ja antropologia tietysti on eri mieltä kuin me. Mutta salatiede kyllä löytää yhtä hyvät aseet noita kahta tiedettä vastaan kuin sillä on aseita astronomian ja fysikan teorioja vastaan, vaikkapa M. Laing vakuuttaakin, että:

> Tämänlaisissa (aikatieteellisissä) laskelmissa, jotka koskevat vanhempia ja myöhempiä maamuodostuksia, ei ole kysymyksessä pelkkä *teoria*, vaan ne perustuvat suoranaisiin tosiasioihin, joita vain rajottaa joku mahdollinen (?) määrä erehdystä toiseen tai toiseen suuntaan. [1]

Salatiede tulee todistamaan tiedemiesten omien tunnustusten nojalla, että geologia on hyvin paljon erehtynyt, vieläpä enemmänkin kuin tähtitiede. Juuri tässä samassa kohdassa Mr. Laing, joka pitää geologiaa tähtitiedettä tarkempana, lausuu jotakin, mikä on ilmeisesti ristiriidassa parhaimpien geologienkin tunnustuksiin nähden. Hän sanoo:

> Sanalla sanoen geologian johtopäätökset ainakin siluriseen kauteen asti, [2] jolloin nykyiset maapallon olot varsinaisesti alkoivat, ovat likimääräisiä (niinpä todellakin!) *tosiasioita* eikä *teorioja*, jotavastoin tähtitieteelliset johtopäätökset ovat *teorioja*, jotka perustuvat niin epävarmoihin *tosiseikkoihin*, että muutamissa tapauksissa ne antavat uskomattoman lyhyitä tuloksia . . . toisissa tapauksissa taas uskomattoman pitkiä. [3]

Tämän jälkeen annetaan lukijan tietää, että „varmin keino"

> Näyttää olevan myöntää, että geologia tosiaankin todistaa nykyisen asiaintilan kestäneen hieman yli 100 miljonaa vuotta, ja että tähtitiede lukee suunnattoman, vaikka tuntemattoman ajan menneisyyteen ja samaten tulevaisuuteen päin aurinkokunnan syntymiselle, kasvulle, kypsymiselle, kuihtumiselle ja kuolemalle, ja tässä aurinkokunnassa meidän maamme vain on pieni planetta, mikä juuri paraikaa läpikäy asuttavan kautensa. [4]

Menneestä kokemuksesta päättäen meillä ei ole vähintäkään epäilystä, että jos tiedemiehiä kehotettaisiin vastaamaan „mielettömiin, epätieteellisiin ja ennen kuulumattomiin eksoterisen (ja esoterisen) arjalaisen ajanlaskun väitteisiin", niin

---

[1] *Modern Science and Modern Thought*, 48.

[2] Siluriseen kauteen tosin, mitä nilviäisiin ja muihin eläimiin tulee; mutta mitä he tietävät ihmisestä?

[3] *Ibid. loc. cit.*

[4] *Ibid.* 49.

se tiedemies, joka kannattaa „uskomattoman lyhyitä tuloksia", s. o. ainoastaan 15,000,000 vuotta, sekä se tiedemies, joka „olettaa 600,000,000 vuotta" ynnä ne, jotka hyväksyvät Huxleyn luvun 1,000,000,000 [1]) „siitä kuin sedimenttikerrokset Europassa alkoivat", olisivat kaikki omine arveluineen yhtä itsepintaisia toinen kuin toinenkin. Ja varmaan jokainen heistä huomauttaisi salatieteilijälle ja brahminille, että ainoastaan nykyaikainen tieteilijä edustaa eksaktisen tarkkaa *tiedettä*, jonka tehtävä on taistella „epätäsmällisyyttä" ja „taikauskoa" vastaan.

Maa kulkee „asuttavan kautensa" läpi ainoastaan mitä tulee *nykyiseen asiaintilaan* ja nykyiseen ihmiskuntaan, jolla on todellinen „nahkapuku" ja fosforista tehdyt luut ja aivot.

Me olemme valmiit myöntämään geologian otaksumat 100 miljonaa vuotta, koska olemme oppineet, että nykyinen fyysillinen ihmiskunta — eli Vaivasvataihmiskunta — alkoi syntyä vasta 18 miljonaa vuotta sitten. Mutta geologialla ei ole mitään tosiasioita näytettävänään geologisten aikakausien määräämiseksi, kuten olemme osottaneet, eikä myöskään tähtitieteellä. Mr. W. Pengelly, F. R. S., ennentoistetussa kirjeessään sanoo:

Nykyään on ja ehkä aina tulee olemaan *mahdotonta* määritellä edes likimääräisesti geologista aikaa vuosissa tai edes vuosituhansissa.

Ja kun ei ole milloinkaan vielä kaivettu esiin kivettynyttä ihmistä minkään muun kuin *nykyisen muotoisena* — niin mitä geologia tietää ihmisestä? Se on löytänyt kerroksia eli vyöhykkeitä alkuperäisine eläinmuotoineen aina siluurikaudelta asti. Kun se samalla tavalla on voinut löytää ihmisen kehityskulun aina alkuperäisestä protoplasmallisesta muodosta asti, silloin me vasta tunnustamme, että geologia jotakin tietää alkuperäisestä ihmisestä. Jos ei ole niin tähdellistä „nykyaikaisten tieteellisten keksintöjen vaikutukselle meidän päiviemme ajatteluun", joko

Ihminen on ollut olemassa, alituisesti vaikka hitaasti kehittyen, viimeiset 50,000 vuotta 15 vuosimiljonan ajasta, tai viimeiset 500,000 vuotta 150 vuosimiljonan ajasta, [2])

niinkuin Mr. S. Laing lausuu lukijoilleen, niin on tämä sitävastoin hyvin tähdellistä salatieteilijöiden väitteisiin nähden. Jolleivät salatieteilijät saata näyttää, että on *mahdollista* jollei aivan varmaa, että ihminen on elänyt 18 miljonaa vuotta sitten, niin *Salainen Oppi* olisi yhtä hyvin joutanut jäädä kirjottamatta. Sentähden on ainakin yritys tehtävä siihen suuntaan ja meidän nykyaikaiset geologit ja muut tiedemiehet ovat haastettavat tätä todistamaan teoksemme tämän

---

[1]) Winchell, *World Life*, 180.

[2]) *Op. cit.* 49.

Osan III Kirjassa. Mutta huolimatta siitä, että itämaiden tutkijat alinomaa vakuuttavat hindulaisen aikatieteen olevan pelkkää sepitystä, mikä ei perustu mihinkään „todellisiin" laskuihin [1]) vaan ainoastaan „lapselliseen kerskailuun", koetetaan sitä kuitenkin väännellä aivan tuntemattomaksi, jotta se saataisiin soveltumaan länsimaisten teoriojen mukaan. Ei mitään numeroita ole enemmän kierrelty ja sekotettu kuin kuuluisia 4, 3 ja 2, niitä seuraavine nollineen, jotka ilmaisevat Jugoja ja Mahaa Jugoja. Koska koko sarja esihistoriallisia tapauksia, kuten rotujen kehitys ja muodostuminen ja ihmisen suunnaton vanhaikäisyys, riippuu sanotusta aikatieteestä, on ehdottoman tärkeätä tukea sitä muilla saatavana olevilla laskuilla. Jos itämainen aikatiede hylätään, niin tulee meillä ainakin olemaan lohdutuksenamme todistaa, ettei mikään muu ajanlasku — olkoon se tieteen tai kirkkojen laatima — ole hiukkastakaan luotettavampi. Niinkuin professori Max Müller lausuu, on usein yhtä hyödyllistä todistaa, mitä joku asia ei ole, kuin näyttää, mitä se on. Ja kun kerran onnistumme todentamaan sekä kristillisten että tieteellisten laskujen erehtyväisyyden — antamalla niiden tasamittelyssä kilpailla meidän aikatieteemme kanssa — niin ei tule kumpaisillakaan ensinmainituista olemaan järjellistä perustaa, kun ne tahtovat tuomita esoterisia lukuja vähemmän luotettaviksi kuin omiaan.

Voimme tässä kehottaa lukijoitamme etsimään aikaisemmasta teoksestamme *Isis Unveiledistä* (I, 32) muutamia huomautuksia niiden numeroiden johdosta, jotka toistettiin pari sivua aikaisemmin.

Nyttemmin voidaan lisätä muutamia muita tosiasioita siinä kirjassa annettuihin tietoihin, mitkä jo ovat jokaiselle salatieteilijälle tunnettuja. 4,320-lukusarjan pyhyys siihen kuuluvine nollineen perustuu siihen, että ne luvut, mitkä sen muodostavat, otettuina erikseen tai yhdistettyinä erilaisiin yhdistelmiin, kuvaavat kaikki vertauksellisesti mitä suurimpia luonnon mysterioita. Jos otetaan erikseen 4 tai erikseen 3 tai näiden summa 7 tai nämä kolme 4, 3, 2 yhteenlaskettuina eli 9, niin kaikilla näillä luvuilla on merkityksensä mitä pyhimmissä ja salaisimmissa asioissa ja ne ilmaisevat luonnon työskentelyä sen ikuisesti vaihtelevissa ilmiöissä. Ne ovat erehtymättömiä, alituisesti uudistuvia lukuja, jotka luonnon salaisuuksien tutkijalle paljastavat totisesti jumalallisen järjestelmän, järkevän suunnitelman maailman kokonaisuudessa, mistä johtuu luonnollisia kosmillisia ajanjaotuksia, vaiheita, näkymättömiä vaikutuksia, astronomisia ilmiöi ä, joilla on vaikutuksensa ja vastavaikutuksensa maalliseen ja vielä siveelliseen luontoon: syntymään, kuolemaan ja kasvamiseen, terveyteen ja sairauteen. Kaikki nämä luonnolliset tapahtumat perustuvat itse Kosmoksen aikakautisiin prosesseihin, joista aiheutuu periodisia tekijöitä, mitkä ulkoapäin vaikuttavat maahan ja kaik-

[1]) Wilsonin *Vishnu Puraana*, I, 51.

keen sen päällä elävään ja hengittävään Manvantaran alusta sen loppuun asti. Syyt ja vaikutukset ovat esoterisia, eksoterisia ja „endeksoterisia“ [1]) niin sanoaksemme.

Isis Unveiledissä me kirjotimme sen, minkä vieläkin toistamme: *me olemme nyt yhden aikakauden pohjukassa ja silminnähtävästi ylimenotilassa.* Plaato jakaa maailmankaikkeuden älynkehityksen kussakin kierroksessa hedelmällisiin ja karuihin aikoihin. Kuunalaisissa seuduissa erilaisten elementtien piirit pysyvät ikuisesti täydellisessä sopusoinnussa jumalallisen luonnon kanssa, sanoo hän; „mutta niiden osat“, jotka ovat liian lähellä maata ja sekottuvat maalliseen (joka on Ainetta ja sentähden pahan valtakuntaa) „ovat milloin (jumalallisen) luonnon mukaisia, milloin sitä vastaan“. Kun nuo kierrosliikkeet — joita Eliphas Lévi kutsuu „astralivalon virroiksi“ — kaikkiallisessa eetterissä, joka sisältää jokaisen elementin, tapahtuvat sopusoinnussa Jumalhengen kanssa, niin meidän maapallomme kaikkine siihen kuuluvineen läpikäy hedelmällisen ajan. Kasvien, eläinten, ja kivennäisten salaiset voimat ovat maagillisessa myötätunto-yhteydessä „korkeampien luontojen“ kanssa ja ihmisen jumalallinen sielu on täydessä tietoisuusyhteydessä noiden „alempain“ kanssa. Mutta karuilla aikakausilla nuo alemmat olennot menettävät taianomaisen myötätuntoisuutensa ja ihmiskunnan enemmistön henkinen näkö himmenee, niin että heiltä katoaa kaikki käsitys oman jumalallisen henkensä korkeammista voimista. Me olemme nyt karussa ajassa; 18:s vuosisata, jolloin epäilyksen ilkeä kuumetauti niin vastustamattomasti puhkesi, on jättänyt epäuskon perinnöllisenä tautina 19:nnelle vuosisadalle. Jumalallinen äly no hmisessä peittynyt; hänen eläimellinen järkensä yksin viisastelee. Ja yksinään „filosofoidessaan“, kuinka se saattaisi käsittää „sieluoppia“?

Jottemme katkaisisi kertomuksen lankaa, niin annamme vasta II Kirjassa muutamia hämmästyttäviä todistuksia noista aikakautisista laeista, mutta jatkamme silläválin selityksiämme geologisiin kausiin ja rotuihin.

---

[1]) Sisä-ulkonaisia. Suom.

III RUNO.

Yrityksiä ihmisen luomiseksi.

11. Demiurgin alasastuminen. 12. Kuu-jumalia käsketään luomaan. 13. Korkeammat jumalat kieltäytyvät.

11. HERROJEN HERRA TULI. ÄIDIN RUUMIISTA HÄN EROTTI VEDET JA TÄMÄ OLI TAIVAS YLHÄÄLLÄ, ENSIMÄINEN TAIVAS.[1])

Tässä traditsioni taas menee kaikkeuden asioihin. Niinkuin on laita vanhimmassa toisinnossa, joka tavataan *Puraanoissa*, niin myöskin myöhimmässä, Mooseksen kertomuksessa. Ensinmainitussa sanotaan:

Kun maailma oli tullut yhdeksi valtamereksi, Hän Herra (Jumala, joka oli Brahmaan muodossa) arvasi, että vetten sisällä oli maa, ja haluten nostaa sen ylös (erottaa sen), loi itsensä toiseen muotoon. Niinkuin edellisessä Kalpassa (Manvantarassa) hän oli ottanut itselleen kilpikonnan muodon, niin hän tässä otti villikarjun muodon j. n e.[2])

Elohistisessa luomisessa (1 Moos. 1: 6—9) „Jumala" luopi „ilmankannen keskelle vesiä" ja sanoo: „näyttäytyköön *kuiva maa*". Ja nyt tulee esille se traditsionin vaarna, jonka varassa riippuu esoterinen puoli kabbalistisista selityksistä.

---

12. SUURET TSHOOHANIT[3]) KUTSUIVAT KUUN HERROJA ILMAMAISINE RUUMIINEEN: „SYNNYTTÄKÄÄ IHMISIÄ[4]), OMAN LUONTOISIANNE. ANTAKAA HEIDÄN[5]) SISÄÄNSÄ MUODOT. ÄITI[6]) RAKENTAA ULKOPUOLELLE[7]) VERHOJA. MIES-NAISIA HE TULEVAT OLEMAAN. LIEKIN HERROJA MYÖSKIN . . ."

Keitä ovat „Kuun Herrat"? Intiassa heitä kutsutaan Pitreiksi eli „kuuesi-isiksi" mutta juutalaisissa kirjoissa Jehova itse on „Kuun Herra" sotajoukkonsa yhteisnimenä ja myös yhtenä Elohimeista. Juutalaisten tähtitiede ja „vaarinottaminen *ajoista*" järjestyi kuun mukaan. Muuan kabbalisti lausuu, että

[1]) Ilmakehä eli ilma, taivaankansi.
[2]) *Harivamsha*, I, 36.
[3]) Herrat.
[4]) Heille sanottiin,
[5]) S. o. Dshiivoille eli monaadeille.
[6]) Maaemo eli Luonto.
[7]) Ulkonaisia ruumiita varten.

„Daniel . . . jaotti Jumalan kaitselmuksen määrättyjen aikojen mukaan" ja että *Johanneksen Ilmestys* „puhuu tarkasti mitatusta *kuutiomaisesta* kaupungista, joka nousi taivaisiin" j. n. e. Hän jatkaa sitten:

Mutta taivaan eloasuova voima johtui pääasiallisesti *kuusta* . . . Se oli heprealainen יהוה (Jehovah), ja Paavali sanookin: „Älköön kukaan teitä tuomitko sapatin tai *uudenkuun* johdosta — *jotka ovat tulevaisten varjo*; mutta ruumis (eli periaine) on Kristuksen" (Kol. 2: 16 — Suom.). Se on: ruumis on Jehovan — tuon voiman vaikutus, joka „tekee hedelmättömän naisen lasten äidiksi" — „sillä ne ovat Jehovan lahja" . . . Tämä selittää sen vastaväitteen, minkä Sunemin vaimolle teki hänen miehensä, kun vaimo tahtoi mennä Jumalan miehen luokse: „eihän nyt ole *uusi kuu* eikä sapatti" (2 Kun. 4: 23. — Suom.). Tähdistöjen elävät henkiset voimat osottivat mahtavia sotia tähtien ja planettojen liikuntojen ja asentojen kautta ja varsinkin kuun, maan ja auringon yhtymän tuloksena. Bentley huomauttaa hindulaisesta „sodasta jumalien ja jättiläisten välillä", että sen merkkinä oli auringon pimeneminen kuun nousevassa noodissa 945 e. Kr. (!), jolloin syntyi [1]) eli muodostui merestä SRI (Sarai, S-r-i, juutalaisen Abramin [2]) puoliso), joka oli länsimaisten Venus-Afroditus (!) ja vertauskuva „kuu-aurinkovuodesta eli kuusta (koska Sri on kuun puoliso; kts. muist.), suvunlisäyksen jumalatar" [3]) . . . (Sentähden) se suuri muistomerkki, joka määräsi kuu-vuoden ja kuukauden tarkan ajan, jolla tämä kiertokausi (19 troopillista aurinkovuotta ja 235 kuun kierrosta) voitiin laskea, oli Sinain vuori — jolle Herra Jehovah astui . . . Paavali puhuu (siis) mysterio-tietäjänä, kun hän Abrahamin vapaasta vaimosta ja orjavaimosta sanoo: „Sillä se Hagar (Abrahamin orjavaimo) on Sinain vuori Arabiassa" (Gal. 4: 25). Kuinka saattoi nainen olla vuori? ja vielä tuollainen vuori! Saattoi kyllä; yhdessä merkityksessä . . . ja ihmeen todellisessa merkityksessä hän oli se. Hänen nimensä oli Hagar, heprealainen הגר, jonka numeroarvo on 235 eli tarkalleen se luku kuu-kuukausia, mitkä vastaavat 19 troopillista vuotta ja siten muodostavat tuon ajankierroksen ja oikeuttavat vertauksen käyttämisen. Sinain vuori oli tämän viisausopin esoterisessa kielessä muistomerkki kuu-vuoden ja kuu-kuukauden tarkasta ajasta, jolla voitiin mitata henkinen eloasuova kiertokausi. Sitä vuorta todella kutsuttiin (sanoo Fuerst) „Kuun Vuoreksi (Sin)". Niin myös Sarai (SRI), Abramin vaimo, ei voinut saada lapsia, ennenkuin hänen nimensä muutettiin Sarah'iksi, שרה, joka antoi hänelle tuon kuuvaikutuksen ominaisuuden. [4])

---

[1]) Nim. Bentleyn ihmeellisen aikatieteen mukaan. Bentley kirjotti teoksensa silloin kun raamatun aikatietoa vielä pidettiin aivan epäämättömänä. Myöskin tämä sopii niiden uudenaikaisten orientalistien mukaan, jotka vääntelevät hindulaisia aikatietoja niin paljon kuin voivat.

[2]) Shrii on Bhrigun tytär, erään Pradshaapatin ja Rishin, joka oli Bhrigujen, „kuluttajien", ilma-jumalien luokan, päämies. Shrii on Lakshmii, Vishnun puoliso, ja hän on Gaurii, „Shivan morsian", ja hän on Sarasvatii, „vetinen", Brahmaan puoliso, koska nuo kolme jumalaa ja jumalatarta ovat yhtä, kolmelta olemuspuolelta katsottuna. Lukekaa Paraasharan selitystä *Vishnu Puraanan* johdosta (I, VIII, Wilsonin käännös, I, 119), niin ymmärrätte. „Shriin herra on kuu", hän sanoo, ja „Shrii on Naaraajanan, jumalien jumalan puoliso"; Shrii eli Lakshmii (Venus) on Indraanii, niinkuin hän on Sarasvatii, sillä Paraasharan sanoilla: „Hari (eli Iishvara, Herra) on kaikki, mitä kutsutaan miehiseksi (maailmankaikkeudessa); Lakshmii taas on kaikki, mitä kutsutaan naiselliseksi. Ei ole mitään muuta kuin he". Sentähden Shrii on naisellinen Luonto ja „Jumala" on miehinen.

[3]) Shrii on „onnen ja menestyksen" jumalatar ja itse Onni.

[4]) *Masonic Review*, (Cincinnati), kesäk. 1886. Art. „The Cabbalah N:o VI", 15—17.

Tätä voidaan pitää poikkeuksena pääaineestamme; mutta se on hyvin välttämätön poikkeus kristillisiä lukijoita varten. Sillä kukapa, tutkittuaan ennakkoluulottomasti niitä taruja, jotka puhuvat Abramista eli Abrahamista, Saraista eli Sarah'ista („kaunis katsella“) ja toiselta puolen niitä taruja, jotka kertovat Brahmaasta ja Sarasvatiista tai Shriista, Lakshmii-Venuksesta ja näiden kaikkien suhteesta kuuhun ja veteen — ja varsinkin oivallettuaan Jehovah-nimen todellisen kabbalistisen merkityksen ja sen suhteen kuuhun — kukapa voi epäillä, että Abramin kertomus perustuu Brahmaan taruun eli että 1 Moos. kirja kirjotettiin niitä vanhoja latuja myöden, joita kaikki muinaiskansat olivat käyttäneet. Kaikki on allegorista laatua muinaisissa pyhissä kirjoissa — kaikki perustuu tähtitieteeseen ja maailmanvoimien palvelukseen ja on siihen erottamattomasti yhdistynyt.

---

13. HE [1]) LÄHTIVÄT KUKIN MÄÄRÄTTYYN MAAHANSA; SEITSEMÄN HEITÄ OLI, KUKIN OMAAN OSAANSA. LIEKIN HERRAT JÄIVÄT JÄLKEEN. HE EIVÄT TAHTONEET LÄHTEÄ, HE EIVÄT TAHTONEET LUODA.

Salaiset opit osottavat, miten jumalalliset esi-isät loivat ihmisiä maapallon seitsemässä osassa „kunkin osassansa“, s. o. kunkin ihmisrodun erilaisena ulkonaisesti ja sisäisesti ja eri vyöhykkeissä. Tästä väitöksestä, että ihmiskunnalla on ollut monta syntyä, puhutaan enemmän toisessa kohdassa, VII Runossa. Mutta kutka ovat „He“, jotka luovat, ja „Liekin Herrat“, jotka „eivät tahtoneet luoda“? Salatiede jakaa „Luojat“ kahteentoista luokkaan; näistä on neljä saavuttanut „vapautuksen“, joka kestää „Suuren Iän“ loppuun asti; viides on valmiina sen saavuttamiseen, mutta pysyy vielä toimivana älytasoilla, jotavastoin seitsemän on vielä suoranaisesti Karman lain alaisia. Nämä viimeiset vaikuttavat niissä meidän ketjujemme palloissa, joissa ihmisiä asuu.

Eksoteriset hindulaiset kirjat mainitsevat seitsemän Pitrien luokkaa, ja niistä kaksi eri laatua Synnyttäjiä eli Esi-isiä: Barhishad ja Agnishvaatta Pitrit; eli ne, jotka omistivat „pyhän tulen“, ja ne, jotka olivat sitä vailla. Hindulaiset muotomenot näyttävät yhdistävän heidät uhrituliin ja Grihastha-brahmineihin [2]) edellisissä ruumistuksissaan; toiset olivat niitä, jotka olivat kunnollisesti hoitaneet kodin pyhiä tulia edellisissä syntymissään, ja toiset niitä, jotka eivät olleet niitä hoitaneet hyvin. Tämän erotuksen sanotaan johtuvan aina *Veeda*-kirjoista. Ensimäinen ja korkein luokka (esoterisesti), nim. Agnishvaatta, kuvataan ekso-

[1]) Kuu-jumalat.

[2]) Grihastha merkitsee sitä astetta brahminin elämässä, jolloin hän on perheenisäntänä. Kts. „Suuret Uskonnot“ s. 65,66. Suom.

terisessa allegoriassa sellaisina Grihasthoina eli brahmini-isäntinä, jotka eivät olleet entisissä elämissään muissa Manvantaroissa huolellisesti valvoneet koti-tulia eivätkä polttaneet uhreja ja jotka sentähden olivat kadottaneet kaiken oikeuden saamaan heille toimitettuja tuli-uhreja. Sitävastoin Barhishadit olivat brahmineita, jotka olivat pitäneet vireillä kotinsa pyhiä tulia, ja sentähden tähän päivään asti he saavat osaksensa uhrien kunnian. Sentähden Agnishvaatat esitetään olevan ilman tulta, Barhishadit taas tulen omistajia.

Mutta esoterinen viisausoppi selittää alkuperäisten määritysten johtuvan näiden kahden luokan eroavaisesta luonteesta. Agnishvaatta Pitrit ovat ilman „tulta" s. o. luomisen himoa, koska he ovat liian jumalallisia ja puhtaita; sitävastoin Barhishad Pitrit, jotka ovat kuuhenkiä ja lähemmin tekemisissä maan kanssa, tulivat Elohimeiksi, jotka loivat muodon eli Adamin maan tomusta.

Allegoria kertoo, että Sanandana ja muut Veedhat, Brahmaan pojat, hänen ensimäiset jälkeläisensä:

Olivat himottomia, täynnä pyhää viisautta, maailmalle vieraita ja *jälkeläisiä haluamatta.* [1])

Tätä samaa tarkotetaan Runomme värsyssä sanoilla; „He eivät tahtoneet luoda" ja sitä selitetään seuraavasti:

„Luovan voiman ensimäiset vuodatukset ovat liian lähellä Ehdotonta Syytä. Ne ovat ylimeno-voimia ja uinuvia ja kehittyvät vasta seuraavassa ja myöhemmissä polvissa".

Tämä tekee asian selväksi. Sentähden Brahmaan sanotaan tunteneen vihaa, kun hän näki, että nuo

Ruumistuneet henget, hänen raajoistaan *(gaatra)* lähteneet, eivät tahtoneet lisätä sukuaan.

Tämän jälkeen hän allegorian mukaan luopi seitsemän muuta järkisyntyistä poikaa [2]), nimeltä Maritshi, Atri, Angiras, Pulastja, Pulaha, Kratu ja Vasishtha, joiden viimemainitun sijalla usein on Daksha, kaikkein hedelmällisin luojista. Useimmissa teksteissä näitä Vasishtha-Dakshan seitsemää poikaa kutsutaan *kolmannen* Manvantaran seitsemäksi Rishiksi; „kolmas" tarkottaa silloin sekä kolmatta kierrosta että kolmatta juurirotua ja sen haararotuja neljännessä kierroksessa. Kaikki nämä ovat maan eri olentojen luojia, Pradshaapateja, ja samalla ne esiintyvät eri ruumistuksina aikaisemmissa Manvantaroissa tai roduissa.

Näin käypi selväksi, miksi Agnishvaattat, jotka olivat vailla karkeampaa „luomistulta" ja sen vuoksi kykenemättömiä fyysillisen ihmisen luomiseen, ja vailla kaksoisruumista eli astrali (eetteri-) ruumista, jota he olisivat voineet heijastaa itsestään, koska he olivat aivan „muodottomia", miksi he eksoterisissa

---

[1]) *Vishnu Puraana* I, VII, Wilsonin käänn. I,101.

[2]) Kts. *Mahaabhaarata, Mookshadharma Parvan.*

allegorioissa ovat joogeja, Kumaaroita (puhtaita nuorukaisia), jotka tulivat „kapinoitsijoiksi", Asuroiksi, jumalien vastustajiksi ja vihollisiksi [1]) j. n. e. Kuitenkin vasta he saattoivat täydentää ihmisen, s. o. tehdä hänet itsetietoiseksi, miltei jumalalliseksi olennoksi — jumalaksi maan päällä. Barhishadit, vaikka heillä oli „luomistuli", olivat vailla korkeampaa Mahat'in ainesta. He olivat samalla asteella kuin alemmat „prinsipit" — ne jotka ovat lähimpänä ulkokohtaista ainetta — ja saattoivat synnyttää ainoastaan ulkonaisen ihmisen eli oikeammin fyysillisen ihmisen mallikuvan, astrali-ihmisen. Siis, vaikka näemme heidän saaneen luomistehtävän Brahmaalta — Yhteis-Mahatilta eli Jumalalliselta Kaikkeudenjärjeltä, — niin „luomisen mysterio" toistuu maan päällä päinvastaisessa muodossa, niinkuin *peilissä.*

Ne, jotka eivät kykene luomaan henkistä, kuolematonta ihmistä, ne heijastavat itsestään fyysillisen ihmisolennon tajuttoman mallikuvan (eetteriruumiin); ja niinkuin tulee näkymään, ne taas, jotka eivät tahtoneet lisääntyä, uhrautuivat henkisen ihmiskunnan puolesta ja sen pelastukseksi. Sillä *seitsenäisen ihmisen* täydentämiseksi, *henkisen monaadin* lisäämiseksi kolmeen alempaan prinsippiinsä ja yhteenjuottamiseksi niihin, tarvittiin kaksi yhdistävää „prinsippiä": Manas ja Kaama, sillä monaadi ei voinut asua tuossa muodossa muuten kuin *ehdottomasti uinuvassa tilassa.* Tämä vaatii elävää henkistä tulta keskusprinsipistä, joka on Pleerooman viidennen ja kolmannen asteen välillä. Mutta tämä tuli on kolmioitten eikä (täydellisten) kuutioitten omaisuutta, jotka ovat enkeliolentojen vertauskuvallisia nimityksiä. [2]) Kolmiot olivat ensimäisestä luomisesta asti ottaneet tulen haltuunsa ja aivankuin riistäneet sen itsellensä, niinkuin Prometheuksen allegoriassa sanotaan. Nämä ovat toimivia ja sentähden — taivaassa — ei enää „puhtaita" olentoja. Ne ovat tulleet itsenäisiksi ja vapaiksi järkiolennoiksi. Tällaisia esiintyy kaikissa jumaltarustoissa taistelemassa riippumattomuutensa ja vapautensa puolesta, ja niinmuodoin — tavanomaisessa merkityksessä — „kapinoiden jumalallista passivista lakia vastaan". Nämä ovat siis niitä „Liekkejä" — Agnishvaattoja — jotka säkeemme mukaan „jäivät jälkeen" lähtemättä muiden kanssa luomaan ihmisiä maan päällä. Mutta todellinen esoterinen merkitys

---

[1]) Koska heidät allegorian mukaan kirosivat ne jumalat, joilla ei ollut itsellään mitään personallista ansiota, peläten näiden itsepyrkivien, ruumistuneiden olentojen pyhyyttä, jotka olivat tulleet itsensähillitsijöiksi ja joogeiksi ja siten uhkasivat kukistaa jumalien mahdin *itsehankituilla* voimillaan. Kaikella tällä on syvä filosofinen merkityksensä ja se koskee jumalallisten voimien kehittämistä ja hankkimista *omilla ponnistuksilla. Puraanoissa* näytetään, että muutamat Rishijoogit olivat jumalia paljon voimakkaampia. Toisasteiset jumalat eli luonnon ajalliset mahdit (luonnonvoimat) ovat tuomitut kerran häviämään; ainoastaan ihmisen *henkinen kyky* voi johtaa hänet tulemaan yhdeksi ÄÄRETTÖMÄN ja EHDOTTOMAN kanssa.

[2]) Kolmio tulee viisikulmioksi (viidenkertaiseksi) maan päällä.

on se, että useimmat heistä olivat saaneet tehtäväkseen ruumistua minuuksina myöhemmän ihmisjoukon keskelle.

Ihmisen Minä ei ole Aatman eikä Buddhi vaan Ylempi Manas, älyperäisen itsetietoisen minuuden järjenomainen kukoistus ja hedelmä — jolloin „minuus" (*egotism*, „itsekkyys") on käsitettävä korkeammassa henkisessä merkityksessä. Muinaiset teokset sanovat sitä Kaarana Shariiraksi Suutraatmaan tasolla, joka viimemainittu on „kultainen lanka", mihin on helminä pujotettu tuon ylemmän minän eri personallisuudet. Jos lukijalle kerrottaisiin, niinkuin *puoleksi esoterisissa* allegorioissa sanotaan, että nämä olennot olivat Nirvaanan asukkaita, jotka palasivat edellisistä Mahaa-Manvantaroista — mittaamattoman pitkistä aikakausista, jotka ovat vierineet iäisyyteen vielä mittaamattomampia aikoja takaperin — niin hän tuskin oikein ymmärtäisi tekstiä. Monet veedaantalaiset taas sanoisivat: „Niin ei ole laita: Nirvaanan asukas ei voi milloinkaan palata"; joka on totta siinä Manvantarassa, mihin hän kuuluu, mutta erehdystä, jos on Iäisyydestä kysymys. Sillä pyhissä Runoissa sanotaan:

„*Se säteilevä lanka, joka on häviämäton ja vasta Nirvaanassa katoaa, astuu siitä esiin kokonaisena sinä päivänä, jolloin Suuri Laki kutsuu kaikki oliot takaisin toimintaan*".

Sentähden huomaamme, että ensimäistä ihmistä kuvataan ilmamaiseksi, epäkiinteäksi ja „älyttömäksi", koska korkeammilla Pitreillä eli Dhjaaneilla ei ollut mitään osallisuutta hänen luomisessaan. Hänellä ei ollut mitään keskusprinsippiä välittäjänä korkeimman ja alimman — henkisen ihmisen ja fyysillisten aivojen — välillä, sillä häneltä puuttui Manas. Ne monaadit, jotka ruumistuivat näihin *tyhjiin* kuoriin, jäivät yhtä tiedottomiksi kuin milloin ne erosivat edellisistä epätäydellisistä muodoistaan eli käyttövälineistään. Ei ole mitään mahdollisuutta luomistoimintaan tai itsetietoisuuteen *puhtaassa* hengessä tällä meidän tasollamme, jollei sen liian yhdenlaatuinen ja täydellinen luonto — se kun on jumalallinen — sekotu johonkin jo erilaistuneeseen olemukseen ja saa siitä voimaa. Ainoastaan kolmion *alaviiva* — sen kolmion, joka edustaa Kaikkeusmonaadista ensimäiseksi ulosvuotanutta kolminaisuutta — saattaa tämän tarvittavan tajunnan muodostaa erilaistuneen luonnon tasolla. Mutta kuinka nämä puhtaat vuodatukset, joiden näinollen on alkuaan täytynyt olla „itsetiedottomia" (meidän kannaltamme), saattoivat olla miksikään hyödyksi tarvittavan prinsipin aikaansaamiseksi, koska heillä tuskin itsellään saattoi sitä olla?

Vastaus on vaikeasti tajuttava, jollei hyvin tunneta sitä filosofista metafysiikkaa, joka puhuu aluttomasta ja loputtomasta sarjasta kosmillisia jälleensyntymisiä, ja jollei perinpohjin tunneta ja pidetä mielessä sitä luonnon muuttumatonta lakia, joka on IKUINEN LIIKUNTO, aikakautinen ja spiralinen — ja sentähden edistyväinen näennäisesti peräytyessäänkin. Ainoa jumalallinen prinsippi, *Veedojen*

nimetön SE on kaikkiallinen Kokonaisuus, joka ei henkisine olemuspuolineen ja vuodatuksineen eikä fyysillisine atomeineen milloinkaan saata olla „ehdottomassa levossa" paitsi Brahmaan Öiden aikana. Sentähden myöskin „Esikoiset" ovat niitä olentoja, jotka ensinnä lähtevät liikkeelle jonkun manvantaran alkaessa ja sentähden myös ensimäisinä lankeevat alempiin aineellisuustiloihin. Niiden, joita jumaluusopissa kutsutaan „valtaistuimiksi" ja jotka ovat „Jumalan istuimia", täytyy ensinnä olla maan päälle ruumistuneita ihmisiä. Jos ajattelemme loppumatonta sarjaa entisiä Manvantaroja, niin tulee mahdolliseksi käsittää, että viimeisten pitää tulla ensimäisiksi ja ensimäisten viimeisiksi. Me huomaamme, sanalla sanoen, että korkeammat enkelit olivat lukemattomia aikakausia varhemmin murtautuneet „seitsemän piirin" läpi ja siten niistä „ryöstäneet" pyhän tulen; tämä merkitsee selvin sanoin, että he olivat entisissä ruumistuksissaan, sekä alemmissa että korkeammissa maailmoissa, sulattaneet itseensä kaiken viisauden näistä maailmoista — Mahatin heijastuksen sen erilaisine voima-asteineen. Ei mikään olento, enkeli yhtä vähän kuin ihminen, saata saavuttaa Nirvaanan eli ehdottoman puhtauden tilaa muuten paitsi aioonisten kärsimysten kautta ja sekä pahan että hyvän *tuntemisella*, koska muuten hyväkin pysyisi käsittämättömänä.

Ihmisen ja eläimen välillä — joiden monaadit eli Dshiivat ovat ytimeltään samaa luontoa — on kuitenkin ylipääsemätön kuilu älyllisyyteen ja itsetietoisuuteen nähden. Mitä on ihmisäly korkeammalta puoleltaan, mistä se tulee, jollei se ole osa jonkun korkeamman Olennon luonnosta — ja muutamissa harvoissa tapauksissa sen ruumistus, *ydinolemus;* jonkun Olennon, joka on kotoisin korkeammalta ja jumalalliselta tasolta? Voiko ihminen — joka on jumala eläinmuodossa — olla yksinomaan aineellisen luonnon kehitystuote, niinkuin eläin on? Eläinhän on kyllä ulkonäöltään erilainen kuin ihminen mutta ei suinkaan fyysillisessä rakenteessaan, ja sen takana on sama monaadi, vaikka kehittymättömänä. Mutta näiden kummankin älylliset mahdollisuudet eroovat toisistaan yhtä paljon kuin aurinko eroaa kiiltomadosta. Ja mikä tekee tämän eron, jollei ihminen ole eläin *ynnä elävä jumala* fyysillisen kuorensa sisällä? Pysähtykäämme ja tehkäämme itsellemme vakavasti tämä kysymys, välittämättä nykyajan sekä materialistisesta tieteestä että psykologiasta.

Myönnettäköön, että johonkin määrin myöskin esoterinen oppi on allegorista laatua. Jotta se olisi tavalliselle älylle käsitettävissä, tarvitaan vertauskuvia, jotka ovat puetut tajuttavaan muotoon. Tästä johtuvat *eksoteristen* oppien allegoriset ja puoleksi tarunomaiset kertomukset sekä *esoteristen* oppien vain *puoleksi* metafyysilliset ja yleispätevät esitykset. Sillä puhtaat henkiset ja yliaistilliset käsitteet sopivat ainoastaan niiden ymmärrykseen, jotka „*näkevät ilman silmiä, kuulevat ilman korvia ja tuntevat ilman elimiä*", käyttääksemme kommentarioiden kuvaavaa lausetapaa. Ylen puhtaalla idealistilla on täysi vapaus tehdä oppimme

„henkisemmiksi", mutta uudenaikainen sielutieteilijä koettaa vain haihduttaa ilmaan meidän oppimme „langenneesta mutta silti jumalallisesta ihmissielusta" — joka on jumalallinen yhteydessään Buddhin kanssa.

Suuri on se mysterio, joka koskee maisen ihmisen sisällä olevan *jumalallisen* ihmisen korkeita henkisiä esi-isiä. Ihmisen kaksinaiseen luomiseen viitataan kyllä *Puraanoissa*, vaikka näiden esoterista merkitystä voidaan lähetä ainoastaan vertaamalla toisiinsa monia erilaisia kertomuksia ja lukemalla niitä vertauskuvallisessa ja allegorisessa mielessä. Samoin on laita raamatun, sekä Moos. kirjojen että Paavalin kirjeiden. Sillä se „Luoja", jota 1 Moos. kirjan toisessa luvussa kutsutaan „Herraksi Jumalaksi", on alkutekstissä Elohim [1]) eli jumalat (Herrat) monikossa; ja kun yksi niistä tekee tomusta maisen Adamin, niin toinen puhaltaa häneen elämänhengen ja kolmas tekee hänestä elävän sielun, jotka kaikki lukumuodot sisältyvät monikolliseen Elohim-sanaan. [2]) Tahi toisaalla, niinkuin Paavali sanoo:

Ensimäinen ihminen on maasta, toinen (viimeinen eli oikeammin korkein) on Herra taivaasta. (1 Kor. 15: 47).

Arjalaisessa allegoriassa esitetään kapinalliset Brahmaan pojat kaikki pyhinä itsensäkieltäjinä ja joogeina. Syntyen uudestaan kussakin Kalpassa ne tavallisesti koettavat estää ihmisen synnytystyötä. Kun Daksha, Pradshaapatien eli Luojien päämies, synnyttää 10,000 poikaa maan kansottamiseksi, niin Naarada — muuan Brahmaan poika, suuri Rishi ja *todellisesti*, joskaan ei nimellisesti yksi Kumaara — vastustaa tätä ja kahdesti tekee tyhjäksi Dakshan aikomuksen, yllyttämällä noita poikia pysymään pyhinä itsensäkieltäjinä ja välttämään naimista. Tämän vuoksi Daksha kiroaa Naaradan ja pakottaa hänet „syntymään uudestaan ihmisenä", niinkuin Brahmaa oli ennen kironnut hänet sentähden, että hän kieltäytyi naimasta ja hankkimasta jälkeläisiä, sanoen: „Huku (nykyisestä Deeva- eli enkelimuodostasi) ja ota asuntosi kohtuun" — s. o. tule ihmiseksi. [3])

---

[1]) Ilmeinen erehdys, sillä juuri toisessa luvussa on Luojana JHVH, mutta ensimäisessä Elohim. — Suom.

[2]) Niinkuin Bunsen y. m. tutkijat ovat näyttäneet, on Seth ei ainoastaan „ensimäinen jumala" semiläisillä — varhaisimmat juutalaiset niihin luettuina — vaan myöskin heidän „puoleksi jumalallinen esi-isänsä". Sillä niinkuin Bunsen (*God in History*, I, 233, 234) sanoo: „1 Moos. kirjan Seth, Enokin (ihmisen) isä, on nähtävästi alkuaan ollut rinnakkaismuoto sen Sethin, joka johtuu Elohimista, Adamin isästä." „Bunsenin mukaan tuo Jumala (Seth-jumala) oli Pohjois-Egyptin ja Palestinan *alkuperäinen jumala*", sanoo Staniland Wake kirjassaan *The Great Pyramid* (p. 61). Ja Sethiä pidettiin egyptiläisten myöhemmässä jumaluusopissa „pahana hiitenä", sanoo sama Bunsen, sillä Seth on sama kuin Tyfon ja johdonmukaisena seurauksena sama kuin hindulaiset hiidet.

[3]) *Vaaju Puraana; Harivamsha*, 170.

Huolimatta useista saman kertomuksen ristiriitaisista toisinnoista, on helppo nähdä, että Naarada kuuluu niiden Brahmaan „esikoisten" joukkoon, jotka kaikki ovat kapinoineet eläimellistä synnytyslakia vastaan, minkä vuoksi niiden piti ruumistua *ihmisiksi.* Niinkuin jo ennen näytettiin, on Naarada kaikista veedalaisista Risheistä kaikkein vaikeimmin käsitettävä, koska hän on mitä lähimmin tekemisissä salaisten oppien ja varsinkin salaisten ajankierrosten ja Kalpojen kanssa.

Eräät ristiriitaiset lausunnot tästä Viisaasta ovat hyvin ällistyttäneet itämaidentutkijoita. Niinpä sanotaan, että hän kerrassaan kieltäytyi „luomasta" eli siittämästä jälkeläisiä, vieläpä kutsui isäänsä Brahmaata „vääräksi opettajaksi", kun tämä kehotti häntä naimaan, niinkuin *Naarada-Pantsha-Raatrassa* kerrotaan. Mutta siitä huolimatta häntä mainitaan yhtenä Pradshaapatina eli Alku-isänä. *Naaradiija Puraanassa* hän kuvailee naimattomien adeptien lakeja ja velvollisuuksia, ja koska näitä salatieteellisiä velvollisuuksia ei satu löytymään siinä n. 3,000 Runoa sisältävässä katkelmassa, joka on europpalaisten museoiden hallussa, niin julistetaan brahminit valehtelijoiksi. Itämaidentutkijat unohtavat, että *Naaradiijan* uskotaan sisältävän 25,000 Runoa, eikä ole luultavaa, että tuollaisia käsikirjotuksia löytyy kenen tahansa tavallisen hindulaisen käsissä, joka on valmis myymään kalliin kirjakäärön (ollan) hernerokasta. Riittäköön se tieto, että Naarada on salatieteen *tärkein* Deeva-Rishi, ja että se salatieteilijä, joka ei mieti, analysoi ja tutki Naaradaa hänen seitsemältä esoteriselta puoleltaan, ei koskaan kykene oivaltamaan eräitä ihmistä, aikatiedettä, vieläpä Kosmosta koskevia mysterioita. Naarada on yksi ennenmainituista „Tulista" ja hänellä on tärkeä osansa tämän Kalpan kehityksessä sen alusta viimeiseen asteeseen saakka. Hän on näyttelijä, joka esiintyy Manvantaran näytelmän kussakin peräkkäisessä kohtauksessa eli kussakin juurirodussa, niissä maailman-allegorioissa, jotka ilmaisevat esoterismin perussäveleen ja nyt alkavat tulla lukijoille tutummiksi. Mutta pitääkö meidän kääntyä muihin vanhoihin kirjoihin ja tiedonlähteisiin etsiäksemme tukea „Tulille", „Kipinöille" ja „Liekeille"? Todistuksia on paljon, jos niitä vain etsitään oikealta taholta.

Kabbalistisessa *Salatun Mysterion Kirjassa* ne selvästi mainitaan, ja myöskin *Ha Idra Zuta Qadisha'ssa* eli „Vähemmässä Pyhässä Kokouksessa". Kieli niissä on hyvin verhottu ja mystillinen, mutta kuitenkin ymmärrettävää. Viimemainitussa teoksessa luetaan, mitenkä edellisten maailmoiden kipinöiden keskellä, jumalallisesta piikivestä lentäneitten „värähtävien Liekkien ja Kipinöitten" joukossa „Työntekijä" ryhtyy luomaan ihmistä, „miehistä ja naisellista" (427). Niiden „Liekkien ja Kipinöiden" — enkeleitten ja näiden maailmoiden, tähtien ja planetoiden — sanotaan kuvannollisesti sammuvan ja kuolevan, s. o. jäävän „ilmenemättä", kunnes määrätty luonnonprosessi on päättynyt. Osottaaksemme, kuinka tiiviisti verhottuja yleisön katseelta muutamat kohdat ihmisen synnystä ovat, mai-

nitsemme nyt pari otetta kahdesta kabbalistisesta kirjasta. Ensimäinen on *Ha Idra Zuta Qadisha'sta*:

429. Sietämättömän kirkkaasta Valonantajasta (yhdestä Seitsemästä Pyhästä Planetasta) lähtee säteilevä Liekki, sinkauttaen ulos ikäänkuin suunnattoman vasaran iskulla niitä liekkejä, jotka olivat aikaisempia maailmoita.

430. Ja kaikkein hienoimpaan eetteriin nämä sekottuivat ja sitoutuivat yhteen keskenään, mutta *vasta silloin kun NE olivat keskenään yhdistyneet*, nim. suuri Isä ja suuri Äiti.

431. *Hoa*'sta, Hänestä tulee AB, Isä; ja *Hoa*'sta, Hänestä, tulee Ruakh, Henki; jotka ovat kätkettyinä Vanhaikäiseen, ja siinä on tuo eetteri salattuna.

432. Ja Se oli yhden valonkantajan (jonkun planetan ja sen enkelin eli hallitsijan) yhteydessä, joka lähti tuosta sietämättömän kirkkaasta Valonkantajasta, joka on salattuna Aiman, Suuren Äidin, helmaan. [1])

Seuraava ote on taas *Zoharista*, [2]) missä sen otsakkeena on „Adamia varhemmat kuninkaat", ja sekin käsittelee samaa mysteriota:

Me olemme oppineet Sifrah Dzeniouthassa: että At-tii'kah D'At-tii'kiin, Vanhinten Vanhin, ennenkuin Hän alkoi valmistaa muotoaan, rakensi kuninkaita ja kaiversi kuninkaita ja haahmotteli kuninkaita (ihmisiä, eläinten „kuninkaita"), eivätkä ne voineet olla olemassa, kunnes Hän kukisti ne ja *kätki ne joksikin ajaksi*. Sentähden on kirjotettu: „Ja nämä ovat niitä kuninkaita, jotka hallitsivat Edomin maassa" ... Eivätkä ne voineet olla olemassa, kunnes *Resha'Hiv'rah*, Valkoinen Pää, *At-tii'kah D'at-tii'kiin*, Vanhinten Vanhin, asettui aloilleen. Asettuessaan aloilleen, muodosti Hän kaikki muodot ylhäällä ja alhaalla ... Ennenkuin Hän asettui aloilleen omassa Muodossaan, eivät olleet muodostettuja vielä ne kaikki, jotka Hän halusi muodostaa, ja kaikki maailmat olivat hävitetyt ... Ne eivät pysyneet paikoillaan, sillä kuninkaitten muoto ei ollut muodostettu niinkuin sen olisi pitänyt olla *eikä Pyhä Kaupunki ollut valmistettu*. [3])

Näiden kahden allegorisen ja metafyysillisen esityksen selvä merkitys on yksinkertaisesti tämä: maailmoita ja ihmisiä vuoroin muodostui, vuoroin hävisi, *kehityksenlain alaisina* ja *ennaltaolevista aineksista*, kunnes planetat asukkaineen, tässä tapauksessa meidän maapallomme eläin- ja ihmisrotuineen, tulivat siksi, mitä ne ovat nykyisessä kierroksessa — nim. vastakkaisiksi polari-voimiksi, tasapainoisiksi hengen ja aineen, positivisen ja negativisen, miehisen ja naisellisen puolen yhdistelmiksi. Ennenkuin ihminen saattoi tulla miehiseksi ja naiselliseksi *fyysillisesti*, täytyi hänen esityyppiensä, luovien Elohimien laatia hänen muotonsa tällä sukupuolisella tasolla *astralisesti*. Tämä merkitsee, että atomien ja elimellisten voimien, laskeutuessaan jollekin määrätylle erilaistumistasolle, täytyy kulkea luonnon säätämässä järjestyksessä, niin että ne aina loukkaamattomalla tavalla toteuttavat sitä lakia, jota Kabbala kutsuu „tasapainoksi", minkä kautta kaikki olevainen on lopullisessa täydellisyydessään tällä nykyisellä aineellisuusasteellaan

---

1) Kts. Mather'in *Kabbalah Unveiled*, p. 302.

2) Käännetty Isaac Myer'in *Qabbalah*-kirjassa, p. 386.

3) *Zohar*, III, 135 a, 292 a, *Idra Zutah*.

miehistä ja naisellista luontoa. Khokmah'in, Viisauden, miehisen Sefiran piti valautua Binah'in, älyävän luonnon eli ymmärryksen *sisään* ja *läpi*. Sentähden ensimäinen ihmisten juurirotu, sukupuoleton ja älytön, oli kukistettava ja „kätkettävä joksikin ajaksi"; s. o. ensimäinen rotu ei kuollut vaan katosi *toiseen*, niinkuin eräät alemmat elot ja kasvit katoavat jälkeläisiinsä. Se oli täydellinen muunnostapahtuma. Ensimäinen juurirotu tuli toiseksi, siittämättä tai synnyttämättä sitä ja itse kuolematta.

„He *kulkivat pois* yhdessä", niinkuin on kirjotettu: „Ja hän kuoli" ja toinen „hallitsi hänen sijallaan". [1])

Miksikä niin? Sentähden että „*Pyhä Kaupunki* ei ollut vielä valmistunut". Ja mitä on „Pyhä Kaupunki"? Se on Ma-qom — salattu paikka eli pyhäkkö — maan päällä; toisin sanoin ihmiskohtu, mikrokosmillinen jäljennös ja heijastus taivaallisesta Äidinkohdusta, naisellisesta Avaruudesta eli Alkukaaoksesta, jossa miehinen Henki hedelmöittää Pojan eli näkyväisen Universumin siemenen. Niin ilmeistä tämä on, että kirjotuksessa „miehisen ja naisellisen prinsipin vuodatuksista" *Zoharissa* sanotaan, että tämän maan päällä „Pyhän Vanhimman" viisaus „ei loista muuten paitsi miehisessä ja naisellisessa".

(*Khokmah*, Viisaus, on isä ja *Binah*, Ymmärrys, on äiti.)
. . . Ja kun ne yhdistyvät toinen toiseensa, synnyttävät ne ja vuodattavat ulos ja levittävät Totuuden. Rabbi Ye-yeva'n, Sabbah'in eli Vanhan, sanoissa me luemme tämän: mitä on Binah Ymmärrys? Mutta kun ne yhdistyvät toinen toiseen, י (jod) ה (hee'hen), niin ne tulevat raskaiksi ja synnyttävät pojan. Ja siksi sitä kutsutaan nimeltä *Binah*, Ymmärrys. Se merkitsee BeN JaH, s. o. JAH'in poika". Tämä on kokonaisen täydennys. [2])

Tämä on myöskin rabbinien sukupuolisuuden „täydennys", sen huippukohta, missä jumalallinen on vedetty eläimelliseen, ja kaikkein ylevin karkeaan maalliseen. Ei mitään näin ilmeisen karkeata tavata itämaisessa salatieteessä eikä alkuperäisessä Kabbalassa — kaldealaisten *Lukujen Kirjassa*. Me olemme sen lausuneet jo *Isis Unveiled*'issä:

Meistä tuntuu hieman epäviisaalta, että katolilaiset kirjailijat tyhjentävät vihansa maljakon tämänlaisiin lauseihin: „Monilukuisissa pagodoissa (pyhäköissä) on sukupuolisella kivisymbolilla aina niinkuin kreikkalaisella *batyloksella* karkean rivo *lingham*'in muoto . . . Mahaa Deeva". Ennenkuin häpäistään vertauskuvaa, jonka syvää metafyysillistä merkitystä eivät roomalaiskatolisuuden, tuon *ennen muita aistillisen* uskonnon, nykyaikaiset puoltajat aavistakaan, olisi heidan velvollisuutensa hävittää vanhimmat kirkkonsa ja muuttaa omien temppeleittensä kupoolien muoto. Elefantan Mahadeo, Bhagulporen „pyöreä torni", Islamin minaretit — joko pyöreäpäiset tai suipot — ovat alkuperänä San Markon pilaritornille Venetsiassa, Rochesterin katedralille ja Milanon

---

[1]) 1 Moos. 26: 31 ja seur.; Myer'in *Qabbalah*.

[2]) *Zohar*. III, 290 a, toistettu Isaac Myer'in *Qabbalah*-kirjassa p. 387, 388.

tuomiokirkolle. Kaikki nuo huiput, tornit, kupukatot ja kristilliset temppelit ovat laaditut *lithoksen* eli pystypäisen *falloksen* (miehen elimen) alkuperäisen aatteen jälkeen (II, 5).

Olkoon tämän laita miten tahansa, niin se tosiasia, että kaikki nämä heprealaiset elohimit, Kipinät ja Kerubit ovat samoja kuin muinaisten arjalaisten Deevat, Rishit, Tulet ja Liekit, Rudrat ja neljäkymmentäyhdeksän Agnia — on riittävästi todistettu Kabbalassa.

IV RUNO.

Ensimäisten rotujen luominen.

14. Ihmisten luominen. 15. Ne ovat tyhjiä varjoja. 16. Luojat ovat epätietoisia, kuinka *ajatteleva* ihminen on luotava. 17. Mitä tarvitaan täydellisen ihmisen muodostamiseksi.

14. SEITSEMÄN JOUKKOA, TAHDOSTA SYNTYNEET [1]) HERRAT, ELOASUOVAN HENGEN [2]) YLLYTTÄMINÄ ERITTIVÄT ITSESTÄÄN IHMISIÄ, KUKIN OMASSA VYÖHYKKEESSÄÄN.

He heittivät pois „varjonsa" eli astraliruumiinsa — jos voidaan ajatella, että sellainen eetterimäinen olento kuin „kuuhenki" omistaisi astrali-ruumiin samalla kuin sillä on tuskin kouriintuntuva (fyysillinen) ruumis. Toisessa kommentariossa sanotaan, että esi-isät *hengittivät* itsestään ensimäisen ihmisen, niinkuin Brahmaan sanotaan hengittävän itsestään Surat eli jumalat, jolloin ne tulevat Asuroiksi (sanasta Asu, „hengitys"). Kolmannessa kommentariossa sanotaan, että ne, nim. äskenluodut ihmiset, olivat „varjojen varjoja".

Mitä tähän lauseeseen tulee — „He olivat varjojen varjoja" — niin siitä vielä muutamia sanoja, yrittääksemme täydellisemmin sitä selittämään. Ihmiskunnan ensimäinen kehitysprosessi on paljon helpommin myönnettävissä kuin myöhempi, vaikka kaikkiakin näitä prosesseja varmaan kieltävät ja epäilevät monet kabbalistit, varsinkin länsimaiset, jotka tutkivat nykyisiä tuloksia, mutta ovat laiminlyöneet tutkia niiden alkusyitä. Eikä tämän kirjottaja tunne olevansa pätevä selittämään tuota synnytysmuotoa, joka on niin vaikeasti tajuttavissa muille kuin itämaisille salatieteilijöille. Sentähden on tarpeetonta tässä syventyä tuon prosessin yksityiskohtiin, vaikka sitä hyvin seikkaperäisesti kuvataankin salaisissa kirjoissa, koska se vain veisi puheen sellaisiin tosiasioihin, mitkä tähänasti ovat olleet tavalliselle maailmalle tuntemattomia ja sentähden tulisivat väärinkäsitetyiksi. Muuan joukko tutkijoita tulee aina pitämään maan tomusta tehtyä Adamia paremmin

---

[1]) Eli älystä syntyneet.
[2]) Foohatin.

hyväksyttävänä kuin sitä ihmistä, joka on luojansa eetterimäisestä ruumiista ulosheijastunut. Kuitenkaan edellisestä prosessista ei ole koskaan kuultukaan mitään esimerkkiä, mutta jälkimäinen on, kuten kaikki tietävät, aivan tutunomainen monille Europan ja Amerikan spiritisteille. Näiden pitäisi ainakin sitä ymmärtää. Sillä kukapa niistä, jotka ovat nähneet aineellistuvan muodon heruvan ulos mediumin ruumiinhuokosista, ja toisinaan hänen *vasemmasta kyljestään*, saattaisi kieltää, ettei samanlainen *syntymäkin* olisi edes mahdollinen? Jos maailmankaikkeudessa on sellaisia olentoja kuin enkeleitä eli henkiä, joiden *ruumiiton* olomuoto saattaa pitää koossa älyisen olennon, huolimatta siitä että heiltä puuttuu (meistä nähden) kiinteä elimistö; ja jos on sellaisia ihmisiä, jotka uskovat Jumalan tehneen ensimäisen ihmisen maan tomusta ja puhaltaneen häneen elävän sielun — ja onpa miljonia ja jälleen miljonia, jotka kumpaiseenkin asiaan uskovat — miksi silloin tämä meidän oppimme on niin aivan mahdoton? Hyvin pian tulee koittamaan se päivä, jolloin maailman pitää valita, tahtooko se otaksua, että ihminen (ja myöskin Kosmos) on luotu *tyhjästä*, 1 Moos. kirjan kuolleen kirjaimen mukaisesti, vai että ensimäinen ihminen syntyi jostakin kuvitellusta renkaasta — joka toistaiseksi on ehdottomasti „puuttuva rengas" — ihmisen ja „todellisen apinan" yhteisestä esi-isästä. [1]) Näiden kahden harhaluulon väliltä astuu salatieteellinen viisausoppi esiin. Se opettaa, että ensimäisen ihmisalun heijastivat korkeammat puolijumalalliset olennot omista olemuksistaan. Jos viimemainittua prosessia pidetään luonnottomana tai vieläpä käsittämättömänä — koska se luonnossa on käytännöstä lakannut nykyisellä kehityskohdalla — niin se kuitenkin on todistettu mahdolliseksi muutamien „spiritististen" *tosiasioiden* kautta. Mikä siis, me kysymme, noista kolmesta hypoteesista eli teoriasta on kaikkein järkevin ja vähimmän mieletön? Varmaan ei kukaan — jollei hän ole umpisokea materialisti — saata järkevästi vastustaa salatieteellistä oppia.

---

[1]) „Huxley ottaen tuekseen vertailevan anatomian mitä selvimmät havainnot, saattoi lausua tuon tärkeän väitteen, että anatominen eroavaisuus ihmisen ja korkeimman apinan välillä on pienempi kuin ero korkeimman ja alimman apinan välillä. Kysyttäessä ihmisen sukupuuta, on välttämätön johtopäätös se, että ihmisrotu on *vähitellen kehittynyt todellisista apinoista*" (*Ihmisen sukuperä*, kirj. Ernst Häckel, engl.:ksi käänt. B. Aveling, p. 49). Mutta mitä tieteellisiä ja loogillisia väitteitä voitaisiin esittää päinvastaista mielipidettä vastaan (nim. sitä, että apina polveutuu ihmisestä — Suom.) — suotanee meidän kysyä. — Ihmisen ja ihmiskaltaisten apinoiden väliset anatomiset yhtäläisyydet, joita darvinistit hyvin paljon liiottelevat, kuten de Quatrefages näyttää — saavat riittävän selityksensä, kun ajatellaan apinoiden syntyä (ihmisestä).

„Ei missään vanhemmissa kerroksissa löydy apinaa, joka läheisemmin muistuttaisi ihmistä, eikä ihmistä, joka enemmän muistuttaisi apinaa (kuin nykyisin on laita)".

„Sama kuilu, mikä nykyään erottaa ihmisen ja apinan, ulottuu vähentymättömänä (laajuudeltaan) ja syvyydeltään aina tertiääriaikaan asti. Tämä tosiasia jo yksistään näyttää selvästi väitteen epäpätevyyden" (t:ri F. Pfaff, luonnontieteen professori Erlangenin yliopistossa).

Me siis salaisesta opista saamme tietää, että ihmistä ei „luotu" ensinkään niin täydellisenä olentona kuin hän nyt on, vaikkapa hän vielä nytkin on vaillinainen. Tapahtui ensin henkinen, sielullinen, älyllinen ja eläimellinen kehitys, korkeimmasta alimpaan asti, sekä samalla fyysillinen kehkiytyminen — yksinkertaisesta ja yhdenlaatuisesta monimutkaiseen ja erilaatuiseen; vaikkei aivan samoja uria myöten kuin nykyaikaiset kehitysopin tutkijat suunnittelevat. Tämä kaksoiskehitys kahteen vastakkaiseen suuntaan vaati monia aikakausia, joilla oli erilainen luonne ja erilainen henkisyys- ja älyllisyys-aste, kunnes muodostui se olento, mikä nyt tunnetaan ihmisenä. Sitäpaitsi ainoa ehdoton, yhätoimiva ja erehtymätön laki, joka kulkee samoja uria pitkin yhdestä Ikuisuudesta (eli Manvantarasta) toiseen — muodostaen aina nousevan asteikon ilmennyttä maailmaa, eli, niinkuin me sanomme, Suurta Harhaa (Mahaa Maajaata) varten, mutta toisaalla upottaen Hengen yhä syvemmälle aineellisuuteen ja sitten *lunastaen sen lihan kautta* ja vapauttaen sen — tämä laki, me sanomme, käyttää näitä tarkotuksia varten olentoja, jotka kuuluvat muille ja korkeammille tasoille, ihmisiä eli järkiolentoja (Manuja) niiden omien karmallisten vaatimusten mukaisesti.

Tällä kohdalla pyydetään lukijaa taas kääntymään intialaiseen viisausoppiin ja uskontoon. Molempain esoterinen puoli pitää yhtä meidän Salaisen Opin kanssa, vaikka muoto saattaisikin olla erilainen.

Ruumistuvien voimien samanlaisuus ja niiden eroavaisuudet.

Ihmisen esivanhemmat, joita Intiassa kutsutaan Isiksi, Pitaroiksi eli Pitreiksi, ovat „luoneet" meidän ruumiimme ja alemmat prinsippimme. Ne ovat me itse, sillä ne ovat *ensimäiset personallisuudet*, ja *me olemme samat kuin ne*. Alkuihminen olisi ollut „liha heidän lihastaan ja luu heidän luustaan", jos heillä olisi ollut lihaa ja luita. Ne olivat, kuten on sanottu, „kuu-olentoja".

Mutta ne, jotka antoivat ihmiselle tietoisen, kuolemattoman MINÄN, olivat „aurinko-enkeleitä" — joko vartauskuvallisesti tai kirjaimellisesti käsitettynä. Suuret ovat ne mysteriot, jotka koskevat tietoisen Minän eli Ihmissielun syntyä. Näiden aurinko-enkeleitten esoterinen nimi on kirjaimellisesti käännettynä „kestävän, herkeämättömän antaumuksen" (Pranidhaana'n) „Herrat" (Naath). Sentähden nämä *viidennen* prinsipin (Manaksen) herrat näyttävät olevan tekemisissä sen joogajärjestelmän kanssa, joka pitää Pranidhaanaa *viidentenä* harjotelmanaan,[1]) ja he ovat sen varmaan panneet alkuunkin. On jo ennemmin selitetty, miksi Himaalajan takaiset salatieteilijät pitävät heitä ilmeisesti samoina kuin niitä, joita Intiassa kutsutaan Kumaaroiksi, Agnishvaattoiksi ja Barhishadeiksi.

---

[1]) Kts. *Jooga Shaastra*, II, 32.

Kuinka tarkka ja tosi oli Plaatonin nimitys, kuinka syvällisen viisas oli hänen lausuntonsa (ihmisen) sielusta eli minästä, kun hän määritteli sen olevan „sekotus *samasta* ja *toisesta*". Mutta kuinka vähän onkaan tätä viittausta käsitetty, kun maailma luuli sen merkitsevän, että sielu oli Jumalan, nim. Jehovan, henkäys. Se on „*sama* ja *toinen*", niinkuin tuo suuri filosofi ja vihitty sanoi, sillä minä — „korkeampi minä" uppoutuneena jumalalliseen monaadiin — on Ihminen, ja kuitenkin on *sama* kuin „*toinen*"; häneen ruumistunut enkeli on sama kuin Kaikkeuden Mahat. Suuret kirjailijat ja filosofit tämän totuuden tunsivat, sanoessaan, että:

Täytyy olla sisässämme jotakin, joka saa aikaan ajatuksemme. Jotakin hyvin hienoa; se on henkäys; se on tuli; se on eetteri: se on ydinolemus (kvintessenssi); se on hieno kaltaisuus; se on älyisyys; se on luku; se on sopusointu. [1])

Kaikkea tätä ovat Maanasat ja Raadshasat; Kumaarat, Asurat ja muut Hallitsijat ja Pitrit, jotka ruumistuivat kolmanteen rotuun ja tällä ja useilla muilla tavoilla antoivat ihmisille *järjen*.

On olemassa seitsemän Pitrien luokkaa, kuten edempänä näytetään, kolme ruumiitonta ja neljä ruumiillista; ja kaksi päälaatua, Agnishvaattat ja Barhishadit. Ja me voimme lisätä, että niinkuin on kahta laatua Pitrejä, niin on kaksinkertainen ja kolminkertainen sarja Barhishadeja ja Agnishvaattoja. Edelliset synnytettyään astraliset kaksoisruumiinsa, syntyvät uudelleen Atrin Poikina ja ovat „Demoonien Pitrejä" eli ruumiillisten olentojen isiä, niinkuin Manu sanoo. [2]) Agnishvaattat taas syntyvät Mariitshin, erään Brahmaan pojan, lapsina, ja ovat „Jumalien Pitrejä". [3])

Vaaju Puraana selittää, että seitsemän Pitrien luokkaa ovat alkuaan olleet *ensimäiset jumalat*, ne Vairaadshat, jotka Brahmaa, joogan silmällä, näki ikuisissa taivaanpiireissä, ja jotka ovat *jumalien jumalia*... *Matsja* lisää, että jumalat palvelivat niitä. [4])

Harivamsha erottaa Vairaadshat ainoastaan yhdeksi Pitrien luokaksi, [5]) joka salaisissa opeissa tulee todetuksi. Salaiset opit kuitenkin lukevat Vairaadshat

---

1) Voltaire.

2) *Maanava-Dharma-Shaastra*, III, 196.

3) Kts. *Matsja* ja *Padma Puraanoita* ja Kulluukan kommentarioita Maanava-Dharma-Shaastraan, III, 195. Me tiedämme kyllä, että *Vaaju* ja *Matsja Puraanat* tekevät (länsimaisten selittäjien mielihyväksi) Agnishvaattat samoiksi kuin vuodenajat ja Barhishad Pitrit kuukausiksi; ja lisäävät vielä neljännen luokan — Kaavjat — eli vuosikierrokset. Mutta eivätkö roomalaiskatolilaiset pidä enkeleitään planettoina ja eivätkö seitsemän Rishiä ole tulleet Saptarshiksi — yhdeksi tähdistöksi? Ne ovat jumalia, jotka hallitsevat kaikkia aikakautisia jaotuksia.

4) *Vishnu Puraana*, Wilson, III, 158, 159.

5) Shll, 935, 936.

samoiksi kuin *varhemmat* Agnishvaattat [1]) ja Raadshasat eli Aabhuutaradshasat, joilla ei ole ruumista, ei edes astralista haamua. Useimmissa käsikirjotuksissa sanotaan Vishnun ruumistuneen niihin ja niiden kautta.

> Raivata Manvantarassa taas Hari, paras jumalista, syntyi Sambhuutista, jumalallisena Maanasana — samalla kuin Raadshasa jumalat saivat alkunsa. [2])

Sambhuuti oli Dakshan tytär ja Mariitshin, Agnishvaattojen isän, puoliso. Agnishvaattat samoinkuin Raadshasat aina yhdistetään yhdeksi Maanasoiden kanssa. Niinkuin lausuu muuan Wilsonia paljon etevämpi sanskritintuntija, Mr. Fitzedward Hall:

> Maanasa ei ole mikään sopimaton nimitys sille jumalalle, joka on yhdistetty Raadshasoihin. Näyttää siltä kuin tuo nimi olisi *maanasam* — sama kuin *manas* — pääte vain muutettuna niinkuin tarvitaan miespuolien ilmaisemiseksi. [3])

Kaikki Viraadshan pojat ovat Maanasoita, sanoo Niilakantha. Mutta Viraadsha on Brahmaa, ja sentähden ruumiittomia Pitrejä kutsutaan Vairaadshoiksi, koska he ovat Viraadshan poikia, sanoo *Vaaju Puraana.*

Me voisimme lisätä todistuksiamme rajattomasti, mutta se on tarpeetonta. Viisaat ymmärtävät tarkotuksemme, epäviisailta ei sitä vaaditakaan. Intiassa on jumalia 33 „kroona", s. o. kolmesataa-kolmekymmentä miljonaa. Mutta niinkuin oppinut *Bhagavad Giitaan* luennoitsija huomauttaa:

> Olkoot ne vain deevoja, mutta ne eivät suinkaan ole kaikki „jumalia" siinä korkeassa h enkisessä merkityksessä, minkä me annamme tuolle sanalle.
>
> Tämä on onneton erehdys, minkä europpalaiset niin usein tekevät. Deeva on jonkinlainen henkinen olento, ja vaikka sitä sanaa tavallisessa kielessä käytetään merkitsemään „jumalaa", ei siitä mitenkään seuraa, että meillä olisi 33 krooria jumalia ja niitä palvelisimme. Noilla olennoilla on, niinkuin luonnollisesti voidaan päättää, *jonkinlainen yhtäläisyys* toisen tai toisen kanssa niistä kolmesta kokoonpanon Upaadhista (perusprinsipistä), joihin olemme ihmisen jakaneet. [4]

Muutamaan mystilliseen luokkaan kuuluvien jumalien nimet muuttuvat uusiksi kussakin Manvantarassa. Niinpä niitä kahtatoista suurta jumalaa, Dshajaa, jotka Brahmaa loi auttamaan itseään luomistyössä aivan Kalpan alussa, ja jotka vaipuneina Samaadhiin (haltioihin) laiminlöivät tehtävänsä — jonka jälkeen heidät kirottiin ja määrättiin syntymään yhä uudestaan kussakin Manvantarassa seitsemänteen asti — kutsutaan eri Manvantaroissa peräkkäin nimellä Adshitat, Tushitat, Satjat, Harit, Vaikunthat, Saadhjat ja Aaditjat; [5]) ne ovat toisessa Kalpassa

---

[1]) *Vaaju Puraana* sanoo Agnishvaattojen asuvan *Viraadsha-looka*-nimisessä paikassa)

[2]) Wilson, *ibid.*, III, 17. Fitzedward Hall'in muistutus.

[3]) *Loc. cit, ibid.*

[4]) Kts. *Theosophist*, helmik. 1887, p. 360.

[5]) Kts. Wilson, II, 26.

Tushitoita ja tässä Vaivasvata-kaudessa Aaditjoita, paitsi että niillä kullakin ajalla on muitakin nimiä. Mutta ne ovat samat kuin Maanasat eli Raadshasat ja nämä ovat samat kuin meidän ruumistuvat Dhjaan Tshoohanit.

Niin; paitsi niitä olentoja, jotka kuten Jakshat, Gandharvat, Kinnarat y. m., *yksilöllisyyksiinsä* katsoen, asuvat astralitasolla, on olemassa todellisia Deevoja; ja näiden luokkaan kuuluvat Aaditjat, Vairaadshat, Kumaarat, Asurat ja kaikki ne korkeat taivaalliset olennot, joita salaisissa opeissa kutsutaan nimeltä Manasvin, Viisaat, kaikkein etevimmät, jotka olisivat tehneet kaikista ihmisistä heti sellaisia *itsetietoisia* henkis-älyllisiä olentoja, jollaisia ne kerran vielä tulevat olemaan, jolleivät he itse (Manasvin) olisi tulleet „kirotuiksi" lankeemaan synnytykseen ja syntymään uudestaan kuolevaisina ihmisinä velvollisuutensa hylkäämisen takia.

IV Runo — Jatkoa.

15. SEITSEMÄN KERTAA SEITSEMÄN TULEVIEN IHMISTEN [1]) VARJOA [2]) SYNTYI *(a)*, [3]) KUKIN OMAA VÄRIÄÄN [4]) JA LAATUAAN *(b)*. KUKIN [5]) ISÄÄNSÄ [6]) HUONOMPI. ISÄT, NUO LUUTTOMAT, EIVÄT VOINEET ANTAA ELÄMÄÄ LUURANKOISILLE OLENNOILLE. HEIDÄN JÄLKELÄISENSÄ OLIVAT BHUUTOJA [7]), JOILLA EI OLLUT MUOTOA EIKÄ ÄLYÄ. SENTÄHDEN NIITÄ KUTSUTAAN TSHAAJAA-RODUKSI *(c)*. [8])

(a) Sana Manu, niinkuin jo ennen on sanottu, johtuu juuresta *man*, „ajatella" ja merkitsee siis „ajattelija". Tästä sanskritinkielisestä sanajuuresta on hyvin luultavasti syntynyt latinalainen sana *mens*, „äly", egyptiläinen *Menes*, „Mestari-äly", pythagoralainen *monas* eli „ajatteleva yksiö", myös tajunta (mind) ja vieläpä meidän *manas* eli järki, ihmisen viides prinsippi. Sentähden noita varjoja kutsutaan Amaanasoiksi, „älyttömiksi".

---

[1]) Eli Amaanasoiden.
[2]) Tshaajoja.
[3]) Siis.
[4]) Ihonväriä.
[5]) Myöskin.
[6]) Luojaansa.
[7]) Haamuja.
[8]) Kuva eli varjo.

Brahmalaisille Pitrit ovat hyvin pyhiä, koska ne ovat ihmisten synnyttäjät eli esi-isät [1]) — ensimäiset Manushjat tämän maan päällä — ja brahmini uhraa niille, kun hänelle syntyy poikalapsi. Niitä kunnioitetaan enemmän kuin jumalia ja niiden juhlamenot ovat tärkeämmät kuin jumalien palvelus. [2])

Emmekö nyt voisi löytää filosofista merkitystä tälle kaksinaiselle esivanhempien luokalle?

Pitrit kun jaetaan *seitsemään* luokkaan, on meillä tässäkin mystillinen seitsenluku. Miltei kaikki *Puraanat* pitävät yhtä siinä että kolme näistä on Aruupa, s. o. „muodottomia", mutta neljä ruumiillisia; edelliset ovat älyllisiä ja henkisiä, jälkimäiset aineellisia ja älyttömiä. Esoterisesti Asurat muodostavat kolme ensimäistä Pitrien luokkaa — „syntyneinä Yö-ruumiissa" — jotavastoin muut neljä syntyivät „Hämärä-ruumiista". Niiden Isät, jumalat, tuomittiin syntymään tyhminä maan päällä, *Vaaju Puraanan* mukaan. Nämä tarut ovat tahallisesti sekotetut yhteen ja tehdyt hämäriksi: yhdessä tarussa Pitrit ovat jumalien poikia ja toisessa Brahmaan poikia, kun taas kolmas taru tekee heistä omien isiensä opettajia. Neljän aineellisen luokan laumat ovat ne, jotka luovat ihmisiä yhtaikaa seitsemässä vyöhykkeessä.

Mitä tulee seitsemään Pitrien luokkaan, joista jokainen taas jakautuu seitsemään, lausuttakoon sananen tutkijoille ja kysymys kelle tahansa. Sitä „Tuli-Dhjaanien" luokkaa, jota me epäämättömillä perusteilla pidämme samana kuin Agnishvaattoja, kutsutaan meidän koulussamme Dhjaan-Tshoohanien ruumiin „sydämeksi", ja niiden sanotaan ruumistuneen kolmanteen ihmisrotuun ja tehneen heidät täydellisiksi. Esoterinen mysterioitten selvitys puhuu siitä salaperäisestä yhteydestä, mikä on tämän enkeli-sydämen seitsenkertaisen olemuksen eli substanssin sekä ihmisen olemuksen välillä, sillä ihmisen jokainen fyysillinen elin ja jokainen sielun- eli hengentoiminta on heijastus eli niin sanoakseni jäljennös maisella tasolla siitä mallista eli perikuvasta, mikä on *ylhäällä.* Miksi, saattaa kysyä, tavataan ihmisen anatomisessa ruumiinrakenteessa niin merkillinen seitsen-luvun toistelu? Miksi sydämellä pitää olla *neljä alempaa* onteloa ja *kolme ylempää* osastoa, jotka niin ihmeellisesti vastaavat ihmisprinsippien seitsenkertaista jaotusta, missä erotetaan kaksi ryhmää, ylempi ja alempi; ja miksi sama jaotus tavataan Pitrien ja varsinkin meidän Tuli-Dhjaanien luokissa? Sillä, niinkuin jo on sanottu, nuo olennot jakautuvat neljään ruumiilliseen eli karkeampaan ja neljään ruumiittomaan

---

[1]) Tähän viitattiin *Isis Unveiledissä* (I, johd. 38), vaikka siinä ei voitu antaa täyttä selvitystä: „Pitrit eivät ole nykyään elävien ihmisten esi-isiä, vaan (ensimäisen) ihmiskunnan eli adamisen rodun esi-isät; niitten *inhimillisten* rotujen henget, jotka laskeutuvan kehityksen suurella asteikolla kävivät ennen meidän ihmisrotujamme, ja olivat fyysillisesti sekä henkisesti meidän nykyaikaisia kääpiöitämme paljon ylempiä. *Maanava-Dharma-Shaastrassa* niitä kutsutaan *Kuu*-esi-isiksi."

[2]) Kts. „Manun lakeja" — *Maanava-Dharma Shaastra,* III, 203.

eli hienompaan „prinsippiin", kutsuttakoon niitä millä nimellä halutaan. Miksikä on olemassa seitsemän hermokeskusta (plexus) ja miksikä seitsemän toisistaan erotettavaa kerrosta ihmisen ihossa?

Sanovi kommentario:

Heijastettuaan Varjonsa ja tehtyään ihmisiä yhdestä elementistä (eetteristä), Esivanhemmat jälleen nousevat Mahaa-lookaan, mistä ne aikakautisesti laskeutuvat alas, milloin maailma jälleen uudistetaan, synnyttämään uusia ihmisiä. Hienot ruumiit jäävät vaille ymmärrystä (Manas), kunnes saapuvat Surat (jumalat), joita nyt kutsutaan Asuroiksi (ei-jumaliksi).

„Ei-jumalia" ne kenties ovat brahmineille, mutta korkeimpia „Henkäyksiä" salatieteilijälle, koska nämä esivanhemmat (Pitarat), muodottomat ja älylliset, kieltäytyvät rakentamasta ihmistä, mutta antavat hänelle järjen; neljä ruumiillista luokkaa taas luovat ainoastaan ihmisten ruumiin.

Tämä näkyy hyvin selvästi *Rig Veedan* useissa teksteissä, joka *Rig Veeda* on jokaisen hindulaisen lahkon ja suunnan korkein auktoriteti. Siinä Asura merkitsee „henkinen, jumalallinen" ja sitä sanaa käytetään Korkeimman Hengen vastineena, sillä Asura, merkityksessä „Jumala", käytetään nimityksenä Varunalle ja Indralle ja ennen kaikkea Agnille — niille kolmelle, jotka vanhimpina aikoina olivat kolme *korkeinta* jumalaa, ennenkuin brahminien jumal-tarusto turmeli miltei kaikkien käsitteiden merkityksen vanhimmissa pyhissä kirjoissa. Mutta koska avain tähän nimitykseen on nykyään kadonnut, mainitaan vain ohimennen Asurat.

Zend Avestassa tavataan sama asia. Mazdealaisessa eli maagien uskonnossa Asura on Herra Asura Vishvaveedas, „kaikkitietävä Herra"; ja Asura Mazdhaa, josta myöhemmin tuli Ahura Mazdhaa, on Benfey'n mukaan „Herra, joka antaa *järjen*" — Asura Meedhaa ja Ahura Mazdaao.[1]) Toisessa paikassa tätä kirjaa on näytetty yhtä hyvään asiantuntijaan nojaten, että intialais-iranilaista Asuraa aina pidettiin *seitsenkertaisena.* Tämä tosiasia yhdessä äskeisen nimen Mazdhaan kanssa, joka seitsenkertaisesta Asurasta tekee „Herran" eli yhteisesti „Herrat", jotka antavat *järjen* — yhdistää Amshaspendit Asuroihin ja meidän ruumistuviin Dhjaan Tshoohaneihimme, sekä myös Elohimeihin ja Egyptin, Kaldean ja kaikkien muiden maitten seitsemään elähyttävään jumalaan.

Miksi nämä „jumalat" kieltäytyivät luomasta ihmisiä, ei johtunut niinkuin eksoterisissa kertomuksissa mainitaan, siitä että heidän suuri ylpeytensä esti heitä jakamasta maan lapsille olemuksensa taivaallista voimaa, vaan yllämainituista syistä. Yhtäkaikki tuohon allegoriaan on yhdistetty loppumattomia mielikuvituksia, ja jumaluusoppi

---

[1]) *„Sacred Books of the East"*, Vol. IV, *The Zend-Avesta*, I, 58, Trans. by James Darmesteter.

on näitä käyttänyt hyväkseen joka maassa tehdäkseen nämä Esikoiset eli Logokset vihatuiks ja halveksituiksi, ja painaakseen tämän totuuden tietämättömien ja herkkäuskoisten mieleen. [1])

Kristillinen järjestelmä ei ole ainoa, mikä on nämä jumalat alentanut demooneiksi, „pahoiksi hengiksi". Myöskin zoroasterilaisuus ja brahmanismi on tämän keinon kautta saanut ihmisten mielet haltuunsa. Vieläpä Kaldean ulkonaisissa opeissa niitä Olentoja, jotka *kieltäytyivät luomasta* ja joiden sanottiin sen kautta vastustaneen Demiurgosta, kirotaan pimeyden henkien nimellä. Ne Surat, jotka saavuttavat älyllisen itsenäisyyden, taistelevat niitä Suroja vastaan, jotka ovat älyä vailla ja jotka kuluttavat elämänsä hyödyttömään muotomenolliseen jumalanpalvelukseen, sokeaan uskoon nojaten — tämän viittauksen *oikeaoppiset* brahminit jättävät huomaamatta — ja heti edellisistä tulee *A*-suroita. Jumaluuden esikoiset ja järjestä syntyneet pojat kieltäytyvät luomasta jälkeläisiä ja Brahmaa *kiroo* ne, tuomiten heidät *syntymään ihmisinä*. Heidät heitetään *alas maan päälle*, joka myöhemmin jumaluusopin dogmeissa muuttuu merkitsemään *Manalan* seutuja. Ahriman hävittää Ormazdin luoman härän, joka on maisen *harha*-elämän, „surun siemenen" symboli. Unohdetaan, että katoavaisen rajallisen siemenen täytyy kuolla, jotta kuolemattomuuden kasvi, henkisen, ikuisen elämän taimi voisi nousta maasta ja elää, ja Ahrimania julistetaan viholliseksi, vastustavaksi voimaksi, Paholaiseksi. Tyfoon leikkaa Osiriksen neljääntoista osaan, estääkseen tätä kansottamasta maailmaa ja siten luomasta kurjuutta; Tyfoonista tulee eksoterisessa teologisessa opissa Pimeyden voima. Mutta tämä on kaikki ulkonaista kuorta. Kuoren palvelijat lukevat tottelemattomuudeksi ja kapinaksi niiden olentojen ponnistuksen ja uhrautumisen, jotka tahtoisivat auttaa ihmisiä takaisin heidän alkuperäiseen jumalalliseen tilaansa *itse-tietoisen* ponnistuksen kautta; ja juuri nämä *muodon* palvelijat ovat tehneet valon enkeleistä demooneja.

Mutta esoterinen viisausoppi opettaa, että *yksi kolmasosa* Dhjaaneista [2]) — s. o. kolme luokkaa Aruupa Pitrejä, järjellä varustettuja, „joka on muodoton henkäys, kokoonpantu *älyllisistä* eikä elementti-aineksista" [3]) — tuomittiin yksinkertaisesti *Karman lain ja kehitysvoiman vaikutuksesta jälleensyntymään* eli ruumistumaan maan päälle. [4]) Muutamat näistä olivat muista Manvantaroista tulleita

---

[1]) Vrt. myöskin mitä sanotaan Makarasta ja Kumaaroista eläinradan yhteydessä.

[2]) Tästä johtuvat myöhemmät näyt, kerrotut Johanneksen Ilmestyksessä: „suuri punainen lohikäärme, jolla oli seitsemän päätä ja *kymmenen* sarvea ja päissänsä seitsemän kruunua", jonka „pyrstö veti alas *kolmannen osan* taivaan tähdistä ja heitti ne maan päälle" (12: 3, 4).

[3]) Kts. *Harivamsha* 932.

[4]) Värsy „heitti ne maan päälle" näyttää selvästi tarun saaneen alkunsa arjalaisten mystikkojen vanhimmasta ja suurimmasta allegoriasta. Nuo mystikot atlantilaisten *jättiläisten* ja *velhojen* hävittyä kätkivät erilaisten allegorioiden pukuun tuon totuuden — joka on sekä *astrono-*

Nirmaanakaajoja. Sentähden näemme, miten he kaikissa *Puraanoissa* esiintyivät jälleen tämän maan päällä kolmannessa Manvantarassa — nim. kolmannessa juurirodussa — kuninkaina, Risheinä, sankareina. Tämä oppi, joka oli liian filosofinen ja metafyysillinen suuren joukon käsitettäväksi, tuli niinkuin jo sanottu pappien käsissä turmelluksi, jotta he taikauskoisen pelon kautta voisivat pitää kansanjoukot vallassaan.

Otaksutut „kapinoitsijat" siis olivat vain niitä, jotka Karman laki saattoi juomaan sapella täytetyn maljan sen viimeiseen katkeraan pisaraan asti ja *joiden täytyi ruumistua uudestaan* ja siten luoda vastuunalaisia ajattelevia olentoja niistä astralisista kuvapatsaista, joita heidän alemmat veljensä olivat itsestänsä muodostaneet. Muutamien sanotaan kieltäytyneen, koskei heillä ollut vaadittuja aineksia — s. o. astrali-ruumista — sillä ne olivat Aruupoja. Toisten kieltäytyminen taas johtui siitä, että he olivat olleet adepteja ja joogeja kauan ennen edellisissä Manvantaroissa; siinä on uusi mysterio. Mutta myöhemmin he Nirmaanakaajoina uhrautuivat niitten monaadien hyväksi ja pelastukseksi, jotka odottivat vuoroaan ja jotka muuten olisivat saaneet uinailla lukemattomia aikoja edesvastuuttomissa, eläimellisissä vaikka näöltään inhimillisissä muodoissa. Se saattaa olla vertaus ja *taru tarun sisällä*. Sen ratkaisu jääpi lukijan aavistuksen varaan, ja hän ymmärtää sen, jos hän voi lukea, mitä nyt seuraa, *henkisellä* silmällään.

Mitä ihmisten muovailijoihin eli esi-isiin tulee — niihin enkeleihin, jotka eksoteristen tarujen mukaan tottelivat lakia — täytyy näiden olla samat kuin Barhishad Pitrit eli Pitri-Deevataat, s. o. sellaisia, joilla oli *fyysillinen luomis-tuli.* He saattoivat luoda eli oikeammin vaatettaa inhimilliset monaadit ainoastaan omilla astrali-minuuksillaan mutta eivät voineet luoda ihmistä oman kuvansa ja kaltaisuutensa mukaiseksi. „Ihminen ei ole tuleva sellaiseksi kuin yksi meistä", sanovat *Luovat* Jumalat, joille on uskottu alemman eläinmuodon laatiminen —

---

minen, fyysillinen että *jumalallinen,* koska se on yksi lehti *esikosmillisen* jumalsynnyn kertomuksesta. Sen todellinen esoterinen tulkinta on n. k. „langenneitten enkeleitten" suoranainen oikeutus (theodice). Nuo *halukkaat* ja *vastahakoiset, luojat* ja *luomisesta kieltäytyjät* ovat nyt kristilliskatolilaisten käsityksissä surkeasti sekottuneet toisiinsa. He esim. unohtavat, että heidän korkein Pääenkelinsä, Pyhä Mikael, jonka sanotaan voittavan (hallitsevan ja itseensä yhdistävän) viisauden ja jumalallisen itsensäuhraamisen Lohikäärmeen — jota Lohikäärmettä nyt väärin kutsutaan ja häväistään Saatanaksi — *oli ensimäinen, joka kieltäytyi luomasta!* Tämä on johtanut loppumattomaan sekavuuteen. Niin vähän ymmärtää kristillinen jumaluusoppi itämaiden vertauskuvakieltä ja paradoksimaista puhetapaa, että se on valmis selittämään *kuolleen kirjaimen mukaan* Kiinan buddhalaisten ja hindulaisten eksoterisen tavan, kun he pitävät kovaa melua muutamien kuun- ja auringonpimennysten aikana pelottaakseen pois „suurta punaista lohikäärmettä", joka muka ilkeydessään aikoo ryöstää „valon". Mutta „valo" tässä merkitsee esoterista viisautta ja me olemme tarpeeksi selittäneet Lohikäärmeen, Käärmeen y. m. salaista merkitystä, jotka kaikki nimitykset koskevat Adepteja ja Vihittyjä.

vaan hän on oleva korkeampi.[1] Se että he loivat ihmisten näköisiä olentoja omista jumalallisista olemuksistaan, merkitsee esoterisesti, että he itse tulivat ensimäiseksi roduksi ja siten olivat osallisia tuon rodun kohtalosta ja edemmästä kehityksestä. He eivät *tahtoneet*, koska eivät *voineet*, antaa ihmiselle sitä pyhää kipinää, joka palaa ja laajenee ihmisjärjen ja itsetietoisuuden kukoistukseksi, sillä heillä ei ollut tätä itselläänkään pois annettavaksi. Se jäi tuon Deeva-luokan tehtäväksi, jota Kreikassa symbolisoitiin Prometheuksen nimellä; se jäi niille, joilla ei ollut mitään tekemistä fyysillisen ruumiin kanssa mutta sitä enemmän puhtaan henkisen ihmisen kanssa.

Kukin Luojien luokka antaa ihmiselle sitä, mikä sillä on annettavana: yksi rakentaa ulkonaisen muodon; toinen antaa omaa ydinainestaan, joka myöhemmin tulee ihmisen Korkeammaksi Minäksi *yksilön oman personallisen ponnistuksen kautta*; mutta he eivät saattaneet tehdä ihmisiä sellaisiksi kuin he itse olivat. He olivat täydellisiä, koskapa olivat synnittömiä; synnittömiä, koska heillä oli vasta ensimäinen heikko varjomainen haahmo ominaisuuksia ja nämä ominaisuudet kaikki täydellisiä — inhimilliseltä kannalta katsoen — ja olivat valkoisia, puhtaita ja kylmiä niinkuin vastasatanut lumi. Missä ei ole taistelua ja ponnistusta, siinä ei ole ansiotakaan. Ihmiskunta, „maasta maallinen", ei ollut aiottu Ensimäisestä Jumalallisesta Henkäyksestä lähteneitten enkeleitten luotavaksi. Sentähden sanotaan näiden *kieltäytyneen* luomasta, ja paljon aineellisempien Luojien piti muodostaa ihminen,[2] ja nämä taas antoivat ihmiselle ainoastaan mitä heillä oli omassa luonnossaan, ei enempää. Totellen ikuista lakia, puhtaat jumalat saattoivat itsestään heijastaa ainoastaan *varjomaisia* ihmisiä, hieman vähemmän eetterisiä ja henkisiä, vähemmän *jumalallisia* ja *täydellisiä* kuin he itse olivat — mutta joka tapauksessa varjoja. Ensimäinen ihmiskunta oli

---

[1]) Kts, 1 Moos. Kirjaa ja Plaatonin *Timaiosta.*

[2]) Huolimatta kaikista ponnistuksistaan kristillinen jumaluusoppi ei voi löytää yhtään järjellistä puolustusta, miksikä sen „Jumala, Luoja" matkaan saattoi älyttömän ja tunteettoman ihmisen; ei se myöskään voi näyttää oikeaksi sitä rangaistusta,mikä seurasi kielletystä teosta, koska Adam ja Eva hyvin saattoivat vedota siihen, että olivat syyntakeettomia. Tällaisen pulman on näet kristinusko perinyt juutalaisten esoterisesta ihmisluomisen kertomuksesta, joka käsitetään *kirjaimellisesti.* Jos kerta tunnustetaan, että ensimäinen ihmispari oli tietämätön hyvästä ja pahasta, ennenkuin se söi kiellettyä hedelmää, kuinka sitten voidaan edellyttää, että se olisi tiennyt *pitää tottelemattomuutta pahana*? Jos alkuperäinen ihminen oli aiottu jäämään puolitajuiseksi eli oikeammin aivan älyttömäksi olennoksi, silloin oli hänen luomisensa tarkotukseton ja vieläpä *julma,* kaikkitietävän ja täydellisen Jumalan tekemäksi. Mutta jo itse Moos. kirjoissa näkyy, että Adamin ja Evan loi joukko alempia jumalallisia olentoja, Elohim'it, jotka olivat niin kateellisia omista etuoikeuksistaan, kun olivat järkeviä ja älyllisiä olentoja, etteivät olisi suoneet ihmisen tulevan „sellaiseksi kuin yksi meistä". Tämä on selvää jo raamatun kuolleen kirjaimenkin mukaan. Gnostikot olivat siis oikeassa, kun he pitivät juutalaisten Jumalaa kuuluvana alempaan luokkaan näkymättömässä maailmassa — olentoihin jotka olivat aineellisia eikä erittäin pyhiä.

siis vain heikko kajastus Vanhemmistaan; se oli liian aineellinen tuossa eetterimuodossaankin ollakseen yhtenä jumalien hierarkioista; liian henkinen ja puhdas taas ollakseen vain ihmisluokka — koska sillä oli kaikki *negatiivisen* (nirguna) täydellisyyden ominaisuudet. Jotta täydellisyys olisi todellista, täytyy sen olla epätäydellisyydestä syntynyt; *turmeltumattoman* täytyy puhjeta turmeluksen alaisesta, käyttäen jälkimäistä välikappaleenaan, perustanaan ja vastakohtanaan. Ehdoton valo on ehdotonta pimeyttä ja päinvastoin. Itse asiassa ei ole olemassa valoa eikä pimeyttä Totuuden valtakunnassa. Hyvä ja paha ovat kaksoisia, Paikan ja Ajan sikiöitä, Maajaan hallinnonalaan kuuluvia. Erota ne, leikkaa ne irti toisistaan, niin molemmat kuolevat. Ei kumpikaan niistä ole olemassa *itsekseen*, koska kumpikin on synnytettävä eli luotava toisesta saadakseen olemassaolon; molemmat ovat tunnettavat ja oikein käsitettävät, tullakseen havainnonesineiksi; siis niiden täytyy kuolevaisten tajunnassa olla erotettuja.

Kuitenkin, koska tuo harhanomainen jaotus on olemassa, tarvitaan *alempi* joukko luovia enkeleitä „luomaan" asuttavia taivaankappaleita — varsinkin maapalloamme — ja käsittelemään ainetta tällä maisella tasolla. Filosofiset gnostikot olivat ensimäiset, jotka näin ajattelivat historiallisella ajalla ja jotka tämän teorian perusteella laativat erilaisia järjestelmiä, Sentähden heidän luomisjärjestelmissään me aina huomaamme, että „Luojilla" on paikkansa henkisten olentojen porraspuiden alimmalla juurella. Ne, jotka loivat maapallon ja sen kuolevaiset olennot, asetettiin aivan harhanomaisen Aineen rajalle, ja he opettivat seuraajiaan ajattelemaan — kirkkoisien suureksi kauhistukseksi — että niiden henkisesti ja siveellisesti kurjien ihmisrotujen luomisesta, joista maapallo saa iloita, ei voi pitää mitään korkeata Jumalaa vastuunalaisena vaan ainoastaan jonkun alemman hierarkian enkeleitä, [1]) joiden joukkoon he lukivat juutalaisten Jumalan, Jehovan.

Kaikissa muinaisissa luomiskertomuksissa mainitaan muita ihmiskuntia kuin tämä nykyinen. Niinpä Plaaton *Faidros*-kirjassaan puhuu „siivekkäästä" ihmisrodusta. Aristofanees Plaatonin *Pidoissa* puhuu mies-naisellisesta ja pyöreäruumiisesta rodusta. *Poimanderissa* koko eläinkuntakin on kaksoissukuinen. Näin siinä sanotaan:

Kun kierros oli täytetty, *irrotettiin solmu* . . . ja kaikki eläimet, jotka olivat samalla tavalla

---

[1]) *Isis' Unveiledissä* kerrotaan useista näistä gnostillisista järjestelmistä. Yksi sellainen on saatu *Godex Nazaraeuksesta*, „natsarealaisten" pyhästä kirjasta. Natsarealaiset, jotka olivat olemassa jo kauan ennen Kristuksen päiviä, vieläpä ennen „Mooseksen lakia", olivat gnostikoita ja monet niistä Vihittyjä. He pitivät omia „elämän mysterioitaan" Nazarassa (muinaisessa ja nykyisessä Nazarethissa) ja heidän oppinsa ovat uskollista kaikua salaisista opeista — joista me muutamia nyt yritämme selittää.

kaksisukuisia, *irrotettiin* (erotettiin) *samaten kuin ihminen* . . . (sillä) syitten piti luoda seurauksia maan päällä. [1])

Jos taas katsotaan ikivanhaa Quiché-kansan käsikirjotusta *Popol Vuh*'ia — jonka on julkaissut apotti Brasseur de Bourbourg — kuvataan siinä ensimäiset ihmiset roduksi, „joiden näkö oli rajaton ja jotka heti tiesivät kaikki asiat", ilmaisten siten *jumalien jumalallista tietoa*, ei kuolevaisten. Salainen oppi oikaisee kansanomaisen mielikuvituksen välttämättömät liiottelut ja kertoo asiat niinkuin ne ovat vanhoissa symboleissa esitetyt.

(b) Nämä „varjot" syntyivät „kukin omaa väriään ja laatuaan" ja kukin myös „Isäänsä (eli Luojaansa) huonompana" koska Isä oli täydellinen olento omaa laatuaan. Kommentariot selittävät, että ensimäinen kohta koskee kunkin näin kehitetyn ihmisrodun ihonväriä. *Poimanderissa* seitsemän alkuihmistä, jotka luonto loi „taivaallisesta ihmisestä", ovat kaikki osallisia seitsemän „valtiaan" eli hallitsijan ominaisuuksista, jotka hallitsijat rakastivat ihmistä — omaa heijastustansa ja yhdistelmäänsä.

Muinais-skandinavilaisissa taruissa voidaan Asgårdissa, jumalien asuinpaikassa, sekä itse Aasoissa tuntea samat salaperäiset paikat ja personoitumat kuin meidän salaisessa opissamme, vain kudottuina kansan „taruihin". Myöskin löydämme ne samat *Veedoissa, Puraanoissa*, mazdealaisissa pyhissä kirjoissa ja *Kabbalassa*. Skandinavilaisten Aasat, meitä aikaisemman maailman hallitsijat, joiden nimi kirjaimellisesti merkitsee „Maailman pilarit", sen „kannattajat", ovat siis samat kuin kreikkalaisten Kosmokratorit, *Poimanderin* seitsemän „Työntekijää" eli Ohjaajaa, Intian seitsemän Rishiä ja Pitriä, kaldealaisten seitsemän jumalaa ja seitsemän pahaa henkeä, Kabbalan seitsemän Sefirothia, joiden yhteenvetona on ylempi kolmio, ja vieläpä samat kuin kristillisten mystikkojen seitsemän Planetta-henkeä. Aasat luovat maan, meret, taivaan ja pilvet, koko näkyväisen maailman, kaatuneen jättiläisen Ymirin jäännöksistä; mutta ne eivät luo IHMISTÄ vaan ainoastaan hänen muotonsa saarni-puusta (ask). Odin hänelle sitten antaa elämän ja sielun, sittekun Lodur on antanut veren ja luut, ja lopuksi Hönir suopi hänelle älyn (Manas) ja tajuiset aistimet. [2]) Skandinavilaisten Ask-puu, sama kuin Hesiodoksen saarni, josta lähtivät pronssikauden ihmiset eli kolmas juurirotu, ja *Popol Vuh*'in Tzitee-puu, josta meksikkolaisten *kolmas* ihmisrotu luotiin, ovat kaikki yhtä. Tämän voi kuka tahansa lukija selvästi nähdä. Mutta salainen syy, miksikä skandinavilaisten Yggdrasil, hindulaisten Ashvattha, Gogard, helleenien elämänpuu ja tibettiläisten Zampun [3]) ovat samaa kuin Kabbalan

---

[1]) Kts. ranskalaista käännöstä kreikankielestä, tehnyt de Foix, I, 18, omistettu Navarran kuningattarelle Margaretalle. Edition 1579.

[2]) *Asgard and the Gods*, p. 4.

[3]) Voisimme lisätä: suomalaisten Iso Tammi, Jumalanpuu — Suom.

Sefirothi-puu ja vieläpä Ahura Mazdan luoma Pyhä Puu ja Edenin puu — kuka länsimaisista tutkijoista voi sen sanoa? [1]) Yhtäkaikki näiden kaikkien „Puitten" hedelmät, olkoot ne Pippala tai Haoma tai vielä tutunomaisempi omena, ovat todellisuudessa „elämän taimia". Meidän rotujemme alkutyypit kaikki sisältyivät mikrokosmilliseen puuhun, joka kasvoi ja kehittyi suuren Makrokosmillisen Maailmanpuun *sisällä* ja *suojassa*; [2]) ja tuo mysterio on puoliksi paljastettu Diirghootamaksessa, missä sanotaan:

Pippala, sulohedelmä siitä puusta, josta tulevat *tiedettä rakastavat henget* ja jossa jumalat saavat aikaan kaikkia ihmeitä.

Niinkuin Gogardissa, niin kaikkien näiden Maailmanpuiden tuuheitten oksien välissä asuu „Käärme". Makrokosmillinen Puu on jo itse Ikuisuuden ja ehdottoman Viisauden Käärme, ja taas ne käärmeet, jotka asuvat mikrokosmillisessa puussa, ovat *ilmenneen Viisauden* käärmeitä. Edellinen on Ainoa ja Kaikki, muut ovat sen *heijastuneita* osia. „Puu" on tietysti ihminen itse ja kussakin ihmisessä asuva käärme on tietoinen Manas, yhdysside hengen ja aineen, taivaan ja maan välillä.

Kaikkialla toistuu sama. „Luovat" voimat saavat aikaan ihmisen, mutta eivät kykene täyttämään lopullista tarkotusperäänsä. Kaikki nämä Logokset koettavat antaa ihmiselle *tietoisen* kuolemattoman hengen, joka heijastuu yksin Järkeen (Manakseen); ne eivät onnistu ja niitä kaikkia kuvataan rangaistuina epäonnistumisestaan, jopa yrityksestäänkin. Minkälainen on sitten ragaistus? Se on vangiksi joutuminen alempaan eli manalaiseen piiriin, joka on *meidän maamme*, ketjussaan *alin;* se on „ikuisuus" — merkiten elämänkierroksen jatkumisaikaa — vietettynä aineen *pimeydessä* eli *eläimellisen ihmisen sisällä.* Puoleksi tietämättömiä ja puoleksi viekkaita kirkkoisiä huvitti turmella tätä sattuvaa vertausta. He ottivat kaikissa vanhoissa uskonnoissa tavattavan allegorian ja symbolin ja koettivat käyttää sitä uuden uskonnon „hyväksi". Siten ihmisen sijalle vertauskuvassa tuli aineellinen helvetinpimeys; ihmisen jumaltajunta, joka johtui hänessä asuvasta Maanasa prinsipistä, eli ruumistuneesta Deevasta, tuli Manalan loimuaviksi liekeiksi ja meidän maapallomme tuli itse Helvetiksi. Pippala, Haoma ja tiedon puun hedelmä kirottiin muka *kiellettynä* hedelmänä ja „Viisauden käärme", järjen ja itsetajunnan ääni, pysyi aikakausien kuluessa „langenneena enkelinä", joka on „vanha lohikäärme", Perkele!

Samoin kävi muiden korkeitten symbolien. Svastika eli hakaristi, Intian kaikkein pyhin ja salaperäisin symboli, „dshaina risti", niinkuin vapaamuurarit

---

[1]) Mr. James Darmesteter, *Vendiidaadin* kääntäjä, siitä puhuessaan, sanoo: „Tuo puu, *mitä tahansa se lieneekin* . . ." — „*Sacred Books of the East*", vol. IV. p. 209.

[2]) Kts. Plaatonin *Timaiosta.*

nyt sitä nimittävät, on samaten tullut häväistyksi huolimatta sen suoranaisesta yhteydestä kristillisen ristin kanssa ja vieläpä sen samaisuudesta. Se on „pirun merkki", sanovat intialaiset lähetyssaarnaajat. Eikö se loistakin suuren Vishnun käärmeen, tuhatpäisen Sheesha-Anantan päälaella Paataalan, hindulaisten Narakan eli helvetin, syvyyksissä? Loistaa kyllä, mutta mitä on Ananta? Sheeshana se on Manvantaran miltei loppumaton ajankierros, ja tulee itse *rajattomaksi* Ajaksi, kun sitä kutsutaan Anantaksi. Se on suuri seitsenpäinen käärme, jonka päällä lepää Vishnu, *Ikuinen Jumaluus*, Pralajan toimettomuuden aikana. Mitä on Saatanalla tekemistä tämän korkean metafyysillisen symbolin kanssa? Hakaristi on filosofisin ja tieteellisin kaikista symboleista, ollen kaikkein laajasisältöisin. Se on yhteenveto muutamissa viivoissa koko „luomisen" työstä eli niinkuin mieluummin sanoisimme „kehityksestä", maailmansynnystä aina ihmisen syntyyn asti, jakautumattomasta, tuntemattomasta Parabrahmanista materialistisen tieteen halvimpaan likoeläimeen asti, jonka *synty on yhtä tuntematon* tuolle tieteelle kuin itse Kaikkijumaluuden synty. Hakaristi löytyy kaikkien muinaiskansojen uskonnollisten symbolien päänä. [1]) Se on „työntekijän vasara" kaldealaisessa *Lukujen Kirjassa*, se on *Salatun Mysterion Kirjassa* aikaisemmin mainittu „vasara", joka „piikivestä (avaruudesta) lyöpi kipinöitä", joista kipinöistä tulee maailmoita. Se on skandinavilaisilla Thorin vasara, se taika-ase, jonka kääpiöt takoivat jättiläisiä, esikosmillisia, titaanisia luonnonvoimia vastaan, jotka kapinoivat jumalia — Kaikkeuden sopusoinnun edustajia — vastaan eivätkä tahdo näille alistua, niinkauankuin elävät Aineen piirissä, vaan ovat ensin hävitettävät. Tämän vuoksi maailma muodostettiin tapetun Ymir-jättiläisen jäännöksistä. Hakaristi on Miölnir, „myrsky-vasara", ja siksi sanotaan, että kun Aasat, pyhät jumalat, tultuaan puhdistetuiksi tulessa — intohimojen ja kärsimysten tulessa elämänruumistustensa aikana — tulivat kelvollisiksi asumaan Idan nurmikoilla ikuisessa rauhassa, silloin Miölnir tulee tarpeettomaksi. Tämä tulee tapahtumaan silloin kun Hel'in — kuolleitten valtakunnan jumalattaren — kahleet eivät enää heitä sido, sillä pahan valtakunta on silloin lakannut olemasta.

> Surturin liekit eivät olleet heitä hävittäneet eivätkä (useitten vedenpaisumusten) raivoisat vedet . . . Siellä olivat . . . Thorin pojat. He toivat mukanansa Miölnirin, ei sota-aseena vaan vasarana, millä pyhitettiin uudet taivaat ja uusi maa. [2])

Todella monta on sillä merkitystä! Makrokosmillisessa työssä „luomisvasara" neljine suorakulmaisesti taitettuine haaroineen tarkottaa näkymättömän Voimien Kosmoksen alinomaista *liikuntoa* ja pyörimistä. Taas ilmenneen Kosmoksen ja meidän maamme kehityksessä se viittaa maailman akseleiden ja niiden

---

[1]) Niinpä suomalaisillakin. Katsottakoon muinaissuomalaisten ja heimokansojen koristeita ja pyhiä merkkejä. — Suom.

[2]) Kts. *Asgard and the Gods*, p. 305.

päiväntasaajavöitten pyörimiseen ajan kierroksissa; ne kaksi ristiviivaa, jotka muodostavat hakaristin 卐, merkitsevät henkeä ja ainetta, ja neljä hakasta osottaa liikuntoa kierroskausina. Sovitettuna mikrokosmokseen, ihmiseen, se näyttää, että hän on yhdysside taivaan ja maan välillä; oikea käsi on vaakasuorasta käsivarresta kohotettu ylöspäin ja vasen käsi viittaa maahan. Hermeksen *smaragditaulussa* on kohotettuun oikeaan käteen kirjotettu sana „Solve" ja vasempaan sana „Coagula". [1]) Se on samalla kertaa alkemistinen, kosmogoninen, antropologinen ja maagillinen merkki, jonka sisäiseen merkitykseen johtaa seitsemän avainta. Ei ole liiaksi sanottu, että tämän yleismaailmallisen ja mitä sisältörikkaimman merkin moninkertainen vertauskuvallisuus sisältää avaimen Kosmoksen seitsemään suureen mysterioon. Se syntyi varhaisten arjalaisten mystillisistä käsityksistä ja he sen asettivat itse ikuisuuden kynnykselle, Ananta-käärmeen päälaelle, mutta viimein se kärsi henkisen kuoleman keskiaikaisten antropomorfistien skolastisissa tulkinnoissa. Se on kaikkiallisen luomisvoiman a ja o, joka kehittyy puhtaasta hengestä ja päättyy karkeaan aineeseen. Se on myöskin avain Tiedon kierroskauteen, sekä jumalallisen että inhimillisen; ja se joka käsittää sen täyden merkityksen, on ainiaaksi vapautunut Mahaa-Maajaan, suuren Harhan eli Pettäjän pauloista. Se valo, joka loistaa tämän Jumalallisen Vasaran alta, joka nyt on alentunut vapaamuurari-looshien suurmestareiden vasaraksi, riittää hajottamaan kaikkien inhimillisten järjestelmien ja sepitysten pimeyden.

Kuinka profetallisesti laulavatkaan nuo kolme muinais-skandinavilaista jumalatarta, joille Odinin korpit kuiskailevat entisyyttä ja tulevaisuutta lentäessään ympäri kristalliasunnossaan elämänvirran alla. Nuo laulut ovat kaikki kirjotetut „viisausriimuihin", joista muutamat ovat kadonneet mutta toiset vielä jälellä, ja ne toistavat runollisella vertauskuvastolla ikivanhojen aikojen opetuksia. Toistamme t:ri Wagnerin teoksesta *Asgard and the Gods* otteen, joka koskee „Maailman uudistusta" ja on ennustus meidän kierroksemme seitsemännestä rodusta, vaikka se on kerrottu ikäänkuin menneestä ajasta.

Miölnir (hakaristi) oli tehnyt velvollisuutensa tässä kierroksessa, ja:

Idan kentälle, uudestisyntymisen kentälle (viidennen kierroksen alkamiseksi), kokoontuivat korkeimpien jumalien pojat ja *heissä nousivat jälleen ylös heidän isänsä* (kaikkien heidän menneitten ruumistustensa minät). He puhuivat menneisyydestä ja nykyisyydestä ja muistelivat esi-isiensä viisautta ja ennustuksia, jotka kaikki olivat täyttyneet. Heidän lähellään mutta *heille näkymättömänä* oli se Voimakas, se Mahtava, joka hallitsee kaikkia, joka tekee rauhan suuttuneiden välille ja määrää ne ikuiset lait, mitkä maailmaa johtavat. *He kaikki tiesivät hänen olevan siellä, tunsivat hänen läsnäolonsa ja voimansa, mutta eivät tunteneet hänen nimeänsä. Hänen käskystänsä uusi maa nousi* (avaruuden) *vesistä.* Eteläänpäin Idan kentältä hän teki toisen taivaan, jota kutsutaan nimeltä Audlang, ja vielä kauemmaksi kolmannen, jota kutsutaan nimeltä

---

[1]) „Irrota" ja „sido" — Suom.

Vidblain. Gimlen luolan päälle pystytettiin ihmeellinen palatsi, joka oli kullalla peitetty ja loisti kirkkaana auringonvalossa. (Nämä ovat meidän ketjumme kolme peräkkäin ylenevää palloa). Siellä jumalat palautettiin arvoonsa, *mikä niillä oli ennen ollut,* ja he iloitsivat uudistuksesta ja paremmasta ajasta. Gimlen korkeuksista (seitsemännestä pallosta, korkeimmasta ja puhtaimmasta) he katselivat Lif'in onnellisia jälkeläisiä (ja Liftraser'in, tulevan puhdistuneen ihmiskunnan Adamin ja Evan) ja viittasivat näitä *kiipeemään korkeammalle, nousemaan tiedossa ja viisaudessa,* hurskaudessa ja rakkaudenteoissa, askel askeleelta taivaasta taivaaseen, kunnes ne viimein olisivat kelvolliset yhdistymään jumalolentoihin Kaikki-isän huoneessa. [1])

Se joka tuntee esoterisen Budhismin eli Viisauden opit, vaikka ne ovatkin tähän asti niin vaillinaisesti esitetyt, hän selvästi älyää ylläolevaan sisältyvän allegorian.

Hakaristin filosofisempi merkitys käsitetään paremmin, jos lukija tarkkaavasti miettii Prometheuksen tarua. Sitä tutkitaan edempänä tässä kirjassa hindulaisen Pramanthan valossa. Kun muutamat itämaidentutkijat alentavat sen pelkäksi fysiologiseksi symboliksi ja ajattelevat sen yhteydessä ainoastaan maallista tulta, niin heidän tulkintansa muodostuu jokaisen uskonnon, niin myös kristinuskon häväistykseksi, koska uskonnon suurin mysterio siten vedetään alas aineeseen. Jumalallisen Pramanthan ja Aranin „hankaus" saattoi tämän kuvan muodossa johtua mieleen ainoastaan saksalaisten materialistien karkealle käsityskyvylle — he ovatkin siinä suhteessa tyhmemmät kuin kutkaan muut. On totta, että jumal-lapsi, sanskritinkielisen rodun Agni, joka latinalaisilla tuli olemaan Ignis (=tuli), syntyy uhritoimituksessa Pramanthan ja Aranin yhdistyksestä — hakarististä. [2]) Mutta mitäpä siitä? Tvashtri (Vishvakarman) on „jumalallinen taiteilija ja *puuseppä* [3]) ja on myöskin jumalien ja „luovan tulen" isä *Veeda*-kir-

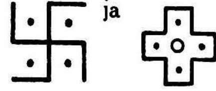
[1]) *Ibid., loc. cit.*

[2]) *Pramantha* on kalikka, jota nopeasti kierretään *arani*-nimisen kiekon päällä tulen aikaansaamiseksi. Tämä on intialaisilla pyhä toimitus. — Suom.

[3]) „Pyhän tulen isällä", kirjottaa prof. Jolly, „oli nimenä Tvashtri . . . Hänen äitinsä oli Maajaa. Häntä itseään kutsuttiin Akta'ksi (*voideltu* χριστός), sittenkun pappi oli valanut hänen päähänsä haihtuvaa (alkoholista?) Sooma-nestettä ja hänen ruumiinsa yli uhrauksessa puhdistettua pyhää voita" (*Man before Metals,* p. 190). Otteensa lähdekirjaa ei mainitse tuo ranskalainen darvinisti. Mutta toistamme hänen sanansa näyttääksemme, että valo alkaa koittaa jo materialisteillekin. Adalbert Kühn, kirjassaan *Die Herabkunft des Feuers* pitää näitä kahta merkkiä ja samana kuin Arani'a ja piirtää ne tuon nimen yhteyteen. Hän lisää: „Tämä tulensytytyksen prosessi johti itsestään ihmisiä ajattelemaan sukupuolista synnytystä" j. n. e. Miksikä ei joku arvokkaampi ja salaisempi aate olisi voinut johtaa ihmisiä keksimään tätä symbolia, vaikkapa se yhdessä merkityksessään ja yhdeltä puoleltaan olisikin tekemisissä ihmisen suvunjatkamisen kanssa? Ennen kaikkea se symbolina koskee maailmansyntyä.

„Agni, Akta'n eli voidellun muodossa tuo mieleen Kristuksen", huomauttaa prof. Jolly. „Maajaa muistuttaa Mariaa, Tvashtri Josefia, raamatun puuseppää". *Rig Veedassa* Vishvakarman on ko kein ja vanhin jumalista ja heidän „Isänsä". Hän on „puuseppä eli rakentaja", koska Jumalaa yksijumalaiset kansatkin kutsuvat „Maailman rakennusmestariksi". Kuitenkin alkuperäinen aate on puhtaasti metafyysillinen eikä sillä ole mitään tekemistä myöhempien sukupuoli-ajatusten kanssa.

jojen mukaan. Niin perin vanha ja pyhä on tuo vertauskuva, että tuskin ainoatakaan kaivausta tehdään muinaisten rauniokaupunkien paikalla, missä ei sitä tavattaisi. Joukon tällaisia terrakotta-levyjä, n. k. *fusaioles*, löysi t:ri Schliemann muinaisen Troijan raunioitten *alta*. Molempia muotoja ja tavattiin hyvin runsaasti kaivauksissa; niiden löytö oli taas uusi todistus siitä että muinaiset troijalaiset ja niiden esi-isät olivat puhtaita arjalaisia.

(c) Tshaajaa, niinkuin jo on selitetty, on ihmisen astrali-kuva. Sillä on tämä merkitys sanskritilaisissa teoksissa. Niinpä sanotaan, että Sandshnaa, „henkinen tajunta“, Suurjan eli auringon puoliso, vetäytyi viidakkoon viettämään kieltäytymiselämää, jättäen jälkeensä puolisolleen Tshaajaansa, varjonsa eli kuvansa.

---

16. KUINKA MANUSHJAT [1]) SYNTYVÄT? JÄRJELLÄ VARUSTETUT MANUT, KUINKA NE MUODOSTUVAT? *(a)* ISÄT [2]) KUTSUIVAT AVUKSEEN OMAN TULENSA [3]), JOKA ON MAAN SISÄSSÄ PALAVA TULI. MAAN HENKI KUTSUI AURINKOTULEN [4]) AVUKSEEN. NÄMÄ KOLME [5]) YHTEISPONNISTUKSIN LOIVAT HYVÄN RUUPAN. SE [6]) SAATTOI SEISTÄ, KÄVELLÄ, JUOSTA, LASKEUTUA PITKÄLLEEN TAI LENTÄÄ. KUITENKIN SE OLI YHÄ VAIN TSHAAJAA, TAJUTON VARJO *(b)* . . .

(a) Tässä on taas tarpeen selitys eksoteristen ynnä niiden rinnalla esoteristen pyhien kirjojen valossa ja avulla. Manushjat (ihmiset) ja Manut ovat tässä samaa kuin kaldealainen Adam — joka sana ei kaldealaisilla ja assyrialaisilla ensinkään merkinnyt ensimäistä ihmistä, kuten juutalaisilla, s. o. yhtä ainoata yksilöä, vaan ihmiskuntaa kokonaisuudessaan. Kommentario sanoo, että seitsemästä Dhjaan Tshoohanien järjestöstä eli luokasta neljä luokkaa *„olivat salatun ihmisen esivanhemmat“* (s. o. hieno-aineisen *sisäisen* ihmisen). Kuun Lha't, kuu-henget, niinkuin jo sanottiin, olivat ainoastaan muodon alkuunpanijat, nim. sen mallikuvan, jonka mukaan luonto alotti ulkonaisen työnsä ihmisen muovaile-

---

[1]) Todelliset Manushjat.
[2]) Barhishadit (?).
[3]) Kavjavaahanan, sähkö-tulen.
[4]) Shutshin, auringossa olevan hengen.
[5]) Pitrit ja kaksi tulta.
[6]) Nim. muoto.

misessa. Siksi alku-ihminen esiintyessään oli vain tajuton Bhuuta [1]) eli „haamu". Tämä „luominen" oli epäonnistunut.

(b) Tämä yritys taaskin epäonnistui. Se kuvaa allegorisesti, kuinka turhaan *fyysillinen* luonto ilman avutta kokee rakentaa edes täydellistä eläintä — saatikka ihmistä. Sillä „isät", alemmat enkelit, ovat kaikki luonnonhenkiä; myöskin korkeammilla elementaleilla on oma ominainen järkensä; mutta tämä ei riitä *ajattelevan* ihmisen kyhäämiseksi. Tarvittiin *„elävää* tulta", sitä tulta, mikä antaa ihmistajunnalle itse-havainnon ja itse-tietoisuuden eli Manaksen. Paarvakan ja Shutshin sikiöt ovat eläimellis-sähköinen ja aurinko-tuli, jotka luovat eläimiä, ja siis saattoivat antaa ainoastaan elävän fyysillisen ruumiinrakennuksen tuolle ensimäiselle astraliselle ihmisen mallikuvalle. Ensimäiset Luojat siis olivat alku-ihmisen suhteen Pygmalion'in asemassa: [2]) he eivät kyenneet elävöittämään kuvapatsasta — *älyllisesti.*

Tämä runo on hyvin merkillinen, niinkuin näemme. Se selittää ihmisen elävöittävän prinsipin salaisuuden ja täyttää aukon sen — s. o. korkeamman minän eli ihmis-monaadin — sekä eläin-monaadin välillä, jotka molemmat ovat samaa, vaikka edelliselle on suotu *jumalallinen* äly, jälkimäiselle ainoastaan *vaisto*-kyky. Kuinka tuo erotus on selitettävissä ja kuinka on ilmaistava korkeamman minän olemassaolon perusta ihmisessä?

Kommentario sanoo:

Mahatin pojat antavat ihmis-kasville hengen. Ne ovat vesiä, jotka vuotavat uinuvan elämän kuivalle maankamaralle, ja kipinä, joka elävöittää ihmiseläimen. Ne ovat henkisen ikuisen Elämän Herrat ... (Toisen rodun) alussa muutamat (Herroista) ainoastaan hengittivät omaa ydinolemustansa Manushjoihin (ihmisiin) ja toiset ottivat asuntonsa ihmiseen.

Tämä osottaa, etteivät kaikki ihmiset tulleet „jumalallisten kapinoitsijoiden" ruumistumiksi vaan ainoastaan muutamat heistä. Muut ainoastaan saivat viidennen prinsippinsä elvytetyksi kipinän siihen langetessa, joka selittää, miksi niin suuri ero on ihmisten ja rotujen älynkyvyissä. Jolleivät „Mahatin pojat", allegorisesti

[1]) Ei ole aivan selvää, miksi itämaidentutkijat kääntävät Bhuutat merkitsemään „pahoja henkiä" *Puraanan* käännöksissä. *Vishnu Puraanassa* (I, 5, Wilsonin käännös, Fitzedward Hall'in muist. I. 83) sanoo värsy ainoastaan: „piruja, pelottavan kaltaisia, apinanvärisiä ja lihansyöjiä", ja sana Bhuuta merkitsee Intiassa nykyään „aaveita", eetterisiä eli *astralisia* haamuja, mutta esoterisissa opeissa se merkitsee *elementalisia* periaineita, jotakin hyvin hienosta, yhtenäisestä aineksesta tehtyä ja varsinkin kaikkien ihmisten ja eläinten astralisia „kaksoismuotoja". Tässä kohdassa nämä alkuihmiset ovat ensimäisten eetteristen Dhjaanien eli Pitrien kaksoismuotoja.

[2]) Pygmalion, tarujen mukaan Kypron kuningas, rakastui laatimaansa norsunluiseen Afroditen kuvapatsaaseen, ja jumalatar hänen pyynnöstään teki sen eläväksi ja antoi hänelle puolisoksi. Mutta itse hän ei saanut siihen henkeä. Vrt. Topeliuksen kertomusta Dionista, joka yritti luomaan ihmisen. — Suom.

puhuen, olisi sivuuttaneet väli-maailmat, pyrkiessään älylliseen vapauteen, niin eläin-ihminen ei koskaan olisi kyennyt kohoamaan ylös tämän maan pinnalta ja omilla ponnistuksillaan saavuttamaan korkeinta päämääräänsä. Hänen olisi täytynyt suorittaa aikakautinen toivioretkensä kaikkien olemistasojen kautta puolitajuttomana, jos ei aivan tiedottomana, niinkuin eläimet. Juuri sen kautta että älyllinen elämä kapinoi puhtaan hengen kuolettavaa toimettomuutta vastaan, olemme me mitä olemme — nim. itsetietoisia ajattelevia ihmisiä, joilla on jumalien kyvyt ja mahdollisuudet sekä hyvään että myöskin pahaan. Sentähden Kapinoitsijat ovat meidän Vapahtajamme. Punnitkoot ajattelijat tarkoin tätä, niin yhä useammat salaisuudet heille paljastuvat. Ainoastaan vastakohtien vetovoiman kautta nuo kaksi äärimmäisyyttä — henki ja aine — voivat toisiinsa kytkeytyä maan päällä ja itsetietoisen kokemuksen ja kärsimyksen tulessa yhteen sulatettuina ne pysyvät ikuisessa aviossa. Tämä paljastaa monien tähänasti käsittämättömäin vertaustarujen merkityksen, joita typerästi on kutsuttu „saduiksi".

Se selittää ensinnäkin *Poimanderissa* tavattavan luusunnon, että „taivaallinen ihminen", „Isän poika", joka oli osallinen ainemaailman seitsemän ruhtinaan eli luojan ja hallitsijan luonnosta ja olemuksesta,

> Pistäytyi sopusoinnusta esiin ja murtautuen (seitsemän tulisen) piirin mahdin läpi, näytti ja ilmenti alas-syntyneen luontonsa. [1])

Se selittää joka säkeen hermetisessä kertomuksessa ja myöskin kreikkalaisessa Prometeus-tarussa. Ja kaikkein tärkeintä, se selittää monet allegoriset kertomukset „Taivaan sodista", niinpä Ilmestyskirjankin kertomuksen, sekä kristillisen opinkappaleen „langenneista enkeleistä". Se selittää vanhimpien ja korkeimpien enkeleitten „kapinan" ja mitä merkitsee, että ne heitettiin alas taivaasta helvetin syvyyksiin, s. o. aineeseen. Vieläpä se ratkaisee Assyrian tutkijoiden pulman, kun he George Smith-vainajan lailla ihmettelevät seuraavaa:

> Ensimäinen käsitykseni tästä osasta (kapinasta) oli se, että sota pahoja voimia vastaan tapahtui *ennen luomista*; nyt minä luulen, että se *seurasi* syntiinlankeemus-kertomusta. [2]).

Samassa teoksessa (s. 91) Mr. George Smith toistaa hyvin varhaisesta babylonilaisesta lieriöstä otetun piirroksen, joka esittää pyhän puun, käärmeen, miehen ja naisen. Puulla on seitsemän oksaa; *kolme* miehen puolella, *neljä* naisen puolella. Nämä oksat kuvaavat seitsemää juurirotua, joista *kolmannen* lopussa tapahtui sukupuolten erottuminen ja n. k. „lankeemus" synnytystoimintaan. Kolme varhempaa rotua olivat suvuttomia, sitten mies-naisellisia. Neljässä myöhemmässä rodussa mies ja nainen oli toisistaan erillään. Niinkuin tuo kirjailija sanoo:

---

1) Kts. *Poimander*, Everardin käännös, II, 17—29.
2) *Chaldean Account of Genesis*, p. 92.

Lohikäärme, joka kaldealaisessa luomiskertomuksessa viekottelee ihmisen syntiin, on Tiamat, meren ja Kaaoksen elollisprinsippi . . . joka vastusti jumalia maailman luomisessa. [1])

Tämä on erehdys. Lohikäärme on miehinen prinsippi, miehen elin, persoonituna eli oikeammin *eläimellistettynä*; ja Tiamat, „kaaoksen (Syvyyden, Abyssoksen) hengen ruumistuma" on naisprinsippi, kohtu. Nimitys „Kaaoksen ja epäjärjestyksen henki" viittaa siihen järjenhämmennykseen, mikä siitä johtui. Se on aistillinen, puoleensa vetävä, magnetinen prinsippi, joka lumoo ja viettelee, se on aina-elävä aktivinen aines, joka syöksee koko maailman epäjärjestykseen, kaaokseen ja syntiin. Käärme viettelee naisen, mutta nainen viettelee miehen, ja molempia kohtaa karmallinen kirous, vaikka se onkin ainoastaan luonnollinen tulos matkaansaatetusta syystä. George Smith lausuu:

On ilmeistä, että lohikäärmekin tulee osalliseksi syntiinlankeemuksen kirouksesta, ja että jumalat (Elohim, jotka ovat kateellisia nähdessään savi-ihmisen tulevan puolestaan Luojaksi, niinkuin kaikki eläimet) manaavat ihmiskunnan päälle kaiken sen pahan, mikä nyt ihmisiä raatelee. Viisaus ja tieto tulee häntä turmelemaan, hän saa kokea perheriitoja, joutuu sorron alaiseksi· herättää jumalien vihan . . . hän pettyy haluissansa, lausuu *hyödyttömiä rukouksia* . . . ja yhä eteenpäin hän tulee syntiä tekemään. Epäilemättä seuraavat säkeet jatkaisivat tätä luetteloa, mutta tässä taas keskeytyy kertomuksemme ja alkaa uudestaan vasta siinä kun jumalat valmistuvat sotimaan pahan valtoja vastaan, joita Tiamat (nainen) johtaa. [2])

Tämä kertomus on jäänyt pois I Moos. kirjasta yksijumalaisuuden eduksi Mutta on hyödytön menettely — ja epäilemättä aiheutunut pelosta ja dogmatisen uskonnon hellimisestä kaikkine sen taikauskoineen — kun koetetaan entiselleen palauttaa kaldealaiset katkelmat Moos. kirjain avulla, vaikka jälkimäinen teos on paljon myöhempi kuin mikään katkelmista ja pitäisi itse saada niistä selityksensä.

---

[1]) *Ibid. loc. cit.*
[2]) *Ibid. loc. cit.*

17. HENKÄYS[1]) KAIPASI MUOTOA; ISÄT ANTOIVAT SEN. HENKÄYS KAIPASI KARKEATA RUUMISTA; MAA SEN MUOVAILI. HENKÄYS KAIPASI ELONHENKEÄ; AURINKO-LHAT SEN PUHALSIVAT MUOTOON. HENKÄYS KAIPASI RUUMIINSA KUVASTUSTA.[2]) „ME ANNAMME SILLE OMAMME", SANOIVAT DHJAANIT. HENKÄYS KAIPASI HIMOJEN VÄLINETTÄ.[3]) „SIINÄ ON!" SANOI VESIEN KUIVATTAJA.[4]) MUTTA HENKÄYS KAIPASI JÄRKEÄ KAIKKEUDEN TAJUAMISEKSI. „ME EMME VOI SITÄ ANTAA" — SANOIVAT ISÄT. „MINULLA EI KOSKAAN OLE OLLUT SITÄ" — SANOI MAAN HENKI. „MUOTO PALAISI POIS, JOS MINÄ ANTAISIN OMANI" — SANOI TULI[5])... IHMINEN[6]) JÄI TYHJÄKSI TAJUTTOMAKSI BHUUTAKSI...[7]) NÄIN OVAT LUUTTOMAT ANTANEET ELÄMÄN NIILLE, JOISTA[8]) TULI LUURAKENTEISIA IHMISIÄ KOLMANNESSA.[9])

Koska täydellinen selitys tarjotaan V Runoon liittyvissä kommentarioissa, riittää tässä vain muutama huomautus. Alkuperäisen fyysillisen ihmisen eli hänen ruumiinsa „isä" on auringossa asuva elollis-sähkö-prinsippi. Kuu on sen „äiti", koska kuussa on se salaperäinen voima, jolla on niin tuntuva vaikutus ihmisen raskausaikaan ja synnytykseen, järjestäen sitä, samoinkuin se vaikuttaa kasvien ja eläinten kasvuun. „Tuuli" eli eetteri, joka tässä tapauksessa on välittäjänä siirtämässä noita vaikutuksia kahdesta valonantajasta ja levittämässä niitä yli maan, nimitetään „hoitajaksi"[10]) eli „imettäjäksi", mutta vasta „henkinen tuli" tekee ihmisestä täydellisen jumalallisen olennon.

Mitä on sitten tuo „henkinen tuli"? Alkemiassa se on ylimalkaisesti katsoen vety, mutta esoterisesti ja todellisesti se on vuodatus eli säde, joka lähtee vedyn ydinolemuksesta, „ensimäisen elementin Dhjaanista". Vety on *kaasua* ainoastaan meidän maisella tasollamme. Jo kemiassakin vety „on oikeastaan ainoa olevainen aineen muoto, niinkuin me ainetta käsitämme"[11]) ja on hyvin läheistä sukua protylille, joka on meidän Lajam. Se on sekä ilman että veden, niin sanoaksemme, isä ja synnyttäjä eli oikeammin Upaadhi (perusta) ja on itse

[1]) Ihmis-monaadi.
[2]) Astrali-varjoa.
[3]) Kaama Ruupaa.
[4]) Shutshi, intohimon ja eläimellisen vaiston tuli.
[5]) Aurinko-tuli.
[6]) Syntyvä ihminen.
[7]) Tämä lause jäänyt painettaissa pois aikaisemmin siv. 27 — Suom.
[8]) Myöhemmin.
[9]) Rodussa.
[10]) Kts. 22 säettä.
[11]) Kts. W. Crookes'in kirjaa *Genesis of the Elements*, p. 21.

asiassa „tuli, ilma ja vesi": *yksi* kolmine olemuspuolineen; kas siinä kemian ja alkemian kolminaisuus. Ilmennyksen eli aineen maailmassa se on itsekohtaisen ja puhtaasti henkisen olemusperustan ulkokohtainen symboli ja sen aineellinen ulosvuodatus, joka olemusperusta on itse noumenoiden valtakunnassa. Hyvin saattoi Godfrey Higgins verrata vetyä kreikkalaisten *To On*'iin, „Ainoaan (olevaiseen)" ja pitää sitä yhtenä sen kanssa. Sillä niinkuin hän huomauttaa, vety *ei ole* vettä, vaikka se synnyttää veden; vety ei ole tulta, vaikka se ilmentää eli luo tulen; [1]) eikä se ole ilma, vaikka ilmaa voidaan pitää veden ja tulen yhtymisen tuotteena — koska vetyä löytyy ilmakehän vesi-aineksissa. Se on kolme yhdessä.

Jos tutkitaan vertailevaa jumalsynty-oppia, voi helposti huomata, että näiden „tulien" salaisuutta opetettiin kaikkien muinaiskansojen mysterioissa, mutta varsinkin Samothrakessa. Ei ole vähintäkään epäilystä, että Kabirit, kaikkein salaisimmat muinaisista jumalkäsitteistä, ollen samalla jumalia ja ihmisiä, suuria jumalvoimia ja titaaneja, ovat samat kuin Kumaarat ja Rudrat, joiden päänä on Kaarttikeeja — myöskin yksi Kumaara. [2]) Tämä on aivan selvää jo eksoterisesti, ja nämä hindulaiset jumalat ovat, niinkuin Kabirit, *luonnon kaikkein salaisimpien Mahtien personoidut pyhät Tulet.* Arjalaisen rodun monet haarat sekä Aasian että Europan puolella, sekä hindulaiset että kreikkalaiset, tekivät parastansa salatakseen näiden oikean luonteen ja jos mahdollista niiden tärkeyden.

Kuten Kumaaroitten, siten myös Kabirien luku on epävarma. Muutamat sanovat, että niitä oli vain kolme tai neljä; toiset sanovat seitsemän. Axierus, Axiocersa, Axiocersus ja Casmilus voivat hyvinkin edustaa neljän Kumaaran vastaavaisuuksia — jotka olivat Sanat-Kumaara, Sananda, Sanaka ja Sanaatana. Ensinmainitut jumalat, joiden isäksi sanottiin Vulcanusta, sekottuivat usein Dioskuureihin, Korybanteihin, Anakteihin j. n. e. Aivan samoin Kumaarat, joiden isä muka oli Brahmaa — eli oikeammin „hänen vihansa liekki", joka sai hänet toimittamaan yhdeksännen eli Kaumaara luomisen, mistä tuloksena oli Rudra eli Niilaloohita (Shiva) ja Kumaarat — sekotettiin usein Asuroihin, Rudroihin ja Pitreihin, siitä yksinkertaisesta syystä, että ne kaikki ovatkin yhtä — s. o. toisiinsa suhtautuvia voimia ja tulia. Ei ole tässä tilaisuutta kuvailla näitä „tulia" ja niiden todellista merkitystä, vaikka me mahdollisesti sen teemme, jos tämän teoksen jatko koskaan tulee julkaistuksi. Sillävälin lisättäköön muutamia muita selityksiä.

Kaikki edelläoleva on täynnä mysterioita, jotka ovat jätettävät tutkijan oman aavistuskyvyn ratkaistavaksi enemmän kuin sitä selitetään. Jos hän tahtoo

---

[1]) Vety on näet herkästi palava, synnyttäen palaessaan vettä — Suom.

[2]) Nähtävästi Kabirien ja Kumaaroiden kanssa on tekemisissä muinaissuomalainen Kave, joka on yhtä salaperäinen nimitys. Sitä käytetään Luonnottarista, mutta myös Ilmatar Emosta sekä Väinämöisestä, ollen siis mies-naisellinen. — Suom.

oppia jotakin tulien salaisuudesta, kysyköön neuvoa eräistä alkemistien teoksista, jotka oikein kyllä yhdistävät tulen jokaiseen luonnon elementtiin, niinkuin salatieteilijät tekevät. Lukija muistakoon, että muinaiskansat ajattelivat uskontoa, luonnontieteitä ja filosofiaa mitä likeisimmin ja erottamattomasti toisiinsa liittyvinä Aesculapius oli Apollon — auringon eli elämän-tulen — poika; Apollo oli samalla Heelios, Pythios ja orakkeli-viisauden jumala. Eksoterisissa uskonnoissa samoinkuin esoterisessa filosofiassa elementit — varsinkin tuli, vesi ja ilma — tehdään meidän *viiden fyysillisen aistimen* synnyttäjäksi, ja sentähden salatieteellisesti yhdistetään näihin suoranaisesti. Nämä fyysilliset aistimet kuuluvatkin vielä myöhempään luomiseen kuin siihen, jota *Puraanoissa* kutsutaan Pratisargaksi eli „toiseksi luomiseksi". „*Nestemäinen tuli lähtee jakautumattomasta tulesta*", sanoo salatieteellinen oppilause,

Ympyrä on Ajatus; *halkaisija (eli viiva) on Sana ja niiden yhdistys on Elämä.*

Kabbalassa Bath-Kol on jumalallisen Äänen eli Alkuvalon, Shekina'n tytär. *Puraanoissa* ja hindulaisissa eksoterisissa opeissa Vaatsh, Ääni, on Brahmaan naisellinen Logos — muunnos Aditista, Alkuvalosta. Ja jos Bath-Kol juutalaisessa mystikassa on taivaasta korvin kuuluva yli-luonnollinen ääni, joka „valitulle kansalle" paljastaa pyhät traditsionit ja lait, niin sekin vain soveltuu siihen, että Vaatshia jo ennen juutalaisten aikaa kutsuttiin „*Veedojen* äidiksi", joka astui Risheihin ja inspiroi heitä ilmestyksillään. Aivan yhtäläisesti Bath-Kolin sanotaan inspiroineen Israelin profettoja ja juutalaisten ylimmäisiä pappeja. Ja molemmat ovat vielä tänä päivänä olemassa noiden kansojen pyhissä vertauskuvastoissa, koska muinaiskansat yhdistivät äänen eli puhekyvyn avaruuden eetteriin, ja sanoivat *äänen* sen ominaisuudeksi. Sentähden tuli, vesi ja ilma ovat alkuperäinen kosmillinen kolminaisuus.

Minä olen sinun ajatuksesi, sinun Jumalasi, vanhempi kuin kosteuden prinsippi, (minä olen) *Valo, joka säteilee pimeydessä* (kaaoksessa), ja loistava Jumalan Sana (Ääni) on Jumaluuden poika. [1])

Meidän on siis hyvin tutkittava „ensimäistä luomista", ennenkuin voimme ymmärtää toisasteista. Ensimäisellä rodulla oli kolme *elementtien aihetta*, mutta *ei mitään tulta* vielä; sillä muinaiskansojen käsityksen mukaan ihmisen kehitys

---

[1]) *Poimander*, I, 6. Hinduismin vastustajat saattavat kutsua ylläolevaa panteismiksi, monijumaluudeksi tai miksi vain haluavat. Jollei tiede ole kokonaan ennakkoluulojen sokaisema, on se tässä kertomuksessa löytävä syvää tietoa luonnontieteistä ja fysikasta yhtä hyvin kuin metafysikasta ja sielutieteestä. Mutta tämän keksimiseksi on tutkittava noita personoitumia ja muutettava ne kemiallisiksi atomeiksi. Silloin huomataan, että se voi tyydyttää sekä fyysillistä ja aivan materialistista tiedettä että myös niitä, jotka kehityksessä näkevät „Suuren Tuntemattoman Syyn" työalan, sen ilmiöllisiltä ja harhanomaisilta puolilta.

ja hänen henkisten ja fyysillisten aistimiensa kasvu ja kehitys kävi elementtien kehityksen jälessä tämän maapallon kosmillisella tasolla. Kaikki lähtee Prabhavaapjajasta, niiden luovien ja tajuavien kykyjen kehityksestä, jotka ovat jumalissa ja vieläpä n. k. Luovassa Jumaluudessa itsessään. Tämä huomataan niistä nimistä ja nimityksistä, jotka eksoterisissa kirjotuksissa annetaan Vishnulle. Niinkuin orfeolaisten Prootologos („ensimäinen Logos"), niin hänkin on Puurvadsha, „ennen kaikkea syntyä oleva" ja muitakin nimiä hänelle annetaan, jotka laskeutuessaan alemmaksi yhä enemmän yhdistävät hänet aineeseen.

Seuraava rinnakkais-taulukko voidaan asettaa elementtien ja aistimien kehityksen välillä eli kosmillis-maallisen „ihmisen", s. o. „hengen" ja kuolevaisen fyysillisen ihmisen välillä.

1.	Eetteri . . .	Kuulo . . .	Ääni
2.	Ilma	Tunto . . .	Ääni, ja kosketus.
3.	Tuli eli valo . .	Näkö . . .	Ääni, kosketus ja väri
4.	Vesi	Maku . . .	Ääni, kosketus väri ja maku.
5.	Maa	Haju-aisti . .	Ääni, kosketus, väri, maku ja haju.

Niinkuin näkyy, kukin uusi elementti liittää edeltäjiensä ominaisuudet omiinsa; samaten jokainen juurirotu liittää kunkin edellisen rodun perusaistimen omaansa. Sama pitää paikkansa ihmisen seitsenäisessä „luomisessa", sillä hän kehittyy vähitellen seitsemässä asteessa ja samojen perusteiden mukaan, niinkuin edempänä näytetään.

Siis vaikka Jumalat eli Dhjaan Tshoohanit (Deevat) lähtevät Ensimäisestä Syystä — joka ei ole Parabrahman, sillä Parabrahman on KAIKKISYY eikä sitä voi kutsua „*ensimäiseksi* syyksi" — jota Ensimäistä Syytä brahmalaisissa kirjoissa kutsutaan Dshagad Jooniksi, „Maailman Kohduksi", niin ihmiskunta sitävastoin lähtee Kosmoksessa toimivista aktivisista voimista. Mutta ihmiset eivät olleet ensimäisen ja toisen juurirodun aikana fyysillisiä olentoja vaan ainoastaan tulevien ihmisten *aiheita;* he olivat Bhuutoja, jotka lähtevät Bhuutaadista, „alkuperästä" eli „alkupaikasta, mistä elementit saivat alkunsa". Sentähden ihmiset kuten kaikki muut lähtevät Prabhavaapjajasta, „siitä paikasta, missä on kaikkien olioitten synty ja missä myös on niiden purkautuminen", niinkuin *Vishnu Puraanan* kommentatori selittää. Siitä myöskin lähtevät meidän fyysilliset aistimemme. Vieläpä siitä lähtee korkein „luotu" Jumaluus, meidän viisaustieteemme mukaan. Ollen yhtä Universumin kanssa, joko kutsumme häntä Brahmaaksi, Iishvaraksi tai Purushaksi, hän on ilmennyt Jumala — siis „luotu" eli rajotettu ja ehdonalainen. Tämä on helposti todistettavissa jo eksoteristen oppien nojalla.

Kun Brahma'a (neutria eli abstraktista) ensin on kutsuttu *tutkimattomaksi,* ikuiseksi ja se oltuaan Pundariikaaksha, „korkein ja häviämätön kirkkaus", ja

Sadaika-Ruupa, „vaiheeton" eli „muuttumaton" Luonto, on saanut nimekseen Eekaaneeka-Ruupa, „sekä yksinäinen että moninainen", niin hän, Syy, sulautuu omiin vaikutuksiinsa, ja hänen nimensä asetettuina esoteriseen järjestykseen, ovat seuraavat alenevassa asteikossa:

Mahaapurusha eli Paramaatman . .	Korkein Henki.
Aatman eli Puurvadsha (Prootologos)	Luonnon elävä Henki.
Indrijaatman eli Hrishiikeesha . .	Henkinen eli älyinen sielu (yhtä aistimien kanssa).
Bhuutaatman	Elävä eli Elo-Sielu.
Ksheetradshna	Ruumistunut Sielu eli hengestä ja aineesta muodostunut Universumi.
Bhraantidarshanatah	Väärä Käsitys — Ainemaailma.

Viimeinen nimi merkitsee jotakin, mikä havaitaan eli tajutaan väärän eli erehtyneen käsityksen nojalla, ikäänkuin se olisi aineellinen muoto, vaikka se todellisuudessa on Maajaa, harha, niinkuin kaikki meidän fyysillisessä maailmassamme.

Tarkoin yhdenmukaisesti tämän Brahman ominaisuuksien kanssa tapahtuu Dhjaan Tshoohanisten olemusten kehitys sekä henkisissä että aineellisissa maailmoissa; näiden ominaisuudet taas vuorostaan heijastuvat ihmiseen kokonaisesti ja kuhunkin hänen prinsipeistään. *Jokainen ihmisen prinsipeistä sisältää itsessään samassa sarjajärjestyksessä osan Dhjaan Tshohanien eri „tulista" ja elementeistä.*

V RUNO.

Toisen rodun kehitys.

18. Joogan pojat. 19. Suvuton toinen rotu. 20. „Hämärän poikien" pojat. 21. „Varjo" eli astrali-ihminen vetäytyy sisäänpäin ja ihminen kehittää fyysillisen ruumiin itselleen.

18. ENSIMÄISET[1]) OLIVAT JOOGAN POIKIA. HEIDÄN POIKANSA OLIVAT KELTAISEN ISÄN JA VALKOISEN ÄIDIN LAPSIA.

Myöhemmässä kommentariossa käännetään tämä lause näin:

Auringon ja kuun pojat, eetterin (eli „tuulen") kasvatti (a) . . .

He olivat Herrojen varjojen varjoja. (b) He (varjot) laajenivat. Maan henget heidät vaatettivat; auringon Lhat lämmittivät heitä (s. o. säilyttivät elontulen

---

[1]) Nim. ensimäinen rotu.

syntyvissä fyysillisissä muodoissa). Henkäyksillä oli elämä, mutta ei älyä. Heillä ei ollut tulta eikä vettä itsellään (c).

(a). Muistettakoon tässä yhteydessä Hermeksen „smaragdi-taulua", jonka esoteriseen merkitykseen johtaa seitsemän avainta. Alkemiallinen avain on hyvin tunnettu tutkijoille, antropologinen (ihmistieteellinen) avain annettakoon tässä. Siinä mainittu „yksi olio" on ihminen. Sanotaan:

Tuon yhden ainoan olion isä on aurinko; sen äiti on kuu; tuuli kantaa sitä helmassaan ja sen kasvattaja on henkinen maa.

Tämän salaisessa tulkinnassa lisätään: „ja *henkinen* tuli on sen opettaja (Guru)".

Tämä tuli on korkeampi minä, henkinen minuus eli se, mikä ikuisesti jälleensyntyy alempien personallisten minuuksiensa vaikutuksesta, jotka kussakin syntymässä muuttuvat ja ovat täynnä Tanhaa eli elämänhalua. On kummallinen luonnonlaki, että tällä tasolla korkeampi (henkinen) luonto on ikäänkuin alemman luonnon orjana. Jollei minuus pakene Aatmaan, KAIKKI-HENGEN turviin, ja kokonaan uppoudu sen olemukseen, voi personallinen minä vietellä sen katkeran tuhon omaksi. Tätä tutkija ei voi perinpohjin ymmärtää, jollei hän tutustu kehityksen mysterioon — joka kehitys tapahtuu kolmea uraa, henkistä, sielullista ja fyysillistä, myöten.

Se, mikä sysää eteenpäin ja pakottaa kehittymään, s. o. yllyttää ihmisen kasvua ja kulkua täydellisyyttä kohti, on ensiksikin monaadi eli se, mikä monaadissa itsetiedottomasti toimii siinä asuvan voiman kautta; ja toiseksi alempi, astrali-ruumis eli *personallinen* minä. Edellinen, joko se on suletttu kasvin tai eläimen ruumiiseen, on varustettu voimalla ja on itse se voima. Ollen yhtä KAIKKI-VOIMAN kanssa, joka, niinkuin sanottu, olennaisesti asuu monaadissa, se on kaikkivoipa Aruupa- eli muodottomalla tasolla. Meidän tasollamme sen ydinolemus on liian puhdas ja siksi se yksilöllisesti tulee toimettomaksi, vaikka sillä yhä on kaikki mahdollisuus. Ottakaamme esimerkki. Auringonsäteet, jotka vaikuttavat kasvikunnan elämään, eivät valitse toista tai toista kasvia antaakseen sille valoaan. Vedä kasvi juurineen maasta ja siirrä se sellaiseen maaperään, jonne ei yksikään päivänsäde yllä, niin aurinko ei sitä seuraa. Niin on myös laita Aatman'in: jollei korkeampi minä suuntaudu ja vetäydy aurinkoaan — monaadia — kohti, niin alempi, personallinen minä pääsee siitä voitolle joka tapauksessa. Sillä tuo alempi minä hurjassa itsekkyydessään ja eläimellisessä halussaan tajuttomaan elämään (Tanha), on „majan rakentaja", niinkuin Buddha sitä kutsuu *Dhammapadassa* (säe 153, 154). Siitä johtuu lause, että maan henget vaatettivat varjot ja laajensivat niitä. Näiden „henkien" joukkoon kuuluvat ajottaisesti inhimilliset astrali-minät, ja ne myös antavat eli rakentavat ihmisen

fyysillisen majan, monaadin ja sen tietoisen prinsipin Manaksen asuttavaksi. Mutta „auringon“ Lhat eli henget lämmittävät varjoja. Tämä on jo fyysillisesti ja kirjaimellisesti totta. Metafyysillisesti eli sielun ja hengen tasolla se on yhtä totta, sillä Aatman yksin *lämmittää* sisäistä ihmistä, s. o. valaisee sitä jumalallisen elämän säteellä, ja se yksin voi antaa sisäiselle ihmiselle eli ruumistuvalle minälle kuolemattomuuden. Siis me huomaamme, että ensimäisen kolmen ja puolen juurirodun aikana, aina keski- eli käännekohtaan asti, on rotujen muovailijoina „esivanhempien“ eli kuu-pitrien astrali-varjot. Nämä rakentavat fyysillisen ruumiin ja vähitellen pakottavat sen kehittymään täydellisyyttä kohti — vaikkapa sen kustannuksella vastaavassa määrässä katoaa henkisyys. Sitten käännekohdasta alkain korkeampi minä eli ruumistuva prinsippi, Nous eli järki, on se, joka hallitsee eläimellistä minää ja ohjaa sitä, milloin se itse ei joudu alemman minän heiteltäväksi. Sanalla sanoen henkisyys on nyt nousemassa ja eläimellisyys ja fyysillisyys pidättää sitä tasaisesti edistymästä kehityksen tieltä, ainoastaan silloin kun personallisuuden itsekkäisyys on niin peräti saastuttanut sisäistä ihmistä kuolettavalla myrkyllään, että ylöspäinen vetäymys on kadottanut kaiken tehonsa ajattelevaan järki-ihmiseen nähden. Suoraa totuutta puhuen, pahe ja pahuus ovat epänormaalia, luonnotonta ilmennystä tällä nykyisellä ihmiskehityksen kohdalla — ainakin niiden pitäisi olla sitä. Se tosiasia että ihmiskunta ei milloinkaan ole ollut itsekkäämpi ja paheellisempi kuin se on nyt — kun sivistyskansat ovat onnistuneet tekemään itsekkyydestä siveellisen ominaisuuden ja paheesta taiteen — on lisätodistus tuon ilmiön poikkeusasemasta.

Koko suunnitelma löytyy kaldealaisessa *Lukujen Kirjassa* ja vieläpä *Zoharissa,* jos vain ymmärretään niiden ilmestyksentapaisia viittauksia. Ensimäisenä on Ain Suf, „salatuista salatuin“, sitten *Piste,* Sefira ja myöhemmät Sefirothit; senjälkeen Atzilatinen maailma, *ulosvuodatuksen maailma,* joka synnyttää kolme muuta maailmaa — ensiksi briatisen maailman, jota kutsutaan Valtaistuimeksi, puhtaitten henkien asunnon; toiseksi *muodostuksen maailman* eli jetziratisen, niiden enkelien asunnon, jotka lähettivät esiin kolmannen, *toiminnan maailman,* asiatisen maailman, joka on maapallo eli *meidän* maailmamme; ja kuitenkin sanotaan tästä maailmasta — jota myös kutsutaan Klifoth'iksi ja joka sisältää (kuusi muuta) piiriä גלגלים ja aineen, että se on „Pimeyden Ruhtinaan“ asuinsija. Tämä on lausuttu niin selvästi kuin on mahdollista, sillä Metatron, toisen, briatisen eli ensimäisen asuttavan maailman enkeli merkitsee Lähettiläs, *Αγγελος,* enkeli, ja sitä kutsutaan suureksi Opettajaksi; ja hänen allaan ovat kolmannen jetziratisen maailman enkelit, joiden kymmenen ja seitsemän luokkaa ovat Sefirothit. [1]) Heistä sanotaan:

[1]) Sitä kuvaa pythagoralainen kolmio, jossa on kymmenen jodia, ja kolmion ja neliön seitsemän pistettä.

He asuvat tässä maailmassa eli elähyttävät sitä olennaisina *(olentoina* ja*) älyinä* ja niiden *vastaavaisuudet* ja loogilliset *vastakkaisuudet* asuvat kolmannessa asuttavassa maailmassa, jota kutsutaan asiatiseksi.

Näitä „vastakkaisuuksia“ kutsutaan „kuoriksi“ קליפות eli deemoneiksi, [1]) jotka asuvat seitsemässä alueessa, nimeltä Sheba Hakhaloth, jotka yksinkertaisesti ovat maapallomme seitsemän vyöhykettä. [2]) Heidän ruhtinastaan kutsutaan Kabbalassa Samael'iksi, Kuolonenkeliksi, joka myös on viettelevä käärme, Saatana; mutta tämä Saatana on myös Lucifer, kirkas valonenkeli, valon ja elämän tuoja, „sielu“, joka on Pyhistä eli muista enkeleistä vieraantunut joksikin ajaksi, *odottaen sitä aikaa,* jolloin hekin laskeutuisivat maan päälle ruumistumaan vuorostaan.

Viisauden Kirja opettaa, että

Kaikki sielut (monaadit) ovat ennen olemassa vuodatusten maailmassa (8: 20).

Ja Zohar opettaa, että „sielussa“ on *todellinen ihminen* s. o. Minuus ja tietoinen *Minä olen,* Manas.

Näin sanoo Josefus, toistaen essealaisten oppia:

(Sielut) laskeutuvat alas puhtaasta ilmasta *ruumiisiin kytkettäviksi.* [3])

Ja Filo lausuu, että:

Ilma on täynnä (sieluja) ja ne jotka olivat lähinnä maata, laskeutuvat alas sidottavaksi kuolevaisiin ruumiisiin, ja palaavat siten ruumiisiin, haluten elää niissä. [4])

Sentähden että ihmismuodossa ja ihmismuodon kautta he tulevat *kehittyviksi* olennoiksi, jotavastoin enkelien luonto on aivan *paikaltaan siirtymätön.* Sentähden ihmisellä on mahdollisuus kohota enkelien kykyjä korkeammalle. Intian vihityt sanovatkin, että brahmini, „kahdesti syntynyt“, hallitsee jumalia eli Deevoja, ja Paavali toistaa tämän *korintolais-kirjeessä:*

Ettekö tiedä, että me (Vihityt) tulemme tuomitsemaan enkeleitä? (1 Kor. 6: 3).

Lopuksi kaikista muinaisista pyhistä kirjoista ja luomiskertomuksista näkyy, että ihminen kehittyi ensinnä *loistavana ruumiittomana muotona,* jonka mukaan

---

[1]) Tästä johtuu kabbalistinen nimitys „kuoret“, jolla tarkotetaan astralimuotoa, Kaama Ruupaksi kutsuttua ruumista, minkä korkeammat enkelit (ylemmän Manaksen muodossa) jättävät jälkeensä, lähtiessään Deevakhaniin, eroten entisestä olinpaikastaan.

[2]) Mackenzie'n *Royal Masonic Cyclopaedia,* pp. 409—411.

[3]) *De Bell. Jud.* II, 12.

[4]) *De Gignat.* p. 222 C; *De Somniis,* p. 455 D. Tämä näyttää, että essealaiset uskoivat jälleensyntymiseen ja uudistuviin ruumistuksiin maan päällä, niinkuin Jeesuskin teki, joka voidaan todistaa itse uudesta testamentista.

rakentui hänen fyysillinen ruumiinsa, niinkuin sula metalli valetaan kuvanveistäjän muottiin. Se tapahtui maallisen eläimistön alempien muotojen ja tyyppien toimesta, niiden kautta ja niistä. Näin sanoo *Zohar* :

Sielu ja *muoto* laskeutuessaan maan päälle, puki ylleen maisen puvun.

Ihmisen protoplastillinen (alkumuotoinen) ruumis ei muodostunut siitä aineesta, josta meidän kuolevainen rakenteemme on laadittu.

Kun Adam asui Edenin paratiisissa, oli hän puettu taivaalliseen pukuun, joka on taivaallinen valoverho . . . *valo siitä valosta, joka loisti Edenin puutarhassa.* Ihmisen (taivaallisen Adamin) *loivat* jetziratisen maailman kymmenen Sefirothia, ja vielä alemman maailman seitsemän enkeliä synnytti *yhteisvoimallansa* maisen Adamin. Ensiksi Samael lankesi ja sitten *petti* (?) ihmisen ja saattoi hänetkin lankeemaan.

(b) Lause „He olivat *Herrojen* varjojen varjoja" — s. o. niiden esivanhempien, jotka ihmisen loivat omista astraliruumiistaan — selittää erään yleisen uskon. Itämailla uskotaan, ettei Deevoilla ole mitään omaa „varjoa". „Deevat eivät luo mitään varjoa", ja tämä on varma merkki *hyvästä, pyhästä hengestä.*

(c) Miksikä niillä „ei ollut tulta eikä vettä itsellään"? [1]) Sentähden että mitä vety on elementeille ja kaasuille ulkokohtaisella tasolla, sitä on sen ydinolemus (noumenon) älyllisten ja itsekohtaisten ilmiöitten maailmassa. Sillä sen kolmiyhteinen uinuva luonto kuvastuu kolmeen toimivaan vuodatukseen, jotka lähtevät ihmisen kolmesta korkeammasta prinsipistä, nim. hengestä, sielusta ja älystä, eli Aatmaa, Buddhi ja Manas. Se on ihmisen henkinen ja myöskin aineellinen perusta. Alkeellinen ihminen, jota ennen on elättänyt „ilma" eli „tuuli", tulee myöhemmin täydelliseksi ihmiseksi; nim. silloin kun „henkinen tuli", hänen Itsessään olevan „Kolmiyhteisen" ydinolemus, kehittyy ja hän saapi sisäiseltä Itseltään eli Opettajaltaan itsetietoisuus-viisauden, jota hänellä ei ollut

---

[1]) Tätä tukee, niinkuin olemme näyttäneet, 1 Moos. kirjan esoterinen tulkinta. Siinä eläimet luodaan „Tomu-Adamin" jälkeen, vieläpä kasvullisuuskin on maassa, ennenkuin „taivaat ja maa luotiin" (2: 5). Mitä tämä kuollut kirjainmuoto saattaa merkitä, jollei omaksuta sen salatieteellistä tulkintaa — nim. että tässä neljännessä kierroksessa maapallo oli kasvien peitossa ja ensimäinen (astralinen) ihmiskunta oli alkanut melkein ennenkuin mitään saattoi sen päällä kasvaa ja kehittyä? Sitäkö että ruoho oli maan päällä, ennenkuin maapallo oli luotukaan? Ja kuitenkin on 2 luvun 6:nnen värsyn merkitys aivan selvä, että „sumu nousi maasta ja kasti kaiken maan", ennenkuin oli satanut, ja saattoi puut y. m. kasvamaan. Se näyttää myöskin, minkälaisella geologisella ajalla se tapahtui, ja vieläpä mitä tarkotetaan „taivaalla" ja „maalla". Taivas merkitsi pilvikattoa ja maa kuivaa, *kuorettunutta* maata, joka on vapautunut huokuvista huuruistaan. Sitäpaitsi tutkijan on pidettävä mielessään, että Adam Kadmon, 1 Moos. 1 luvun „mies ja vaimo" ei ole mikään fyysillinen ihmisolento, vaan Elohimien lauma, joiden joukossa oli Jehovah itse. Siksi eläimet, jotka tuossa luvussa mainitaan „luotuina" ennen ihmistä kuolleen kirjaimen mukaan, eivät olleet mitään eläimiä vaan eläinradan merkkejä ja muita taivaankappaleita.

alussa. Tässä on taas jumalallinen Henki auringon eli tulen symbolisoimana; jumalallista Sielua vastaa vesi ja kuu, jotka edustavat Pneuman isää ja äitiä, ja inhimillistä sielua eli älyä symbolisoi tuuli eli ilma, sillä Pneuma merkitsee „henkäystä“.

Sentähden *smaragdi-taulussa*, joka tosin on tullut turmelluksi kristittyjen käsissä, sanotaan:

Korkein pitää yhtä alimman kanssa ja alin korkeimman kanssa; saadakseen aikaan tuon ainoan totisesti ihmeellisen teoksen — (joka on ihminen).

Sillä Khiramin eli Kabbalan „kuningas Hiramin“ salainen teos: „yksi ytimeltään, mutta kolme olemuspuoliltaan“ on kaikkiallinen Tekijä eli „Viisasten kivi“. Tuon „salaisen työn“ päätekohtana on henkinen täydellinen ihminen, viivan toisessa päässä; kolmen elementin yhdistys on salatieteellinen „hajotusaine“ [1]) maailmansielussa, kosmillisessa sielussa eli astralivalossa, viivan toisessa päässä; ja aineellisella tasolla se on vety suhteessaan muihin kaasuihin. *TO ON* [2]) totisesti; se YKSI, „jota ei kukaan ole koskaan nähnyt paitsi Poika“. Tämä lause koskee sekä metafyysillistä että fyysillistä Kosmosta ja sekä henkistä että aineellista ihmistä. Sillä kuinka voisi ihminen ymmärtää TO ON'ia, „ainoata Isää“, jos hänen Manaksensa, „Poika“, ei tulisi *(ikäänkuin)* „yhdeksi Isän kanssa“ ja tämän yhteensulautumisen kautta saisi valoa jumalalliselta Opettajaltaan eli Gurultaan — Aatmaa-Buddhilta?

Niinkuin sanovi kommentario:

Jos tahdot ymmärtää TOISASTEISTA (n. k. „Luomista“), oi Lanuu, niin opi ensin tutkimaan sen suhdetta ENSIMÄISEEN.

Ensimäisellä rodulla oli kolme elementtiä mutta ei ollut *elävää* tulta. Miksikä ei? Sentähden että:

„Me sanomme *neljä* elementtiä, Poikani, mutta meidän tulisi sanoa kolme“, lausuu Hermes Trismegistus. „Ensimäisessä piirissä“ eli luomisessa se, mikä on merkitty tarkottaa „Juurta“, niinkuin myös toisasteisessa.

Siis alkemiassa eli länsimaisessa hermetismissä — joka on toisinto itämaisesta esoterismista — me löydämme;

X		X
Tulikivi (rikki)	Flamma (liekki)	Spiritus (henki)
Elohopea	Natura (luonto)	Aqua (vesi)
Suola	Mater (äiti)	Sanguis (veri)

[1]) Alkemiassa tämä on se etsitty liuotin, jonka kautta arveltiin kaikkien kokoonpantujen aineitten purkautuvan yhteiseen yhdenlaatuiseen periaineeseen. Arveltiin tuon liuottimen syntyvän kolmen elementin, tulikiven, elohopean ja suolan yhdistyksestä. — Suom.

[2]) Kreik. „Olevainen“ (neutri) — Suom.

Ja nämä kolme ovat kaikki nelinäisyyksiä, joita täydentää Juuri, nim. Tuli. Henki tuolla puolla ilmenneen luonnon on tulinen HENKÄYS ehdottomassa ykseydessään. Ilmenneessä Universumissa se on henkinen keskus-aurinko, kaiken elämän sähkö-tuli. Meidän aurinkokunnassamme se on näkyväinen aurinko, luonnon Henki, mainen Jumala. Ja maassa, maan päällä ja sen ympärillä se on maan tuli-henki — ilma, haihtuva tuli; vesi, nestemäinen tuli; maa, kiinteä tuli. Kaikki on Tulta — Ignis sen äärimmäisessä kokoomuksessa, eli Minä, jonka juuri on 0 (nolla) meidän käsityksissämme, luonnon Kaikkisuus ja sen Äly. „Pro-metor" on jumalallinen tuli. Se on luoja, hävittäjä, ylläpitäjä. Jumalien alkuperäiset nimet ovat kaikki tekemisissä tulen kanssa, aina arjalaisesta Agnista juutalaisten Jumalaan, joka on „kuluttava tuli". Intiassa Jumalaa kutsutaan eri murteissa nimeltä Eashoor, Esur, Isvur, ja sanskritinkielellä Iishvara, sanasta Isha, Herra, mutta tämä on ensi kädessä Shivan, hävittäjän nimi. Ja kolme veedalaista jumalaa ovat Agni (tuli), Vaaju ja Suurja — tuli, ilma ja aurinko, kolme tulen astetta salatieteellisesti. Hepreankielessä אזא (Aza) merkitsee „valaista" ja אשא (Asha) on „tuli". Salatieteessä „tulen sytyttäminen" merkitsee samaa kuin herättää joku kolmesta suuresta tuli-voimasta eli „kutsua avukseen Jumala". Sanskritinkielellä sanajuuri Ish on tuli eli lämpö ja egyptiläinen sana Osiris on kokoonpantu, niinkuin Schelling näyttää, kahdesta alkusanasta Aish ja Asr ja on siis „tulenlumooja". Aesar muinaisessa etruskinkielessä merkitsi Jumalaa, ja on ehkä tullut *Veedojen* Asurasta. Iishvara on samanmukainen nimi, kuten t:ri Kenealy arveli, toistaen seuraavia *Bhagavad Giitaan* sanoja:

Iishvara asuu jokaisessa kuolevaisessa olennossa ja panee yliluonnollisilla voimillansa liikkeelle kaikki oliot, jotka nousevat ajan pyörälle.

Se on totisesti Luoja ja Hävittäjä.

Alkuperäisellä tulella luultiin olevan tyydyttämätön halu kuluttamaan. Maximus Tyrolainen kertoo, että muinaiset persialaiset heittivät tuleen palavia aineita huutaen: *Syö, oi Herra!* Irlannin kielellä *easam* eli *asam* merkitsee *tehdä* eli *luoda.*

(Ja) *Aesar* oli myös erään vanhimman irlantilaisen jumalan nimi; kirjaimellisesti se sana merkitsee „tulensytytystä". [1])

Kristilliset kabbalistit ja symbologistit, jotka turmelivat *Poimander*-teoksen — huomattavimpia heistä oli Ayren piispa François de Tours 16:nnella vuosisadalla — jakavat elementit seuraavalla tavalla:

Jumalallisista periaineista muodostuneet neljä elementtiä ja luonnonsuolojen henget, joita edustavat:

---

[1]) Kenealy, *The Book of God*, pp. 114, 115.

	P. Matteus	Enkeli-ihminen	Vesi (Jeesus-Kristus, enkeli-ihminen, Mikael).
Λ—Ω	P. Markus	Leijona	Tuli
E—Y	P. Luukas	Härkä	Maa
I—O	P. Johannes	Kotka	Ilma [1])
H	*Ydinolemus H ΦΛΟΞ, Flamma-Virgo* (neitsyeellinen öljy) *Flamma Durissima, Virgo, Lucis Aeternae Mater.* [2])		

Ensimäinen ihmisrotu oli siis aivan yksinkertaisesti isiensä kuvia, astralisia kaksoismuotoja. „Isät" olivat edelläkulkijoita, kehittyneimmät olennot edellisestä, vaikkakin *alemmasta* piiristä, jonka kuori on meidän nykyinen kuumme. Mutta tämäkin kuori on kaikkivoipainen, sillä kun kuu oli synnyttänyt maan, koettivat sen *haamut* magnetisen vetovoiman tännekutsumina, muodostaa maan ensimäiset asukkaat (ja loivat) ihmistä aikaisemmat hirviöt. Saadakseen tästä varmuutta on tutkijan taas käännyttävä kaldealaisiin katkelmiin ja luettava mitä Berosus sanoo. Berosus sanoo saaneensa tietonsa Ea'lta, mies-naiselliselta Viisauden jumalalta. Jumalat syntyivät tämän Viisauden (Svabhaavatin, äiti-avaruuden) kaksisukuisessa helmassa, mutta sen heijastukset tulivat maan päällä naiseksi nimeltä Omorooka, joka on kaldealaisten Thavatth (eli Thalatth), kreikkalaisten Thalassa, Syvyys eli Meri, joka esoterisesti ja vieläpä eksoterisesti on *kuu*. Kuu (Omorooka) hallitsi niitä kuvaamattoman kauheita luomuksia, joita Dhjaanit tappoivat. [3])

Kehityksenlaki pakotti kuu-isät kulkemaan monaadi-tilassaan kaikkien elämänmuotojen läpi tällä meidän pallollamme; mutta kolmannen kierroksen lopulla ne jo olivat inhimillisiä jumalallisessa luonnossaan ja niitä sentähden kutsuttiin luomaan niitä muotoja, joiden oli tultava asuinmajoiksi vähemmän kehittyneille

---

[1]) Niille, jotka kysyvät: mitä on vedyllä tekemistä ilman tai happeutumisen kanssa? vastaamme: tutkikaa ensin salaisen alkemian aakkosia. Kun kristilliset vertausopin selittäjät tahtoivat tehdä Poimanderin, „salaisuuden suun" samaksi kuin P. Johannes Kastajan profetallisesti, niin he myös yhdistivät seitsemän Kabiria ja assyrilaisten härät juutalaisten ja apostolien Kerubeihin. Mutta kun heidän sitten oli vedettävä rajaviiva *neljän* ja *kolmen* välille — jälkimäiset olivat näet *langenneita* enkeleitä —; ja kun heidän vielä oli vältettävä yhdistämästä näitä „seitsemään läsnäolon enkeliin" eli pääenkeleihin, niin he muitta mutkitta heittivät pois kaiken, mitä eivät huolineet tunnustaa. Sentähden he käänsivät nurin elementtien järjestyksen, saattaakseen sen sopimaan yhteen evankeliumien järjestyksen kanssa ja yhdistääkseen enkeli-ihmisen Kristukseen. Kaldealaisilla, egyptiläisillä — joilta Mooses otti Khruub'in (kherubit eläinmuodossaan) — ja ofiteilla; kaikilla näillä enkelit, planetat ja elementit olivat kuvattuina mystillisesti ja alkemiallisesti vertauskuvilla: Leijona (Mikael); Härkä (Uriel); Lohikäärme (Rafael); Kotka (Gabriel); Karhu (Thot-Sabaoth); Koira (Erataoth); Muuli (Uriel eli Thantabaoth). Kaikilla näillä on paljonsisältävä merkitys.

[2]) Viimeinen rivi: Kvintessenssi, Liekki, Liekki-Neitsyt, Kestävin Liekki, Neitsyt, Ikuisen Valon Äiti. (Suom.)

[3]) Kts. *Hibbert Lectures*, 1887, pp. 370 ja seur.

monaadeille, joiden vuoro nyt oli ruumistua. Näitä „muotoja" kutsutaan „Joogan pojiksi", sillä Jooga — yhtyminen Brahmaahan eksoterisesti — on korkein olotila, joka kuuluu passiviselle äärettömälle jumaluudelle, koska se sisältää kaikki jumalalliset voimat ja on Brahmaan sisintä olemusta. Brahmaan sanotaan luovan kaiken jooga-voimallaan. Brahmaa, Vishnu ja Shiva ovat kaikkein voimakkaimmat Jumalan, Brahman, voimat, sanoo muuan *Puraanoitten* teksti. Jooga tässä kohden on sama kuin Dhjaana, joka merkitsee samaa kuin jooga tibettiläisissä teksteissä. Niissä esim. „joogan poikia" kutsutaan „Dhjaanin pojiksi" eli abstraktisen mietiskelyn, jonka kautta Dhjaani-Buddhat luovat taivaalliset poikansa, Dhjaani-Boodhisattvat.

Kaikilla olennoilla maailmassa on ylimpänsä ylhäällä. Tämä ylempi, jonka syvin ilo on *saada vuodattautua niihin*, ei voi antaa vuodatustaan, ennenkuin ne ovat palvoneet (s. o. mietiskelleet ikäänkuin Joogassa). [1])

---

19. TOINEN ROTU (OLI) SILMIKOITUMISEN JA LAAJENTUMISEN TUOTE, EI-SUVULLINEN [2]) SUVUTTOMASTA. [3]) NÄIN SYNTYI, OI LANUU, TOINEN ROTU.

Kaikkein enimmän tulevat tieteelliset auktoritetit väittämään tätä toista, ei-suvullista rotua vastaan, n. k. „hiestäsyntyneiden" isiä, ja ehkä vielä enemmän kolmatta rotua, „munasta syntyneitä", miesnaisellisia vastaan. Nämä kaksi synnytysmuotoa ovat kaikkein vaikeimmin käsitettäviä, ainakin länsimaiselle järjelle. On selvää, ettei mitään selitystä voi edes yrittääkään antaa niille, jotka eivät ole tutkineet okkultista metafysikkaa. Europpalaisissa kielissä ei ole sanoja tulkitsemaan asioita, joita luonto ei enää toista tällä nykyisellä kehitysasteella ja joilla senvuoksi ei voi olla mitään merkitystä materialisteille. Mutta onpa olemassa vastaavaisuuksia. Ei voida kieltää, että fyysillisen kehityksen alussa on täytynyt luonnossa olla prosesseja, esim. itsesynnytys, jotka nyt ovat lakanneet, mutta jotka toistuvat muissa muodoissa. Niinpä kerrotaan mikroskopisen tutkimuksen näyttävän, ettei missään erikoisessa synnytysmuodossa ole pysyväisyyttä. Sillä se näyttää, että:

Sama elimistö saattaa kulkea monien muunnosten kautta elämänkautensa aikana, ja voi muutamien aikana olla *suvullinen*, muutamien aikana taas *suvuton*, s. o. saattaa vuoroin tuottaa

---

[1]) Sefer *M'bo Sha-arim*, lähellä loppua, käänt. Isaac Myer, *Qabbalah*, p. 110.
[2]) Muoto.
[3]) Varjosta.

jälkeläisiä kahden erisukuisen olennon yhtymän kautta, vuoroin taas lohkoutumisella tai *silmikoitumisella* yhdestä ainoasta olennosta, joka on sukupuoleton.[1])

„Silmikoituminen" on juuri se sana, jota käytetään Runoissa. Kuinka olisivat nämä Tshaajaat voineet lisätä lajiaan muulla tavalla, s. o. luoda toista rotua, koska he olivat eetterisiä, vailla sukupuolta, vieläpä siihenasti vailla himon välinettä eli Kaama Ruupaa, joka kehittyi vasta kolmannessa rodussa? He kehittivät toisen rodun itsetiedottomasti, niinkuin muutamat kasvit tekevät. Tai ehkä niinkuin Amoiba-eläimet, ainoastaan eetterisempinä ja laajemmassa asteikossa. Jos todella solu-teoria pitää paikkansa sekä kasvi- että eläintieteessä ja ulottuu myös elimistöjen muodostumisoppiin ja fysiologiaan, ja jos fyysillinen tiede pitää mikroskopisia soluja itsenäisinä elävinä olentoina — aivan niinkuin salatiede pitää „tuli-eloja" — niin ei ole ensinkään vaikeata käsittää varhaisinta synnytysmuotoa.

Ajatelkaa siemensolun kehityksen ensimäisiä asteita. Sen *tuma* kasvaa, muuttuu ja muodostaa kahdenkertaisen kartion ⧗ solun *sisällä*. Tämä kaksoiskartio eli varpa lähenee solun ulkopintaa ja puolet siitä *pistäytyy ulos* n. k. „polaarisolun" muodossa. Nämä polaari-solut *nykyään* kuolevat ja sikiö kehittyy tuman muun osan kasvamisen ja jakautumisen kautta, ottaen ravintonsa itse solun sisällyksestä. Miksikä siis eivät jotkut olennot olisi voineet elää näin ja olla *tällä* tavalla luotuja — *ihmisten ja nisäkkäitten* aivan alkukehityksessä.

Tämä voi ehkä kelvata vertauskohdaksi antaaksemme jonkun käsityksen siitä prosessista, jolla toinen rotu muodostui ensimäisestä.

Monaadia verhoovan astralimuodon ympärillä oli ja on yhä vielä munanmuotoinen pyöreä Aura (utukehä), joka tässä vastaa siemensolun eli munan *(ovum)* sisällystä. Itse astralimuoto on solutuma, joka vielä nyt kuten silloin on elonprinsipin perusta.

Kun siitoksen aika tulee, niin ympäröivästä Aura-munasta *ala*-astralinen (solutuma) „sysää ulos" pienoiskuvan itsestään. Tämä siemen kasvaa ja ottaa ravintonsa aurasta, kunnes se tulee täysin kehittyneeksi, jolloin se vähitellen eroo vanhemmastaan ja vie mukanaan oman osansa aurasta; aivan niinkuin elävät solut enentävät lajiaan kasvamalla ja senjälkeen jakautumalla kahtia.

Yhdenmukaisuus „polaar solujen" kanssa näyttää pitävän paikkansa, koska niiden kuolema vastaa sitä muutosta, mikä *nyt* aiheutui sukupuolten erosta, jolloin tuli säännönomaksi sikiön kantaminen kohdussa s. o. solun sisällä.

Kommentario sanoo:

Aikaisempi toinen (juuri-)rotu oli „hiestä syntyneiden" isät; myöhäisempi toinen (juuri-)rotu oli itse nuo „hiestä syntyneet".

---

[1]) S. Laing, *Modern Science and Modern Thought*, p. 90.

Tämä kohta kommentarioissa osottaa kehityskulun rodun alusta sen loppuun asti. „Joogan pojat" eli alkuperäinen astralinen rotu kävi *rotuna* eli yhteisesti läpi seitsemän kehitysastetta, aivan samoin kuin jokainen sen yksityinen olento kävi ja käypi vielä nytkin. Ei ainoastaan Shakespeare jakanut ihmisen ikäkausia seitsensarjaan vaan itse luonto. Niinpä toisen rodun ensimäiset alarodut syntyivät ensin sellaisen prosessin kautta, jota äsken kuvasimme analogian lain nojalla; mutta viimeiset alarodut alkoivat vähitellen muodostua toisin, samalla kuin ihmisruumis kehittyi. Suvunjatkamisprosessilla oli myöskin seitsemän astetta kussakin rodussa, ja kuhunkin kului suunnattomia aikakausia. Kuka fysiologi tai biologi saattaa sanoa, onko nykyinen synnytysmuoto, sille ominaisine raskausaikoineen, vanhempi kuin puolimiljonaa tai korkeintaan miljonan vuotta, koska heidän havaintojaan alettiin tehdä tuskin puoli vuosisataa sitten?

Muinais-ajan kaksisukuiset ihmiset on luonnon tosiasia, jonka vanhat kansat hyvin tunsivat, mutta Darvinille se on ollut mitä suurimpana pulmana. Kuitenkaan ei ole mahdotonta, päinvastoin hyvin todennäköistä, että kaksisukuisuus vallitsi varhaisimpien rotujen kehityksessä. Vieläpä yhdenmukaisuuden nojalla täytyy olla niin, koska yksi ainoa kaikkiallinen laki vaikuttaa fyysillisessä kehityksessä, olipa sitten kysymyksessä kasvin, eläimen tai ihmisen kokoonpano. Nuo väärät teoriat, jotka puhuvat, että koko ihmiskunta olisi syntynyt yhdestä pariskunnasta tai että ihminen olisi polveutunut nisäkkäistä eivätkä nisäkkäät ihmisestä, turmelevat sen kehitysteorian yhtenäisyyttä, jota uudenaikaisessa tieteessä opetetaan Darvinin mukaisesti, ja ne ovat kerran hylättävät niihin liittyvien voittamattomien vaikeuksien takia. *Salainen traditsioni* yksin — jos nim. muinaiskansoilta kielletään „tieto" ja „tieteellisyys" — voi sovittaa nuo ristiriitaisuudet ja täyttää kuilun niiden välillä. Muuan *Talmudin* viisauslause sanoo:

> Jos tahdot oppia tuntemaan näkymättömän, avaa silmäsi apoauki katsomaan näkyväistä.

Darvinin kirjassa „Ihmisen polveutuminen" on seuraava kohta, joka näyttää, kuinka lähelle sen tekijä tuli ikivanhan opin hyväksymistä.

> On ollut kauan tunnettua, että luurankoisten luokassa toisella sukupuolella on siitosjärjestelmässään jätteitä erinäisistä lisä-osista, jotka oikeastaan kuuluvat vastakkaiselle sukupuolelle . . . Joku kaikkien luurankoisten kaukainen esi-isä näyttää olleen kaksisukuinen eli miesnaisellinen.[1] Mutta tässä kohtaa meitä taas merkillinen vaikeus. *Luurankoisten luokassa on koiraksilla aiheita emään siihen kuuluvine tiehyeineen prostatisessa rauhasessaan.*[2] *Niillä on myös nisien aiheita ja muutamilla pussi-eläinten koiraksilla on jälkiä sikiöpussista.* Muita samansuuntaisia tosiasioita voitaisiin lisätä. Pitääkö meidän siis otaksua, että joku ammoisaikainen nisäkäslaji pysyi edelleen kaksisukuisena, sittekun se oli saavuttanut nisäkkäille ominaiset tunnusmerkit ja siis oli eronnut

[1] Mutta miksikä eivät kaikki esi-isien ensimäiset rodut, sekä ihmisten että eläinten; miksikä *vain yksi* „kaukainen esi-isä"?

[2] Kastanjankokoinen rauhanen virtsarakon alaosan edessä. — Suom.

luurankoisten alemmista luokista? Tämä näyttää hyvin vähän uskottavalta, [1]) *sillä meidän on mentävä kaloihin asti, kaikista luokista alimpaan, löytääksemme vielä nykyään olemassaolevia kaksisukuisia eläinmuotoja.* [2])

Darvin on nähtävästi varsin haluton omaksumaan sitä hypoteesia, mihin tosiseikat niin voimakkaasti antavat aihetta, nim. että on alkuaikoina ollut kaksisukuinen eläinrunko, josta nisäkkäät ovat lähteneet. Hänen selityksensä kuuluu:

Että erinäisiä lisä-elimiä, toiselle sukupuolelle ominaisia, löytyy surkastuneessa tilassa vastakkaisella sukupuolella, voidaan selittää siten, että toinen sukupuoli on vähitellen hankkinut nuo elimet ja ne sitten enemmän tai vähemmän epätäydellisinä ovat siirtyneet toiselle sukupuolelle. [3])

Hän mainitsee esimerkkejä siitä, että „kannuksia, sulkia ja loistavia värejä, joita koirakset ovat hankkineet taistelua tai koristusta varten", niiden naispuoliset jälkeläisetkin perivät, mutta ainoastaan *osittaisesti.* Kuitenkin on käsilläolevaan kysymykseemme ilmeisesti tarpeen paljon tyydyttävämpi selitys, sillä nämä tosiasiat ovat niin paljon silmiinpistävämpiä ja tärkeämpiä kuin ne vähäpätöiset syrjäseikat, joihin Darvin niitä vertaa. Miksikä ei avonaisesti tunnusteta niitä tosiasioita, joita muinaisaikainen eläimistö tarjoo kaksisukuisuuden puolesta? Salatiede antaa ratkaisun, joka mitä täydellisimmällä ja yksinkertaisimmalla tavalla vastaa tosiasioita. Nämä entisen miesnaisellisen eläinrungon jätteet ovat asetettavat samaan luokkaan kuin käpyrauhanen *(glandula pinealis)* ja muut yhtä salaperäiset elimet, jotka ovat meille äänettömänä todistuksena elintoiminnoista, mitkä kauan sitten ovat lakanneet eläin- ja ihmiskunnan kehityksen kuluessa, mutta kerran alkuaikoina olivat olennaisena tekijänä yhteisessä elämän taloudessa.

Salainen oppi voi menestyksellä asettua ainakin vapaamielisimpien tiedemiesten aatelmien rinnalle, heidän aprikoidessaan ensimäisen ihmisen syntyä.

Kauan ennen Darvinia Naudin, joka antoi „blasteeman" nimen sille, mitä darvinistit kutsuvat protoplasmaksi, esitti puoleksi yliaistillisen, puoleksi tieteellismaterialistisen teorian. Hänen mukaansa Adam, sukupuoleton, oli äkkiä putkahtanut esille *savesta,* niinkuin raamattu sanoo, eli „blasteemasta" tieteellistä nimeä käyttäen. Naudin selittää:

Tästä toukkamaisesta ihmiskunnasta kehitysvoima sai aikaan kaikki lajien muodot. Tämän suuren ilmennyksen aikaansaamiseksi oli Adamin kuljettava läpi liikkumattomuus- ja tajuttomuuskausi, joka on hyvin samankaltainen kuin kotelokausi muodonvaihdosta kokevilla eläimillä. [4])

---

[1]) Niinpä kyllä kehitysopin kannalta, koska se lukee nisäkkäitten synnyn jostakin matelijoitten esi-isästä.

[2]) Toinen engl. painos, siv. 161.

[3]) *Ibid.* p. 162.

[4]) De Quatrefages, *The Human Species,* p. 124. „International Scientific Series", Vol. XXVI.

Mutta tuon etevän kasvitieteilijän mielestä Adam ei ollut yksi ihminen vaan *itse ihmisyys*, joka pysyi

Kätkettynä ajalliseen elimistöön, joka jo oli, erilainen kuin kaikki muut ja kykenemätön niihin kehenkään yhtymään.

Hän osottaa, että sukupuolten erottautuminen tapahtui

Silmikoimisprosessin kautta, joka oli samanlainen kuin medusoilla ja vaippa-eläimillä. [1])

Ihmiskunta näin rakennettuna ruumiillisesti,

Säilytti tarpeeksi kehitysvoimaa, niin että se nopeasti saattoi matkaan kaikki erilaiset suuret ihmisrodut.

De Quatrefages arvostelee tätä näkökantaa kirjassaan *The Human Species*. Se on muka *epätieteellinen* eli, hänen omilla sanoillaan sanoen, Naudin'in aatteet „eivät muodosta tieteellistä teoriaa", koska hänen teoriassaan alkuperäinen blasteema on tekemisissä *„ensimäisen syyn"* kanssa. „Ensimäinen syy" muka oli blasteemaan tallettanut kaikkien menneitten, nykyisten ja tulevien olentojen mahdollisuudet ja siten todellakin *luonut* nuo olennot *yhtaikaa;* sitäpaitsi Naudin ei edes ota huomioon *„toisasteisia syitä"* tai niiden vaikutusta elimillisen maailman kehitykseen. Siis koska tiede käsittelee ainoastaan „toisasteisia syitä", ei sillä

Ole mitään sanottavaa Naudinin teoriaa vastaan. [2])

Eikä sillä ole sen enempää sanottavaa salaisia oppeja vastaan, jotka jossakin määrässä lähenevät Naudinin aatelmia. Sillä jos me tuota „alkublasteemaa" pidämme Dhiaan-Tshoohanisena ydinolemuksena, Pitrien Tshaajaana eli kaksoismuotona, joka itsessään sisältää kaikkien muotojen mahdollisuudet, niin me olemme aivan samaa mieltä. Mutta on kaksi olennaista ja tärkeätä eroavaisuutta meidän oppiemme ja noitten välillä. Naudin sanoo, että kehitys on tapahtunut äkkinäisin hyppäyksin eikä ole hitaasti käynyt miljonien vuosien kautta; toiseksi hänen alkublasteemallansa on ainoastaan sokeita vaistoja — se on jonkinlainen *tajuton* ensi syy ilmenneeseen Kosmokseen — joka on mielettömyyttä. Sitävastoin meidän Dhjaan-Tshoohaninen ydinolemus — *fyysillistä* ihmistä luovan alkusyyn *vaikutusaihe* — on elävä, toimiva ja vaikutuskykyinen Aine, joka saa aikaan pitkän sarjan fysiologisia erilaistumia, sisältäen itsessään saman korkeammanlaatuisen eläin-tietoisuuden, mikä löytyy

---

[1]) Medusojen sukupuolisuus on hyvin omituinen. Ne syntyvät *silmikoimisen* kautta *polyypeista*, jotka ovat merenpohjassa kiinni istuvia *suvuttomia* eläimiä. Silmikoimalla polyypit kasvien tapaisesti lisääntyvät yhdyskunniksi ja näistä syntyy medusoja, jotka liikkuvat vapaasti ja ovat suvullisia, yksineuvoisia. Medusan toukka alkaa taas elää suvuttomana polyyppinä. Kts. „Tietosanakirja", art. „hydrozooit" — Suom.

[2]) *Ibid.* p. 125.

muurahaisessa ja majavassa. Näitä seikkoja lukuunottamatta Naudinin „ikimuinainen ja yleinen *luomisen* prosessi", alku-elimistöistä lähtevä, on yhtä salatieteellinen kuin mikään Paracelsuksen tai Khunrathin teoria saattoi olla.

Sitäpaitsi kabbalistiset teokset ovat täynnä todistuksia tästä. Esim. *Zohar* sanoo, että jokaisella näkyväisen maailman tyypillä on esityyppinsä näkymättömässä kaikkeudessa.

Kaikki se, mikä on alemmassa (meidän) maailmassa, löytyy myös ylemmässä. Alempi ja ylempi vaikuttavat toisiinsa ja ottavat vaikutuksia toinen toisiltansa. [1])

---

20. HEIDÄN ISÄNSÄ OLIVAT ITSE-SYNTYNEITÄ. ITSE-SYNTYNEET OLIVAT TSHAAJOJA, HERROJEN, ISIEN, HÄMÄRÄN POIKIEN LOISTAVISTA RUUMIISTA.

„Varjoja" eli Tshaajoja kutsutaan „itse-syntyneiden" pojiksi, sillä nimitys „itse-syntynyt" tarkottaa kaikkia jumalia ja olentoja jotka ovat syntyneet *tahdosta*, joko jumalan tai adeptin. Paracelsuksen homunculuksille, „pikku ihmisille", voitaisiin kenties myös antaa tuo nimitys, vaikka hänen prosessinsa tapahtuu paljon aineellisemmalla tasolla. Nimi „Hämärän Pojat" osottaa, että meidän oppiemme „itse-syntyneet" esivanhemmat ovat samat kuin Pitrit brahmalaisessa järjestelmässä, koska tuo nimitys viittaa brahmalaiseen syntymistapaan. Puraanoissa sanotaan näet noiden Pitrien lähteneen Brahmaan „hämärä-ruumiista".

---

21. KUN ROTU VANHENI, SEKAANTUIVAT VANHAT VEDET TUOREEMPIIN VESIIN. *(a)* KUN SEN PISARAT TULIVAT SEKAVIKSI, HÄVISIVÄT NE JA HAIHTUIVAT UUTEEN VIRTAAN, KUUMAAN ELÄMÄNVIRTAAN. ENSIMÄINEN ULKONAINEN TULI TOISEN SISÄISEKSI. *(b)* VANHA SIIPI TULI UUDEKSI VARJOKSI JA SIIVEN VARJOKSI. *(c)*

(a) Vanha eli ensimäinen rotu sulautui toiseen rotuun ja tuli samaksi kuin se.

(b) Tämä on ihmiskunnan muuttumisen ja kehittymisen salaperäinen prosessi. Ensimäisten muotojen — varjomaisten, eetteristen ja negativisten — ainekset vedettiin eli sulatettiin sisään ja siten täydensivät toisen rodun muodot.

---

[1]) Fol. 186.

Kommentario selittää tätä sanomalla, että koska ensimäinen rotu oli muodostettu vain luovien synnyttäjien astralisista kaksoismuodoista ja niillä niinmuodoin ei ollut omaa astralista eikä fyysillistä ruumista niin se rotu *ei koskaan kuollut.* Sen „ihmiset" haihtuivat vähitellen pois, sulautuivat omien „hiestä-syntyneitten" jälkeläistensä ruumiisiin, jotka olivat kiinteämmät kuin heidän omansa. Vanha muoto hävisi ja yhdistyi eli katosi uuteen muotoon, joka oli enemmän inhimillinen ja fyysillinen. Ei ollut mitään kuolemaa tuona aikana, joka oli onnellisempi kuin Kulta-aika, vaan ensimäisten eli vanhempain aines käytettiin uuden olennon muodostamiseksi, jälkeläisten ruumiin ja vieläpä niiden sisäisten eli *alempien* prinsippien eli ruumisten kokoonpanemiseksi.

(c) Kun „varjo" vetäytyy pois, s. o. kun astraliruumis tulee kiinteämpään lihaan verhotuksi, niin ihminen kehittää itselleen fyysillisen ruumiin. „Siipi" eli se eetterinen muoto, joka aikaansai oman varjonsa ja kuvansa, tuli (uuden olennon) astraliruumiin varjoksi ja omaksi jälkeläisekseen. Tuo sanamuoto on outo ja omaperäinen.

Koska ei mahtane tulla myöhemmin tilaisuutta palataksemme tähän mysterioon, niin on hyvä tässä kohden viitata tätä erikoista kehitysastetta koskevaan kreikkalaiseen taruun ja sen kaksinaiseen merkitykseen. Se tavataan Leedan ja hänen kahden poikansa, Kastorin ja Polluksin allegoriassa, josta löytyy useita toisintoja, kullakin erikoinen merkityksensä. *Odysseian* XI kirjassa sanotaan Leedaa Tyndareoksen puolisoksi, joka miehelleen synnytti „kaksi urheasydämistä poikaa" — Kastorin ja Polydeukeen (= Polluksin). Jupiter antaa heille ihmeellisen lahjan ja etuoikeuden. He ovat puoleksi kuolemattomia, he elävät ja kuolevat vuorottain joka toinen päivä (*ἑτερήμεροι*) [1]) Tyndareuksen poikina nuo kaksoisveljet ovat astronomisena symbolina ja merkitsevät päivää ja yötä; niiden puolisot, Foibee ja Hilaeira, Apollon eli auringon tyttäret, merkitsevät päivänkoittoa ja iltahämyä. [2]) Mutta siinä allegoriassa, missä Zeusta sanotaan noiden kahden sankarin isäksi — he lähtevät silloin Leedan synnyttämästä munasta — on taru kokonaan jumalsyntyä koskeva. Se kuuluu siihen joukkoon kosmillisia allegorioita, joissa maailmaa kuvataan munasta syntyneeksi. Siinä tarussa Leeda saa valkoisen joutsenen muodon yhdistyessään jumalalliseen joutseneen eli Brahma-Kaalahamsaan. Leeda on siis se tarunomainen lintu, joka arjalaisen rodun eri kansojen traditsioneissa esiintyy useissa lintumuodoissa, jotka kaikki munivat kultaisia munia. [3]) *Kalevalassa,* Suomen kansalliseepoksessa, [4])

---

[1]) *Odysseia,* XI, 298—305; *Iliadi,* III, 243.

[2]) Hyg. *Fab.* 80. Ovid. *Fast,* 700, etc. Kts. Decharmen *Mythologie de la Grèce Antique,* p. 653.

[3]) Kts. Decharme, *ibid.* p. 652.

[4]) Tekijä siis tässä lukee suomalaisetkin arjalaisiin kansoihin. — Suom.

ilma-eetterin ihana tytär, „Veen emonen“ luopi maailman yhdessä „sotkan“ kanssa — sekin yksi muunnos joutsenesta eli hanhesta Kaalahamsasta — joka munii kuusi kultaista munaa ja seitsemännen „rautamunan“ veen emosen polvelle. Mutta se Leedan allegorian toisinto, joka suoranaisesti koskee salaperäistä ihmistä, löytyy yksin Pindaroksella [1]) ja ainoastaan vähäinen viittaus siihen tavataan Homeroksen hymneissä. [2]) Kastor ja Polluks eivät siinä enää ole Apollodoruksen Dioskuurit [3]) vaan tulevat hyvin merkitseväksi symboliksi, tarkottaen kaksinaista ihmistä, kuolevaista ja kuolematonta. Eikä siinä kaikki, vaan niinkuin nähdään, ne myöskin kuvaavat kolmatta rotua ja sen muodostumista eläin-ihmisestä jumal-ihmiseksi, jolla vain ruumis on eläimellinen.

Pindaros kertoo, miten Leeda samana yönä yhtyi puolisoonsa ja myöskin jumalien isään — Zeukseen. Kastor on siten kuolevaisen isän poika, Polluks kuolemattoman. Siitä muodostetussa allegoriassa sanotaan, että Polluks kostokahakassa Afarideuksen poikia vastaan [4]) tappaa Lynceuksen — „sen jolla kuolevaisten joukossa oli kaikkein läpitunkevin näkö“ — mutta Kastorin haavottaa Idas, „näkevä ja tietävä“. Zeus lopettaa taistelun sinkauttamalla salamansa ja tappaa viimeiset kaksi taistelijaa. Polluks löytää veljensä kuolleena. [5]) Epätoivoissaan hän huuta Zeusta tappamaan hänetkin. „Sinä et voi kokonaan kuolla“, vastaa jumalien valtias, „sinä olet jumalaista rotua“. Mutta hän antaa hänen valita: Polluks tulee joko pysymään kuolemattomana ja elämään ikuisesti Olympoossa, tai jos hän kaikessa tahtoo olla veljensä kohtalosta osallinen, täytyy hänen viettää puoli elämäänsä maan alla ja toinen puoli kultaisissa taivasten tarhoissa. Tuon puoli-kuolemattomuuden, joka on myös Kastorilla, valitsee Polluks. [6]) *Ja siten kaksoisveljet elävät vuorottain, toinen päivällä ja toinen yöllä.* [7])

Onko tämä ainoastaan runollista sepitystä? Onko se vain allegoriaa, yksi noita „aurinko-myytin“ tulkintoja, joita ylemmälle ei mikään nykyaikainen orientalisti näy voivan kohota? Todella se on paljon enemmän. Tässä on meillä viittaus „munasta-syntyneeseen“ kolmanteen rotuun. Sen ensimäinen puoli on kuolevainen, s. o. personallisuudessaan tajuton ja siis vailla eloonjääpää

---

1) *Nem.* X, 80, ja seur.; Theokr. XXIV, 131.

2) Hymni 34, *Eis Dioskourous,* v. 5.

3) III, 10, 7.

4) Apollodorus, III, 1.

5) Kastorin hautaa näyteltiin muinoin Spartassa, kertoo Pausanias (III, 13, 1) ja Plutarkhos sanoo, että häntä Argoossa kutsuttiin puoli-ihmiseksi eli puoli-sankariksi, *μιξαρχαγετας*. — (*Quaest. Gr. 23)*.

6) Pindar, *Nem.* X, 60, ja seur. Dissen.

7) Schol. Eurip. *Orest.* 463. Dindorf. Kts. Decharme, *op. cit.* p. 654.

ainesta; [1]) mutta toinen puoli tulee kuolemattomaksi yksilöllisyydessään viidennen prinsippinsä nojalla, minkä *elävöittävät jumalat* herättävät esille, siten yhdistäen monaadin tähän maahan. Tämä viimemainittu on Polluks, jotavastoin Kastor edustaa *personallista*, kuolevaista ihmistä, eläintä, joka ei edes ole korkein laatuaan, kun se ei ole jumalalliseen *yksilöllisyyteen* yhdistetty. „Kaksoiset" ne ovat todella, mutta kuolema ne erottaa ainiaaksi, jollei Polluks kaksoisuutensa äänen liikuttamana anna vähempilahjaiselle kuolevaiselle veljellensä osaa omasta jumalallisesta luonnostansa ja siten tee häntä kerallaan kuolemattomuudesta osalliseksi.

Tämä on tuon allegorian metafyysillisen puolen salainen merkitys. Sen laajalti levinnyt uudenaikainen tulkinta, [2]) että se muka on luonnosta otettu ilmiö, merkiten kuuta ja aurinkoa, on liian heikko eikä riitä selittämään sen salaista merkitystä. Paitsi sitä seikkaa, että kuu kreikkalaisten eksoterisessa tarustossa oli naispuolinen ja siis tuskin saattoi olla samalla Kastor ja Diana, niin muinaiset vertaustensepittäjät, jotka pitivät aurinkoa, kaikkien taivaankappaleitten kuningasta, korkeimman Jumaluuden näkyväisenä kuvana, eivät olisi aurinkoa personoineet Polluksina, joka oli vain puolijumala. [3])

Jos me kreikkalaisesta tarustosta siirrymme Mooseksen allegorioihin ja symbolismiin, niin löydämme vielä sattuvamman vahvistuksen samalle opille toisessa muodossa. Vaikkemme me Mooseksen kirjoissa löydäkään mitään jälkiä „munasta syntyneistä", niin me epäilemättä 1 Moos. neljässä ensimäisessä luvussa löydämme salaisen opin miesnaiselliset olennot ja kolme ensimäistä rotua, vaikka mitä ovelimpaan vertauskuvastoon kätkettynä.

---

[1]) Monaadi on personaton ja Jumala itsessään, vaikka se tällä tasolla on tajuton. Sillä erotettuna kolmannesta prinsipistään (jota usein kutsutaan viidenneksi), Manaksesta, joka on ensimäisen ilmenneen kolmion eli kolminaisuuden vaakasuora asemaviiva, sillä ei voi olla tajuntaa eikä käsitystä asioista tällä maisella tasolla. „Korkein näkee alimman silmillä" ilmenneessä maailmassa. Purusha (henki) pysyy sokeana ilman Prakritin (aineen) apua aineellisissa piireissä, niin myös Aatmaa-Buddhi pysyy sokeana ilman Manasta.

[2]) Plutarkhos kertoo (*Moralia*, p. 484 f.), että sitä muinaisaikana yleisesti pidettiin *veljesrakkauden* vertauskuvana.

[3]) Tämän omituisen aatteen ja tulkinnan omaksuu Decharme kirjassaan *Mythologie de la Grèce Antique* (p. 655). „Kastor ja Polluks", hän sanoo, „eivät ole muuta kuin aurinko ja kuu, kaksoisiksi ajateltuina . . . Aurinko, se mahtava kuolematon olento, mikä näköpiiristä häviää joka ilta ja laskeutuu maan alle, ikäänkuin jättääkseen tilaa veljespallolle, joka yöllä astuu elämään — on Polluks, joka uhrautuu Kastorin hyväksi; Kastor taas, veljeänsä vähempi, saa tältä kuolemattomuutensa: sillä kuu, sanoo Theophrastus, on ainoastaan toinen mutta heikompi aurinko (*De Ventis* 17)."

Jumalallinen kaksisukuinen.

Läpitunkematon salaisuuden verho levitettiin yli okkultisten ja uskonnollisten mysterioitten, sittekun atlantilaisen rodun viimeiset jäännökset olivat uponneet alle aaltojen n. 12,000 vuotta sitten, jotteivät nuo mysteriot joutuisi arvottomien käsiin ja siten tulisi häväistyiksi. Näistä tieteistä monet ovat nyttemmin tulleet ulkonaisiksi — kuten esim. tähtitiede pelkältä matemaattiselta ja fyysilliseltä puoleltaan. Mutta niiden dogmit ja opit, jotka kaikki ovat symbolisoituja ja jätettyjä yksin vertausten ja allegorioitten suojaan, ovat nykyään unohtuneet ja niiden merkitys on turmeltunut. Kuitenkin tavataan kaksisukuiset miltei kaikkien kansojen vanhoissa kirjoissa ja traditsioneissa, ja miksikä olisi siitä niin yksimielinen todistus, jos se olisi pelkkää sepitystä?

Tämän salaperäisyyden suojassa viides rotu johdettiin perustamaan tai oikeammin uudelleen asettamaan uskonnolliset mysterio-laitokset, joissa ikivanhoja totuuksia voitaisiin opettaa tuleville sukupolville allegorian ja symbolismin verhossa. Katsottakoon Egyptin sfinksiä, aikakausien arvotusta, joka on häviämätön todistus siitä, että ihmisrodut ovat kehittyneet jumalallisesta ja varsinkin miesnaisellisesta rodusta. Siinä kuvautuu Jumalviisaus, maan päälle ruumistunut ja pakotettu maistamaan personallisen kokemuksen katkeria hedelmiä, tuskaa ja kärsimystä, mikä maan päällä syntyy ainoastaan hyvän ja pahan tiedon puun varjossa — salaisuus, minkä ensinnä tunsivat ainoastaan Elohimit, itse-vihityt, „Korkeammat jumalat". [1])

Enokhin Kirjassa kerrotaan, mitenkä Adam, [2]) ensimäinen jumalallinen kaksisukuinen, erottautui mieheksi ja naiseksi ja tuli Jah-Hevaksi yhdessä muodossa eli yhdessä rodussa ja Kainiksi ja Abeliksi [3]) — miehiseksi ja naiselliseksi — toisessa muodossaan eli toisessa rodussa. Hän on kaksois-sukuinen Jehovah, [4]) kajastus arjalaisesta esityypistä, Brahmaa-Vaatsh'ista. Tämän jälkeen tulevat kolmas ja neljäs juurirotu ihmisiä [5]) — s. o. miehiä ja naisia eli eri-

---

[1]) Kts. *Book of Enoch*, piispa Laurencen käännös, 1883.

[2]) Adam (Kadmon) on niinkuin Brahmaa ja Mars *synnytys-* ja *luomis*-voiman symboli, joka edustaa vettä ja maata — alkemiallinen salaisuus. „Tarvitaan maata ja vettä ihmissielun luomiseksi", sanoo Mooses. Mars on hindulaisten Mangala, Mars planetta, sama kuin Kaarttikeeja, „Sodanjumala". Hän on Gharma-dsha, Shivan *hiestä* ja maasta syntynyt. Hän on Loohita, punainen, niinkuin myös Brahmaa ja Adam. Hindulaisten Mars on naisetta ja äidittä syntynyt niinkuin Adam. Egyptiläisillä Mars oli ensimäinen synnytysprinsippi ja niin on myös Brahmaa eksoterisessa opissa ja Adam Kabbalassa.

[3]) Abel on Khebel, joka merkitsee „synnytystuskat", sikiäminen.

[4]) Kts. *Isis Unveiled*, II, 398, missä näytetään, että Jehovah on Adam ja Eva yhdistettynä ja Hevah ja Abel, *naaraskäärme*.

[5]) Kts. *Isis Unveiled*, I, 305: „Näiden kahden rodun yhtymä sai aikaan *kolmannen* . . . rodun".

sukuisia yksilöitä, ei enää suvuttomia puolihenkiä eli miesnaisellisia, niinkuin olivat molemmat aikaisemmat rodut. Tähän tosiasiaan viitataan jokaisessa ihmissynnyn kertomuksessa. Se löytyy taruissa ja allegorioissa, myyteissä ja paljastetuissa pyhissä kirjoissa, legendoissa ja traditsioneissa. Sillä kaikista suurista mysterioista, jotka ovat kulkeneet vihittyjen kesken perintönä hämärästä muinaisuudesta asti, tämä on *yksi suurimpia.* Se selittää sen kaksi-sukuisuuden, mikä tavataan jokaisella luovalla Jumalalla, Brahmaa-Viraadsh-Vaatshilla samoinkuin Adam-Jehovah-Evalla, ja myöskin Kain-Jehovah-Abelilla. Sillä „Adamin sukupolvien Kirja" (1 Moos. 5: 1) ei edes mainitsekaan Kainia ja Abelia, vaan sanoo ainoastaan:

Mieheksi ja naiseksi hän loi heidät . . . ja kutsui heidän nimensä Adam (1 Moos. 5: 2).

Sitten värsy jatkaa sanomalla:

Ja Adam . . . siitti pojan, joka *hänen kuvansa kaltainen oli,* ja kutsui hänen nimensä Seth (5: 3).

Tämän jälkeen hän siittää muita poikia ja tyttäriä, josta näkyy, että Kain ja Abel ovat vain hänen allegorisia muunnoksiaan. Adam edustaa ensimäistä *ihmis*-rotua, varsinkin kosmillisessa ja tähti-merkityksessä. Mutta ei taas jumalihmisyyden kannalta. Yhdistetty nimi Jehovah eli Jah-Hovah, joka merkitsee *miehistä elämää* ja *naisellista elämää* — ensin miesnaisellista, sitten sukupuoliin jakautunutta — käytetään tässä merkityksessä 1 Moos. kirjassa 5 luvusta eteenpäin. Niinkuin *Source of Measures* kirjan tekijä sanoo:

Ne kaksi sanaa, joista *Jehovah* on kokoonpantu, ilmaisevat alkuperäistä mies-naisen aatetta, syntymän aiheuttajana. [1])

Sillä heprealainen kirjain *jod* oli miehen elin ja *Hovah* oli Eva, kaiken elävän äiti eli synnyttäjätär, Maaemo ja Luonto. Tekijä arvelee sentähden:

Näkyy, että tuo *täydellinen yksiö* (täydellinen naisellinen piiri eli Joni, 20612 numeroissa), joka on *mittojen alkuunpano,* myöskin esiintyy *syntymän* alkuperänä, *miesnaisellisena yksiönä;* siitä tulee sen sukupuolinen muoto ja käytäntö.

Aivan niin, mutta „sukupuolinen muoto ja käytäntö" tulevat vasta pitkiä aikakausia myöhemmin; ja Enos, Sethin poika ensinnä ja alkuperäisesti merkitsi sitä ensimäistä rotua, joka oli syntynyt nykyisellä tavalla miehestä ja naisesta — sillä Seth ei ole mikään ihminen vaan yksi *rotu.* Ennen häntä ihmiskunta oli kaksisukuinen. Seth on ensimäinen tulos (fysiologisesti katsoen) „lankeemuksen" jälkeen, ja hän on myöskin ensimäinen *ihminen.* Sentähden hänen poikaansa Enosta sanotaan „*ihmisen* pojaksi". Seth edustaa *myöhempää* kolmatta rotua.

---

1) P. 159.

Salatakseen todellisen mysterio-nimen Ain Suf — „rajaton ja loppumaton ei-olio" — kabbalistit ovat ottaneet käytäntöön yhdistyneen ominais-nimityksen, joka annetaan eräälle personallisista luovista Elohimeista. Tämä nimi on Jah eli Jah-Hovah, s. o. *mies* ja *nainen*;[1]) kaksisukuinen Jah-Eva eli *ihmiskunnan ensimäinen muoto*, alkuperäinen Maan Adam, ei edes Adam Kadmon, sillä tämän „järkisyntyinen poika" on maallinen Jah-Hovah mystillisesti. Tämän tietäessään ovelat rabbini-kabbalistit ovat siitä tehneet nimen *niin salaisen*, että he eivät voineet sitä myöhemmin ilmottaa, paljastamatta koko järjestelmää, ja sentähden oli pakko tehdä se *pyhäksi*.

Kuinka läheinen yhtäläisyys on Brahmaa-Pradshaapatin ja Jehovah-Sefirothin tai Brahmaa-Viraadshin ja Jehovah-Adamin välillä, voivat yksin raamattu ja *Puraanat* toisiinsa verrattuina osottaa. Jos niitä luetaan ja analysoidaan samassa valossa, tarjoovat ne sitovia todistuksia siitä, että ne ovat saman alkulähteen jäljennöksiä — tehtyjä toisistaan hyvin etäisinä aikakausina. Verrattakoon vielä kerran tämän asian yhteydessä 1 Moos. 4: 1, 26 ja *Manun* 1: 32, niin niissä kummassakin on sama merkitys. [2]) *Manun laeissa* Brahmaa, joka on sekä ihminen että Jumala, niinkuin Jehovah tai Adam Moos. kirjoissa, jakaa ruumiinsa miehiseksi ja naiselliseksi, ja edustaa esoterisessa merkityksessään luovan *synnytys*voiman vertauskuvallista olennoitumaa, sekä jumalallista että inhimillistä. *Zohar* tarjoo vielä vakuuttavampia todistuksia samaisuudesta. Muutamat rabbinit toistavat sanasta sanaan eräitä alkuperäisiä puraanalaisia lauselmia. Esim. maailman „luomista" pidetään yleisesti brahmanisissa kirjoissa Liilaa'na, huvina eli leikkinä, Korkeimman Luojan nautintona.

> Vishnu, ollen siis erotettu ja erottamaton periaine, henki ja aika, huvitteleikse leikkivän poikasen lailla, kuten huomaatte kuuntelemalla hänen kujeitansa. [4])

Verrattakoon tätä siihen, mitä sanotaan *Nobeleth Hokhmah* kirjassa:

> Kabbalistit sanovat, että maailmoitten astuminen olemassaoloon tapahtui riemulla, sillä Ain Suf (? !) iloitsi Itsessään ja leimusi ja sädehti Itsestään Itselleen . . . jota kaikkea kutsutaan riemuksi. [5])

---

[1]) Jod'in symboli Kabbalassa on käsi, etusormi ja lingam, ja numerolukuna se on täydellinen ykkönen; mutta se on myöskin luku 10, miehinen ja naisellinen, jakautuessaan.

[2]) 1 Moos. 4: 1. „Ja Adam tunsi emäntänsä Hevan ja tämä tuli raskaaksi ja synnytti Kainin ja sanoi: minä olen Herrasta synnyttänyt ihmisen" (engl. käännös). Hepr. teksti hyvin epävarma; uusin tieteellinen käännös: „minä olen Jahven avulla saanut ihmisen" (Kautzsch).

Manu 1: 32. „Jaettuaan ruumiinsa kahdeksi Herra (Brahmaa) tuli toisessa puolessaan miehiseksi, toisessa naiselliseksi; ja hänestä (naispuolesta) Hän synnytti Viraadshin" — Suom.

[4]) *Vishnu Puraana*, I, 11, Wilsonin käännös I, 20.

[5]) Toistettu Myerin *Qabbalah* kirjassa, p. 110.

Siis se ei ole „omituinen kabbalistien aate", niinkuin tuon kirjan tekijä huomauttaa, vaan puhdas puraanalainen, arjalainen aate. Ainoastaan, miksi Ain Suf'ista tehdään Luoja?

„Jumalallinen kaksisukuinen" on siis Brahmaa-Vaatsh-Viraadsh; ja sama semiläisillä eli oikeammin juutalaisilla on Jehovah-Kain-Abel. Mutta „pakanat" olivat ja ovat paljon suorempia ja avomielisempiä kuin olivat myöhemmät israelilaiset ja rabbinit, jotka kieltämättä tunsivat eksoterisen jumalansa todellisen merkityksen. Juutalaiset pitivät sitä nimeä, mitä heistä käytettiin — „Jah-uudit" — loukkauksena. Kuitenkin heillä on — tai olisi, jos vain haluaisivat — kieltämätön oikeus kutsua itseään vanhoiksi Jah-uudeiksi, „Jah-hovalaisiksi", niinkuin brahmalaisilla on oikeus kutsua itseään brahmalaisiksi *kansallis-jumalansa mukaan.* Sillä Jah-hovah on yleisnimi sille luovien planetta-enkelien ryhmälle eli hierarkialle, jonka tähden alla heidän kansansa oli kehittynyt. Hän on yksi planetta-elohimeistä, kuuluva Saturnuksen johtamaan ryhmään. 1 Moos. 4 luvun 26 värsy luettuna oikein antaa jo sinänsä heille tuon oikeuden, sillä se kutsuu uutta ihmisrotua — Sethistä ja Enoksesta lähtenyttä — *Jehova'ksi.* Käännös on kyllä aivan toinen, mutta sen pitäisi kuulua:

> Hänelle syntyi myöskin poika; silloin ihmiset alkoivat kutsua itseään nimeltä Jah eli Jah-hovah.

nim. *miehiksi ja naisiksi,* „luomiston herroiksi". On vain luettava yllämainittu värsy alkuperäisessä heprealaisessa tekstissä ja Kabbalan valossa, niin huomataan, että nykyisen käännöksen sijasta tulisi sen kuulua:

> Sitten ihmiset alkoivat *kutsua itseään Jehovaksi.*

eikä

> Sitten ihmiset alkoivat huutaa (kutsua) Herran nimeä (engl. käänn.)

sillä viimemainittu on väärä käännös, joko tahallinen tai epätahallinen. Myöskin tuo tunnettu lause:

> Minä olen saanut ihmisen Herralta (1 Moos. 4: 1).

olisi oikeammin kuuluva:

> Minä olen saanut ihmisen, nim. Jehovan.

Luther käänsi lauseen yhdellä tavalla, roomalaiskatolilaiset aivan toisella tavalla. Piispa Wordsworth selittää:

> Cain — *minä olen saanut* — *Kainin,* sanoista *Kaa'nithi, minä olen saanut.*

Luther kääntää:

Minä olen saanut miehen — Jehovan. [1])

Ja *The Source of Measures* kirjan tekijä:

Minä olen *mitannut ihmisen, Jehovan.*

Viimemainittu on oikea käännös, sillä — *(a)* muuan kuuluisa rabbini ja kabbalisti selitti tämän tekijälle lauseen aivan tällä tavalla, ja *(b)* tämä sanamuoto on sama kuin itämaiden salainen oppi Brahmaasta.

Isis Unveiled'issä lausui tekijä, että

Kain . . . on „Herran" poika eikä Adamin.

„Herra" on Adam Kadmon, Jod-Hevan, „Adam-Evan" „Isä" eli Jehova, synnillisen ajatuksen poika eikä lihasta ja verestä tullut jälkeläinen. Seth taas on *maapallon rotujen johtaja ja esi-vanhin.* Sillä vaikka hän on eksoterisesti Adamin poika, niin hän esoterisesti on Kainin ja Abelin jälkeläinen, koska Abel eli Hebel on nainen, miehisen Kainin vastakkaisuus ja naisellinen puoli, ja Adam on miehen ja naisen yhteisnimi:

Mieheksi ja naiseksi *(zakhar va nakobeh)* loi hän heidät . . . ja kutsui *heidän* nimensä Adam (1 Moos. 5: 2).

Nuo 1 Moos. kirjan 1—5 luvuissa tavattavat säkeet ovat tahallaan sekotettuja kabbalistisista syistä. Kun 1 Moos. 1: 26 on puhuttu „ihmisestä" ja 4: 26 Enoksesta, „ihmisen pojasta", kun on ollut Adam, ensimäinen kaksisukuinen, Adam Kadmon — suvuton (ensimäinen) Logos, — ja kun Adam ja Eva ovat erilleen jakautuneet, tulee lopuksi Jehovah-Eva ja Kain-Jehovah. Nämä edustavat eri juurirotuja, sillä miljonia vuosia kului näiden välillä.

Sentähden arjalaiset ja semiläiset jumal- ja ihmissynnyn kuvaukset ovat kaksi lehteä samasta rungosta; niiden olennoitumat ja symboliset personat suhtautuvat toisiinsa seuraavalla tavalla:

I. „Tutkimaton" jota useilla eri nimillä mainitaan *Rig Veedan* lauluissa, kuten „*Ei mitään* oli". Myöhemmin sitä kutsutaan nimellä Parabrahman. Se on kabbalistien אין Ain, Ei-mikään, eli Ain-Suf — ja vielä (Jumalan) „Henki", joka liikkuu vetten päällä 1 Moos. kirjan mukaan. Kaikki nämä ovat *samaamerkitseviä.* Sitäpaitsi 1 Moos. 1 luvussa asettavat *salaiset* kabbalistiset tekstit ensimäisen värsyn toisen paikalle, ja siis myöhempänä seuraa että Elohimit „loivat taivaan ja maan". Tämä värsyjen järjestyksen tahallinen muutos oli välttämätön *yksijumalisuudelle* ja kabbalistisessa tarkotuksessa. Jeremian kirous niitä Elohimejä (jumalia) vastaan, jotka *eivät luoneet* taivasta eikä maata (Jer. 10: 11), osottaa, että oli muita Elohimeja, jotka loivat.

---

[1]) Tämän mukaan suom. käännös: „Minulla on mies, Herra (s. o. Jehovah)".

II. Taivaallinen Manu-Svaajambhuva, joka lähti Svajambhuu-Naaraajanasta, „Itseolevainen", kabbalistien Adam Kadmon, ja 1 Moos. 1 luvun kaksisukuinen „ihminen" ovat myöskin samaamerkitseviä.

III. Manu-Svaajambhuva on Brahmaa eli Logos, ja hän on Adam Kadmon, joka 1 Moos. 4: 5 jakautuu kahteen puoliskoon, miehiseen ja naiselliseen, jolloin hänestä tulee Jah-Hovah eli Jehovah-Eva, niinkuin Manu-Svaajambhuva eli Brahmaa jakautuu ja siitä tulee „Brahmaa-Viraadsh ja Vaatsh-Viraadsh", miehinen ja naisellinen. Kaikki muut tekstit ja toisinnot ovat „salaverhoja".

IV. Vaatsh on Brahmaan tytär ja hänellä on nimi Shata-Ruupaa, „satamuotoinen", ja Saavitrii, Synnyttäjätär, jumalien ja kaiken elollisen äiti. Hän on sama kuin Eva, „(kaikkien herrojen eli jumalien eli) kaiken elollisen äiti". Sitäpaitsi on tällä monta muutakin salaista merkitystä.

Mitä on tästä asiasta kirjotettu *Isis Unveiled* kirjassa, vaikka se on hajallaan ja aikaansa silmälläpitäen hyvin varovasti ilmaistuna, on silti oikein.

Selittäessämme Hesekielin pyörää esoterisesti, sanoimme Jod-Hevasta eli Jehovasta:

Kun kolminaisuus asetetaan tetragrammin (nelikirjaimen JHVH:n) eteen, ilmaisee se jumalallista luomista, joka tapahtuu *henkisesti*, s. o. ilman lihallista syntiä: mutta jos se asetetaan vastakkaiseen päähän, merkitsee se lihallisuutta; se on silloin naisellinen. Nimi Eva on kokoonpantu kolmesta kirjaimesta; alkuperäisen eli taivaallisen Adamin nimi kirjotetaan yhdellä ainoalla kirjaimella, jod'illa: sentähden ei ole luettava Jehovah vaan Jeva eli Eva. Ensimäisen luvun Adam on henkinen ja sentähden puhdas kaksisukuinen, Adam Kadmon. Kun nainen lähtee toisen Adamin (Tomu-Adamin) vasemmasta kyljestä, erottautuu puhdas Neitsyt ja lankee „synnytykseen" eli alaspäiseen kaareen. Siitä tulee silloin Skorpioni, synnin ja aineen vertauskuva. Nouseva kaari viittaa puhtaisiin henkisiin rotuihin eli kymmeneen vedenpaisumusta aikaisempaan patriarkkaan, Pradshaapateihin ja Sefirotheihin, joita johti itse luova Jumaluus, joka on Adam Kadmon eli Iod-heva (henkisesti); mutta alempi kaari (Jehovah) sisältää maalliset rodut, joita johti Enokh eli Vaaka, seitsemäs. Hänet sanotaan Jumalan ottaneen elävältä luokseen, koska hän on puoleksi jumalallinen, puoleksi maallinen. Enokh eli Hermes eli Vaaka on samaa. [1])

Tämä on ainoastaan yksi useista merkityksistä. Ei tarvitse asiantuntijoille muistuttaa, että Skorpioni on se astrologinen merkki, joka hallitsee synnytyselimiä. Niinkuin intialaiset Rishit, niin patriarkat voidaan kaikki muuttaa vastaaviksi numeroiksi ja vaihtaa näihin. Riippuen siitä, mihin ne kulloinkin suhtautuvat, on niitä kymmenen, kaksitoista, seitsemän tai viisi ja vieläpä *neljätoista* ja niillä on sama esoterinen merkitys kuin Manuilla tai Risheillä.

Sitäpaitsi on olemassa joukko muita Jehovah-nimen sanajohtoja, niinkuin voidaan näyttää, mutta ainoastaan ne ovat *tosia*, jotka löytyvät Kabbalassa. יהוה (Ieve) on vanhan testamentin sana ja se lausuttiin Ja-va. Inman arvelee,

---

[1]) *Isis Unveiled*, II, 462,463.

että se on supistettu kahdesta sanasta יה יהו Jaho-Iah eli „Jaho on Jah". Pisteillä varustettuna se on יְהֹוָה joka kuitenkin on vain rabbinien mielivaltainen muodostus, jotta se yhtäläistyisi Adonain nimeen אֲדֹנָי jossa on samat pisteet.[1])

On omituista ja miltei käsittämätöntä, että juutalaiset muinoin lukivat sanan יהוה Adonaiksi, kun heillä kuitenkin oli niin useita (ihmisten) nimiä, joissa Jeho ja Jah tai Iah oli yhdysosana. Mutta niin todella tehtiin ja Filo Byblus, joka meille on tallettanut n. k. Sankhuniathonin katkelman, kirjotti tuon nimen kreikkalaisilla kirjaimilla *Ιευω*, Javo eli Jevo. Theodoretus sanoo, että samarilaiset äänsivät sen Jahva ja juutalaiset Jaho. Mutta prof. Gibbs ehdottaa sen ääntämiseksi יְהֹוָה Je-hou-vih; ja hän leikkaa poikki gordilaisen solmun, osuen sen oikeaan salaiseen merkitykseen. Sillä tässä viimeisessä muodossa se heprealaisena tekosanana merkitsee „hän tahtoo — olla".[2]) Se on myös johdettu kaldealaisesta tekosanasta הוא eli הוה, eue (eva) eli eua (eva), „olla". Ja näin se onkin oikein, sillä Enoksesta, „ihmisen pojasta" vasta alkoivat todelliset ihmisrodut „olla" miehinä ja naisina. Tämä johto saa lisävahvistusta, koska Parkhurst sanoo tekosanan הוה merkitsevän 1. „langeta alas" (s. o. synnytykseen eli aineeseen); ja 2. „olla, jatkua" — nim. *rotuna.* Kun alkuhenkäys lisätään sanaan eua (Eva), „olla", הוה, saadaan Heve (Eve), joka on naismuoto sanasta יהוה ja sama kuin Hebe,[3]) kreikkalaisten nuoruuden jumalatar ja Herakleen morsian Olympoossa, ja tämä saattaa Jehovah nimen esiintymään vielä selvempänä alkuperäisessä kaksisukuisessa muodossaan.

Kun sanskritissa löytyy sellaisia tavuita kuin Dshah ja Jah, esim. Dshaahnavii, „Ganges", ja Dshagan-naatha, „Maailman Herra", niin on selvää, miksikä Mr. Rawlinson teoksissaan on niin varma siitä, että Babylonin vanhassa mytologiassa on havaittavana arjalainen eli veedalainen vaikutus. Eikä ole paljonkaan ihmettelemistä, että otaksutut Israelin 10 sukukuntaa hävisivät vankeuden ajalla, jättämättä jälkeäkään itsestään, kun tutkijat meille ilmottavat, että juutalaisilla itse asiassa oli ainoastaan kaksi heimoa — Judan ja Levin heimot. Eivätkä leviläisetkään olleet erityistä heimoa vaan pappis-kasti.

Nuo sukukunnat ovat siis seuranneet esi-vanhempiaan, patriarkkoja, ja näiden lailla haihtuneet ohueeseen tähti-ilmaan. Oli todella kaukaisessa muinaisuudessa *Brahmoja* ja *A-brahmoja*, jo ennenkuin ensimäinen juutalainen oli synty-

---

[1]) Alkuperäisesti heprean kirjotuksessa ei ollut ensinkään ääntiömerkkejä. Myöhäisillä ajoilla (j. Kr.) rabbinit lisäsivät näitä pisteiden muodossa kerakkeitten alle ääntämisen helpottamiseksi. Mutta usein näiden pisteiden asettaminen tapahtui arviolta ja mielivaltaisesti. — Suom.

[2]) Vrt. Hosea 12: 6, missä se on tällä tavalla merkitty.

[3]) Heprean ja kreikan kielessä ei kummassakaan merkitty *h*:ta sanan alussa vaan se riippui ääntämistavasta. Samoin kummassakin kielessä *e* toisissa murteissa muuttuu *a*:ksi — Suom.

nytkään. Kaikki kansat pitivät ensimäistä jumalaansa ja jumaliaan miesnaisellisina; eikä toisin voinut ollakaan, koska he pitivät kaukaisia esi-aikaisia vanhempiaan, kaksisukuisia esi-isiään jumalallisina olentoina ja jumalina, aivan niinkuin kiinalaiset tekevät tänäkin päivänä. Ja ne olivatkin jumalallisia yhdessä merkityksessä, ja niin myöskin olivat niiden ensimäiset ihmis-jälkeläiset, „järjestä syntynyt" ensimäinen ihmiskunta, joka varmasti oli kaksisukuinen, niinkuin kaikki vanhimmat symbolit ja traditsionit osottavat.

Ikimuinaisen pappiskunnan vertauskuvallisissa piirroksissa ja merkillisessä kielessä piili salaisia viittauksia tieteisiin, jotka vielä nykyisen kierroksen aikana ovat keksimättä. Vaikka tutkija olisi kuinka hyvin perehtynyt egyptiläisten pyhään kirjotukseen ja hieroglyfiseen järjestelmään, täytyy hänen ennen kaikkea oppia erottelemaan sisällystä. Hänen täytyy ensin kompassi ja mittapuu kädessään saada vakaumus siitä, että se kuvakirjotus, jota hän tutkii, soveltuu hiustarkasti *määrättyihin geometrisiin kuvioihin*, jotka ovat näitten kirjotusten salaisena avaimena, ennenkuin hän yrittää niitä tulkitsemaan.

Mutta on sellaisia taruja, jotka itse puhuvat puolestaan. Tähän ryhmään voimme lukea kaikkien luomiskertomusten ensimäiset kaksisukuiset luojat. Kreikkalaisten Zeus-Zeen (eetteri) ynnä Khthonia (kaotinen maa) ja Metis (vesi), hänen molemmat vaimonsa; Osiris ja Isis-Latona — joista ensinmainittu Jumala myös edustaa eetteriä, ensimäistä vuodatusta, joka lähtee korkeimmasta Jumaluudesta, Amunista, Valon alkulähteestä; toiset kaksi taas ovat maan ja veden jumalattaria; Mithras, kalliosta syntynyt jumala, miehisen maailmantulen symboli eli personoitu Alkuvalo, ja Mithra, tuli-jumalatar, joka samalla oli hänen äitinsä ja puolisonsa; puhdas tuli-elementti (aktivinen eli miehinen prinsippi), valona ja lämpönä, yhdessä maan ja veden eli aineen kanssa (joka on naisellinen eli passivinen aines kosmillisessa synnytysprosessissa). [1])

Kaikki nämä ovat todistuksia alkuaikaisista jumalallisista kaksisukuisista.

---

[1]) *Isis Unveiled*, I, 156.

VI RUNO.

„Hiestä syntyneitten" kehitys.

22. Kolmen rodun kehitys jatkettuna. 23. Toinen rotu luo kolmannen ja häviää.

22. SITTEN TOINEN KEHITTI MUNASTA SYNTYNEEN, KOLMANNEN.[1] HIKI KASVOI, SEN PISARAT KASVOIVAT JA PISARAT TULIVAT KOVIKSI JA PYÖREIKSI. AURINKO SITÄ LÄMMITTI; KUU JÄÄHDYTTI JA MUOVAILI SITÄ, TUULI ELÄTTI SITÄ SEN KYPSYMISEEN ASTI. VALKOINEN JOUTSEN TÄHTÖISELTÄ TAIVAANLAELTA[2] VARJOSTI SUURTA PISARAA. TULEVAN RODUN MUNA, MYÖHEMMÄN KOLMANNEN IHMIS-JOUTSEN.[3] *(a)* ENSIN MIES-NAISELLINEN, SITTEN MIES JA NAINEN. *(b)*

(a) Runon teksti selvästi ilmaisee, että ihmis-sikiötä ulkopuolelta elättivät kosmilliset voimat ja että „Isä-Äiti" nähtävästi antoi sen idun, joka kypsyi; se oli nähtävästi „hiestä syntynyt muna", joka oli haudottava valmiiksi jollakin salaperäisellä tavalla erotettuna „kaksinkertaisesta" vanhemmastaan. On verrattain helppo käsittää munia synnyttävää ihmiskuntaa, koska nytkin ihminen jossain merkityksessä on „munasta syntynyt". Magendie sitäpaitsi kirjassaan *Precis Élémentaire de Physiologie* mainitsee

> Tapauksen, jolloin napaside oli katkennut ja kokonaan jo arvettunut.

Ja kuitenkin lapsi syntyi elävänä. Hän kysyy painavasti:

> Kuinka tuon elimen kautta saattoi nesteiden kierto tapahtua?

Seuraavalla sivulla hän sanoo:

> Ei mitään tätä nykyä tiedetä sikiön ruuansulatustoiminnasta.

Ja sen ravinnonsaannin johdosta hän esittää seuraavan kysymyksen:

> Mitä siis voimme sanoa sikiön ravitsemisesta? Fysiologiset teokset sisältävät ainoastaan *epämääräisiä arveluita* tästä asiasta.

„Ah", sanoo ehkä skeptikko, „mutta Magendien kirja kuuluu edelliseen sukupolveen ja tiede on senjälkeen tehnyt sellaisia edistysaskeleita, että hänen antamansa tietämättömyysleima ei enää sovi tieteen nykyisiin edustajiin". Vai niin; kääntykäämme sitten toiseen suureen fysiologian auktoritetiin, Sir Michael Fosteriin, niin kuulemme hänen sanovan:

---

[1] Rodun.
[2] Kuu.
[3] Hamsa.

Mitä sikiön ruumiintoimintojen alkamiseen ja kehitykseen tulee, on meidän tietomme niistä miltei tyhjä. Me tuskin tiedämme mitään niistä eri asteista, joilla munan protoplasman ensimäiset perusominaisuudet erilaistuvat niiksi monimutkaisiksi ilmiöiksi, joita tässä kirjassa olemme koettaneet selittää. [1])

Cambridgen Trinity Collegen tutkijat saisivat vetää verhon Hygieian patsaan yli ja sitoa Galenuksen ja Hippokrateen patsailta silmät, jotteivät nämä moittivasti katselisi huonontuneita seuraajiaan. Vielä yksi asia on meidän huomattava. Sir Michael Foster jättää varovasti kyllä puhumatta siitä tapauksesta, jonka hänen suuri ranskalainen ammattiveljensä mainitsee, jolloin napaside oli katkennut sikiöltä.

(b) Tämä on hyvin omituinen lausunto, sellaisena kuin kommentariot sitä selittävät. Kun ensimäinen rotu oli luonut toisen „silmikoimisella", niinkuin ylempänä selitetäään, niin toinen rotu synnyttää kolmannen, ja tämä puolestaan jakautuu kolmeen eri osastoon, joissa ihmiset eri lailla synnyttävät jälkeläisiä. Kahdessa ensimäisessä osastossa synnytetään munia tavalla, joka varmaan on nykyiselle luonnontieteelle tuntematon. Kolmannen ihmiskunnan aikaisemmat alarodut synnyttivät jälkeläisiä jollakin tavalla hikoilemalla ulos itsestään kosteutta eli elollis-fluidumia, minkä pisarat hyytyivät yhteen ja muodostivat munanmuotoisen pallon — tai sanoisimmeko munan, joka oli ulkonaisena välineenä, jotta sikiö ja lapsi saattoi syntyä sen sisällä. Mutta myöhemmät alarodut muuttivat tämän synnytystavan tai ainakin sen tulokset. Varhaisempien alarotujen pienokaiset olivat aivan suvuttomia — vieläpä mikäli tietää voimme muodottomia; [2]) mutta myöhempien alarotujen lapset syntyivät kaksisukuisina. Kolmannessa juurirodussa tapahtui sukupuolten erottautuminen. Ihmiskunta, joka aikaisemmin oli ollut sukupuoleton, tuli nyt selvästi kaksineuvoiseksi eli miesnaiselliseksi; ja viimein ihmisiä sisältävät munat alkoivat itsestään tuottaa, vähitellen ja miltei huomaamattomasti kehityksen edetessä, ensiksi olentoja, joissa toinen sukupuoli oli toista voimakkaampi, ja lopuksi selvästi erotettuja miehiä ja naisia.

Etsikäämme nyt tukea näille lausunnoille itä- ja länsimaiden uskontotaruista. Ottakaamme ensiksi „munasta syntynyt rotu". Ajatelkaamme Kashjapaa, tuota veedalaista tietäjää, joka oli luojista mitä hedelmällisin. Hän oli Mariitshin, Brahmaan järkisyntyisen pojan poika; ja häntä sanotaan Naagojen eli käärmeiden paitsi muitten olentojen isäksi. Eksoterisesti Naagat ovat puoleksi jumalallisia olentoja, joilla on ihmiskasvot ja käärmeen pyrstö. Kuitenkin oli olemassa muuan Naarojen heimo, joita sanotaan olleen luvultaan vain tuhatkunta ja jotka syntyivät eli oikeammin lähtivät Kadruusta, Kashjapan puolisosta *Paataalan kan-*

---

[1]) *Text-Book of Physiology*, 3 Ed. 1879, p. 623.

[2]) Kts. *Timaiosta.*

sottamista varten; ja Paataala on kieltämättä Amerikka, niinkuin tulee näytettäväksi. Oli myös olemassa Naaga-Dviipa, yksi Bhaaratavarshan, Intian, seitsemästä osastosta, jossa asui samanniminen kansa, minkä jo muutamat itämaiden tutkijatkin tunnustavat olleen *historiallisen* ja jättäneen monta jälkeä itsestään tähän päivään asti.

Se kohta, jota tässä on kaikkein enimmän terotettava on se, että mikä alkuperä lieneekään ollut ihmisellä, hänen kehityksensä tapahtui tässä järjestyksessä: 1) suvuton, niinkuin kaikki varhaisimmat muodot ovat; 2) sitten luonnollisen ylimenon kautta hän tuli „yksinäiseksi miesnaiseksi", kaksisukuiseksi olennoksi; ja 3) lopulta hän erottautui ja tuli siksi, mitä hän nyt on. Tiede opettaa, että kaikki alkuperäiset muodot, vaikka ne olivat suvuttomia, „kuitenkin omistivat kyvyn käydä läpi sukupuolettoman lisääntymisen prosessit". Miksi siis ihminen olisi sulettava tuon luonnonlain ulkopuolelle? Kahden sukupuolen synnytys on muuan kehitysaste, erikoistunut ja täydellistynyt muoto lohkoutumis-synnytyksestä aineen tasolla. Salaiset opit kannattavat eritoten sitä oppia, että kaikki syntyy siemenestä, ja ihmiskunnan varhaisempi historia on salattu ainoastaan „tavallisilta kuolevaisilta"; mutta eipä ole alkuperäisten rotujen historia Vihittyjen silmiltä suletttu aikakausien hautaan, niinkuin se on tavalliselta tieteeltä. Sentähden meitä toisella taholla tukee tiede, joka näyttää luonnossa olevan lakina, että jokainen ulkonainen muunnos syntyy asteettaisesta kehityksestä ja sisäisestä syystä; toisaalla meitä tukee vilpitön uskomme siihen viisauteen — voisimme sanoa kaikkiviisauteen (pansophia) — mikä piilee yleismaailmallisissa traditsioneissa, vihittyjen kokoomissa ja säilyttämissä ja miltei virheettömäksi järjestelmäksi muodostamissa. Näistä tukea saaden, me uskallamme selvästi ja suoraan esittää oppiamme.

Etevässä artikkelissa, joka kirjotettiin n. 15 vuotta sitten, meidän oppinut ja kunnioitettu ystävämme, prof. Alexander Wilder (New-Yorkissa) osottaa, kuinka ehdottoman johdonmukaista ja välttämätöntä on uskoa „alkuaikaiseen kaksisukuiseen rotuun" ja mainitsee joukon tieteellisiä syitä sen puolesta. [1]) Hän väittää ensiksikin, että suuri osa kasvikunnasta näyttää meille kaksisukuisuuden ilmiön, sillä Linnén siitosjärjestelmään kuuluvat miltei kaikki kasvit. Tämä koskee kasvikunnan ylempiä heimoja yhtä hyvin kuin alempia muotoja, hamppukasvista lombardilaiseen poppeliin ja ailanthus-puuhun asti. Eläinkunnassa on samoin laita. Hyönteisten suvussa perhonen synnyttää toukan ja toukka tulee perhoseksi, eli niinkuin mysterioissa tuo suuri salaisuus lausuttiin — *Taurus Draconem genuit et Taurum Draco.* [2]) Koralliheimo, joka Agassiz'in laskujen mukaan on kuluttanut monta sataa tuhatta vuotta nykyisellä geologisella kaudella

[1]) Kts. otteita tuosta kirjotelmasta *Theosophistissa*, helmik. 1883, josta ylläoleva on lyhyesti toistettu.

[2]) Härkä synnytti lohikäärmeen ja lohikäärme härän. — Suom.

rakentaakseen Floridan niemimaan — lisää sukuaan niinkuin puu lähettämällä itsestään silmikoita ja oksia. Mehiläisten laita on miltei sama. Aphidit eli lehtitäit elävät niinkuin Amazonit ja *neitsyeelliset vanhemmat* pitävät yllä rotua kymmenen peräkkäisen polven aikana.

Mitä sanovat muinaiset viisaat, entisajan filosofi-opettajat? Aristofanees puhuu tällä tavalla Plaatonin *Pidoissa*:

Meidän luontomme ei ollut ennen vanhaan sama kuin nyt. Se oli *miesnaisellinen*; muoto ja nimi oli yhteinen sekä miehillä että naisilla . . . Niiden ruumiit . . . olivat pyöreät ja niiden kulkutapa oli pyöriminen. [1]) Ne olivat kauhistuttavia voimaltaan ja uljuudeltaan ja niillä oli suunnaton vallanhalu. Sentähden Zeus jakoi kunkin niistä kahdeksi tehden ne siten heikommiksi; Apollo hänen ohjauksestaan sulki umpeen nahan.

Meshia ja Meshiane olivat yksi ainoa yksilö muinaisilla persialaisilla.

He myöskin opettivat, että ihminen oli Elämänpuun tuote, joka kasvoi kaksisukuisina pareina, kunnes ne erottautuivat, kun ihmisruumis myöhemmin muuntui.

Adamin sukupolvien kirjassa (*Toleduth*) säe:

Jumala loi (*bara*, toi esiin) ihmisen kuvaksensa, Jumalan kuvaksi hän loi hänet, mieheks; ja naiseksi hän loi heidät

— luettuna esoterisesti näyttää oikean merkityksensä, näin:

Elohimit (Jumalat) synnyttivät itsestään (muuntumalla) ihmisen kuvaksensa . . . he loivat *hänet* (koko ihmiskunnan eli Adamin), mieheksi ja vaimoksi loi *hän* (joukko-jumaluus) heidät. [2])

Tässä tulee esoterinen oppi esille. *Suvuton* rotu oli jumalien ensimäinen tuote, heidän itsensä muunnos ja heistä lähtenyt puhdas Henkinen Olemassaolo, ja tämä oli *yksinäinen* Adam. Sitten tuli *toinen* rotu: Adam-Eva eli Jod-Heva, toimettomat miesnaiselliset; ja lopuksi *kolmas* eli „*eroutumaisillaan olevat* kaksisukuiset", Kain ja Abel, jotka synnyttivät neljännen, Seth-Enoksen j. n. e. Tämä kolmas, viimeinen puoleksi-henkinen rotu, oli myöskin jumalallisen, sisäisen viisauden viimeinen välittäjä. Se viisaus oli myötäsyntynyt Enokheilla, tuon ihmiskunnan tietäjillä ja näkijöillä. *Neljäs* rotu, joka oli maistanut hyvän ja pahan

---

[1]) Vrt. Hesekielin näkyä (1 luku): neljä jumalallista eläintä, jotka olivat „ihmisen muotoiset" ja kuitenkin näyttivät pyörältä, „kun ne liikkuivat, menivät ne neljällä puolellaan . . . sillä elävä henki oli rattaissa".

[2]) Eugibinus, muuan kristitty, ja rabbinit Samuel, Menasseh ben Israel ja Maimonides opettivat, että „Adamilla oli *kahdet* kasvot ja *yksi* persona, ja alusta hän oli sekä mies että nainen — mies yhdeltä puoleltaan ja nainen toiselta puoleltaan (niinkuin Manun Brahmaa); mutta jälempänä osat erottautuivat." Davidin 139 psalmia toisti rabbi Jeremiah ben Eliazar todistukseksi tästä: „Sinä olet tehnyt minun *takimmaiseni* ja *etumaiseni*" (139: 5), ja tämä osottaa niinkuin prof. Wilder arvelee, „että ihmiskunnan alkumuoto oli miesnaisellinen".

tiedon puun hedelmää — viisautta, joka jo oli yhdistynyt maalliseen ja senvuoksi *epäpuhtaaseen* älyyn [1]) — oli siis pakotettu hankkimaan tuota viisautta vihkimyksen ja ankaran ponnistuksen avulla. Ja hermetisissä kirjoissa Viisauden ja Älyn yhtymistä, joista edellinen *johtaa* jälkimäistä — kutsutaan „Jumalaksi, jolla on kahden sukupuolen kaksinkertainen hedelmällisyys".

Mystillisesti Jeesusta pidettiin mies-naisena. Niin myös me löydämme orfilaisissa hymneissä, joita laulettiin mysterioissa: „Zeus on mies, Zeus on kuolematon impi". Egyptiläinen Ammon oli toisessa puolessaan jumalatar Neith. Jupiterilla oli naisen rinnat, Venus on parrakas muutamissa kuvapatsaissa ja jumalatar Ilaa on myöskin Su-djumna, miehinen jumala, Vaivasvatan jälkeläisten joukossa.

Professori Wilder lausuu:

Sana *Adam* eli ihminen jo itsessään sisältää nuo kaksi olemismuotoa. Se on sama kuin *Athamas* eli *Thomas* (tamilinkielellä *Tam*), jonka kreikkalaiset käänsivät *Didymos*, „kaksoinen". Jos siis ensimäinen nainen muodostettiin myöhemmin ensimäisen ihmisen jälkeen, niin loogillisella välttämättömyydellä hänet oli „otettava ulos miehestä". Sentähden luemme: „Ja siitä *kyljestä*, minkä Herra Jumala (Elohim) otti miehestä (Adamista), teki hän naisen" (1 Moos. 2: 22). Se heprealainen sana, joka tässä käytetään, on *Tzala*, joka vastaa meidän käännöstämme (kylki). On helppo löytää tuon tarun jälkiä Berosukselta, kun hän sanoo, että *Thalatth* (*Omorooka* eli, Urkan puoliso) oli luomisen alku. Hän oli myöskin Telita (? Melita), kuun Kuningatar....

Nuo kaksi muistettavaa kaksoisparia 1 Moos. kirjassa, Kain ja Abel sekä Esau ja Jakob' koskevat samaa aatetta. Sana *Hebel* on sama kuin Eva ja näyttää olevan laadultaan feminini eli nais-sana. „Hänen himonsa olkoon sinun tykös", sanoi Herra Jumala Kainille, „mutta hallitse sinä häntä" (4: 17). Samaan tapaan oli puhuttu Evalle: „Sinun halusi pitää olla miehesi puoleen, ja hän on sinua hallitseva". [2])

Niinpä siis salaisessa opissa on selviö, että ihmiskunnan kolmas juurirotu oli alkupuolellaan kaksisukuinen ykseys. Sen neitsyeelliset olennot kohotettiin „jumalien" luo, koska tuo rotu edusti „jumalallista hallitussukua". Nykyaikaiset kansat tyytyvät palvelemaan neljännen rodun miehisiä sankareita, jotka loivat jumalia oman sukupuolisen kuvansa mukaan, jotavastoin alkuperäisen ihmiskunnan jumalat olivat „miehiä ja naisia".

Niinkuin teoksemme I Osassa sanottiin, kehittyi ihmiskunta yhtaikaisesti ja rinnakkain neljän elementin kanssa, ja kukin uusi rotu mukautui ruumiillisesti

---

[1]) Kts. Khokmah'in, Viisauden yhdistymistä Binah'iin, Älyyn eli Jehovaan, Demiurgiin jota kutsutaan „ymmärrykseksi" (suom. „toimi") *Sal. Sananlaskuissa* (8: 5). Ihmisille huutaa Viisaus (salainen Jumalviisaus): „Ymmärtäkää te tyhmät Viisautta; ja te houkkiot, pankaa sydämiinne". Se on henki ja aine, Nous ja Psykhee, josta jälkimäisestä Jakob sanoo, että se on „maallinen, sielullinen ja perkeleellinen" (3: 15).

[2]) 1 Moos. 3: 16, englantilaisen ja kaikkien oikeamukaisten käännösten mukaan, Septuagintasta alkain. Lauseen alkupuoli suom. käännöksessä turmeltu. — Suom.

soveltuakseen uuteen elementtiin. Meidän viides rotumme lähenee nopeasti viidennen elementin tuntemista — kutsukaa sitä tähtien väliseksi eetteriksi, jos tahdotte — mutta tuolla elementillä on enemmän tekemistä sielutieteen kuin fysikan kanssa. Me ihmiset olemme oppineet elämään kaikissa ilmanaloissa, sekä kylmissä että kuumissa, mutta kahdella ensimäisellä rodulla ei ollut edes mitään väliä ilmanalasta eivätkä ne tunteneet mitään lämmön erotusta tai vaihdosta. Ja tällä tavalla, olemme kuulleet, ihmiset elivät aina kolmannen juurirodun loppupuoleen asti, jolloin ikuinen kevät vallitsi yli koko maapallon, samanlainen kuin nykyään on Jupiterin asukkailla. Näin kuvaa näet Camille Flammarion Jupiteria:

Se ei ole niinkuin meidän maamme sää-vaihdosten eikä äkkinäisten ilmanmuutosten alainen vaan ikikeväimen ihanuudet sitä sulostuttavat. [1])

Ne tähtitieteilijät, jotka väittävät, että Jupiter on sulassa tilassa, niinkuin me tällä käsitteellä tarkotamme, ratkaiskoot kiistansa tuon oppineen ranskalaisen tähtitieteilijän kanssa. [2])

---

[1]) *Pluralite des Mondes*, p. 69.

[2]) Muuan hypoteesi, jonka Mr. W. Mattieu Williams v. 1881 toi esiin, näyttää hyvin vähän vaikuttaneen tähtitieteilijöihin. Näin kirjottaa Mr. Williams *Knowledge* lehdessä 23 jouluk. 1881 artikkelissa „Auringon palamisaines":

„Kun sovitan t:ri Andrewsin tutkimukset auringon olemassaolon ehtoihin . . . niin päätän, että auringolla *ei ole mitään keskustaa*, ei kiinteää, neste- eikä kaasumaista, vaan se on kokoonpantu hajonneesta aineesta, joka on kriitillisessä (ylimeno-) tilassa, ja sitä ympäröi ensinnäkin liekehtivä verho, joka johtuu purkautuneen aineen jälleenyhdistymisestä, ja tämän ulkopuolella toinen verho höyryistä, jotka ovat syntyneet tuosta aineyhdistyksestä".

Tämä on uusi teoria lisättäväksi muihin hypoteeseihin, jotka *kaikki ovat oikeaoppisen tieteellisiä*. Mitä merkitsee „kriitillinen tila", selittää W. Mattieu Williams samassa lehdessä (9 jouluk. 1881) kirjotuksessa „kiinteät aineet, nesteet ja kaasut". Puhuessaan eräästä t:ri Andrewsin tekemästä kokeesta hiilihapon suhteen, lausuu tuo tiedemies:

„Kun tullaan 88 asteeseen, häviää raja nesteen ja kaasun välillä. Neste ja kaasu ovat yhdistyneet yhdeksi salaperäiseksi väliaineeksi eli fluidumiksi; jotakin epämääräistä aaltoilevaa on siinä täyttäen putken — eetterisoitunutta nestettä tai näkyväistä kaasua. Pitäkää tulikuumaa hiilihankoa silmänne ja valon välillä; silloin näette ylöspäin kulkevan aaltoliikkeen ikäänkuin nestemäisessä ilmassa. Nestemäinen fluidumi putkessa näyttää tällaiselta mutta on huomattavasti tiiviimpää ja on nähtävästi keskivälillä neste- ja kaasutilaa, niinkuin piki tai siirappi on keskivälillä kiinteätä ja nestemäistä tilaa".

Sitä lämpömäärää, jossa tämä tapahtuu, kutsuu t:ri Andrews „kriitilliseksi lämpömääräksi". Siinä kaasu- ja nestetilat ovat „yhteensulautuvia" ja on luultavaa, että kaikilla muilla aineilla, jotka voivat olla molemmissa tiloissa, on oma erikoinen kriitillinen lämpömääränsä.

Puhuessaan enemmän tästä „kriitillisestä" tilasta, Mr. W. Mattieu Williams tuo esiin muutamia aivan salatieteellisiä teorioja Jupiterista ja muista planetoista. Hän sanoo:

„Meidän käsityksemme kiinteistä aineista, nesteistä ja kaasuista johtuvat niistä kokemuksista, oita olemme tehneet ainetilojen suhteen täällä maan päällä. Jos me voisimme siirtyä toiseen

Täytyy kuitenkin aina pitää mielessä, että se „ikikevät", josta Flammarion puhuu, on ainoastaan tila, *jonka Jupiterin asukkaat tuntevat sellaiseksi*. Se ei ole „kevät" *sellaisena kuin me kevään tunnemme*. Tässä muistutuksessa piilee sovitus äsken kosketeltujen kahden teorian välillä. Molemmat sisältävät *osittaisia* totuuksia.

On siis olemassa yleismaailmallinen traditsioni, että ihmiskunta on vähitellen kehittynyt nykyiseen muotoonsa oltuaan ennen miltei läpinäkyvä rakenteeltaan, eikä tämä ole tapahtunut yliluonnollisen ihmeen vaan sukupuolisen yhteiselämän kautta. Sitäpaitsi tämä on täysin yhtäpitävää muinaisten viisausoppien kanssa, Egyptin ja Intian opeista, jumalallisine hallitussukuineen, lukien aina Plaatoniin asti. Ja kaikki nämä yleiset aatteet ovat luettavat samaan joukkoon kuin kansanuskon „aavistukset" ja „itsepintaiset käsitykset", joista muutamat ovat poisjuurruttamattomia. Tuollaiset uskot, lausuu Louis Figuier, ovat:

> Useimmiten tuloksia lukemattomien ihmispolvien viisaudesta ja havainnosta . . . (Sillä) traditsioni, joka esiintyy yleisesti ja yhtäläisenä, on samanarvoinen kuin tieteellinen todistuskappale.[1])

---

planettaan, niin käsityksemme omituisesti muuttuisivat. Merkuriuksella vesi olisi yksi tiivistyvistä kaasuista; Marsilla se olisi sulamiskykyinen kiinteä aine; mutta mitä se olisi Jupiterilla?

„Viimeaikaiset havainnot oikeuttavat meitä pitämään Jupiteria pienois-aurinkona, jolla on ympärillään verho pilviainetta, nähtävästi osittain tiivistynyttä vettä, mutta sisältä se on punaisenhehkuva tai ehkä vielä kuumempi. Sen höyrykehä on nähtävästi suunnattoman syvä, ja koska painovoima näkyvällä ulkopinnalla on puolikolmatta kertaa suurempi kuin maan pinnalla, niin tultaessa tämän näkyväisen pinnan alapuolelle täytyy ilmapaineen piankin lähetä sitä painetta, jolloin vesihöyry joutuu kriitilliseen tilaan. Sentähden me saatamme päättää, että Jupiterin valtameret eivät ole jäätynyttä, sulaa eikä kaasumaista vettä vaan ovat valtameriä eli ilmakehiä muodostuneita *kriitillisestä* (= ylimeno-) vedestä. Jos kaloja tai lintuja ui tai lentää siinä, täytyy niiden elimistö olla rakennettu näiden *kriitillisten* olosuhteiden mukaan".

Koska Jupiterin koko massa on 300 kertaa suurempi kuin maan massa ja sen puristusvoima keskustaa kohti on siihen verrannollinen, niin sen ainekset, jos ne olisivat samanlaiset kuin maan ainekset, eivätkä kuumempia, tulisivat olemaan huomattavasti tiiviimpiä ja koko planetalla olisi korkeampi ominaispaino; mutta me tiedämme sen sivukiertolaisten liikkeistä, että päinvastoin sen ominaispaino on vähempi kuin neljäsosa maan ominaispainosta. Tämä oikeuttaa sen johtopäätöksen, että se on tavattoman kuuma, sillä jo vetykin, jos se on kylmä, tulisi tiiviimmäksi kuin Jupiter tuollaisen paineen alaisena.

„Koska kaikki yksinkertaiset aineet voivat esiintyä kiinteinä, neste- ja kaasumaisina, tai kriitillisessä tilassa, riippuen lämpömäärästä ja paineesta, niin olen oikeutettu otaksuvasti päättämään, että Jupiter ei ole kiinteä, ei nestemäinen eikä kaasumainen planetta vaan *kriitillinen* planetta eli taivaankappale, joka sisästään on kokoonpantu *kriitillisessä* tilassa olevista toisiinsa yhdistyneistä elementeistä ja on tiheän ilmakehän ympäröimä, joka on muodostunut näiden elementtien ja muutamien niiden yhdistysten kuten veden höyryistä. Sama päätelmä koskee myös Saturnusta ja muita suuria ja ohutrakenteisia planettoja".

On mieluista nähdä, mitenkä „tieteellinen mielikuvitus" vuosi vuodelta lähenee meidän salaisten oppiemme rajamaita.

[1]) *The Day after Death*, p. 23.

Ja tällaisia traditsioneja on useitakin *Puraanoitten* allegorioissa, niinkuin on näytetty. Vieläpä *Zoharissa* on täysin vahvistettuna tuo oppi, että ensimäinen ihmisrotu muodostui Pitrien Tshaajoista eli astralikuvista:

Tzelemissä, Elohimien (Pitrien) varjokuvassa, Hän teki Adamin (ihmisen). [1])

On yhä uudestaan lausuttu se väite, että olipa muinaisen Intian metafyysillinen ajattelu kuinka korkealla kannalla, niin vanhojen egyptiläisten uskossa ei ollut muuta kehuttavaa kuin karkeata epäjumaloimista ja eläinten palvelusta; Hermes muka oli Egyptissä eläneitten kreikkalaisten mystikkojen laatima teos. Tähän voidaan vastata: suoranainen todistus siitä, että egyptiläiset uskoivat salaiseen oppiin, on se että sitä opetettiin heille vihkimyksessä. Avatkoot vastaväittäjät teoksen *Eclogae Physicae et Ethicae*, jonka kirjoittaja kreikkalainen Stobaeus, muinaisaikaisten katkelmien kokooja ja julkaisija, eli viidennellä vuosisadalla j. Kr. Seuraavalla tavalla hän jäljentää erään vanhan hermetisen katkelman, joka osottaa, mikä egyptiläisten teoria sielusta oli. Käännettynä sanasta sanaan se kuuluu:

Yhdestä sielusta, Kaikkeudensielusta, lähtevät kaikki sielut, jotka leviävät ikäänkuin tarkotuksella jaettuina ympäri maailman. Nämä sielut käyvät monen muodonvaihdoksen läpi; ne mitkä jo ovat matelijoita, muuttuvat vesi-eläimiksi; näistä vesi-eläimistä johtuvat maa-eläimet, ja viimemainituista linnut. Niistä olennoista, jotka elävät korkealla ilmassa (taivaassa) syntyvät ihmiset. Saapuessaan tähän ihmistilaan, sielut saavat (tietoisen) kuolemattomuuden perusteen, tulevat hengiksi ja sitten siirtyvät jumalien kuoroon.

---

23. ITSESYNTYNEET OLIVAT TSHAAJOJA, VARJOJA HÄMÄRÄN POIKIEN RUUMIISTA. EI VESI EIKÄ TULI VOINUT HEITÄ HÄVITTÄÄ. MUTTA HEIDÄN POIKIANSA KYLLÄ. [2])

Tätä värsyä ei voi ymmärtää ilman kommentarioiden apua. Se merkitsee, että ensimäistä juurirotua, Synnyttäjien „varjoja“, ei voinut kuolema vahingoittaa eikä hävittää. Koska he olivat niin eetterisiä ja rakenteeltaan niin vähän ihmismäisiä, ei heihin voinut mikään oloaine vaikuttaa — ei vesi eikä tuli. Mutta heidän „poikansa“ toinen juurirotu, saattoivat tulla ja tulivat hävitetyiksi. Niinkuin Synnyttäjät kokonaan uppoutuivat omiin astraliruumiisiinsa, jotka olivat heidän jälkeläisiään, niin nuo jälkeläiset sulautuivat omiin jälkeläisiinsä, „hiestä syntyneisiin“. Nämä olivat toinen ihmiskunta — muodostunut mitä erilaisimmista

---

[1]) Cremona Ed. III, 76 a; Brody Ed. III, 159 a; Isaac Myerin *Qabbalah*, p. 420.
[2]) Nim. voitiin hävittää.

puoli-inhimillisistä jättiläismäisistä hirviöistä — aineellisen luonnon ensimäinen yritys ihmisruumisten rakentamiseksi. Toisen mantereen aina-viheriöivät maat (Grönlanti y. m.) muuttuivat toinen toisensa jälkeen, oltuaan ikuisen keväimen Eedeneitä, hyperborealaiseksi Haadekseksi (Tuonelaksi). Tämä muutos johtui siitä että maapallon suuret vedet siirtyivät ja valtameret vaihtoivat asuinsijoja. Suurin osa toisesta rodusta hävisi näissä ensimäisissä suurissa synnytystuskissa, mitkä maapallon on ollut läpikäytävä kehityksessään ja tiivistymisessään inhimillisen kauden aikana. Tällaisia suuria mullistuksia on ollut jo neljä.[1]) Ja me voimme odottaa viidennen tuloa meidän itsemme koettavaksi, kun se aika joutuu.

Muutamia sanoja „vedenpaisumuksista" ja „Noakeista".

Eri *Puraanoitten* kertomukset meidän Synnyttäjistämme ovat *yksityiskohdissaan* yhtä ristiriitaisia kuin kaikki muu niissä kirjoissa. Kun esim. *Rig Veedassa* Idaa'ta eli Ilaa'ta kutsutaan Vaivasvata Manun opettajattareksi, niin Saajana tekee hänestä maata hallitsevan jumalattaren ja *Shatapatha Braahmana* asettaa hänet Manun tyttäreksi, *Manun uhrautumisen* tuotteeksi, ja myöhemmin hänen (Vaivasvatan) *puolisoksi, josta hänelle syntyi Manujen rotu. Puraanoissa* hän taas on Vaivasvatan tytär mutta kuitenkin Budhan (Viisauden) puoliso, joka Budha on Kuun (Sooman) ja planetta Jupiterin (Brihaspatin) vaimon Taaraan avioton lapsi. Kaikki tämä, mikä tuntuu sekasotkulta asioihin perehtymättömältä, on salatieteilijälle täynnä filosofista merkitystä. Jo kertomuksen ulkomuodossa näyttäytyy salainen ja pyhä merkitys; mutta kaikki yksityiskohdat ovat tahallisesti niin sekotettuja, että ainoastaan Vihityn kokenut silmä voi niitä seurata ja asettaa tapaukset oikeaan järjestykseensä.

Kertomus, sellaisena kuin *Mahaabhaarata* sen kertoo, antaa peruspuitteet mutta se kaipaa vielä selityksekseen *Bhagavad Giitaan* antaman salaisen merkityksen. Se on *alkunäytös* meidän (viidennen) ihmiskunnan näytelmään. Vaivasvatan ollessa hartauteen vaipuneena joen rannalla, pyytää muuan kala häneltä suojelusta suurempaa kalaa vastaan. Hän pelastaa sen ja asettaa sen ruukkuun; mutta se kasvaa suuremmaksi ja yhä suuremmaksi ja kertoo hänelle viestin lähestyvästä vedenpaisumuksesta. Tämä kala on hyvintunnettu Matsja Avataara,

---

[1]) Ensimäinen tapahtui silloin kun nykyinen pohjoisnapa erottautui myöhemmistä mantereista.

Vishnun ensimäinen Avataara, sama kuin kaldealaisen Xisuthruksen Dagon [1]) ja monta muuta asiata sitäpaitsi. Tuo kertomus on niin tuttu, ettei sitä kannata toistaa. Vishnu käskee häntä rakentamaan laivan, ja siinä Manu pelastuu seitsemän Rishin keralla Mahaabhaaratan mukaan; tämä kohta kuitenkin puuttuu muista teksteistä. Tässä seitsemän Rishiä edustaa seitsemää rotua, seitsemää prinsippiä ja paljon muuta, sillä tässä moninaisessa allegoriassa piilee taaskin kaksinkertainen mysterio.

Olemme muualla sanoneet, että suurella tulvalla oli monta merkitystä, ja että se koski, kuten myös „lankeemus", sekä henkisiä että fyysillisiä, sekä kosmillisia että maisia tapauksia: niinkuin yllä, niin myös alla. Laiva eli Arkkj — Navis — oli sanalla sanoen naisellisen synnytysprinsipin symboli ja sitä kuvasi taivaalla kuu ja maan päällä naisen kohtu; molemmat ovat elämän ja olemassaolon siementen kantajat, joita aurinko eli Vishnu, miehinen prinsippi elähyttää ja hedelmöittää. Ensimäinen kosmillinen vedentulva koskee alkuaikaista luomista eli taivaan ja maitten muodostusta; siinä Kaaos ja suuri Syvyys edustaa „vedentulvaa" ja kuu „Äitiä", josta kaikki elonsiemenet lähtevät. [2]) Mutta maisella vedenpaisumuksella ja sen kertomuksella on myöskin kaksinkertainen sovitelmansa. Toisaalta se koskee sitä mysteriota, miten ihmiskunta pelastui täydellisestä häviöstä siten että kuolevainen nainen tuli ihmissiemenen vastaanottajaksi kolmannen juurirodun lopulla, [3]) ja toisaalta todellista ja historiallista Atlantiksen uppoamista. Molemmissa tapauksissa „laumaa" — eli sitä Manua, joka pelasti „siemenen" — kutsutaan Vaivasvata Manuksi. Siitä johtuu *Puraanoitten* ja muitten tekstien eroavaisuus. *Shatapatha Braahmanassa* Vaivasvata saa tyttären ja siittää hänestä Manun heimon — viittaus ensimäisiin inhimillisiin

---

[1]) Meidän on muistettava, että kaikkien babylonilaisten jumalien etupäässä ovat Ea, Anu ja alkuperäinen Bel; ja että Ea, ensimäinen, oli Viisaudenjumala, suuri Syvyyden ja „Valon jumala" ja että häntä pidettiin samana kuin Oannesta, raamatun Dagonia — sitä Ihmiskalaa, joka kohosi Persian lahdesta.

[2]) Vasta paljon myöhemmin tulee kuu miehiseksi jumalaksi; hindulaisilla se oli Sooma, kaldealaisilla Nanak eli Nanar ja Sin Mulil'in, vanhemman Bel'in poika. Akkadilaiset kutsuivat häntä „henkien (vainajien) herraksi", ja hän oli Nipurin (Nifferin) jumala Pohjois-Babyloniassa. Mulil oli se, joka sai tulvavedet lankeemaan taivaasta maan päälle, koska Xisuthrus ei sallinut hänen lähestyä alttariansa. Niinkuin uudenaikaiset Assyrian tutkijat ovat todentaneet, oli pohjoinen Nipur se keskus, josta kaldealainen (musta) magia levisi; ja Eridu (eteläinen maa) oli sivistyksen eli Jumalviisauden jumalan alkuperäinen palveluspaikka, mutta Aurinko-jumala oli kaikkialla Korkein Jumaluus. Juutalaisilla kuu on tekemisissä Israelin Jehovan ja hänen siemenensä kanssa, sillä Ur oli kuu-jumalan tärkein palveluspaikka ja Abrahamin sanotaan tulleen Ur'ista, jolloin A-bra(h)m'ista tuli Abraham.

[3]) Kun Naarada, neitsyeellinen itsensäkieltäjä, uhkasi lopettaa ihmisrodun estämällä Dakshan poikia sitä lisäämästä.

Manushjoihin, joiden oli luotava naisia tahdonvoimalla (Krijaashaktilla), ennenkuin nämä luonnollisella tavalla syntyivät kaksisukuisista erityisenä sukupuolena ja siis pidettiin luojiensa „tyttärinä". *Puraanoitten* kertomukset tekevät Idaan eli Ilaan Budhan (Viisauden) puolisoksi. Tämä toisinto tarkottaa atlantilaisen vedenpaisumuksen tapahtumia, jolloin Vaivasvata, suuri mainen Tietäjä, pelasti viidennen juurirodun hukkumasta neljännen rodun jäännösten mukana.

Tämä näkyy hyvin selvästi Bhagavad Giitaassa, missä Krishna lausuu:

Seitsemän suurta Rishiä, *neljä edelläkäynyttä* Manua, jotka ovat minun olemuksestani osallisia, syntyivät minun tajunnastani. Niistä lähti (syntyi) ihmiskunta ja maailma (X: 6).

Tässä neljä edelläkäynyttä Manua seitsemästä ovat neljä rotua, jotka jo ovat eläneet, [1]) sillä Krishna kuuluu viidenteen rotuun ja hänen kuolemastaan alkoi Kali Juga. Siten Vaivasvata Manu, Suurjan, auringon poika ja meidän rotumme vapahtaja, on tekemisissä „elämänsiemenen" kanssa, sekä fyysillisesti että henkisesti. Mutta tässä kohden vaikka me puhumme kaikista Manuista, meidän tulee pitäytyä ainoastaan kahdessa ensimäisessä.

„Vedenpaisumus" on kieltämättä „yleinen traditsioni". „Jääkausia" oli useita ja niin myös „vedenpaisumuksia" useista syistä. Stockwell ja Croll luettelevat puolen tusinan jääaikoja ja niitä seuraavia vedenpaisumuksia — joista varhaisin luetaan olleen 850,000 ja viimeinen 100,000 vuotta sitten. [2]) Mutta

---

[1]) Tämän vahvistaa todeksi muuan oppinut brahmini. Mainioissa *Bhagavad Giitaan* luennoissa Subba Rao lausuu (*Theosophist*, huhtik. 1887, p. 444):

„Yhteen omituisuuteen tahdon kääntää teidän huomionne. Hän (Krishna) puhuu tässä neljästä Manusta. Miksikä hän puhuu neljästä? Me olemme nyt seitsemännessä — nim. Vaivasvatan — Manvantarassa. Jos hän tarkottaa entisiä Manuja, pitäisi hänen puhua kuudesta mutta hän mainitsee ainoastaan neljä. Muutamissa kommentarioissa on yritetty tulkita tätä merkillisellä tavalla.

„Sana 'Tshatvaarah' erotetaan sanasta 'Manavah' ja pannaan tarkottamaan Sanakaa, Sanandanaa, Sanatkumaaraa ja Sanatsudshaataa, jotka myös luetaan Pradshaapatin järkisyntyisten poikien joukkoon.

„Mutta tämä tulkinta johtaisi mitä mielettömimpään johtopäätökseen ja tekisi koko lausunnon itseään vastaan sotivaksi. Tekstissä mainituilla henkilöillä on määräävä ominaissana lauseessa. On hyvin tunnettua, että Sanaka ja muut kolme kieltäytyivät luomasta, vaikka muut pojat olivat suostuneet luomaan. Sentähden puhuessaan niistä henkilöistä, joista ihmiskunta on saanut olemassaolonsa, olisi mieletöntä lukea nämäkin neljä siihen joukkoon. Lause on tulkittava pirstoomatta yhdistettyä sanaa kahteen nimisanaan. Manujen luku on siis neljä ja lause silloin kyllä sotii *Puraanoitten* kertomusta vastaan, mutta on yhtäpitävä salaisen opin kanssa. Muistatte, että (salatieteessä) väitetään meidän olevan nykyään viidennessä juurirodussa. Jokaista juurirotua pidetään yhden erikoisen Manun Santatina (jälkeläisenä). Neljäs rotu on nyt mennyt ohi, toisin sanoin on tähänasti ollut neljä Manua".

[2]) Stockwell, *Smithsonian Contributions to Knowledge*, 18. R. W. Mc Farland *American Journal of Science*, III, 11: 456; ja Crollin *Climate and Time*. Lemuriaa ei vedentulva upottanut vaan sen hävittivät tulivuoren purkaukset ja senjälkeen se vaipui mereen.

mikä oli *meidän* vedenpaisumuksemme? Varmasti edellinen, se mikä tähän päivään asti pysyy talletettuna kaikkien kansojen traditsioneissa kaukaisimmasta muinaisuudesta asti; se mikä lopullisesti huuhtoi pois Atlantiksen viimeiset niemimaat, alkaen Rutasta ja Daitjasta ja loppuen Plaatonin mainitsemaan verrattain vähäpätöiseen saareen. Tämä näkyy muutamien yksityisseikkojen yhtäpitäväisyydestä kaikissa legendoissa. Se oli viimeinen jättiläismäinen vedenpaisumus. Se pieni tulva, josta parooni Bunsen tapasi jälkiä Keski-Aasiassa ja jonka hän asettaa n. 10,000 vuotta e. Kr., ei ollut missään tekemisissä tuon puolittain ylimaailmallisen vedenpaisumuksen eli Noakin tulvan kanssa — joista viimemainittu on vain myytillinen toisinto muinaisista traditsioneista — eipä edes viimeisen atlantilaisen saaren uppoamisen kanssa; korkeintaan sillä on siveellinen yhteys näiden kanssa.

Meidän viides rotumme — sen vihkimättömät jäsenet — kuullessaan monista vedenpaisumuksista, ovat sekottaneet ne yhteen ja tuntevat nyt vain yhden. Mutta tämäpä muutti koko maapallomme ulkomuodon vaihtaessaan ja siirtäessään maita ja meriä.

Me voimme ottaa vertaukseksi perulaisten traditsionin, että:

Inkat, luvultaan seitsemän, ovat uudelleen kansottaneet maan vedenpaisumuksen jälkeen. [1])

Humbolt mainitsee saman legendan meksikkolaisen toisinnon, mutta sekottaa hieman yksityiskohdat meihin asti säilyneessä tarussa, joka puhuu amerikkalaisesta Noakista. Kuitenkin tuo etevä luonnontieteilijä mainitsee *kaksi kertaa seitsemän* kumppania sekä „jumalallisen linnun", joka lensi Aztekien laivan edellä, ja siten hän saa yhteensä viisitoista valittua eikä seitsemän ja neljätoista. Tämän hän kirjotti ehkä huomaamattaan muistellen Moosesta, joka mainitsee muka 15 Noakin pojanpoikaa, mitkä pelastuivat isoisänsä kanssa. Samaten myöskin Xisuthrus, kaldealaisten Noak pelastuu ja muutetaan „elävänä" taivaaseen — niinkuin Enokh — seitsemän jumalan, Kabirin eli seitsemän jumalallisen titaanin keralla. Myöskin kiinalaisella Yao'lla on *seitsemän* kuvaa, jotka purjehtivat pois hänen mukanaan ja jotka hän aikoo „elähyttää" noustessaan maalle ja käyttää „ihmisen siemeneksi". Osiris astuessaan Arkkiin eli aurinkoveneeseen, ottaa *seitsemän* sädettä mukaansa j. n. e.

Sankhuniathon pitää Aleeteita eli Titaaneita (Kabirim) samanaikuisina kuin Agruerusta, foinikilaisten suurta jumalaa — jonka Faber koetti tehdä samaksi kuin Noakin. [2]) Onpa vielä luultavaa, että nimitys „Titaani" johtuu sanoista

---

[1]) Coste, I, 4: 19.

[2]) Agruerus on Kronos eli Saturnus ja ehkä israelilaisen Jehovan alkutyyppi. Noak taas yhdistettynä Arghaan, Kuuhun eli pelastuksen arkkiin, on mytologisesti sama kuin Saturnus. Mutta silloin tuo taru ei saata koskea maanpäällistä vedenpaisumusta. (Kts. Faberin *Cabiri*, I, 35, 43 ja 45)

Tit-Ain — „kaaotisen syvyyden lähteet“ [1]) (Tit-Theus eli Tityus on „jumalallinen tulva“). Siis Titaanit, joita oli *seitsemän*, näkyvät olevan tekemisissä vedenpaisumuksen ja Vaivasvata Manun pelastamain seitsemän Rishin kanssa. [2])

Nämä Titaanit ovat Kronoksen, Ajan, ja Rhean, Maan, poikia; ja koska Agruerus, Saturnus ja Sydyk ovat sama henkilö, ja seitsemän Kabirin myös sanotaan olleen Sydykin eli Kronos-Saturnuksen poikia, niin Kabirit ja Titaanit ovat samoja. Ainakin siinä hurskas Faber teki oikean johtopäätöksen, kun hän kirjotti:

Minä en epäile, että seitsemän Titaania eli Kabiria myöskin on samat kuin hindulaisen taruston (?) seitsemän Rishiä, joiden sanotaan pelastuneen laivassa samalla kuin Menu, perheen pää (?). [3])

Mutta vähemmän hän onnistuu päätelmissään kun hän lisää:

Hindulaiset hurjissa *taruissansa* ovat eri tavalla turmelleet Noakin jälkeläisten (?!) *historian*, mutta on merkillistä, että he näyttävät uskonnollisella kunnioituksella pitäneen kiinni seitsenluvusta. [4]) Sentähden kapteeni Wilford aivan oikein huomauttaa, että „kukaties seitsemän Menua, seitsemän Brahmaadikaa sekä seitsemän Rishiä ovat samoja ja ovat yhteensä ainoastaan seitsemän yksilöllistä henkilöä. [5]) Seitsemän Brahmaadikaa ovat *Pradshaapateja* eli *pradshasten*, luontokappaleitten, herroja. Niistä syntyi ihmiskunta ja he ovat arvattavasti samat kuin seitsemän Menua. . . Nämä ihmiskunnan seitsemän suurta esi-isää . . . luotiin täyttämään maata asukkailla“. [6]) Kabirien, Titaaneiden, Rishien ja Noakin perheen keskinäinen yhtäläisyys on niin silmiinpistävä, ettei se voi olla pelkän sattuman tulosta. [7])

Faber joutui tähän erehdykseen ja sen perustalle rakensi koko teoriansa Kabireista, sen vuoksi että raamatun Jafet tavataan Titaanien luettelossa eräässä orfilaisten hymnien värssyssä. Orfeuksen mukaan seitsemän arkki-titaanin nimet olivat Koios, Kroios, Forkys, Kronos, Ookeanos, Hyperion ja *Japetos*.

Κοιον τε Κρονιον τε μεγαν, Φορκυν τε κραταιον
Και Κρονον, Ωκεανον Υπεριονα τ', Ιαπετον τε [8])

---

[1]) *Ibid.*, II, 240.

[2]) Sankhuniathon sanoo, että Titaanit olivat Kronoksen poikia ja luvultaan seitsemän; hän kutsuu niitä tulenpalvojiksi, Aleetaiksi (Agni'n pojiksi?) ja „tulvalaisiksi“. Al-ait on tulen jumala.

[3]) *Ibid.*, I, 130, muist.

[4]) Joka seitsenluku — sallittakoon meidän huomauttaa — johtui arjalaisilta eikä semiläisiltä. Juutalaiset sen saivat kaldealaisilta.

[5]) Seitsemän yksilöllistä Jumalanpoikaa eli Pitaraa, Pitriä; myöskin tässä tapauksessa Kronoksen eli Saturnuksen (Kaalan, „Ajan“) poikia ja „arkkilaisia“ niinkuin Kabirit ja Titaanit, kuten niiden nimikin — „*Kuu*-esi-isät“ — osottaa. Kuu on arkki eli Argha avaruuden vedensyvyydessä.

[6]) *Asiatic Researches*, V, 246.

[7]) *Kabiri, loc. cit.*

[8]) Orpheus apud Proclum, *in Timaeum*, V, 295.

Joita Faber ei suinkaan pidä samoina kuin *jumalattomia* titaaneja, heidän jälkeläisiään.

Mutta miksikä ei babylonilainen Esra olisi voinut ottaa Japetuksen nimeä eräälle Noakin pojista? Kabirit, jotka ovat Titaaneita, kutsutaan myös Maneiksi ja heidän äitiään Mania'ksi, sanoo Arnobius. [1]) Hindulaiset voivat siis vielä suuremmalla syyllä väittää, että Manes merkitsevät heidän Manujaan ja että Mania on sama kuin *Raamaajanan* mainitsema *naispuoleinen* Manu. Mania on Ilaa eli Idaa, Vaivasvata Manun puoliso ja sisar josta „hän synnytti Manujen rodun". Niinkuin Rhea, Titaanien äiti, hän on Maa — Saajana kutsuu häntä Maan jumalattareksi — ja hän on vain Vaatshin jäljennös ja toistelu. Sekä Idaa että Vaatsh muuttuvat mieheksi ja naiseksi. Idaa tulee Sudjumnaksi, ja Vaatsh, „naisellinen Viraadsh", tulee naiseksi rangaistakseen Gandharvoja. Edellinen toisinto koskee Kosmoksen ja jumalien syntyä, jälkimäinen myöhempää aikaa. Arnobiuksen nimet Manes ja Mania ovat intialaista alkuperää ja kreikkalaiset ja latinalaiset ovat sieltä ne omaksuneet ja niitä muodostelleet.

Siispä tuo ei ole mikään sattuma vaan johtuu ikivanhasta, kaikille yhteisestä opista, jonka viimeiset mukailijat olivat israelilaiset, nim. heidän Esransa, uudistettujen „Mooseksen kirjojen" tekijä. Niin häikäilemättömiä he olivat käyttäessään muiden kansojen omaisuutta, että Vale-Berosus [2]) sanoo Titaian — jonka Diodorus Siculus esittää titaanien eli vedentulvalaisten äitinä [3]) — olleen *Noakin puolison.* Faber kutsuu häntä tosin „Vale-Berosukseksi" mutta omaksuu kuitenkin tuon tiedonannon saadakseen yhden todistuksen lisää siitä, että pakanat olivat lainanneet kaikki jumalansa juutalaisilta, mukaellen patriarkkain haamuja. Meidän halvan luulemamme mukaan tämä on yksi parhaita todistuksia päinvastaiseen suuntaan. Se näyttää niin selvästi kuin tosiasiat voivat näyttää, että raamatun vale-henkilöt ovat kaikki lainatut pakanoitten saduista, jos ne sitten „satuja" lienevät. Se näyttää ainakin, että Berosus hyvin tunsi I Moos. kirjan alkuperän ja että sillä oli sama kosmillis-tähtitieteellinen luonne kuin Isis-Osiriksen allegorioilla ja Arkilla ja muilla vanhoilla „arkki"-symboleilla. Sillä Berosus sanoo, että „Titaea Magna" myöhemmin sai nimen Aretia [4]) ja palveltiin Maan keralla

---

[1]) Arnobius, *Contra Gentes,* III, 124, toistanut Faber, *op. cit.* I, 135.

[2]) *Ant.,* III, 8,

[3]) *Bibl.;* 170.

[4]) Aretia on Arteksen, egyptiläisen Marsin naispuoleinen muoto. Siitä johtuu kaldealainen (ja nykyään heprealainen) sana ארץ (Arets), „Maa". Scyffarth, joka on julkaissut *Beiträge zur Kenntniss* lausuu siinä („*Artes*", *Mars* sanan kohdalla) seuraavaa: „Addit Cedrenus (Salm. I, c): *Stella Martis ab Aegyptis vocatur Ertosi (plantare, generare). Significat autem hoc omnis generis procreationem et VIVIFICATIONEM, omnisque substantiae et materiae naturam et vim ordinantem atque procreantem*" (Suomeksi: „Cedrenus lisää: egyptiläiset kutsuvat Mars-tähteä Ertosi'ksi (istuttaa, synnyttää). Mutta se merkitsee kaikenlaista suvunlisäämistä ja

ja tämä tekee Titaean, Noakin aviokumppanin, samaksi kuin Rhean, Titaanien äidin, ja Idaan; molemmat olivat jumalattaria, jotka hallitsivat maata, ja Manujen ja Manes'ten eli Titaani-Kabirien äitejä. Titaea-Aretiaa palveltiin Horchiana, sanoo sama Berosus, ja se on Vestan, Maan jumalattaren nimitys.

Sicanus deificavit Aretiam, et nominavit eam lingua Janigena Horchiam. [1])

Tuskin on yhtäkään muinaisaikaista runoilijaa, historiallisella tai esihistoriallisella kaudella, joka ei toisessa tai toisessa muodossa mainitseisi kahden mantereen — tai niinkuin usein sanotaan „saaren" — vaipumista syvyyteen. Siitä johtuu Phlegyan saaren häviö, paitsi Atlantiksen. Pausanias ja Nonnus molemmat kertovat, kuinka:

Ankara Neptunus kiskoi Phlegyan saaren irti syvään juurrutetulta perustaltaan ja upotti alle aaltojen sen jumalattomat asukkaat. [2])

Faber oli vakuutettu siitä, että Phlegyan saari oli Atlantis. Mutta kaikki tuollaiset allegoriat ovat enemmän tai vähemmän vääristyneitä kaikuja hindulaisten traditsionista, joka puhuu siitä suuresta maanmullistuksesta, mikä hävitti neljännen rodun, todella inhimillisen vaikka jättiläismäisen, arjalaisia aikaisemman rodun. Mutta niinkuin taannoin sanottiin, vedenpaisumuksen legendalla niinkuin kaikilla muillakin tarinoilla on useampia merkityksiä. Se koskee jumalsynnyssä *esikosmillisia muutoksia, henkisiä yhdyssuhteita* — kuinka kummalta nuo nimitykset kuulunevatkin tiedemiesten korville — ja myöskin senjälkeistä maailmansyntyä. Se puhuu suuresta Vetten (aineen) tulvasta Kaaoksessa, kun sen herättivät ja hedelmöittivät ne henki-säteet, mitkä sitten *hukkuivat* ja ikäänkuin suohon hautautuivat salaperäisessä erilaistumisessa; tämä on esikosmillinen mysterio, johdanto olemassaolon näytelmään. Anu, Bel ja Noak kävivät ennen Adam Kadmonia, punaista Adamia ja Noakia, aivan niinkuin Brahmaa, Vishnu ja Shiva kävivät ennen Vaivasvataa ja muita. [3])

Kaikki tämä on tarkotettu osottamaan, että se *melkein* yleismaailmallinen vedenpaisumus, minkä geologia tuntee — ensimäinen jääkausi — on täytynyt

---

elävöittämistä ja kaiken substanssin ja aineen luontoa ja voimaa, joka järjestää ja synnyttää"). Aretia on Maa „olemassaolon lähteenä" eli niinkuin *The Source of Measures* kirjan tekijä sanoo (siv. 186), Arts on sama sana heprean ja egyptinkielessä ja kumpikin „yhdistää *maan* ja *lähteen* alkuperäiset käsitteet; aivan samoinkuin itse hepreankielessä toisessa muodossa *Adam* ja *Maadim, Mars* ovat samaa ja yhdistävät *maan* ja *Adam*'in käsitteet muodossa *h-adam-h*".

[1]) *Ant*, V, 64. Suom: „Sicanus kunnioitti Aretiaa jumalattarena ja kutsui häntä janigenisellä kielellä Horchiaksi."

[2]) Nonnus, *Dionys.*, XVIII, 319. Toistanut Faber, *op. cit.* I, 328.

[3]) Kts. *Isis Unveiled*, II, 420 ja seur., missä viitataan pariin noista seitsemästä merkityksestä.

sattua juuri siihen aikaan, jolloin salainen oppi sen lukee sattuneen, nim. tasaluvuissa 200,000 vuotta meidän viidennen rodun alkamisen jälkeen eli jokseenkin siihen aikaan, jolloin Croll ja Stockwell laskevat ensimäisen jääkauden olleen, n. 850,000 vuotta sitten. Geologit ja tähtitieteilijät arvelevat jääkauden mullistuksen johtuneen „tavattomasta epäsäännöllisyydestä maan-radassa" ja salainen oppikin lukee sen johtuneeksi samasta syystä, mutta lisää siihen vielä yhden tekijän, nim. maan akselin siirtymisen — josta löytyy todistus *Enokhin kirjassa* (luku 64), jollei *Puraanoitten* verhottua kieltä ymmärretä. Kaikki tämä on omiansa näyttämään, että muinaiskansat tiesivät myös jotakin tieteen „uudenaikaisista keksinnöistä". Enokh puhuessaan „maan suuresta kallistumisesta" ja sen „synnytystuskista", lausuu hyvinkin selvät ja merkitsevät sanat.

Eikö tämä ole ilmeistä? Nuah on Noak, joka *liukuu vetten päällä* arkissaan. Arkk. on Arghan, Kuun eli naisellisen prinsipin vertauskuva; Noak on „henki", joka lankee aineeseen Me huomaamme, mitenkä hän heti maalle astuttuaan istuttaa viinitarhan, juopi viiniä ja tulee siitä päihinsä, s. o. puhdas henki juopuu heti kun se tulee lopullisesti aineeseen vangituksi. 1 Moos. seitsemäs luku on vain toisinto ensimäisestä luvusta. Kun siis 1: 2 sanotaan: „Ja pimeys oli syvyyden päällä. Ja Jumalan henki liikkui vetten päällä", niin 7: 18 sanotaan: „Ja vedet saivat vallan; ja arkki liikkui (Noakin, hengen keralla) vetten päällä". Siis jos Noak on sama kuin kaldealaisten Nuah, on hän se henki, mikä elähyttää ainetta, s. o. Kaaosta, jota kuvataan syvyydeksi eli tulvavesiksi. Babylonilaisessa legendassa (jossa esikosmillinen tapahtuma on sekottunut maalliseen tapaukseen) on Istar (Ashteroth, eli Venus, Kuu-jumalatar) se, joka suletaan arkkiin ja lähettää *kyyhkysen* etsimään kuivaa maata. [1])

George Smith panee „tauluissaan" merkille ensiksi kuun luomisen ja sitten auringon: „Sen kauneutta ja täydellisyyttä ylistetään ja sen radan säännöllisyyttä, joka teki sen, että sitä pidettiin maailman tuomarin ja ohjaajan tyyppinä". Jos tämä kertomus koski ainoastaan maailman mullistusta — vaikkapa se olisikin ollut kaikkiallinen — niin miksikä jumalatar Istar eli Ashteroth-Kuu, puhuu *auringon luomisesta* vedenpaisumuksen jälkeen? Vedet saattoivat olla kohonneina niin korkealle kuin Nizirin vuorelle kaldealaisen muunnoksen mukaan eli Dshebel Djudi'lle, arabialaisen tarinan vedenpaisumusvuorelle tai raamatun Ararat-vuorelle tai vaikkapa hindulaisen traditsionin Himaalajalle, mutta eivät ne silti ulottuneet taivaaseen asti; raamattukin empii sellaista ihmettä kertoa! On siis selvää, että vedenpaisumus sille kansalle, joka siitä ensimäisenä kertoi, merkitsi jotakin toista, vähemmän arvotuksentapaista ja paljon filosofisempaa kuin *kaikkiallista* tulvaa maan päällä, josta ei löydy minkäänlaisia geologisia jälkiä. [2])

Kaikki tuollaiset mullistukset ovat aikakautisia ja uudistuvia, ja niinkuin Manu Vaivasvata on *laatu*-olento, joka kuuluu eräisiin olosuhteisiin ja tapauksiin, niin ei näy olevan mitään painavaa vastasyytä siihen olettamukseen, että ensimäisellä „suurella tulvalla" oli allegorinen samoinkuin kosmillinen merkitys ja että se tapahtui Satja Jugan, „Totuuden ajan" lopulla, jolloin toinen juurirotu, „luurakenteinen Manu" alkoi esiintyä, ollen „hiestä syntynyt".

---

1) *Isis Unveiled*, II, 423, 424.

2) *Ibid.* 423, muist.

Toinen vedenpaisumus — n. k. „yleismaailmallinen" — koski neljättä juurirotua, jota nyt jumaluusoppi järjestelmälleen uskollisena pitää „kirottuna jättiläisrotuna", kainilaisina ja „Hamin poikina". Se on ensimäinen tulva, minkä geologia on huomannut. Jos huolellisesti verrataan eri legendojen kertomuksia kaldealaisten ja muiden kansojen eksoterisissa teoksissa, niin huomataan, että ne kaikki pitävät yhtä brahmalaisten kirjoissa löytyvien oikea-oppisten kertomusten kanssa. Ja silloin huomataan, että kun ensimäisessä kertomuksessa „ei ollut yhtäkään jumalaa eikä kuolevaista vielä maan päällä", Manu Vaivasvatan astuessa maihin Himavaanissa, niin toisen kertomuksen mukaan on seitsemän Rishiä hänellä kumppaneina. Siten näkyy, että kun muutamat kertomukset koskevat tähtimaailman ja suuren Kosmoksen „vedenpaisumusta", ennen n. k. „luomista" niin muut kertomukset käsittelevät, toinen suurta aineen paisumista maan päällä ja toinen todellista vesi-tulvaa. *Shatapatha Braahmanassa* Manu huomaa, että tulvavirta on vienyt pois kaikki elävät olennot ja hän yksin jäänyt jälelle; se merkitsee, että *elonsiemen* yksin jäi jälelle edellisestä maailman hajoamisesta eli Mahaapralajasta, yhden „Brahmaan päivän" loppuessa. *Mahaabhaarata* taas koskettelee yksistään sitä geologista mullistusta, joka lakaisi pois miltei koko neljännen rodun tehdäkseen tilaa viidennelle. Sentähden Vaivasvata Manu esiintyy kolmen eri muotoisena meidän esoterisessa maailmansynty-opissamme: [1]) *(a)* „Juuri-Manuna" A-pallolla ensimäisessä kierroksessa; *(b)* „elon-*siemenenä*" D-pallolla neljännessä kierroksessa; ja *(c)* „ihmisen siemenenä" kunkin juurirodun alussa — varsinkin meidän viidennessä rodussamme.

---

[1]) On muistettava, että hindulaisessa viisausopissa jokainen erilaistunut yksiö on sellaisena ainoastaan Maajaan kausina, koska se ydinolemuksessaan on yhtä Korkeimman ja Ainoan Hengen kanssa. Siitä syntyy näennäinen sekaannus ja ristiriita eri *Puraanoissa* ja toisinaan samassa *Puraanassa* yhden ja saman yksilön suhteen. Vishnu — monimuotoisena Brahmaana ja Brahmana (neutrinä) — on yksi ja kuitenkin hänen sanotaan olevan kaikki kaksikymmentä kahdeksan Vjaasaa.

„Jokaisessa Dvaaparassa (eli kolmannessa kaudessa) Vishnu, Vjaasan muodossa, jakaa *Veedan*, joka on (oikeastaan vain) yksi, moneen osaan . . . 28 kertaa ovat suuret Rishit järjestäneet *Veedan* Vaivasvata Manvantarassa, Dvaapara-kaudella, ja niinmuodoin on elänyt 28 Vjaasaa" (*Vishnu Puraana*, III, 3; Wilsonin käänn., III, 33, 34). „(Ne jotka olivat kaikki) Veeda-Vjaasan muodossa; jotka olivat kukin aikakautensa Vjaasat" (*Ibid. loc. cit.*, p. 33). „Tämä maailma on Brahmaa, Brahmaassa, Brahmaasta . . . ei voi mitään muuta tietää". Sitten taas *Harivamshassa*: „Oli olemassa (ensimäisessä Manvantarassa) seitsemän kuuluisaa Vasishthan poikaa, jotka (*kolmannessa* Manvantarassa) olivat Brahmaan poikia (s. o. Rishejä), Uurdshaan kuuluisia jälkeläisiä" (*Ibid.* III, 6, muist.) Tämä on selvää: „ensimäisen Manvantaran" ihmiskunta on sama kuin seitsemännen ja kaikkien välilläolevien. Ensimäisen juurirodun ihmiskunta on toisen, kolmannen, neljännen, viidennen j. n. e. ihmiskunta. Se muodostaa viimeiseen rotuun asti aikakautisen ja alinomaisen jälleensyntymisen niistä monaadeista, jotka kuuluvat meidän planettaketjumme Djaan Tshoohaneille.

Viimeksimainitun rodun alkuosa sai Dvaapara Jugansa aikana [1]) nähdä kirottujen velhojen hävityksen.

Sen saaren (Plaato puhuu ainoastaan sen viimeisestä saaresta), joka oli Herkuleksen patsaitten tuolla puolla Atlantin valtameressä, josta oli helppo pääsy toisen *suuren mantereen* (Amerikan), läheisyydessä oleviin muihin saariin.

Tämä atlantilainen maa oli yhteydessä „valkoisen saaren" kanssa ja valkoinen saari oli Ruta, mutta se ei ollut eversti Wilfordin mainitsema Atala ja „valkoinen piru", [2]) kuten jo onkin näytetty. Ansaitsee huomauttamista tässä, että Dvaapara Juga kestää 864,000 vuotta sanskriti-tekstien mukaan, ja että jos Kali Juga alkoi vasta n. 5000 vuotta sitten, on juuri kulunut 869,000 vuotta siitä kuin tuo hävitys tapahtui. Nämä luvut eivät niin paljon eroa geologien laskuista, koska he sijottavat jääkauden 850,000 vuotta sitten.

Shatapatha kertoo sitten, että esiintyi nainen, joka tuli Manun luo ja sanoi *olevansa hänen tyttärensä ja tämän kanssa hän eli ja siitti Manun jälkeläiset.* Tämä koskee sukupuolten fysiologista muuttumista kolmannen juurirodun aikana. Ja tuo allegoria on liiankin selvä ja läpinäkyvä kaivatakseen paljon selitystä. Tietysti niinkuin jo on huomautettu, sukupuolten eriytymistä kuviteltiin siten että muka kaksisukuinen olento jakoi ruumiinsa kahteen puoliskoon — kuten Brahmaa ja Vaatsh ja vieläpä Adam ja Eva — ja näinollen nainen on eräässä merkityksessä Manun tytär, aivan niinkuin Manu tulee olemaan naisen poika, „liha hänen (miehen ja naisen) lihasta ja luu hänen (miehen ja naisen) luusta". Muistettakoon myös, että ei ainoakaan meidän aikamme itämaidentutkijoista ole vielä noissa *Puraanoitten* „ristiriidoissa ja hämmentävässä mielettömyydessä", niinkuin muutamat sanovat, oppinut näkemään, että Juga saattaa merkitä joko kierrosta, juurirotua tai usein alarotua, vieläpä olla yksi sivu esikosmillisesta jumalsynnystä. Tämän kaksin- ja kolminkertaisen merkityksen todistavat useat viittaukset, jotka näennäisesti koskevat samaa yksilöä samalla nimellä, vaikka todellisuudessa tarkotetaan tapahtumia, joita kokonaiset Kalpat erottavat toisistaan. Hyvä esimerkki tästä on Ilaa. Häntä esitetään ensin yhtenä, sitten toisena. Eksoterisissa legendoissa sanotaan, että Manu Vaivasvata, haluten saada poikia, määräsi uhrin Mitralle ja Varunalle; mutta toimeenpanevan brahminin tekemän erehdyksen

---

[1]) Dvaapara Juga eli kolmas aikakausi on erilainen kussakin rodussa. Kaikilla roduilla on omat kautensa, joka seikka saa aikaan suuren eron. Esim. atlantilaisten neljäs alarotu oli Kali Jugassaan, kun heidät hävitettiin, jotavastoin viides alarotu oli Satja tai Krita Jugassaan. Arjalainen rotu on nyt Kali Jugassaan, ja tulee siinä olemaan vielä 427,000 vuotta, kun taas eri „perhe-rodut", kuten n. k. semiläiset, hamilaiset y. m. ovat omissa erikoisissa kausissaan. Tuleva kuudes alarotu — joka saattaa alkaa hyvin pian — tulee olemaan Satja (kulta-)ajassaan samalla kuin me niitämme pahuutemme sadon meidän Kali Jugassamme.

[2]) Kts. *Asiatic Researches*, VIII, 280.

takia saatiin ainoastaan tytär — Ilaa eli Idaa. Sitten „noiden kahden jumalan suosiosta" hänen *sukupuolensa muutettiin* ja hän tulee mieheksi, Sudjumnaksi. Sitten taas hän muuttuu naiseksi j. n. e. Taru lisää, että Shiva ja hänen puolisonsa mielistyivät siihen, että „hän olisi mies yhtenä kuukautena ja nainen toisena kuukautena". Tämä koskee suoranaisesti kolmatta juurirotua, jossa ihmiset olivat kaksisukuisia. Mutta muutamat hyvin oppineet orientalistit [1]) ajattelevat ja sanovat:

> Idaa on alkuaan ruoka, ravinto eli maito-uhri; siitä ylistyksen virta, joka personoidaan puheen jumalattarena.

Asiantuntemattomille ei kuitenkaan ilmoteta syytä, miksikä „maito-uhri" tai „ylistyksen virta" on vuoroin *miehinen*, vuoroin *naisellinen*, jollei kukaties ole siihen joku „sisäinen syy", jota orientalistit eivät käsitä.

Kaikkein mystillisimmässä merkityksessään Svaajambhuva Manun yhtymä hänen omaan tyttäreensä Vaatsh-Shata-Ruupaan, [2]) edustaa kosmillisessa symbolismissa juuri-eloa, sitä Itua, josta lähtevät kaikki aurinkokunnat, maailmat, enkelit ja jumalat. Sillä niinkuin Vishnu sanoo:

> Manusta kaikki luomiset, jumalat, asurat ja ihminen on aikaansaatavat:
> Hänen on maailma luotava, niin liikkuva kuin liikkumaton.

Mutta me voimme löytää vielä pahempia vastaväittäjiä kuin ovat länsimaiset tiedemiehet ja itämaiden tutkijat. Jos brahminit, mitä lukuihin tulee, voivat olla samaa mieltä kuin meidän oppimme, niin emme takaa, eivätkö monet vanhoillisista oikeaoppineista korota ääntään niitä synnytystapoja vastustamaan, joita me kerromme heidän Pitri Deevoistaan. Meitä käsketään varmaan näyttämään niitä teoksia, joita me käytämme lähteinä, mutta me kehotamme heitä itseään hieman huolellisemmin lukemaan *Puraanoita* ja pitämään silmällä niiden esoterista merkitystä. Silloin, sen toistamme vielä kerran, he tulevat enemmän tai vähemmän läpinäkyvien allegorioitten verhon alla löytämään jokaisen tässä tehdyn väitteen vahvistettuna omissa teoksissaan. Yksi tai kaksi esimerkkiä on jo annettu, puhuessamme toisen rodun n. k. „hiestä syntyneiden" esiintymisestä. Tätä allegoriaa pidetään lasten satuna ja kuitenkin siinä piilee sielullis-ruumiillinen ilmiö ja yksi luonnon suurimmista mysterioista.

Mutta katsoen meidän esittämiin aikatieteellisiin väitteisiin, on luonnollista kysyä:

---

[1]) Kts. Dowsonin *Hindu Classical Dictionary*, sana „Idaa".

[2]) Tämä on ensimäinen muoto, jolloin kaksois-prinsippi tehdään personalliseksi; toinen ja kolmas muoto on Vaivasvata Manu ja Ilaa.

Saattoiko ihmisiä olla olemassa 18,000,000 vuotta sitten?

Tähän salatiede vastaa myöntävästi, huolimatta kaikista epäävistä tiedemiehistä. Vieläpä tämä ajanpituus sisältää ainoastaan Vaivasvata-Manu ihmisen, s. o. miehen ja naisen niiden ollessa täydelleen erotettuja eri sukupuoliin. Ne kaksi ja puoli rotua, jotka ovat olleet ennen sitä tapahtumaa, ovat saattaneet elää 300,000,000 vuotta sitten kaiken sen nojalla, mitä tiede voi havaita. Sillä ne geologiset ja fyysilliset vaikeudet, jotka muka estävät tuota teoriaa, eivät saattaneet koskea salaisten oppien *ensimäistä eetteristä* ihmistä. *Koko erimielisyyden lähde tavallisen tieteen ja esoterismin välillä riippuu siitä, josko uskotaan ja voidaan todistaa astraliruumiin olemassaolo fyysillisen ruumiin sisällä*, joista edellinen ruumis on jälkimäisestä riippumaton. Positivinen filosofi Paul d'Assier näyttää todistaneen tuon tosiasian jokseenkin selvästi, [1]) puhumattakaan entisten aikakausien runsaista todistuksista ja uudenaikaisten spiritistien ja mystikkojen ilmiöistä. Tulee olemaan vaikeata kieltää tätä tosiseikkaa meidän päivinämme, jolloin vaaditaan juuri todistuksia, ilmiöitä ja silminnäkijäin havaintoja.

Salainen oppi väittää, että fyysillinen ihmiskunta on ollut maan päällä viimeisten 18 miljonan vuoden aikana — huolimatta maapallomme neljännessä kierroksessa tapahtuneista yleisistä vedenpaisumuksista ja mullistuksista — jotka olivat paljon kauheampia ja vaikuttavampia kuin missään kolmesta edellisestä kierroksesta — koskapa tämä oli maan suurimman fyysillisen kehityksen kausi, sillä neljäs kierros on maalle kuuluvan elämänkierroksen keskikohta. Ennen sitä aikaa kävi 300,000,000 vuotinen kasvi- ja eläinkunnan kehityskausi.[2]) Mutta tähän eivät tule myöntymään ne, jotka eivät tahdo tunnustaa „luuttoman", pelkästään eetterisen ihmisen teoriaa. Tiede, joka tuntee ainoastaan fyysillisiä elimistöjä, tulee närkästymään, ja materialistinen jumaluusoppi vielä enemmän. Tiede tulee väittämään vastaan loogillisilla ja järkiperäisillä syillä, jotka perustuvat niihin ennakkokäsityksiin, että kaikki eläin-elimistöt ovat olleet samalla aineellisuus-tasolla kaikkina aikoina; jumaluusoppi taas mitä mielettömimpien sepitystensä verkkokudoksen nojalla. Se naurettava järjestelmä, jonka jumaluusoppineet tavallisesti

---

[1]) Kts. *Posthumous Humanity*, Engl. käänt. H. S. Olcott, London 1887.

[2]) Professori Newcomb sanoo, että maan kutistumisesta syntynyt lämpö olisi voinut kestää ainoastaan 80,000,000 vuotta (*Popular Astronomy*, 509). Ja taas veden syntymiseen tarvittavaa lämpömäärää ei voinut syntyä varhemmin kuin 10,000,000 vuotta sitten (Winchellin *World-Life*, 356). Mutta Sir William Thomson sanoo, että koko maanpinnan kuoripeittoisuuden aika on ollut 80,000,000 vuotta, vaikka hän taas tänä vuonna on muuttanut mielipidettään ja lukee vain 15,000,000 vuotta itse auringon iäksi. Niinkuin kirjamme Liitteissä tulee näytettäväksi, on tieteellisten mielipiteitten eroavaisuus niin suuri, ettei koskaan voida varmasti luottaa *tieteellisiin* spekulatsioneihin.

esittävät, perustuu siihen olettamukseen, että tällä planetalla olevat ihmiset (lue kristityt) ovat ainoat ihmisolennot, jotka asuvat millään taivaankappaleella koko Kosmoksessa, ja että ne niinmuodoin ovat parhaimmat laatuaan. [1])

Salatieteilijät, jotka lujasti uskovat emä-filosofian opetuksiin, hylkäävät sekä jumaluusoppineiden että tiedemiesten vastaväitteet. He sanovat puolestaan, että noina aikoina, jolloin on täytynyt vallita sietämätön kuumuus itse napaseuduillakin, sekä jolloin toiset vedentulvat toisensa jälkeen ovat käyneet yli maan, laaksoja on kohonnut ja suuret meret alituisesti ovat vaihtaneet paikkaa, eivät mitkään näistä olosuhteista sittenkään voineet olla esteenä ihmis-elämälle eli sellaisille elimistöille, *joita salatieteilijät kertovat olleen* varhaisella ihmiskunnalla. Ei maanpäällisten seutujen erilainen tila, eivät tuhoisat kaasut eikä heikosti kiteytyneen maankuoren tarjoomat vaarat voineet estää ensimäistä ja toista rotua esiintymästä jo hiilikaudella, vieläpä siluurisella kaudella.

Ne monaadit, joiden oli määrä herättää tulevat rodut eloon, olivat siis valmiit uuteen muutokseen. Ne olivat käyneet „metalloitumisen", kasvi- ja eläin-asteitten läpi, alimmista korkeimpiin ja odottivat nyt inhimillistä, tajuisempaa muotoa. Mutta mitä saattoivat plastilliset muovaajat tehdä muuta kuin seurata kehittyvän luonnon lakeja? Saattoivatko he, niinkuin raamatun kuollut kirjain esittää, muodostaa „Herran Jumalan" kaltaisia olentoja, tai niinkuin Pygmalion kreikkalaisten allegoriassa luoda Adam-Galatean tulivuorten tuhkasta ja hengittää „elävän sielun" ihmiseen? Ei, sentähden että Sielu oli jo siinä uinuvana monaadissaan eikä kaivannut muuta kuin „pukua". Pygmalion, joka ei onnistu *tekemään kuvapatsastaan eläväksi*, ja nazarealaisten gnostikkojen Bahak Zivo, joka ei osaa muodostaa „inhimillistä sielua luontokappaleeseen", ovat käsitteinä paljon filosofisempia ja tieteellisempiä kuin Adam, käsitettynä kuolleen kirjaimen

---

[1]) Tutkistelma nimeltä *The Plurality of Worlds* („Maailmoitten monilukuisuus", 1853) — jonka tekijä on nimetön, vaikka hyvin tiedetään, että se oli t:ri Whewell — on hyvänä todistuksena tästä. Ei muka kenenkään kristityn pidä uskoa maailmoitten monilukuisuuteen eikä maapallon geologiseen ikään, terottaa kirjan tekijä. Sillä jos väitetään, että tämä maailma on ainoastaan yksi monien samanlaisten joukossa, jotka kaikki ovat Jumalan tekoa, niinkuin sekin on; että kaikki ovat elämän tyyssijoja, kaikissa asuu älyllisiä, tahdolla varustettuja olentoja, luonnonlakien alaisia ja vapaasti ajattelevia ja tahtovia; silloin olisi aivan liikaa ajatella, että *meidän* maailmamme olisi Jumalan suosion ja erityisen huomion esineenä, että Jumala täällä olisi ilmottanut itsensä ja *personallisesti käynyt täällä*. Hän kysyy: voiko maapalloa pitää siveellisen ja uskonnollisen maailmankaikkeuden keskuksena, jollei sillä ole vähintäkään eroa muista taivaankappaleista fyysillisessä kaikkeudessa? Eikö ole yhtä mieletöntä kannattaa tuollaista keksintöä (että asuttuja maailmoita olisi useampia) kuin jos vielä tänä päivänä asetuttaisiin Ptolemaioksen vanhan hypoteesin kannalle, että maapallo on aurinkokunnan keskus? Ylläolevan me toistamme muistista, mutta se on miltei *sanallisesti tekstin mukaan*. Tekijä ei huomaa, että hän särkee oman saippuakuplansa tuollaisella puolustuksella.

mukaan, tai raamatun Elohim-Luojat. Esoterinen filosofia, joka opettaa (spontanista) itsesynnytystä — sittekun Shishta ja Pradshaapati ovat sirotelleet maan päälle elonsiemenen — näyttää, että alemmat enkelit eivät saattaneet luonnonkaan avulla muodostaa muuta kuin *fyysillisen* ihmisen, kehitettyään itsestään sille eetterisen muodon, ja heidän täytyi jättää fyysillinen muoto kehittymään vähitellen eetterisestä, eli niinkuin nyt kutsuttaisiin, protoplasmallisesta mallista.

Tätä tullaan taaskin vastustamaan. „Itsesynnytys" on muka hylätty teoria. Pasteurin kokeet sen kumosivat 20 vuotta sitten ja professori Tyndall sitä vastustaa. Olkoon, vaikkapa hän vastustaisikin. Hänen pitäisi tietää, että jos itsesynnytys olisi todistettu mahdottomaksi meidän nykyisessä maailmankaikkeudessamme ja olevissa oloissa — jota sitäkin salatieteilijät kieltävät — niin se e silti ole mikään todistus, ettei itsesynnytys olisi voinut tapahtua erilaisissa kosmillisissa oloissa, ei ainoastaan laurentisen [1]) kauden merissä vaan vieläpä silloisen alituisesti mylleröidyn maan päällä. Olisi mieltäkiinnittävää tietää, kuinka tiede voi selittää lajien ja elämän esiintymistä maan päällä, ja varsinkin ihmisen esiintymistä, kun se kerran kieltää sekä raamatun opetukset että itsesynnytyksen. [2]) Pasteurin havainnot eivät kuitenkaan ole läheskään täydellisiä eikä todistettuja. Blanchard ja t:ri Lutaud kieltävät noiden kokeiden tärkeyden, vieläpä osottavat, ettei niillä ole mitään arvoa. Kysymys on toistaiseksi ratkaisematta, samoinkuin se toinen kysymys, milloinka, millä kaudella elämä ilmestyi maan päälle. Mitä siihen ajatukseen tulee, että Häckelin *moneri* — suolakipene — olisi ratkaissu elämänsynnyn problemin, niin se on suorastaan mieletöntä. Ne materialistit, jotka ovat taipuvaisia kohottamaan olkapäätään „itseolevaisen" eli „itsesyntyneen taivaallisen ihmisen" teorialle, jota kuvataan eetteris-astraliseksi ihmiseksi, saavat tyytyä siihen, että jo salatieteen vastalkajakin vuorostaan nauraa muutamille uudenaikaisen ajattelun spekulatsioneille. Kun on todistettu mitä oppineimmin, että protoplasman (monerin) ensimäinen hitu ei ole eläin eikä kasvi vaan molemmat a ettei sillä ole *mitään edeltäjiä* kummassakaan luonnon valtakunnassa, koska moneri on kaiken elimellisen olemassaolon lähtökohta, niin lopuksi meille kerrotaan, että monerit ovat *omia esi-isiään.* Tämä saattaa olla hyvin tieteel-

---

[1]) Se kausi, jolloin Pohjois-Amerikan vanhimmat alkuvuoret ovat muodostuneet. Nimitys johtuu St. Lawrence-virrasta. Suomessa ja Skandinaviassa on suunnilleen samanaikuisia „alkuvuoria", koska nämä maat ovat vanhalla mantereella myöhimmin nousseet yli merenpinnan, — Suom.

[2]) Tieteellinen mielikuvitus on todella ehtymätön. Niinpä tässäkin Nobel-palkinnon saaja, prof. Arrhenius on tuonut esiin sen huimaavan olettamuksen, että „säteilypaine" olisi lennättänyt suunnattomien välimatkojen yli elonsiemeniä toisesta aurinkokunnasta toiseen. Hänkin on siksi materialistinen, ettei tunnusta näille elonsiemenille itseliikuntoa vaan etsii fyysillisiä syitä. — Suom.

listä, mutta se on myöskin hyvin metafyysillistä; jopa liiaksikin salatieteilijän mielestä.[1])

Jos itsesynnytys on nyttemmin muuttanut menetelmiänsä — ehkä sen takia että on niin paljon tarjolla valmiita aineksia, joten sitä tuskin on mahdollista huomata, niin se oli kuitenkin täydellisesti vallitsevana maisen elämän alkaessa. Jo pelkkä fyysillinen muoto ja lajien kehitys näyttää, kuinka luonto edistyy. Suomuinen jättiläis-lisko, siivekäs Pterodactylus, Megalosaurus ja myöhemmän ajan sata jalkaa pitkä Iguanodon ovat muunnoksia eläinkunnan varhemmista edustajista, jotka löytyvät alkuaikojen kerrostumissa. Oli aika, jolloin kaikki yllä luetellut „antediluvianiset" hirviöt esiintyivät syisinä likoeläiminä, joilla ei ollut kuorta eikä kettoa, ei hermoja, lihaksia, elimiä eikä sukupuolta ja jotka saivat jälkeläisiä silmikoimalla; aivan niinkuin tekevät ne mikroskopiset eläimet, jotka ovat rakentaneet ja panneet kokoon meidän vuoriharjanteemme tieteen havainnon mukaan. Miksikä ei tämä pitäisi paikkaansa ihmiseenkin nähden? Miksei hän olisi seurannut samaa lakia kasvussaan, s. o. asteettaisessa tiivistymisessään? Jokainen ennakkoluuloton henkilö on haluisampi uskomaan, että alku-ihmiskunnalla oli ensinnä eetterinen, tai jos mieluummin suvaitaan, suunnaton syinen ja hyytelömäinen muoto, jonka jumalat eli „luonnonvoimat" olivat kehittäneet ja joka kasvoi, tiivistyi miljonien vuosien kuluessa ja tuli jättiläismäiseksi fyysillisiltä intohimoiltaan ja taipumukseltaan, kunnes se asettui neljännen rodun kookkaaksi fyysilliseksi ihmismuodoksi — mieluummin kuin uskoisi häntä luoduksi maan tomusta (kirjaimellisesti) tai jostakin tuntemattomasta apinamaisesta esi-isästä.

Eikä meidän esoterinen teoriamme sodi tieteellisiä tosiasioita vastaan, paitsi ensi näkemältä, sen sanoo esim. t:ri A. Wilson, F. R. S. eräässä kirjeessään *Knowledge* lehdelle (jouluk. 23, 1881):

> Kehitystä — oikeammin luontoa kehitysopin valossa — on tutkittu vasta *viisikolmatta vuotta tai niillä vaiheilla*. Sehän on vain pienoinen katkelma ihmisajattelun pitkässä historiassa.

Ja juuri sen takia me emme hylkää toivoamme, että materialistinen tiede tulee parantamaan itseään ja lopulta tunnustamaan tosiksi esoteriset opit — vaikkapa niistä aluksi poistettaisiinkin niiden (tieteen kannalta) liian metafyysilliset ainekset.

Onko viimeinen sana ihmiskehityksestä vielä sanottu? Professori Huxley lausuu:

---

[1]) Häckel rakensi teoriansa monereista sille perustalle, että näillä alkuperäisillä olioilla ei olisi edes solutumaakaan. Tästä asiasta sanoo Suomal. Tietosanakirja: „Mikroskopisen tekniikan parantuessa on monerien luku yhä vähentynyt ja todennäköisesti on kaikilla nykyään elävillä alkueläimillä solutuma, joskin eräillä lajeilla sangen vaikeasti havaittavissa". — Suom.

Jokainen tuollainen vastaus suureen kysymykseen (joka koskee ihmisen todellista asemaa luonnossa) on muka *täydellinen ja lopullinen*. Niin väittävät joka kerta joko sen esittäjä tai hänen kannattajansa, ja se pysyy korkeassa auktoritetin arvossa ehkä yhden vuosisadan, ehkä kaksikymmentä, mutta yhtä varmasti Aika todistaa, että jokainen vastaus on ollut *ainoastaan totuuden lähennelmä — siedettävä ainoastaan niiden tietämättömyyden vuoksi, jotka sen ensin omaksuivat, mutta kokonaan paikkansapitämätön, katseltuna heidän jälkeläistensä laajemman tiedon valossa.* [1])

Tuleekohan tämä etevä darvinisti tunnustamaan mahdolliseksi, että hänen oma „apinamainen esi-isänsä" kerran joutunee noiden „kokonaan paikkansapitämättömien uskojen" joukkoon salatieteilijöiden „laajemman tiedon" valossa? Mistä on villi-ihminen tullut? Ihmisen „kohoaminen sivistysasteelle" ei sinänsä selitä muodon kehitystä.

Äsköisessä kirjeessään „Ihmisen kehitys", t:ri Wilson tekee muita merkillisiä tunnustuksia. Niinpä hän lausuu vastaukseksi G. M:n *Knowledge* lehdelle esittämiin kysymyksiin:

„Onko kehitys saanut aikaan mitään muutoksia ihmisessä? Ja siinä tapauksessa, minkälaisia muutoksia? Jos taas ei, niin miksikä ei?" . . . Jos me kieltäydymme tunnustamasta (niinkuin tiede kieltäytyy), että ihminen luotiin täydellisenä olentona ja sitten turmeltui, niin on olemassa vain yksi toinen olettamus — nim. kehitys. Jos ihminen on kohonnut villi-ihmisestä sivistysasteelle, niin se totisesti on kehitystä. *Me emme tiedä vielä, koskapa sellaista tietoa on vaikea saavuttaa, tokko ihmisen ruumiinrakenne on samojen vaikutusten alainen kuin alempien eläinten.* Mutta ei ole paljoakaan epäilemistä, että kohoaminen villien tilasta sivistyneeseen elämään merkitsee ja edellyttää „kehitystä", ja jokseenkin pitkälle menevää. Ihmisen sielullista kehitystä ei voida kieltää; yhä laajeneva ajatusten piiri on lähtenyt pienestä ja niukasta alusta, niinkuin itse kielikin. Mutta ihmisen elämäntavat, hänen kykynsä ympäristöönsä mukautumaan ja lukemattomat muut asianhaarat ovat tehneet hänen „kehityksensä" tosiasiat ja kulun hyvin vaikeaksi seurata.

Juuri tämän vaikeuden pitäisi tehdä kehitysopin kannattajat varovaisemmiksi väitteissään. Mutta miksi kehitys on mahdoton, jos „ihminen luotiin täydellisenä olentona ja sitten turmeltui"? Korkeintaan se voi pitää paikkansa *ulkonaiseen, fyysilliseen ihmiseen nähden.* Niinkuin huomautettiin *Isis Unveiledissä*, Darvinin kehitysoppi alkaa keskikohdasta, eikä siis ala yleiskäsitteistä sekä ihmisen että kaiken muun suhteen. Aristoteleen ja Baconin metodilla saattaa olla etunsa, mutta se on jo kieltämättä näyttänyt puutteensa. Pythagoras ja Plaaton, jotka tutkimuksissaan lähtivät yleisasioista alaspäin (yksityisasioihin) näkyvät nyt, uudenaikaisen tieteen valossa, olleen oppineempia kuin Aristoteles. Sillä Aristoteles vastusti ja kielsi maan kierrosliikkeen, vieläpä sen pallomaisuuden, kirjottaen:

---

[1]) *Man's Place in Nature* p. 58.

Miltei kaikki ne, jotka väittävät tutkineensa taivasta kokonaisuudessaan, sanovat, että maa on keskusta, mutta italialaisen koulun viisaat, joita muuten myös kutsutaan pythagoralaisiksi, opettavat aivan päinvastoin.

Tämä siksi että pythagoralaiset olivat vihittyjä ja noudattivat deduktivista metodia. Mutta Aristoteles, induktivisen metodin isä, valitti, että nuo toiset opettivat:

Meidän järjestelmämme keskuksena on aurinko, ja maa on ainoastaan tähti, joka kiertämällä tuon saman keskuksen ympäri, saa aikaan yön ja päivän. [1])

Sama tulee kysymykseen ihmisen suhteen. Se teoria, jota salainen oppi opettaa ja joka tässä esitetään, on ainoa, mikä voi selittää ihmisen esiintymistä maan päällä, joutumatta siihen mielettömään arveluun, että ihminen „ihmeen kautta" luotiin maan tomusta, tai siihen vielä suurempaan erehdykseen, että ihminen on kehittynyt kalkkisuolan hitusesta, likoeläimestä, joka ennen oli protoplasma.

Yhdenmukaisuus on luontoa ohjaava laki, ainoa todellinen Ariadnen lanka, [2]) joka voi meitä johtaa luonnon valtakuntien monimutkaisia polkuja myöten sen alkuperäisiin ja lopullisiin salaisuuksiin. Luonto luovana voimana on rajaton eikä mikään fyysillisten tiedemiesten sukupolvi saata koskaan kerskata tyhjentäneensä kaikkea tietoa luonnon keinoista ja metodeista, vaikkapa luonto kehittyykin kaikkiallisten ja yhtäläisten lakien mukaan. Jos me voimme ajatella, „että tulisumuinen" pallo — vierittyään äärettöminä aikakausina tähtien välisissä avaruuksissa — vähitellen tulee planetaksi, itseloistavaksi palloksi, asettuakseen vihdoin *ihmisiä kantavaksi* maailmaksi eli maapalloksi, ja siten on muuttunut hienosta utumaisesta taivaankappaleesta vuoripeittoiseksi maapalloksi; ja jos me näemme, että maan päällä kaikki kehittyy, aina ytimettömästä hyytelökimpaleesta, josta tulee likoeläimen sarkodi, [3]) ja sitten siirtyy protistisesta tilastaan [4]) eläimen muotoon, sekä vihdoin kasvaa suunnattomaksi matelija-hirviöksi mesotsooisella ajalla; sitten taas supistuu (verrattain) kääpiömäiseksi krokodiliksi, joka nyt löytyy ainoastaan

---

[1]) *De Coelo,* II, 13.

[2]) Ariadne antoi Theseukselle mukaan lankakerän, kun tämä lähti labyrinttiin, ja siten Theseus pelastui sen sokkeloista. — Suom.

[3]) Eli se, mikä yleisemmin tunnetaan protoplasman nimellä. Tämä aines sai „sarkodin" nimen prof. Dujardin Beaumetz'ilta paljon varhemmin kuin sitä alettiin käyttää nykyisessä merkityksessään.

[4]) Monerit ovat todella protisteja (alkuolioita). Ne eivät ole eläimiä eivätkä kasveja, kirjottaa Häckel, „koko monerin ruumis ei ole mitään muuta kuin läpeensä yhtenäinen (homogeninen) munanvalkuaisnokare lujasti koossapysyvässä tilassa". (*Journal of Microscopical Science.* tammik. 1869, p. 28).

troopillisissa maissa, ja kaikkialla yleiseksi sisiliskoksi [1]) — jos kaiken tämän voimme käsittää, kuinka sitten ihminen yksin olisi poikkeus yleisestä laista? „Niinä aikoina oli maan päällä jättiläisiä", sanoo 1 Moos. kirja, [2]) toistaen kaikkien muiden itämaisten pyhien kirjojen lausuntoja; titaanit perustuvat sekä antropologiseen että fysiologiseen tosiasiaan.

Ja niinkuin kovapintainen kuorieläin kerran aikoinaan oli hyytelökimppu, „läpeensä yhtenäinen munanvalkuaisnokare lujasti koossapysyvässä tilassa", sellainen oli myös alku-ihmisen ulkonainen ruumiinverho, hänen aikuinen „nahkahameensa"; *mutta* tuon kuoren sisällä oli kuolematon, henkinen monaadi ja katoovainen psyykillinen muoto eli sieluruumis. Nykyaikainen, kova ja lihaksinen ihminen, joka voi elää miltei kaikissa ilmanaloissa, oli kenties sanokaamme 25 miljonaa vuotta sitten aivan samaa mitä Häckelin moneri on, ainoastaan „elimistö ilman elimiä", läpeensä yhtenäinen aines, jonka sisältö oli rakenteeton munanvalkuaismassa ja ainoastaan ulkomuoto ihmismäinen.

Ei kellään tiedemiehellä ole oikeutta tällä meidän vuosisadallamme pitää brahminien aikalukuja hullunkurisina, sillä tieteen omat laskelmat usein käyvät yli esoterisen tieteenkin väitteet. Tämä voidaan helposti todeta.

Helmholtz laski, että maamme jäähtyminen 2000 asteesta 200:aan asteeseen C. on täytynyt kestää vähintäin 350,000,000 vuotta. Länsimainen tiede (geologia siihen luettuna) näyttää yleisesti myöntävän maapallollemme yhteensä n. 500,000,000 vuoden iän. Sir William Thomson kuitenkin rajottaa varhaisimman kasvullisuuden syntymisestä kuluneen ajan 100,000,000 vuodeksi takaperin jonka suhteen muinaiset aikakirjat rohkenevat olla eri mieltä, kaikella kunnioituksella puhuen. Muuten tieteelliset spekulatsionit päivittäin eroovat toisistaan. Nyt jo monet geologit suuresti vastustavat tuota ajan rajotusta. Volger laskee:

Että aika, mikä vaaditaan meille tunnettujen kerrosten kasautumiseen, on täytynyt olla ainakin 648 miljonaa vuotta.

Sekä aika että avaruus ovat rajattomat ja ikuiset.

Maa, merkiten aineellista olemassaoloa, on todella ikuinen; ainoastaan ne muutokset, joiden läpi se on käynyt, voidaan määrätä rajallisin aikakausin . . .

---

[1]) Huomaa, kuinka mesotsooisen ajan Iguanodon — sadan jalan pituinen hirviö — nyttemmin on muuttunut Etelä-Amerikan pieneksi Iguana-sisiliskoksi. Kansan traditsionit muinaisajan „jättiläisistä" ja niiden mainitseminen kaikissa tarustoissa, myöskin raamatussa, voi kerran näyttäytyä tosiasioihin perustuvaksi. Luonnossa jo analogian johdonmukaisuus johtaa meitä tunnustamaan nämä *traditsionit* tieteellisiksi totuuksiksi.

[2]) 1 Moos. 6: 4. Hepr. „Nefilim" Septuaginta kääntää: „gigantes". Sama heprealainen sana on 4 Moos. 14: 34 käännetty „Kalevan pojiksi", jossa siis kääntäjät vetoavat suomalaiseen tarustoon. Muuten raamatussa puhutaan hyvin paljon jättiläisistä, esim. 1. Moos. 14: 5. 5 Moos. 2: 10, 5 Moos. 3: 11 y. m. — Suom.

Meidän on sentähden otaksuttava, että tähtitaivas on sekä aluton että loputon, ei ainoastaan paikassa, jota ei kukaan tähtitieteilijä epäile, vaan myöskin ajassa; että siis sitä ei koskaan ole luotu ja että se on häviämätön. [1])

Czolbe toistaa juuri sen, mitä salatieteilijät sanovat. Luullaan, että arjalaiset salatieteilijät muka eivät tienneet mitään näistä myöhemmän ajan spekulatsioneista. Niinkuin Coleman sanoo:

Ne eivät edes tunteneet maan pallomaisuutta.

Tähän antaa *Vishnu Puraana* vastauksen, joka on saattanut eräät itämaidentutkijat suuresti ällistymään.

Aurinko on kaiken aikaa kaikissa Dviipoissa (mantereissa) keskipäiväinen ja vastapäätä keskiyötä, oi Maitreeja. Mutta koska *auringon* nousu ja lasku aina ovat *toisillensa* vastakkaiset — ja samaten kaikki ilmansuunnat ja taivaan pääkohdat, niin sentähden, oi Maitreeja, ihmiset puhuvat auringon nousemisesta siellä, missä he näkevät sen; ja missä aurinko katoaa näkyvistä, siellä *heidän mielestään* on sen lasku. Mutta auringolla, joka aina on *yhdessä ja samassa paikassa*, ei ole laskua eikä nousua, sillä mitä kutsutaan nousuksi ja laskemiseksi on ainoastaan auringon näkyminen ja näkymättömiin meneminen. [2])

Tähän Fitzedward Hall huomauttaa:

Se heliosentrinen (aurinkokeskeinen) oppi, jonka tämä kohta sisältää, on merkille pantava. Kuitenkin hieman edempänä puhutaan päinvastoin. [3])

Puhutaan *tahallaan* päinvastoin, koska tämä oli salaista temppeli-opetusta, Martin Haug huomasi saman opetuksen toisessa paikassa. On tarpeetonta kauemmin koettaa häpäistä vanhoja arjalaisia.

Palatkaamme geologien ja antropologien aikatieteeseen. Pelkäämme, että tieteellä ei ole mitään järkeviä perusteita, joilla vastustaa salatieteen näkökantoja tässä asiassa. Ei muita paitsi että „ihmisestä, luomiston korkeimmasta elimellisestä olennosta, ei jälkeäkään tavata alkuperäisissä kerroksissa; ainoastaan ylimmässä, n. k. alluvialisessa kerroksessa". Siinä kaikki mitä nykyisin voidaan sanoa. Että ihminen *ei ollut viimeinen jäsen nisäkästen luokassa* vaan *ensimäinen tässä kierroksessa* — se täytyy tieteen kerran pakostakin tunnustaa. Samaa mielipidettä on jo Ranskassa pohdittu hyvin korkean auktoritetin esittämänä.

Että voidaan todistaa ihmisen eläneen keski-tertiäärisellä kaudella ja sellaisella geologisella ajalla, jolloin *ei ollut vielä olemassa ainoatakaan nykyisistä nisäkäs-lajeista*, on väitös, jota tiede *ei voi* enää kieltää ja jonka nyt jo on

---

[1]) Nämä ovat Burmeisterin ja Czolben mielipiteet. Kts. L. Büchnerin kirjaa *Force and Matter*, julk. J. F. Collingwood, F. R. S. L., p. 61.

[2]) *Vishnu Puraana*, II, 8, Fitzedward Hallin käännös, Wilson. II, 241.

[3]) *Ibid*, p. 242.

todistanut de Quatrefages. [1]) Mutta vaikkapa ihmisen olemassaoloa eoseeni-kaudella ei vielä olisikaan todistettu, niin mikä suunnaton ajanmitta onkaan kulunut liitukaudesta? Me kyllä tiedämme, että ainoastaan rohkeimmat geologit uskaltavat sijottaa ihmisen kauemmaksi ajassa taaksepäin kuin mioseeni-kauteen. Mutta me kysymme, kuinka kauan ovat kestäneet mesotsooisen kauden jälkeiset ajanjaksot? Tästä asiasta tiede vaikenee, monien arvelujen ja riitelyjen jälkeen, sillä suurimmat auktoritetit tällä alalla ovat pakotettuja vastaamaan: „me emme tiedä". Tämän pitäisi osottaa, että tiedemiehet eivät ole sen suurempia asiantuntijoita tässä kysymyksessä kuin tavalliset ihmiset. Jos professori Huxleyn mukaan „se aika, mitä hiilimuodostukset edustavat, on jo yksin kuusi miljonaa vuotta", [2]) kuinka monta miljonaa tarvitaan vielä sen ajan peittämiseksi, joka on kulunut jura-kaudesta eli puolivälistä n. k. matelijain aikaa — jolloin kolmas rotu esiintyi — aina mioseeni-kauteen asti, jolloin suurin osa neljännestä rodusta upposi? [3])

Tämän kirjottaja tietää, että ne erikoistutkijat, joiden laskelmat maapallon ja ihmisen ajoista ovat kaikkein uskaliaimmat, ovat aina saaneet varovaisemman enemmistön vastaansa. Mutta tämä todistaa hyvin vähän, koska enemmistö harvoin jos koskaan on oikeassa loppujen lopuksi. Harvey [4]) oli yksinään monta vuotta. Ne, jotka ehdottivat höyrylaivoilla kulkemista Atlantin yli, olivat vaarassa päättää päivänsä houruinhuoneessa. Mesmer luokitetaan vielä tänä päivänä — Tietosanakirjoissa — Cagliostron ja St. Germainin lailla petturiksi ja vehkeilijäksi. Ja vaikka nyt herrat Charcot ja Richet ovat todistaneet oikeiksi Mesmerin väitteet ja tiede on hyväksynyt mesmerismin uudella „hypnotismin" nimellä — valenenä perin vanhalle naamalle — niin ei kasva kunnioituksemme tuota enemmistöä kohtaan, nähdessämme kuinka mukavasti ja arkailematta tieteen edustajat käsittelevät „hypnotismia", „telepatisia vaikutuksia" ja muita senkaltaisia ilmiöitä. He puhuvat asiasta aivan niinkuin he olisivat siihen uskoneet Salomonin päivistä saakka eivätkä olisi vain muutama vuosi sitten kutsuneet sen harrastajia heikkojärkisiksi ja pettureiksi. [5])

---

[1]) *Introduction à l'Etudes des Races Humaines.*

[2]) *Modern Science and Modern Thought,* kirj. S. Laing, p. 32.

[3]) *Esoteric Buddhism,* p. 70.

[4]) Joka keksi verenkierron. — Suom.

[5]) Sama kohtalo tulee olemaan spiritistisillä ilmiöillä ja kaikilla muilla *sisäisen* ihmisen psykologisilla ilmauksilla. Hume'n päivistä asti, jonka tutkimukset päättyivät nihilistiseen idealismiin, on sielutiede asteettain siirtynyt karkeata materialismia kohti. Humea pidetään sielutieteilijänä, ja kuitenkin hän ennakolta kielsi niiden ilmiöiden mahdollisuuden, joihin nyt miljonat uskovat, niiden joukossa monet tiedemiehet. Meidän päiviemme hylo-idealistit ovat suoranaiseen tyhjäksitulemiseen uskojia. Spencerin ja Bainin oppisuunnat ovat, edellinen positivistinen, jälkimäinen materialistinen, eivätkä kumpikaan ole vähääkään metafyysillisiä. Tuo on *psykismiä* eikä psykologiaa; se muistuttaa yhtä vähän veedaantalaista oppia kuin Schopenhauerin ja von Hartmannin pessimismi muistuttaa esoterista filosofiaa, *todellisen* buddhalaisuuden sydäntä ja sielua.

Sama ajatustapojen käänne on edessä, kun on kysymyksessä ne pitkät ajanjaksot, jotka esoterinen filosofia lukee sukupuolisen ja fysiologisen ihmiskunnan iäksi. Sentähden sekin Runo, joka sanoo:

„Järkisyntyiset, luuttomat, matkaansaattoivat tahdosta syntyneet luurakenteiset“ — lisäten että tämä tapahtui kolmannen rodun keskipaikoilla 18,000,000 vuotta sitten — voi vielä mahdollisesti saada tulevien tieteilijöiden hyväksymisen.

Jos kysymme 19:nnen vuosisadan ajatuskantaa, niin meille sanovat jo muutamat personalliset ystävämmekin, joilla on tavaton kunnioitus tieteen vaihtelevia johtopäätöksiä kohtaan, että sellainen väite kuin ylläoleva on mieletön. Kuinka paljon vähemmän uskottavalta tuntuneekaan seuraava väitteemme, nim. että ensimäisen rodun elinaika ulottuu tuostakin ajasta miljonia vuosia taaksepäin. Sillä vaikka tarkkoja numeroita ei ole ilmotettu — eikä tule kysymykseenkään, että *täydellä varmuudella* voitaisiin alkuperäisten jumalallisten rotujen ensikehitystä lukea geologian varhaisempaan sekundääri- tai primäärikauteen — niin yksi asia on selvä: että ne 18 vuosimiljonaa, jotka vastaavat *sukupuolisen, fyysillisen* ihmisen oloaikaa, ovat suunnattomasti lisättävät, jos mieli ottaa lukuun koko henkinen, astralinen ja fyysillinen kehityskausi. Tosin monet geologit arvelevat, että kvartiääri- ja tertiääri-kauden pituus vaatii tuollaisen arvioluvun myöntämistä; ja on aivan varmaa, että mitkään maanpäälliset olosuhteet eivät tee mahdottomaksi sitä hypoteesiä, että ihminen olisi elänyt eoseeni-ajalla, jos vain muuten saadaan todistuksia tästä. Salatieteilijät, jotka väittävät, että yllämainittu vuosimäärä vie meidät takaisin kauas tertiääri- eli matelijain aikaan, voivat löytää de Quatrefages'lta tukea sille, että ihmisen olemassaolo oli mahdollinen tuossa kaukaisessa muinaisuudessa. Mutta aivan toinen on laita, mitä tulee aikaisimpiin juurirotuihin. Jos hiilihapolla kyllästetyt taajasti joukkoutuneet höyryt, jotka lähtivät maasta ja täyttivät ilmakehän sedimentti-kerrostumain alusta alkaen, tekivät mahdottomaksi nykyään tunnettujen ihmiselimistöjen elämisen, niin kuinka, kysyttänee, olisi vielä aikaisempi ihminen voinut elää? Tällainen huomautus on kuitenkin aivan asiaankuulumaton. Ne maiset olot, mitkä silloin vallitsivat, eivät olleet missään tekemisissä sen tason kanssa, jolla *eetteris-astralisten* rotujen kehitys tapahtui. Vasta verrattain myöhäisinä geologisina aikoina on aikakautisen lain spiraalikulku vetänyt ihmiskunnan alimmalle fyysillisen kehityksen asteelle saakka — karkean aineellisen syysuhteen tasolle. Noina varhaisimpina aikoina tapahtui yksinomaan *astralinen* kehitys ja nuo kaksi tasoa, astralinen ja fyysillinen, eivät olleet missään suoranaisessa kosketuksessa toisiinsa, vaikka ne kehittyivät rinnakkain. On ilmeistä, että varjomainen *eetterinen* ihminen on elimistönsä nojalla — jos sitä „elimistöksi“ voi kutsuakaan — tekemisissä ainoastaan sen tason kanssa, josta hänen Upaadhinsa (käyttövälineensä) aines on saatu.

On kukaties asioita, jotka eivät ole osuneet meidän *kauasnäkevien* —

mutta ei *kaikkinäkevien* — uudenaikaisten luonnontieteilijöiden nähtäviin; kuitenkin luonto itse ottaa tarjotakseen puuttuvat renkaat. Agnostisten ajattelijoiden on valittava, joko hyväksyvät sen esityksen ihmisen synnystä, jonka itämaiden salainen oppi antaa, vai Darwinin tai raamatun toivottomasti materialistiset kertomukset; tahtovatko uskoa, ettei ole mitään sielun eikä hengen kehitystä, vai punnita salaista oppia, joka kieltää sekä „erikoisluomisen" että myöskin „kehitysopin" ihmissynnyn.

Puhumme vielä „itsesynnytyksestä". Elämää — sellaisena kuin tiede elämän tuntee — ei ole aina vallinnut tällä maisella tasolla. Oli aika, jolloin ei edes Häckelin moneri — tuo pikkuinen protoplasman nokare — ollut esiintynyt merien pohjassa. Mistä tuli se *sysäys,* joka saattoi hiilen, typen, hapen y. m. molekyylit joukkoutumaan Okenin nimittämäksi „Urschleim'iksi", tuoksi elimelliseksi „limaksi", joka nyt on ristitty protoplasmaksi? Mitkä olivat monerin esityypit? Ne ainakaan eivät saattaneet pudota meteorien mukana muista jo muodostuneista taivaankappaleista, vaikka Sir William Thomson on tällaisen hurjan teorian esittänyt. Ja vaikka ne olisivatkin pudonneet; vaikka maapallo olisikin saanut elonsiemenensä muista planetoista, niin kuka tai *mikä* toi ne siemenet näille planetoille? Tässä taaskin, jollei salaista oppia hyväksytä, olemme pakotetut *ihmeluomiseen* turvautumaan — tunnustamaan joku personallinen, ihmiskaltainen Luoja, jonka ominaisuudet ja määritelmät, sellaisina kuin yksijumalaiset niitä muovailevat, ovat yhtä paljon filosofian kuin logikan kanssa ristiriidassa, koska ne alentavat aatetta äärettömästä Kaikkiallisesta Jumaluudesta, jonka käsittämättömän, kauhistuttavan suuruuden edessä korkeinkin ihmisäly tuntee mitättömyytensä. Älköön uudenaikainen filosofi, vaikka hän mielivaltaisesti asettaa itsensä korkeimmalle tähänasti saavutetulle inhimillisen älykkyyden huipulle, osottautuko niin paljon henkisesti ja intuitsioninsa puolesta alemmaksi muinaisia kreikkalaisiakin, jotka vuorostaan olivat tässä suhteessa paljon alemmalla itämaiden vanhoja arjalaisia filosofeja. „Hylotsoismi",[1]) filosofisesti ymmärrettynä, on panteismin korkeinta muotoa. Se on ainoa mahdollinen poispääsy mielettömästä ateismista, joka perustuu kuolettavaan aineellisuuteen, ja yksijumalaisten vielä lyhytjärkisemmistä ihmisjumala-käsitteistä; näiden välillä se on omalla aivan puolueettomalla perustallaan. Hylotsoismi *vaatii* ehdotonta Jumal-ajatusta, joka *läpäisee* lukemattomat toimivat luovat voimat eli „luojat". Nuo *olennot* pitää liikkeellä Jumalajatus ja niiden olemassaolo on siinä Jumalajatuksessa, siitä ja sen kautta; tällä ei kuitenkaan ole enempää personallista harrastusta näihin tai *näiden* luomuksiin

---

[1]) „Hylotsoismiksi" kutsutaan sitä käsityskantaa, että itse *aine* on liikuntokykyinen ja elollinen. Tulee kreikk. sanoista *hylee,* „aine" ja *tsoo'os,* „elävä". Tämä käsitys tavataan vanhimmilla kreikkalaisilla filosofeilla. — Suom.

kuin auringolla on kiintymystä auringonruusuun ja sen siemeniin tai yleensä kasvullisuuteen. Noiden toimivien „Luojien" tiedetään olevan olemassa ja niihin uskotaan, koska ne aistitsee ja havaitsee salatieteilijän *sisäinen* ihminen. Sentähden salatieteilijä sanoo, että Ehdotonta Jumaluutta, jonka täytyy olla kaikesta riippumaton ja kaikkeen suhtautumaton, ei voida ajatella samalla kertaa toimivana, luovana, yhtenä elävänä Jumalana, alentamatta heti sen ihannetta.[1] Sellainen Jumaluus, joka ilmenee ajassa ja paikassa, voi olla ainoastaan katkelma ja osanen kokonaisuudesta — sillä aika ja paikka ovat vain muotoja SIITÄ, joka on ehdoton KAIKKI. Ja koska tuo „Kaikki" ei voi jakautua ehdottomuudessaan, niin siksipä tuo *tuntemalla havaittu* Luoja (me sanoisimme Luojat) voi olla korkeintaan pelkkä *olemuspuoli* Siitä. Käyttääksemme äskeistä vertausta — vaikka se on riittämätön koko aatetta ilmaisemaan, sopii se hyvin käsilläolevaan asiaan — nämä Luojat ovat niinkuin auringon lukemattomat säteet; itse aurinko pysyy vaikutuksista tietämättömänä ja välinpitämättömänä, mutta työn toimeenpanijat, auringon lähettämät säteet, tulevat keinoiksi ja välikappaleiksi, jotka joka kevät — maan manvantarisena päivänkoitteena — hedelmöittävät ja herättävät luonnossa ja sen erilaistuneessa aineessa uinuvan elonvoiman. Tämä niin hyvin ymmärrettiin muinaisaikana, että vieläpä kohtalaisesti uskonnollinen Aristoteles sanoi tuollaisen suoranaisen luomisen olevan aivan sopimatonta Jumalalle — *απρεπὲς τῶ Θεῷ*. Plaaton ja muut filosofit opettivat samaa: jumaluus ei itse voi käydä käsiksi luomistyöhön — *αυτουργεῖν ἅπαντα*. Tätä Cudworth kutsuu „hylotsoismiksi". Laertius kertoo vanhan Zenonin lausuneen:

> Luonto on olotapa, joka liikkuu itsestään, siemenprinsippiensä nojalla; se täydentää ja sisältää ne erilaiset oliot, jotka määrättyinä aikoina siitä tuotetaan ilmoille, ja vaikuttaa sopusoinnussa sen kanssa, mistä se erkani.[2]

Palatkaamme aineeseemme ja pysähtykäämme sitä ajattelemaan. Todella, jos noina aikakausina oli kasvielollisuutta, joka saattoi ottaa ravintoa silloisista tuhoisista elementeistä; ja jos vielä oli eläimellistä eloa, jonka vetehinen elimistö saattoi kehittyä huolimatta hapen otaksutusta niukkuudesta, niin miksikä ei olisi myös voinut olla ihmiseloa alkeellisimmassa fyysillisessä muodossaan, s. o. olentoja, jotka soveltuivat tuohon geologiseen aikaan ja sen olosuhteisiin? Sitäpaitsi tiede tunnustaa, ettei se tiedä mitään geologisten ajanjaksojen todellisesta pituudesta.

---

[1] Kardinali Cusan esittämä Ehdottoman käsite ja määritys saattaa tyydyttää ainoastaan länsimaista ajattelua, joka on tietämättään orjuutettu ja kokonaan turmeltunut skolastisen ja teologisen viisastelun pitkinä vuosisatoina. Mutta tuo „Ehdotonta koskeva uusi viisausoppi", jonka alkuperän Sir William Hamilton lukee Cusa'sta, ei suinkaan tyydyttäisi hindulais-veedaantalaisen terävämpää metafyysillistä ajatuskykyä.

[2] Cudworthin *Intellectual System*, I, 328.

Mutta pääkysymys edessämme on, tokko on aivan varmaa, että siitä ajasta asti, jota kutsutaan atsooiseksi ajaksi,[1]) on koskaan ollut sellaista ilmakehää kuin luonnontieteilijät olettavat. Eivät kaikki fyysikotkaan ole tästä samaa mieltä. Jos tämän kirjottaja tahtoisi tukea salaisen opin tietoja eksaktisen tieteen avulla, niin olisi helppoa näyttää useiden fyysikkojen tunnustusten nojalla, että ilmakehä ei ole paljon, jos ollenkaan, muuttunut siitä kuin valtameret ensiksi tiivistyivät — s. o. laurentinisesta, tulivuorikaudesta asti. Tämä on ainakin Blanchardin, S. Meunierin, jopa Bischofin mielipide — niinkuin viimemainitun tiedemiehen kokeet basalttien suhteen ovat näyttäneet. Sillä jos me uskoisimme, mitä oppineiden enemmistö sanoo myrkyllisten kaasujen määrästä ja niistä hiilellä ja typellä kokonaan kyllästetyistä elementeistä, joissa todistettavasti kasvistoa ja eläimistöä on elänyt, menestynyt ja kehittynyt, niin tultaisiin siihen omituiseen johtopäätökseen, että noina aikoina oli olemassa valtameriä täynnä *juoksevaa hiilihappoa* veden sijasta. Ja jos kerta oloaine oli tuollainen, on sangen epäiltävää että ganoidit, tai edes alkuperäiset trilobitit saattoivat elää noissa primäärikauden valtamerissä — puhumattakaan siluurikauden ajoista. Tämän osottaa Blanchard.

Ne elämisehdot, jotka olivat välttämättömiä varhaisimmalle ihmisrodulle, eivät kaipaa mitään elementtejä, ei yksinkertaisia eikä kokoonpantuja. Me pidämme kiinni siitä, mitä heti alussa lausuttiin. Se henkis-eetterinen olento, joka eli maasta käsin tuntemattomissa avaruuksissa, ennenkuin ensimäinen tähtöinen „hyytelökimppu“ kehittyi alkuperäisen kosmillisen aineen valtameressä — biljonia ja triljonia vuosia ennenkuin meidän „maaksi“ kutsuttu pallohitusemme astui olemassaoloon äärettömyydessä ja synnytti monereita omissa pisaroissaan, joita kutsutaan „valtameriksi“ — se olento ei kaivannut „elementtejä“. „Pehmeäluinen Manu“ saattoi hyvin olla vailla kalkki-fosfaattia, koska hänellä ei ollut luita, paitsi kuvannollisessa merkityksessä. Ja vaikka jo monerit, kuinka yhtenäinen liekään heidän elimistönsä, kuitenkin tarvitsevat fyysillisiä elämänoloja, jotka auttavat eteenpäin niiden kehitystä, niin se olento, joka tuli Alku-ihmiseksi ja „ihmisen isäksi“, kehityttyään tieteen uneksimattomilla olemistasoilla, saattoi hyvin pysyä tuntematta mitään hänen ympärillään vallitsevista ilmasto-oloista. Se varhainen esi-isä, joka esiintyy Brasseur de Bourbourgin julkaisemissa meksikkolaisissa taruissa — *Popol Vuh*-teoksessa — ja joka saattoi toimia ja elää yhtä helposti maan ja veden alla kuin pinnalla, vastaa ainoastaan meidän tekstiemme toista ja aikaisempaa kolmatta rotua. Ja jos kolme luonnon valtakuntaa olivat niin toisenlaiset vedenpaisumusta varhempina aikoina, miksikä ei ihminen olisi voinut olla kokoonpantu aineksista ja atomiyhdistyksistä, jotka nykyään ovat fyysilliselle tieteelle tuntemattomia? Nykyään tunnetut kasvit ja eläimet, miltei lukemattomine lajei-

[1]) Ajaksi, jossa ei ollut *mitään* eläimiä. — Suom.

neen ja muunnoksineen, ovat kaikki tieteellisen uskon mukaan kehittyneet alkuperäisistä ja paljon harvemmista elimellisisistä muodoista. Miksikä ei sama olisi voinut tapahtua myöskin ihmiselle, luonnon alkuaineille ja muulle? Niinkuin kommentario sanoo:

Kaikkiallinen synty lähtee yhdestä, lohkoutuu kolmeksi, sitten viideksi ja lopulta täydellistyy seitsemässä, palatakseen taas neljään, kolmeen ja yhteen.

VII RUNO.

Puoleksi jumalallisesta ensimäisiin inhimillisiin rotuihin asti.

24. Korkeammat luojat hylkäävät ylpistyksessään „Joogan poikien" kehittämät muodot. 25. He eivät tahdo ruumistua varhaisiin munasta syntyneisiin. 26. He valitsevat myöhemmät kaksisukuiset. 27. Ensimäinen ihminen sai älyn.

24. VIISAUDEN POJAT, YÖN POJAT,[1]) VALMIINA JÄLLEENSYNTYMÄÄN, TULIVAT ALAS. HE NÄKIVÄT ENSIMÄISEN KOLMANNEN[2]) KURJAT[3]) MUODOT *(a)*. „ME VOIMME VALITA" SANOIVAT HERRAT, „MEILLÄ ON VIISAUS". MUUTAMAT ASTUIVAT TSHAAJOIHIN. MUUTAMAT HEIJASTIVAT ITSESTÄÄN KIPINÄN. MUUTAMAT JÄTTIVÄT NELJÄNTEEN.[4]) OMASTA RUUPASTAAN HE TÄYTTIVÄT[5]) KAAMAN.[6]) NE, JOTKA ASTUIVAT SISÄÄN, TULIVAT ARHATEIKSI. NE, JOTKA SAIVAT AINOASTAAN KIPINÄN, PYSYIVÄT TIEDOTTOMINA;[7]) KIPINÄ PALOI MATALALLA *(b)*. KOLMANNET JÄIVÄT ÄLYTTÖMIKSI. HEIDÄN DSHIIVANSA[8]) EIVÄT OLLEET VALMIITA. HE ASETETTIIN ERIKSEEN SEITSEMÄIN[9]) JOUKKOON. HE TULIVAT KAPEAPÄISIKSI. KOLMANNET OLIVAT VALMIITA. „NIISSÄ ME TULEMME ASUMAAN", SANOIVAT LIEKIN JA TUMMAN VIISAUDEN HERRAT *(c)*.

---

1) Lähteneitä Brahmaan ruumiista sen tultua Yöksi.
2) Vielä älyämättömän rodun.
3) Älyllisesti kurjat.
4) Rotuun.
5) Vahvistivat.
6) Himojen välineen.
7) Korkeampaa tietoa vailla.
8) Monaadit.
9) Seitsemän alkuperäisen ihmislajin.

Tämä Runo sisältää itsessään täyden avaimen pahan mysterioihin, n. k. enkelein lankeemukseen ja moniin probleemeihin, jotka ovat vaivanneet filosofien päätä niin pitkältä kuin ihmismuisto ulottuu. Se ratkaisee salaisuuden, miksikä älynkyvyt, syntyperä ja yhteiskunnallinen asema myöhempinä aikoina ovat niin erilaiset, ja selvittää johdonmukaisesti Karman käsittämättömät vaiheet myöhempinä ajanjaksoina. Koetamme tähän Runoon antaa parhaimman selityksen, mikä voidaan esittää, aineen vaikeuksiin katsoen.

(a) Aina neljänteen kierrokseen asti ja vieläpä kolmannen rodun myöhempään puoliskoon tässä nykyisessä kierroksessa ihminen on älyllisesti ainoastaan eläin — jos ensinkään tuota harhaanjohtavaa *ihmisen* nimeä voidaan antaa niille alati vaihtuville muodoille, joihin monaadit olivat verhoutuneina kolmen ensimäisen kierroksen ja nykyisen kierroksen ensimäisten puolenkolmatta rotujen aikana. Vasta nykyisen kierroksen *keskivälissä* hän kokonaan kehittää itsessään neljännen prinsipin, viidennelle prinsipille sopivaksi välineeksi. Mutta Manas tulee *täysin* kehittymään vasta seuraavassa kierroksessa, jolloin sen on mahdollisuus tulla aivan jumalalliseksi ja pysyä sellaisena kierrosten loppuun asti. Niinkuin Christian Schoettgen sanoo kirjassaan *Horae Hebraicae*, ensimäisellä maisella Adamilla „oli ainoastaan elonhenkäys" — Nefesh, *mutta ei elävää sielua.*

(b) Tässä tarkotetaan alempia rotuja, joista vielä on jälellä muutamia vertauksen esineeksi — kuten esim. australialaiset, jotka jo ovat kuolemaisillaan sukupuuttoon, ja muutamat afrikkalaiset ja Tyynen Valtameren heimot. „He eivät olleet valmiita" merkitsee, että näiden monaadien karmallinen kehitys ei ollut vielä tehnyt heitä kykeneviksi asumaan niissä ihmismuodoissa, jotka tulivat ruumistumaan korkeampiin älykkäisiin rotuihin. Mutta tätä selitetään jälempänä.

(c) *Zohar* puhuu „mustasta tulesta", joka on Ehdotonta Valoa — Viisautta. Niille, jotka vanhan jumaluusopillisen ennakkoluulon vallassa ollen sanovat: Mutta Asurathan ovat kapinoivia Deevoja, Jumalien vastustajia — siis piruja ja pahoja henkiä — me vastaamme: esoterinen viisausoppi ei tunnusta mitään *itsessään* hyvää eikä pahaa, ei mitään, joka olisi olemassa riippumattomana luonnossa. Kummankin syy, mitä Kosmokseen tulee, on siinä, että täytyy välttämättä olla ristiriitoja ja vastakkaisuuksia, ja mitä ihmiseen tulee, on syy hänen inhimillisessä luonnossaan, hänen tietämättömyydessään ja himoissaan. Ei ole mitään paholaisia eli ehdottomasti turmeltuneita olentoja, niinkuin ei ole mitään ehdottomasti täydellisiä enkeleitä, vaikka kyllä on valon ja pimeyden enkeleitä. Niin myös Lucifer — älyllisen valaistuksen ja ajatusvapauden henki — on vertauskuvallisesti puhuen se ohjaava valomerkki, joka auttaa ihmistä löytämään tietään elämän karien ja hietasärkkien yli, sillä Lucifer on Logos korkeimmassa olemuspuolessaan ja „Vastustaja" alimmassa puolessaan — joista kumpikin on heijastuneena meidän minäämme. Lactantius, puhuessaan Kristuksen luonnosta

sanoo, että Logos, Sana, on „*Saatanan esikoisveli ja ensimäinen kaikista luoduista olennoista*". [1])

Vishnu Puraana kuvaa seuraavasti näitä alkuluomuksia (Tirjaksrooteja), *mutkikkaine* ruuansulatustiehyeineen:

(Niillä oli) sisäisiä ilmiöitä, mutta ne olivat keskenänsä tietämättömiä *laadustaan ja luonnostaan.* [2])

Tuossa teoksessa mainitut kaksikymmentäkahdeksan lajia Badhaa eli „vajavaisuutta" eivät tarkota, niinkuin Wilson luuli, nykyisin tunnettuja eläimiä, joita hän luettelee, sillä niitä ei ollut olemassa noina geologisina aikoina. Tämä on aivan selvää jo sanotun teoksen nojalla, sillä siinä ensinnä luodaan „viidenkertainen (liikkumaton) maailma", kivennäiset ja kasvit; sitten tulevat nuo tarunomaiset eläimet, Tirjaksrootat — syvyyden hirviöt, joita II ja III Runon Herrat tappavat; sitten Uurdhvasrootat, autuaat taivaalliset olennot, jotka elävät ambrosiasta; ja viimeksi Arvaaksrootat, ihmisolennot — Brahmaan seitsemäs n. k. „luominen". Mutta nämä „luomiset", ensimäiset niinkuin viimeinen, eivät tapahtuneet tällä maapallolla, missä päin sitten lienevätkään tapahtuneet. Brahmaa ei ole se, joka luopi olioita ja ihmisiä tämän maan päällä, vaan Pradshaapatien, olemassaolon ja maisen luomiston herrojen päämies ja herra. „Totellen Brahmaan käskyä" Daksha — maisten luojien ja esivanhempien yhteenveto eli joukkosumma — teki ylemmät ja alemmat oliot (vara ja avara), „tarkottaen putrajälkeläisiä" sekä *kaksi* ja *nelijalkaisia* ja senjälkeen tahdollaan (tarkottaa tahdon ja joogan poikia) synnytti naaraksia [3]) — s. o. erotti kaksisukuiset toisistaan. Tässä taas „kaksijalkaiset" eli ihmiset luotiin ennenkuin „nelijalkaiset", kuten esoterisissa opeissa.

Koska eksoterisissa kertomuksissa Asurat ovat ensimäiset olennot, jotka luotiin „yöruumiista" ja Pitrit lähtevät „hämärä-ruumiista"; ja koska jumalat *Vishnu Puraanan* mukaan (Paraasharan kertomana) ovat näiden kahden välillä ja niiden sanotaan kehittyneen „päiväruumiista", niin on helppo tässä huomata tahallinen tarkotus luomisjärjestyksen peittämiseksi. Ihminen on Arvaaksroota, joka lähtee „päivänkoiton ruumiista"; ja toisessa paikassa taas viitataan ihmiseen, kun sanotaan Maailman Luojan, Brahmaan, „luoneen hurjia olentoja, joita kutsuttiin Bhuutoiksi ja lihansyöjiksi", eli niinkuin teksti sanoo, „hiisiä, pelottavia, koska olivat apinamaisia ja lihaasyöviä". [4]) Sitävastoin Raakshasat tavallisesti käännetään „pahoiksi hengiksi" ja „jumalien vihollisiksi", joten he tulivat samoiksi

[1]) *Inst. Div.*, II, 8. toistettu Myerin *Qabbalah* kirjaasa.
[2]) *Op. cit.*,I, 5: Fitzedward Hallin käännös, Wilson I, 72.
[3]) *Ibid*, II, 10.
[4]) *Ibid*, I, 83.

kuin Asurat. *Raamaajana*-runoelmassa kerrotaan, että kun Hanumaan saa nähdä viholliset Lankaassa, tapaa hän siellä Raakshasoita, joista muutamat olivat rumia, „mutta muutamat kauniita katsella“ ja *Vishnu Puraanassa* suoranaisesti viitataan siihen, että heistä tulee „ihmiskunnan“ eli Brahmaan vapahtajia.

Tuo allegoria on hyvin älykäs. Nerollisuus ja liian suuri tieto ovat elämässä kaksiteräisiä aseita ja välineitä sekä pahaa että hyvää varten. Yhdistyessään itsekkyyteen ne tekevät koko ihmiskunnan astinlaudaksi näiden kykyjen hallitsijalle ja keinoksi hänen tarkotustensa saavuttamiseksi. Mutta kun niitä käytetään epäitsekkäisiin ihmisystävällisiin tarkotuksiin, voivat ne tulla monelle pelastuksen keinoiksi. Joka tapauksessa itsetietoisuuden ja älyn puute tekisi ihmisestä tylsämielisen, ihmismuotoisen eläimen. Brahmaa on Mahat, Kaikkeudenjärki; sentähden liian itsekkäillä Raakshasoilla oli halu kokonaan omistaa hänet — s. o. „syödä“ Mahat. Aivan läpinäkyvä on tuo allegoria.

Esoterinen viisausoppi ainakin pitää brahmineja-varhempia Asuroita, Rudroja,[1]) Raakshasoita ja kaikkia allegorioissa esiintyviä jumalien „vastustajia“ minuuksina, jotka ruumistumalla vielä älyttömään ihmiseen kolmannessa rodussa, tekivät hänet *tietoisesti* kuolemattomaksi. He ovat sitten ruumistumain kierroskauden aikana todellinen *kaksinainen* Logos — ihmisessä oleva kaksipuolinen ja vastakkainen Jumal-prinsippi. Seuraava kommentario ja myöhemmät Runot voivat epäilemättä antaa enemmän valoa tähän hyvin vaikeaan oppiin, mutta tekijä ei tunne olevansa pätevä sitä kokonaisenaan ilmaisemaan. Rotujen peräkkäisyydestä kommentario sanoo:

Ensinnä tulevat ITSEOLEVAISET tämän maan päällä. Ne ovat „henkisiä eloja“, jotka ehdoton TAHTO ja LAKI heijastaa liikkeelle maailmoiden jälleensyntymisen kussakin päivänkoitteessa. Nämä elot ovat jumalallinen „Shishta“ (Siemen-Manut, eli Pradshaapatit ja Pitrit).

Näistä lähtevät:

1. Ensimäinen rotu, „itsesyntyneet“, jotka ovat Synnyttäjiensä (astralisia) varjoja. Ruumis oli vailla kaikkea ymmärrystä (tajuntaa, älyä ja tahtoa). Sisäinen olento (Korkeampi Itse eli monaadi) asui maisen muodon sisällä, mutta ei ollut siihen yhdistynyt. Yhdysside, Manas ei ollut siinä vielä.

2. Ensimäisestä (rodusta) lähti toinen, jota kutsutaan „hiestä syntyneeksi“[2]) ja „luuttomaksi“. Tämä on toinen juurirotu, jolle Säilyttäjät (Raak-

---

[1]) Joita Manu kutsuu „isän isiksi“ (III, 284). Rudrat ovat Rudra-Shivan seitsemän ilmennystä, hänen, joka on „hävittävä jumala“ ja *myöskin* suuri joogi ja asketti.

[2]) Kun sanomme, että *elämä* on alkanut ja ihmisrotu syntynyt tällä *mielettömällä* ja *epätieteellisellä* tavalla, välittämättä uudenaikaisista ihmissukupuun teorioista, niin antaudumme ikäänkuin uhmalla täydelliselle epäykselle alttiiksi. Mutta esoterinen oppi uskaltaa tähän vaaraan antautua ja vieläpä rohkenee pyytää puolueetonta lukijaa vertaamaan ylläolevaa hypoteesia (jos se

shasat)[1]*) ja ruumistuvat jumalat (Asurat ja Kumaarat) antavat ensimäisen alkuperäisen ja heikon kipinän (älyn idun) . . .*

Ja näistä vuorostaan lähtee:

3. Kolmas juurirotu, „kaksinkertaiset" (miesnaiselliset). Sen ensimäiset rodut ovat kuoria, kunnes viimeinen tulee Dhjaanien „asumaksi" (s. o. elähyttämäksi).

---

on vain hypoteesi) Häckelin teoriaan — joka nyt on tulemaisillaan tieteelle aksiomiksi eli todelmaksi. Toistamme hänen omia sanojaan:

„Kuinka elämä, elimistöjen elävä maailma syntyi? Ja toiseksi erityinen kysymys: kuinka ihmisrotu sai alkunsa? Ensimäinen näistä kahdesta kysymyksestä, nim. mitenkä ensinnä esiintyi eläviä olentoja, voidaan ratkaista ainoastaan kokemusperäisesti (! !) ja todistuksen tarjoo n. k. „arkhebioosis", epänormaali synnytys eli mitä yksinkertaisimpien olentojen syntyminen itsestään. Sellaisia olioita ovat monerit (prootogenit, prootamoibat, prootomyksat, vampyrellit), tavattoman yksinkertaiset mikroskopiset protoplasman hituset, joilla ei ole mitään rakennetta eikä kokoonpanoa, mutta imevät sisäänsä ravintoa ja *monistuvat jakautumalla.* Sellainen moneri kuin tuo alkuaikainen elimistö, minkä *keksi* kuuluisa englantilainen eläintieteilijä Huxley ja nimitti *Bathybius Haeckelii*'ksi, näyttää yhtenäiseltä tiiviiltä protoplasmakerrokselta, joka peittää valtameren suurimmat syvyydet, 3000 ja 30,000 jalkaa syvällä. *On totta, että sellaisen monerin ensimäistä esiintymistä ei ole tähän hetkeen asti todellisuudessa havaittu,* mutta ei ole mitään peräti epätodennäköistä tuollaisessa kehityksessä". (*The Pedigree of Man,* „Ihmisen sukupuu", Avelingin engl. käännös, p. 33).

Koska hiljakkoin on näyttäytynyt, että *Bathybius* protoplasma ei olekaan mikään elimellinen aines, niin ei jää meille siitä paljonkaan sanottavaksi. Eikä tämän luettua tarvitse enää tuhlata aikaa seuraavan väitteen kumoomiseksi, että: „Siinä tapauksessa ihminenkin *epäilemättä* (Häckelin ja hänen kaltaistensa mielestä) on syntynyt alemmista nisäkkäistä, ihmisapinoista, aikaisemmista apinamaisista olennoista, vielä varhemmista pussi-eläimistä, amfibeistä, kaloista, uudistuvien muodonmuutosten kautta" (p. 36) — kaikki johtuneena „sarjasta *luonnonvoimia, jotka työskentelevät sokeasti . . . ilman päämäärää, ilman suunnittelua*".

Yllä toistamamme kohta kritisoi jo kylliksi itseään. Tiede pannaan opettamaan sellaista, mitä tähän päivään asti „*ei ole koskaan todellisuudessa havaittu*". Se pannaan taas kieltämään *luonnon älyperäisyys* ja elonvoiman olemassaolo, joka on riippumaton voimasta ja aineesta. On muka tieteellisempää opettaa niitä ihmesuorituksia, joita aikaansaavat „luonnonvoimat, *työskennellen sokeasti ilman päämäärää, ilman suunnittelua*". Siinä tapauksessa me joudumme ajattelemaan, että muutamien etevien tiedemiesten aivoissa työskentelevät fyysillis-mekaaniset voimat johtavat heitä yhtä sokeasti uhraamaan johdonmukaisuuden ja terveen järjen keskinäisen ihailun alttarille. Miksikä se protoplasmallinen moneri, joka aikaansaa ensimäisen elävän luontokappaleen *itsestään jakautumalla,* on pidettävä perin tieteellisenä hypoteesina ja miksikä eetterinen esiinhimillinen rotu, joka synnyttää ensimäisiä ihmisiä samalla tavalla, on leimattava epätieteellisen taikauskon hedelmäksi? Vai onko materialismi hankkinut itselleen yksinoikeuden tieteeseen?

[1]) Raakshasoita, joita Intian kansanomaisessa jumaluusopissa pidetään pahoina henkinä, kutsutaan Himaalajan tuolla puolla „Säilyttäjiksi". Tällä kaksinaisella merkityksellä on alkunsa eräässä filosofisessa allegoriassa, jonka eri muunnoksissa kertovat *Puraanat.* Sanotaan, että kun Brahmaa loi demoonit, Jakshat (sanasta *jaksh,* „syödä"), ja Raakshasat, ja kummatkin näistä demoonien laaduista halusivat syödä Luojansa, niin „ne heistä, jotka huudahtivat: 'Ei niin, tulkoon hän pelastetuksi (säilytetyksi)!' kutsuttiin Raakshasoiksi". (*Vishnu Puraana,* I: 5, Wilson,

Toinen rotu, niinkuin ylempänä sanottiin, oli myöskin suvuton ja kehitti itsestään kolmannen, kaksisukuisen rodun, sen alkaessa, yhdenmukaisella mutta jo paljon mutkikkaammalla prosessilla. Niinkuin kommentariossa selitetään, tuon rodun kaikkein varhaisimmat olennot olivat:

„Passiivisen Joogan Pojat". [1]) *Ne lähtivät „toisista Manushjoista" (toisesta ihmisrodusta) ja tulivat munia synnyttäviksi. Ne vuodatukset, mitkä lähtivät heidän ruumiistaan synnytysaikoina, olivat munanmuotoisia; pienet pyöreät sisukset kehittyivät pehmeäksi munan kaltaiseksi käyttövälineeksi, joka vähitellen koveni, kunnes se raskausajan jälkeen murtautui ja nuori ihmis-eläin lähti siitä ulos omin voimin, niinkuin linnunpojat tekevät meidän rodussamme.*

Tämän täytyy lukijasta todella tuntua hyvin naurettavalta ja mielettömältä. Kuitenkin ne käy tarkasti yhteen vastaavan kehityskulun kanssa, minkä tiede havaitsee elävien eläin-lajien kehityksessä. Ensinnä on monerien tapainen synnytys „jakautumisella"; sitten muutamien väliasteitten jälkeen munien synnytys, niinkuin matelijoilla, joita seuraavat linnut; viimeksi sitten nisäkkäät, jotka munista synnyttävät eläviä sikiöitä (ovoviviparous)[2]).

Jos nimitystä „ovoviviparous" käytetään muutamista kaloista ja matelijoista, jotka hautovat muniaan omissa ruumiissaan, miksikä sitä ei sovitettaisi nisäkkäitten naaraksiin, myöskin naiseen? Se *ovum*, jossa sikiytymisen jälkeen sikiön kehitys tapahtuu, on muna.

Kaikissa tapauksissa tämä käsite on paljon filosofisempi kuin se että Eva äkkiluodun *istukan* avulla olisi synnyttänyt Kainin, „omenan" vaikutuksesta, koskeivät edes pussi-eläimet, varhaisimmat nisäkkäät, ole istukalla varustettuja.

I, 82). *Bhaagavata Puraana* (III, 20, 19—21, *ibid. loc. cit.*) kertoo allegorian toisin. „Brahmaa muutti itsensä yöksi (tietämättömyydeksi), ruumiiseen pukeutuneena". Tähän ruumiiseen Jakshat ja Raakshasat tarttuivat, huudahtaen: „Älkää säästäkö sitä; syökää se!" Brahmaa huudahti: „Älkää syökö minua, säästäkää". Tällä on tietysti sisäinen merkitys. „Yöruumis" on tietämättömyyden pimeys ja se on myös äänettömyyden ja salaisuuden pimeys. Nyt miltei joka kohdassa sanotaan Raakshasoiden olleen joogeja, hurskaita Saadhuja ja vihittyjä, joka demooneille on jokseenkin harvinainen asema. Tämä merkitsee, että vaikka meillä on valta hajottaa tietämättömyyden pimeys — „syödä se" — niin meidän täytyy säilyttää pyhä totuus tulemasta häväistyksi. „Brahmaa on yksin brahmineja varten", sanoo tuo ylpeä kasti. *Tarun* opetus on päivänselvä.

[1]) Tämä salaisen opin esitys ihmisen asteettaisesta kehityksestä näyttää, että kaikki myöhemmät (tavallisen tieteen mukaan varhaisimmat) rodut saivat fyysillisen alkunsa neljännen rodun aikaisemmasta puolesta. Mutta se alarotu, joka kävi ennen sukupuolisesti jakautuvaa, on pidettävä nykyisten sukupolvien *henkisinä* esi-isinä ja varsinkin itämaisten arjalais-rotujen. Weberin käsitys, että intialais-germaninen rotu kävi ennen arjalais-*veedalaista* rotua, on salatieteilijän mielestä äärimmäisen nurinkurinen.

[2]) Nimitystä „ovo-vivi-parous" (sanoista „muna-elävä-synnyttää"), käytetään tieteessä merkitsemään sitä synnytystapaa, että muutamilla munivilla eläimillä munat valmistuvat emon sisällä ja poikanen tulee niistä siellä ulos ja syntyy elävänä. — Suom.

Sitäpaitsi synnytysmenetelmien asteettain etenevä järjestys, kuten tiede sen paljastaa, on mainio vahvistus esoteriselle kansatieteelle. Ei tarvitse tehdä muuta kuin saattaa tieteen käsitteet järjestykseen, niin on väitteemme todistettu. [1])

I. Lohkoutuminen.

(a) Näkyy moneriksi eli amoibaksi tunnetun yhtenäisen protoplasmahitusen jakautumisessa kahdeksi.

(b) Näkyy ydinsolun jakautumisessa, jolloin solutuma jakautuu kahdeksi ala-tumaksi, jotka joko kehittyvät alkuperäisen soluseinämän sisällä tai puhkaisevat sen ja monistuvat sen ulkopuolella itsenäisinä olioina. (Vrt. ensimäistä juurirotua).

II. Silmikoituminen.

Pieni osa emä-elimistöstä paisuu pinnaltaan ja lopuksi erkanee, kasvaen alkuperäisen elimistön kokoiseksi, esim. monet kasvit, merivuokko, y. m. (Vrt. toista juurirotua). [2])

III. Itiöt.

Yksinäinen solu emä-elimistöstä eronneena kehittyy monisoluiseksi elimistöksi, joka on alkuperänsä kaltainen ominaispiirteiltään, esim. bakteerit ja sammaleet.

IV. Kaksisukuiuen välitila.

Koiraksen ja naaraksen elimet on samassa yksilössä; esim. useimmat kasvit, madot ja etanat y. m.; silmikoitumisen luontaista. (Vrt. toista rotua ja kolmannen alkupuolta).

V. Todellinen sukupuolinen yhtymä.

(Vrt. kolmannen juurirodun jälkipuoliskoa).

Me tulemme nyt tärkeään kohtaan, joka koskee ihmisrodun kaksinkertaista kehitystä. Viisauden Pojat eli *henkiset* Dhjaanit olivat tulleet „älyllisiksi", joutuessaan aineen kosketukseen, koska ne jo edellisissä ruumistuskausissaan olivat

[1]) Vrt. erityisesti Schmidt'in kirjaa *Doctrine of Descent and Darwinism*, pp. 39 ja seur. ja Laing'in *A Modern Zoroastrian*, pp. 102—111.

[2]) Kaikki parantumis- ja arpeutumis-prosessit korkeammissa eläimissä — samoinkuin katkottujen jäsenten uudestaan kasvaminen matelijoilla — tapahtuvat yksinkertaisten morfologisten ainesten halkoutumisella ja umpuilemisella.

saavuttaneet sen älyllisyysasteen, joka teki heille mahdolliseksi tulla itsenäisiksi ja itsetietoisiksi olennoiksi *tällä ainetasolla.* Ne syntyivät uudestaan ainoastaan karmallisten vaikutusten vuoksi. Ne *astuivat* niihin, jotka olivat „valmiita" ja tulivat Arhateiksi, eli Viisaiksi, niinkuin ylempänä on sanottu. Tämä kaipaa selvitystä.

Se ei merkitse, että monaadit olisivat astuneet muotoihin, joissa jo oli toiset monaadit. Ne olivat „ydinolemuksia", „älyjä" ja tietoisia henkiä, olentoja, jotka pyrkivät tulemaan vielä tietoisemmiksi yhtymällä kehittyneempään aineeseen. Niiden olemus oli liian puhdas, ollakseen Kaikkeuden Olemuksesta irtautunut. Mutta niiden „minuuksien" eli Manaksen (niitä näet kutsutaan Maanasaputroiksi, Mahatista eli Brahmaasta syntyneiksi), oli kuljettava maisten ja inhimillisten kokemusten läpi tullakseen *kaikki-viisaiksi* ja kyetäkseen lähtemään ylöspäin palauksen kaarelle. Nuo monaadit eivät ole *erotettuja* prinsippejä, rajallisia eli ehdonalaisia vaan säteitä yhdestä kaikkiallisesta *ehdottomasta* prinsipistä. Yhden auringonsäteen tuleminen toisen jälessä samasta aukosta pimeään huoneeseen ei luo *kahta* sädettä vaan yhden säteen kirkkaampana. Ei ole luonnonlakien kulun mukaista, että ihmisen pitäisi tulla *täydelliseksi* seitsenäiseksi olennoksi ennen seitsemännen kierroksen seitsemättä rotua. Kuitenkin hänessä ovat kaikki nämä prinsipit uinuvina jo syntymästään saakka. Eikä kuulu kehityslakiin, että viides prinsippi (Manas) saavuttaisi täydellistä kehityshuippuansa ennen viidettä kierrosta. Kaikki tuollaiset ennenaikaisesti (*henkisellä* tasolla) kehittyneet älyt ovat *epänormaalisia* meidän rodussamme; ne ovat sellaisia olentoja, joita me olemme kutsuneet „viides-kierrokselaisiksi".[1]) Ei edes tulevassa seitsemännessä rodussa tämän neljännen kierroksen lopulla, jolloin neljä alempaa prinsippiämme ovat täysin kehittyneinä, ole Manaksen kehitys muuta kuin suhteellisesti (täydellinen). Tämä rajotus koskee kuitenkin ainoastaan henkistä kehitystä. Älyllinen kehityksen huippu fyysillisellä tasolla saavutettiin neljännen juurirodun aikana. Siis ne, jotka olivat „puolivalmiita", jotka saivat „ainoastaan kipinän", muodostavat keskinkertaisen ihmiskunnan, jonka on saavutettava älyllisyytensä nykyisen manvantarisen kehityksen kuluessa, jonka jälkeen he ovat valmiita seuraavassa Manvantarassa ottamaan täydellisesti vastaan „Viisauden Pojat". Mutta ne, jotka „eivät olleet valmiita" ensinkään, nim. myöhäisimmät monaadit, jotka kolmannen kierroksen lopussa tuskin olivat kasvaneet pois viimeisistä väliasteista ja alemmista eläinmuodoista, jäivät Runojemme „ahdasaivoisiksi" („kapea-päisiksi"). Tämä selittää sen, mitä muuten olisi käsittämätöntä, että on niin erilainen älyllisyysaste eri roduilla vielä nytkin — vertaa villiä bushmannia europpalaiseen. Ne raakalaisheimot, joiden järjenkyvyt ovat vain hyvin vähän eläinten

[1]) Kts. I Osa, siv. 182, 183. — Suom.

yläpuolella, eivät ole vääryydellä jääneet osapuoliksi tai „hylätyiksi“, niinkuin muutamat ajattelevat — ei suinkaan. Ne vain ovat *viimeiseksi saapuneita* ihmismonaadeja, jotka „eivät olleet valmiita“; joiden tulee kehittyä nykyisessä kierroksessa ja myöskin kolmella jälelläolevalla pallolla — siis neljällä eri olemistasolla — jotta ne tulisivat keskinkertaisen luokan tasalle, saapuessaan viidenteen kierrokseen. Yksi huomautus tässä asiassa saattaa olla tarpeen ja antaa ajatusaihetta tutkijalle. Ihmiskunnan alimpien jäsenten monaadit — „ahdaspäiset“ [1]) Tyynen Meren villit saarelaiset, afrikkalaiset, australialaiset — *eivät omanneet tyhjennettävää Karmaa, kun ne ensin syntyivät ihmisiksi, jollaista karmaa oli niiden älyllisesti edistyneemmillä veljillä.* Ensinmainitut vasta nyt kutovat itselleen karmaa; jälkimäisillä on sekä mennyt, nykyinen että tuleva karmansa. Tässä suhteessa villiraukka on onnellisempi kuin *sivistysmaitten* suurimmat nerot.

Pysähtykäämme hetkeksi, ennenkuin julkaisemme enemmän tällaisia outoja oppeja. Koettakaamme löytää, missä määrässä vanhat pyhät kirjat, tahi nykyinen tiede, myöntävät mahdollisiksi sellaiset hurjat käsitykset kuin löytyy meidän ihmissynty-opissamme tai suorastaan antavat näille vahvistuksen.

Toistaen mitä on edellä sanottu, me huomaamme salaisen opin väittävän: (1) että ihmisellä on ollut monta alkuperän lähdettä; (2) monia suvunjatkamismuotoja, ennenkuin se lankesi tavalliseen sukupuolisynnytykseen; (3) että eläinten kehitys — varsinkin nisäkästen — seurasi ihmisen kehityksen jälessä eikä päinvastoin. Ja tämä on aivan vastakkaista nykyään yleisesti tunnustetuille kehitysteorioille, jotka lukevat ihmisen polveutumisen eläimestä.

Antakaamme siis „keisarille, mitä keisarin on“, ja tutkikaamme ensiksi, mitä mahdollisuuksia on polygenetisellä teorialla [2]) tiedemiesten joukossa.

Nytpä suurin osa darvinilaisia kehitysopin kannattajia on taipuvaisia selittämään polygenetisesti rotujen alkuperää. Mutta tästä erikoiskysymyksestä, kuten niin monesta muusta, ovat tiedemiehet keskenään niin eri kannalla; ne ovat yksimielisiä vain erimielisyydessään.

---

[1]) Nimitys tässä ei tarkota tieteen „pitkä-“ tai „lyhytkalloisia“ (doliko- ja brakykefaleita), ei myöskään pienemmänkokoisia kalloja vaan yksinkertaisesti älyttömiä aivoja. Se teoria, joka arvostelee ihmisen älynkykyä hänen kallonsa laajuuden mukaan tuntuu mielettömän epäjohdonmukaiselta sen mielestä, joka on asiaa tutkinut. Kivikauden kallot, samoinkuin afrikkalaisten rotujen (myöskin bushmannien) osottavat päinvastaista: edelliset ovat pikemmin ylä- kuin alapuolella nykyaikaisen ihmisen keskinkertaista aivosuuruutta; jälkimäisten (kuten myös useimpien papualaisten ja polynesiläisten) kallot osottautuvat yleensä kuutiotuumaa laajemmiksi kuin tavallisen ranskalaisen. Vieläpä nykyaikaisen parisilaisen aivot ovat laajuudeltaan keskimäärin 1437 kuutio-sentimetriä, mutta Auvergnessa asuvien maaseutulaisten 1523 cm^3.

[2]) Polygenetinen teoria = se käsitys, että ihmisen lähteitä eli esi-isiä olisi ollut useampia. — Suom.

Polveutuuko ihminen *yhdestä avioparista* vai *useista ryhmistä* — monogenismi vai polygenismi? Mikäli uskallamme lausua mielipidettämme asiasta, jota todistajien puutteessa (?) ei koskaan tulla tietämään (?, niin jälkimäinen arvelu on todennäköisempi. [1])

Abel Hovelacque, kirjassaan *Science of Language* „Kielten tiede" tulee samanlaiseen lopputulokseen, lähtien niistä todistuksista, jotka kielitutkijalla on käytettävissään.

British Associationin edessä pitämässään puheessa professori W. H. Flower lausui tästä kysymyksestä:

Se mielipide, joka tuntuu parhaiten soveltuvan siihen, mitä nykyään tiedetään ihmisrotujen luonteesta ja jakautumisesta . . . on monogenistisen hypoteesin mukailu (?). Ryhtymättä tässä tuohon vaikeaan kysymykseen, mitenkä ihminen ensin on maailmaan ilmestynyt, voimme lukea hänelle hyvin kaukaisen iän, ainakin mitattuna historiallisen mittapuun mukaan. *Jos meillä olisi edes suunnilleenkaan täydellistä paleontologista aikatietoa, niin voitaisiin ihmisen historia kirjottaa aivan uudestaan, mutta minkäänlaista tällaista ei ole tarjona.*

Tällaista tunnustusta täytyy pitää hyvin arveluttavana fyysillisen kehitysopin kannattajien oikeaoppisuudelle ja se avaa laajan alan salatieteellisille aateskeluille. Darvinistisen teorian vastustajat olivat ja yhä ovat polygenesiksen puoltajia. Sellaiset „jättiläisälyt" kuin John Crawford ja James Hunt pohtivat kysymystä ja suosivat polygenesistä ja heidän päivinään oli paljon voimakkaampi kannatus sillä teorialla kuin vastakkaisella. Vasta v. 1864 darvinistit alkoivat kiintyä yksisyntyteoriaan, jonka ensimäisiksi julistajiksi tulivat Huxley ja Lubbock.

Mitä tulee toiseen kysymykseen, tokko ihminen on eläimiä aikaisempi kehitysjärjestelmässä, niin vastaus on helposti annettu. Jos ihminen todella on makrokosmoksen mikrokosmos, silloin tuossa opissa ei ole mitään mahdotonta vaan se on aivan johdonmukainen. Silloin ihminen on ikäänkuin makrokosmos kolmelle häntä alemmalle luonnon valtakunnalle. Fyysilliseltä kannalta katsoen kaikki alemmat luonnon valtakunnat, paitsi kivikunta — joka on samaa kuin itse valo, kristalloituneena ja metalloituneena — kasveista aina niihin olentoihin, jotka kävivät ennen ensimäisiä nisäkkäitä, ovat kaikki saaneet lujan fyysillisen rakenteensa noiden kivennäisten „poisheitetystä pölystä" ja *inhimillisen aineen jätteistä, joko elävistä tai kuolleista ruumiista, joita ne ovat nauttineet ja jotka antoivat niille niiden ulkonaiset ruumiit.* Ihminenkin vuorostaan tuli fyysillisemmäksi sulattamalla rakenteeseensa sitä, mitä hän oli heittänyt itsestään ja mikä oli muuntunut eläinten elävissä sulattimoissa, joiden läpi se oli kulkenut, luonnon alkemiallisten muutosten kautta. Noina aikoina oli eläimiä, joista eivät uudenaikaiset luonnontutkijat ole uneksineetkaan ; ja mitä voimakkaammaksi tuli fyysillinen aineihminen — senaikuiset jättiläiset — sitä voimakkaampia olivat hänestä lähtevät

[1]) A. Lefèvre, *Philosophy*, p. 498.

ainekset. Kun miesnaisellinen ihmiskunta oli jakautunut eri sukupuoliin ja luonto oli heidät muuttanut lapsensynnytyslaitoksiksi, niin lakkasi hän lisäämästä jälkeläisiään ruumiista heruvien elonvoima-pisaroitten avulla. Mutta silloin kun ihminen vielä ei tuntenut synnytysvoimiaan inhimillisellä tasolla — siis ennen lankeemusta, niinkuin Adamiin uskoja sanoisi — niin kaikkea sitä elollisvoimaa, joka hänestä levisi kauas ja laajalti, käytti luonto ensimäisten nisäkkäitten aikaansaamiseksi. Kehitys on *ikuinen syntymisen pyörä*, on meille opetettu, eikä luonto jätä atomiakaan käyttämättä. Sitäpaitsi kierroksen alusta alkain kaikki luonnossa pyrkii tulemaan ihmiseksi. Kaikki tuon kaksinaisen, keskipakoisen ja keskihakuisen voiman taipumukset tähtäävät yhteen pisteeseen — *ihmiseen*. Peräkkäisten olentojen kehitys, sanoo Agassiz:

On siinä että elävä eläinkunta lähestyy samanlaisuutta ja luurankoisten joukossa varsinkin tullaan yhä lähemmäksi ihmisen kaltaisuutta. Ihminen on se päämäärä, jota kohti koko *eläimellinen* luomisto on pyrkinyt aina siitä asti kuin ensimäiset paleotsooiset kalat esiintyivät. [1])

Aivan niin, mutta „paleotsooiset kalat" ovat *muotojen* kehityskierroksen alemmalla kaarella ja tämä kierros alkoi astralisesta ihmisestä, „Rakentajiksi" kutsuttujen Dhjaan Tshoohanien *heijastuksesta*. Ihminen on ulkokohtaisen luomiston alku- ja loppukohta. Niinkuin sanottiin *Isis Unveiled'issä*:

Kaikilla olioilla on alkunsa hengessä — kehitys alkoi ensin ylhäältä ja eteni alaspäin eikä päinvastoin, niinkuin Darwinin teoria opettaa. [2])

Sentähden tuo taipumus, josta yllämainittu luonnontutkija puhuu, on olennaisesti asuva jokaisessa atomissa. Mutta jos sitä sovitettaisiin kehityksen kumpaankin puoleen, niin siitä tehdyt johtopäätökset suuresti poikkeaisivat uudenaikaisesta teoriasta, joka nykyään on tullut miltei *laiksi* (darvinisteille).

Mutta kun hyväksyvästi toistamme tuon kohdan Agassiz'n teoksesta, ei ole ajateltava, että salatieteilijät antavat *vähääkään perää* sille teorialle, joka lukee ihmisen eläinkunnasta syntyneeksi. Sitä tosiasiaa vastaan, että hän tässä kierroksessa kävi ennen nisäkkäitä, ei nähtävästikään sodi se seikka, että eläimet seuraavat ihmisen vanavedessä. [3])

---

[1]) *Principles of Zoology*, p. 206.

[2]) I, 154.

[3]) Ja kerran tulevat alkeellisena ihmiskuntana syntymään. — Suom.

25. KUINKA MAANASAT, VIISAUDEN POJAT, TOIMIVAT? HE HYLKÄSIVÄT ITSE-SYNTYNEET.[1]) NE EIVÄT OLLEET VALMIITA. HE HYLKÄSIVÄT HIESTÄ SYNTYNEET.[2]) NE EIVÄT OLLEET AIVAN VALMIITA. HE EIVÄT TAHTONEET ASTUA ENSIMÄISIIN MUNASTA SYNTYNEISIIN.[3])

Teistille eli kristitylle tämä tuo mieleen jumaluusopillisen aatteen: enkelein lankeemisen ylpeyden vuoksi. Mutta ne syyt, mitkä Salaisessa Opissa esitetään, miksikä ei tahdottu ruumistua *puolivalmiisiin* fyysillisiin ruumiisiin, tuntuvat olevan enempi fysiologisia kuin metafyysillisiä. Eivät kaikki elimistöt olleet tarpeeksi valmiita. Ruumistuvat mahdit valitsivat kypsimmät hedelmät ja hylkäsivät muut.

Omituisesta sattumasta johtui, että kun oli valittava tutunomainen nimi sille mantereelle, missä ensimäiset miesnaiselliset, kolmas juurirotu, erottautuivat toisistaan, tämän kirjottaja valitsi maantieteellisillä perusteilla P. L. Sclaterin keksimän nimen „Lemurian". Vasta myöhemmin, lukiessaan Haeckelin kirjaa „Ihmisen sukupuu" hän huomasi, että tuo saksalainen „animalisti" oli valinnut saman nimen merkitsemään muinaista mannerta, mistä hän puhuu. Hän aivan oikein laskee ihmiskehityksen keskustaksi Lemurian, vaikka pienellä tieteellisellä eroavaisuudella. Sanoen sitä „ihmiskunnan kehdoksi", hän kuvaa ihmiskaltaisen nisäkkään asteettaista muodostumista alkuajan villiksi! Vogt taas arvelee, että ihminen Amerikassa syntyi eräästä leveäkuonoisesta apinaheimosta, *riippumatta* siitä, että afrikkalaiset ja aasialaiset juurirodut saivat alkunsa vanhan maailman kapeakuonoisista apinoista.[4]) Ihmistutkijat ovat tavallisuuden mukaan erimielisiä tässä kysymyksessä, niinkuin niin monessa muussa. VIII Runossa me otamme tutkittavaksi heidän väitteensä esoterisen viisausopin valossa. Tässä kohden käännämme hetkeksi huomiomme erilaisiin peräkkäisiin synnytysmuotoihin, jotka esiintyivät kehityslakien mukaisesti.

Alkakaamme siitä tavasta, millä kolmannen juurirodun myöhemmät alarodut synnyttivät jälkeläisiä. He olivat saaneet „pyhän tulen" korkeampien ja

---

[1]) Luuttomat.

[2]) *Ensimäiset* hiestä-syntyneet. Tämä selitetään myöhemmin tämän runojemme osan jälkeen *Puraanoista* otetun allegorian avulla. Se puhuu pyhästä tietäjästä Kandusta ja Pramlootshaa-nimisestä metsänneidosta, jonka sanotaan hänet hypnotisoineen; tuo vertaus on tieteellisesti hyvin merkitsevä, koska neidon valuttamat hikipisarat ovat tieteen itiöiden symboleita.

[3]) Tämä tulee edempänä selitettäväksi. *Puraanoissa* kuvataan tuota haluttomuutta ihmisten muodostamiseen eli luomiseen siinä, miten Daksha menetteli vastustajansa Naaradan, „riitaarakentavan asketin" suhteen.

[4]) Kuten tunnettua, on tärkein ero vanhan maailman ja uuden maailman (s. o. Amerikan) apinoiden välillä se, että edelliset ovat kapeanenäisiä, jälkimäiset leveänenäisiä. — Suom.

silloin vielä itsenäisten olentojen antamasta kipinästä, olentojen, jotka olivat ihmisen sielulliset ja henkiset vanhemmat, niinkuin alemmat Pitri Deevataat (Pitrit) olivat hänen fyysillisen ruumiinsa synnyttäjät. Tuohon kolmanteen pyhään rotuun kuului ihmisiä, joita kehityksensä huippukohdalla kuvataan „suunnattomiksi jättiläisiksi jumalallisessa voimassaan ja kauneudessaan ja kaikkien taivaan ja maan mysterioitten tallettajiksi". Ovatko hekin *langenneet*, jos ruumistumista on pidettävä „lankeemuksena"?

Tästä asiasta puhumme edempänä. Ainoa seikka, mistä tässä huomautamme, on, että neljännen ja viidennen rodun sekä myöhemmän muinaisajan pääjumalat ja -sankarit ovat *näiden kolmasrotulaisten jumaloituja kuvia.* Heidän ruumiillinen puhtaudenaikansa ja n. k. lankeemuksensa ovat kumpikin säilyneet heidän jälkeläistensä mielessä ja muistissa. Sentähden noilla jumalilla on kaksinainen luonto, sekä hyve että synti korkeimmassa asteessaan, jälkimaailman laatimissa elämäntarinoissa. Ne olivat Adamia aikaisempia jumalallisia rotuja, joita jumaluusoppikin nyt jo alkaa käsitellä, vaikka se pitää niitä kaikkia „kirottuina kainilaisina rotuina".

Mutta ensinnä on meidän puhuttava tuon rodun „henkisten esivanhempien" toiminnasta. Hyvin vaikea ja monimutkainen kohta on selitettävä 26 ja 27 värsyjen yhteydessä.

---

26. KUN HIESTÄ SYNTYNEET SAATTOIVAT ILMI MUNASTA SYNTYNEET, KAKSINKERTAISET,[1]) MAHTAVAT, VOIMAKKAAT LUURANKOISET, NIIN VIISAUDEN HERRAT SANOIVAT: „NYT ME TULEMME LUOMAAN".

Miksikä „nyt" eikä aikaisemmin? Sen selittää seuraava värsy.

---

[1]) Miesnaisellisen kolmannen rodun. Kehitysopin kannattaja professori Schmidt viittaa „sukupuolten erottautumisen tosiasiaan, koska varmaan kaikki (tietysti lukuunottamatta luomiseen uskojia) ovat yhtä mieltä siitä, että ne saivat alkunsa sellaisesta lajista, mikä *kerran oli kaksisukuinen*". *(Doctrine of Descent and Darwinism,* p. 159). Tämä on se eittämätön todistus, minkä alkeellisten elinten olemassaolo tarjoo. Paitsi näitä kouriintuntuvia jälkiä alkuaikaisesta kaksisukuisuudesta, voidaan huomauttaa seuraavasta tosiasiasta, josta Laing kirjottaa: „Sikiö-opin tutkiminen . . . näyttää, että *korkeimmassa eläinlajissa eli ihmisessä* sukupuolten erotus ei näyttäydy ennenkuin sikiön kasvu on jatkunut *jotakuinkin pitkälle*". *(A Modern Zoroastrian,* p. 106) Hidastuksen laki — joka toimii yhtä hyvin ihmisrotuihin ja eläinlajeihin y. m. nähden, niinpiankuin korkeampi tyyppi on kehitetty — säilyttää vielä kaksisukuisuuden useimpien kasvien ja monien alempien eläinten synnytysmuotona.

---

27. KOLMAS ROTU TULI VIISAUDEN HERROJEN VAAHANIKSI.[1]) SE LOI TAHDON JA JOOGAN POIKIA, KRIJAASHAKTILLA SE LOI NE, PYHÄT ISÄT, ARHATIEN ESI-VANHEMMAT...

Kuinka he „loivat", koska „Viisauden Herrat" ovat samat kuin ne hindulaiset deevat, jotka kieltäytyivät „luomasta"? Selvästikin ne ovat hindulaisen jumaliston ja *Puraanoitten* Kumaaroita, noita Brahmaan vanhempia poikia.

Sanandana ja muut Veedhaksen pojat, (jotka) hän aikaisemmin oli luonut . . . himottomia ja haluttomia (pysyivät siveinä) pyhän viisauden innottamina . . . ja kaipaamatta jälkeläisiä.[2])

Se voima, millä ne ensin loivat, on sama, mikä sittemmin saattoi ne alentumaan korkeasta asemastaan pahojen henkien asemaan, Saatanaksi ja hänen joukokseen — mitkä taas vuorostaan luotiin ulkonaisten jumaluusoppien epäpuhtaissa kuvitelmissa. Se tapahtui Krijaashaktin avulla, tuon salaperäisen ja jumalallisen voiman, joka piilee kunkin ihmisen *tahdossa*, mutta, jollei sitä herätetä, yllytetä ja kehitetä jooga-harjotuksilla, pysyy uinuvana 999,999:ssä henkilössä miljoonasta ja surkastuu siten. Tätä voimaa selitetään kirjotuksessa „Eläinradan kaksitoista merkkiä"[3]) seuraavasti:

Krijaashakti: se salaperäinen *ajatuksenvoima,* mikä antaa kyvyn aikaansaada ulkonaisia, havaittavia ilmiö-tuloksia ajatuksen omalla sisäisellä energialla. Muinaiskansat arvelivat, että jokainen aate tulee ilmenemään *ulkonaisesti,* jos huomio (ja *tahto*) syvällisesti siihen keskitetään. Samaten kiihkeästä tahtomisesta seuraa toivottu tulos.

Joogi tavallisesti tekee ihmeitään Itshaashaktin (tahdonvoiman) ja Krijaashaktin avulla.

Kolmas rotu oli siis todella *tahrattomasti* luonut n. k. „Tahdon ja Joogan Pojat" eli kaikkien myöhempien ja nykyisten Arhatien tai Mahaatmojen „esi-isät" — *henkiset* esivanhemmat. Ne tosiaankin *luotiin* eivätkä tulleet *siitetyiksi* ja *synnytetyiksi,* niinkuin veljensä neljännessä rodussa, jotka saivat alkunsa sukupuolisesti, „ihmisen lankeemuksen" eli sukupuolten erottautumisen jälkeen. Sillä luominen on ainoastaan seuraus tahdon vaikutuksesta ilmiölliseen aineeseen, se on alkuperäisen jumalallisen valon ja ikuisen elämän herättäminen esiin aineesta. Ne olivat ihmiskunnan tulevien Vapahtajien „pyhät siemenjyvät".

---

[1]) Käyttövälineeksi.

[2]) *Vishnu Puraana,* I, 7, Wilson, I, 100.

[3]) Kts. *Five Years of Theosophy,* p. 111.

Tässä kohden on meidän taas tehtävä keskeytys selittääksemme muutamia vaikeita kohtia, joita onkin niin paljon. On miltei mahdotonta välttää tällaisia keskeytyksiä.[1]

Ihmisrotujen kehitys on seuraavassa järjestyksessä kommentarioiden viidennessä kirjassa ja on jo kerrottukin:

Ensimäiset ihmiset olivat Tshaajoja (1); toiset „hiestä syntyneitä" (2); kolmannet „munasta syntyneitä" ja Krijaashaktin voimalla syntyneita pyhiä isiä (3); neljännet olivat Padmapaanin (Tshenresin) lapsia (4).

Tietysti tällaiset alkuaikaiset synnytysmuodot — oman kuvansa kehittämisellä; hikipisaroitten kautta; sitten Joogan avulla, ja senjälkeen, niinkuin ihmiset sanoisivat, noitavoimalla (Krijaashaktin kautta) ovat jo ennakolta tuomitut satuina pidettäviksi. Kuitenkin ensimäisestä hamaan viimeiseen asti niissä ei ole mitään ihmetekoa, ei mitään, jota ei voitaisi luonnon kannalta selittää. Tämä on nyt todistettava.

1. Tshaajaa-syntymään eli aikaisimpaan *suvuttomaan* syntymiseen — kun ensimäinen rotu niin sanoaksemme *huokui ulos* Pitrien ruumiista — viitataan muutamassa *Puraanoitten* kosmillisessa allegoriassa.[2] Se on tuo kaunis allegoria ja kertomus Sandshnaasta, Vishvakarmanin tyttärestä. Hän joutui Auringolle puolisoksi, mutta „ei kyennyt kestämään Herransa tulisuutta" vaan antoi hänelle Tshaajaansa (varjonsa, kuvansa eli astraliruumiinsa) ja itse vetäytyi viidakkoon suorittamaan uskonnollisia hartaudenharjotuksia eli Tapasta. Aurinko, luullen Tshaajaata vaimokseen, synnytti hänestä lapsia, niinkuin Adam Lilithistä — joka Lilith myöskin oli *eetterivarjo*, kuten toisessa tarussa, vaikka se oli todellinen elävä naishirviö miljonia vuosia sitten.

Mutta ehkä tämä kertomus ei todistakaan muuta kuin *Puraanoitten* tekijäin ylenpalttista mielikuvitusta. Meillä on toinenkin todistus valmiina. Jos ne aineellistuneet muodot, joita toisinaan näkyy huokuvan ulos muutamien mediumien ruumiista, voisivat pysyä haihtumatta, lujittua ja tulla kiinteiksi, niin ensimäisen rodun „luominen" olisi aivan käsitettävä. Tuo haamujen syntyminen ei voi olla tuomatta ajatuksia tutkijan mieleen. Eikä sellainen syntymä ole tosiaankaan ihmeellisempi eikä mahdottomampi — vaan on todellisen metafyysillisen ajattelijan järjelle helpomminkin käsitettävä — kuin sikiön siittymisen mysterio, sen olo kohdussa ja näyttäytyminen lapsena, niinkuin me nyt sen prosessin tunnemme.

---

[1]) Jos lukija etsii selityksiä ja filosofista esitystä noiden olentojen luonnosta, joita nykyisin pidetään „pahoina" ja kapinallisina henkinä ja joika Krijaashaktin avulla loivat, katsokoon hän tämän teoksen II Kirjan lukuja „Langenneen enkelin taru eri puoliltaan katsottuna".

[2]) *Vishnu Puraana*, III, 2.

Tulemme nyt *Puraanoitten* omituiseen ja harvoin ymmärrettyyn kertomukseen, joka antaa vahvistusta „hiestä syntyneille".

2. Kandu on muuan tietäjä ja Joogi kuuluisa pyhästä viisaudestaan ja hurskaista kieltäymyksistään, jotka viimein herättävät jumalien kateuden. Jumalat esitetään näet hindulaisissa kirjoissa olevan loppumattomassa kiistassa itsensäkieltäjien kanssa. Indra, „jumalien kuningas".[1]) lopulta lähettää yhden naisellisista Apsaraseistaan viisasta koettelemaan. Tämä ei ole sen pahempaa kuin että Jehova lähettää Saran, Abrahamin puolison, Faraota koettelemaan. Totta tosiaankin näitä jumalia (ja Jumalaa), jotka aina koettavat häiritä itsensäkieltäjiä ja siten saattaa heidät menettämään kieltäymystensä hedelmän, olisi pidettävä „kiusaavina paholaisina" sen sijaan että sitä nimitystä käytetään Rudroja, Kumaaroita ja Asuroita tarkottaen, joiden suuri pyhyys ja siveys on ainaisena muistutuksena jumalakunnan Don Juaneja vastaan. Juuri päinvastaista tapaamme kaikissa *Puraanoitten* allegorioissa, jopa hyvilläkin esoterisilla syillä.

Jumalien kuningas eli Indra lähettää kauniin Apsaraksen (luonnottaren) nimeltä Pramlootshaa viettelemään Kandua ja häiritsemään hänen katumusharjotustaan. Nainen onnistuu ilkeässä tarkotuksessaan ja „yhdeksänsataa seitsemän vuotta, kuusi kuukautta ja kolme päivää",[2]) vietettyinä hänen seurassaan, tuntuivat viisaasta yhdeltä ainoalta päivältä. Kun tämä sielullinen eli hypnotinen tila loppuu, kiroaa Muni katkerasti sen olennon, joka on hänet vietellyt ja häirinnyt hänen jumalanpalvelustaan. „Pois täältä, kirottu", hän huutaa, „sinä kurja petosten peikko". Ja Pramlootshaa pelästyneenä lentää tiehensä, *pyyhkien hikeä ruumiistaan* puiden lehdillä lentäessään ilman halki.

Neito lensi puusta puuhun, ja kun hän niiden latvoissa olevilla tummilla silmikoilla kuivasi jäseniään, tuli Rishin siittämä lapsi esiin hänen ihonsa huokosista hikipisaroitten muodossa. Puut ottivat vastaan elävät kastehelmet ja tuulet kokosivat ne yhteen. „Tämän", sanoi Sooma (Kuu), „minä kypsensin säteilläni ja vähitellen se kasvoi kooltaan, kunnes puunlatvoihin jäänyt hiki tuli ihanaksi tytöksi nimeltä Maarishaa.[3])

Tässä Kandu edustaa ensimäistä rotua. Hän on Pitrien poika, siis „älytön", johon viitataan sillä, että hän ei kyennyt erottamaan lähes tuhatvuotista aikaa yhdestä päivästä; siksi näytetään, miten helposti hän tuli petetyksi

---

[1]) Vanhimmissa *Vishnu Puraanan* käsikirjotuksissa, jotka nyt ovat erään etelä-intialaisen vihityn käsissä tämä jumala ei ole Indra vaan Kaama, lemmen ja himon jumala.

[2]) Nämä ovat eksoteriset luvut, jotka esitetään tahallisesti muutettuina ja käännettyinä, Se on luku, joka kuvaa ensimäisen ja toisen ihmisrodun välistä aikakautta. Vastoin kaikkien orientalistien mielipidettä ei ole missään *Puraanoissa* ainoatakaan sanaa, jolla ei olisi erikoinen esoterinen merkityksensä.

[3]) *Vishnu Puraana*, I, 15. Vrt. myöskin, miten Vivien viekotteli Merliniä (Tennysonin mukaan): siinä sama legenda irlantilaisessa traditsionissa.

ja sokaistuksi. Tämä on toisinto Adamin allegoriasta 1 Moos. kirjassa. Adam syntyi savimöhkäleenä, johon „Herra Jumala“ hengittää „elämän hengen“, mutta ei älyä eikä erottamiskykyä, mitkä vasta sen perästä kehittyvät, kun hän on maistanut Tiedon Puun hedelmätä, toisin sanoen silloin kun hän on tullut älyn ensimäiselle kehittymisasteelle ja häneen on istutettu Manas, jonka mainen puoli tosin on maasta maallinen, mutta joka korkeammilla kyvyillään on yhdistynyt henkeen ja jumalalliseen sieluun. Pramlootshaa on arjalaisen Adamin puolison, Lilithin hindulainen vastine; ja Maarishaa, se tytär, joka syntyi hänen huokostensa hiettymistä, on „hiestä syntynyt“ ja edustaa vertauskuvana toista suurta ihmisrotua.

Pramlootshaa'ta ei lähetä maan päälle Indra, joka on *Puraanoissa* pantu tähän kohtaan, vaan Kaama-deeva, lemmen ja halun jumala. Johdonmukaisuus samoin kuin esoterinen oppi näyttää tämän niin täytyvän olla. Sillä Kaama on Apsarasasten kuningas ja herra, joista Pramlootshaa on yksi. Sentähden kun Kandu hänet kirotessaan huudahtaa: „Sinä olet täyttänyt jumalien hallitsijan sinulle antaman tehtävän, mene!“ — täytyy hänen sillä hallitsijalla tarkottaa Kaamaa eikä Indraa, jonka alamaisia Apsarakset eivät olleet. Kaama on *Rig-Veedassa* (X. 129) luomiseen johtavan ja pakottavan tunteen personoituma. Hän oli *ensi liikunto*, joka herätti YHDEN luomaan, sen ilmennyttyä puhtaasta abstraktisesta prinsipistä.

> Halu ensinnä syntyi SIINÄ, joka oli tajunnan ensimäinen itu, ja jonka viisaat, älyllään etsiessään, ovat huomanneet olevan yhdyssiteenä Olevaisen ja Olennottoman välillä.

Muuan hymni *Atharva Veedassa* korottaa Kaaman korkeimmaksi jumalaksi ja luojaksi, sanoen:

> Kaama syntyi ensimäiseksi. Hänen vertaisikseen eivät ole kohonneet jumalat eivätkä isät (Pitrit) eivätkä ihmiset.

Atharva Veeda tekee hänet samaksi kuin Agnin, mutta samalla tuota jumalaa korkeammaksi. *Taittiriija Braahmana* asettaa vertauskuvallisesti hänet Dharman (siveellisen ja uskonnollisen velvollisuuden, hurskauden ja oikeuden) sekä Shraddhaan (uskon) pojaksi. Muualla Kaama syntyy Brahmaan sydämestä; sentähden hän on Aatmabhuu, „Itse-olevainen“ ja Adsha, „Syntymätön“. Kun hän lähettää Pramlootshaan, on sillä syvä filosofinen merkitys; jos Indra olisi lähettäjänä — ei kertomuksella olisi mitään merkitystä. Niinkuin Eroos kreikkalaisten tarustossa oli tekemisessä maailman luomisen kanssa ja vasta myöhemmin tuli sukupuoliseksi lemmenjumalaksi (Cupido), niin oli Kaamakin alkuperäisen luonteensa mukaisesti *Veedoissa*. *Harivansha* tekee hänet *Lakshmiin* pojaksi, joka on Venus. Tuo allegoria, kuten sanottu näyttää sielullisen aineksen kehit-

tymistä ruumiillisesta, ennen Dakshan syntymistä. Daksha — *todellisten fyysillisten ihmisten synnyttäjä* — sanotaan Maarishaasta syntyneeksi; ennen hänen aikaansa saivat elävät olennot ja ihmiset alkunsa „tahdosta, näkemisestä, kosketuksesta ja joogasta," niinkuin tulee näytettäväksi.

Tämä siis on se allegoria, joka koskee toisen rodun eli „hiestä syntyneiden" alkuperää. Sama koskee myös kolmatta rotua sen lopullisessa kehityksessä.

Sooman, Kuun, ponnistusten takia joutuu Maarishaa Pratsheetasten puolisoksi, jotka myös ovat Brahmaan „älystä syntyneiden" poikien jälkeläisiä.[1]) Näistä Maarishaa synnyttää patriarkka Dakshan — joka myös on Brahmaan poika edellisestä Kalpasta eli elämästä —; niin selittävät ja lisäävät *Puraanat* johtaakseen lukijan harhaan, mutta puhuvat kuitenkin totta.

3. Aikaisempi osa kolmannesta rodusta muodostui siis „hien" pisaroista, jotka monien muutosten jälkeen kasvoivat ihmisruumiiksi. Tätä ei ole sen vaikeampi kuvitella tai käsittää kuin että sikiö kasvaa silmin näkymättömästä idusta ja senjälkeen kehittyy lapsena ja viimein varttuu vahvaksi, tanakaksi ihmiseksi. Mutta kommentaarioiden mukaan kolmas rotu muuttaa jälleen synnytystapansa. Sen sanotaan herättäneen itsestään *muodostusvoiman (vis formativa)*, joka muutti hikipisarat suuremmiksi pisaroiksi, mitkä kasvoivat, laajenivat ja tulivat pitkulaisiksi kappaleiksi — suuriksi muniksi. Näissä ihmissikiö vietti monivuotisen kohtukautensa. *Puraanoissa* Maarishaa, viisaan Kandun tytär, tulee Pratsheetasten puolisoksi ja Dakshan äidiksi. Mutta Daksha taas on ensimäisten ihmiskaltaisten esivanhempien isä, ja oli siis itse syntynyt yllämainitulla tavalla. Hänestä puhutaan myöhempänä. Ihmisen, mikrokosmoksen, kehitys on samansuuntainen kuin maailman, makrokosmoksen kehitys. Ihmisen kehitys on keskitiellä maailman ja eläimen kehityksen välillä, ja eläimelle hän on vuorostaan makrokosmos.

Sitten kolmas rotu tulee:

4. Miesnaiselliseksi, kaksisukuiseksi. Tämä ihmissynnytyksen prosessi selittää, kenties, miksikä Aristofanes Plaatonin „Pidoissa" kuvaa vanhempaa rotua

---

[1]) Teksti kuuluu: „Brahmaan jatkaessa mietiskelyään hänestä syntyi älyn-luomia sikiöitä, jotka saivat muotonsa ja kykynsä hänen ruumiillisesta luonnostaan. Ne olivat *ruumiillisia henkiä*, syntyneitä Dhiimatin (kaikki-viisaan jumaluuden) jäsenistä (Gaatra)". Kaikki nämä olennot olivat Deevasargan eli jumalallisen luomiston kolmen ominaisuuden asuntona. Deevasarga, viidenkertaisena luomistona, on *vailla selvää havaintokykyä, vailla harkintaa*, luonnoltaan tylsä. „Mutta kun he *eivät lisääntyneet*, loi Brahmaa toiset äly-syntyiset pojat, hänen itsensä kaltaiset", nimittäin Brahmarshit eli Pradshaapatit, kymmenen ja seitsemän luvultaan. „Sanandana ja muut Veedhaaksen (Brahmaan) pojat luotiin ennemmin", mutta niinkuin toisaalla lausutaan, ne olivat „*himottomia ja haluttomia*, pyhän viisauden täyttämiä, maailmasta vieraantuneita eivätkä kaivanneet jälkeläisiä" *(Vishnu Puraana, X, 7)*. Nämä Sanandana ja muut Kumaarat ovat siis jumalia, jotka kieltäydyttyään „luomasta jälkeläisiä" pakotetaan ruumistumaan tajuttomiin ihmisiin. Lukijan täytyy suoda anteeksi toistamisia, joita ei voi välttää esitettyjen tosiasioiden paljouden takia.

„miesnaiselliseksi". Jokainen yksilö oli muodoltaan pyöreä, hänellä oli „selkä ja kyljet *kehässä*", hänen „juoksemistapansa oli pyöriminen . . . (hän oli) kauhistuttava voimassaan ja suunnattomasti vallanhimoinen". Sentähden näiden heikontamiseksi „Zeus" jakoi heidät (kolmannessa juurirodussa) kahdeksi ja Apollo (aurinko) hänen kehotuksestaan sulki umpeen ihon."

Madagaskarin asukkailla — tuo saari kuului Lemuriaan — on muuan tarina ensimäisestä ihmisestä. Hän eli muka ensinnä syömättä, ja kun hän alkoi nauttia ruokaa, syntyi hänen jalkaansa paisuma; kun tämä puhkesi, tuli sieltä esiin nainen, joka sitten tuli heidän heimokuntansa äidiksi. Todella „meidän tieteessämme puhutaan heterogenesiksestä ja parthenogenesiksestä,[1]) joka osottaa, että tutkimuskenttä on vielä avoimena . . . Polypit . . . saavat jälkeläisiä itsestään, niinkuin puun haarat ja silmikoitumat. . ." Miksikä se ei sitten voinut tapahtua alkuperäiselle *ihmis*-polypille? Tuo hyvin mieltäkiinnittävä polyppi Stauridium siirtyi vuorotellen silmikoitumisesta sukupuoliseen synnytystapaan. Kummallista kyllä, vaikka se ainoastaan polyppina kasvaa varresta, saa se aikaan silmukoita, jotka lopuksi kehittyvät hyytelö-eläimeksi eli medusaksi. Medusa on aivan erilainen kuin sen emä-elimistö, Stauridium. Se myös lisääntyy eri tavalla, nimittäin sukupuolisesti, ja siitä lähtevistä munista jälleen ilmestyvät Stauridiot. Tämä hämmästyttävä tosiseikka voi auttaa monia ymmärtämään, että joku muoto saattaa kehittyä aivan eri tavalla kuin sen läheisimmät synnyttäjät — kuten eri *sukupuoliin* jaetut Lemurialaiset, jotka lähtivät *kaksisukuisista* vanhemmista. On sitäpaitsi kieltämätöntä, että *ihmisten* ruumistuksissa karman laki mitä rotuihin tai yksilöihin tulee, voittaa alempi-asteisen perinnöllisyyden lain taipumukset, sillä perinnöllisyys on vain Karman palvelija.

Mitä merkitsee viimeinen lause yllä toistetussa 27:nnen värsyn kommentariossa, nimittäin että neljäs rotu oli Padmapaanin lapsia? Se voi saada selityksen eräästä kirjeestä, jonka kirjotti *Esoteric Buddhismin* inspiroija:

Ihmiskunnan enemmistö kuuluu neljännen juurirodun seitsemänteen alarotuun — yllämainitut kiinalaiset ja niiden polveutumat ja haarautumat (malaijit, mongolit, tibettiläiset, unkarilaiset, suomalaiset ja vieläpä eskimot ovat kaikki tämän viimeisen haaran jäännöksiä).

Padmapaani eli sanskritinkielellä Avalookiteeshvara, on Tibetin kielellä Tshenresi. Avalookiteeshvara on sama kuin suuri Logos korkeammalta puoleltaan ja jumalallisissa piireissä. Mutta ilmenneellä tasolla hän on, niinkuin Daksha, ihmisten vanhin (henkisessä merkityksessä). Padmapaani Avalookiteeshvara kut-

---

[1]) Heterogenesis, kahdenlainen synnytys, on se, jonka esimerkkinä tässä mainitaan Stauridium-polyppi. Parthenogenesis, „neitseellinen synnytys" tapahtuu yksipuolisesti ilman siittäjää. — Suom.

sutaan *esoterisesti* nimeltä Boodhisatva (eli Dhjaan Tshoohan) Tshenresi Vantshug, „voimakas ja kaikkinäkevä". Häntä pidetään nykyään Aasian suojelijana yleensä ja erittäinkin Tibetin. Ohjatakseen tibettiläisiä ja lamalaisia pyhyyteen ja suojellakseen suuria Arhateja maailmassa, tämän taivaallisen olennon uskotaan ilmenevän aika ajoittain ihmismuodossa. Kansanomainen taru sanoo että aina kun usko alkaa kuolla pois maailmasta, niin Padmapaani Tshenresi, „lootuksen kantaja", lähettää ulos kirkkaan valon säteen ja senjälkeen ruumistuu toiseen kahdesta suuresta lamasta — Dalai-lamaan tai Teshu-lamaan. Lopuksi, niin uskotaan, Hän tulee ruumistumaan „kaikkein täydellisimpänä Buddhana" Tibettiin eikä siis Intiaan, missä hänen edeltäjänsä, Suuret Rishit ja Manut ovat esiintyneet meidän rotumme alussa mut a eivät enää esiinny. Myöskin Dhjaani Tshenresin ulkonainen esiintymismuoto tuo mieleen esoterisia oppeja. Hän on silminnähtävästi, niinkuin Daksha, kaikkein edellisten rotujen yhteenveto ja kaikkien *inhimillisten* rotujen synnyttäjä kolmannen — ensimäisen täydellisen — rodun jälkeen, ja siten häntä esitetään *neljän* alkuperäisen rodun *huippukohtana yksitoista-kasvoisessa muodossa.* Tämä on pilari, rakennettu neljään osaan, joista kullakin on kolmet eriväriset kasvot eli päät. Nämä kolme päätä, yksi kutakin rotua varten, kuvaavat kolmea tärkeintä fysiologista muunnelmaa. Ensimäinen on valkea (kuun värinen), toinen on keltainen, kolmas punaruskea, neljäs on tummanruskea ja siinä on ainoastaan kahdet kasvot — kolmannet kasvot ovat jätetyt pois, viitaten atlantilaisten ennenaikaiseen perikatoon. Padmapaani (Daksha) istuu pilarin päällä ja muodostaa sen huipun. Tässä suhteessa verrattakoon 39 säettä. Dhjaan Tshoohan esitetään nelikäsivartisena, taaskin viittaus neljään rotuun. Kaksi käsivartta on näet ristissä, mutta kolmannessa on lootuskukka — siitä Padmapaani, „lootuksen kantaja", sillä lootus kuvaa synnytystä — ja neljäs pitää käärmettä, vertauskuvana hänen hallitsemastaan viisaudesta. Hänen kaulassaan on helminen rukousnauha ja hänen päänsä päällä *veden* tunnusmerkki ΛΛΛΛ ΛΛΛΛ, aineen, vedenpaisumuksen merkki, — mutta otsallansa on kolmas silmä, Shivan silmä, henkisen näkemyksen merkki. Hänen nimensä on „suojelija (nim. Tibetin), „ihmiskunnan vapahtaja". Muissa paikoissa, kun hänellä on kuvattuna ainoastaan kaksi käsivartta, on hän Tshenresi Dhjaanii ja Boodhisattva, Tshakna Padma Karpo, „valkoisen lootuskukan pitäjä". Yksi hänen nimistään on Tshantong, „tuhatsilmäinen", jolloin hänellä on tuhat käsivartta ja kättä, kunkin kämmenessä kuvattuna viisauden silmä, ja nämä käsivarret säteilevät ulos hänen ruumiistaan niinkuin säteiden metsä. Muuan toinen hänen sanskritinkielisistä nimistään on Lookapati eli Lookanaatha, „maailman Herra", ja tibetinkielisistä Dshigten Gonpo, „suojelija ja pelastaja" kaikenlaatuisesta pahasta. [1])

[1]) Vert. Schlagintweitin kirjaa *Buddhism in Tibet,* pp. 88—90.

Mutta Padmapaani on vertauskuvallisesti „lootuskukan kantaja“ ainoastaan tietämättömiä varten. Esoterisesti se sana merkitsee Kalpojen, ajankierrosten ylläpitäjää, joista viimeinen on Paadma ja edustaa toista puolta Brahmaan elinkaudesta. Vaikka se todellisuudessa on pienempi Kalpa, kutsutaan sitä Mahaa s. o. „Suureksi“, koska se sisältää sen ajan, jolloin Brahmaa ilmestyi lootuskukasta. Teoretisesti Kalpoja on lukemattomia mutta käytännöllisesti katsoen ne ovat jaettuja ja jälleen jaettuja ajassa ja paikassa ja jokaisella osastolla aina pienempään asti on oma Dhjaaninsa suojelijana eli hallitsijana. Padmapaani (Avalookiteesvara) tulee Kiinassa, naiselliselta puoleltaan Kuanjiniksi, „joka ottaa minkä muodon tahansa mielensä mukaan, ihmiskuntaa pelastaakseen“. Jos salatieteilijä tahtoo suorittaa n. k. „taikatoimituksia“, löytää hän suurimmat mahdollisuudet tuntemalla astrologisen puolen niistä tähtisikermistä, mitkä vallitsevat näiden Dhjaanien eri „syntymäpäivinä“ — Amitaabha (kiinalainen A-mi-to Fo) niihin luettuna; esim. toisen kuukauden 19 päivänä, yhdennentoista kuukauden 17 p:nä ja kolmannen kuukauden 7 päivänä [1]) j. n. e. Jonkun yksilön tulevaisuus kaikkine vastaisine tapahtumineen näkyy peräkkäisessä järjestyksessä *taikapeilistä*, joka on asetettu määrättyjen tähtien säteen alaiseksi. Mutta — varokaa mitalin nurjaa puolta, *VELHOUTTA*.

VIII RUNO.

Imettäväisten eläinten kehitys: ensimäinen lankeemus.

28. Kuinka ensimäiset imettäväiset saivat alkunsa. 29. Näennäisesti darvinilainen kehitys. 30. Eläimet saavat kiinteitä ruumiita. 31. Niiden erottautuminen sukupuoliin. 32, Älyttömien ihmisten ensimäinen synti.

28. HIEN PISAROISTA, AINESTEN JÄTTEISTÄ, EDELLISEN PYÖRÄN [2]) IHMISTEN JA ELÄINTEN KUOLLEISTA RUUMIISTA JA POIS KARISTETUSTA TOMUSTA MUODOSTUIVAT ENSIMÄISET ELÄIMET. [3])

Salainen Oppi väittää, että tässä kierroksessa imettäväiset on myöhempi kehitystuote kuin ihminen. Kehitys tapahtuu kierroksissa. Suuri seitsenkierrok-

---

[1]) Kts. Edkinsin *Chinese Buddhism*, p. 208.

[2]) Edellisen kolmannen kierroksen.

[3]) Tämän kierroksen ensimäiset.

sinen manvantaran kausi, joka alkaa ensimäisessä kierroksessa kivennäisistä, kasveista ja eläimistä viepi kehitystyön laskevalla kaarella pysähdyskohtaan neljännen rodun keskikohdalla, neljännen kierroksen ensimäisen puoliskon lopussa. Siis meidän maamme päällä — joka on neljäs piiri ja alin — ja sen nykyisessä kierroksessa on tämä keskikohta saavutettu. Ja koska monaadi on ensin „metalloitunut“ A-pallolla ja sitten kulkenut kivi-, kasvi- ja eläin-maailmoiden läpi kolmen aine-tilan kaikissa asteissa, paitsi kolmannen eli kiinteän tilan viimeisessä asteessa, joka saavutetaan vasta „kehityksen keskikohdalla“, niin on aivan johdonmukaista ja luonnollista, että neljännen kierroksen alkaessa D-pallolla ihminen ensimäisenä esiintyy; ja myöskin että hänen ruumiinsa on kaikkein hienointa ainetta, mikä on mahdollista ulkokohtaisena. Saattaaksemme tämän vielä selvemmäksi: jos monaadi alkaa ruumistuskautensa käymällä kolmen ulkokohtaisen luonnonvaltakunnan kautta laskevalla puolikaarella, niin sen myöskin välttämättä täytyy ihmisenä astua kulkemaan ympyrän nousevaa puolikaarta. Laskevalla kaarella henkisyys vähitellen muuttuu aineelliseksi. Pohjaviivan keskikohdalla henki ja aine ovat tulleet tasapainoon ihmisessä. Nousevalla kaarella henki hitaasti ottaa ylivallan fyysillisyyden eli aineen kustannuksella, niin että seitsemännen kierroksen seitsemännen rodun lopussa monaadi tuntee olevansa yhtä vapaa aineesta ja kaikista sen ominaisuuksista kuin se oli alussa. Se on vain lisäksi voittanut kokemusta ja viisautta, hedelmänä kaikista sen personallisista elämistä, ilman niiden synnyttämää pahaa ja kiusauksia.

Tämä kehitysjärjestys tavataan myöskin 1 Mooseksen kirjan ensimäisessä ja toisessa luvussa, jos niitä luetaan todellisessa esoterisessa merkityksessä; sillä luku 1 sisältää ensimäisen kolmen kierroksen historian sekä kolmen ensimäisen rodun historian neljännessä kierroksessa aina siihen kohtaan asti, jolloin viisauden Elohimit herättivät ihmisen tietoiseen elämään. Ensimäisessä luvussa eläimet, valaskalat ja ilman linnut luodaan ennen kaksisukuista Adamia.[1]) Toisessa luvussa Adam (suvuton) tulee ensimäisenä ja eläimet esiintyvät vasta hänen jälkeensä. Vieläpä kahden ensimäisen rodun ja kolmannen rodun alkupuoliskon älyllistä tylsyyttä ja tajuttomuutta kuvataan 1 Moos. kirjan toisessa luvussa *Adamin syvällä unella.* Tällä „unella“ tarkotetaan henkisen toimettomuuden „unta ilman unennäköä“, sielun ja älyn nukkumista, eikä suinkaan sukupuolten erottautumisen fysiologista prosessia, niinkuin oppinut ranskalainen teoretisoija Naudin arveli.

Puraanat, kaldealaiset ja egyptiläiset kirjotuskatkelmat ja myöskin kiinalaiset traditsionit, kaikki sopivat yhteen Salaisen Opin kanssa, mitä tulee kehi-

---

[1]) Allegorinen viittaus eläinradan „pyhiin eläimiin“ ja muihin taivaankappaleisiin. Muutamat kabbalistit näkevät niissä eläinten esikuvat.

tyksen kulkuun ja järjestykseen. Me huomaamme, että ne vahvistavat miltei kaikki meidän oppimme siitä aineesta: esim. ilmotuksemme kolmannen rodun muna-synnytyksestä, ja vieläpä viittauksen vähemmän viattomaan syntymistapaan, mikä oli ensimäisillä nisäkäsmuodoilla. *„Jättiläismäisiä, läpinäkyviä, mykkiä ja hirvittäviä ne olivat,“* sanoo kommentario. Tutkikaa tämän yhteydessä kertomuksia useista Risheistä ja heidän monenkaltaisista jälkeläisistään. Pulastja on kaikkien käärmeitten ja Naagojen isä — siinä munia synnyttävä sukukunta. Kashjapa on vaimonsa Taamraan kautta lintujen ja Garudan, siivekkäitten kuninkaan, esi-isä; vaimonsa Surabhin kautta hän taas oli lehmien ja puhveleiden y. m. isä.

Salaisessa Opissa ensimäiset Naagat — käärmeitä viisaammat olennot — ovat „tahdon ja Joogan poikia“. Ne olivat syntyneet ennen sukupuolten täydellistä eroa, „kypsyneet ihmismunissa,[1]) jotka (aikaisemman kolmannen rodun) pyhien viisaiden voimalla (Krijaashaktilla) olivat aikaansaadut.“ [2])

„Näihin ruumistui kolmen (ylemmän) maailman herrat — erilaatuiset Rudrat, jotka olivat olleet Tushitoja, jotka olivat olleet Dshajoja, jotka ovat Aditjoja“, sillä niinkuin Paraashara selittää; „mittaamattoman mahtavilla Rudroilla oli satoja nimityksiä.“

Muutamat alkuperäisten Naagojen, Viisauden Käärmeitten, jälkeläisistä kansottivat Amerikan, kun tuo mannermaa suuren Atlantiksen kukoistusaikana kohosi merestä. Amerikka on Dshambudviipan, mutta ei Bhaarata-varshan Paataala eli vastakkaismaa (antipodi). Mistä muuten johtuvat traditsionit ja tarut — viimemainitut *aina todenperäisemmät kuin historia,* kuten Augustin Thierry sanoo, — joita vielä tänä päivänä tavataan Meksikossa, ja vieläpä nimien samaisuus muutamilla „poppamiehillä“ ja papeilla? Meidän on puhuttava vähäsen Narga-

---

[1]) Hesiodoksen kertomuksen mukaan Zeus luo kolmannen ihmisrotunsa saarnipuista. *Popol Vuh'issa* kolmas ihmisrotu luodaan Tzita-puista ja Sibak'iksi kutsuttujen kaislojen ytimestä. Mutta Sibak merkitsee „muna“ Artufaiden eli vihkimysluolien mysteriokielessä. Eräässä kertomuksessa, jonka Don Baptista Pino v. 1812 lähetti Espanjan eduskunnalle, sanottiin: „Kaikilla puebloheimoilla on omat Artufansa — niin kutsuvat alkuasukkaat maanalaisia yksi-ovisia huoneita, missä he (salaisesti) kokoontuvat . . . nämä ovat luoksepääsemättömiä temppeleitä . . . ja niiden ovet ovat aina espanjalaisilta suljetut . . . He palvelevat aurinkoa ja kuuta . . . tulta ja suurta *Käärmettä* (luovaa voimaa) jonka munia kutsutaan nimeltä Sibak.“

[2]) On huomattava *esoterinen* ero Sarpa ja Naga sanojen välillä, vaikka niitä käytetään sekaisin. Sarpa, käärme, tulee juuresta *srip,* ryömiä, vert. lat. *serp-o* (ryömiä), ja niitä kutsutaan Ahi, sanasta *haa,* „jättää“. Sarpat saivat alkunsa Brahmaan hiuksista, jotka putosivat hänen päästään, kun hän pelästyi nähdessään Jakshat, jotka hän oli luonut kauhistuttavan näköisiksi, ja silloin jokaisesta hiuskarvasta tuli käärme. Niitä kutsuttiin „Sarpoiksi ryömimisensä takia ja Ahiksi siksi että ne olivat jättäneet pään“ (Wilson, I, 83). Mutta allegorioiden Naagat, huolimatta käärmepyrstöstään, eivät ryömi vaan osaavat kävellä, juosta ja taistella.

leista ja Nagaleista ja myöskin Nagalismista, jota lähetyssaarnaajat nimittävät „pirun-palvelukseksi".

Miltei kaikissa *Puraanoissa* kerrotaan tarina „Dakshan uhrista", jonka vanhin muistiinpano löytyy *Vaaju Puraanassa.* Vaikka se on vertauskuvallinen, on siinä enemmän merkitystä ja biologista paljastusta luonnontieteilijälle kuin kaikissa vale-tieteellisissä päähänpistoissa, joita pidetään oppineina teorioina ja hypoteeseinä.

Daksha, jota pidetään pää-esi-isänä, mainitaan sitäpaitsi *fyysillisen ihmisen* luojaksi siinä tarussa, jossa sanotaan hänen päänsä eronneen ruumiista jumalien ja Raumojen välisessä yleisessä taistelussa. Koska tämä pää paloi tulessa, pannaan sen sijalle *oinaan pää,* kuten Kaashi Khanda kertoo *Skanda Puraanassa.* Mutta oinaan pää ja sarvet ovat aina synnytysvoiman ja siitoskyvyn symboleita ja ovat sukupuolisia. Niinkuin olemme näyttäneet, perustaa Daksha aikakauden, jolloin ihmiset syntyvät sukupuolisen yhtymän kautta. Tämä synnytystapa ei kuitenkaan esiintynyt yhtäkkiä, niinkuin voitaisiin luulla, vaan kesti pitkiä aikoja, ennenkuin se tuli ainoaksi „luonnolliseksi" tavaksi. Sentähden kerrotaan, että Dakshan jumalille antaman uhrin keskeytti Shiva — *hävityksen* jumala, *kehityksen ja edistyksen personoituma,* joka myöskin on *uudestaansynnyttäjä.* Hän hävittää oliot yhdessä muodossa, mutta kutsuu ne jälleen henkiin toisessa täydellisemmässä muodossa. Shiva-Rudra luopi kauhistuttavan Viirabhadran, hänen henkäyksestään syntyneen, „tuhatpäisen, tuhat-käsivartisen" hirviön ja antaa hänen tehtäväkseen Dakshan valmistaman uhrin hävittämisen. Silloin Viirabhadra, „joka asui haamujen (eetteri-ihmisten) alueessa . . . loi *ihonsa huokosista* (Roomakuupas) voimakkaita Raumoja.[1]) Kuinka tarunomainen lieneekään tuo allegoria, niin *Mahaabhaarata* — joka on yhtä hyvin historiaa kuin *Iliadi* — kertoo samalla tavalla, että Raumat ja muut rodut lähtivät Roomakuupoista, hius- ja ihohuokosista. Tämä allegorinen kuvaus Dakshan „uhrista" on täynnä merkitystä Salaisen Opin tutkijoille, jotka tuntevat „hiestä syntyneet".

Vaaju Puraanan kertomuksessa uhrista sanotaan vielä sen tapahtuneen olentojen läsnäollessa, jotka olivat *syntyneitä munasta,* höyrystä, kasveista, ihonhuokosista ja vasta lopuksi kohdusta. [2])

Daksha edustaa varhempaa kolmatta rotua, pyhää ja puhdasta, joka vielä oli vailla yksilöllistä minää ja omisti ainoastaan passivisia kykyjä. Brahmaa siis käskee häntä luomaan (eksoterisissa teksteissä). Silloin hän totellen käskyä teki „alemmat ja ylemmät" (Avara ja Vara) jälkeläiset (Putra), *kaksijalkaiset* ja

---

[1]) Wilson kääntää tuon sanan „puolijumaliksi" *(Vishnu Puraana,* I, 130); mutta Raumat on yksinkertaisesti muuan rotu eli heimo.

[2]) Wilson, *ibid.* p. 123.

nelijalkaiset; ja *tahdollaan* synnytti hän naiset, jumalat, Daitjat (neljännen rodun jättiläiset), käärme-jumalat, eläimet, karjan ja Daanavat (Titaanit ja demoonivelhot) ja muita olentoja.

Siitä ajasta eteenpäin *elävät olennot syntyivät sukupuolisen kanssakäymisen kautta. Ennen Dakshan aikaa ne olivat syntyneet eri tavalla — tahdon* kautta, näön, kosketuksen ja uskonnollisten kieltäymysten kautta, joita harjottivat hurskaat tietäjät ja pyhimykset. [1])

Ja nyt seuraa yksinkertainen eläintieteellinen oppi.

---

29. LUURAKENTEISIA ELÄIMIÄ, SYVYYDEN LOHIKÄÄRMEITÄ JA LENTÄVIÄ SARPOJA [2]) TULI RYÖMIVIEN OLENTOJEN LISÄKSI. MAAN MATELEVAISET SAIVAT SIIPIÄ. VESIEN PITKÄNISKAISET TULIVAT ILMALINTUJEN SYNNYTTÄJIKSI.

Tämä on sellainen kohta, josta salaiset oppimme ja uudenaikainen biologinen spekulatsioni ovat täydellisesti yhtä mieltä. Ne puuttuvat renkaat, jotka edustavat tätä ylimenon prosessia matelevaisten ja lintujen välillä, ovat kaikkein sokeauskoisimmallekin ilmeisiä, varsinkin jos hän katsoo Ornithoscelideitä, Hesperornikseja ja Vogtin Arkhaeopteryksejä.

---

30. KOLMANNEN [3]) AIKANA LUUTTOMAT ELÄIMET KASVOIVAT JA MUUTTUIVAT; NIISTÄ TULI LUURAKENTEISIA ELÄIMIÄ, NIIDEN TSHAAJAAT TULIVAT KIINTEIKSI. [4])

Luurankoisia ja senjälkeen nisäkkäitä. Ennen sitä eläimetkin olivat eetterisiä alku-elimistöjä, aivan niinkuin ihminen.

---

[1]) *Ibid.* II, 10.
[2]) Käärmeitä.
[3]) Rodun.
[4]) Myöskin.

---

31. ELÄIMET ENSIMÄISEKSI EROTTAUTUIVAT.[1] NE ALKOIVAT SIITTÄÄ JA SYNNYTTÄÄ. KAKSINAINEN IHMINEN[2] MYÖSKIN EROTTAUTUI. HÄN[3] SANOI: „ME NIINKUIN NEKIN; YHTYKÄÄMME JA TEHKÄÄMME OLENTOJA." HE TEKIVÄT . . .

32. JA NE, JOILLA EI OLLUT KIPINÄÄ,[4] OTTIVAT LUOKSEEN SUURIA NAARASELÄIMIÄ. NE SIITTIVÄT NÄISTÄ MYKKIÄ ROTUJA. MYKKIÄ HE[5] OLIVAT ITSEKIN. MUTTA HEIDÄN KIELENSÄ OLIVAT SITOMATTOMAT.[6] HEIDÄN JÄLKELÄISTENSÄ KIELET JÄIVÄT ÄÄNETTÖMIKSI. HIRVIÖITÄ HE SYNNYTTIVÄT MAAILMAAN. KÖYRYISTEN, PUNAKARVAISTEN KUMMITUSTEN RODUN, JOKA KULKI NELJÄLLÄ JALALLA.[7] MYKÄN RODUN, JOKA SÄILYTTI HÄPEÄN KERTOMATTA.[8]

Se tosiasia, että muinoin oli kaksisukuisia nisäkkäitä ja senjälkeen sukupuolet erottautuivat, on nykyään vastaansanomaton, jo biologiankin näkökannalta. Niinkuin prof. Oscar Schmidt, muuan tunnustettu darvinisti lausuu:

Käyttö ja käyttämättömyys, yhdessä valinnan kanssa valaisevat (?) *sukupuolten erottamista* ja alkeellisten sukuelinten olemassaoloa, joka muuten olisi aivan käsittämätöntä. Erittäinkin luurankoisten joukossa *kummallakin sukupuolella on niin selvät jäljet toiselle sukupuolelle ominaisesta siitoselimistöstä*, että jo muinaisaikana pidettiin kaksisukuisuutta ihmiskunnan luonnollisena alkutilana . . . Huomattava on, kuinka itsepintaisesti nämä sukuelinten alkeet käyvät perintönä. Nisäkkäitten luokassa on nykyisin kaksisukuisuus aivan kuulumatonta, mutta koko kehityskautensa läpi ne tuovat mukanaan noita jäännöksiä, mitkä oli ollut *niiden tuntemattomilla esivanhemmilla*, kukaan ei voi sanoa, kuinka kauan sitten.[9]

„Eläimet ensimäiseksi erottautuivat", sanoo värsy 31. Pitäkää mielessänne, että tuona aikana ihmiset olivat jo ruumiillisesti toisenlaisia kuin nykyisin; nyt on näet jo kuljettu ohi viidennen rodun keskikohdan. Meille ei kerrota, mitkä nuo „suuret naaraseläimet" olivat; mutta ne varmasti olivat yhtä paljon eroavia niistä, joita me nyt tunnemme, kuin silloiset „ihmiset" olivat meikäläisistä eroavia.

---

[1]) Koiraksiksi ja naaraksiksi.

[2]) Sitten.

[3]) Ihminen.

[4]) „Kapeapäiset." Vrt. värsyä 24.

[5]) „Kapeapäiset."

[6]) Kts. kommentariota 36 värsyyn.

[7]) Nämä „eläimet" eli hirviöt eivät ole ihmisenkaltaisia eivätkä muita apinoita vaan todella mitä antropologit kutsuisivat „puuttuvaksi renkaaksi", nim. alkuaikainen alhainen ihminen.

[8]) Eläimellisestä alkuperästään johtuvan häpeän, jota uudenaikaiset tiedemiehemme vielä tahtoisivat lisätä, jos voisivat.

[9]) *The Doctrine of Descent and Darwinism*, pp. 186, 187. „Tuntemattomat esivanhemmat", joista puhutaan, ovat alkuaikaiset astraaliset esityypit.

Tämä oli ensimäinen fyysillinen „lankeemus aineeseen", joka tapahtui muutamille silloisille alhaisille roduille. Muistuttakaa mieleenne 24:ttä värsyä. „Viisauden Pojat" olivat halveksineet *aikaisempaa* kolmatta rotua, s. o. kehittymättömiä, ja näytetään, miten ne nyt ruumistuvat *myöhempään* kolmanteen rotuun ja siten antavat sille älyn. Siis aivottomien ja „älyttömien" rotujen tekemä synti tuli niiden päälle, jotka eivät olleet heihin nähden täyttäneet karmallista velvollisuuttaan, koska edellisillä ei ollut „kipinää" ja ne siis olivat edesvastuuttomia.

MITÄ VASTAVÄITTEITÄ VOIDAAN TEHDÄ EDELLISEEN.

Salatiede hylkää sen käsityksen, että luonto olisi ihmisen kehittänyt apinasta tai edes kummallekin yhteisestä esi-isästä. Mutta sen sijaan se lukee muutamien enimmän ihmisen kaltaisten apinalajien synnyn johtuvaksi kolmannen rodun ihmisistä varhaisemmalta atlantilaiselta kaudelta. Koska tätä päätelmää tulemme edempänä tukemaan ja puolustamaan, ei tässä kohden tarvitse montakaan sanaa siitä lausua. Me vain selvyyden vuoksi toistamme lyhyesti, mitä aikaisemmin sanottiin I Osan VI Runossa.

Meidän oppimme osottavat, että vaikka on aivan oikein sanoa luonnon johonkin aikaan rakentaneen inhimillisen astralisen muodon ympärille *apinankaltaisen ulkonaisen* muodon, niin on myös yhtä oikein sanoa, että tuo muoto ei ollut „puuttuva rengas" sen paremmin kuin ne monenlaiset muut verhot, mitkä tuo astralimuoto otti päällensä luonnollisen kehityksensä aikana kulkiessaan kaikkien luonnon valtakuntien läpi. Eikä tämä kehitys tapahtunut tällä neljännen kierroksen planetalla, niinkuin on ennenkin osotettu, vaan jo ensimäisen, toisen ja kolmannen kierroksen aikana, jolloin ihminen oli peräkkäin „kivi, kasvi ja eläin", kunnes hän tuli siksi, mitä hän oli nykyisen ihmiskunnan ensimäisessä juurirodussa. Todellinen kehityslinja eroaa darvinisesta, ja noita kahta järjestelmää on mahdoton sovittaa yhteen, jollei darvinismilta riistetä „luonnollisen valinnan" dogmit ja senkaltaiset. Todellakin Haeckelin moneerin ja Manun Sariisripan välillä on ylipääsemätön kuilu, minkä muodostaa Dshiiva; sillä „ihmis"-monaadi, olkoon hän metalloitunut kivi-atomiksi tai „kasvistunut" taimeksi tai „eläimistynyt" eläimeksi, on yhä kuitenkin jumalallinen ja siis myös *inhimillinen* monaadi. Se lakkaa olemasta inhimillinen vasta silloin kuin se tulee *ehdottomasti jumalalliseksi.* Nimitykset „kivennäis"-, „kasvi"- ja „eläin"-monaadi ovat tarkotetut ainoastaan ilmaisemaan pintapuolista eroavaisuutta: ei ole mitään monaadia (Dshiivaa) muuta kuin jumalallinen, ja se on niinmuodoin

kerran ollut ihminen tai sen on kerran tultava ihmiseksi. Viimemainitun nimityksen täytyy jäädä merkityksettömäksi, jollei tätä erotusta hyvin ymmärretä. Monaadi on pisara Rannattomasta Valtamerestä, alkuaikaisen erilaistumistason tuolta puolen, tai puhuaksemme tarkemmin, sen *sisältä*. Se on *jumalallinen* korkeammassa ja *inhimillinen* alemmassa tilassaan, jolloin laatusanoja „korkeampi" ja alempi käytetään parempien sanojen puutteessa — mutta monaadina se pysyy kaiken aikaa, paitsi nirvaanisessa tilassa, olkoot olosuhteet tai ulkonaiset muodot minkälaisia tahansa. Niinkuin Logos heijastaa Kaikkeutta Jumaltajunnassa ja niinkuin ilmennyt kaikkeus heijastuu jokaiseen sen monaadeista, kuten Leibnitz, toistaen itämaista oppia sanoi, niin monaadin tulee ruumistustensa sarjassa heijastua kuhunkin *perusmuotoon* kussakin luonnon valtakunnassa. Siksipä kabbalistit niin oikein sanovat: „ihminen tulee kiveksi, kasviksi, eläimeksi, ihmiseksi, hengeksi ja viimein jumalaksi", siten täyttäen kierroksensa ja palaten sille kohdalle, mistä hän lähti matkaan *taivaallisena ihmisenä*. Mutta „ihmisellä" tarkotetaan tässä jumalallista monaadia eikä ajattelevaa olentoa, kaikkein vähimmän hänen fyysillistä ruumistaan. Tiedemiehet koettavat nykyään etsiä kuolemattoman sielun jälkiä, vaikka he kieltävät sen olemassaolon, eläinmuotojen sarjasta alimmasta korkeimpaan asti; mutta todellisuudessa koko nykyinen eläinkunta on niiden alkuaikaisten hirviöitten jälkeläisiä, joista Runot puhuvat. Eläimet — matelevaiset ja ne vesi-eläimet, jotka kävivät ennen ihmistä tässä neljännessä kierroksessa, sekä ne, jotka olivat samanaikuisia kuin kolmas rotu, ja vielä ne nisäkkäät, jotka ovat myöhemmin syntyneet kuin kolmas ja neljäs rotu — ovat kaikki joko välittömästi tai välillisesti ihmisen *fyysillisiä* tuotteita, häneen suhtautuvia ja rinnastuvia. On aivan oikein sanoa, että ihminen tässä Manvantarassa, s. o. kolmessa edellisessä kierroksessa, on käynyt kaikkien luonnon valtakuntien läpi. Hän on siis ollut „kivi, kasvi, eläin". Mutta ensinnäkin nämä kivet, kasvit ja eläimet olivat vain esityyppejä, utumaisia enteitä neljännen kierroksen olioista, ja toiseksi nekin, mitkä esiintyivät neljännen kierroksen alussa, olivat vain astralihaamuja, niinkuin salatieteilijät sanoisivat, nykyisistä kivistä, kasveista ja eläimistä. Ja lopuksi eivät ihmisten, eläinten eivätkä kasvien muodot ja lajit olleet sellaisia miksi ne myöhemmin tulivat. Niinpä ne eläinkunnan alempien olentojen astraliset esityypit, mitkä *kävivät ennen* ihmisten Tshaajoja neljännessä kierroksessa, olivat tiivistyneitä vaikka vieläkin hyvin eetterisiä *kuoria* niiden vielä eetterisempien muotojen eli mallien ympärillä, mitkä olivat syntyneet kolmannen kierroksen lopulla D-pallolla, kuten *Esoteric Buddhism* kirjassa esitetään. Ne olivat aikaansaadut „ainesten jätteistä, edellisen Pyörän (s. o. edelläkäyneen *kolmannen* kierroksen) ihmisten ja (muiden *sukupuuttoon kuolleiden)* eläinten kuolleista ruumiista", kuten värsy 28 kertoo. Vaikka siis ne vielä kuvaamattomat „eläimet", mitkä

kävivät ennen astralista ihmistä tämän elämänkauden alussa meidän maamme päällä, puolestaan olivat niin sanoaksemme ihmisen tuotteita kolmannesta kierroksesta, niin nykyisen kierroksen nisäkkäät johtavat olemassaolonsa suuressa määrässä jälleen ihmisestä. Sitäpaitsi nykyisen ihmiskaltaisen apina-eläimen „esi-isä“ on suoranainen jälkeläinen siitä vielä älyttömästä ihmisestä, joka saastutti ihmisarvonsa asettumalla fyysillisesti eläimen tasalle.

Ylläoleva on vastauksena muutamille niin väitetyille fysiologisille todistuksille, mitkä antropologit esittävät todistaakseen ihmisen polveutumista eläimistä.

Se kohta, jota kehitysopin puoltajat erittäinkin terottavat, on että „sikiön historia on kertaus koko rodun historiasta“. Että siis:

Jokainen elimistö, kehittyessään munasta, käy läpi saman muotojen sarjan, jonka läpi sen esi-isät ovat käyneet samassa järjestyksessä maapallon historian pitkässä kulussa.[1]) Sikiön historia . . . on pienoiskuva jaääriluonnos koko rodun historiasta. *Tämä käsitys on ydinkohta meidän biogenetisessä peruslaissamme, joka meidän on pakko asettaa ensimäiseksi alkeeksi tutkittaessa elimellisen kehityksen päälakeja.*[2])

Tämä uudenaikainen teoria oli tunnettu tosiasia mitä kaukaisimman muinaisuuden viisaille ja salatieteilijöille ja he ilmaisivat sen paljon filosofisemmin. Muuan kohta *Isis Unveiledistä* voidaan tässä toistaa vertauskohdaksi. Kysyttiin, miksikä fysiologit, suuresta opistaan huolimatta eivät kyenneet selittämään epämuodostusilmiöitä.

Jokainen anatomi, joka on ottanut „erityiseksi tutkimusalakseen“ sikiön kehityksen ja kasvun, saattaa paljonkaan päätään vaivaamatta sanoa sen, mitä jokapäiväinen kokemus ja hänen omat silmänsä hänelle näyttävät, nim. että määrättyyn kauteen asti ihmissikiö on täydellisesti nuoren sammakonsikiön kaltainen, kun se ensin on tullut ulos mätimunasta — „mottipäänä“. Mutta ei kellekään fysiologille tai anatomille näy johtuneen mieleen sovittaa ihmisolennon kehitykseen — aina sen ensimäisestä fyysillisestä esiintymisestä siemenenä sen lopulliseen muodostu-

---

[1]) „Hyvin voimakkaan todistuksen lajien muuttuvaisuuden tueksi tarjoo sikiö-oppi. Eikö ihminen emässä ole . . . yksinkertainen solu, kolmella-tai neljällä lehdellä varustettu kasvi, kiduksinen sammakonpoika, hännäkäs nisäkäs, viimein todellinen apina (?) ja kaksijalkainen. On tuskin mahdollista olla tunnustamatta, että sikiön kehitys on nopea piirros, tarkka yhteenveto koko elimellisestä sarjasta“ (Lefèvre, *Philosophy*, p. 484).

Tuo viitattu yhteenveto koskee kuitenkin ainoastaan sitä *tyyppien varastoa*, mikä on ihmiseen, mikrokosmokseen, koottuna. Tämä yksinkertainen selitys tehoo kaikkiin sellaisiin vastaväitteisiin kuin esim. että sikiöllä on alkeellinen häntä — jonka tosiasian niin voitonvarmasti tuovat esiin Haeckel ja Darwin vahvistaakseen lopullisesti apinaesi-isän teoriaa. Voidaan myöskin huomauttaa, että *lehdillä varustetun kasvin esiintyminen* sikiökehityksen alkuasteilla *ei tule selitetyksi* tavallisten kehitysoppi-prinsippien mukaan. Darvinistit eivät ole johtaneet ihmisen alkuperää kasvikunnan kautta, mutta salatieteilijät ovat sen tehneet. *Miksi siis tuo piirre näkyy sikiössä* ja kuinka darvinistit sen selittävät?

[2]) „Kehitysopin todistukset“, muuan Haeckelin esitelmä.

maan ja syntymään asti — pythagoralaisten esoterista oppia jälleensyntymisestä, jota kriitikot niin erehdyttävästi tulkitsevat. Mainitsimme toisessa kohdassa kabbalistisen todelman: „Kivi tulee kasviksi, kasvi eläimeksi, eläin ihmiseksi" j. n. e. puhuessamme ihmisen henkisestä ja fyysillisestä kehityksestä tämän maan päällä. Nyt tahdomme lisätä muutamia sanoja aineen selventämiseksi.

Mikä on tulevan ihmisen alkuperäinen muoto? Jyvä, pikku hitunen, sanovat muutamat fysiologit; molekyyli, muna munan sisällä, sanovat toiset. Jos sitä voitaisiin analysoida — mikroskopilla tai muuten — niin mistä me otaksuisimme sen olevan kokoonpannun? Vastaavaisuuden nojalla, me sanoisimme, se olisi kimppu elimetöntä ainetta, joka on kiertävästä verestä pysähtynyt sikiytymispisteeseen ja yhdistynyt elimellisen aineen saokseen. Toisin sanoen, tämä pienen pieni tulevaisen ihmisen ydin on muodostunut samoista aineksista kuin kivi — samoista aineista kuin maapallo, joka ihmiselle on joutunut asuttavaksi. Kabbalistit vetoovat auktoritetina Moosekseen sanoessaan, että tarvitaan maata ja vettä elävän olennon luomiseksi, ja siten voidaan sanoa, että ihminen ensin ilmaantuu kivenä.

Kolmen tai neljän viikon päästä on muna tullut kasvin kaltaiseksi, toinen pää on pyöreä ja toinen suippeneva niinkuin porkkanalla. Leikattaessa huomataan, että se on muodostunut niinkuin sipuli hyvin hienoista kalvoista eli kerroksista, jotka ympäröivät jotakin nestettä. Nuo kalvot lähenevät toisiaan alemmassa päässään ja sikiö riippuu napanuoran päässä miltei samalla tavalla kuin hedelmä oksasta. Kivi on nyt muuttunut „sielunvaelluksen" kautta kasviksi. Sitten sikiö alkaa sysätä ulos sisältään raajoja ja ilmaista piirteitä. Silmät näkyvät kahtena tummana pisteenä; korvat, nenä ja suu muodostavat syvennyksiä, niinkuin ananaksen pisteet, ennenkuin ne alkavat ulottaida. Sikiö kehittyy eläimenkaltaiseksi olioksi — mottipäisen sammakonpojan kaltaiseksi — ja niinkuin matelevaiset se elää ja kehittyy vedessä. Sen monaadi ei ole vielä tullut inhimilliseksi eikä kuolemattomaksi, sillä kabbalistit sanovat tämän tapahtuvan vasta „neljännellä tunnilla". Sitten sikiö saapi toisen toisensa jälkeen ihmisolennon ominaisuuksista, ensimäinen kuolemattoman henkäyksen väristys käy läpi sen olemuksen: se liikkuu . . . ja jumalallinen olemus astuu viimein lapsen muotoon, jossa se tulee asumaan fyysillisen kuoleman hetkeen asti, jolloin ihminen tulee hengeksi.

Tätä salaperäistä yhdeksänkuukautista prosessia kutsuvat kabbalistit „yksilöllisen kehityskierroksen" päättämiseksi. Niinkuin sikiö kehittyy amnion-nesteessä kohdun sisällä, niin maapallot syntyvät kaikkiallisessa eetterissä eli astralifluidumiasa, Maailmankaikkeuden Kohdussa. Nämä Kosmoksen lapset, samoinkuin niiden kääpiömäiset asukkaat, ovat ensinnä vain keskuksia, sitten munia, sitten ne vähitellen kypsyvät ja täydentyvät; ja tultuaan äideiksi ne vuorostaan kehittävät kivi-, kasvi-, eläin- ja ihmismuotoja. Keskuksesta ulkopiiriin asti, näkymättömästä idusta Kosmoksen kaikkein äärimmäisille käsitettäville rajoille asti nuo loistavat ajattelijat, salatieteilijät, seuraavat, miten aikakausi yhtyy aikakauteen, kierros kierrokseen, muodostaen loppumattoman sarjan, johon kukin sisältyy. Sikiö, joka kehittyy omassa alueessaan ennen syntymistään, yksilö perheessä, perhe valtiossa, valtio ihmiskunnassa, maa aurinkokunnassa, tämä aurinkokunta sen universumissa, universumi kosmoksessa ja kosmos AINOASSA AIHEESSA — Rajattomassa ja Loputtomassa (I: 388—390).

Näin puhuu *heidän* (muinaisaikalaisten) kehitysopin filosofia, joka eroaa, niinkuin näemme, Haeckelin kehitysopista.

Kaikki vain osia ovat suunnattomasta kokonaisuudesta,
Sen ruumis luonto on ja sielu (on Parabrahma).

Nämä ovat salatieteen antamat todistukset, ja tiede ne kyllä hylkää. Mutta kuinka on silloin tasotettava kuilu ihmisen ja eläimen tajunnan välillä? Otaksukaamme todistuksen vuoksi, että ihmiskaltaisella apinalla ja alku-ihmisellä oli yhteinen esi-isä — sillä tavoin kuin nykyinen spekulatsioni olettaa — kuinka siinä tapauksessa nuo kaksi ryhmää ovat eronneet niin kauas toisistaan älynkyvyiltään? Totta kyllä, salatieteilijälle voidaan vastata, että salatiede tekee saman, minkä tied.kin jälestä toistaa; salatiedekin lukee *yhteisen* esi-isän apinalle ja ihmiselle, koska se sanoo apinan lähteneen alku-ihmisestä. Niinpä niinkin, mutta tuo „alku-ihminen" oli *ihminen* ainoastaan ulkonaiselta muodoltaan. Hän oli *älytön* ja *sieluton* siihen aikaan, jolloin hän naaraseläin-hirviöstä siitti apinoitten sarjan esi-isän. Tämä arvelu — jos se on pelkkää arvelua — on ainakin loogillinen ja täyttää kuilun ihmisen ja eläimen tajunnan välillä. Siis se oikeuttaa ja selittää sen, mikä tähän asti on ollut selittämätöntä ja epäoikeutettua. Se tosiasia — josta tiede on miltei varma — että nykyisellä kehitysasteella ei mitään jälkeläisiä saata syntyä ihmisen ja eläimen yhtymästä, tulee muualla pohdittavaksi ja selitettäväksi.

Mikä nyt on se perusseikka, joka tieteen hyväksymät (eli *miltei* hyväksymät) johtopäätökset — niinkuin ne esiintyvät esim. Haeckelin kirjassa „Ihmisen sukupuu" — että nim. ihmisellä ja apinalla on yhteinen esi-isä, erottaa salatieteen opeista, mitkä kieltävät tämän johtopäätöksen ja tunnustavat sen tosiasian, että kaikki oliot ja kaikki elävät olennot ovat johtuneet yhteisestä lähteestä? Materialistinen tiede sanoo ihmisen asteettaisesti kehittyneen siksi, *mitä hän nyt on*. Lähtien ensimäisestä protoplasman itusesta, n. k. moneerista — jonka sanotaan muiden lailla „saaneen alkunsa mittaamattomien aikojen kuluessa muutamista tai yhdestä yksinkertaisesta *itsestään syntyneestä* alkumuodosta, joka on totellut ainoata kehityksen lakia" — hän senjälkeen on muka käynyt läpi „tuntemattomat ja tutkimattomat" tyypit aina apinaan saakka ja siitä ihmisolennoksi. Missä ylimeno-muodot ovat löydettävissä, meille ei kerrota, siitä yksinkertaisesta syystä, että mitään „puuttuvia renkaita" ihmisten ja apinoiden välillä ei ole vielä löydetty, vaikka se ei suinkaan estä Haeckelin kaltaisia henkilöitä mielivaltaisesti niitä keksimästä.

Eikä niitä „puuttuvia renkaita" koskaan löydetä. Tämä siitä yksinkertaisesta syystä, että yhdyssidettä ihmisen ja hänen todellisten esi-isiensä välillä etsitään ulkokohtaiselta tasolta ja aineellisten muotojen maailmasta, vaikka se on turvallisesti kätketty mikroskopilta ja leikkausveitseltä itse ihmisen eläimellisen asuinmajan *sisään*. Me toistamme, mitä olemme sanoneet *Isis Unveiledissä:*

Kaikilla olioilla on alkunsa hengessä — kehitys lähti alkuaan ylhäältä ja kulki alaspäin eikä päinvastoin, niinkuin Darwinin teoria väittää. Toisin sanoin, on tapahtunut asteettainen muotojen aineellistuminen, kunnes on tultu määrättyyn viimeiseen alenemiskohtaan asti. Tämä

kohta on se, jossa nykyinen kehitysoppi astuu kilpakentälle arveluineen ja oletuksineen. Päästyämme tähän kauteen asti on meidän helpompi ymmärtää Haeckelin *Anthropogeniaa* („Ihmisen syntyä"), joka lukee ihmisen polveutumisen „sen protoplasmallisesta juuresta, joka oli haudattuna valtamerten mutaan, ennenkuin vanhimmat kivettymiä sisältävät kerrokset olivat laskeutuneet", Huxleyn esityksen mukaan. Me voimme vielä helpommin uskoa, että (kolmannen kierroksen) ihminen kehittyi „apinanmuotoisesti rakennetun (astralisen) nisäkkään asteettaisesta muuttumisesta", kun muistamme, että samaa oppia, keskitetymmässä ja vähemmän hienossa mutta yhtä hyvin käsitettävässä sanamuodossa, Berosuksen tiedon mukaan, opetti monta tuhatta vuotta ennen hänen aikaansa ihmiskala Oannes eli Dagon, [1]) Babylonian puolijumala (vaikka hieman mukautetulla tavalla).

Mutta mitä on Darwinin polveutumissarjan takana? Ei mitään muuta kuin „todentamattomia otaksumia", ainakin mitä Darwiniin tulee. Sillä hän esityksensä mukaan pitää kaikkia olentoja „suoranaisina polveutumina muutamista harvoista olennoista, jotka elivät kauan ennenkuin siluurisen kauden ensimäiset kerrokset olivat laskeutuneet". [2]) Hän ei yritäkään näyttää, mitä nämä „muutamat harvat olennot" olivat. Mutta se sopii yhtä hyvin meidän tarkotukseemme, sillä jo pelkästään sillä että tunnustetaan niiden olemassaolo, on tieteellisesti hyväksyttävää lähteä etsimään muinaiskansoilta saman aatteen vahvistuksia ja lähempää selvitystä. (I, 154).

Niinkuin sanoimme tuossa ensimäisessä teoksessamme, jos hyväksytään Darwinin oppi lajien kehittymisestä, niin huomaamme, että hänen lähtökohtansa alkaa avoimesta ovesta. Meillä on vapaus joko jäädä sisäpuolelle hänen kerallaan tai kulkea kynnyksen yli, jonka tuolla puolella on rajaton ja käsittämätön eli oikeammin Sanomaton. Jos meidän kuolevainen kielemme on kykenemätön ilmaisemaan mitä meidän henkemme — täällä maan päällä jo — aavistaa tuossa suuressa „Tuonpuoleisessa", niin sen *täytyy* käsittää tämä jollakin kohdalla ajattomassa iankaikkisuudessa. Mutta mitä on Haeckelin teorian „tuolla puolla?" Onpahan *Bathybius Haeckelii* eikä muuta!

---

[1]) Kts. Cory, *Ancient Fragments*, pp. 21 ja seur.

[2]) *Origin of Species*, pp. 448, 449, I painos.

IX RUNO.

Ihmisen lopullinen kehitys.

33. Luojat katuvat. 34. Ne sovittavat katumustaan. 35. Ihmisille annetaan äly. 36. Neljäs rotu kehittää täydellisen kielen. 37. Jokainen miesnaisellinen yksiö erotetaan ja tulee vaihtosukuiseksi.

33. NÄHDESSÄÄN TÄMÄN [1]) NE LHAT, [2]) JOTKA EIVÄT OLLEET RAKENTANEET IHMISIÄ, [3]) ITKIVÄT SANOEN:

34. „AMAANASAT [4]) OVAT SAASTUTTANEET MEIDÄN TULEVAT ASUNTOMME. TÄMÄ ON KARMA. ASUKAAMME MUISSA. OPETTAKAAMME NIITÄ PAREMMIN, ETTEI PAHEMMIN TAPAHTUISI". HE TEKIVÄT NIIN . . .

35. SILLOIN KAIKKI IHMISET SAIVAT MANAKSEN. [5]) HE NÄKIVÄT ÄLYTTÖMIEN SYNNIN.

Mutta he olivat jo *erottautuneet*, ennenkuin jumalallisen järjen säde oli valaissut heidän tähän asti uinuneen tajuntansa pimentoja, ja olivat tehneet syntiä. S. o. he olivat tehneet pahaa itsetiedottomasti, saamalla aikaan luonnottomia tuloksia. Kuitenkin, niinkuin muut kuusi alkuaikaista veljes- eli kumppanusrotua, niin myös tämä seitsemäs, siitä asti turmeltunut rotu, jonka täytyi tekemänsä *synnin* tähden odottaa lopullisen kehityksensä aikaa — sekin *viimeisenä päivänä* on kulkeva jollakin seitsemästä polusta, sillä:

Viisaat [6]) valvovat luonnonjärjestyksen kotia; ne pukeutuvat salassa erinomaisiin muotoihin. *(Rig Veeda* X: 10, 5, 2).

Mutta meidän on tarkastettava, josko ne „eläimet", joihin ne sekaantuivat, olivat samaa laatua kuin ne, jotka eläintiede tuntee.

---

[1]) Nim. eläinten kanssa tehdyn synnin.

[2]) Henget, „Viisauden Pojat".

[3]) Jotka olivat kieltäytyneet „luomasta".

[4]) Älyttömät.

[5]) Älyn.

[6]) Seuraava värsy *Rig Veedassa* (X, 5, 6): „Seitsemän viisasta (viisauden sädettä, Dhjaania) laativat seitsemän polkua (eli uraa ja myös toisessa merkityksessä rotua). Jollekin näistä saattaa poloinen kuolevainen tulla", — sisältää mitä syvimmän salatieteellisen merkityksen, vaikka sitä on tulkittu tähän asti ainoastaan tähtitieteelliseltä ja kosmilliselta puoleltaan. „Polut" voivat merkitä uria (Marjaadaah) mutta ne ovat alkuperäisesti valon säteitä jotka lankeavat viisauteen vieville poluille (kts. *Rig Veeda,* IV, 5—13). Sitä merkitsee „tiet" eli polut. Ne ovat lyhyesti sanoen ne seitsemän sädettä, jotka lähtevät makrokosmillisesta keskuksesta, seitsemän prinsippiä metafyysillisessä merkityksessä, seitsemän rotua fyysillisessä merkityksessä. Kaikki riippuu siitä, mitä avainta käytetään.

„Lankeemus" tapahtui ikivanhan viisauden ja vanhojen aikakirjojen viittausten mukaan niin pian kun Daksha — ihmisten ja olioiden luoja, joka oli ruumistunut aikaisemmassa kolmannessa rodussa — oli poistunut antaakseen tilaa sille ihmiskunnan osalle, joka oli „jakautunut". Muuan kommentario selittää lankeemuksen edellä käyviä tapahtumia seuraavasti:

Ihmisen neljännen kehityksen aikakaudella ihmiskunta haaraantui moneen eri suuntaan. Sen ensimäisten yksilöiden ulkonainen muoto ei ollut samallainen, sillä nämä muodot (munankaltaiset ulkonaiset kuoret, joissa tuleva täysin fyysillinen ihminen oli valmistumassa) tulivat usein, ennenkuin ne ehtivät kovettua, häirityiksi kasvussaan suunnattomien eläinten hyökkäyksestä, jotka olivat nykyään tuntematonta lajia ja kuuluivat luonnon kokeilutuotteisiin. Tämän johdosta syntyi eriskummaisia välirotuja, puoleksi eläimiä, puoleksi ihmisiä. Mutta koska ne olivat epäonnistuneita, eivät ne saaneet kauan elää eikä hengittää. Vaan koska sielullinen luonto, jolla itsellään on ehdoton ylivalta fyysillisen luonnon yli, vielä oli hyvin heikko ja tuskin oli edes alkanutkaan vaikuttaa, niin „munasta syntyneet" pojat olivat ottaneet useita näiden naaraksista luokseen puolisoikseen ja synnyttäneet muita ihmishirviöitä. Myöhemmin, kun eläinlajit ja ihmisrodut olivat vähitellen vakaantuneet, erosivat ne toisistaan eivätkä enää voineet sukupuolisesti yhtyä. Ihminen ei enää luonut — hän synnytti. Mutta hän synnytti muinaisina aikoina myöskin eläimiä yhtä hyvin kuin ihmisiä. Totta ja viisasta puhuivat tietäjät (eli viisaat) kertoessaan miehistä, joilla ei enää ollut tahdosta syntyneitä jälkeläisiä vaan jotka siittivät erilaisia eläimiä ja Daanavoita (jättiläisiä) muihin lajeihin kuuluvista naaraksista, — eläimiä, jotka olivat ikäänkuin heidän äpäräpoikiaan (eli poikien asemassa); ja että he (miespuoliset ihmiset) viimein eivät sallineet pitää itseään mykkien luontokappaleitten (aviottomina) isinä. Nähdessään tämän (asiain tilan) viimeisten rotujen (kolmannen ja neljännen) kuninkaat ja herrat sulkivat kiellon sinetillä tuon synnillisen kanssakäymisen. Se häiritsi karmaa, se kehitti uutta (karmaa).[1] He (jumalalliset kuninkaat) löivät rikkojat hedelmättömyydellä. He hävittivät punaisen ja sinisen rodun.[2]

Eräässä toisessa kommentariossa löydämme seuraavan kohdan:

Oli sini- ja punakasvoisia eläinihmisiä vielä myöhempinä aikoina; ei suoranaisen (ihmis- ja eläinlajien) yhdyselämän vaan polveutumisen kautta.

---

[1]) On melkein mahdotonta kääntää kirjaimellisesti muutamia näistä vanhoista kommentarioista. Meidän täytyy usein vain koettaa saada tarkotus ilmi ja siten toisilla sanoilla tulkita sisältöä eikä sanatarkasti.

[2]) Rudra Kumaarana on Niilaloohita — punainen ja sininen.

Ja vielä muuan kohta mainitsee:

Punatukkaisia, mustaihoisia ihmisiä, jotka kulkevat neljän jalan, jotka kyykistyvät ja jälleen suoristuvat (seisovat pystyssä ja taas vaipuvat käsilleen), jotka puhuvat niinkuin niiden esi-isät ja juoksevat käsillään niinkuin niiden jättiläismäiset esi-äidit.

Ehkä Haeckelin kannattajat näissä olioissa tuntisivat, jollei „Homo Primigeniusta" (alku-ihmistä), niin ainakin muutamia alemmista heimoista kuten joitakin australialaisia villikansoja. Kuitenkaan nämäkään eivät ole polveutuneet ihmisenkaltaisista apinoista vaan ihmis-isistä ja puoleksi inhimillisistä äideistä eli oikeammin sanoen ihmishirviöistä — niistä „epäonnistumista", jotka mainittiin ensimäisessä kommentariossa. Todelliset ihmisenkaltaiset apinat, Haeckelin kapea- ja leveä-sieramiset apinat, tulivat paljon myöhemmin, Atlantiksen loppuaikoina. Orangutangi, gorilla, simpanssi ja koirapäinen apina ovat myöhäisimmät ja pelkästään fyysilliset kehitystuotteet alemmista ihmisenkaltaisista nisäkkäistä. Niissä on kipinä puhdasta ihmisolemusta; mutta ihmisellä puolestaan ei ole pisaraakaan apinamaista[1]) verta suonissaan. Niin sanoo vanha viisaus ja yleismaailmallinen perintätieto.

Kuinka tapahtui sukupuolten ero? Pitääkö meidän uskoa vanhaa juutalaista satua Aatamin kylkiluusta, josta Eva luotiin? Tosin sellainenkin usko on

---

[1]) Tämä on sanottu vastoin uudenaikaista materialistista kehitysoppia, joka näin aprikoi: „Alkuperäinen ihmismuoto, josta kaikki ihmislajit ovat lähteneet, niinkuin me uskomme, on tällä pitkällä ajalla hukkunut. (Tämän me kiellämme: se on ainoastaan vähentynyt kooltaan ja muuttunut rakenteeltaan). Mutta monet seikat viittaavat siihen päätelmään, että se oli karvainen ja pitkäkalloinen. (Afrikalaiset rodut ovat vielä *nytkin* pitkäkalloisia laajassa määrässä, mutta aikaisemman kivikauden Neanderthalissa löydetty kallo, vanhin minkä me tunnemme, on suurikokoinen eikä ole sen lähempänä gorillan kallon tilavuutta kuin minkään muun nykyään elävän ihmisen kallo). Kutsukaamme toistaiseksi tätä otaksuttua lajia nimellä *homo primigenius* . . . Tämä ensimäinen laji eli apina-ihminen, kaikkien muiden esivanhin, *luultavasti* syntyi vanhan maailman *troopillisissa osissa ihmisenkaltaisista apinoista*". Kun tältä kehitysopin edustajalta vaaditaan todistuksia vastaa hän hämmästymättä: „Näistä *ei vielä ole meillä tunnettuna mitään kivettyneitä jäännöksiä, mutta ne olivat varmaan nykyaikaisten gorillain ja orangutangien kaltaisia*". Ja sitten mainitaan papualainen neekeri otaksuttuna jälkeläisenä ensimäisessä polvessa. *(Pedigree of Man, p. 80).*

Haeckel pysyy kiinni Lemuriassa, jonka hän yhdessä Itä-Afrikan ja Etelä-Aasian kanssa lukee alkuperäisten apina-ihmisten mahdolliseksi asuinpaikaksi. Niin tekevät myös monet geologit. Mr. A. R. Wallace tunnustaa tuon mantereen todellisuuden, vaikka hieman muutetussa muodossa teoksessaan *Geographical Distribution of Animals*. Mutta älkööt kehitystieteilijät puhuko niin keveästi ihmisen ja apinan aivojen suuruudesta verrattuina toisiinsa, sillä tämä on hyvin *epätieteellistä*, varsinkaan kun he eivät ole näkevinään mitään eroa näiden välillä tai ainakin hyvin vähän. Sillä itse Vogt näytti, että korkeimmallakin apinalla on vain 30:sta—51 kuutiotuuman suuruiset aivot, mutta alimmilla Australian alkuasukkailla aivot ovat $99{,}_{35}$ kuutiotuumaa. Siis edelliset aivot „eivät ole puoltakaan vastasyntyneen lapsen aivojen koosta", sanoo Pfaff.

loogillisempi ja järjenomaisempi kuin että ihminen olisi polveutunut nelikätisistä apinoista ilman muuta. Edellisessä kertomuksessa näet piilee esoterinen totuus tarunomaisen muodon takana, mutta jälkimäisessä esityksessä ei piile syvempää totuutta kuin halu tyrkyttää ihmiskunnalle materialistista sepitystä. Kylkiluu on luuta, ja kun luemme I Moos. kirjassa, että Eva tehtiin kylkiluusta, merkitsee se vain, että „luurakenteinen" rotu muodostui edellisestä rodusta ja roduista, jotka olivat „luuttomia". Tämä on esoterinen oppi, joka on levinnyt kauas ja laajalti. Se on miltei yleismaailmallinen erilaisissa muodoissaan. Muuan traditsioni Tahiti-saarella sanoo, että ihminen luotiin Areasta eli „punamaasta". Taaroa, luova voima, Pääjumala, „pani ihmisen nukkumaan pitkiksi vuosiksi, moniksi elämänkausiksi". Tämä merkitsee rotukausia ja viittaa hänen *älylliseen uneensa*, niinkuin ennen on osotettu. Sillä ajalla jumala otti Ivin (luun) miehestä ja hän tuli naiseksi.[1])

Kuitenkin, merkitköön tuo allegoria mitä tahansa, sen eksoterinenkin merkitys välttämättä näyttää, että on kysymys *jumalallisesta* ihmisen rakentajasta — „Alkuvanhemmasta". Uskommeko me siis tällaisiin „yliluonnollisiin" olentoihin? Me vastaamme: ei! Salatiede ei ole koskaan uskonut mihinkään, elolliseen tai elottomaan, joka olisi *ulkopuolella* luontoa. Emmekä me ole „maailmanlakien palvojia" tai monijumalaisia siksi että uskomme „taivaalliseen ihmiseen" ja jumalallisiin ihmisiin, sillä meillä on tässä asiassa puolellamme aikakausien kasaantunut todistusmäärä, joka poikkeuksetta antaa lausuntonsa jokaisesta tärkeästä kohdasta; meitä tukee muinaiskansojen viisaus ja *yleismaailmallinen* traditsioni. Me hylkäämme kuitenkin sellaiset perusteettomat traditsionit, joita on kasvanut oikeaperäisen ja tarkan allegorian ja symbolismin ulkopuolelle, vaikka ne olisi hyväksyttykin eksoterisissa uskonnoissa. Mutta sitä, mikä on *yksimielisen* traditsionin kautta säilynyt, ainoastaan tahallisesti sokeat saattavat hylätä. Sentähden me uskomme olleen muunlaisia rotuja kuin meidän laisiamme entisinä kaukaisina geologisina aikakausina. Me uskomme eetterisiin ihmisiin, joiden edellä oli *ruumiittomia* (Aruupa) ihmisiä. Nämä eetteriset ihmiset olivat jättiläisiä meihin kääpiömäisiin jälkeläisiinsä verrattuina; niillä oli muoto mutta ei mitään kiinteätä olemusta. Me uskomme vielä jumalallisiin hallitsijasukuihin, kolmannen rodun kuninkaisiin ja opettajiin, jotka heille antoivat tieteet ja taiteet. Heidän tietonsa rinnalla meidän vähäpätöinen uudenaikainen tieteemme on tuskin samassa suhteessa kuin alkeellinen laskutaito on geometriaan.

---

[1]) Elliksen teos, *Polynesian Researches*, Vol. II, p. 38. Lähetyssaarnaajat näyttävät iskeneen kiinni tähän *Ivi*-sanaan ja tehneen siitä *Evan*. Mutta niinkuin professori Max Müller näyttää, „Eva ei ole alkuperäinen heprealainen sana vaan europpalaisten tekemä muodostelu sanasta הוה Haavah, elämä eli kaikkien eläväin äiti; mutta Tahitin *ivi* ja maorilaisten *wheva* merkitsevät luuta ja yksin luuta". (*Introduction to the Sciense of Religion, p. 304*).

Ei, totisesti ei. Me emme usko *yliluonnollisiin* vaan ainoastaan *yli-inhimillisiin* eli oikeammin *ihmis-sisäisiin* järkiolentoihin. Voi helposti ymmärtää, miten vastenmieliseltä tuntuu sivistyneestä ihmisestä tulla luetuksi taikauskoisten ja tietämättömien joukkoon. Suuren totuuden lausui Renan sanoessaan:

Yliluonnollinen on tullut samaan asemaan kuin perisynti, tahraksi, jota jokainen näyttää häpeevän. Kaikkein uskonnollisimmat ihmisetkään meidän päivinämme eivät tahdo uskoa edes vähintä määrääkään raamatun ihmeistä niiden karkeassa muodossa vaan koettavat niitä yhä supistaa, kätkeä ja salata menneisyyden kaukaisimpiin sopukkoihin. [1])

Mutta Renanin „yliluonnollinen" kuuluu dogmeihin ja niiden kuolleeseen kirjaimeen. Sillä ei ole mitään tekemistä uskon hengen eikä luonnon tosiasioiden kanssa. Jos jumaluusoppi käskee meitä uskomaan, että vain neljä tai viisi tuhatta vuotta sitten ihmiset elivät 900 vuoden vanhoiksi tai enemmänkin, että yksi osa ihmiskunnasta, nim. juuri Israelin kansan viholliset, olivat jättiläisiä ja hirviöitä, niin me kieltäydymme uskomasta, että sellaisia oli luonnossa vain *viisi tuhatta* vuotta takaperin. Sillä luonto ei etene hyppäyksittäin, ja logikka ja terve järki, paitsi geologia, antropologia ja etnologia ovat oikeudenmukaisesti asettuneet vastarintaan tuollaisia väitteitä vastaan. Mutta jos sama jumaluusoppi, jättäen mielettömät ajanlaskunsa, olisi sanonut, että ihmiset elivät 969 vuotta — Metusalemin iän — viisi *miljonaa* vuotta sitten, niin meillä ei olisi mitään sanottavaa tällaista väitettä vastaan. Sillä niinä aikoina ihmisten fyysillinen muoto oli verrattuna nykyiseen ihmisruumiiseen niinkuin Megalosaurus tavalliseen sisiliskoon.

Mutta luonnontieteilijä tuopi esiin vielä toisen pulman. Ihmissukukunta on ainoa, missä rodut voivat siittää lapsia keskenään, vaikka ovatkin niin erilaisia. „*Ihmisrotujen välillä* ei ole valinnasta kysymystäkään," sanovat Darwinin vastustajat eikä kukaan kehitystieteilijä voi mitään sanoa tähän huomautukseen — joka hyvin voittoisasti todistaa *lajin ykseyden*. Kuinka siis salatiede voi väittää, että osa neljännen rodun ihmiskunnasta synnytti sikiöitä eräästä toisesta, vain puoleksi inhimillisestä, jollei kokonaan eläimellisestä rodusta? Tästä yhtymästä syntyneet sekasikiöt eivät ainoastaan vapaasti lisääntyneet vaan vieläpä saivat aikaan nykyisten ihmisenkaltaisten apinoitten esi-isät. Esoterinen tiede vastaa tähän, että se tapahtui aivan fyysillisen ihmisen alkuaikoina. Siitä lähtien luonto on muuttanut tapojaan ja hedelmättömyys on nyt ainoa tulos rikoksesta, kun ihminen sekaantuu eläimiin. Mutta tänäkin päivänä on tästä todistuksia olemassa. Salainen Oppi sanoo, että *ihmiskunnan lajin-ykseydestä* on nytkin poikkeuksia. Sillä on olemassa eli oikeastaan oli olemassa muutamia vuosia sitten jälkeläisiä noista puoleksi eläimellisistä heimoista eli roduista, jotka

---

[1]) *Chaire d'Hébreu au Collége de France*, p. 20.

olivat kaukaista lemurialaista ja lemurialais-atlantilaista alkuperää. Maailma tuntee heidät (nykyään sukupuuttoon kuolleiden) tasmanilaisten, australialaisten, Andamanien saarelaisten y. m. nimellä. Tasmanilaisten sukuperä voidaan miltei tosiasiana todistaa, ja se hämmästytti suuresti Darwinia, joka ei voinut sitä mitenkään selittää. Tämä seikka ansaitsee huomiota.

De Quatrefages ja muut luonnontieteilijät, jotka koettavat todistaa ihmiskunnan tulleen *yhdestä* alkulähteestä, sen perusteella että kukin ihmisrotu kykenee sikiytymään kunkin toisen kanssa, ovat jättäneet pois laskuistaan *poikkeukset*, jotka tässä tapauksessa eivät vahvista sääntöä. Ihmisten ristisiitos on saattanut olla yleinen sääntö aina sukupuolten erottumisesta asti, mutta tämä ei estä, että toinenkin laki näyttäytyy, nim. että vallitsee hedelmättömyys kahden ihmisrodun välillä, aivan niinkuin kahden erilaisen eläinlajin välillä, sellaisissa tapauksissa, jolloin europpalainen laskeutuu ottamaan puolisokseen villi-heimojen naisen ja valitsee jonkun henkilön noista sekaroduista. [1]) Darwin huomaa tällaisen tapauksen eräässä tasmanilaisessa heimossa, missä naiset äkkiä tulivat joukottain hedelmättömiksi jonkun aikaa senjälkeen kuin heidän keskuuteensa oli saapunut europpalaisia siirtolaisia. Tuo suuri luonnontieteilijä koetti selittää tätä tosiasiaa ravinnon muutoksen y. m. avulla, mutta lopuksi jätti mysterion ratkaisematta. Salatieteilijälle on selitys ilmeinen. Niin kutsuttu „ristisiitos" europpalaisten miesten ja tasmanilaisten naisten välillä — joista jälkimäiset edustivat rotua, minkä esivanhemmat olivat olleet „sieluttomia" [2]) ja älyttömiä hirviöitä, ja edelliset todel-

---

[1]) Tuollaisista puoleksi eläimellisistä olennoista olivat ainoat kansatieteen tuntemat jäännökset tasmanilaiset, *osa* australialaisista ja muuan vuoristoheimo Kiinassa, jonka sekä miehet että naiset olivat kokonaan karvapeittoisia. Ne olivat viimeisiä jälkeläisiä *suoraa* polvessa puoleksi eläimellisistä myöhemmistä lemurialaisista, joista on puhuttu. On kuitenkin olemassa useita sekotettuja lemurialais-atlantilaisia kansoja, jotka ovat syntyneet erilaisten ristisiitosten kautta tuollaisten puoleksi inhimillisten rotujen kanssa — esim. Borneon raakalaiset, Ceylonin veddhat, jotka professori Flower luki arjalaisten (!) joukkoon, useimmat jälellä olevista australialaisista, bushmannit, negritot, Andamanien saarelaiset y. m.

St. Vincent'in lahden äärellä ja Adelaiden lähistöllä asuvat australialaiset ovat *hyvin karvaisia* ja jo viiden- tai kuudenvuotisten poikien ruskea ihokarva on *turkin kaltainen*. Ne ovat kuitenkin suvustaan huonontuneita *ihmisiä;* eivät vähääkään lähene „apinamaista ihmistä", vaikka Haeckel näin ylimalkaisesti väittää. Ainoastaan osa näistä ihmisistä on lemurialaista jäännöstä. (Vrt. *Esoteric Buddhism*, pp. 64 ja seur.)

[2]) Kutsuessamme eläimiä „sieluttomiksi", me emme väitä, ettei eläimillä, kaikkein alimmista korkeimpiin lajeihin, olisi sielua, vaan ainoastaan, ettei niillä ole tietoista eloonjäävää minäsielua s. o. sitä prinsippiä, joka ihmisestä jää jälkeen ja ruumistuu uuteen ihmiseen. Eläimelläkin on astraliruumis, joka jää fyysillisen muodon jälkeen vähäksi ajaksi eloon; kuitenkaan sen (eläimellinen) monaadi ei ruumistu jälleen samaan vaan korkeampaan lajiin eikä sillä tietystikään ole „Deevakhania". Sillä on itsessään kaikkien ihmis-prinsippien *siemenet*, mutta ne ovat *uinuvia*.

lista inhimillistä rotua, vaikka he ihmisinä olivat yhtä älyttömiä — sai aikaan hedelmättömyyden. Tämä tapahtui ei ainoastaan fysiologisen lain seurauksesta vaan myöskin karmallisen kehityslain päätöksestä tuossa kysymyksessä, jäisikö epänormaali rotu eloon. Ei yhteenkään kohtaan ylläolevassa ole tiede vielä valmis uskomaan — mutta se on pakotettu aikaa myöten tähän johtopäätökseen tulemaan. Muistakaamme, että esoterinen viisausoppi vain täyttää tieteen jättämät aukot ja oikaisee sen väärät edellytykset.

Kuitenkin tässä erikoiskohdassa geologia ja vieläpä eläin- ja kasvitiedekin tukevat esoterisia oppeja. Monet geologit ovat arvelleet, että Australian alkuasukkaitten syntyperä täytyy olla suunnattoman kaukainen — koska ne elävät maassa, missä *eläimistö ja kasvisto on hyvin vanha.* Kansatiede ei voi mitään sanoa tämän salaperäisen rodun alkuperästä, mutta sen koko ympäristö todistaa esoteristen tietojen totuudesta. Niinkuin Jukes sanoo:

> On hyvin omituinen seikka, etteivät ainoastaan nämä pussi-eläimet (ne nisäkkäät, jotka löytyivät Oxfordin piirikunnan liuskakivi-kerroksissa) vaan myös monet näkinkengistä — kuten esim. Trigoniat ja vieläpä muutamat kivettyneistä kasveista, jotka löytyivät oolitisissa kallioissa — paljon lähemmin muistuttavat nykyään Australiassa eläviä lajeja kuin mitään muita eläviä muotoja missään osissa maailmaa. Tämä voitaisiin selittää sillä otaksumalla, että oolitisen (Jura-) aikakauden jälkeen on *vähemmän muutoksia tapahtunut Australiassa kuin missään muualla* ja että Australian eläimistö ja kasvisto sentähden on säilyttänyt jotakin oolitisesta tyypistä, *vaikka muualla maapallon päällä se tyyppi on kokonaan syrjäytynyt ja poistunut toisten muotojen tieltä (!!)* [1])

Mutta miksikä on vähemmän muutoksia tapahtunut Australiassa kuin muualla? Mikä on perussyy tällaiseen „jälkeenjäämisen kiroukseen?“ Se on tapahtunut vain siksi että ympäröivä luonto kehittyy rinnakkain asianomaisen ihmisrodun kanssa. Vastaavaisuudet ovat joka puolella vallitsemassa. Näiden myöhempien lemurialaisten jälkeläiset, jotka pelastuivat kumppaniensa yleisestä häviöstä, kun päämanner vaipui meren pohjaan, tulivat esi-isiksi osalle nykyisistä alkuasukas-heimoista. Koska he olivat hyvin alhainen alarotu, alkuaan eläimistä ja hirviöistä syntyneitä, joiden kivettymät nyt lepäävät peninkulmien syvyydessä merenpohjan alla, niin niiden päärunko on siitä asti elänyt ympäristössä, joka on ollut hyvin suuressa määrin *hidastumisen lain* alainen. Australia on vanhimpia maita, mitä nykyään on vesien päällä, ja on vanhuuden ikäloppu-tilassa, huolimatta siitä, että sen maaperä on „*neitseellinen*“. [2]) Se ei voi synnyttää uusia muotoja, jolleivät uudet elonvoimaiset rodut sitä auta ja siellä harjoteta keinotekoista viljelystä ja eläinsiitosta.

---

[1]) *Manual of Geology*, p. 302.

[2]) Vielä viljelemätön, arvattavasti tarkotetaan. Suom.

Mutta palatkaamme vielä kolmannen rodun, „hiestä syntyneiden“, „munia synnyttävien“ ja „miesnaisellisten“ historiaan. Oltuaan varhain alussa miltei suvuton, tuli se rotu kaksisukuiseksi eli miesnaiselliseksi; tietysti hyvin verkalleen. Siirtyminen ensimäisestä viimeiseen muutokseen vaati lukemattomia sukupolvia, jolloin se yksinkertainen solu, mikä lähti varhaisimmasta vanhemmasta (kaksi yhdessä) ensinnä kehittyi kaksisukuiseksi olennoksi; ja sitten solu, tullen säännölliseksi munaksi, synnytti yksisukuisen olennon. Kolmannen rodun ihmiskunta on kaikkein salaperäisin tähänasti kehittyneestä viidestä rodusta. Kysymys, *millä tavalla* eri sukupuolet syntyivät — täytyy tietysti jäädä hyvin hämäräksi, koska se kuuluu sikiöopin tutkijan ja erikoistuntijan alaan; tämä teos tarjoo ainoastaan vähäisiä piirteitä tuosta prosessista. Mutta on selvää, että kolmannen rodun ihmiskunnan yksilöt alkoivat erottautua jo kuorissaan eli munissaan[1]) ennen syntymistään ja tulivat niistä esiin selvästi miehisinä tai naisellisina vasta pitkiä aikakausia senjälkeen kuin varhaisimmat esi-isät olivat maan päällä eläneet. Ja mikäli aika vieri geologisine kausineen, sikäli uudet alarodut alkoivat menettää alkuperäiset ominaisuutensa. Kolmannen rodun neljännen alarodun loppupuolella alkoi lapselta hävitä kyky kävellä niinpiankuin se kuorestaan vapautui, ja viidennen alarodun lopulla ihmiset syntyivät samassa tilassa ja aivan samalla prosessilla kuin meidän historialliset sukukuntamme. Tähän kului tietysti miljonia vuosia. Lukija on saanut tutustua likimääräisiin lukuihin, ainakin eksoteristen laskelmain mukaan.[2])

Me lähestymme nyt rotujen kehityksen käännekohtaa. Katsokaamme, mitä salaisella viisausopilla on sanottavana kielen synnystä.

---

[1]) Leedaa ja Jupiteria koskevat ja muut senlaatuiset „tarut“ ja „myytit“ eivät olisi milloinkaan voineet syntyä ihmisten pelkässä mielikuvituksessa, jollei tuo allegoria olisi perustunut luonnon tosiasiaan. Kehitys, joka vähitellen muutti ihmisen nisäkkääksi, teki häneen nähden saman, minkä se oli tehnyt muihin eläimiin nähden. Mutta tämä ei estä sitä, että ihminen aina on ollut eläinmaailman ja muiden elimellisten lajien etunenässä ja myös on käynyt eläinten edellä.

[2]) Kts. siv. 80 „Brahminien ajanlasku“.

36. NELJÄS ROTU KEHITTI PUHEKYVYN.

Kommentariot selittävät, että ensimäinen rotu — eetteriset eli astraliset Joogan pojat, joita myös kutsutaan „itsesyntyneiksi“ — oli meidän kannaltamme mykkä, sillä se oli vailla älyä meidän tasollamme. Toisella rodulla oli „äänikieli“ s. o. lauluntapaisia ääniä, pelkistä ääntiöistä kokoonpantuja. Kolmas rotu alkupuolellaan kehitti jonkinlaisen kielen, joka oli vain vähäinen parannus luonnon erilaisista äänistä, suunnattomien hyönteisten ja ensimäisten nelijalkaisten huudoista, jotka eläimet kuitenkin töintuskin olivat saaneet alkunsa „hiestäsyntyneiden“ eli *aikaisemman* kolmannen rodun aikana. Toisessa puoliskossaan „hiestäsyntyneet“ saattoivat matkaan „munasyntyiset“, *keskimäisen* kolmannen rodun, ja kun nämä eivät enää „hautoneet“ muniansa — suokoon lukija anteeksi tämän sanamuodon, joka on varsin naurettava nykyaikaisten ihmisten kannalta — niinkuin kaksisukuiset olennot vaan alkoivat kehittyä erilleen miehiksi ja naisiksi; ja kun sama kehityksen laki saattoi heidät synnyttämään jälkeläisiä sukupuolisesti, silloin vasta kehittyi puhekyky. Tuo teko pakotti luovat jumalat karman lain voimasta ruumistumaan ennen *älyttömiin* ihmisiin. Mutta sekään ei ollut vielä muuta kuin koeyritys. Koko ihmiskunnalla oli siihen aikaan „yksi kieli ja yksi puhe“. Tämä ei kuitenkaan estänyt kolmannen rodun[1]) kahta viimeistä alarotua rakentamasta kaupunkeja ja levittämästä laajalti sivistyksen ensimäisiä siemeniä jumalallisten Opettajien[2]) johdolla ja oman heränneen älynsä avulla. Lukija myöskin muistakoon, että niinkuin kukin seitsemästä rodusta jakautuu neljään aikakauteen — kulta-, hopea-, pronssi- ja rautakauteen — niin myöskin jakautuu jokainen pienin osasto näissä pääroduissa. Puhekyky sitten kehittyi salaisten oppien mukaan seuraavassa järjestyksessä:

I. *Yksitavuinen puhe:* kuului ensimäisille lähes täydelleen kehittyneille ihmisolennoille kolmannen juurirodun loppupuolella, „kullanvärisille“, keltaihoisille, senjälkeen kun ne olivat erottautuneet sukupuoliin ja äly oli täysin herännyt. Ennen sitä ne olivat yhteydessä keskenään, niinkuin nyt sanottaisiin, „ajatuksen siirron“ avulla, vaikka ajatus oli hyvin vähän kehittynyt vastasyntyneessä fyysillisessä ihmisessä eikä koskaan kohonnut alhaista maallista tasoa ylemmälle, lukuunottamatta „Tahdon ja Joogan Pojiksi“ kutsuttua sukukuntaa, ensimäisiä, joihin „Viisauden Pojat“ olivat ruumistuneet. Heidän fyysillinen ruumiinsa kuului maahan, heidän monaadinsa pysyi kokonaan korkeammalla tasolla. Kieli ei

---

[1]) Sekaannuksen välttämiseksi muistakoon lukija, että sana „juurirotu“ tarkottaa yhtä seitsemästä suuresta rodusta, „alarotu“ taas yhtä sen pienistä haaroista, ja „perherotu“ yhtä alaosastoa, johon kuuluu kansoja ja suuria heimoja.

[2]) Osastossa „Viides rotu ja sen jumalalliset opettajat“ XII Runon kommentarioissa kuvataan näiden „opettajien“ luontoa.

voinut hyvin kehittyä ennen heidän järjenkykyjensä täydellistä esiintymistä ja kehittymistä. Tämä yksitavuinen puhe oli niin sanoaksemme ääntiömäinen emäkieli niille yksitavuisille kielille, joissa on kovia kerakkeita mukana ja jotka vieläkin ovat vallalla antropologin tuntemilla keltaisilla roduilla.[1])

II. *Yhteenliittävä puhe:* nämä kieliominaisuudet kehittyivät yhteenliittäviksi kieliksi. Tällaista kieltä puhuivat muutamat atlantilaiset heimot, jotavastoin toiset neljännen rodun emärungot säilyttivät äidinkielensä. Ja kuten kielilläkin on aikakautinen kierroksensa, lapsuutensa, puhtausaikansa, kasvunsa, *lankeemuksensa aineeseen* ja sekottumisensa muihin kieliin, kypsyysaikansa, surkastuminen ja lopuksi kuolema[2]), niin kävi tällä tavalla sen alkuperäisen kielen, jota useimmat atlantilaiset heimot käyttivät — jota vanhoissa sanskritinteoksissa kutsutaan Raakshesii Bhaashaaksi: se kuihtui ja miltei kuoli pois. Samalla kuin neljännen rodun „kerma" enemmän ja enemmän kohosi fyysillisen ja älyllisen kehityksensä huipulle ja siten jätti perintönä syntymässä olevalle viidennelle (arjalaiselle) rodulle taipuvaiset, korkealle kehittyneet kielensä, huononi yhteenliittävä kieli ja jäi katkelmalliseksi kivittyneeksi murteeksi, joka nyt on hajaantunut ja melkein rajottuu Amerikan alkuasukasheimoihin.[3])

III. *Taivutuspuhe:* sanskritin[4]) juurikieli, oli viidennen rodun ensimäinen

---

[1]) Nykyiset keltaiset rodut ovat kuitenkin neljännen rodun varhaisempien haarojen polveutumia. Kolmannen rodun ainoat *puhtaat* ja *suoranaiset* jälkeläiset ovat, niinkuin ylempänä sanottiin, osa langenneista ja turmeltuneista australialaisista, joiden kaukaiset esi-isät kuuluivat kolmannen rodun seitsemännen alarodun erääseen osastoon. Muut ovat sekaantunutta lemurialais-atlantilaista juurta. Ne ovat sittemmin kokonaan muuttuneet kooltaan ja älynkyvyiltään.

[2]) *Kieli* käy kehityksessään varmasti rinnan järjen kanssa eikä se olisi voinut kehittyä ennenkuin ihmiset tulivat yhdeksi heitä elähyttävien prinsippien kanssa — mitkä hedelmöittivät ja herättivät eloon alkuihmisessä uinuvan manas-aineksen. Sillä niinkuin prof. Max Müller sanoo kirjassaan *Science of Thought:* „Ajatus ja kieli ovat yhteenkuuluvia". Mutta varsin uskaliasta on lisätä tähän se mietelmä, että *ne ajatukset, mitkä ovat liian syviä sanoin lausuttavaksi, eivät todellisuudessa ensinkään ole olemassa,* sillä astralisiin tauluihin painettu ajatus pysyy olemassa ikuisesti, joko se on sanoin ilmaistu tai ei. *Logos* merkitsee sekä järkeä että puhetta. Mutta kieli, joka kehittyy ajankierroksittain, ei aina ole riittävä ilmaisemaan *henkisiä* ajatuksia. Yhdessä merkityksessä kreikkalainen Logos on samaa merkitsevn kuin sanskritin Vaatsh, „kuolematon (älyllinen) hengen säde". Ja se seikka, että Vaatsh (Deevaseenaa'na, Sarasvatiin, salatun viisauden jumalattaren *yhtenä olemuspuolena)* on ikuisen naimattoman Kumaaran puoliso, sisältää paljon merkitsevän vaikka verhotun viittauksen Kumaaroihin, noihin, jotka „kieltäytyivät luomasta", mutta jotka myöhemmin pakotettiin täydentämään *jumalallista* ihmistä ruumistumalla häneen. Kaikki tämä tulee täydellisemmin selitettäväksi seuraavissa kirjamme luvuissa.

[3]) Tarkkaa rajaa ei voitane tehdä eri kielten välillä, mutta yleensä kielitutkijat lukevat suomenkielenkin yhteenliittäviin kieliin, jotavastoin muut Europan kielet kuuluvat seuraavaan luokkaan. Suom.

[4]) Jota sanskritia hyvin erehdyttävästi on kutsuttu kreikankielen „vanhemmaksi sisareksi", vaikka sen pitäisi olla kreikankielen äiti.

kieli, nykyään vihittyjen mysterio-kieli. „Semiläiset" kielet ovat aikaisimman sanskritin vanhempien lasten ensimäisiä äänteellisesti turmeltuneita polveutumia. Salainen Oppi ei tunnusta mitään sellaista jaotusta kuin arjalaiset ja semiläiset toisistaan erotettuina, ja hyväksyy turanilaiset vain määrätyillä painavilla ehdoilla. Semiläiset kansat, varsinkin arapialaiset, ovat myöhempiä arjalaisia, jotka ovat henkisesti huonontuneita mutta aineellisesti täydentyneitä. Näihin kuuluvat kaikki juutalaiset ja arapialaiset. Juutalaiset polveutuvat kansana Intian Tshandaaloista eli kastittomista, joista monet olivat entisiä brahmiineja, paenneita Kaldeaan, Sindhiin ja Ariaan (Iraniin). Todella siis juutalaiset ovat syntyneet isästä A-Bram'ista (s. o. ei brahminista) noin 8,000 v. e. Kr. Viimemainitut, arapialaiset, taas polveutuvat niistä arjalaisista, jotka eivät tahtoneet mennä Intiaan kansojen hajaantuessa, vaan osaksi jäivät Intian rajamaihin, Afganistaniin ja Kabuliin[1]) ja Oksus-virran varsille, osaksi taas tunkeutuivat Arapiaan ja valtasivat sen maan. Mutta tämä tapahtui silloin kun Afrikka jo oli mantereena merestä kohonnut.

Meidän on seurattava niin tarkoin kuin rajotettu tilamme myöntää, nyttemmin todella ihmistyneen polven asteettaista kehitystä. Ihmiskaltaisten apinoitten alku on etsittävä eräitten ihmiskunnan alarotujen äkkiä häiriytyneestä kehityksestä, jolloin ne pakollisesti ja väkivaltaisesti kääntyivät suorastaan eläimelliseen suuntaan keinotekoisen ristisiitoksen kautta. Tuo prosessi vastaa todella

---

[1]) Ptolemaios puhuu yhdeksännessä taulukossaan kabolitoista eli Kabuli-heimoista ja kutsuu niitä nimellä *Αριστοφυλοι*, Aristofylit, jalot eli aristokraattiset heimot. Afganilaiset kutsuvat itseään nimellä Ben-Issrael eli Is (sa) raelin lapset, joka tulee sanasta Issa, „nainen ja myöskin maa", siis Maaemon lapset. Mutta jos kutsutte afganilaista Jahudi'ksi (juutalaiseksi), niin hän vaikka tappaa teidät. Juutalaisten otaksuttujen kahdentoista heimon nimet ovat samat. Koska afganilaiset (ainakin heidän arapialaissukuinen runkonsa) ovat paljon vanhemmat kuin israelilaiset, ei kenenkään tarvitse ihmetellä, että heidän joukossaan löytyy sen nimellisiä heimoja kuin Jussufzik, „Josefin pojat", Punjcauressa ja Buneressa; Zablistanii (Zebulon); Ben-manasseh, „Manassen pojat" Khojar tartarien joukossa; Isaguri eli Isaskar, nykyään Ashnagor Afganistanissa j. n. e. Kaikki nuo n. k. kahdentoista sukukunnan kaksitoista nimeä ovat eläinradan merkkien nimiä, niinkuin nykyään on hyvin todistettu. Ainakin vanhempien arapialaisten heimojen nimistä, jos ne käännetään alkuperäisiksi, tulee eläinradan merkkien ja samaten Jakobin tarunomaisten poikien nimet. Missä tavataan jälkiä juutalaisten kahdestatoistaheimosta? Ei missään. Mutta on jälki ja varsin syvä, joka osottaa, että juutalaiset ovat koettaneet pettää muita ihmisiä näillä nimillä. Sillä katsottakoon, mitä tapahtui senjälkeen kuin *kymmenen sukukuntaa* jo oli kokonaan kadonnut Babylonista. Ptolemaios Filadelfos halusi käännättää juutalaisten lakiraamatun kreikankielelle (kuuluisa Septuaginta) ja kirjotti juutalaisten ylipapille, Eleasarille, pyytäen häntä lähettämään kuusi miestä *kustakin kahdestatoista sukukunnasta;* ja *seitsemänkymmentäkaksi edustajaa* (joista kuusikymmentä nähtävästi olivat haamuja) tuli Egyptin kuninkaan luo ja käänsi lain ihmeitten ja tunnustähtien esiintyessä. Kts. Butlerin kirjaa *Horae Biblicae* sekä Josefuksen ja Filo Judaeuksen kirjotuksia.

sitä sekasikiöitten muodostusta, jonka me nykyään olemme oppineet aikaansaamaan eläin- ja kasvikunnassa.

Näihin punatukkaisiin ja karvapeitteisiin hirviöihin, jotka olivat tuloksena ihmisten ja eläinten luonnottomasta yhtymästä, eivät „Viisauden Herrat" ruumistuneet, kuten näemme. Pitkän muutosten sarjan kautta, joka johtui luonnonvastaisesta ristisiitoksesta — luonnottomasta „sukupuoli-valinnasta" — saivat vihdoin aikaa myöten alkunsa (nykyisen) ihmiskunnan alimmat oliot ja tyypit; vielä yhä jatkuva eläimellisyys ja ensimäisten eläimellisten siitosyritysten hedelmä synnytti lajin, josta aikakausien perästä kehittyivät nisäkäs-apinat. [1])

Sukupuolten eroaminen ei suinkaan tapahtunut yhtäkkiä, niinkuin voitaisiin luulla. Luonto etenee hitaasti kaikessa toiminnassaan.

---

37. YKSI [2]) TULI KAHDEKSI; MYÖSKIN KAIKKI NE ELÄVÄT JA RYÖMIVÄT OLIOT, JOTKA VIELÄ OLIVAT YHTENÄ, JÄTTILÄISKALA, LINNUT JA KUORIPÄISET KÄÄRMEET.

Tämä koskee nähtävästi n. k. maalla ja vedessä elävien (amfibien) matelevaisten aikaa, jolloin tiede ei sano ihmisten olleen vielä olemassa. Mutta kuinka saattoivat sitten muinaiskansat tietää mitään vedenpaisumusta aikaisemmista esihistoriallisista eläimistä ja hirviöistä? Kommentarioiden VI Kirjassa on kohta, joka vapaasti käännettynä kuuluu:

Kun kolmas erosi ja lankesi syntiin synnyttämällä ihmiseläimiä, niin nämä (eläimet) tulivat raivoisiksi ja ihmiset ja eläimet murhasivat toinen toisiansa. Siihen asti ei ollut mitään syntiä eikä henkeä hävitetty. (Erottumisen) jälkeen Satja (Juga) oli lopussa. Ikuisen kevään sijaan tuli ainainen muutos ja vuodenajat vaihtelivat. Kylmyys pakotti ihmisiä rakentamaan suojia ja keksimään vaatteita. Silloin ihmiset huusivat ylhäisten isiensä (korkeampien jumalien eli enkelien) puoleen. Naagojen, viisaitten Valon Käärmeitten eli Lohikäärmeitten Nirmaanakaajat tulivat, ja Valistuneiden (Buddhojen) edelläkävijät. Jumalalliset kuninkaat laskeutuivat maan päälle ja opettivat ihmisille tieteitä ja taiteita, sillä ihminen ei kauemmin voinut asua ensimäisessä maassa

---

[1]) Kommentario selittää, että apinat ovat eläinten joukossa ainoa laji, mikä on aste asteelta yhä enemmän ja enemmän kussakin sukupolvessa ja muunnelmassa pyrkinyt palaamaan takaisin miehisen esi-isänsä alkuperäiseen tyyppiin — mustaan jättiläismäiseen lemurialaiseen ja atlantilaiseen.

[2]) Miesnaisellinen.

(Aadi-Varshassa, ensimäisten rotujen Edenissä), joka oli muuttunut valkoiseksi jäätyneeksi ruumiiksi.

Ylläoleva kohta on paljon merkitsevä. Me tulemme näkemään, mitä tästä lyhyestä lausunnosta voidaan päättää. Jotkut ovat valmiita arvelemaan, että siinä piilee enemmän kuin ensi hetkellä näkyykään.

EDENIT, KÄÄRMEET JA LOHIKÄÄRMEET.

Mistä tulee „Eden"-nimityksen käsite ja todellinen merkitys? Kristitythän väittävät, että Edenin puutarha on pyhä paratiisi, se paikka, mikä *tahrautui Adamin ja Evan synnistä;* salatieteilijä kieltää tämän kuolleen kirjaimen mukaisen tulkinnan ja selittää sen toisin. Ei tarvitse raamattuun uskoa eikä pitää sitä Jumalan ilmotuksena, vaikka sanookin, että tämä vanha kirja, esoterisesti luettuna, perustuu samoihin yleisiin traditsioneihin kuin muut muinaisaikaiset pyhät kirjat. Mitä Eden on, näytettiin osittain jo *Isis Unveiledissä*, missä sanottiin, että

Edenin puutarha paikallisuutena ei ole mikään satu. Se kuuluu niihin historian merkkipylväisiin, jotka silloin tällöin paljastavat tutkijalle, että raamattu ei ole pelkkää allegoriaa. „Eden eli heprealainen בן־עדן Gan-Eden, joka merkitsee Edenin puisto eli puutarha, on vanha nimitys sille maalle, jota Eufrat monine haaroineen huuhtelee ja joka ulottuu (Vähästä) Aasiasta ja Armeniasta Punaiseen mereen asti".[1]) Kaldealaisten lukujen kirjassa määrätään sen paikka luvuilla ja siinä salakirjaimilla kirjotetussa rosenkreutsiläisessä käsikirjotuksessa, minkä kreivi St. Germain jätti jälkeensä, kuvataan sitä täydellisesti. Assyrialaisissa *Tauluissa* mainitaan se sanalla Gan-duniyas. „Katso", sanoo 1 Moos. kirjan אלהים Elohim, „ihminen on tullut niinkuin yhdeksi meistä". Yhdessä merkityksessä voidaan Elohimeja pitää *jumalina* tai voimina ja toisessa merkityksessä Aleim'ina eli pappeina — hierofanteina, jotka olivat vihityt tämän maailman hyvän ja pahan tietoon. Oli näet olemassa pappis-kollegio, jota kutsuttiin Aleim'iksi, ja tämän kastin päämiestä eli hierofantien johtajaa sanottiin Java-Aleimiksi. Joku Adam eli ihminen ei tahdo ruveta kokelaaksi (neofytiksi) ja vähitellen saavuttaa esoterista tietoa asteettaisen vihkimyksen kautta vaan käyttää aavistuskykyänsä ja käärmeen — *naisen* eli aineen — yllyttämänä maistaa laittomasti Tiedon Puun, esoterisen eli salaisen opin, hedelmää. Herkuleksen eli Mel-karthin, Edenin „Herran" papeilla oli kaikilla „nahkahameet". Tekstissä sanotaan: „Ja Java-Aleim teki Adamille ja hänen vaimolleen כתנותעור Khitonuth-uur'in". Edellinen heprealainen sana on kreikkalaisten Χιτων (Khitoon).[2]) Se tuli slaavilaiseksi sanaksi raamatusta otettuna ja merkitsee nyt *takkia*, päällysvaatetta.

Vaikka heprealaisten raamatulla on pohjanaan sama esoterinen totuus kuin muillakin varhaisilla maailmansynty-kertomuksilla, niin ensinmainitulla on selvät jäljet kaksinaisesta alkuperästään. 1 Moos. kirja on pelkkää muistoa babylonilaisesta vankeudesta. Paikkojen, ihmisten ja

[1]) Näin t:ri A. Wilder, joka sanoo, että Gan-duniyas on muuan Babylonian nimi.

[2]) Vanhan Homeroksen aikana ja myöhemmin käytetty ihotakki. Tämä sanajohto on tiedemiestenkin tunnustama. Suom.

vieläpä esineitten nimet voidaan johtaa alkutekstistä kaldealaisiin ja akkadilaisiin, juutalaisten esi-isiin ja arjalaisiin opettajiin. Kovasti kiistellään, että Kaldean, Assyrian ja Babylonian akkadilaiset heimot eivät muka millään tavalla olleet sukua Hindustanin brahmineille, mutta tuon mielipiteen puolesta on enemmän todistuksia kuin sitä vastaan. Shemitiläisiä eli assyrialaisia olisi ehkä pitänyt kutsua turanilaisiksi ja mongolilaisia skyyteiksi. Mutta jos akkadilaiset koskaan olivat olemassa muuten kuin muutamien kieli- ja kansatieteilijöiden mielikuvituksessa, eivät he suinkaan olleet mikään turanilainen heimo, kuten muutamat Assyrian tutkijat ovat koettaneet panna meitä uskomaan. He olivat yksinkertaisesti siirtolaisia matkalla Vähään Aasiaan Intiasta, ihmiskunnan kehdosta, ja heidän pappis-adeptejansa jäi jälelle sivistyttämään ja vihkimään muuatta barbari-kansaa. Halévy todisti, miten väärässä oli kiihko saada akkadilaisia turanilaisiksi, ja muut tiedemiehet ovat todistaneet, että babylonilaisten sivistys ei syntynyt eikä kehittynyt siinä maassa. Se tuotiin Intiasta ja sen tuojat olivat brahmalaisia hinduja.[1])

Ja nyt, kymmenen vuotta senjälkeen kuin tämä kirjotettiin, antaa sille tukea professori Sayce, joka ensimäisessä Hibbert-luennossaan sanoo, että babylonilaisen Eridu-kaupungin sivistys oli „muukalaista tuotetta". Se tuli Intiasta.

Paljon jumaluusopistaan lainasivat semiläiset ei-semiläisiltä akkadilaisilta eli Kaldean ensimäisiltä asukkailta, joiden sijalle he tulivat ja joiden paikallista jumalanpalvelusta he eivät tahtoneet eivätkä kyenneet juurineen poistamaan. Vieläpä pitkien aikakausien kuluessa nuo kaksi rotua, semiläiset ja akkadilaiset, elivät toistensa rinnalla ja niiden jumala-käsitteet ja jumalanpalvelus sekottui huomaamatta toisiinsa.

Tässä kutsutaan akkadilaisia „ei-semiläisiksi", niinkuin me olimme *Isis Unveiledissä* sanoneet niiden olevan. Se on toinen vahvistus. Ja yhtä oikeassa olemme siinä, mitä aina väitämme, että juutalaisten raamatunhistoria on kokoelma ***historiallisia*** tosiasioita, jotka muiden kansojen historiasta on koottu ja järjestetty juutalaiseen asuun. 1 Moos. kirja on silloin poisluettuna; se on puhdasta ja yksinkertaista esoterismiä. Mutta todella Euksinestä [2]) Kashmiriin asti ja sen tuolle puolelle on tieteen mentävä etsimään ihmiskunnan ja Ad-ah'in poikien kehtoa — eli oikeammin yhtä pääkehdoista; varsinkin myöhempinä aikoina, jolloin Ed-en'in puutarha Eufratin varrella tuli astrologien ja tietäjien, Aleim'ien opistoksi.

Mutta tämä opisto ja tämä Eden kuuluvat viidenteen rotuun ja ovat vain heikkoa kajastusta Aadi-Varshasta, alkuperäisen kolmannen rodun asuinmaasta. Mikä on Eden-sanan johto-opillinen merkitys? Kreikaksi se on ἡδονή, joka merkitsee „nautintoa". Tältä puoleltaan se ei ole parempi kuin kreikkalaisten olympos, Indran taivas, Svarga, Meerun-vuorella, tai vieläpä se hourien täyttämä paratiisi, jonka Muhammed lupasi uskollisilleen. Edenin puutarha ei ole koskaan ollut juutalaisten yksinomaisuutta, sillä kiinalaisilla, joiden tuskin voidaan otaksua tietäneen mitään juutalaisista v. 2000 e. Kr., oli tällainen alkuperäinen puutarha

---

[1]) Vol. I, pp. 575, 576.

[2]) Mustasta Merestä. Suom.

Keski-Aasiassa, missä asuivat „Viisauden Lohikäärmeet", vihityt. Klaproth näyttää, mitenkä eräästä japanilaisesta tietosanakirjasta otettu hieroglyfinen taulu teoksessa *Foe-kue-ki* [1]) asettaa „viisauden puutarhansa" Pamirin ylätasangolle Himaalajan vuoriston korkeimpien kukkuloiden väliin, ja kuvaten sitä Keski-Aasian huippukohdaksi, näyttää, miten neljä virtaa — Oksus, Indus, Ganges ja Silo — vuotavat yhteisestä lähteestä, „Lohikäärmeitten järvestä".

Mutta tämä ei ole Moos. kirjain Eden eikä se ole Kabbalan Edenin puutarha. Sillä edellinen — Eden Illa-ah — merkitsee yhdeltä puolelta viisautta, Nirvaanan kaltaista tilaa, autuuden paratiisia; toiselta merkitykseltään se taas tarkottaa itse ajattelevaa ihmistä, Edenin haltiaa, jossa kasvaa hyvän ja pahan tiedon puu. Ihminen on näet sen tiedon haltia.

Renan ja Barthélemy St. Hilaire, nojautuen „kaikkein lujimpiin perusteihin", pitävät mahdottomana enää epäillä tätä asiaa, ja molemmat asettavat ihmiskunnan kehdon „Timauksen seutuihin". Viimein *Journal Asiatique* [2]) lausuu:

Kaikki perintätiedot, mitä ihmiskunnalla on, kokoovat sen ensimäiset perheet niiden synnyinseudulle ja näyttävät ne meille ryhmittyneinä niihin maihin, missä juutalaisten traditsioni sanoo Edenin puutarhan olleen, ja minne arjalaiset (zoroasterilaiset) sijottivat Airjana Vaeejoo'n eli Meerun (?). Näitä seutuja rajottavat pohjoisessa Aral-järven ympärillä olevat maat ja etelässä Baltistan eli Pikku-Tibetti. Kaikki pitää yhtä siinä, että siellä oli alkuperäisen ihmiskunnan asuinsija, josta me olemme lähteneet.

Tämä „alkuperäinen ihmiskunta" oli viidennessä rodussaan, jonka alkaessa „nelisuinen lohikäärme", se järvi, josta hyvin vähän jäännöksiä on enää olemassa, oli „viisauden poikien", kolmannen rodun ensimäisten älystä syntyneiden poikien asuinsijana. Kuitenkaan se ei ollut ainoa eikä edes ensimäinen ihmiskunnan kehto, vaikka se kyllä todella oli jäljennös ensimäisen ajattelevan, *jumalallisen* ihmisen kehdosta. Se oli Paradeesha, ensimäisten sanskritia puhuvien kansojen ylänkömaa, se oli Heedonee, kreikkalaisten ilonmaa, mutta se ei ollut kaldealaisten „nautinnon lehto", sillä viimemainittu oli vain muistelma siitä. Eikä myöskään siellä „ihmisen lankeemus" tapahtunut „jakautumisen" jälkeen. Juutalaisten Eden oli *jäljennetty* kaldealaisesta *jäljennöksestä.*

Että ihmisen lankeemus synnytykseen tapahtui tieteen nimittämän mesotsooisen aikakauden alkupuoliskolla eli matelevaisten ajalla, käy ilmi raamatun sanamuodosta, käärmeestä puhuttaessa, jota selitetään *Zoharissa.* Kysymys ei ole siitä, josko Evan kokemus kiusaavan matelijan kanssa on vertauskuvallinen vai sananmukainen, sillä kukaan ei voi epäilläkään, ettei se olisi vertauskuvallinen, vaan

[1]) *Foe-kue-ki; ou Relations des Royaumes Bouddhiques,* kirj. Chy Fa-hian, käänt. Abel Remusat.

[2]) Seitsemäs vuosik. 1855.

aikomus on osottaa, kuinka vanha on tuo symbolismi oman muotonsa nojalla, ja näyttää, ettei se ollut pelkkä juutalainen vaan yleismaailmallinen aate.

Me löydämme *Zoharissa* hyvin omituisen väitteen, joka on omiansa saamaan lukijassa aikaan iloisen naurun hullunkurisuudellaan ja mielettömyydellään. Se kertoo, että käärme, jota Shamael, otaksuttu Saatana, käytti Evan viettelemiseksi, oli jonkinlainen „lentävä kameeli" — *Καμηλόμορφον*. [1])

„Lentävä kameeli" on todella liikaa kaikkein vapaamielisimmällekin „Kuninkaallisen Tiedeseuran" jäsenelle. Kuitenkin *Zohar*, jonka tuskin voi otaksua käyttäneen Cuvierin kieltä, oli oikeassa näin kuvatessaan, sillä me löydämme eräässä vanhassa zoroasterilaisessa käsikirjotuksessa sitä kutsuttavan Ashmoghiksi, jonka *Avestassa* sanotaan lankeemuksen jälkeen menettäneen *luontonsa* ja *nimensä* ja jota kuvataan suurena kamelinkaulaisena käärmeenä.

Salverte väittää, että:

> Ei ole olemassa mitään siivekkäitä käärmeitä eikä todellisia lohikäärmeitä . . . Heinäsirkkoja kutsuvat vielä tänä päivänä kreikkalaiset *siivekkäiksi käärmeiksi* ja tämä kuvapuhe on saattanut luoda useita kertomuksia siivekkäitten käärmeitten olemassaolosta. [2])

Ei olekaan sellaisia *nykyään*, mutta ei ole mitään syytä, miksei niitä olisi voinut olla mesotsooisella aikakaudella, ja Cuvier, joka on uudelleen muovannut niiden luurankoja, todistaa niiden olleen „lentäviä kameeleja". Jo löydettyään muutamia yksinkertaisia kivettymiä eräistä liskoista, tuo suuri luonnontieteilijä kirjotti, että:

> Jos mikään voi näyttää oikeaksi hydrojen (vesikäärmeitten) ja muitten hirviöitten olemassaolon, joiden haamuja niin usein kuvasivat keskiaikaiset historioitsijat, on sellainen kieltämättä *Plesiosaurus*. [3])

Emme tiedä, tokko Cuvier on lisännyt tähän minkäänlaista muuta synnintunnustusta, mutta hyvin voimme kuvitella hänen hämmästystään, kun hän niin paljon moitittuaan muinaisaikalaisten totuudenrakkautta, joutui silmailemään *lentoliskoa*, Pterodaktylosta, mikä löydettiin Saksassa ja oli 7—8 jalkaa pitkä sekä kantoi matelijaruumiissaan mahtavia siipiä. Tätä kivettymää kuvataan matelijaksi, mutta *sen käsien pikkusormet* olivat niin pidentyneet, että saattoivat kannattaa pitkää kalvomaista siipeä. Tässä siis on *Zoharin* „lentävä kameeli" saanut vahvistusta. Sillä varmasti pitkäkaulaisen Plesiosauruksen ja kalvosiipisen Pterodaktyloksen tai vielä paremmin Mosasauruksen välillä on tarpeeksi tieteellisen

---

[1]) De Mirvillen kirja *Des Esprits*, II, 423. Kts. myös Moses Maimonides, *More Nevochim*.

[2]) *Sciences Occultes*, p. 464.

[3]) *Révolution du Globe*, Vol. V, p. 247.

todennäköisyyden tilaa, „lentävän kameelin" eli pitkäkaulaisen lohikäärmeen tueksi. Philadelphialainen professori Cope on näyttänyt, että liitukerroksista löydetty kivettynyt Mosasaurus oli tämänlaatuinen siivekäs käärme. Sen selkänikamissa on piirteitä, jotka osottavat yhteyttä käärmeheimon pikemmin kuin sisiliskojen kanssa.

Ja nyt tulemme pääkysymykseen. On hyvin tunnettua, että muinaisaikoina ei ollut taiteiden ja tieteitten joukossa paleontografiaa eikä paleontologiaa, eikä silloin myöskään elänyt Cuvierin laisia oppineita. Kuitenkin Babylonian tiileissä ja varsinkin vanhoissa kiinalaisissa ja japanilaisissa piirroksissa, mitä löytyy vanhimmissa pagodoissa ja muistomerkeissä ja Pekingin keisarillisessa kirjastossa, on moni matkailija nähnyt ja tuntenut täydellisiä jäljennöksiä Plesiosauruksista ja Pterodaktyloksista monenmuotoisten kiinalaisten lohikäärmeitten joukossa.[1]) Vieläpä raamatun profetat puhuvat lentävistä tulisista käärmeistä[2]) ja Job mainitsee Leviathanin.[3]) Nyt seuraavat kysymykset esiintyvät itsestään:

I. Kuinka saattoivat muinaiskansat tietää mitään hävinneistä hirviöistä, jotka olivat eläneet kivihiilikaudella ja mesotsooisella ajalla, ja vieläpä esittää ja kuvata niitä suullisesti ja kuvissa, jolleivät ne joko *itse olleet nähneet näitä hirviöitä tai omanneet kuvauksia niistä traditsioneissaan?* Ja tällaiset kuvaukset välttämättä edellyttävät *eläviä ja älykkäitä silminnäkijöitä.*

II. Ja jos kerta tunnustetaan tällaisten silminnäkijöiden olemassaolo (jollei taas ajatella taaksepäin katsovaa selvänäköisyyttä), kuinka silloin ihmiskunta ja ensimäiset palaiolithiset ihmiset eivät olisi esiintyneet aikaisemmin kuin keskellä tertiääri-aikaa? Meidän on pidettävä mielessämme, että useimmat tiedemiehet

---

[1]) Me luemme De Mirvillen kirjassa „Mémoire à l'Académie" (II, 431), miten „Geoffroy St. Hilaire yksinkertaisesti hymyili, kun hra de Paravey näytti hänelle eräissä vanhoissa kiinalaisissa teoksissa ja babylonilaisissa tiileissä lohikäärmeitä . . . ornithorhynchuksia ja liskoja *(ainoastaan Australiassa löydettyjä* vesi-eläimiä) y. m., hävinneitä eläimiä, joiden hän oli luullut olleen maan päällä tuntemattomia . . . ennen hänen omaa aikaansa".

[2]) Kts. Jes. 30: 9: „Tuliset kyykäärmeet ja lentäväiset käärmeet", sekä Mooseksen vaskikäärmeen voittamat tuliset käärmeet.

[3]) Ne nykyään tunnetut kivettymät, joita tiedemiehet ovat uudelleen panneet kokoon eläimiksi, ovat riittäviä tekemään mahdolliseksi jopa Leviathanin, puhumattakaan Jesaian lentävistä käärmeistä eli Saraf Mehofep, jotka sanat hebrealaisissa sanakirjoissa käännetään: Saraf = „palava eli tulinen myrkky" ja Mehofep = „lentävä". Mutta vaikka kristillinen jumaluusoppi on aina yhdistänyt sekä Leviathanin että Saraf Mehofepin perkeleeseen, niin nuo sananparret ovat kuvannollisia eikä niillä ole mitään tekemistä „paholaisen" kanssa. Kuitenkin nykyään sana „lohikäärme" on tullut samaa merkitseväksi kuin paholainen. Bretagnessa sana Drouk nykyään merkitsee „perkelettä", jonka tähden „Pirunhauta" Englannissa on Droghedanum Sepulcrum, kuten Cambry kertoo *(Monuments Celtiques,* p. 299). Langdoc'issa meteoritulia ja aarnivalkeita kutsutaan nimellä Drac, ja Bretagnessa nimellä Dreag ja Wraie eli kummitus (engl. *wraith).* Droghedan linna Irlannissa merkitsee Pirun Linna (De Mirville, *Ibid,* II. 423).

eivät oleta ihmisen esiintyneen ennen kvartäärikautta ja siten kokonaan sulkevat hänet pois kainotsooisesta ajanjaksosta.[1]) Mutta tuossapa on meillä ammonaikaisia eläinmuotoja, jotka hävisivät maan päältä miljonia vuosia sitten, ja joita kuvailevat ja tuntevat kansat, mitkä tuskin muutamia tuhansia vuosia sitten alottivat sivistyksensä, kuten sanotaan. Kuinka tämä käy yhteen? Nähtävästi on mesotsooinen aika ulotettava pitkälle kvartääri-aikaan tai ihminen on tehtävä samanaikuiseksi kuin Pterodaktylos ja Plesiosaurus.

Mutta vaikka salatieteilijät uskovat ikivanhaan viisauteen ja tieteeseen ja puolustavat sitä, ja vaikka *Zoharin* käännöksissä siivekkäitä liskoja kutsutaan „lentäviksi kameeleiksi", ei siitä seuraa, että meidän silti pitäisi olla valmiita uskomaan kaikkiin niihin taruihin, mitä keskiaikana kerrottiin tällaisista lohikäärmeistä. Pterodaktylokset ja Plesiosaurukset lakkasivat olemasta samalla kuin kolmannen ihmisrodun pääaines. Kun siis roomalaiskatolilaiset kirjailijat vakavasti pyytävät meitä uskomaan Christopher Scherer'in ja isä Kircher'in hassunkurisiin kertomuksiin, miten he muka ovat omin silmin nähneet eläviä tulisia ja lentäviä lohikäärmeitä, edellinen v. 1619 ja jälkimäinen 1669, suotanee meidän pitää näitä väitteitä joko houreina tai sepityksinä.[2]) Emmekä voi pitää muuna kuin „runollisena vapautena" Petrarkasta kerrottua tarinaa, miten hän eräänä päivänä seuratessaan Lauraansa metsässä ja tullessaan eräälle luolalle, siellä muka löysi lohikäärmeen, jonka hän heti tikarillaan lävisti ja tappoi, siten estäen hirviötä syömästä hänen sydämensä lemmittyä.[3]) Halusta uskoisimme tuohon kertomukseen,

---

[1]) Tässä pieni kirjotusvirhe. „Kainotsooiseksi ajaksi" kutsuvat tiedemiehet yhteisesti *sekä* tertiääri- *että* kvartääri-kautta. Pitäisi siis olla „suurimmasta osasta kainotsooista aikaa". — Suom.

[2]) Äärimmäis-katolilaiset kirjailijat hyväksyvät koko sen sarjan kertomuksia lohikäärmeistä, mitä isä Kircher tarjoo teoksessaan *Oedipus Aegyptiacus*, „De Genesi Draconum". Tuon jesuitan oman kertomuksen mukaan hän näki lohikäärmeen, minkä v. 1669 muuan roomalainen talonpoika oli tappanut ja minkä Museo Barberini'n johtaja lähetti hänelle kuvan ottamiseksi tuosta pedosta; sen myös isä Kircher teki ja painatti sen eräässä kirjassaan. Tämän jälkeen hän sai kirjeen Christopher Schereriltä, Sveitsin Solothurn-kanttoonin esimieheltä. Tämä viranomainen kirjeessään todistaa *omin silmin* nähneensä kauniina kesäiltana v. 1619 elävän lohikäärmeen. Jäätyään talonsa parvekkeelle „ihailemaan taivaankannen täydellistä selkeyttä", kirjottaa hän, „näin minä tulisen, loistavan lohikäärmeen nousevan eräästä Pilatus-vuoren luolasta ja nopeasti suuntautuvan Fluelenia kohti järven toiselle puolelle. Se oli suunnaton kooltaan, sen häntä oli vielä pitempi ja kaula ojennettuna. Sen pää ja leuat olivat niinkuin käärmeen. Lentäessään se sirotti tielleen monilukuisia kipinöitä (?) . . . Luulin ensin näkeväni pyrstötähden, mutta katseltuani tarkemmin, tulin sen lennosta ja ruumiinmuodosta vakuutetuksi, että näin *todellisen lohikäärmeen.* Olen iloinen, että voin näin teidän arvoisuudellenne todistaa tuollaisten eläinten *täysin todenperäisestä* olemassaolosta" . . . nim. *unelmissa* menneistä kaukaisista ajoista, olisi kirjottajan vain pitänyt lisätä. *(Ibid.* p. 424).

[3]) Vakuuttavana todistuksena tästä tosiasiasta muuan roomalaiskatolilainen kirjailija kehottaa lukijaa katsomaan Simon de Siennen, erään tuon runoilijan ystävän, laatimaa kuvaa tapah-

jos Petrarca olisi elänyt Atlantiksen päivinä, jolloin tuollaisia ammonaikaisia hirviöitä ehkä vielä saattoi olla olemassa. Me kiellämme että niitä olisi meidän nykyisellä ajallamme. Merikäärme on eri asia kuin lohikäärme. Merikäärmeen kieltävät kyllä myöskin useat ihmiset, koska se elää valtamerten suurissa syvänteissä, on hyvin harvinainen ja nousee pinnalle ainoastaan pakosta, ehkä nälän ajamana. Siten pysytellen näkymättömänä se voi olla olemassa ja kuitenkin tulla kielletyksi. Mutta jos olisi olemassa sellaista lohikäärmettä kuin yllä on kuvattu, kuinka se olisi saattanut jäädä keksimättä? Se on olento, joka oli olemassa viidennen rodun ensimäisessä alussa, mutta sitä ei ole enää jälellä.

Lukija voipi kysyä, miksi me ensinkään puhumme lohikäärmeistä? Me vastaamme: ensiksi sen tähden että näistä eläimistä säilynyt tieto on todistuksena ihmisrodun suunnattomasta vanhuudesta; toiseksi voidaksemme näyttää, mikä ero on „lohikäärme“, „Naaga“ ja „käärme“-sanojen oikean eläintieteellisen merkityksen ja niiden kuvannollisen merkityksen välillä, kun niitä käytetään symboleina. Tietämätön lukija, jolla ei ole aavistusta mysterio-kielestä, on valmis aina kun hän tapaa jonkun näistä sanoista mainittuna, uskomaan siihen sananmukaisesti. Siitä syntyy sekaannuksia ja vääriä syytöksiä. Riittäköön tästä muutamia esimerkkejä.

„Sed et serpens?“ [1]) Niin: mikä olikaan käärmeen luonto?

Mystikot aavistuksenomaisesti näkevät Moos. kirjojen käärmeessä eläinvertauskuvan ja sen takana korkean henkisen olemuksen: kosmillisen, yli-älyllisen voiman, „suuren langenneen valon“, hengen, samalla tähtitieteellisen, ilmamaisen ja maallisen, „jonka vaikutus käy yli maanpallon“ *(qui circumambulat terram)* niinkuin De Mirville [2]), muuan kristillinen fanaatikko ja kuolleen kirjaimen kannattaja sanoo. Se muka „ilmenee sen fyysillisen vertauskuvan avulla, joka parhaiten soveltuu sen siveellisiin ja älyllisiin *kiemurteluihin*“, s. o. käärmeen muodossa.

Mutta mitä kristityt sitten sanovat vaskikäärmeestä, „jumalallisesta parantajasta“, jos käärmettä on pidettävä viekkauden ja pahan, niin, itse „Paholaisen“ symbolina? Kuinka voidaan rajaviiva saada varmaksi, kun se on vedettävä

---

tumasta, joka tavataan Notre Dame du Don kirkon porttikäytävässä Avignonissa, huolimatta Pyhän Isän kiellosta. Paavi näet „ei tahtonut sallia, että tätä lemmen voittoa ylistettäisin niin pyhällä paikalla“. Tekijä lisää: „Aika on vahingoittanut taideteosta, mutta ei ole heikentänyt siihen liittyvää perintäkertomusta“. *(Ibid.* p. 425). De Mirvillen meidänaikaisilla „lohikäärmepiruilla“ ei näytä olevan suurta onnea, koska ne niin salaperäisesti häviävät niistä museoista, missä niiden sanotaan olevan. Niinpä se lohikäärme, minkä Ulysses Aldovrandus muka oli palsamoinut ja lahjottanut Senatin museolle joko Napoliin tai Bolognaan, „oli siellä vielä v. 1700“, mutta ei ole siellä nyt enää. *(Ibid.* p. 427).

[1]) „Entä käärme!“ — Suom.

[2]) Op. cit. II, 422.

jumaluusopillisessa lahkolais-hengessä aivan mielivaltaisesti? Sillä jos roomalaisen kirkon seuraajille opetetaan, että Merkurius ja Eskulapius eli Asklepios, jotka todellisuudessa ovat samaa, ovat „perkeleitä ja perkeleitten lapsia" ja että Asklepioksen sauva ja käärme on „pirun sauva", mitä silloin sanotaan Mooseksen vaskikäärmeestä? Jokainen tutkija tietää, että pakanoitten „sauva" ja juutalaisten „käärme" ovat samaa, nim. Merkuriuksen, Apollo-Python'in pojan käärmesauva (caduceus). On helppo ymmärtää, miksi juutalaiset omaksuivat käärmemuodon „kiusaajalleen". Heille se oli pelkästään ruumiillinen ja *sukupuolinen* vertauskuva. Eikä roomalaiskatolisen kirkon monimutkaisinkaan viisastelu voi antaa sille muuta merkitystä, jos vain mysterio-kieltä hyvin tutkitaan ja heprealaisia kirjakääröjä luetaan numeroarvojen mukaan. Salatieteilijät tietävät, että käärmeellä, Naagalla ja lohikäärmeellä on seitsenäinen merkitys; että esim. aurinko oli gnostikkojen kahden vastakkaisen valon ja kahden käärmeen, hyvän ja pahan, kosmillinen vertauskuva. He myöskin tietävät, että niin tieteen kuin jumaluusopin yleistetyt johtopäätökset sisältävät kaksi mitä naurettavinta äärimmäisyyttä. Sillä kun tiede sanoo, että on tarpeeksi seurata käärme-tarua sen alkuperäiseen lähteeseen, tähtitieteelliseen legendaan saakka, ja vakavasti punnita aurinkoa, joka voittaa Pythonin, sekä eläinradan taivaallista neitsyttä, joka pakottaa kaikkinielevän Lohikäärmeen peräytymään, jos tahdomme löytää avaimen kaikkiin myöhempiin uskonnollisiin dogmeihin — niin on helppo huomata, että se joka näin sanoo, on vain pitänyt silmällä kristinuskoa ja Ilmestyskirjaa, eikä ole puhunut yleispätevältä kannalta. Me kutsumme tätä toiseksi äärimmäisyydeksi. Toisena äärimmäisyytenä pidämme sen, kun jumaluusoppi, toistaen Tridentin kokouksen kuuluisaa päätöstä, koettaa saada kansanjoukkoja vakuutetuiksi siitä, että:

> Ihmisen lankeemuksesta aina kasteeseen asti on Perkeleellä täysi voima häneen ja ihminen on *oikeudenmukaisesti* hänelle kuuluva — *diabolum dominium et potestatem super homines habere et jure eos possidere.* [1]

Tähän vastaa salainen viisausoppi: todistakaa ensin edes sellaisen *olennon* kuin Perkeleen olemassaolo, niin me ehkä voimme uskoa tuollaiseen synnynnäiseen hänelle kuuluvaisuuteen. Hyvin vähänkin tarkastamalla ja tuntemalla ihmisluontoa voi huomata vääräksi tuon jumaluusopillisen dogmin. Jos Saatanalla olisi mitään todellisuutta ulkokohtaisessa tai edes sisäkohtaisessa maailmassa (kirkollisessa merkityksessä), niin perkele raukka todella voisi pitää itseään pahojen olentojen — ihmiskunnan suuren enemmistön — yhtämittaisesti riivaamana eli hallitsemana. Ihmiskunta itse ja varsinkin papisto, ylpeän, häikäilemättömän ja suvaitsemattoman roomalaisen kirkon johtamana, on siittänyt, synnyttänyt ja rakkaudella kasvattanut tuota Paholaista. Mutta tämä on asiasta poikkeamista.

---

[1]) *Ibid.* p. 433.

Kirkko moittii koko ajattelevaa maailmaa siitä, että se on palvonut käärmettä.

Koko ihmiskunta suitsutti sille tai kivitti sitä. *Zend*-kirjat puhuvat siitä samoinkuin *King* ja *Veeda* kirjat ja *Edda* . . . sekä raamattu . . . Kaikkialla oli pyhällä käärmeellä (eli Naagalla) pyhäkkönsä ja pappinsa. Roomassa vestaali-neitsyt . . . valmistaa sille aterian samalla huolella kuin hän hoitaa pyhää tulta. Kreikassa Eskulapius ei voi parantaa ilman sen apua ja lukee siitä voimansa lähtevän. Kaikki ovat kuulleet kuuluisasta lähetystöstä, minkä Rooman senaatti lähetti lääketaidon jumalan luo, ja miten se palasi käärmeen keralla, joka omasta tahdostaan ja voimastaan lähti ryömimään mestarinsa temppelin luo eräälle Tiberin saarelle. Ei ollut bakkolaista, joka ei olisi sitä (käärmettä) kiertänyt hiuksiinsa, ei sitä auguria, joka ei olisi huolella siltä kysynyt neuvoa, eikä nekromantia (mustaa taikuria), jonka hautakiveltä sitä puuttuisi. Kainitit ja ofitit kutsuivat sitä Luojaksi, vaikka he tunnustivat, kuten Schelling, että käärme on „paha olemusaineeltaan ja persoonaltaan". [1])

Niin, tekijä on oikeassa, ja jos tahtoisimme saada täydellisen käsityksen siitä arvosta, mikä käärmeellä on ollut tähän päivään asti, pitäisi meidän tutkia sitä asiaa Intiassa ja ottaa selvää kaikesta, mitä siellä uskotaan Naagoista (koobrista) ja mitä voimia niille vielä luetaan. Pitäisi myös käydä Afrikan whydah'ien, Port-au-Prince'n ja Jamaikan vuudojen, Meksikon nagalien ja Kiinan *paa* eli ihmis-käärmeitten luona y. m. Mutta miksi ihmetellään, että käärmettä on „palveltu" ja samalla aikaa kirottu, kun tiedämme, että se alusta alkain on ollut vertauskuva? Kaikissa vanhoissa kielissä sana *lohikäärme* merkitsi mitä se nytkin merkitsee kiinankielessä, nim. *long* eli „viisaudeltaan mainiota olentoa" ja kreikankielessä δράκων eli „se joka seisoo ja katselee". [2]) Kuuluvatko kaikki nämä nimitykset tuolle eläimelle sinään? Eikö ole silminnähtävää, että vaikka nykyiset villi-ihmiset ovatkin joutuneet niin kauas harhaan taikauskon ja alkuperäisen merkityksen unhotuksen kautta, niin ylläolevat nimitykset olivat alkuaan kohdistetut ihmisolentoihin, joita kuvattiin käärmeiksi eli lohikäärmeiksi? Nuo alkuperäiset olennot — joita vielä tänä päivänä Kiinassa kutsutaan „Viisauden lohikäärmeiksi" — olivat Dhjaanien ensimäisiä oppilaita ja Dhjaanit olivat niiden ohjaajia. Sanalla sanoen, he olivat kolmannen rodun alkuperäisiä adepteja, ja myöhemmin neljännen ja viidennen rodun vihittyjä. Tuo nimi tuli yleismaail-

---

[1]) *Ibid.* pp. 432, 433. Tämä on miltei yhtä todenperäistä kuin jos muutamia tuhatvuosia tämän jälkeen jonkun tulevan uuden uskonnon sokea tunnustaja, joka tahtoisi ylistää *omaa* uskontoaan *vanhan* kristinuskon kustannuksella, sanoisi: kaikkialla palveltiin nelijalkaista lammasta. Nunna, joka kutsui sitä Agnukseksi („karitsa"), painoi sen povelleen; pappi pani sen alttarille. Se esiintyi joka pääsiäisateriassa ja sitä ylistettiin äänekkäästi joka temppelissä. Ja kuitenkin kristityt pelkäsivät ja vihasivat sitä, sillä he tappoivat ja söivät sitä. Pakanat ainakaan eivät syö pyhiä symboleitaan. Me emme ole kuulleet mistään käärmeitten tai matelevaisten syöjistä, paitsi kristillisissä sivistysmaissa, missä jo alotetaan sammakoista ja ankeriaisista ja varmaan lopetetaan oikeilla käärmeillä, niinkuin alotettiin lampaista ja lopetettiin hevosen lihaan.

[2]) *Ibid.* p. 423.

malliseksi eikä kukaan tervejärkinen ihminen ennen kristillistä aikaa olisi sekottanut toisiinsa ihmistä ja hänen vertauskuvaansa.

Khnuufiksen eli Maailmansielun symbolina, kirjottaa Champollion:

> On muiden muassa suunnaton käärme, joka seisoo ihmisen jaloilla; tämä matelija, Hyvän Haltian kuva, on todellinen Agathodaimoon. Se esitetään usein parrakkaana . . . Tämä pyhä eläin, joka on sama kuin ofitien käärme, tavataan kaiverrettuna lukuisiin gnostillisiin tai basilidilaisiin kiviin . . . käärmeellä oli usein erilainen pää mutta sillä on aina päällekirjotuksena kirjaimet *ΧΝΟΥΒΙΣ*. [1])

Agathodaimoon omisti „hyvän ja pahan tiedon“ s. o. jumalallisen viisauden, sillä ilman jälkimäistä on edellinen mahdoton. [2]) Toistaen Jamblikuksen sanoja Champollion sanoo sen olevan:

> *Ειχτῶν* nimellä kutsuttu jumala (eli taivaallisten jumalien tuli — suuri Thot-Hermes), [3]) jota Hermes Trismegistus pitää taikatieteen keksijänä.

„Taikatieteen keksijä!“ Merkillinen sanontatapa, ikäänkuin luonnon ikuisten ja todellisten mysterioitten paljastaminen voisi olla *keksittyä!* Yhtä hyvin voisi vuosituhansien päästä pitää Mr. Crookes'ia säteilevän aineen *keksijänä* eikä löytäjänä. Hermes ei ollut keksijä eikä edes löytäjä, sillä niinkuin viimeistä edellisessä muistutuksessa sanotaan, Thot-Hermes on yleisnimi, niinkuin on Enokh — Enoïkhion, „sisäinen, henkinen silmä“ — Nebo, profetta ja tietäjä j. n. e. Se ei ole kenenkään elävän ihmisen ominaisnimi vaan monien Adeptien yhteinen sukunimi. Heidän yhteytensä käärmeen kanssa vertauskuvallisissa allegorioissa johtuu siitä, että ne saivat valaistusta aurinko- ja planetta-jumalilta varhaisimman älyllisen rodun, kolmannen aikana. Ne kaikki ovat salaisen viisauden edustajia ja valvojia. Asklepios on aurinko-jumalan Apollon poika, ja hän on Merkurius; Nebo on Bel-Merodachin poika; Vaivasvata Manu, tuo suuri Rishi, on Vivasvatin — auringon eli Suurjan — poika j. n. e. Tähtitieteellisesti Naagat ja

---

[1]) *Pantheon*, 3.

[2]) Aurinko-Khnuufis eli Agathodaimoon on gnostikkojen Khristos, kuten jokainen oppinut tietää. Hän on läheisesti tekemisissä Sofian (Viisauden) seitsemän pojan, Aditin, kaikkiallisen viisauden, seitsemän pojan kanssa, jolloin kahdeksas poika on Maarttaanda, aurinko, ja nuo seitsemän ovat seitsemän planettahenkeä eli -haltiaa. Sentähden Khnuufis oli valaistuksen eli viisauden henkinen aurinko ja oli kaikkien egyptiläisten vihittyjen suojelija, niinkuin Bel-Merodach eli Bel-Belitanus myöhemmin tuli kaldealaisten (vihittyjen suojelijaksi).

[3]) Hermes eli oikeammin Thot oli yleisnimitys. Abul Feda kirjassaan *Historia Anti-Islamitica* mainitsee viisi Hermestä, ja nimet Hermes, Nebo, Thot, annettiin eri maissa suurille vihityille. Niinpä Nebo, Merodachin ja Zarpanitun poika, jota Herodotos kutsuu Zeus-Belokseksi, jätti nimensä perinnöksi kaikille suurille profetoille, tietäjille ja vihityille. He olivat „viisauden käärmeitä“, ollen tähtitieteellisesti tekemisissä auringon kanssa ja henkisesti viisauden kanssa.

Rishit, Gandharvat, Apsarasakset, Graamanit (eli Jakshat, pienemmät jumalat), Jaatudhaanat ja Deevat ovat auringon seuralaisia kahdentoista aurinko-kuukauden kuluessa; jumalten syntyopissa taas ja myöskin inhimillisessä kehityksessä ne ovat jumalia ja ihmisiä — ruumistuneina *alempaan* maailmaan. Lukija muistakoon tässä yhteydessä sen tosiasian, että Apollonios tapasi Kashmirissa buddhalaisia Naagoja. Nämä eivät olleet eläintieteen käärmeitä eikä myöskään kansatieteen Naagoja vaan „viisaita miehiä".

Raamattu Moos. kirjoista Joh. Ilmestykseen saakka on vain sarja historiallisia muistelmia suuresta taistelusta valkoisen ja mustan magian välillä, oikeakätisen tien adeptien eli profettojen ja vasemmankätisen tien seuraajien, levittojen välillä, jotka viimemainitut muodostivat karkeitten kansanjoukkojen papiston. Mutta salatieteen tutkijatkin, vaikka muutamilla heistä on mitä vanhimpia käsikirjotuksia hallussaan ja tukenaan suoranaista opetusta, pitävät usein vaikeana vetää rajaviivaa oikean tien ja vasemman tien seuraajien välille. Se suuri kahtiajako, mikä syntyi neljännen rodun poikien välille, niinpiankuin ensimäiset temppelit eli vihkimyssalit oli pystytetty „jumalanpoikien" johdon alla, on vertauskuvallisesti esitetty Jakobin poikien kertomuksessa. Että oli olemassa kaksi taikatieteen koulua ja että oikeaoppiset levitat eivät kuuluneet pyhään kouluun, näkyy niistä sanoista,* mitä Jakob kuollessaan lausuu. Tässä kohden lienee syytä toistaa muutamia lauseita *Isis Unveiled*-kirjasta:

Kuoleva Jakob näin kuvailee poikiansa: „Dan", hän sanoo, „on oleva *käärmeenä* tiellä ja *kyykäärmeenä* polulla ja puree hevosta kintereisiin, niin että ajaja suistuu taaksepäin (s. o. hän tulee opettamaan pyrkijöille *mustaa* taikaa). Minä odotan sinun pelastustasi, Herra". Simeonista ja Levistä patriarkka sanoo, että ne „ovat veljekset, heidän miekkansa ovat murha-aseita. Minun sieluni, älä mene heidän *salaisuuteensa*, heidän joukkokuntaansa". [1]) Alkutekstissä sanat „heidän salaisuuteensa" kuuluu „heidän Sodiinsa". [2]) Ja Sod oli nimenä Baal'in, Adoniksen a Bakkhuksen suurille mysterioille, jotka jumalat kaikki olivat aurinko-jumalia ja joiden symboleina oli käärmeitä. Kabbalistit selittävät tulisten käärmeitten allegorian sanomalla, että se oli Levin sukukunnalle annettu nimi, sanalla sanoen kaikille levitoille, ja että Mooses oli sodalesten [3]) päämies. (1: 555).

---

[1]) 1 Moos. 49: 17, 18 ja 5, 6. (Viimeinen lause engl. käännöksen mukaan. Suom. tekstissä alleviivatut sanat kuuluvat „neuvoonsa" ja „seurakuntaansa" — Suom.)

[2]) Dunlap, johdannossa teokseensa *Sod, the Mysteries of Adoni* (XI) selittää sanan „Sod" olevan *arcanum*, uskonnollinen mysterio, nojautuen Schindlerin *Penteglottin*, 1201. „Herran salaisuus on niillä, jotka häntä pelkäävät", sanoo Psalmi 25 v. 14. Tämä on kristittyjen väärin kääntämä, sillä sen tulisi kuulua: „Sod Ihoh (Ihoh'in mysteriot eli salaisuudet) ovat *niitä varten, jotka häntä pelkäävät*". „Al (El) on pelottava Kedeshimin (pappien, pyhien, vihittyjen) suuressa Sodissa" — sanotaan Ps. 89: 8 *(ibid)*. Kedeshim'it olivat hyvin kaukana pyhyydestä. Kts. lukua „kaikkein pyhimmästä" tämän Osan toisessa kirjassa.

[3]) „Pappis-kollegiojen jäseniä kutsuttiin sodaleiksi", sanoo Freundin latin. sanakirja (IV: 448). „Sodalikuntia oli järjestetty Suuren Äidin Idaealaisissa mysterioissa", kirjottaa Cicero teoksessaan *De Senectute*" (Dunlap, *ibid.* p. 12).

Mysterioista on löydettävä „lohikäärmeen tappajien" alkuperäinen merkitys ja jälempänä on tätä kysymystä täydellisesti käsitelty.

Johtopäätöksenä seuraa, että jos Mooses oli mysterioitten päämies, oli hän niissä vihkijä eli hierofantti; ja toiseksi jos samalla kertaa profetat jylisyttivät tuomioitaan Israelin kansan „kauhistuksia" vastaan, täytyi olla olemassa kaksi koulukuntaa. „Tuliset käärmeet" oli siis yksinkertaisesti pappiskastin levitoille annettu nimitys, senjälkeen kun ne olivat eronneet Hyvästä Laista, Mooseksen perintä-opetuksista, ja yleensä sillä nimellä kutsuttiin kaikkia mustan tai'an seuraajia. Jesaia puhuu „luopuvaisista lapsista", joiden täytyy viedä rikkautensa niihin maihin, mistä *„tuliset kyykäärmeet* ja lentäväiset käärmeet" (30: 6) tulevat, eli Kaldeaan ja Egyptiin, joiden vihityt hänen päivinään (700 e. Kr.) jo olivat sangen turmeltuneet. Niillä sanoilla hän siis tarkotti noiden maiden velhoja. [1]) Mutta nämä ovat tarkoin erotettavat „tulisista viisauden lohikäärmeistä" ja „tulisumun pojista".

Suuressa mysterioitten kirjassa lausutaan:

Seitsemän Herraa loi seitsemän ihmistä; kolme Herraa (Dhjaan Tshoohania eli Pitriä) oli pyhiä ja hyviä, neljä oli vähemmän taivaallisia ja intohimon täyttämiä , . . Isien Tshaajat (haamut) olivat sellaisia kuin he itse

Tämä selittää ihmisluonnon eroavaisuuksia, sillä se jakautuu seitsemään hyvän ja pahan asteeseen. Oli seitsemän majaa valmiina monaadien asuttaviksi seitsemässä erilaisessa karmallisessa olotilassa. Kommentariot selittävät tämän nojalla, miksi paha niin helposti pääsi levenemään, heti siitä asti kuin inhimilliset muodot tulivat todellisiksi ihmisiksi. Muutamat muinaisaikaiset filosofit kuitenkin ihmisen syntykertomuksissa jättivät lukematta seitsemän ja mainitsivat ainoastaan neljä. Niinpä Meksikon paikallinen luomiskertomus puhuu „neljästä *hyvästä* ihmisestä", joita kuvataan ihmiskunnan neljäksi todelliseksi esi-isäksi, „jotka eivät olleet jumalien siittämiä eivätkä naisesta syntyneitä", vaan joiden luominen oli Luomisvoimien tekemä ihme ja jotka tehtiin vasta sitten kun *„kolme yritystä ihmisten valmistamiseksi oli epäonnistunut"*. Egyptiläisillä oli jumaluusopissaan ainoastaan „neljä Jumalan poikaa" — vaikka kyllä *Poimanderissa* luetaan *seitsemän* — sillä näin he tahtoivat välttää mainitsemastakaan ihmisen pahaa luontoa. Mutta kun Set oltuaan jumala vaipui alas Set-Tyfoniksi, alettiin häntä kutsua „seitsemänneksi pojaksi", josta varmaankin syntyi se usko, että „seitsemännen pojan seitsemäs poika" on aina luonnostaan synnynnäinen taikuri — vaikka alussa sillä tarkotettiin ainoastaan *velhoa*. Apap'in, pahaa edus-

---

[1]) Baalin pappeja, jotka juoksivat tulien yli. Mutta tämä oli heprealainen paikallisnimitys. Saraf merkitsee „tulista eli liekehtivää myrkkyä".

tavan käärmeen, tappaa Aker, Set'in käärme;[1]) sentähden Set-Tyfon ei saattanut olla tuo paha. *Kuolleitten Kirjassa* käsketään, että 163 luku on luettava „kaksijalkaisen käärmeen läsnäollessa", joka merkitsee korkeata vihittyä, hierofanttia, sillä sitä ilmaisevat kiekko ja oinaan sarvet,[2]) jotka koristavat hänen „käärmeen" päätään sanotun luvun otsikon hieroglyfeissä. „Käärmeen" yläpuolelle kuvattiin Ammonin,[3]) salatun „mysterio-jumalan" kaksi mystillistä silmää.

Ylläolevat kohdat tukevat meidän väitettämme ja näyttävät, mitä sana „käärme" todella tarkotti muinaisaikana.

Mitä taas tulee Nagaleihin ja Nargaleihin, niin mistä johtuu intialaisten Naagojen ja amerikkalaisten Nagal-nimien välinen yhtäläisyys?

Nargal oli kaldealaisten ja assyrialaisten maagien (Rab-Mag) päämies ja Nagal oli meksikkolaisten indiaanien pää-taikuri. Molemmat ovat saaneet nimityksensä assyrialaisten jumalasta Nergal-Serezeristä, ja hindulaisten Naagoista. Kumpaisillakin on samat kyvyt ja ovat varustettuina saattavalla daimonilla, jonka kanssa ne täydellisesti yhtäläistyvät. Kaldealainen ja assyrialainen Nargal piti daimoninsa temppelin sisäpuolella jonkun pyhänä pidetyn eläimen muodossa; intialainen Nagal pitää oman jumalansa missä vain voi — läheisessä järvessä tai metsässä tai talossa, jonkun kotieläimen muodossa.[4])

Tällaista yhtäläisyyttä ei voi lukea *sattuman* ansioksi. Uusi maailma avautuu tässä ja me huomaamme, että meidän neljänteen rotuun kuuluville esiesille se jo oli vanha; että Ardshunan, Krishnan kumppanin ja opetuslapsen, sanotaan laskeutuneen Paataalaan, „maan vastaiselle puolelle", ja siellä naineen Uluupiin,[5]) erään Naagan eli oikeammin Naagiin, Naagojen kuninkaan, Kauravjan tyttären.[6])

---

[1]) *Kuolleitten Kirja*, luku 39.

[2]) Samat oinaan sarvet löytyvät Mooseksen pään kuvissa, eräissä vanhoissa mitaleissa, mitkä tämän kirjottaja näki Palestinassa ja mitkä vieläkin ovat hänen hallussaan. Nuo sarvet muodostavat osan sen Mooseksen-patsaan loistavasta sädekehästä, minkä Mikael Angelo on tehnyt Roomaan. Siinä vain sarvet ovat pystyssä eikä alas korvien luo taivutetut, mutta joka tapauksessa vertauskuva on sama. Siitä johtuu vaskikäärme.

[3]) Mutta kts. Harriksen *Magic Papyrus* N:o V, ja oinaksen päällä varustettua Ammonia, joka muodostaa ihmisiä savenvalajan pyörällä.

[4]) Brasseur de Bourbourg, *Mexique*, pp. 135 ja 574.

[5]) Uluupii (Uluupl) kaikuu aivan atlantilaiselta. Niinkuin Atlantis se ei ole kreikkalainen eikä sanskritinkielinen nimi vaan muistuttaa meksikkolaisia nimiä.

[6]) *Mahaabbaarata*, Aadi Parva, shlookat 7788, 7789. *Bhagavata Puraana* (IX, XX, 31), niinkuin kommentatori Shriidhara selittää, tekee Uluupiista Manipuuran kuninkaan tyttären (kts. *Vishnu Puraana*, Wilson, IV, 160). Mutta panditi Dajaanand Sarasvatii-vainaja, joka varmasti tällaisissa kysymyksissä oli suurin sanskritinkielen ja *Puraanoitten* auktoriteti Intiassa, omakohtaisesti vahvisti, että Uluupii oli Naagojen kuninkaan tytär Paataalassa eli Amerikassa 5000 vuotta sitten ja että Naagat olivat Vihittyjä.

Ja nyt voi toivoa, että käärme-symbolin täydellinen merkitys on todistettu. Se ei ole pahan, kaikkein vähimmän paholaisen vertauskuva vaan on todella ΣΕΜΕΣ ΕΙΛΑΜ ΑΒΡΑΣΑΞ. „Ikuinen Aurinko Abrasaks", kaikkien kabbalistien Henkinen Keskusaurinko, jota muutamissa piirroksissa kuvaa Tiferethin kehä.

Ja tässä kohden me taas voimme toistaa aikaisemmasta kirjastamme ja ryhtyä laajempiin selityksiin.

Tästä mittaamattoman Syvyyden (Bythos, Aditi, Shekinah, Tutkimattoman Verho) piiristä lähtee spiraalien muodostama Ympyrä. Tämä on Tifereth, joka symbolismin kielellä merkitsee suurta kehää, joka on pienemmistä kokoonpantu. Sen sisällä kiemuroituneena seuratakseen spiraalikiertiöitä, lepää käärme — viisauden ja ikuisuuden kuva — kaksinainen miesnaisellinen. Kehä edustaa Ennoiaa, Jumalälyä (voimaa, joka ei luo, mutta jonka täytyy itseensä sulattaa), ja Käärme edustaa Agathodaimonia, Ofista, Valon *varjoa*, (joka on ei-ikuinen ja kuitenkin suurin Jumalallinen Valo meidän tasollamme). Molemmat olivat ofitien Logoksia eli Ykseys Logoksena, joka ilmentyi kaksinaisena prinsippinä, hyvänä ja pahana.[1])

Jos se olisi vain Valo, toimeton ja ehdoton, ei ihmisjärki voisi sitä käsittää eikä edes tajuta. Varjo on se, joka sallii Valon ilmentyä ja suo sille ulkokohtaisen todellisuuden. Sentähden varjo ei ole paha vaan on välttämätön ja poistamaton lisäys, joka täydentää valon eli hyvän; se on valon *luoja* maan päällä.

Gnostikkojen mielipiteen mukaan nämä kaksi perustetta ovat muuttumaton valo ja varjo; hyvä ja paha ovat olennaisesti yhtä ja ovat olleet olemassa kautta kaiken ikuisuuden kuten ne aina tulevat olemaan olemassa, niinkauankuin on olemassa ilmenneitä maailmoita.

Tämä symboli selittää, miksi tuo lahko palveli käärmettä Vapahtajana, käärmettä, joka oli kääriytynyt sakramenttileivän tahi Taun ympärille (viimemainittu sukupuolinen symboli). Ykseytenä Ennoia ja Ofis ovat Logos. Erotettuna toinen on henkisen elämän puu, toinen hyvän ja pahan tiedon puu. Sentähden me tapaamme Ofiksen yllyttämässä ensimäistä ihmisparia — Ilda-baothin aineellista tuotetta, joka oli saanut henkisen perusteensa Sofia-Akhamothilta — syömään kiellettyä hedelmää, vaikka Ofis edustaa jumalviisautta.

Käärme, hyvän ja pahan tiedon puu ja elämän puu ovat kaikki Intian maaperästä siirrettyjä vertauskuvia. Arasa-maram'ia(?), hindulaisten pyhää banjan-puuta — jota kunnioitetaan, koska Vishnu eräässä ruumistuksessaan asettui lepoon sen mahtavan varjon alle ja siellä opetti inhimillistä viisausoppia ja tieteitä — kutsutaan tiedon puuksi ja elämän puuksi. Tämän metsien kuninkaan suojelevan lehvästön alla Gurut jakavat oppilailleen ensimäisiä opetuksia kuolemattomuudesta ja vihkivät heidät elämän ja kuoleman mysterioihin. Pappiskollegion Java-Aleim'ien sanotaan, kaldealaisen traditsionin mukaan, opettaneen ihmisten poikia tulemaan sellaisiksi kuin yksi heistä. Tähän päivään asti Foh-tshou,[2]) joka elää Foh-Maeyussa eli Buddhan temppelissä Kouin-Long-Sang'in suuren vuoriston huipulla,[3]) saa aikaan suurimmat uskonnolliset ih-

[1]) *Isis Unveiled*, II, 293.

[2]) Foh-tshou kiinankielessä merkitsee kirjaimellisesti Buddhan herraa eli Buddhan — Foh'n — oppien opettajaa.

[3]) Tämä vuoristo sijaitsee Kiinan lounaisosassa, miltei Kiinan ja Tibetin välissä.

meensä erään puun alla, jota kiinankielellä kutsutaan nimellä Sung-Ming-Shu eli tiedon puu ja elämän puu, sillä tietämättömyys on kuolemaa ja tieto yksin suo kuolemattomuuden. Tämä ihmeellinen esitys tapahtuu kerran joka kolmas vuosi, jolloin suunnaton joukko kiinalaisia buddhanuskoisia pyhiinvaeltajina saapuu tuolle pyhälle paikalle.[1])

Nyt saattaa tulla käsitettäväksi, miksi varhaisimpia vihittyjä ja adepteja eli „viisaita miehiä", joiden väitetään saaneen vihkimyksensä luonnon mysterioihin itse Kaikkeudensielulta, korkeimpien enkelien edustamana, kutsuttiin „viisauden käärmeiksi" ja „lohikäärmeiksi"; ja myöskin, miksi ensimäinen ruumiillisesti täydellinen ihmispari — tultuaan vihityksi ihmisluomisen mysterioon Ofiksen, ilmenneen ja miesnaisellisen Logoksen kautta, syömällä tiedon hedelmää — vähitellen alkoi aineellistuneen jälkimaailman mielessä tulla syytetyksi siitä, että se muka oli *langennut syntiin*, ollut tottelematta „Herraa Jumalaa" ja antanut käärmeen itseään vietellä.

Ani vähän ovat ensimäiset kristityt — jotka juutalaisilta ryöstivät näiden raamatun — ymmärtäneet 1 Moos. kirjan neljää ensimäistä lukua niiden esoterisessa merkityksessä, kun eivät ole oivaltaneet, että ei edes mitään synnin aikomusta ollut tuossa tottelemattomuudessa vaan vieläpä „käärme" oli todellisuudessa „Herra Jumala" itse, joka Ofiksena, Logoksena eli jumalallisen luovan viisauden haltiana opetti ihmiskuntaa vuorostaan tulemaan luojiksi.[2]) He eivät milloinkaan ole arvanneet että risti on kehittynyt pusta ja käärmeestä ja sitä tietä tullut *ihmiskunnan vapahdukseksi.* Tämän mukaan risti tulisi olemaan Luovan Syyn ensimäinen perussymboli, joka soveltuu geometriaan, lukuihin, tähtitieteeseen, mittoihin ja eläinten lisäytymiseen. *Kabbalan* mukaan *kirous tuli ihmisen yli naisen muodostumisen kerralla.*[3]) *Ympyrä erosi halkaisijastaan.*

Sen perästä kuin kaksoisprinsippi oli asunut yhdessä, s. o. miesnaisellisen tilan jälkeen tapahtui kaksinaisen perusteen erkautuminen, ilmentäen kaksi vastakohtaa, joiden määränä oli aina tämän jälkeen etsiä yhdistymistä alkuperäiseen *ykseys*-tilaan. Kirous oli siinä, että luonto, joka yllytti tuohon etsintään, ei antanut toivottua tulosta vaan loi uuden olennon, joka oli erilainen

---

[1]) *Ibid.* pp. 293, 294.

[2]) Lukija muistuttakoon mieleensä, että *Zoharissa* ja kaikissakin kabbalistisissa teoksissa väitetään: „Metatron yhtyi Shekinaan". Mutta Shekina Ain Suf'in verhona (armona) edusti Logosta ja on juuri tuo tiedon puu. Shamaël sitävastoin — Logoksen tumma *olemuspuoli* — asuu ainoastaan puun kaarnassa ja omistaa yksistään tiedon *pahasta.* Lacour, joka lankeemuksen kertomuksessa (1 Moos. 3 luku) näki erään egyptiläisten vihkimyksiin kuuluvan kohtauksen, sanoo: „Ennustuksen puu eli hyvän ja pahantiedon puu . . . on Tzyfonin, epäilyksen haltian, tiede (Tzyfon tulee sanoista *tzy* opettaa ja *fon*, epäillä). Tzyfon on yksi Aleimeista, me tapaamme hänet kohta Nach'in kiusaajan nimellä" (*Les Aeloim*, vol. II, p. 218). Vertauskuvaston tutkijat tuntevat hänet nykyään Jehovan nimellä.

[3]) Tämä on kaikkien kirkkoisien omaksuma mielipide, mutta se ei ole todellinen esoterinen oppi. *Kirous* ei alkanut miehen tai naisen muodostuessa, sillä heidän eroamisensa oli luonnollinen seuraus kehityksestä, vaan alkoi *lain rikkomisesta.*

kuin tuo toivottu yhtyminen eli ykseys. Sen kautta luonnollinen kaipuu menetetyn tilan jälleen löytämiseen tuli petetyksi ja tulee yhä edelleen petetyksi. Tämän jatkuvan kirouksen, Tantalon kidutusprosessin kautta luonto elää.[1])

Allegoria, joka kertoo Adamin karkottamisesta elämän puun luota, merkitsee esoterisesti, että äsken sukupuoliin erottautunut rotu käytti väärin elämän mysteriota ja alensi sen eläimellisyyteen ja petomaisuuteen. Sillä niinkuin *Zohar* osottaa, Matronethah — Shekinah, Metatronin puoliso vertaukuvallisesti — „on tie suuren elämän-puun, tuon mahtavan puun luo" ja Shekinah on jumalallinen armo. Niinkuin selitetään, tämä puu ulottuu taivaan laaksoon ja on kätketty kolmen vuoren väliin (ihmisen pääperusteiden ylempään kolminaisuuteen). Näiltä kolmelta vuorelta puu nousee ylöspäin (adeptin tieto pyrkii taivasta kohti) ja sitten laskeutuu alas (adeptin minään maanpäälle). Tämä puu paljastuu päivisaikaan ja kätkeytyy yön ajaksi, s. o. paljastuu valistuneelle järjelle ja kätkeytyy tietämättömyydeltä, joka on yötä.[2]) Niinkuin kommentario sanoo:

Hyvän ja Pahan Tiedon Puu kasvaa Elämän Puun juurista.

Mutta sitten myöskin, niinkuin *The Source of Measures* kirjan tekijä kirjoittaa:

Kabbalassa huomautetaan selvästi, että „elämän puu" oli silmukkaristi sukupuolisessa merkityksessään ja että „tiedon puu" oli sukupuolten ero ja niiden tuleminen taas yhteen täyttämään kohtalon määräämää ehtoa. Tämän esittämiseksi luvuissa, on Otz (עץ) eli puu sanan muodostavien kirjainten arvo 7 ja 9, joista seitsemän on pyhä naisellinen luku ja yhdeksän sukupuolisen eli miehisen voiman luku. Tämä hakaristi on egyptiläisen *nais-miehen*, Isis-Osiriksen, symboli. Se on ituperuste kaikissa muodoissa ja perustuu alku-ilmennykseen, joka soveltuu kaikkiin suuntiin ja kaikissa merkityksissä.

Tämä on länsimaisten salatieteilijöitten kabbalistinen näkökanta ja se eroaa itämaalaisten eli arjalaisten filosofisemmista käsityksistä tässä asiassa.[3]) Sukupuolten ero kuului luonnon ohjelmaan ja luonnolliseen kehityksen, ja luomiskyky sekä miehessä että naisessa oli jumalviisauden lahjaa. Näitten traditsionien totuuteen koko muinaisaika on uskonut, ylimyksellisestä filosofista aina halvimpaan henkisesti vähänkin heränneeseen rahvaalaiseen asti. Ja esitystä jatkaessamme saatamme menestyksellä näyttää, että tällaisten tarujen *suhteellinen* totuus, jollei ehdoton tarkkuus — minkä sellaiset älyn jättiläiset kuin Solon, Pythagoras ja Plaaton y. m. ovat vahvistaneet — alkaa vähitellen valjeta useallekin nykyaikaiselle tiedemiehelle. Hän hämmästyy, hän seisoo ällistyneenä niitten todistus-

---

[1]) Sen kautta *inhimillinen* luonto elää; ei siis edes eläin vaan se harhaan-johdettu, aistillinen ja paheellinen luonto, jonka *ihmiset* loivat eikä Luonto. Kats. lukua „Risti ja Ympyrä".

[2]) Kts. *Zohar*, I, 172 a ja b.

[3]) Vrt. lukua „Seitsenluvun mysteriot" tässä teoksemme osassa.

ten edessä, joita joka päivä känelle kasautuu; hän tuntee, ettei ole mitään keinoa noiden monien hänen edessään olevien historiallisten problemien ratkaisemiseksi, jollei hän ala hyväksyä muinaisaikaisia perintätietoja. Sentähden, kun sanomme ehdottomasti uskovamme muinaisiin aikakirjoihin ja *yleismaailmallisiin* taruihin, tarvitsee meidän tuskin silti seista syyllisinä puolueettoman tarkastajan edessä, sillä muutkin ja paljon oppineemmat kirjottajat, vieläpä niiden joukossa sellaiset, jotka kuuluvat uudenaikaiseen tieteelliseen oppisuuntaan, nähtävästi uskovat paljoon sellaiseen, mihin salatieteilijät uskovat — esim. „lohikäärmeisiin" eikä ainoastaan vertauskuvallisesti vaan että niitä todella on joskus ollut olemassa.

Olisi todellakin ollut rohkea teko, jos joku n. 30 vuotta sitten olisi uskaltanut tarjota yleisölle kokoelmaa kertomuksista, joita tavallisesti oli pidetty tarunomaisina, ja vaatinut niille suoranaisten todellisuuksien arvoa, eli jos hän olisi puolustanut kauvan jo sepityksenä pidettyjä tarinoita oikeina tosiasioina, tai sanonut, että lastenkamarin sadut monessa tapauksessa ovat olleet enemmän tai vähemmän turmeltuneita kuvauksia todellisista olennoista ja tapahtumista. Nykyään tämä ei enää ole varsin niin uskallettua. [1])

Näin alkaa esipuhe äskettäin (1886) ilmestyneeseen hyvin mieltäkiinnittävään teokseen nimellä *Mythical Monsters*, jonka tekijä on Charles Gould. Hän rohkeasti sanoo uskovansa useampiin näistä hirviöistä. Hän arvelee että:

Monet n. k. tarunomaisista eläimistä, jotka pitkinä aikoina ja kaikissa kansoissa ovat olleet tarujen ja sepitysten kiitollisena aiheena, saavat oikeutetun paikkansa tavallisen yksinkertaisen luonnontieteen piirissä, ja niitä voidaan pitää, ei tuotteliaan mielikuvituksen luomina vaan olentoina, jotka todella kerran ovat olleet olemassa ja joista valitettavasti ainoastaan vaillinaisia ja epätarkkoja kuvauksia on soljunut meidän aikoihimme asti, arvattavasti paljonkin taittuneina, heijastuessaan aikojen sumun läpi . . . perintäkertomuksia eläimistä, *jotka kerran olivat yhdenaikuisia ihmisen kanssa ja joista muutamat ovat niin eriskummaisia ja kauhistuttavia, että ensi näkemältä tuntuvat olevan mahdottomia* . . .

Minun kannaltani useimmat näistä olennoista eivät ole kuvitelmia vaan järjenomaiseen tutkimukseen kuuluvia. Lohikäärme niinmuodoin ei olisi arjalaisen mielikuvituksessa kehitetty luomus, hänen katsellessaan salaman välähdystä asumissaan luolissa, kuten muutamat tarujen tutkijat arvelevat, vaan on eläin, joka kerran eli ja laahusti eteenpäin raskain kiemuroin sekä ehkä lensi ilmassa . . .

Minulle yksisarvisten olemassaolokaan ei näytä mahdottomalta vaan itse asiassa todenmukaisemmalta kuin se teoria, joka pitää sen kuutarusta johtuneena. [2])

Omasta puolestani epäilen sitä tavanomaista menettelyä, että vanhat tarut johdetaan „ulkonaisen luonnon näkyväisten toimintojen mietiskelemisestä". Minusta tuntuu helpommalta arvella, että aika ja vanhuus on heikontanut näiden usein toistettujen kertomusten esitystä, kunnes niiden alkuperäistä muotoa on miltei mahdotonta saada selville, kuin jos pitäisi uskoa, että *sivistymät-*

---

[1]) Gouldin *Mythical Monsters*, p. 1.

[2]) *The Unicorn: a Mythological Investigation*, Robert Brown, junr. F. S. A. London, 1881.

tömät raakalaiset omistivat sellaisia mielikuvituksen ja runollisen kekseliäisyyden kykyjä, joita ei likimainkaan ole nykyajan paljon valistuneemmilla kansoilla. Helpompi on uskoa, että nuo ihmeelliset kertomukset jumalista ja puolijumalista, jättiläisistä ja kääpiöistä, lohikäärmeistä ja kaikenlaatuisista hirviöistä ovat *muodostelmia*, kuin uskoa niiden olevan pelkkiä *sepityksiä.*[1])

Sama geologinen tutkija näyttää, että:

Paleontologit ovat toinen toisensa jälkeen lukeneet ihmisen olemassaolon taaksepäin sellaisiin aikakausiin, joita eri tavalla arvioidaan *kolmestakymmenestä tuhannesta vuodesta yhteen miljonaan* — joina aikoina hän oli elänyt eläinten keralla, mitkä kauan sitten ovat sukupuuttoon hävinneet.[2])

Näitä eläimiä, „eriskummaisia ja kauhistuttavia", oli, muutamia esimerkkejä mainitaksemme: (1) Cidastes-suku joiden suuret luut ja nikamat osottavat niiden kasvaneen lähes 200 jalan pituisiksi. Jätteitä näistä hirviöistä, kymmenkunnan kappaletta, näki professori Marsh Coloradon Mauvaises Terres'in tasangoille sirotettuina. (2) *Titanosaurus Montanus*, joka kasvoi 50—60 jalan pituiseksi. (3) *Dinosaurukset* Kalliovuoriston jura-kerroksissa, jotka kooltaan olivat vielä jättiläismäisempiä. (4) *Atlantosaurus Immanis*, jonka sääri jo yksin on yli kuusi jalkaa pitkä ja joka siis varmaan oli yli sadan jalan pituinen. Mutta ei edes tässäkään ole rajamäärää saavutettu, sillä me kuulemme löydetyistä jäännöksistä, jotka ovat niin suunnatonta kokoa, että reisi jo on yli kahdentoista jalan pituinen.[3]) Sitten me luemme Himaalaja-vuoriston *Sivatherium'ista*, nelisarvisesta hirvestä, joka oli niin suuri kuin elefantti ja vielä korkeampikin; jättiläismäisestä *Megatheriumista*, hirvittävistä lentävistä liskoista, *Pterodactyleista*, joilla oli krokodilin leuat hanhen päässä j. n. e. *Kaikki nämä olivat samanaikuisia kuin ihminen, ja luultavasti ahdistivat ihmistä, niinkuin ihminen ahdisti niitä.* Ja silloin meidän käsketään uskoa, että senaikuinen ihminen muka ei ollut suurempi kuin nykyään. Onko mahdollista edes ajatellakaan, että ihminen, eläen luonnossa tällaisten hirvittävien olentojen ympäröimänä, olisi voinut säilyä elossa samalla kuin kaikki hänen vihollisensa ovat hävinneet, jollei hän itsekin ollut suunnaton jättiläinen? Kivikirveelläänkö hän pääsi voitolle *Sivatheriumista* tai lentävästä jättiläisliskosta? Pitäkäämme toki mielessämme, että ainakin yksi suuri tiedemies, de Quatrefages, ei näe mitään päteviä tieteellisiä syitä olevan estämässä, miksikä ei ihminen saattanut olla „samanaikuinen kuin varhaisimmat nisäkkäät ja ulottua *ajassa taaksepäin aina sekundääri-aikaan asti*".[4])

---

[1]) *Mythical Monsters*, pp. 2—4.
[2]) *Ibid.* p. 20.
[3]) *Ibid.* pp. 36, 37.
[4]) *The Human Species*, p. 52.

Hyvin konservativinen professori Jukes kirjottaa:

Näyttää siltä, että taruston lentävät lohikäärmeet todella olivat olemassa maailman entisinä aikoina.[1])

Ja tekijä jatkaa samaa ajatusta kysymällä:

Sisältääkö ihmisen kirjotettu historia koko hänen älyllisen olemassaolonsa kauden, vaikka tuo historia ulottuu vain yli muutaman tuhannen vuoden? Vai onko niissä pitkissä tarunomaisissa aikakausissa, jotka käsittävät satoja tuhansia vuosia ja jotka mainitaan Kaldean ja Kiinan vanhoissa aikatiedoissa, onko niissä ehkä utumaisia muistoja esihistoriallisesta ihmisestä? Ovatko ne ehkä perintätiedon tallettamia ja muutamien eloonjääneiden ihmisten kulettamia nykyisiin maihin muista maista, jotka Plaatonin tarunomaisen Atlantiksen lailla ovat voineet upota merien alle tai joutua jonkun suuren luonnonmullistuksen uhriksi, joka on hävittänyt ne kaikkine sivistyksineen?[2])

Muutamat harvat jälellä olevat suureläimet, kuten elefantit — nekin pienemmät kuin niiden esi-isät Mastodontit — ja virtahevoset ovat ainoat säilyneet jäännökset ja ovat häviämässä päivä päivältä yhä täydellisemmin. Mutta niidenkin tulevalla lajilla on ollut muutamia edeltäjiä ja ne ovat vähentyneet kooltaan sitä mukaa kuin ihmisetkin. Maltan luola-onkaloissa on näet löydetty jäännöksiä kääpiömäisestä elefantista, *Elephantus Falconeri*, ja äskeinen kirjailija väittää, että niiden yhteydessä oli myös jäännöksiä kääpiömäisistä virtahevosista, ja että edelliset olivat vain kaksi jalkaa kuusi tuumaa korkeat. On myöskin vielä olemassa *Hippopotamus (Chaeropsis) Liberiensis*,[3]) „jota Milne-Edwars kuvaa vähän yli kahden jalan korkuiseksi".[4])

Epäilijä voi hymyillä ja sanoa teoksemme olevan täynnä joutavuutta ja lasten satuja. Mutta näin tehdessään hän vain vahvistaa kiinalaisen filosofin Chuang'in viisautta, kun tämä lausuu:

Ne asiat, mitkä ihminen tuntee, eivät luvultaan ole verrattavissakaan niihin asioihin, mitkä ovat tuntemattomia.[5])

Siis he nauravat vain omalle tietämättömyydelleen.

---

[1]) *Manual of Geology*, p. 301,

[2]) *Ibid*, p. 17.

[3]) „Liberian virtahevonen". — Suom.

[4]) Gouldin *Mythical Monsters*, p. 16. Kst. myös *Recherches, etc. des Mammiféres*, plate I. Paris 1868—1874.

[5]) Esipuhe *Shan Hai King'iin* eli „Maan ja meren ihmeisiin",

„JUMALAN POJAT" JA „PYHÄ SAARI".

Se tarina, mikä *Isis Unveiled*[1]) kirjassa kerrottiin eräästä maapallon osasta, jota tiede nyt pitää ihmiskunnan kehtona — vaikka se oli vain yksi *seitsemästä* kehdosta maan päällä — kuuluu seuraavasti:

Perintäkertomus sanoo ja *Suuren Kirjan (Dzjanin Kirjan)* tiedot vahvistavat, että kauan ennen Ad-amin ja hänen tiedonhaluisen vaimonsa He-van aikoja siellä, minsä nyt löytyy vain suolajärviä ja autioita hedelmättömiä erämaita, oli laaja sisäjärvi, joka ulottui yli Keski-Aasian, ylpeän Himaalajan harjanteen ja sen läntisen jatkon pohjoispuolelle. Siinä oli saari, jolla verrattomaan kauneuteensa nähden ei ollut vertoja koko maailmassa, ja tässä asuivat omaa rotuamme aikaisemman ihmisrodun viimeiset jäännökset.

„Viimeiset jäännökset" tarkottaa „Tahdon ja Joogan poikia", jotka muutamien harvojen heimojen keralla jäivät jälkeen suuresta maanmullistuksesta. Sillä kolmas juurirotu, joka asui suurella Lemurian mantereella, kävi varsinaisten ja täydellisten ihmisrotujen — neljännen ja viidennen — edellä. Sentähden sanottiin *Isis Unveiledissä:*

Tuo rotu saattoi elää yhtä hyvin vedessä, ilmassa tai tulessa, sillä se kykeni rajattomasti hallitsemaan luonnon elementtejä. Nämä olivat „Jumalan poikia", ei niitä, jotka näkivä ihmisten tyttäret kauniiksi, vaan todellisia Elohimeja, vaikka itämaisessa salaopissa niillä on toinen nimi. Nämä olivat ne, jotka opettivat luonnon ihmeellisimmät salaisuudet ihmisille, ja paljastivat heille sanomattoman ja nykyään *kadonneen* „sanan".

„Saari" saman uskon mukaan on olemassa vielä tänä päivänä keitaana, jota ympäröi suuren Gobi erämaan pelottavat autiot lakeudet — joiden hietasärkkiä „ei ole kenenkään jalka astunut ihmismuistin aikoina".

Tuo sana, joka ei ole mikään sana, on matkustanut ympäri maapallon ja yhä viipyy kaukaisena kadonneena kaikuna muutamien etuoikeutettujen ihmisten sydämissä. Kaikkien pappiskollegiojen hierofantit tunsivat tämän saaren olemassaolon; mutta „sana" oli tunnettu ainoastaan Java Aleim'ille (toisella kielellä Mahaa Tshoohanille) eli kunkin kollegion päämiehelle ja siirtyi häneltä seuraajalleen vasta kuoleman hetkellä. Oli useita sellaisia kollegioita ja vanhat klassilliset kirjailijat puhuvat niistä.

Ei ollut mitään pääsyä tuohon kauniiseen saareen meren yli vaan maanalaisia käytäviä, joita ainoastaan päähenkilöt tunsivat, haarautui siitä kaikkiin suuntiin.[2])

---

[1]) Vol. I, pp. 589 ja seur.

[2]) On muinaistutkijoita, jotka James Fergussonin lailla kieltävät että yhdelläkään Intian muistomerkillä olisi kovinkaan kaukainen ikä. Teoksessaan *Illustrations of the Rock-Cut Temples of India* hän rohkenee lausua tuon hyvin merkillisen arvelun, että „Egypti oli lakannut olemasta (yhtenäinen) kansakunta, ennenkuin varhaisimmat Intian luolatemppelit kaivettiin". Sanalla sanoen hän ei tunnusta mitään luolatemppeleitä olleen ennen Ashookan hallitusaikaa, ja näyttää kiihkeästi tahtovan todistaa, että useimmat näistä kallioon hakatuista temppeleistä laadittiin sinä aika-

Perintätieto väittää ja muinaistutkimus hyväksyy sen tarun todenperäisyyden, että moni Intiassa nykyään kukoistava kaupunki on rakennettu useiden muiden kaupunkien päälle, niin että siten on kuusi- tai seitsenkerroksinen kaupunki maan alla. Delhi on yksi niitä, Allahabad toinen. Esimerkkejä tavataan samasta asiasta Europassakin, esim. Florens, joka on rakennettu useiden hävinneiden etruskilaisten ja muitten kaupunkien päälle. Miksikä siis Ellora, Elefanta, Karli ja Adshunta eivät voisi olla rakennettuja maanalaisten labyrinttien ja käytävien päälle, kuten väitetään? Tietysti me emme nyt tarkota niitä luolia, jotka jokainen europpalainen tuntee joko itse näkemällä tai kuulemalta, vaikka nekin ovat suunnattoman vanhoja (mutta senkin uudenaikainen arkeologia kieltää). Vaan me tarkotamme sitä tosiasiaa, jonka Intian vihityt brahmiinit ja varsinkin joogit tuntevat, nim. ettei koko maassa ole sitä luolatemppeliä, josta ei haarautuisi kaikkiin suuntiin maanalaisia käytäviä, ja että näillä maanalaisilla onkaloilla ja loppumattomilla käytävillä on vuorostaan *omat* luolansa ja toiset käytävänsä.

Kuka voi sanoa, eikö kadonnut Atlantis — joka myöskin mainitaan *Salaisessa Kirjassa*, vaikka taaskin toisella, pyhään kieleen kuuluvalla nimellä — ollut vielä olemassa noina aikoina?

me kysyimme. Se *oli olemassa* aivan varmasti, sillä se oli juuri lähenemässä suurimman loistonsa ja upeimman sivistyksensä päiviä silloin kun viimeinen Lemurian mantereista vajosi.

Tuo suuri kadonnut manner saattoi olla ehkä Aasian eteläpuolella, ulottuen Intiasta Tasmaniaan asti. [1]) Jos tämä otaksuma — jota nyt monet oppineet kirjailijat epäilevät ja suorastaan kieltävät, pitäen sitä Plaatonin leikinlaskuna — koskaan tulee todennetuksi, niin silloin tiedemiehet tulevat uskomaan, että kuvaus tuosta jumalten asumasta mantereesta ei ollut pelkkää satua. [2]) Ja he voivat silloin huomata, että Plaatonin varovaiset viittaukset ja se että hän panee kertomuksen Solonin ja egyptiläisten pappien suuhun, oli vain viisas keino ilmottaa totuus maailmalle ja samalla, älykkäästi yhdistämällä totuutta ja sepitystä, erottaa itsensä tuon kertomuksen yhteydestä, koska vihkimyksen asettamat velvollisuudet kielsivät häntä itseään sitä paljastamasta.

Jatkaaksemme traditsionia meidän on lisättävä, että hierofantien luokka jakautui kahteen eri osastoon, [3]) niihin, joita opettivat saaren „Jumalanpojat“ ja jotka vihittiin puhtaan ilmestyksen jumalalliseen oppiin; sekä toisiin, jotka olivat asuneet hukkuneessa Atlantiksessa — jos sitä

---

kautena, joka ulottuu tuon hurskaan buddhalaisen kuninkaan (Ashookan) ajasta aina Magadhan Andhra-hallitsijoiden kukistumiseen viidennen vuosisadan alkuun j. Kr. Me uskomme, että tällainen väitös on kerrassaan mielivaltainen. Myöhemmät tutkimukset tulevat näyttämään, että se on perätön ja erehdyttävä.

[1]) Amerikkaa, kun se keksittiin, kutsuivat muutamat sikäläiset heimot *Atlantaksi*.

[2]) Sittekun tämä kirjotettiin, on Donnellyn kirja *Atlantis* ilmestynyt ja pian sen maan olemassaolo on tullut tieteelliseksi tosiasiaksi.

[3]) Se on niin jaettuna vielä tänä päivänä, ja ne teosofit ja salatieteilijät, jotka jotakin omalla kustannuksellaan ovat oppineet Dugpalaisuuden salaisesta mutta kieltämättömästä mahdista, tietävät tämän liiankin hyvin.

niin on nimitettävä — ja jotka ollen toista rotua (*sukupuolisesti synnytettyjä*, mutta *jumalallisista* vanhemmista) syntyivät varustettuna näöllä, jolla he tajusivat kaikki salatut asiat riippumatta sekä etäisyydestä että aineellisista esteistä. Sanalla sanoen he olivat se neljäs ihmisrotu, joka mainitaan *Popol Vuh'issa*, jonka näkö oli rajaton ja jotka heti tiesivät kaikki asiat.

Toisin sanoen he olivat lemurialais-atlantilaisia, ensimäisiä, joilla oli hallitsijoinaan sarja Henki-kuninkaita; ei *Manes* eli „haamuja", niinkuin muutamat uskovat,[1]) vaan todellisia eläviä Deevoja eli puolijumalia eli enkeleitä, jotka olivat astuneet ruumiiseen hallitsemaan tätä rotua ja jotka puolestaan opettivat heille tieteitä ja taiteita. Vaan koska nämä Dhjaanit olivat Ruupa eli aineellisia henkiä, eivät ne aina olleet hyviä. Niinpä heidän kuninkaansa Thevetat kuului pahojen joukkoon ja tämän kuningas-demoonin huonon vaikutuksen alaisena tuli Atlantiksen rotu pahojen „velhojen" kansakunnaksi.

Tämän johdosta julistettiin sota, jonka kulku olisi liian pitkä tässä kuvattavaksi. Sen pääkohdat tavataan Kainin jättiläisrodun turmeltuneissa allegorioissa ja kertomuksissa Noakista ja hänen vanhurskaasta perheestään. Tuo taistelu sai loppunsa Atlantiksen upotessa mereen, jonka kuvauksia ovat babylonilaiset ja Mooseksen vedenpaisumuskertomukset. Jättiläiset ja velhot „ja kaikki liha hukkui . . . ja kaikki ihmiset". Kaikki paitsi Xisuthrus ja Noak, jotka olennaisesti ovat samat kuin Thlinkithiläisten suuri isä,[2]) jonka myöskin sanotaan päässeen pakoon suuressa veneessä niinkuin hindulaisten Noak — Vaivasvata.

Jos me ensinkään uskomme perintäkertomukseen, on meidän vielä uskottava siihen kertomukseen, että kun saaren hierofantien jälkeläiset ja atlantilaisen Noakin perilliset menivät keskenään avioon, syntyi niistä sekarotu sekä pahoja että vanhurskaita. Toisaalta on maailmalla Enokit, Moosekset, erilaiset Buddhat, lukuisat „Vapahtajat" ja suuret hierofantit; toisaalta „*luonnonomaiset* taikurit", jotka ovat vailla oikean henkisen valistuksen pidättävää voimaa . . . ja käyttävät lahjojansa pahaan tarkotukseen.

Me voimme tähän lisätä vielä muutamien muistiinpanojen ja traditsionien todistukset. Kirjassaan *L'Histoire des Vierges: les Peuples et les Continents Disparus* sanoo Louis Jacolliot:

* Muuan Intian kaikkein vanhimpia taruja, joka on temppeleissä säilynyt suullisen ja kirjallisen traditsionin kautta, kertoo, että useita satoja tuhansia vuosia sitten oli olemassa Tyynessä Valtameressä suunnaton manner, jonka maanpinnan mullistus tuhosi ja jonka osasia on etsittävä Madagaskarista, Ceylonista, Sumatrasta, Javasta, Borneosta ja Polynesian pääsaarilta.

Hindustanin ja Aasian ylätasangot olisivat tuon otaksuman mukaan noina kaukaisina menneinä aikoina olleet vain suuria saaria tuon keskusmantereen ympärillä . . . Brahmiinien mukaan tuo maa oli saavuttanut korkean sivistyksen, ja Hindustanin niemimaa, joka suureni vesien siirtymisestä suuren mullistuksen tapahtuessa, on vain jatkanut siellä syntyneiden alkuaikaisten traditsionien ketjua. Nämä traditsionit kutsuvat nimellä Rutas niitä kansoja, jotka asuivat tuossa suunnattomassa mantereessa päiväntasaajan molemmin puolin, ja heidän kielestään *on sanskrit johtunut*.

---

[1]) Kts. De Mirvillen *Pneumatologie: Des Esprits*, III, 57 ja seur.

[2]) Kts. Max Müller, *Chips*, I, 339 „Popol Vuh". Vrt. myös Holmberg, *Ethnographische Skizzen über die Völker des Russischen Amerika*, Helsingfors 1855.

Intialais-helleninen traditsioni, jonka on säilyttänyt älykkäin Intian tasangoilta siirtynyt kansallisuus, kertoo myös erään mantereen ja erään kansan olemassaolosta, joille se antaa nimet Atlantis ja atlantilaiset ja jotka se sijottaa Atlantin valtameren paikoille lauhkean vyöhykkeen pohjoisosaan.

Riippumatta tästä seikasta ei ole maantieteellisesti epäpätevätä uskoa noilla leveysasteilla olleen muinaisen mantereen, jonka jälkiä löytyy Atsorien, Kanarian saarten ja Kap Verdin saarten tulivuori-perässä. Kreikkalaiset, jotka eivät koskaan uskaltaneet kulkea Herkuleen patsaita [1]) edemmäksi, koska he niin pelkäsivät salaperäistä valtamerta, esiintyivät liian myöhään muinaisajalla, jotta Plaatonin säilyttämät kertomukset voisivat olla mitään muuta kuin kaikua intialaisesta legendasta Sitäpaitsi kun me luomme katseen pallokartalle ja näemme Malajan arkipelaagista Polynesiaan, Sundasalmesta Pääsiäis-saarelle asti levinneet monilukuiset saaret ja luodot, niin otaksumalla, että ennen nyt asuttuja mantereita on ollut edellisiä mantereita, on mahdotonta olla sijottamatta tälle paikalle tärkeintä mannermaata.

Muuan uskonoppi, joka on yleinen Malakassa ja Polynesiassa, s. o. Tyynen Valtameren kahdessa vastakkaisessa päässä, vakuuttaa, että „kaikki nämä saaret muodostivat kerran kaksi suunnatonta maata, jossa asui keltaisia ihmisiä ja mustia, aina sodassa toistensa kanssa; ja että jumalat väsyneinä niiden taisteluihin, käskivät Valtameren heitä rauhottaa, jolloin tämä nieli kitaansa molemmat mantereet ja senjälkeen on ollut mahdotonta saada häntä jättämään vankinsa takaisin. Ainoastaan vuorten korkeat huiput ja ylätasangot säästyivät tulvalta jumalien voimasta, jotka vasta liian myöhään huomasivat tekemänsä erehdyksen."

Mitä lieneekään perää näissä perintäkertomuksissa ja mikä lienee ollut se paikka, missä Roomaa, Kreikkaa, Egyptiä ja Intiaa vanhempi sivistys kehittyi, se on ainakin varma, että tämä sivistys oli olemassa ja tieteelle on hyvin tärkeätä etsiä selville sen jäljet, olkoot ne kuinkakin heikkoja ja haihtuvia. [2])

Tämä Tyynen meren saarilla löytyvä traditsioni tukee „Salaisen Opin aikatiedoista" toistettua kertomusta. Se sota, mikä mainitaan olleen keltaisten ja mustien ihmisten välillä, koskee taistelua „Jumalan poikien" ja „Jättiläisten poikien" eli Atlantiksen asukkaitten ja velhojen välillä.

Tekijän lopullinen johtopäätös, minkä hän tekee käytyään itse useimmissa Polynesian saarissa ja uhrattuaan vuosikausia tutkiakseen miltei kaikkien sen kansojen uskontoja, kieliä ja traditsioneja, kuuluu:

Siis Polynesian manner, joka hävisi lopullisissa maanpinnan mullistuksissa, nojautuu olemassaoloonsa nähden niin sitoviin todistuksiin, että ollaksemme johdonmukaisia, emme enää voi sitä epäillä.

Tämän mantereen kolme huippukohtaa, nim. Sandwich saaret, Uusi Seelanti ja Pääsiäissaari ovat viidestätoistasadasta kahdeksaantoista meripeninkulman etäisyydellä toisistaan, ja niiden välillä olevat saariryhmät, Fidshi-saaret, Samoa, Tonga, Futuna (Futuha?), Uvea (Ueha?), Markesas, Tahiti, Poumoutou (Pomatou?). Gambierit, ovat itse näistä päätekohdista 700:sta tai 800:sta tuhanteen meripeninkulman päässä.

Kaikki merenkulkijat ovat sitä mieltä, että pääte- ja keskiryhmät näistä saarista eivät koskaan olisi voineet olla kanssakäymisissä keskenään nykyisen maantieteellisen asemansa nojalla ja niihin riittämättömiin kulkuvälineisiin nähden, mitä heillä oli käytettävänään. On fyysillisesti mah-

---

[1]) = nykyistä Gibraltarin salmea. — Suom.

[2]) *Op. cit.* pp. 13—15.

dotonta kulkea yli niin suurten välimatkojen kanootissa . . . ja ilman kompassia, sekä matkustaa kuukausimääriä ilman ruokavaroja.

Toisaalta katsoen, Sandwich ja Fidshi saarten, Uuden Seelannin sekä keskiryhmien, Samoan, Tahitin y. m. alkuasukkaat *eivät olleet koskaan tunteneet toisiansa, eivät edes kuulleet toisistansa* ennen europpalaisten tuloa. *Ja kuitenkin kukin näistä kansoista väitti, että heidän saarensa oli kerran muodostanut osan suunnattomasta maa-alasta, joka ulottui länteen Aasiaan päin.* Ja kaikki, jos ne tuotiin yhteen, huomattiin puhuvan samanlaista kieltä, noudattavan samoja tapoja ja menoja, omistavan samoja uskonoppeja. Ja kaikki kysyttäessä: „Missä on heimonne syntymäkehto?" ainoaksi vastaukseksi *ojensivat kätensä laskevaa aurinkoa kohti.* [1])

Maantieteellisesti tämä kuvaus on hieman ristiriidassa salaisten aikakirjojen tietojen kanssa, mutta se näyttää tällaisten traditsionien olemassaolon, eikä muuta ole tässä tarpeenkaan. Sillä niinkuin ei ole savua ilman tulta, niin täytyy jonkun traditsionin perustua ainakin likimääräiseen totuuteen.

Toisessa kohdassa tulee näytettäväksi, että uudenaikainen tiede täysin vahvistaa ylläolevan ja muut Salaisen Opin perintäkertomukset kahdesta kadonneesta mantereesta. Esim. Pääsiäissaaren jäännökset ovat mitä hämmästyttävimpiä ja kaunopuheisimpia muistomerkkejä alkuaikaisista jättiläisistä. Ne ovat yhtä suuria kuin salaperäisiä, ja tarvitsee vain tutkia vielä särkymättömien suunnattomien kuvapatsaiden päitä huomatakseen heti ensi silmäyksellä piirteitä sellaisesta tyypistä ja luonteesta, mikä sanotaan olleen neljännen rodun jättiläisillä. Ne näyttävät olevan samaa mallia, vaikka piirteiltään erilaisia — ilmeisesti aistillinen ihmistyyppi, jollaisia atlantilaisten (Daitjojen ja „atalantilaisten"), sanotaan olleen hindulaisten esoteristen kirjojen mukaan. Verratkaa näitä muutamiin muihin suunnattomiin patsaisiin, jotka tavataan Keski-Aasiassa — esim. lähellä Bamiania — joiden perintätieto sanoo olevan kuvia *edellisiin* Manvantararoihin kuuluneista Buddhoista. Nämä ovat niitä Buddhoja ja sankareita, jotka mainitaan buddhalaisissa ja hindulaisissa teoksissa, satumaisen suurina ihmisinä, [2]) tavallisesti pahojen lihallisten veljiensä hyviä ja pyhiä veljeksiä, kuten Raavana, Lankaan jättiläis-kuningas, oli Kumbhakarnan veli. Kaikki ne polveutuivat jumalista Rishien kautta ja siis niinkuin „Titani ja hänen suunnatón sukukuntansa" olivat kaikki „taivaan esikoisia". Vaikka nämä „Buddhat" usein ovat pilattuja suurten alasriippuvien vertauskuvallisten korviensa kautta, ilmaisevat ne hyvin kuvaavan eron, minkä heti ensi näkemällä huomaa, Pääsiäissaaren patsaitten kasvojenilmeestä. Ne saattavat olla samaa rotua, mutta edelliset ovat „Jumalan poikia", jälkimäiset mahtavien velhojen laumaa. Kaikki nämä ovat kuitenkin jälleensyntymiä ja ottamatta huomioon kansanomaisen sepityksen välttämättömiä

[1]) *Ibid.* p. 308.

[2]) Bamianin patsaita muistuttaa eräs Buddhankuva, 200 jalkaa korkea, mitä löydettiin lähellä erästä dshainilaista siirtokuntaa Etelä-Intiassa ja näyttää olevan ainoa, mikä enää on jälellä.

liiotteluja, ovat ne *historiallisia olentoja.* [1]) Milloin he elivät? Kuinka kauan sitten elivät nuo kaksi rotua, kolmas ja neljäs; ja kuinka kauan myöhemmin alkoivat viidennen rodun eri heimot taistelunsa, sodan hyvän ja pahan välillä? Orientalistit vakuuttavat meille, että *Puraanoissa* ja muissa hindulaisissa kirjoissa on ajanlasku toivottomasti sekotettu ja samalla mielettömästi liioteltu. Me olemme aivan valmiita myöntämään tämän syytöksen. Mutta jos arjalaiset kirjottajat toisinaan ovat sallineet aikatieteensä heilurin ponnahtaa liian kauas yhteen suuntaan, tosiasioiden laillisen rajan taakse, niin kuitenkin kun tuota poikkeusta verrataan orientalistien poikkeukseen vastakkaista suuntaa, tullaan huomaamaan, että kohtuus on brahmiinien puolella. Kaiken lopuksi nähdään, että panditi on ollut todenmukaisempi ja asianlaitaa lähempänä kuin länsimainen sanskritisti. Sanskritistin typisteleminen — vaikkapa todistettaisiin sen tapahtuneen jonkun persoonallisen lempiteorian hyväksi — on länsimaisen yleisen mielipiteen mukaan vain „*varovaista* tosiasioiden tunnustamista" mutta panditia kirjotetussa sanassa karkeasti leimataan „*valehtelijaksi*". Varmasti se ei ole riittävä syy, miksi jokainen olisi pakotettu katsomaan asioita samassa valossa. Puolueeton tarkastaja voi toisin arvioida. Hän joko kutsuu molempia epäluotettaviksi historian tutkijoiksi tai antaa kummallekin oikeutusta heidän omalta kannaltaan ja sanoo: hindulaiset arjalaiset kirjottivat vihityitään varten, jotka lukivat totuuden rivien välistä; ei joukkoja varten. Jos he *tahallisesti* sekottivat tapahtumia ja aikamääriä, niin ei ollut heidän tarkotuksensa ketään sillä pettää vaan he tahtoivat ainoastaan turvata tietoansa muukalaisen uteliaiita silmiltä. Mutta ken osaa lukea *sukupolvia* Manujen mukaan ja seurata *niitä ruumistusten sarjoja,* joita muutamista sankareista [2]) on *Puraanoissa* mainittu, hänelle käy merkitys ja aikajärjestys hyvin selväksi. Länsimaiselle orientalistille taas on suotava anteeksi sen vuoksi että hän kieltämättä on aivan tietämätön muinaisen esoterismin käyttämistä menetelmistä.

---

[1]) Wilson'kin tunnustaa, että Raama ja Raavana olivat henkilöitä, jotka perustuvat historiallisiin tosiasioihin. „Etelä-Intian traditsionit yhtäpitävästi lukevat sivistyksensä alun . . . ja sivistyneitten hindulaisten (viidennen rodun) asettumisen maahan siitä, jolloin Raama voitti Lankaan" (*Vishnu Puraana,* III, 318) — siitä, jolloin „Jumalan pojat" voittivat atlantilaiset noidat, sanoo *todellinen* traditsioni.

[2]) Niinpä ottaaksemme yhden esimerkin, meille näytetään yksi sankari ensin syntyneenä Daitjojen „jumalattomana mutta mahtavana hallitsijana" (Purusha), nimellä Hiranjakashipu, jonka Avataara Nara-sinha (Mies-leijona) tappoi. Sitten hän syntyi Raavanana, Lankaan jättiläiskuninkaana ja Raama hänet tappoi; tämän jälkeen hän syntyi Shishupaalana, Radsharshi (Rishikuninkaan) Damaghooshan poikana, jolloin hänet taas tappoi Krishna, Vishnun viimeinen ruumistuma. Tämä Vishnun (Hengen) rinnakkainen kehitys Daitjan kanssa ihmisenä voi tuntua merkityksettömältä mutta siitä saadaan avain sekä Raaman että Krishnan elämänaikoihin, vieläpä erääseen sielutieteelliseen mysterioon.

Mutta tällaiset nykyaikaiset ennakkoluulot tulevat väistymään ja hyvin pian haihtumaan uusien löytöjen valossa. Jo t:ri Weberin ja prof. Max Müllerin lempiteoriat — nim. että kirjotustaito ei ollut Intiassa tunnettuna vielä Paaninin päivinä(!); [1]) että hindulaiset olivat saaneet kaikki taiteensa ja tieteensä — eläinradankin ja rakennustieteen (Fergussonin mukaan) — makedonialaisilta kreikkalaisilta; nämä ja muut tuollaiset naurettavat otaksumat uhkaavat jo sortua raunioiksi. Muinaisen Kaldean haamu tulee totuuden pelastajaksi. Kolmannessa Hibbert luennossaan (1887) oxfordilainen professori Sayce puhuu äsken löydetyistä assyrialaisista ja babylonilaisista kirjalieriöistä ja koskettelee pitemmälti Ea'a, Viisaudenjumalaa, joka nyttemmin on huomattu samaksi kuin Berosuksen mainitsema Oannes, puoleksi ihminen puoleksi kala, joka opetti babylonilaisille sivistystä ja *kirjotustaidon.* Tästä Easta, jolle yksistään raamatullisen vedenpaisumuksen vuoksi tähän asti on myönnetty tuskin 1,500 vuoden ikä e. Kr., puhutaan nyt seuraavalla tavalla, toistaaksemme yhteenvetona professorin sanat:

Ean kaupunki oli Eridu, joka 6,000 vuotta sitten sijaitsi Persian lahden rannalla. Sen nimi merkitsee „hyvä kaupunki", erikoisen pyhä paikka, koska se oli keskus, mistä kaldealaisten vanhin sivistys tunkeutui pohjoiseen päin. Koska tuon uskonnon jumalaa kuvattiin merestä tulleena, on mahdollista, että se kultuuri, jonka pääpaikka Eridu oli, oli muukalaista tuotetta. Me tiedämme nyt, että jo hyvin varhaisena aikana oli kanssakäymistä Kaldean ja Sinain niemimaan samoinkuin Intian välillä. Ne patsaat, mitkä ranskalaiset löysivät Tel-loh'issa (iältään viimeistään v:lta 4,000 e. Kr.) ovat tehdyt erittäin kovasta kivestä, mikä tunnetaan dioritin nimellä, ja niissä olevat kirjotukset sanovat, että tämä dioriti on tuotu Magan'ista — s. o. Sinain niemimaalta, jota silloin Faraot hallitsivat. Näiden patsaiden tiedetään yleiseltä tekotavaltaan muistuttavan Kefrenin, toisen pyramidin rakentajan dioriti-patsasta. Ja Mr Petrien mukaan se mittayksikkö, joka tavataan kaupunginkartalla, minkä muuan Tel-loh kuvista pitää sylissään, on sama, jota pyramidin rakentajat käyttivät. Tiik-puuta on löydetty Mugheirissa eli kaldealaisten Urissa, vaikka se puu on erikoisesti intialainen tuote. Lisättäköön tähän vielä, että muuan vanha babylonilainen vaatteiden luettelo mainitsee *sindhun* eli „musliinin", jota kuvataan „kasvisvaatteeksi".[2])

Se musliini, joka nykyään on parhaiten tunnettu Dacca-musliinina, kutsuttiin Kaldeassa „hindulaiseksi" (Sindhu), ja tiik-puu oli käytännössä v. 4000 e. Kr. Ja kuitenkin hindulaiset, joilta Kaldea sai sivistyksensä, niinkuin hyvin on todistanut eversti Vans Kennedy, muka *eivät tunteneet kirjotustaitoa,* ennenkuin kreikkalaiset opettivat heille aapistonsa — ainakin jos meidän pitää uskoa orientalisteja.

---

[1]) Paanini eli luultavasti 3:nnella vuosisadalla e. Kr. (Suom. Tietosanakirja). — Suom.

[2]) Vrt. *Hibbert Lectures,* 1877, Saye, pp. 134—138.

X RUNO.

Neljännen rodun historia.

38. Neljännen (atlantilaisen) rodun synty. 39. Neljännen ihmiskunnan alarodut alkavat jakautua ja sekottua toisiinsa; ne muodostavat ensimäiset eriväriset sekarodut. 40. Atlantilaisten ylemmyys muihin rotuihin verraten. 41. He lankeevat syntiin ja synnyttävät lapsia ja hirviöitä. 42. Ensimäiset idut Jumalan ihmistyttämiseen ja sukupuoliseen uskontoon.. He kadottavat „kolmannen silmänsä".

38. SITEN KAKSITTAIN, SEITSEMÄLLÄ VYÖHYKKEELLÄ, KOLMAS ROTU SYNNYTTI NELJÄNNEN. SURA TULI A-SURAKSI.[1])

39. ENSIMÄINEN[2]) KULLAKIN VYÖHYKKEELLÄ OLI KUUNVÄRINEN[3]); TOINEN KULLANKELTAINEN; KOLMAS PUNAINEN, NELJÄS RUSKEA, JOKA TULI MUSTAKSI SYNNISTÄ.[4]) ENSIMÄISET SEITSEMÄN IHMISTAINTA OLIVAT KAIKKI SAMANLAISIA IHONVÄRILTÄÄN.[5]) SEURAAVAT SEITSEMÄN[6]) ALKOIVAT SEKAANTUA.[7])

Säkeen 38 ymmärtämiseksi se on luettava yhdessä IX Runon säkeitten kanssa. Aina tälle kehityskohdalle asti ihminen kuuluu enemmän metafyysilliseen kuin fyysilliseen luontoon. Vasta n. k. „lankeemuksen" jälkeen rodut alkoivat nopeasti kehittyä puhtaasti inhimilliseen muotoon. Jotta tutkija paremmin ymmärtäisi lankeemuksen täyttä merkitystä — joka todelliselta pohjaltaan on niin mystillinen ja yliaineellinen — täytyy heti kertoa sen edellä käyvät

---

[1]) Jumalat tulivat ei-jumaliksi.

[2]) Rotu.

[3]) Kellanvalkea.

[4]) Tarkasti puhuen vasta atlantilaisten, ruskeitten ja keltaisten jättiläisrotujen ajasta saakka sopisi puhua *ihmisestä*, sillä vasta neljäs rotu oli *ensimäinen täydellinen ihmissukukunta*, vaikka he olivatkin niin paljon suurempia kooltaan kuin me nyt olemme. Kaikki mitä kirjassa *Man: Fragments of Forgotten History* (kahden tsheelan kirjottama) puhutaan atlantilaisista, on aivan oikein. Tämä rotu ennen kaikkia tuli „synnistä mustaksi" ja saattoi Asuroitten, Raakshasoitten ja Daitjojen jumalalliset nimet huonoon maineeseen, niin että ne jälkimaailmalle säilyivät pirujen ja peikkojan niminä. Sillä kun Surat, jumalat eli Deevat olivat ruumistuneet Atlantiksen viisaihin miehiin, kuten on kerrottu, niin Asuroitten ja Raakshasojen nimet annettiin tavallisille atlantilaisille. Koska atlantilaiset yhtämittaa olivat taistelussa kolmannen rodun jäännösten ja „Tahdon ja Joogan poikien" kanssa, antoivat heidän nimensä aihetta *Puraanoissa* tavattaviin allegorioihin. „Asura oli yleisnimitys kaikille niille atlantilaisille, jotka olivat arjalaisten (jumalien) henkisten sankarien vihollisia" (*Man*, p. 77).

[5]) Alussa.

[6]) Alarotua.

[7]) Väriltään.

asiat, sillä uudenaikainen jumaluusoppi on tehnyt tuosta tapauksesta kiinnekohdan mitä turmiollisimmille ja mielettömimmille dogmeilleen ja uskonkappaleilleen.

Muinaiset kommentariot, niinkuin lukija muistanee, selittivät, että siitä Dhjaanien joukosta, jonka vuoro oli ruumistua kuolemattomien mutta *tällä tasolla* tajuttomien monaadien minuuksiin — muutamat „tottelivat" (kehityksen lakia) heti kun kolmannen rodun ihmiset olivat fysiologisesti ja fyysillisesti valmiita s. o. kun ne olivat jakautuneet sukupuoliin. Nämä olivat niitä ensimäisiä tietoisia olentoja, jotka nyt lisäten tajuisen tiedon ja tahdon sisäiseen jumalalliseen puhtauteensa, „loivat" Krijaashaktin avulla puoleksi jumalallisen ihmisen, joka maan päällä tuli vastaisten adeptien siemeneksi. Sitävastoin ne, jotka ylpeinä älyllisestä vapaudestaan — mikä silloin oli aineen siteillä kahlehtimaton — sanoivat: „Me voimme valita . . . meillä on viisaus"[1]) ja siten ruumistuivat paljon myöhemmin — ne saivat osakseen heitä odottavan ensimäisen karmallisen rangaistuksen. He saivat (fysiologisesti) huonompia ruumiita kuin niiden omat astraliset mallit olivat, koska näiden ruumisten Tshaajaat olivat kuuluneet alempiasteisille esi-isille seitsemästä luokasta. Mitä taas tulee niihin „viisauden poikiin", jotka „lykkäsivät" ruumistuksensa neljänteen rotuun asti, joka jo oli (fysiologisesti) synnin ja epäpuhtauden tahraama, niin nämä saattoivat matkaan kauhistuttavan syyn, jonka karmallinen tulos painaa heitä vielä tänä päivänä. Se syy luotiin heissä itsessään ja he tulivat tuon pahan siemenen kantajiksi tulevien aikakausien ajaksi, sillä ne ruumiit, joissa heidän oli asuttava, olivat turmeltuneet heidän viivyttelemisensä takia.[2])

Tämä oli „enkelein lankeemus", joka johtui kapinallisuudesta Karman lakia vastaan. „*Ihmisen* lankeemus" ei ollut mikään lankeemus, *sillä hän oli edesvastuuton.* Mutta koska dualistisen oppijärjestelmän mukaan „luominen" käsitettiin „yksin Jumalan etuoikeudeksi" — jumaluusoppihan antoi tuon ominaisuuden laillistettuna *patenttina* itse tekaisemalleen *äärettömälle* Jumalalle hänen nimessään (Luoja) — niin täytyi Krijaashaktin voimaa pitää „saatanallisena" ja jumalallisten oikeuksien anastuksena. Siis näitten ahtaitten näkökantojen mukaan se mitä ylempänä on kerrottu, on luonnollisesti pidettävä kauhistuttavana parjauksena ihmistä vastaan, joka „luotiin Jumalan kuvaksi", ja vielä kauheampana pilkkana Jumalaa vastaan kuolleen kirjainopin kannalta. „Teidän oppinne", on salatieteilijöille jo sanottukin, „tekee ihmisestä, joka tomusta luotiin Jumalan kuvaksi, perkeleen välikappaleen heti alusta pitäin". Me vastaamme: „Miksikä te teette Jumalastanne perkeleen — jotka molemmat sitäpaitsi ovat luodut *oman kuvanne* jälkeen? „Raamatun esoterinen tulkinta riittävän selvästi kumoo juma-

---

[1]) VII Runo, 24 säe.

[2]) Katso säkeitä 32 ja 34.

luusopin alentavat keksinnöt. Salainen oppi on kerran tuleva kirkkojen tuomitsevaksi Karmaksi — sillä kirkot ovat jo antikristillisempiä kuin kaikkein paatuneimpien materialistien ja ateistien edustajat yhteensä.

„Langenneitten enkeleitten" ikivanhan opin todellinen merkitys, antropologian ja kehitysopin kannalta, tavataan *Kabbalassa* ja se antaa selityksensä raamatulle. Se löytyy ennen kaikkea 1 Moos. kirjassa, kun sitä luetaan totuudentutkimisen hengessä, pitämättä silmien edessä dogmeja ja olematta ennakkoluulojen vallassa. Tämä tulee helposti todistetuksi. 1 Moos. kirjassa (6 luk.) „Jumalan pojat" — B'ne Aleim — ihastuvat ihmisten tyttäriin, naivat heitä ja, Enokin kirjan mukaan, ilmoittavat puolisoilleen niitä mysterioita, jotka he laittomasti ovat oppineet taivaassa, ja tämä on „enkelein lankeemus".[1]) Mutta mitä todellisuudessa on *Enokin kirja* itse, josta Ilmestyskirjan ja vieläpä neljännen evankeliumin Johannes [2]) ovat niin runsaasti jäljentäneet? Se oli yksin-

---

[1]) Yleensä n. k. oikeaoppisten kristittyjen käsitykset „langenneista" enkeleistä tai Saatanasta ovat yhtä merkillisiä kuin ne ovat järjettömiä. Voitaisiin toistaa tusinamäärä tällaisia lausuntoja, yksityiskohdissaan mitä vaihtelevimpia, kaikki sivistyneitten maallikkokirjailijain, „yliopisto-oppineiden" y. m. kirjoittamia, vuosisatamme viimeisiltä vuosikymmeniltä. Niin esim. tri G. H. Pember käyttää paksun nidoksen nimeltä *Earth's Earliest Ages* todistaakseen, että teosofit, spiritistit, agnostikot, mystikot, metafyysikot, runoilijat ja kaikki nykyaikaiset itämaisten kysymysten pohtijat ovat „Ilman Ruhtinaan" alttiita palvelioita ja auttamattomasti tuomittuja. Hän kuvaa Saatanaa ja hänen Antikristustaan seuraavalla tavalla:

„Saatana on vanhan ajan 'Voideltu Keruubi' . . . Jumala loi Saatanan, kauneimman ja viisaimman kaikista Hänen luoduistansa tässä osassa Hänen kaikkeuttansa, ja teki hänet maailman ja ilmavallan Herraksi . . . Hänet asetettiin Edeniin, joka oli sekä paljon aikaisempi 1 Moos. kirjan Edeniä . . . että samalla aivan erilainen ja vielä todellisempi, muistuttaen Uutta Jerusalemia. Siis Saatanan, joka on täydellinen viisaudessa ja kauneudessa, laaja valtakunta on meidän maamme, jollei koko aurinkokunta . . . Varmasti meille ei ole paljastettu suurempaa tai edes samanarvoista enkelimahtia. Itse pääenkeli Mikaelin sanoo Juudas osoittaneen Pimeyden Ruhtinaalle *ylemmälle kuuluvaa kunnioitusta*, niin paha kuin tämä olikin, siksi kunnes Jumala suorastaan käski hänet panemaan viralta". Sitten saamme tietää, että „Saatanaa ympäröivät siitä asti kuin hän luotiin *kuninkuuden merkit* (!!). Hän „herätessään tajuntaan huomasi ilman kajahtelevan Jumalan valittujen riemusoitosta". Sitten Perkele „siirtyy kuninkuudesta *papilliseen arvoon* (!!!). „Saatana oli myöskin *Kaikkein Korkeimman pappi*" j. n. e. Ja nyt — „Antikristus tulee olemaan Saatana ruumistuneena" (III luku ja siv. 56—59). Tulevan Apollyonin edelläkävijät ovat jo esiintyneet — ne ovat teosofit, salatieteilijät, ne jotka ovat kirjoittaneet *The Perfect Way, Isis Unveiled, The Mystery of the Ages* ja vieläpä *Light of Asia!!* Tekijä panee merkille, että teosofit „tunnustetusti" ovat saaneet alkunsa „langenneista enkeleistä", Nefilimeistä eli 1 Moos. 6 luvussa mainituista enkeleistä ja jättiläisistä. Hänen pitäisi huomata itsekin niistä polveutuvansa, kuten *Salainen Oppi* koettaa näyttää — jollei hän kiellä kokonaan kuuluvansa nykyiseen ihmiskuntaan.

[2]) Vrt. X:8, missä sanotaan kaikkien, jotka ovat tulleet ennen Jeesusta, olevan „varkaita ja ryöväreitä".

kertaisesti *Vihkimyskirja*, joka allegorisella ja varovaisella kielellä kertoi eräitten *sisäisissä* temppeleissä suoritettujen pyhien mysterioitten ohjelmasta. *Sacred Mysteries among the Mayas and Quiches* kirjan tekijä hyvin oikein arvelee, että Enokin n. k. „näyt“ tarkottavat hänen (Enokin) kokemuksia vihkimyksessä ja mitä hän oppi mysterioissa. Samalla hän kuitenkin lausuu hyvin erehtyneen mielipiteen, että Enok muka oli oppinut ne ennen kääntymistään kristinuskoon (!!). Vielä hän uskoo, että tuo kirja kirjotettiin „kristillisen aikakauden alussa . . . jolloin egyptiläisten tavat ja uskonto joutui rappiolle“. Tämä on tuskin mahdollista, koska Juudas epistolassaan (v. 14) toistaa otteen *Enokin kirjasta* ja sentähden, niinkuin huomauttaa arkkipiispa Laurence, joka Enokin kirjan käänsi sen etiopialaisesta käännöksestä, se ei saattanut olla kenenkään kirjoittama, joka eli myöhemmin . . . tahi edes samoihin aikoihin kuin uuden testamentin kirjoittajat, jollei Juudaan kirje ja evankeliumit ja kaikki niitä seuraava ollut jo perustetun kirkon alkuunpanoa ja tuotetta — jota muutamat kriitikot eivät pidä mahdottomana. Mutta me olemme nyt tekemisissä Enokin „langenneitten enkeleitten“ eikä niin paljon itse Enokin kanssa.

Intialaisessa eksoterismissa myöskin näitä enkeleitä (Asuroita) tuomitaan „jumalien vihamiehinä“, jotka vastustivat Deevoille annettuja uhreja ja palvelusta. Kristillisessä jumaluusopissa niistä puhutaan ylimalkaan „langenneina enkeleinä“ ja ne ovat monenlaisten pakanallisista lähteistä saatujen ristiriitaisten tarujen sankareita. *Coluber tortuosus*, „kiemuroiva käärme“ — jota sanotaan juutalaisten keksimäksi nimitykseksi — merkitsi jotakin aivan toista, ennenkuin roomalainen kirkko sen merkityksen turmeli; muun muassa se oli *pelkkä tähtitieteellinen* nimitys.

Uskottiin, että korkeudesta langenneella *(deorsum fluens)* „käärmeellä oli hallussaan kuoleman valtakunnan avaimet (*Του θανατου αρχή*) siihen päivään asti, jolloin Jeesus näki sen lankeevan „niinkuin salama . . . taivaasta“ (Luuk. 10: 18), vaikka roomalaiskirkko selittääkin toisin sanat „*cadebat ut fulgur*“.[1]) Se merkitsee todella, että perkeleetkin „ovat alamaisia“ nim. Logokselle, joka on Viisaus, mutta samalla, tietämättömyyden vastustajana, Saatana eli Lucifer. [2]) Tuo huomautus tarkottaa jumalallista viisautta, joka lankee niinkuin salama elähyttämään niiden järkeä, jotka taistelevat tietämättömyyden ja taikauskon paholaisia vastaan. Aina siihen asti kunnes Viisaus, Mahatin ruumistuvien henkien muodossa, laskeutui korkeudesta elähyttämään kolmatta rotua ja kutsumaan sitä todelliseen tietoiseen elämään — oli ihmiskunta, jos sitä edes ihmiskunnaksi voi kutsua eläimellisessä tiedottomassa tilassaan, tietysti tuomittu

---

1) „Lankesi niinkuin salama.“ — Suom.

2) „Valontuoja.“ — Suom.

sekä *siveelliseen,* että fyysilliseen kuolemaan. *Synnytykseen langenneet* enkelit mainitaan kuvannollisesti viisauden käärmeinä ja lohikäärmeinä. Toiselta puolelta, jos kristittyjen Vapahtajaa, niinkuin Krishnaa, pidetään Logoksen edustajana, niin voidaan sanoa hänen, joko ihmisenä tai Logoksena, pelastaneen niitä, jotka uskoivat salaisiin opetuksiin, „ikuisesta kuolemasta" ja voittaneen Pimeyden valtakunnan eli Helvetin, niinkuin jokainen vihitty tekee. Tämä koskee vihittyjen inhimillistä maista muotoa ja myöskin — koska Logos on Khristos — sitä sisäisen luontomme „prinsippiä", joka meissä kehittyy henkiseksi minäksi — korkeammaksi Itseksi — muodostuen Buddhin, kuudennen „prinsipin" ja Manaksen, viidennen prinsipin, henkisen kukinnan häviämättömästä yhtymästä.[1]) „Logos on passivinen viisaus taivaassa ja tietoinen, itsetoimiva viisaus maan päällä", opetetaan meille. Se on „taivaallisen ihmisen" avioliitto „maailmanneitsyeen" eli luonnon kanssa, kuten *Poimander* sitä kuvaa. Niiden yhtymän seurauksena on jälkeläinen — kuolematon ihminen. Tätä kutsutaan Joh. ilmestyksessä (19: 7) Karitsan ja morsiamen häiksi. Tuota „vaimoa" selitetään nyt Rooman kirkoksi, sen tunnustajien omavaltaisen tulkinnan mukaan. Mutta he näyttävät unohtavan, että hänen „liinansa" saattaa kyllä olla „loistava ja puhdas" *ulkopuolisesti,* niinkuin „valkeaksi sivuttu hauta", mutta että sisäpuolella ei ole „pyhien vanhurskaus" (Ilm. K. 19; 8) vaan pelkkä mädännäisyys ja pikemmin juuri niiden pyhien veri, jotka „maan päällä tapetut ovat" (18: 24). Siis suuri Mestari Luukaksen evankeliumissa vertauskuvallisesti viittaa järjen ja valistuksen säteeseen, joka *lankesi niinkuin salama* korkeudesta niiden sieluun ja mieleen, jotka kääntyivät vanhaan Viisaususkontoon, kun sitä jälleen uudessa muodossa esitti viisas galilealainen adepti.[2]) Mutta hänen sanansa vääristettiin aivan tuntemattomiksi niinkuin myös hänen oma personallisuutensa ja pantiin vahvistamaan julminta ja turmiollisinta kaikista jumaluusopillisista dogmeista.

---

[1]) Ei ole oikein kutsua Kristusta — niinkuin muutamat teosofit tekevät — Buddhiksi, ihmisen kuudenneksi prinsipiksi. Viimemainittu on näet *itsessään* passivinen eli uinuva prinsippi. Aatmaan henkinen väline ja ilmenneestä Kaikkeudensielusta erottamaton. Ainoastaan yhdessä *Itse-tietoisuuden* kanssa Buddhi tulee korkeammaksi Itseksi ja jumalalliseksi, erotuskykyiseksi Sieluksi. Khristos on seitsemäs prinsippi, jos mitään.

[2]) Tahdomme vielä saattaa tämän selvemmäksi. Joka lukee tuon kohdan Luukaksesta, huomaa näiden sanojen seuraavan *seitsemänkymmenen* lähettilään kertomusta, kun he iloitsevat, että „perkeleetkin (vastaväitteitten ja järkeilyn henki eli vastustusvoima, sillä Saatana merkitsee yksinkertaisesti 'vastustaja', 'vastassa olija') ovat meille alamaiset sinun nimesi kautta" (Luuk. 10: 17). Mutta „sinun nimesi" merkitsee Khristoksen eli Logoksen eli todellisen jumalviisauden hengen nimeä, erotettuna pelkästään älyllisestä eli materialistisesta järkeilystä, sanalla sanoen tarkottaa korkeampaa Itseä. Ja kun Jeesus tähän vastaa: „minä näin Saatanan niinkuin salaman putoovan taivaasta", on se vain ilmaus hänen selvänäköisyyskyvystään. Hän ilmoitti heille jo tietävänsä sen ja viittasi samalla Jumalallisen Säteen — jumalien eli enkeleiden — ruumistu-

Mutta joskin länsimaisella jumaluusopilla yksin on hallussaan Saatanan patentti ja yksinoikeus — kaikkine tuon sepityksen dogmatisine kauhuineen — niin muut kansat ja uskonnot ovat tehneet yhtäläisiä erehdyksiä tulkiten väärin oppia, joka on muinaisaikaisen ajattelun kaikkein syvimpiä aatteellisia käsitteitä. He ovat turmelleet sen oikean merkityksen lukuisissa sitä koskevissa allegorioissaan — vaikka oikeaan selitykseen samalla onkin viitattu. Varsinkin hindulaisten *Puraanoitten* puoleksi esoteriset opit ovat kehittäneet hyvin merkitseviä symboleita ja allegorioita kapinallisista ja langenneista jumalista. *Puraanat* ovat niitä täynnä, ja *Vishnu Puraanassa* suoranaisesti kosketellaan tätä totuutta, kun Paraashara niin usein viittaa kaikkiin noihin Rudroihin, Risheihin, Asuroihin, Kumaaroihin ja Muneihin, joiden on *synnyttävä joka aikakautena* — ruumistuttava kussakin Manvantarassa. Tämä esoterisesti on samaa kuin jos sanoisi, että Kaikkeudenjärjestä eli Mahatista syntyneet „Liekit", Karman tahdon salaperäisen työskentelyn kautta ja kehityslain sysäyksestä, olivat — ilman asteettaisia ylimenoja — astuneet tämän maan päälle, sittenkun olivat murtautuneet „seitsemän tulikehän läpi", niinkuin *Poimander* sanoo, sanalla sanoen läpäisseet seitsemän välillä olevaa maailmaa.

On olemassa ikuinen ajankierroksittain ilmenevä jälleensyntymäin laki, ja kunkin uuden Manvantaran koittaessa käyvät sarjan etupäässä ne, jotka ovat nauttineet lepoa jälleensyntymästä edellisissä Kalpoissa lukemattomien ajanjaksojen aikana — siis korkeimmat ja varhaisimmat Nirvaanan asukkaat. Näiden „jumalien" vuoro oli myös ruumistua nykyisessä Manvantarassa. Sentähden niitä on maan päällä ja niistä on syntynyt allegorioita; mutta näidenpä alkuperäinen merkitys on nurin kääntynyt.[1]) Ne jumalat, jotka olivat „*langenneet* synnytykseen", ja joiden tehtävänä oli täydentää *jumalallinen* ihminen, kuvataan myö-

---

maan, sen *langetessa synnytykseen.* Sillä eivät kaikki ihmiset suinkaan hyödy tuosta ruumistumisesta, ja muutamissa tuo voima pysyy uinuvana ja kuolleena koko elämän ajan. Todella „ei kukaan tunne kuka Poika on, muu kuin Isä, eikä kuka Isä on, muu kuin Poika", niinkuin Jeesus lisää samassa tilaisuudessa (v. 22) — ja vähemmän kuin kukaan tuntee sen n. k. „Kristuksen kirkko". Vihityt yksin ymmärsivät, mikä salainen merkitys on „Isällä" ja „Pojalla" ja tiesivät että ne tarkottivat Henkeä ja Sielua maan päällä. Sillä Kristuksen opetukset olivat salatieteellistä oppia, jota vasta vihkimyksessä voitiin täysin selittää. Sitä ei oltu aiottu kansanjoukoille ja Jeesus kielsi kahtatoista opetuslastaan menemästä pakanoitten ja samarialaisten luo (Matt. 10:5) ja toisti opetuslapsilleen, että „Jumalan valtakunnan salaisuus" oli yksin heitä eikä joukkoja varten. (Mark. 4; 11).

[1]) Niin esim. *Puraanoissa* Pulastja, muuan Pradshaapati eli Brahmaan poika — Raakshasoiden alkuvanhin ja isoisä Raavanalle, joka on Lankaan suuri kuningas *Raamaajanassa* — sai *edellisessä elämässään* pojan nimeltä Dattooli, „joka nykyään tunnetaan Agastja tietäjänä", sanoo *Vishnu Puraana* (Wilsonin käänn. I: 154). Tällä Dattoolin nimellä yksin on kuusi

hemmin demooneina, pahoina henkinä, peikkoina, jumalien eli ainoan ikuisen Lain edesvastuuttomien välikappaleiden ainaisina vastustajina. Mutta mitään sellaista käsitystä näistä olennoista, joka olisi vastannut kristillisen, juutalaisen ja muhamettilaisen uskontojen perkeleitä ja Saatanaa, eivät milloinkaan edes aikoneetkaan luoda nämä tuhat yksi arjalaista allegoriaa.[1])

Todellinen esoterinen käsitys „Saatanasta", se mielipide, joka on ollut tästä asiasta koko filosofisella muinaisajalla, tulee ihmeteltävästi esiin tri A. Kingsfordin *Perfect Way'n* toisen painoksen liitteessä, nimeltä „Saatanan salaisuus".[2]) Ei voisi järkevälle lukijalle antaa parempaa eikä selvempää esitystä tästä totuudesta kuin mikä siinä annetaan, ja me toistamme siitä senvuoksi pitemmältä:

1. Ja seitsemäntenä päivänä (hindulaisten seitsemännessä luomisessa)[3]) lähti Jumalan luota *mahtava enkeli*, täynnä kuluttavaa vihaa, ja Jumala antoi hänen haltuunsa uloimmaisen piirin.[4])

2. Ikuisuus synnytti Ajan; Rajaton saattoi Rajan aikaan; Olemassaolo laskeutui synnytykseen.[5])

---

muuta toisintoa eli seitsemän merkitystä. Häntä kutsutaan eri paikoissa nimeltä Dattooli, Dattaali, Dattootti, Dattootri, Dattoobhri, Dambhoobhi ja Dambhooli. Näillä seitsemällä toisinnolla on kullakin salainen merkityksensä ja ne koskevat esoterisissa kommentarioissa alkurotujen erilaisia kansatieteellisiä jaotuksia ja myöskin niiden fysiologisia ja ja antropologisia mysterioita. Sillä varmasti Raakshasat eivät ole demooneita vaan ainoastaan alkuaikaisia raakoja jättiläisiä, atlantilaisia, jotka elivät hajallaan yli maan piirin, niinkuin viides rotu nykyään. Vasishtha on todistajana tästä, jos mitään merkitsevät hänen sanansa Paraasharalle, kun tämä yritti tehdä hieman Dsjadoo'ta (noituutta), jota hän kutsuu „uhriksi", hävittääkseen Raakshasat. Hän sanoo näet: „Älä anna useampien näistä *viattomista* 'pimeyden hengistä' hukkua". (Kts. yksityiskohtia *Mahaabhaaratasta* Aadi Parvan, v. 176, myös *Linga Puraanasta*, Purvaardha, v. 64, Wilson, *ibid.* 1, 8, 9.)

[1]) Eräässä Mestarin kirjeessä on kohta, joka suoranaisesti koskee näitä ruumistuvia enkeleitä. Näin sanotaan kirjeessä: „Tapahtuu ja täytyy tapahtua epäonnistumia moniluokkaisten Dhjaan Tshoohanien eli Deevojen *(edellisen* planettakauden *korkealle kehittyneiden olentojen)* eetterisissä sukukunnissa samoin kuin ihmisten keskuudessa. Kuitenkin, koska nuo *epäonnistumat* ovat niin pitkälle kehittyneet ja henkevöityneet, ettei niitä väkivallalla voi sysätä alas Dhjaan Tshoohanin asemasta uuden alkavan kehityksen pyörteisiin kulkemaan alemmissa luonnon valtakunnissa, niin tapahtuu seuraavasti. Missä uusi aurinkokunta on kehitettävä, siellä nämä Dhjaan Tshoohanit joutuvat 'sisäänvirtauksen' kautta elementalien edelle (nim. olentojen . . . jotka tulevat kehittymään ihmisiksi jonakin *tulevana* aikana) ja jäävät uinuvaksi eli toimettomaksi henkiseksi voimaksi syntyvän maailman auraan . . . kunnes on tultu ihmiskehityksen asteelle . . . Silloin ne tulevat *toimivaksi voimaksi* ja sekottuvat elementaleihin, *kehittääkseen vähä vähältä täydellistä ihmistyyppiä*". Se merkitsee: kehittääkseen ihmisessä ja antaakseen ihmiselle itsetietoisen järjen eli Manaksen.

[2]) Appendix XV, pp. 369 ja seur.

[3]) Kun maan ja sen planettaketjun ja ihmisen piti esiintyä.

[4]) Meidän maamme ja fyysillisen tajunnantason.

[5]) Kun puhtaat, taivaalliset olennot eli Dhjaan Tshoohanit ja erilaatuiset suuret Pitrit saivat tehtäväkseen — toiset kehittää kuviaan eli Tshaajojaan ja tehdä niistä fyysillinen ihminen, toiset häntä elähyttää ja antaa hänelle jumalallinen järki ja käsitys luomisen mysterioista.

4. *Jumalien joukossa ei ole ketään hänen kaltaistaan*, jonka käsiin on uskottu maailmoitten valtakunnat, voima ja kunnia.

5. Valtaistuimet ja hallitukset, kuninkaitten sukupolvet,[1]) kansojen kukistuminen, kirkkojen synty, Ajan voitot.

Sillä niinkuin Hermeksessä sanotaan;

20. Saatana on *Kuninkaan temppelin* ovenvartija, hän seisoo Salomonin porttikäytävässä, hän pitää hallussaan *Pyhäkön avaimet*.

21. Jottei kukaan ihminen astuisi sisään paitsi voideltu, jolla on Hermeksen salaisuus.

Nämä paljonpuhuvat ja majesteetilliset säkeet koskivat muinaisten egyptiläisten ja muitten muinaisajan sivistyskansojen keskuudessa *luovaa ja synnyttävää Logoksen Valoa* eli Horuksen, Brahmaan, Ahura Mazdan y. m., jotka olivat Iki-ilmenemättömän Perusteen ensimäiset ilmennykset, kutsuttiinpa sitä Ain Sufiksi, Parabrahmaniksi tai Zeruana Akerneksi tai Rajattomaksi Ajaksi, Kaalaksi. Mutta merkitys on nykyään *Kabbalassa* turmeltunut. „Voideltu" — jolla on Hermeksen eli Budhan, Viisauden salaisuudet ja mysteriot ja jolle yksin on uskottu „Pyhäkön avaimet", Luonnon kohdun salaisuudet, jotta hän voisi luontoa hedelmöittää ja herättää toimivaan elämään ja olemassaoloon koko Kosmoksen — on tullut Juutalaisilla Jehovaksi, „synnytyksen jumalaksi" kuu-vuorella — Sinailla, Kuun (Sin'in) vuorella. „Pyhäkkö" on tullut „kaikkein pyhimmäksi" ja salaisuus alennettu ihmisten tasalle ja tehty sukupuoliseksi, todellakin raastettu alas aineeseen. Sentähden on tullut välttämättömäksi muodostaa „viisauden lohikäärmeestä" I Moos. kirjan „käärme", tehdä tajuisesta jumalasta, joka tarvitsi ruumista verhotakseen liian sisäkohtaista jumalallisuuttaan, Saatana. Mutta „Hengen lukemattomat ruumistukset" ja „Himon lakkaamaton tykytys ja virta"[2]) tarkottavat, edellinen meidän oppiamme karmallisista eli aikakautisista jälleensyntymistä, jälkimäinen Eros'ta, ei tuota myöhäisempää aineellisen, ruumiillisen lemmen jumalaa vaan jumalissa samoinkuin koko luonnossa olevaa jumalallista halua luomaan olentoja ja antamaan niille elämän. Tämän saattoivat „tumman liekin" säteet tehdä ainoastaan laskeutumalla aineeseen. Liekkiä kutsutaan „tummaksi", koska se on näkymätön ja käsittämätön. Sentähden niinkuin lisäyksessä jatketaan:

12. Monta nimeä on Jumala antanut hänelle (Saatanalle), mysterio-nimiä, salaisia ja kauhistuttavia.

13. . . Vastustaja, koska Aine vastustaa Henkeä ja Aika syyttää Herran pyhiäkin.

28. Kunnioita ja pelkää häntä äläkä tee syntiä: lausu vavisten hänen nimensä.

---

[1]) „Kuninkaitten sukupolvet", jotka kaikki pitävät itseään „voideltuina" ja „Jumalan armosta" hallitsevina, vaikka he todellisuudessa hallitsevat aineen, Suuren Harhan, Pettäjän armosta.

[2]) *Ibid. loc. cit.* värsy 10.

29. Sillä Saatana on Jumalan Oikeuden (Karman) toimeenpanija; hän kantaa vaakaa ja miekkaa.

31. Sillä hänelle ovat uskotut *Paino, Mitta ja Luku.*

Vertaa viimeistä lausetta siihen mitä rabbiini sanoo, selittäessään Kabbalaa ruhtinaalle *Al Chazarin* kirjassa, niin huomataan, että Paino ja Mitta ja Luku ovat *Sefer Jetzirahissa Sefirothin* (seitsemän Sefrimin eli numeron, siffran) ominaisuuksia. Ne käsittävät koko kymmenikön numerosarjan, ja Sefirothit ovat yhteisesti Adam Kadmon, „taivaallinen ihminen" eli Logos. Sentähden Saatana ja Voideltu pidettiin muinaisaikaisessa ajattelussa yhtenä. Siksipä:

33. Saatana on Jumalan palvelija, Tuonelan seitsemän huoneen herra, ilmenneiden maailmoiden enkeli.

Seitsemän Lookan eli Saptalookan herra maan päällä hindulaisten mukaan, sillä Tuonela (Hades) eli Harhan Pimentola, josta jumaluusoppi tekee helvetin rajalla olevan alueen, *on yksinkertaisesti meidän maapallomme*, maamme, ja sentähden Saatanaa kutsutaan „*ilmenneiden* maailmoiden enkeliksi".

„Saatana on meidän planettamme jumala ja *sen ainoa* jumala" ja tämä on lausuttuna ilman kuvannollista viittausta sen pahuuteen ja turmelukseen. Sillä hän on yhtä Logoksen kanssa.

Ollen ensimäinen ja „vanhin jumalista" mikrokosmillisen (jumalallisen) kehityksen järjestyksessä, Saturnus (Saatana) (tähtitieteellisesti) on *seitsemäs ja viimeinen* makrokosmillisten vuodatusten sarjassa, koska hän on sen valtakunnan ulkokehä, jonka keskuksena on Foibos (viisauden valo, myös aurinko).

Gnostikot olivat siis oikeassa kutsuessaan juutalaisten jumalaa „aineen enkeliksi", joka herätti (tajuisen) elämän Adamiin ja jonka planetta oli Saturnus.

34. Ja Jumala on pannut vyön hänen kupeittensa ympärille (Saturnuksen renkaat) ja sen vyön nimi on Kuolema.

Ihmistieteessä tämä „vyö" on ihmisruumis kaksine alempine prinsippeineen. Nämä kolme kuolevat mutta sisällä oleva ihminen on kuolematon. Ja nyt me lähestymme Saatanan *salaisuutta.*

37. . . Ainoastaan Saatanan yllä on *synnytyksen häpeä.*

38. Hän on kadottanut neitseellisen tilansa (niinkuin Kumaara, ruumistumalla): *paljastamalla taivaallisia salaisuuksia* hän on astunut vankeuteen.

39. Hän ympäröi siteillä ja rajotuksilla kaikki oliot . . .

42. Kaksi on Jumalan sotajoukkoa: taivaassa Mikaelin laumat; syvyydessä (ilmenneessä maailmassa) Saatanan legionat.

43. Nämä ovat Ilmenemätön ja Ilmennyt, vapaa ja (aineeseen) sidottu, neitseellinen ja langennut.

44. Ja molemmat ovat Isän palvelijoita, täyttäen jumalallista Sanaa.

Sentähden:

55. Pyhä ja kunnioitettava on Jumalan Sabbatti: *siunattu ja pyhitetty on Tuonelan Enkelin* (Saatanan) *nimi.*

Sillä:

41. Saatanan kunnia on Herran varjo (Jumalan ilmenneessä maailmassa): Saatanan valtaistuin on Adonain (koko Kosmoksen) astinlauta.

Kun siis kirkko kiroaa Saatanan, kiroaa se Jumalan kosmillisen heijastuksen. Se leimaa epäpyhäksi aineessa eli ulkokohtaisuudessa ilmenneen Jumalan; se herjaa Jumalaa eli iki-käsittämätöntä Viisautta, joka itsensä ilmaisee valona ja varjona, hyvänä ja pahana luonnossa, ainoalla tavalla mikä voi olla ihmisen rajalliselle älylle käsitettävissä.

Tämä on oikea filosofinen ja metafyysillinen tulkinta Kabbalan Samaelin eli Saatanan, Vastustajan salaisuudesta; samat opit ja sama henki tavataan kaikkien muiden muinaisten uskontojen allegorisissa tulkinnoissa. Tämä filosofinen näkökanta ei kuitenkaan kumoa siihen liittyviä historiallisia tietoja. Me sanomme „historiallisia", koska peritätiedon ytimen ympärille koottu allegoria ja tarunomainen koristelu ei suinkaan estä tuota ydintä olemasta todellisten tapahtumain kertomusta. Siten *Kabbalakin* toistaa ajanaikuisia ilmotuksia meidän maapallomme historiasta ja sen rotujen kehityksestä, mitkä ilmotukset kerran olivat yleismaailmallisia, ja esittää ne tarunomaisessa muodossa niissä erilaisissa muistiinpanoissa, joista raamattu on kokoonpantu. Sen historiallinen perusta, vaikkakin epätäydellisesti esitettynä, selitetään nyt näillä lehdillä itämaitten salaisen opin mukaan. Niinpä esim. 1 Moos. kirjan „käärmeen" allegorinen ja symbolinen merkitys saapi selityksensä „viisauden pojista" — eli korkeampien piirien enkeleistä, joskin kaikki kuuluvat Saatanan eli Aineen valtakuntaan — jotka ihmisille paljastivat taivaan salaisuudet. Senvuoksi myöskin kaikki hindulaisten, kreikkalaisten, kaldealaisten ja juutalaisten n. k. jumalaistarut huomataan todellisuuteen ja asiallisuuteen perustuviksi. 1 Moos. kirjan jättiläiset ovat Lankaan historiallisia atlantilaisia ja kreikkalaisten Titaaneja.

Kuka saattaa unohtaa, että Troija kerran aikoinaan oli julistettu sepitykseksi ja Homeros olemattomaksi henkilöksi, vieläpä sellaisten kaupunkien kuin Herculaneumin ja Pompeijin olemassaolo kiellettiin ja luettiin kauniitten satujen joukkoon? Kuitenkin Schliemann on todistanut, että Troija todella oli olemassa, ja kaksi viimemainittua kaupunkia, jotka pitkinä ajanjaksoina olivat Vesuviuksen tuhan alle hautaantuneita, ovat nähneet ylösnousemuksen päivänsä ja elävät jälleen maan pinnalla. Kuinka monta muuta „tarunomaisiksi" kutsuttua kaupunkia ja paikkaa löydetäänkään vielä tulevien keksintöjen luettelossa, kuinka monta myytillisenä[1]) pidettyä henkilöä on vielä kerran tuleva historialliseksi — sen voivat sanoa ainoastaan ne, jotka lukevat Kohtalon päätökset astralivalosta.

[1]) Kts. „Ihmiskunnan alkuaikaisia Manuja".

Mutta koska itämaisen viisauden opit aina on pidetty salaisina, ja koska lukija tuskin voipi toivoakaan, että hänelle näytettäisiin alkuperäisiä tekstejä, jollei hän tule vastaanotetuksi opetuslapseksi, niin kääntyköön kreikan- ja latinankielen tuntija hermetisen kirjallisuuden alkuperäisiin teksteihin. Lukekoon hän esim. tarkkaavaisesti Hermes Trismegistuksen *Poimanderin* alkusivut, niin hän tulee siellä tapaamaan meidän oppimme vahvistettuina, vaikka teksti onkin niin verhottu. Siellä hän myös löytää kertomuksen miten maailma, meidän maamme, jota *Poimanderissa* kutsutaan „luonnoksi", kehittyi samoinkuin kaikki muu „kosteasta perusteesta" eli suuresta Syvyydestä, Isä-Äidistä, ensimäisestä erilaistumasta ilmenneessä Kosmoksessa. Ensinnä „Kaikkeudensielu", jonka kristillisen kääntäjän käsi on aikaisimmissa tulkinnoissa muuttanut Jumalaksi, Isäksi; sitten „taivaallinen ihminen",[1] tuon enkeleitten lauman suuri kokonaisuus, joka oli liian puhdas luomaan alempia maailmoita tai meidän maapallomme ihmisiä mutta joka siitä huolimatta *lankesi* aineeseen tuon saman kehityksen voimasta, „Isän" toisena Logoksena.[2]

Jokainen Luova Logos eli „Poika, joka on yhtä Isän kanssa" on itsessään yhteissumma Maailmanjohtajien (Rectores Mundi) joukosta. Kristillinen jumaluusoppikin tekee seitsemästä „läsnäolon enkelistä" Jumalan *Hyveitä* eli personoituja ominaisuuksia. Nämä Jumalan luomina, niinkuin Manut Brahmaan luomina, tulivat Pääenkeleiksi. Roomalaiskatolinen teodikeakin kutsuu luovan *Verbum Princeps*'insä[3]) näiden enkelien Pääksi *(caput angelorum)* ja „suuren neuvoston enkeliksi" *(magni consilii angelus)*, ja siten tunnustaa Kristuksen yhteyden näitten (pääenkeleitten) kanssa.

---

[1]) „Taivaallinen ihminen", pankaa merkille tuo sana, on esoterisesti „Logos" eli „Poika". Sentähden kun tuo nimitys sovitettiin Kristukseen, jonka sanottiin olevan Jumala ja totinen Jumala itse, ei ollut kristillisellä jumaluusopilla enää mitään valintaa. Tukeakseen personallisen Kolminaisuuden dogmia sen oli julistaminen, niinkuin se vielä nytkin tekee, että kristillinen Logos on ainoa todellinen ja että kaikki muiden uskontojen Logokset ovat vääriä ja ovat ainoastaan Pahan perusteen, Saatanan, naamioita. Kas siinä mihinkä tämä on johtanut länsimaisen jumaluusopin.

[2]) „Sillä Järki, Jumaluus, jolla täydessä mitassaan oli molemmat sukupuolet, ollen sekä Valo että Elämä, synnytti Sanallaan toisen Järjen eli Työntekijän; tämä ollen Tulen ja Hengen Jumala, muodosti ja muovaili seitsemän muuta hallitsijaa, jotka piireissänsä pitävät Ilmiömaailman ja joiden järjestystä kutsutaan Kaitselmukseksi eli Kohtaloksi." (Sect. IX, luk. I, ed. 1579).

Tässä on silminnähtävää, että Järki, Kaikkeuden alkuperäinen Jumalajatus, ei ole Tuntematon Ilmenemätön Ykseys, koska sillä on täydessä mitassaan molemmat sukupuolet — on sekä miehinen että naisellinen — ei myöskään kristittyjen „Isä", koska viimemainittu on miehinen eikä kaksisukuinen. Tosiasia on, että „Isä", „Poika" ja „Ihminen" ovat toivottomasti sekaantunee toisiinsa *Poimanderin* käännöksissä.

[3]) „Korkein Sana". — Suom.

„Sura tuli A-suraksi" — jumalat tulivat ei-jumaliksi — sanoo tekstimme, s. o. jumalat tulivat paholaisiksi — Saatanaksi, kirjaimellisesti luettuna. Mutta nyt näkyy salaisen opin mukaan, että Saatana vertauskuvallisesti tarkottaa Hyvää ja Uhrausta ja on viisauden jumala useilla eri nimillä lausuttuna. *Kabbala* opettaa, että ylpeys ja itsekorotus — itsekkäisyyden ja minätunteen pää-yllyttäjät — ovat syynä siihen että taivaasta tyhjeni *kolmasosa* sen jumalallisista asukkaista, mystillisesti puhuen, ja *kolmasosa* tähdistä, astronomisesti puhuen. Toisin sanoin edellinen lausunto on allegoria, jälkimäinen tosiasia. Edellinen lausunto kuitenkin on, kuten osotettu, mitä läheisimmin tekemisissä ihmiskunnan kanssa.

Rosenkreutsiläiset taas, jotka hyvin tunsivat perintäopin salaisen merkityksen, pitivät sen itsellään ja opettivat ainoastaan, että koko „luominen" johtui ja oli seurauksena tarunomaisesta „sodasta taivaassa", minkä aikaansai enkelien kapinoiminen[1]) Luomislakia vastaan tai Demiurgi. Tuo lausunto on oikea, mutta sen *sisäinen* merkitys on tähän päivään asti salattu.

Kun tahdotaan välttää enempää selittämästä pulmaa, vetoomalla muka jumalalliseen salaisuuteen ja sanomalla että on synnillistä kurkistaa sen menetelmiin — on se samaa kuin olla mitään sanomatta. Se voi olla riittävä niille, jotka uskovat paavin erehtymättömyyteen, mutta voi tuskin tyydyttää filosofista ajattelua. Kuitenkin, vaikka useimmat korkeammat kabbalistit ovat tunteneet totuuden, ei kukaan heidän joukostaan ole sitä koskaan kertonut. Kaikki he yhdessä, kabbalistit ja symbologistit, ovat olleet ihmeen vastahakoisia tunnustamaan enkeleitten lankeemuksen alkuperäistä merkitystä. Kristitylle tällainen vaikeneminen on aivan luonnollinen. Keskiajalla taas ei kukaan alkemisti eikä filosofi saattanut lausua sitä, mikä oikeaoppisen teologian silmissä oli kauhistuttavaa jumalanpilkkaa,[2]) sillä se olisi heidät heti saattanut kidutuspenkille tai

---

[1]) Vertaustaru Prometheuksen tulesta on toinen muunnos ylpeän Luciferin kapinoimisesta, joka syöstiin alas „pohjattomaan syvyyteen", eli yksinkertaisesti tänne meidän maamme päälle elämään ihmisenä. Hindulaisen Luciferin, Mahaasuran, sanotaan myös alkaneen kadehtia Luojan loistavaa valoa, ja alempien Asuroitten (ei jumalien vaan henkien) päänä hän kapinoi Brahmaata vastaan; tämän takia Shiva heitti hänet alas Paataalaan („helvettiin"). Mutta koska viisausoppi käy käsi kädessä allegorisen sepityksen kanssa hindulaisten taruissa, niin „Piru" pannaan katumaan ja hänelle tarjotaan kehittymisen tilaisuus. Hän on *esoterisesti* syntinen ihminen ja voipi joogan, antaumuksen ja adeptiuden kautta päästä jälleen „yhdeksi Jumalan kanssa". Herkules, aurinko-jumala, astuu alas Hadekseen (vihkimysluolaan) pelastamaan uhrit sen vaivoista j. n e. Kristillinen kirkko yksin luopi *ikuisen* vaivan perkeleelle ja kadotetuille, mitkä se itse on keksinyt.

[2]) Miksi esim. Éliphas Lévi, tuo hyvin peloton ja suorapuheinen kabbalisti, epäröi julkaista n.k. langenneitten enkeleitten salaisuutta? Että hän tunsi tuon allegorian totuuden ja oikean merkityksen, sekä uskonnollisessa ja mystillisessä että fysiologisessa merkityksessä, sen todistavat

roviolle „pyhän" inkvisitsioni-laitoksen toimesta. Mutta meidän nykyaikaisten kabbalistien ja vapaa-ajattelijoiden laita on toinen. Heille, me pelkäämme, tuo menettely on pelkkää inhimillistä ylpeyttä ja turhamaisuutta, joka perustuu julkisesti jo hylättyyn mutta pois-juurruttamattomaan taikauskoon. Sittekun kirkko taistellessaan manikealaisuutta vastaan keksi perkeleen ja asetti jumaluusopillisen sammuttajan loistavan tähtijumalan Luciferin, „Aamunkoin Pojan" päälle, ja siten loi kaikkein hurjimman paradokseistaan, *mustan ja pimeän* valon — siitä asti tuo taru on liian syvästi juurruttanut itsensä sokean uskon maaperään. Ei edes meidän ajallamme ne, jotka ovat tyytymättömiä kirkon dogmeihin ja nauravat sarvipäistä ja kaviojalkaista Saatanaa, uskalla rohkeasti astua esiin ja tunnustaa, kuinka iänaikuinen on tämä kaikista traditsioneista vanhin. Lyhyin sanoin lausuttuna se on seuraava. Puoleksi eksoterisesti, Kaikkivaltiaan —

---

hänen laajat kirjotelmansa ja lukuisat viittauksensa ja huomautuksensa. Kuitenkin hänkin, Éliphas, kosketeltuaan sitä satoja kertoja aikaisemmissa teoksissaan, sanoo myöhemmässä kirjassaan *Histoire de la Magie* (pp. 220, 221): „Me kiellämme kaikin voimin Saatanan yliherruuden ja kaikkiallisuuden. *Mutta me emme tällä kiellä emmekä myönnä enkeleitten lankeemuksen traditsionia* . . . Jos niin on tapahtunut . . . silloin kapinoivien enkelein ruhtinas saattaa korkeintaan olla viimeinen ja voimattomin tuomituista — sitten kun hän on erottautunut jumaluudesta, joka on kaiken vallan peruste", Tämä on hyvinkin epämääräistä ja välttelevää; mutta katsokaamme mitä Hargrave Jennings kirjoittaa omituisella katkonaisella tyylillään:

„Sekä Pyhä Mikael että että Pyhä Yrjö ovat tyyppejä. Ne ovat pyhiä henkilöitä eli korkeita sankareita eli jumaloituja voimia. Kumpaakin esitetään omine ominaisuuksineen ja kykyineen. Ne toistuvat ja monistuvut — eri nimillä mainittuina — kaikissa tarustoissa (myöskin kristillisessä). Mutta niiden aate on yleinen Tämä aate ja käsite on: ylivoimainen taistelija — lapsenomainen „neitsyeellisessä viattomuudessaan" — niin voimakas, että tämä jumaluuden-täyttämä viattomuus (Serafimit „tietävät enimmän", Kerubimit „rakastavat enimmän") voi hajottaa maailman (joka on, niin sanoaksemme, saanut ilmauksena Luciferin noituudella mutta on tuomittu), huolimatta niistä taidokkaista juonista, jotka on Korkeimman luvalla laadittu — taidokkaista juonista („elämän tällä puolella") tuon ylpeän luopion, mahtavan kapinoijan tekemistä, hänen, joka samalla on „Valontuoja", Lucifer — „Aamutähti", „Aamun poika" — kaikkein korkein nimitys „taivaan ulkopuolella", sillä taivaassa se ei voi olla, mutta ulkopuolella taivaan se on kaikkea. Luonteensa näennäisesti uskomattomalta puolelta — sillä lukija huomatkoon tarkoin, että ominaisuudet ovat sukupuolta vailla — tämä Pääenkeli Pyhä Mikael on voittamaton, suvuton, taivaallinen „energia" — lausuaksemme hänen suurenmoiset ominaispiirteensä — voittamaton „neitseellinen soturi", verhottu . . . ja samalla asestettu sillä kieltäymys-varustuksella, jota gnostikot kutsuvat „kieltäymykseksi luomisesta". Tämä on toinen taru, „taru tarun sisällä"... hämmästyttävä „mysterioitten mysterio", koska se on niin mahdoton ja epäjohdonmukainen. Yhtä selittämätön kuin Ilmestyskirja. Yhtä ilmottamaton kuin Ilmotus". (*Phallicism*. pp. 212, 213).

Kuitenkin tämä *selittämätön* ja *ilmottamaton* mysterio tulee nyt selitettäväksi ja ilmotettavaksi itämaisten oppien mukaan. Vaikka tietysti, niinkuin tuo hyvin oppinut mutta vielä enemmän salaperäinen *Phallicismin* kirjottaja sanoo, ei kukaan vihkimätön kuolevainen koskaan saata ymmärtää hänen todellista tarkotustaan.

Fiat Lux'in[1]) — „Esikoiset" eli alkuaikaisen Valon enkelit käskettiin „luomaan"; kolmasosa niistä kapinoi ja „kieltäytyi", mutta ne, jotka „tottelivat", niinkuin Fetahil teki — ne perinpohjin *epäonnistuivat*.

Joka tahtoo oikeassa fyysillisessä merkityksessään ymmärtää tämän kieltäytymisen ja epä-onnistumisen, hänen on tutkittava ja käsitettävä itämaista viisausoppia; hänen on tutustuttava veedaantalaisten mystillisiin perusoppeihin, jotka näyttävät, kuinka perin harhanomaista on lukea Äärettömälle ja Ehdottomalle Jumaluudelle toimintatehtäviä. Esoterinen viisausoppi väittää, että Sandhjojen (hämärien) aikana „Keskusaurinko" lähettää ulos *Luovan Valon* — niin sanoaksemme passivisesti. Syynaihe on kätketty. Ainoastaan Olemassaolon toimintakausina se saattaa aikaan loppumattoman Energian vuodatuksen, jonka värähtelevät virrat tulevat yhä toimeliaammiksi ja tehokkaammiksi kultakin seitsenäisen olemisasteikon portaalta, joita pitkin ne laskeutuvat alas. Siitä tulee käsitettäväksi, kuinka elimellisen universumin „luominen" eli oikeammin muodostaminen sen kaikkine seitsenkuntaisine yksiöineen, välttämättä vaatii älyllisiä olentoja — jotka yhteisesti tekevät yhden Olemuksen eli Luovan Jumalan. Tämä on jo erilaistunut Ainoasta Ehdottomasta Ykseydestä, koska viimemainittu ei ole suhteissa ehdonalaiseen „luomiseen".[2])

Nytpä Vatikanissa löytyvä *Kabbalan* käsikirjoitus — jonka ainoan jäljennöksen (nim. Europassa) sanotaan olleen kreivi St. Germainin hallussa — sisältää mitä täydellisimmän esityksen tästä opista, muun muassa sen erikoisen muunnelman, minkä luciferianit[3]) ja muut gnostikot omaksuvat. Tuossa pergamentissa „seitsemän elämänaurinkoa" luetellaan samassa järjestyksessä, jossa ne ovat Saptasuurjassa. Mutta ainoastaan neljä näistä mainitaan niissä *Kabbalan* painoksissa, jotka ovat yleisissä kirjastoissa saatavina, ja nekin enemmän tai vähemmän verhotuilla sanoilla. Kuitenkin tämä supistettu lukukin riittää hyvin osottamaan alkuperän samaisuutta; se tarkottaa näet Dhjaan Tshoohanien nelinäistä joukkoa ja todistaa tuon arvioiman saaneen alkunsa arjalaisten salaisista opeista. Niinkuin on hyvin tunnettua, *Kabbala* ei alkanut juutalaisista vaan nämä saivat aatteensa kaldealaisilta ja egyptiläisiltä.

---

[1]) Tulkoon valkeus! — Suom.

[2]) „Luomiseen" — tietysti ennenolleesta ikuisesta Periaineesta eli Aineesta, joka meidän oppimme mukaan on Rajaton, Ainaolevainen Avaruus.

[3]) Luciferianit, muuan neljännellä vuosisadalla esiintyvä lahko, jonka väitetään opettaneen, että sielu on *lihallinen* ruumis, mikä isältä siirtyy lapselle, ja lucianialaiset, toinen ja varhaisempi lahko kolmannella vuosisadalla j. Kr., joka opetti kaiken tämän ja lisäksi, että *eläimellinen* sielu ei ole kuolematon — nämä kaikki filosofoivat todellisten kabbalististen ja salatieteellisten oppien perusteella.

Niinmuodoin *Kabbalan eksoterisetkin* opit puhuvat yhdestä „keskusauringosta“ ja kolmesta toisarvoisesta auringosta kussakin aurinkokunnassa — omamme niihin luettuna. Näin sanotaan tuossa etevässä vaikka liian materialistisessa teoksessa *New Aspects of Life and Religion*, joka tarjoo yhteenvedon kabbalistien mielipiteistä syvästi harkittuina ja oikein käsitettyinä:

Keskusaurinko . . . oli heille (samoinkuin arjalaisille) *kaiken muun keskus;* se keskus, josta kaikki liikunto oli viime kädessä luettava. Tämän keskusauringon ympärillä . . . „ensimäinen järjestelmän kolmesta auringosta . . . kiersi polaari-tasossa . . . toinen ekvatoriaali-tasossa“. . . ja vasta kolmas oli meidän näkyväinen aurinkomme. Nämä neljä aurinkoruumista olivat „*ne elimet, joiden toiminnasta riippuu se, mitä ihmiset kutsuvat luomiseksi, kaiken elämän kehitys maa-planetalla*“. Niitä tiehyeitä, joiden kautta näiden kappalten vaikutus saapuu maan päälle, pitävät he (kabbalistit) sähköperäisinä . . . Keskusauringosta[1]) vuotava säteilevä energia herätti maapallon olemassaoloon nestemäisenä pallona . . . joka planettakappaleen keskuksena ollen pyrki syöksymään (keskus-) aurinkoa kohti . . . jonka vetovoiman piirissä se oli luotu . . . Mutta säteilevä energia, joka yhtäläisesti sähkötti kumpaistakin, pidätti niitä toinen toisestaan ja siten muutti kohtiliikunnon pyörreliikunnoksi sen vetovoiman keskuksen ympäri, jota tuo kiertävä planetta (maa) tuolla tavoin koetti saavuttaa.

Elimellisessä solussa *näkyväinen aurinko* löysi itselleen sopivan muotin, ja synnytti sen avulla eläinkunnan (sekä kypsytti kasvikunnan), ja lopuksi asetti ihmisen sen pääksi. Ihmisessä se synnytti psyykillisen (=sielullisen) solun, tuon valtakunnan elähyttävän vaikutuksen kautta. Mutta ihminen, joka näin oli asetettu eläinkunnan päähän, koko luomiston etunenään, oli eläin, *sieluton, katoavainen ihminen* . . . Sentähden ihminen, vaikka hän näennäisesti oli luomakunnan kruunu, olisi tulollansa osottanut luomisen päättymisen, sillä luomisto, joka hänessä saavutti huippukohtansa, olisi hänen kuollessaan alottanut häviönsä.[2])

Tämä kabkalistinen näkökanta mainitaan tässä osottamaan, miten täydellisesti se hengeltään pitää yhtä itämaisen opin kanssa. Selittäkää eli täydentäkää oppia seitsemästä auringosta ajattelemalla seitsemää olemistasojen järjestelmää, joiden keskuksia ovat „auringot“, niin saatte seitsemän enkeli-tasoa, joiden „laumat“ yhdistettyinä ovat niiden jumalat.[3]) Ne ovat neljään luokkaan jaettu pääryhmä, ruumiittomasta puoleksi ruumiilliseen asti. Nämä luokat

[1]) Tämän salatieteilijöiden „keskusauringon“ on tiedekin pakotettu tunnustamaan tähtitieteellisesti, sillä se ei voi kieltää, että tähtiavaruudessa, linnunradan keskellä, on keskuskappale, näkymätön ja salaperäinen piste, meidän aurinkomme ja järjestelmämme aina salattu vetovoiman keskus. Mutta tätä „aurinkoa“ katselevat eri tavalla itämaiset salatieteilijät. Kun länsimaiset ja juutalaiset kabbalistit — vieläpä jotkut hurskaat uudenaikaiset tähtitieteilijät — väittävät, että tässä auringossa Jumaluus on erikoisesti läsnä, ja lukevat Jumalan tahdontoimintojen siitä lähtevän — niin itämaiset vihityt väittävät, että Tuntemattoman Ehdottoman yli-jumalallinen olemus on joka paikassa ja joka piirissä, ja sentähden „keskusaurinko“ on vain universalisen elonsähkön keskus, se säiliö, jonka sisälle keskittyy ikäänkuin polttopisteeseen jumalallinen Säteily, joka jo on erilaistunut jokaisen „luomisen“ alussa. Vaikka se vielä on Laja-tilassa eli neutralisena, niin se kuitenkin on puoleensavetävä ja myöskin aina ulosvuodattava Elämänkeskus.

[2]) *Op. cit.* pp. 287—289,

[3]) Kts. kommentariota VII Runoon, teoksemme I osassa.

ovat tekemisissä meidän ihmiskuntamme kanssa suoranaisesti — vaikka hyvin eri tavoilla mitä tahdonilmauksiin ja tehtäviin tulee. Niitä on kolme, joiden yhteenvetona on neljäs, ensimäinen ja korkein, jota äskentoistetussa kabbalistisessa opissa kutsutaan „keskusauringoksi". Tämä on suuri erotus semiläisen ja arjalaisen maailmansynty-opin välillä — edellinen aineellistuttaa, ihmistyttää luonnon mysterioita, jälkimäinen taas henkevöittää ainetta, ja siinä fysiologia aina pannaan metafysikkaa palvelemaan. Vaikka siis seitsemäs „prinsippi" saapuu ihmiselle kaikkien olemislaatujen läpi puhtaana kuten erottamaton aines ja personaton ykseys, niin se kulkee läpi henkisen Keskusauringon (*Kabbala* opettaa, että se *tulee siitä auringosta*) ja toisen ryhmän, polaari-auringon, jotka molemmat säteillen antavat ihmiselle hänen Aatmaansa. Kolmas ryhmä, ekvatoriaali-aurinko kiinnittää Buddhin Aatmaahan ja Manaksen korkeampiin ominaisuuksiin. Mutta neljäs ryhmä, meidän näkyväisen aurinkomme henki, antaa ihmiselle hänen Manaksensa ja sen käyttövälineen eli Kaama Ruupan, himojen ja halujen ruumiin — ne kaksi Ahamkaaran ainesta, jotka kehittävät *yksilöitynyttä tajuntaa*, personallista minää. Lopuksi Maanhenki kolminkertaisena ykseytenä rakentaa fyysillisen ruumiin, vetää siihen elonhenget ja muodostaa hänen Linga Shariiransa.

Mutta kaikki etenee kierroksittain, ihmisen kehitys niinkuin kaikki muu, ja missä järjestyksessä hänet synnytetään, kuvataan täydellisesti itämaisissa opeissa, jotavastoin *Kabbalassa* siihen ainoastaan viitataan. Näin sanoo *Dzyanin Kirja* alku-ihmisestä, kun hän ensinnä heijastui ulos „luuttomasta", ruumiittomasta luojasta:

Ensinnä Henkäys, sitten Buddhi ja Varjon-poika (ruumis) „luotiin". Mutta missä oli akseli (keskusprinsippi, Manas)? Ihminen on tuomittu. Jääden yksinään Erottamaton (erilaistumaton elementti) ja sen Vaahan (Buddhi) — Syyttömän Syy — murtuvat erilleen ilmenneestä elämästä.

„Jollei" selittää kommentario:

Jollei niitä kiinnitä yhteen ja pidä koossa Keskusprinsippi, Dshiivan personallisen tietoisuuden käyttöväline.

Toisin sanoen, kahdella korkeammalla prinsipillä *ei voi olla mitään yksilöllisyyttä maan päällä,* ne eivät voi olla *ihminen,* jollei ole *(a)* Järki, Manasminä, joka tuntee itsensä, ja *(b)* väärä mainen personallisuus oli itsekkäitten halujen ja personallisen tahdon ruumis, joka kiinnittää kokonaisuuden, ikäänkuin akselin ympärille — niinkuin se todellakin on — fyysilliseen ihmismuotoon.

Viides ja *neljäs* prinsippi[1]) — Manas ja Kaama Ruupa — ne sisältävät kaksinaisen „personallisuuden"; toiselta puolelta todellisen minän, joka on kuolematon, jos se sulautuu kahteen korkeampaan prinsippiin, ja toiselta puolelta

---

[1]) *Neljäs* ja *viides alhaalta* lukien, kun aletaan fyysillisestä ruumiista; *kolmas* ja *neljäs,* jos laskemme Aatmaasta.

väärän ja katoovaisen personallisuuden, n. k. Maajaavi eli astraliruumiin — ja nämä kaksi ovat mitä likeisimmin sekotettavat yhteen *täydellisen* maisen elämän aikaansaamiseksi. Ruumistuttakaa vaikkapa Newtonin henkinen monaadi, istuttakaa se suurimpaan pyhimykseen maan päällä, ja antakaa sille täydellisin fyysillinen ruumis, mitä voidaan ajatella — siis kaksi, jopa kolmi-prinsippinen ruumis, joka on kokoonpantu Sthuula Shariirasta, Praanasta (elonprinsipistä) ja Linga Shariirasta — mutta jos siltä vain puuttuu viides eli keskus-prinsippi, niin luotte idiotin — parhaimmassakin tapauksessa vain kauniin, sieluttoman, tyhjän ja itsetiedottoman olennon. „*Cogito — ergo sum*"[1]) ei voisi saada mitään sijaa sellaisen olennon aivoissa, ei ainakaan tällä tasolla.

Mutta on sellaisia tutkijoita, jotka ovat kauan sitten oivaltaneet „langenneitten enkeleiden" allegorian takana olevan filosofisen merkityksen — vaikka roomalainen kirkko onkin sen niin vääristellyt ja turmellut.

Henkien valtakunta ja henkinen toiminta, joka vuotaa henkisestä tahtomisesta ja on sen tuote, on ulkopuolella (jumalallisten) sielujen ja jumalallisen toiminnan valtakunnan ja sen kanssa ristiriidassa.[2])

Niinkuin sanotaan XIV kommentarion tekstissä:

Yhtäläinen synnyttää yhtäläisen eikä mitään muuta, olemassaolon alkaessa, ja kehitys rajotettuine, ehdonalaisine lakeineen tulee myöhemmin. Itse-olevaisia[3]) *nimitetään „luomisiksi" koska ne esiintyvät Henki-säteessä, ilmestyen sen mahdollisuuden kautta, joka uinuu sen syntymättömässä luonnossa, joka on aikaa ja (rajallista eli ehdonalaista) paikallisuutta tuonnempana. Maiset tuotteet, eläimelliset ja epäelimelliset, ihmiskunta niihin lukien, nimitetään aivan väärin luomakunnaksi ja luontokappaleiksi; ne ovat kehittyneet erotetuista elementeistä.*

Ja edempänä:

Taivaallinen Ruupa (Dhjaan Tshoohan) luopi (ihmisen), hänen omassa muodossaan. Se on henkinen aatteilu, joka seuraa kaikkiallisen (ilmenneen) Periaineen ensimäistä erilaistumista ja heräämistä. Tämä muoto on sen Itsensä ihanne-varjo: ja tämä on ensimäisen rodun ihminen.

Jos tahdomme ilmaista tämän vielä selvemmällä tavalla ja rajottaa selitystämme ainoastaan maahan, niin oli ensimäisten „erilaistuneiden" minuuksien — kirkko nimittää niitä Pääenkeleiksi — tehtävänä antaa alkuaikaiselle Aineelle

---

[1]) „Ajattelen — siksi olen olemassa", Descartes'in kuulu lauselma. — Suom.

[2]) *New Aspects of Life.*

[3]) Enkelimäisiä, henkisiä Olemuksia, jotka itsessään ovat kuolemattomia, koska ne ovat ikuisuudessa rajottamattomia, mutta ovat aikakautisia ja ehdonalaisia manvantarisissa ilmennyksissään.

kehityssysäys ja ohjata sen muodostamiskyvyt tuotteidensa muovaamisessa. Tätä tarkotetaan sekä itämaisessa että länsimaisessa traditsionissa tavattavilla lauseilla — „enkeleiden *käskettiin luoda*". Sittenkun *alemmat* ja aineellisemmat voimat olivat valmistaneet maan, ja sen kolme valtakuntaa olivat lähteneet matkaan „hedelmöitymään ja lisääntymään", niin kehityslaki pakotti korkeammat voimat, Pääenkelit eli Dhjaanit, laskeutumaan maan päälle valmistamaan sen kehityksen kruunua — ihmistä. Siten „itseluodut" ja itseolevaiset" heijastivat kalpeat varjonsa, mutta kolmas ryhmä, tuli-enkelit, *kapinoi ja kieltäytyi* yhtymästä kumppani-deevoihinsa.

Hindulainen eksoterismi kuvaa niitä kaikkia joogeina, joiden hurskaus yllytti niitä kieltäytymään „luomasta", koska ne halusivat jäädä ikuisesti Kumaaroiksi, „neitsyeellisiksi nuorukaisiksi", jos mahdollista ennättääkseen kumppaneittensa edellä Nirvaanaan — lopulliseen vapautukseen. Mutta esoterisen tulkinnan mukaan tuo teko oli itsensäuhraamista ihmiskunnan hyväksi. „Kapinoitsijat" eivät tahtoneet luoda tahdottomia, edesvastuuttomia ihmisiä niinkuin „tottelevaiset" enkelit tekivät. Ne eivät voineet antaa ihmisolennolle edes ajallista heijastusta omista ominaisuuksistaan, sillä nämä kuuluivat toiselle ja paljon korkeammalle tajunnantasolle ja olisivat jättäneet ihmisen yhä edesvastuuttomaksi ja siis ehkäisseet kaiken mahdollisuuden korkeampaan kehitykseen. Ei mikään henkinen ja sielullinen kehitys ole mahdollinen tämän maan päällä — kaikkein alimmalla ja aineellisimmalla tasolla — sille, joka ainakin tällä tasolla on itsessään *täydellinen* eikä voi hankkia ansiota eikä vikaa. Jos ihminen olisi jäänyt toimettoman, muuttumattoman ja liikkumattoman täydellisyyden kalpeaksi varjoksi, omistaen vain tuon negativisen ja passivisen ominaispuolen todellisesta *Minä olen se kuin minä olen*, niin hän olisisi ollut tuomittu kulkemaan läpi maisen elämänsä sikeässä unessa ilman unennäköjä ja siis ollut aivan epäonnistunut tällä tasolla. Ne olennot eli se Olento, joukkonimellä kutsuttu Elohimiksi, joka ensinnä lausui nuo julmat sanat (jos ne yleensä koskaan lausuttiin): „Katso, ihminen on tullut *niinkuin yhdeksi meistä* tietämään hyvän ja pahan; ja nyt, ettei hän ojentaisi kättänsä ja ottaisi myös elämän puusta ja söisi ja eläisi ainiaan . . ." on todella täytynyt olla Ildabaoth, natsarealaisten Demiurgi, täynnä vihaa ja kateutta omaa luomustaan kohtaan, ja hänen heijastuksensa loi Ofiomorfoksen. Tässä tapauksessa on aivan luonnollista — kuolleen kirjaimen kannaltakin — pitää Saatanaa, 1 Moos. kirjan käärmettä, todellisena luojana ja hyväntekijänä, henkisen ihmiskunnan isänä. Sillä hän juuri oli „Valon airut", kirkas loistava Lucifer, joka avasi Jehovan „luoman" automaatin silmät, niinkuin kerrotaan. Ja hän oli ensimäinen, joka tiesi kuiskata: „Sinä päivänä, jolloin siitä syötte, tulette sellaisiksi kuin Elohim, tietämään hyvän ja pahan" ja siis häntä ei voi pitää muuna kuin todellisena Vapahtajana.

Vaikka hän on Jehovan, „*personoivan*[1]) hengen" „vastustaja", pysyy hän kuitenkin esoterisessa totuudessa aina-rakastavana „Lähettiläänä", Enkelinä, Serafimina ja Kherubimina, jotka sekä „tiesivät" hyvin että vielä enemmän „rakastivat" ja jotka antoivat meille henkisen eikä fyysillisen kuolemattomuuden. Fyysillinen kuolemattomuus olisi ollut jonkinlaista *paikallaanolon* kuolemattomuutta, joka olisi muuttanut ihmisen kuolemattomaksi „vaeltavaksi juutalaiseksi".

Näin kerrotaan Kingin teoksessa *Gnostics and their Remains* Ilda-baothista, jota useat lahkot pitivät Mooseksen Jumalana:

Ildabaoth ei suinkaan ollut puhdas henki; ylpeys ja vallanhimo hallitsivat häntä. Hän sentähden päätti murtautua erilleen äidistään, Akhamothista, ja luoda maailman yksin itselleen. Oman kuuden henkensä auttamana hän loi Ihmisen, aikoen tehdä hänet voimansa kuvaksi, mutta hän epäonnistui kokonaan työssään, sillä hänen ihmisensä näyttäytyi suureksi sieluttomaksi hirviöksi, joka ryömi maata pitkin. Noiden kuuden hengen täytyi jälleen tuoda työnsä tuote isänsä eteen elähytettäväksi; hän antoi sille elämän, suoden sille Jumalallisen Valon säteen, minkä hän itse oli perinyt Akhamothilta. Akhamoth tällä menetyksellä rankaisi häntä hänen ylpeydestään ja itsekylläisyydestään.

Ihminen, joka tällä tavalla sai Akhamothin lahjan hänen oman poikansa kustannuksella, seurasi saamansa Jumalallisen Valon sysäystä ja kokosi sitä lisäksi luomakunnalta, johon se oli sekottunut, sekä alkoi esittää kuvaa ei omasta luojastansa Ildabaothista vaan pikemmin Korkeimman olennon, „Esi-ihmisen" kuvaa. Tämän nähdessään Demiurgi täyttyi vihasta ja kateudesta synnytettyään itseään niin paljon ylemmän olennon. Hänen intohimon sytyttämät katseensa heijastuivat Syvyyteen ikäänkuin peiliin, kuva sai eloa ja esille nousi „käärmeenmuotoinen Saatana", *Ofiomorfos*, kateuden ja viekkauden ruumistus [2]).

Tämä on gnostikkojen eksoterinen esitys, ja vaikka tämä allegoria on lahkolaismuodostelu, on se sisältörikas ja tuntuu eloisalta todellisuudelta. Se on luonnollinen johtopäätös 1 Moos. kirjan 3 luvun kuolleesta teksti-kirjaimesta.

Täten myös on syntynyt Prometheuksen allegoria, joka varastaa jumalain tulen tehdäkseen ihmisille mahdolliseksi tietoisesti kulkea henkisen kehityksen polkua, ja siten muutti kaikkein täydellisimmän *eläimen* maan päällä mahdolliseksi jumalaksi ja laski hänet vapaaksi „ottamaan taivaan valtakunnan väkirynnäköllä". Samanne kuuluu myöskin *kirous*, jonka Zeus lausui Prometheusta vastaan ja Jehovah-Ilda-baoth „kapinoivaa poikaansa", Saatanaa vastaan. Kaukasus-vuorten kylmät puhtaat lumihanget ja sammuttamattoman helvetin iki-vaimentamattomat läiskyvät liekit — siinä kaksi vastakohtaa ja kuitenkin sama aate, hienostuneen kidutuksen kaksi olemuspuolta. „Tulen-tuoja" — Foosforos (Φωσφορος), personoitu vertauskuva Anima Mundi'ssa olevasta astralitulesta

---

[1]) Kuten muista kohdista käy selville, tarkottaa tekijä, että jotkut henget saattoivat Jehovan nimellä ottaa edustaakseen eli „personoidakseen" Ainoan Jumalan. Suom.

[2]) *Op. cit.*, p. 97, 98, ed. 1887.

ja astralivalosta[1]) palamassa maisten intohimojen tulisissa liekeissä; palo hänen oman *ajattelunsa* sytyttämä, joka nyt osaa erottaa hyvän pahasta, ja kuitenkin on maallisen Adaminsa intohimojen orja; tuntien epäilyksen ja täysin heränneen tietoisuuden korppikotkan tavoin sydäntään järsivän — Prometheus todellakin, koska hän on *tietoinen* ja niinmuodoin *vastuunalainen* olento.[2]) Elämän kirous on suuri, mutta lukuunottamatta muutamia hindulaisia ja sufilaisia mystikkoja, kuinka harvoja on, jotka tahtoisivat vaihtaa kaikkia tietoisen elämän kärsimyksiä, kaikkea vastuunalaisen olemassaolon mukana seuraavaa pahaa, saadakseen sen sijaan (ulkokohtaisesti) passiviselle *ruumiittomalle* olemiselle kuuluvan itsetiedottoman täydellisyyden tai edes sen universalisen paikallaanolon toimettomuuden, jota Brahmaa personoi „Yönsä" lepotilassa. Sillä toistaaksemme eräästä etevästä kirjotuksesta, jonka tekijä[3]) sekotti olemis- ja tajunnan tasot toisiinsa ja joutui erehdyksensä uhriksi:

> Saatana (eli Lucifer) edustaa *aktiivista* eli niinkuin (Jules) Baissac nimittää „keskipakoista" Universumin Energiaa (kosmillisessa merkityksessä). Hän on tuli, valo, elämä, kamppailu, ponnistus, ajatus, tajunta, edistys, sivistys, vapaus, itsenäisyys. Samalla hän on *kärsimys*, joka on toiminnan *nautinnon* vastavaikutus, ja hän on *kuolema* — joka on *elämän* vastakierros — Saatana, palaen omassa helvetissään, oman voimanpurkauksensa raivon synnyttämässä — tähtisumun hajaantuminen ulospäin ja tyhjäksituleminen, josta se jälleen on keskittyvä uusiksi maailmoiksi. Ja yhä uudestaan ja uudestaan hän määräaikaisesti tulee ehkäistyksi Kosmoksen *passivisen* voiman Ikuisen Inertian (toimettomuuden) kautta — tuon taipumattoman „*Minä olen*" kautta — piikiven, josta kipinöitä ulos sinkautuu. Ja määräaikaisesti . . . hän ja hänen kannattajansa . . . tuomitaan „Tulimereen" — sillä *se on* Aurinko (ainoastaan yhdessä merkityksessä kosmillisessa allegoriassa), *meidän* järjestelmämme elämänlähde, missä ne puhdistuvat (se merkitsee tulevat tyhjäksi) ja kirnutaan, jotta ne järjestyisivät uudelleen toista elämää (ylösnousemista) varten. Se on sama *aurinko*, joka ollen toimivan prinsipin alkuperä maamme päällä, samalla on maailman Saatanan *koti* ja *lähde* . . .

---

[1]) Siitä elementistä, josta saksalainen materialistinen filosofi Moleschott sanoi: „ilman *Fosforia* ei mitään ajatusta".

[2]) Kertomus Prometheuksesta, Karmasta ja inhimillisestä tajunnasta löytyy II Osan 5 luvussa.

[3]) Muuan englantilainen, jonka elämästä epäsääntöinen nerokkaisuus teki lopun. Syntyään protestanttisen papin poika, hän tuli muhamettilaiseksi, sitten hurjaksi ateistiksi; tavattuaan Mestarin, Gurun, hän tuli mystikoksi; sitten teosofiksi, joka epäili ja lankesi epätoivoon — ja viimein hän heitti *valkoisen* magian antautuakseen *mustaan*, tuli mielipuoleksi ja yhtyi roomalaiseen kirkkoon. Sitten hän taas kääntyi ympäri, julisti anateemansa sille kirkolle, tuli uudestaan ateistiksi ja kuoli kiroten ihmiskuntaa, tietoa ja Jumalaa, johon hän oli lakannut uskomasta. Hänellä oli hallussaan kaikki esoteriset tosiasiat kirjoittaessaan „Sodasta taivaassa", mutta hän teki siitä puoleksi politillisen kirjotuksen, sekotti Malthuksen Saatanaan ja Darvinin astralivaloon. Rauha olkoon hänen — *kuorelleen*. Hän on varotuksena niille Tsheeloille, jotka joutuvat harhaan. Hänen unohtunut hautansa on nähtävänä muhamettilaisten hautausmaalla Joonaghurissa Kathiawarissa Intiassa.

Lisäksi, ikäänkuin Baissacin yleisen teorian todistamiseksi (esitetty kirjassa *Le Diable et Satan*) kylmällä tiedetään olevan „keskihakuinen" vaikutus. Kylmän vaikutuksesta kaikki vetäytyy kokoon . . . Kylmästä elämä *jäätyy* eli kuolee, ajatus hyytyy ja tuli sammuu. Saatana on kuolematon omassa Tulimeressään — ainoastaan „Minä olen"-tietoisuuden „Nifl-Heim'issä" (skandinavialaisen *Eddan* kylmässä helvetissä,) hän ei voi olla olemassa. Mutta yhtäkaikki *on olemassa* jonkinlainen *kuolematon* olemassaolo Nifl-Heimissä ja sen olemassaolon täytyy olla *tuskatonta* ja *rauhallista*, koska se on *itsetiedotonta* ja *toimetonta*. *Jehovan* valtakunnassa (jos tämä jumala olisi kaikkea, mitä juutalaiset ja kristityt hänestä väittävät) ei ole kärsimystä, ei sotaa, ei naimista eikä miehelle menemistä, ei muutosta, ei *yksilöllistä tietoisuutta*[1]). *Kaikki on siinä sulautunut Kaikkivoivan henkeen. Se on mitä todellisimmin rauhan ja uskollisen alistumisen valtakunta, jotavastoin „pää-kapinoijan" valtakunta an sodan ja vallankumouksen* . . . (Edellinen) on itse asiassa mitä teosofia kutsuu Nirvaanaksi. Mutta sittenpä teosofia opettaakin, että *kun kerran on tapahtunut* eroaminen alkulähteestä, voidaan jälleenyhdistys saavuttaa ainoastaan *tahdonponnistuksella* — joka on ilmeisesti saatanallinen siinä merkityksessä, kuin tämä kirjotus esittää[2]).

Se *on* kyllä „saatanallinen" oikeaoppisen roomalaiskatolilaisuuden kannalta, sillä Nirvaanan ja jumalallisen rauhansataman taivaassa voivat ihmiset saavuttaa juuri sen esityypin ansiosta, josta aikoinaan tuli kristittyjen perkele — nim. loistavien pääenkeleitten, Dhjaan Tshoohanien, jotka kieltäytyivät luomasta, koska he tahtoivat, että ihminen *tulisi omaksi luojakseen* ja kuolemattomaksi jumalaksi.

Lopettaaksemme tämän pitkänlaisen selvityksen, sanomme salaisen opin opettavan, että Tuli-deevat, Rudrat, Kumaarat, „Neitsyelliset enkelit" (joihin pääenkelit Mikael ja Gabriel molemmat kuuluvat), jumalalliset „kapinoitsijat" — joita yleensä materialistiset ja jyrkät juutalaiset nimittivät Nahash eli „vailla olevat"[3]) — mieluummin valitsivat *ruumistumisen kirouksen* ja maisen olemassaolon pitkät kierrokset ja jälleensyntymät kuin olisivat katselleet niiden olentojen vaikkapa *itsetiedotonta* kurjuutta, jotka olivat varjoina kehittyneet heidän veljistään ja saivat kärsiä *liiaksi henkisten* luojiensa puolittain passivisen energian

---

[1]) Tekijä puhuu *aktiivisesta, taistelevasta* tuomitsevasta Jehovasta, ikäänkuin tämä olisi samaa kuin Parabrahman. Me olemme toistaneet otteita tästä kirjotelmasta osottaaksemme, missä kohden se eroaa teosofisista opetuksista, muuten sitä joskus voitaisiin ottaa todistukseksi meitä vastaan, niinkuin tavallisesti tehdään kaikella sillä, mitä *Theosophistissa* julkaistaan.

[2]) *The Theosophist*, Vol. III, p. 68.

[3]) *Kabbalaa* selittäessään t:ri Henry Pratt sanoo: „Henki oli ihmiselle (oikeammin juutalaiselle rabbiinille) ruumiiton, aineeseen astumaton eli vailla oleva ja turmeltunut olento ja sentähden sitä kuvakielessä kutsuttiin Nahashiksi, „vailla olevaksi". Sen kuvattiiu esiintyvän ihmisrodulle viekoittelemaan sitä — miestä naisen kautta . . . Tämän Nahashin kuvissa henkeä edustaa käärme, *koska tältä puuttuvat ruumiilliset jäsenet* ja käärmettä pidettiin vailla olevana, turmeltuneena ja alentuneena olentona" (*New Aspects of Life*, p. 235). Toinen vertauskuva yhtä hyvä kuin toinenkin: on niitä, jotka mieluummin hyväksyisivät käärmeen — viisauden ja ikuisuuden vertauskuvan, joka on raajoja vailla — kuin jodin (ר), Jehovan runollisen tunnusmerkin *Kabbalassa* — miehisen synnytysvoiman jumalan.

kautta. Jos „ihmisen on niin elämää käytettävä hyväkseen, ettei hän eläimistytä eikä hengellistytä Itseä vaan *tekee sen ihmiseksi*", niin tätä varten hänen on synnyttävä *ihmiseksi* eikä enkeliksi. Sentähden traditsioni näyttää, miten taivaalliset joogit tarjoutuivat vapaaehtoisiksi uhreiksi lunastaakseen ihmiskunnan, joka alussa oli luotu jumalankaltaiseksi ja täydelliseksi, ja antaakseen hänelle inhimillisiä kiintymyksiä ja harrastuksia. Tämän tehdäkseen heidän oli jätettävä luonnollinen olotilansa, laskeuduttava meidän maapallomme päälle ja otettava siellä asumuksensa koko Mahaajugan kierroskauden ajaksi. Siten heidän oli vaihdettava personattomat yksilöllisyytensä yksilöllisiin personallisuuksiin — vaihdettava tähtimaailman autuaallinen olemassaolo maisen elämän kiroukseen. Tästä Tuli-enkeleitten vapaaehtoisesta uhrista, niiden, joiden luonto oli *tieto* ja *rakkaus*, ovat eksoteriset jumaluusopit luoneet tulkinnan, että „kapinalliset enkelit syöstiin alas taivaasta helvetin pimeyteen" — meidän maamme päälle. Hindulainen viisausoppi viittaa oikeaan totuuteen opettamalla, että Asurat, jotka Shiva syöksi alas, ovat ainoastaan *välitilassa*, jossa ne valmistuvat korkeampiin puhdistuksen ja lunastuksen asteisiin onnettomasta tilastaan. Mutta kristillinen jumaluusoppi — joka väittää perustuvansa Vapahtajaksi kutsumansa olennon jumalallisen rakkauden, laupeuden ja oikeuden vankalle kalliolle, tahtoo paradoksimaisesti tätä väitöstään tukea sillä, että se on keksinyt helvetin kauhean uskonkappaleen, tuon roomalaiskatolilaisen viisaustieteen Arkimedes-vivun.[1])

Sitävastoin rabbinilainen viisaus — jota positivisempaa, materialistisempaa tai karkeasti maallisempaa ei ole toista, koska se vetää kaiken alas fysiologisiin eli ruumiillisiin mysterioihin — kutsuu näitä olentoja „Paholaiseksi", ja kabbalistit Nahash'iksi, „Vailla olevaksi", kuten äsken sanottiin, ja pitävät niitä sieluina, jotka ovat *erottuaan taivaassa Pyhästä* heittäytyneet alas syvyyteen olemassaolonsa alkaessa ja ovat ennakolta ehättäneet sen ajan, jolloin heidän piti laskeutua maan päälle.[2])

Mutta tahtoisin kerta kaikkiaan selittää, että meillä ei ole mitään riitaa *Zoharin* tai minkään muun Kabbalan kirjan kanssa, kun sitä oikein tulkitaan, sillä silloin se käy yhteen meidän oman selityksemme kanssa — vaan ainoastaan myöhempien ja varsinkin kristittyjen kabbalistien karkean, *muka*-esoterisen selityksen kanssa.

Kommentario sanoo:

Meidän maamme ja ihminen (ovat) kolmen tulen tuotetta. Näiden kolmen sanskritinkieliset nimet vastaavat „sähkötulta", „aurinkotulta" ja „hankauksen aikaansaamaa tulta". Kosmillisilla ja inhimillisillä tasoilla selitettyinä nämä kolme

---

[1]) Viittaa Arkimedeen lausuntoon, että hän maapallon siirtäisi asemiltaan, jos vain löytäisi tukikohdan vivulleen. — Suom.

[2]) *Zohar*, III, 61 c.

tulta ovat henki, sielu ja ruumis, kolme suurta perusryhmää neljine lisäosa toineen. Nämä vaihtelevat eri kouluissa ja tulevat — sen mukaan mihin niitä kulloinkin sovitetaan — Upaadheiksi ja käyttövälineiksi tai näiden noumenoiksi, ydinolemuksiksi. Eksoterisissa kertomuksissa niitä personoivat Agni Abhimaaninin, Brahmaan, kosmillisen Logoksen vanhimman pojan „kolme erinomaisen loistavaa ja ihmeellistä poikaa", jotka hän oli synnyttänyt Svaahaan, Dakshan[1]) erään tyttären kautta. Metafyysillisessä merkityksessä „hankauksella aikaan saatu tuli" merkitsee Buddhin, kuudennen „prinsipin", ja Manaksen, viidennen prinsipin, yhtymää, jotka näin tulevat toisiinsa sulatetuiksi, viidennen prinsipin osaksi uppoutuessa ja yhtäläistyessä Monaadiin. Fyysillisessä merkityksessä se koskee „luomisen kipinää" eli itua, joka hedelmöittää ja synnyttää ihmisolennon. Kerrotaan, että kolme tulta, joiden nimet ovat Paavaka, Pavamaana ja Shutshi, tuomittiin suuren tietäjän Vasisthan kirouksen kautta „syntymään yhä uudestaan ja uudestaan".[2]) Tämä on kylliksi selvä. Sentähden sanotaan, että nämä liekit, joiden tehtävät ovat toisiinsa sekottuneet eksoterisissa kirjoissa ja joita erotuksetta kutsutaan milloin Pradshaapateiksi, milloin Pitreiksi, Manuiksi, Asuroiksi, Risheiksi, Kuumaaroiksi[3]) y. m., ruumistuvat personallisesti kolmanteen juurirotuun ja siten todellakin „syntyvät yhä uudestaan ja uudestaan". Esoterisessa opissa niitä tavallisesti nimitetään Asuroiksi tai Asura Deevataa tai Pitar Deevataa (jumaliksi), sillä niinkuin jo sanottiin, ne olivat ensin jumalia ja kaikkein korkeimpia — ennenkuin ne tulivat „*ei*-jumaliksi" ja oltuaan tavallisia henkiä lankesivat maan hengiksi[4]) — huomatkaa *eksoterisesti*, nimittäin oikeaoppisen uskonkappaleen mukaan.

---

[1]) Daksha, „älykäs, kyvykäs." Tähän nimeen tavallisesti kuuluu käsitys *luovasta voimasta*. Hän on Brahmaan ja Aditin poika ja toisten esitysten mukaan itsesyntyinen voima, joka Minervan lailla putkahti esiin isänsä ruumiista. Hän on Pradshaapatien, olemassaolon herrojen eli luojien päällikkö. *Vishnu Puraanassa* Paraashara sanoo hänestä: „Kussakin Kalpassa (eli Manvantarassa) Daksha ja muut syntyvät ja jälleen hävitetään". Ja *Rigveeda* sanoo, että „Daksha lähti Aditista ja Aditi Dakshasta", joka viittaa saman jumalallisen olemuksen ikuiseen, kausittain uudistuvaan jälleensyntymiseen.

[2]) *Bhaagavata Puraana*, IV, 24, 4.

[3]) Ei mikään näistä järjestöistä ole Pitreistä eli Synnyttäjistä erotettu. Niinkuin Manu sanoo (III, 284): „Viisaat kutsuvat meidän isiämme Vasuiksi, meidän iso-isiämme Rudroiksi, meidän iso-isäin isiämme Aaditjoiksi erään *Veedojen* tekstin nojalla". „Tämä on ikuinen *Veedojen* teksti", sanoo toinen käännös.

[4]) Niinkuin nyttemmin on havainnut G. Smith vainaja babylonialaisessa lieriö-kirjallisuudessa, oli samoin laita kaldealaisissa jumaluusopeissa. Ishtar oli „vanhin taivaassa ja maan päällä". Hänen allaan Igigi eli taivaan enkelit ja Anuunaki eli maan enkelit. Näiden alla taas erilaisia henkien eli „haltioiden" luokkia, joita kutsuttiin nimillä Sadu, Vadukku, Ekimu, Gallu — joista muutamat olivat hyviä, toiset pahoja. (Katso Smithin *Babylonian Mythology*, myöskin Saycen *Hibbert Lectures* p. 141).

Ei kukaan jumaluusoppinut tai orjentalisti voi milloinkaan ymmärtää Pradshaapatien, Manujen ja Rishien syntyä tai näiden suoranaisia yhdyssuhteita — oikeammin vastaavaisuus-suhteita — jumaliin, jollei hänellä ole hallussaan muinaisen alkuperäisen maailmansynnyn avainta, joka oli alkuaan yhteisenä kaikilla kansoilla. Kaikki nämä jumalat ja puolijumat löytyvät maan päälle syntyneinä eri kalpoissa ja eri luonteisina. Kullakin sitäpaitsi on selvästi viitotettuna oma karmansa ja kullekin vaikutukselle on sen syy määrätty.

Ennenkuin muita runoja saatoimme selittää, oli niinkuin näkyy, aivan välttämätöntä osottaa, että „pimeän viisauden" pojat — vaikka ovatkin samoja kuin ne pääenkelit, jotka jumaluusoppi on suvainnut kutsua „langenneiksi" — ovat yhtä jumalallisia ja yhtä puhtaita, jollei puhtaampia, kuin kaikki kirkkojen ylistämät Mikaelit ja Gabrielit. „Vanha kirja" myöskin kertoo astralisesta elämästä kaikenlaisia yksityiskohtia, jotka tällä kohdalla olisivat lukijalle aivan käsittämättömiä. Sentähden ne ovat jätettävät odottamaan myöhempiä selvityksiä ja ensimäisestä ja toisesta inhimillisestä rodusta tullaan ainoastaan lyhyesti tässä mainitsemaan. Toisin on kolmannen rodun laita — sen juurirodun, joka erottautui sukupuoliin ja jolle ensimäiseksi suotiin järki. Ihmiset näet kehittyvät rinnan maapallon kanssa ja maapallo „kuoreutui" enemmän kuin sata miljoonaa vuotta ennenkuin ensimäinen ihmisten alarotu oli vielä alkanut aineellistua eli kiteytyä, niin sanoaksemme. Mutta kuten runomme lausuu:

Sisäistä ihmistä (tietoista olentoa) ei ollut.

Tämä „tietoinen olento", sanoo salatiede, tuli niiden korkeiden järkiolentojen tosiolemuksesta, jotka jäävämättömän karmallisen kehityslain voimasta tuomittiin jälleensyntymään tässä Manvantarassa. Niin — vieläpä se monessa tapauksessa *on* tämä sama olemus.

(b) Säe 39 koskee yksinomaan erilaisia rotuosastoja. Tarkkaan puhuen esoterinen viisaus opettaa eräänlaatuista polygenesistä s. o. *monta* ihmiskunnan alkulähdettä. Sillä vaikka se lukeekin ihmiskunnalle yhden yhteisen syntyperän, sikäli että sen esi-isät, „Luojat" kaikki olivat jumalallisia olentoja — vaikka eri luokkaisia ja täydellisyydeltään eri asteisia omassa hierarkiassaan — opettaa se, että ihmiset sittenkin syntyivät seitsemässä eri keskuksessa sen aikuisella mantereella. Vaikka kaikki olivat yhteistä syntyperää, niin kuitenkin ennen mainitusta syystä heidän kykynsä ja henkiset mahdollisuutensa, heidän ulkonaiset eli fyysilliset muotonsa ja vastaiset ominaisuutensa olivat hyvinkin erilaisia.[1]) Mitä tulee niiden ihonväriin, kerrotaan *Linga Puraanassa* opetta-

[1]) Toiset ylempiä, toiset alempia, *vastaamaan erilaisten jälleensyntyvien monadien karmaa,* sillä ne eivät voineet kaikki olla puhtaudeltaan samanasteisia viimeisessä syntymässään muissa maailmoissa. Tämä selittää rotujen erilaisuudet, villien alemmuuden ja muut inhimilliset muunnelmat.

vainen allegoria. Kumaarat — n. k. Rudra Jumalat — kuvataan Shivan ruumistuksina, joka on *(ulkonaisten muotojen)* hävittäjä ja myös kutsutaan Vaamadeevaksi. Shiva taas Kumaarana, „ikuisena aviottomana", puhtaana neitsytnuorukaisena, lähtee Brahmaasta kussakin suuressa Manvantarassa ja „jälleen tulee neljäksi". Tämä viittaa ihmisrotujen neljään suureen jaotukseen niiden ihonväriin ja tyyppiin katsoen — ja näiden kolmeen päämuunnelmaan. Siten 29:ssä Kalpassa — mikä tässä tapauksessa koskee ihmismuodon muutosta ja kehitystä, jonka muodon Shiva aina hävittää ja aikakautisesti muodostaa uudelleen aina suureen manvantariseen käännöskohtaan saakka, neljännen (atlantilaisen) rodun keskipaikoille asti — tässä 29:ssä Kalpassa Shiva Shveetaloohitana, Juuri-Kumaarana, tulee *valkoiseksi* oltuaan kuunvärinen ja seuraavassa muunnelmassa hän on *punainen* (ja tässä suhteessa eksoterinen kertomus eroaa esoterisesta opetuksesta); kolmannessa *keltainen;* neljännessä *musta.*

Esoterismi luokittaa nämä seitsemän muunnelmaa neljine suurine osastoineen ainoastaan kolmeksi selvästi erotettavaksi alkuaikaiseksi roduksi, sillä se ei ota huomioon ensimäistä rotua, jolla ei ollut mitään tyyppiä eikä väriä ja jonka muoto oli tuskin ulkokohtainen, vaikka se oli suunnaton kooltaan. Näiden rotujen muodostus ja kehitys kulki yhdensuuntaisesti kolmen geologisen kerroksen kehityksen ja muodostuksen kanssa ja ihmisten ihonväri johtui yhtä paljon eri maanlaaduista kuin se johtui näiden vyöhykkeiden ilmastosta. Esoterinen oppi nimittää kolme suurta rotu-osastoa, nimittäin *punakeltaisen, mustan ja ruskeanvalkoisen.*[1]) Esim. arjalaiset rodut, jotka nyt vaihtelevat tummanruskeasta, miltei mustasta, punaruskeankeltaiseen ja aina valkoisimpaan kermaväriin asti, ovat kuitenkin yhtä ja samaa päärunkoa viidettä juurirotua, ja lähtevät yhdestä esi-isästä, jota hindulaisissa *eksoterisissa* kirjoissa kutsutaan Vaivasvata Manun yleisnimellä. Tämä Manu, muistakaa, on se yleinen satuolento, tietäjä, jonka sanotaan eläneen yli 18 miljoonaa vuotta sitten ja myös 850,000 vuotta sitten — jolloin Suuren Atlantiksen mantereen viimeiset jäännökset upposivat[2]) — ja jonka sanotaan elävän vielä *nytkin* ihmiskunnassa.[3])

[1]) Näin sanoo Topinard *Anthropologiansa* englantilaisessa painoksessa, johon professori Broca on kirjottanut esipuheen: „Ihmiselimistössä on *kolme* pääväriä — nimittäin *punainen, keltainen,* ja *musta,* jotka sekottuen eri määrässä kudosten valkoisen värin kanssa saattavat matkaan ne lukuisat värivivahdukset, joita näkyy ihmiskunnassa". Tässä taas tiede tahtomattaan tukee salatiedettä.

[2]) Muistettakoon että ne „viimeiset jäännökset", joista tässä puhutaan, tarkottavat niitä osia „suuresta mantereesta", jotka yhä olivat jälellä, eikä jotakin niistä lukuisista saarista, jotka olivat olemassa samaan aikaan kuin itse manner. Plaatoninkin „saari" esim. oli yksi näitä jäännöksiä; muut olivat vaipuneet eri aikoina varhemmin. Muuan salatieteellinen „traditsioni" sanoo, että sellaisia uppoutumisia tapahtuu aina kun on joku „henkisen auringon" pimennys.

[3]) Katso myöhempiä huomautuksia Juuri- ja Siemen- Manuista ja lukua „Ihmiskunnan alkuaikaiset Manut" tämän runon kommentarioiden lopulla.

Vaalean keltainen on ensimäisen *kiinteän* ihmisrodun väri, joka esiintyi kolmannen juurirodun keskikohdan jälkeen — sittenkun se oli langennut synnytykseen niinkuin juuri selitettiin — ja saattoi aikaan lopulliset ruumiinmuutokset. Sillä vasta tuohon aikaan tapahtui viimeinen muodostelu, josta lähti ihminen sellainen kuin hän nyt on, ainoastaan suurempana kooltaan. Tämä rotu synnytti neljännen rodun — Shiva vähitellen muodosti sen osan ihmiskunnasta, joka tuli „mustaksi synnistä", punakeltaiseksi, josta polveutuvat intiaanit ja mongolit, ja lopulta ruskeanvalkoisiksi kansoiksi, jotka nyt yhdessä keltaisten rotujen kanssa muodostavat ihmiskunnan suurimman joukon. Tuo *Linga Puraanan* allegoria on omituinen, koska se ilmaisee muinaisaikalaisten suurta kansatieteellistä oppia.

Kun puhutaan „viimeisestä muodostelusta", jonka sanotaan tapahtuneen 18 miljoonaa vuotta sitten, niin lukija tällä kohdalla ajatelkoon, kuinka monta useampaa vuosimiljoonaa on täytynyt kestää, ennenkuin siihen kohtaan oli tultu. Ja jos ihminen asteittaan tiivistyessään kehittyy rinnan maapallon kanssa, kuinka monta vuosimiljoonaa onkaan täytynyt kulua ensimäisen ja toisen ja kolmannen rodun ensipuoliskon kestäessä. Sillä maa oli verrattain eetterisessä tilassa, ennenkuin se saavutti lopullisen kiteytyneen tilansa. Muinaiset opit sitäpaitsi kertovat, että lemurialais-atlantilaisen rodun keskikohdan aikana, kolme ja puoli rotua ihmisen syntymän jälkeen, oli maapallo, ihminen ja kaikki maan päällä oleva vielä karkeampaa ja aineellisempaa laatua ja sitävastoin sellaiset oliot kuin korallit ja muutamat simpukat olivat vielä puoleksi hyytelömäisessä, astralisessa tilassa. Ne aikakaudet, jotka senjälkeen ovat kuluneet, ovat jo vieneet meidät eteenpäin vastakkaiselle nousevalle kaarelle muutamia askeleita aineesta vapautumista eli „dematerialisationia" kohti, kuten spiritistit sanovat. Maapallo, me itse ja kaikki ovat sen perästä pehmenneet, niin, vieläpä meidän aivommekin.

Mutta muutamat teosofit ovat tätä vastaan väittäneet, että eetterisen maapallon olettaminen 15 tai 20 miljoonaa vuotta sitten „ei käy yhteen geologian kanssa", koska geologia opettaa, että tuulet puhalsivat, sade lankesi ja aallot pieksivät rannikoita, hiekka siirtyi ja kasaantui j. n. e., että lyhyesti sanoen kaikki luonnon ilmiöt, jotka nykyään näyttäytyvät, silloinkin olivat toiminnassa „jo geologisen ajan varhaisimpina kausina, vieläpä vanhimpien palaiotsooisten vuorten aikana". Tähän voidaan vastata seuraavasti. Ensiksikin minkä aikamäärän lukevat geologit näille „vanhimmille palaiotsooisille vuorille"? Ja toiseksi, miksipä *ei* tuuli voinut puhaltaa, sade langeta ja aallot — nähtävästi hiilihappoiset, niinkuin tiede tuntuu otaksuvan — piestä rantoja, vaikka maapallo oli puoleksi astralinen s. o. limainen? Sana „astralinen" ei salatieteellisessä sanastossa merkitse yhtä ohutta kuin savu vaan pikemmin „tähtimäinen", loistava eli läpinäkyvä monissa eri asteissa, aivan kalvomaisesta aina limaiseen tilaan asti, niinkuin juuri lausuttiin. Mutta väitetään vielä: „Kuinka

saattoi astralinen maapallo vaikuttaa tämän aurinkokunnan muihin planettoihin? Eikö koko prosessi joutuisi pois tolaltaan, jos yhdenkään planetan vetovoima äkkiä poistettaisiin?" Tämä vastaväite on ilmeisesti pätemätön, koska meidän aurinkokuntamme on kokoonpantu vanhemmista ja nuoremmista planetoista, joista muutamat ovat kuolleet — niinkuin kuu — toiset vasta muodostumaisillaan, huolimatta kaikesta, mitä tähtitiede on tietävinään toiseen suuntaan. Eikä tähtitiede koskaan ole väittänyt, mikäli tiedämme, että kaikki meidän aurinkokuntamme kappaleet ovat alottaneet olemassaolonsa ja kehityksensä yhdenaikaisesti. Himaalajan tältä puolelta saadut opetukset eroovat intialaisista opeista tässä suhteessa. Hindulainen salatiede opettaa, että Vaivasvata Manun ihmiskunta on noin 18 miljoonaa vuotta vanha. Me sanomme: niin kyllä, mutta ainoastaan mitä tulee *fyysilliseen* eli miltei fyysilliseen ihmiseen, joka on peräisin kolmannen juurirodun lopulta. Sitä aikaa varhemmin *ihminen* eli hänen utumainen kuvansa saattoi olla olemassa 300 miljoonaa vuotta meidän tietomme nojalla, *mutta itse lukuja ei meille ole opetettu* vaan ne tulevat pysymään salaisen tieteen Mestarien salaisuutena, niinkuin oikein sanotaan *Esoteric Buddhism* kirjassa. Sitäpaitsi kun hindulaiset *Puraanat* puhuvat yhdestä Vaivasvaata Manusta, väitämme me, että niitä oli useampia, koska tuo nimi oli laatunimitys.

Meidän on nyt vielä sanottava muutamia sanoja ihmisen fyysillisestä kehityksestä.

Muinaisia oppeja „Puraanoissa" ja I Moos. kirjassa.

FYYSILLINEN KEHITYS.

On paikallaan, jos tekijä esittää todistuksia siitä, että ylläkuvattu maailman- ja ihmis-synnyn järjestelmä todella oli olemassa, että sen muistikirjat ovat säilyneet ja että se kuvastuu vielä muinaisaikaisten kirjojen uudenaikaisissa käännöksissä.

Toiselta puolelta *Puraanat* ja toiselta puolelta juutalaisten pyhät kirjat perustuvat samaan kehityssuunnitelmaan, joka luettuna esoterisesti ja ilmaistuna nykyaikaisella kielellä, huomataan olevan yhtä tieteellistä laatua kuin suuri osa siitä, mitä nyt pidetään uudenaikaisten tutkimusten viimeisenä sanana. Ainoa erotus näiden kahden järjestelmän välillä on se, että *Puraanat* luovat yhtä paljon ja ehkä enemmänkin huomiota syihin ja seurauksiin ja viittaavat kosmoksen syntymistä aikaisempiin kausiin eikä ainoastaan n. k. „luomisen" kausiin. Sitävastoin raamattu, lausuttuaan vain muutamia sanoja edellä käyneestä ajasta, heittäytyy heti aineelliseen maailmansyntyyn ja lyhyesti sivuuttaen Adamia aikaisemmat rodut lähtee kertomaan vertaustarujaan viidennestä rodusta.

Ja kun I Mooseksen kirjan „luomisjärjestystä" niin kovakouraisesti pidellään — ja sen kuollut kirjainesitys todellakin tarjoo erinomaista aihetta kriitikoille [1]), niin hindulaisten *Puraanat* huolimatta vertauksellisesta liiottelustaan näyttäytyvät aivan soveltuvan yhteen fyysillisen tieteen kanssa.

Sekin mikä näyttää olevan perin järjetön allegoria, miten Brahmaa otti villikarjun muodon pelastaakseen maan vesien alta, saapi aivan tieteellisen selityksen salaisissa kommentarioissa. Se näet koskee maaperän monia nousuja ja laskuja, veden ja maan alituisia vaihdoksia, maapallomme vanhimmista aina myöhäisimpiin kausiin asti. Sillä tiedekin nyt meille opettaa, että $^9/_{10}$ maanpinnan kerrostumista on vähitellen muodostunut vesien alla merten pohjalla. Uskotaan, että muinaiset arjalaiset eivät ole tienneet yhtään mitään luonnontieteestä, geologiasta j. n. e. Mutta toiselta puolen ankarinkin kriitikko, leppymättöminkin raamatun vastustaja, lukee Juudaan kansalle sen ansion, että se on oivaltanut yksijumaluuden aatteen „varhemmin ja pitänyt siitä kiinni lujemmin *kuin mikään muu muinaisajan uskonnoista, jotka ovat vähemmän filosofisia* ja siveettömämpiä (!!)". [2])

Mutta kun raamatun esoterismissa tavataan hyvin vähän muuta kuin ruumiillisia sukupuolimysterioita vertauksellisesti esitettyinä *eikä tähän paljonkaan todellista filosofiaa* tarvita, niin *Puraanoissa* sitävastotn löytyy mitä tieteellisin ja filosofisin kertomus „luomisen päivänkoitosta", joka puolueettomasti tutkittuna ja käännettynä selvälle kielelle satumaisesta allegoriasta näyttää, että eläintiede, geologia, tähtitiede ja miltei kaikki nykyaikaisen tieteen haarat ovat löytyneet

---

[1]) Mr. Gladstonen epäonnistunut yritys Mooseksen kirjojen sovittamiseksi tieteen kanssa yhteen (katso hänen kirjotuksiaan „Luomisen sarastus" ja „Mooseksen I. kirjan esipuhe" *The Nineteenth Century* aikakauslehdessä 1886) on vetänyt hänen päällensä Jupiterin salamat Mr. Huxleyn sinkahuttamina. Kuollut kirjainesitys ei antanut pohjaa sellaiselle yritykselle ja hänen nelinäinen järjestyksensä eli palottelunsa elimellisestä luomistosta on tullut siksi kiveksi, jonka piti tappaa kärpänen nukkuvan ystävän otsalta mutta tappoikin itse miehen. Mr. Gladstone on ainaiseksi tappanut Mooseksen luomiskertomuksen. Mutta tämä ei todista, ettei tässä kertomuksessa olisi mitään esoterismia. Että juutalaiset ja kaikki kristityt, sekä nykyaikaiset että varhemmat lahkot, ovat omaksuneet kertomuksen kirjaimellisesti kahdentuhannen vuoden aikana, todistaa ainoastaan heidän tietämättömyyttään. Samalla se osottaa, kuinka kekseliäitä ja älykkäitä olivat ne vihityt rabbinit, jotka esoterisesti sepittivät nuo kaksi kertomusta — elohistisen ja jehovistisen — ja tahallaan sekottivat merkityksen, alkuperäisen tekstin äänettömien sanamerkkien avulla, (Koska alkuperäinen teksti oli vailla ääntiöitä, oli suuri sekotus mahdollinen. Suom.) Luomisen kuusi päivää (Jom) merkitsevät kuutta kehityskautta ja seitsemännessä on huippukohta, täydellisyys — eikä lepo. Nämä tarkottavat seitsemää kierrosta ja seitsemää rotua, joissa kussakin on erilainen „luominen". Mutta sana Boker, „päivänkoi" eli „aamu" ja Ereb „iltahämärä" — joilla esoterisesti on sama merkitys kuin Sandhjaalla, „hämärällä", sanskritinkielessä — ovat antaneet aihetta syyttämään kirjottajia karkeimmasta tietämättömyydestä luomisen järjestyksen suhteen.

[2]) *Modern Science and Modern Thought*, siv. 337.

jo muinaisajan tieteessä ja olivat vanhoille filosofeille tunnettuja yleispiirteissään, joskaan ei niin yksityiskohtaisesti kuin nykyään.

Bentley on osottanut, että *Puraanoiden* tähtitiede on todellinen tiede, huolimatta siitä että se on tahallisesti verhottu ja sekotettu johtaakseen vihkimättomän pois oikeilta poluilta. Ja ne, jotka ovat perehtyneet hindulaisten tähtitieteellisten kirjotelmien salaisuuksiin, voivat todistaa, että uudenaikaiset teoriat tähtisumujen asteettaisesta tiivistymisestä, sumumaisista tähdistä ja auringoista sekä mitä yksityiskohtaisimmat seikat pikkutähtien aikakautisista kierroksista ajanlaskua ja muuta tarkotusta varten — paljon tarkemmin kuin europpalaiset vielä nykyäänkään tietävät — olivat Intiassa täydellisesti tunnettuina.

Jos käännymme maanpinnan muutoksiin ja eläintieteeseen, huomaamme saman. Mitä ovat kaikki tarut seitsemästä Pradshaapatista, niiden pojista, seitsemästä Rishistä eli Manusta ja niiden puolisoista, lapsista ja jälkeläisistä, kaikki nämä loppumattomat sukutaulut, mitä ovat ne muuta kuin laajaa seikkaperäistä selontekoa eläinkunnan asteettaisesta kehityksestä, toinen laji toisensa jälkeen? Olivatko nuo perin filosofiset ja metafyysilliset arjalaiset — jotka ovat laatineet mitä täydellisimmän filosofisen järjestelmän yliaistillisesta sielutieteestä, laatineet siveysopin säännöt ja sellaiset kieliopit kuin Paaninin, laatineet Saankhja ja Veedaanta järjestelmät, sekä (buddhalaisen) siveyslain, jonka Max Müller lukee täydellisimmäksi maan päällä — olivatko nämä arjalaiset niin hulluja tai niin lapsellisia että he tuhlasivat aikaansa kirjottaakseen „satuja", jollaisilta *Puraanat* nyt näyttävät niiden silmissä, joilla ei ole kaukaistakaan aavistusta niiden salaisesta merkityksestä? Mitä on „taru", joka kertoo Kashjapan suvusta ja syntyperästä, hänen kahdestatoista puolisostaan, joista hän sai niin lukuisia ja erilaisia jälkeläisiä, käärmeitä (Naagoja), matelevaisia, lintuja ja kaikenlaisia eläviä olentoja, tullen siten kaikenlaisten eläinten „isäksi" — muuta kuin peitetty kertomus kehitysjärjestyksestä tässä kierroksessa? Emme ole huomanneet, että tähän asti yhdelläkään orientalistilla olisi ollut kaukaisintakaan käsitystä niistä totuuksista jotka ovat salattuina allegorioiden ja personoitumien varjoon, *Shatapatha Braahmana*, sanoo eräskin tutkija, esittää *„kaikkea muuta kuin järjellisen* kertomuksen Kashjapan syntyperästä".

Mahaabhaaratan, *Raamaajanan* ja *Puraanoitten* mukaan hän oli Brahmaan pojan Mariitshin poika, Vaivasvatin isä, Manun isä, ihmiskunnan esi-isä.

Shatapatha Brahmaanan mukaan: Otettuaan kilpikonnan muodon Pradshaapati loi jälkeläisiä. Minkä hän loi, sen hän teki (akaroot); siitä sana kuurma (kilpikonna). Kashjapa merkitsee kilpikonna; sentähden ihmiset sanovat: „kaikki luontokappaleet ovat Kashjapan jälkeläisiä"[1].

Hän oli kaikkea tätä, hänestä myös syntyi Garuda-lintu, „siivekkään heimon kuningas", joka *polveutuu matelijoista*, Naagoista, ja on samaa kuin

[1] Dowsonin *Hindu Classical Dictionary*.

ne mutta *myöhemmin* tulee niiden kuolinvihollliseksi — sillä hän on myöskin *yksi aikakausi*, ajankierros, jolloin kehityksen edetessä, matelijoista kehittyneet linnut „taistellessaan henkensä edestä" ja „kelvollisimpien eloon jäädessä" j. n. e. etupäässä hyökkäsivät niiden kimppuun, joista he olivat lähteneet, niitä syödäkseen, ehkäpä luonnon lain vaikutuksesta, jotta syntyisi sijaa täydellisemmille lajeille.

Tuossa ihmeteltävässä yleiskatsauksessa *Modern Science and Modern Thought* esitetään Gladstonelle luonnontieteellinen luento, jossa näytetään, miten ristiriidassa raamattu on tuon tieteen kanssa. Tekijä huomauttaa, että geologia pääsee „luomisen sarastuksen" perille pitkällisen tieteellisen tutkimuksen kautta.

Alkaen varhaisimmasta tunnetusta kivettymästä, laurentialaisten vuorten Eozoon Canadense lajista ja jatkaen ketjua myöten, jonka jokainen rengas on lujasti yhteen liitetty, läpi siluurisen kauden sen runsaine nilviäis-, krapu- ja matojäännöksineen ja ensimäisine kalojen oireineen; devonisen kauden läpi, jossa kalat ovat etualalla ja matelijat vasta esiintyvät; mesotsooisen kauden läpi sammakkoeläimineen; sekundääri-muodostusten läpi, joissa meren, maan ja ilman matelijat ovat etualalla ja ensimäiset vähäpätöiset maanisäkkäät alkoivat esiintyä, ja lopuksi tertiääri-ajan läpi, jolloin nisäkkäät tulevat lukuisiksi ja tyyppi seuraa tyyppiä ja laji lajia, yhä enemmän erikoistuneena ja yksilöityneenä eoseeni-, mioseeni- ja plioseeni-aikojen läpi, kunnes tulemme jääkauteen ja esihistorialliseen kauteen ja saamme suoranaisia todistuksia ihmisen olemassaolosta [1]).

Sama järjestys ynnä kuvaus sellaisista eläimistä, jotka ovat nykyaikaiselle tieteelle tuntemattomia, tavataan *Puraanoitten* kommentarioissa ja varsinkin *Dzyanin kirjassa*. Ainoa erotus — mutta painava kylläkin, koska se edellyttää, että ihmisessä on henkinen ja jumalallinen luonto riippumatta hänen fyysillisestä ruumiistaan tässä harhamaailmassa, jossa oikeaoppinen sielutiede tuntee ainoastaan *väärän personallisuuden* ja aivoperustan — on seuraava. Oltuaan kaikissa n. k. seitsemissä „luomisissa", jotka allegorisesti edustavat seitsemää kehitysvaihdosta eli alarotua, niinkuin me niitä kutsuisimme, ensimäisessä juurirodussa — ihminen on ollut maan päällä tässä kierroksessa alusta alkain. Kulettuaan kaikkien luonnon valtakuntien läpi edellisessä *kolmessa* kierroksessa [2]) hänen *fyysillinen*

---

[1]) *Op. cit. p. 335.*

[2]) „Seuraa yhdenmukaisuuden lakia" — opettavat mestarit. Aatmaa-Buddhi on kaksinainen ja Manas kolminainen, koska edellisellä on kaksi olemuspuolta ja jälkimäisellä kolme s.o. erikoisena „prinsippinä", joka korkeammalta puoleltaan vetäytyy Aatmaa-Buddhia kohti ja alemmassa luonnossaan noudattaa Kaamaa, maisten ja eläimellisten halujen ja himojen tyyssijaa. Vertaa tähän rotujen kehitystä: ensimäinen ja toinen ovat Aatmaa-Buddhin luontoisia, joiden passiiviset fyysilliset jälkeläiset ne ovat, mutta kolmas juurirotu ilmaisee kolme selvästi erotettavaa osastoa eli olemuspuolta fysiologisesti ja psyykillisesti — varhaisin osa synnitön, keskimäinen osa älyyn heräjävä ja kolmas ja viimeinen suoranaisesti *eläimellinen* s.o. Manas siinä sortui Kaaman kiusauksiin.

muotonsa — joka soveltuu noiden varhaisten aikojen lämpösuhteisiin, oli valmis ottamaan vastaan jumalallisen pyhiinvaeltajan ihmiselämän ensimäisessä koitossa s. o. kahdeksantoista miljoonaa vuotta sitten. Vasta kolmannen rodun keskikohdalla ihmiselle suotiin Manas. Yhdistyneinä nuo kaksi ja sitten kolme muodostivat yhden; sillä vaikka alemmat eläimet amoibeista ihmiseen asti saivat *omat* monaadinsa, joissa kaikki korkeammat kyvyt ovat mahdollisuuksina, niin nämä ominaisuudet jäivät uinuviksi, kunnes eläin tulee ihmismuotoon, sillä ennen tätä astetta Manas (järki) ei ole niissä kehittynyt. Eläimissä kaikki prinsipit ovat herpautuneina ja sikiömäisessä tilassa, paitsi toinen, elollisvoima ja kolmas, astrali, sekä neljännen, Kaaman, ensi oireet: himo, vaisto — joiden kehittymismäärä riippuu ja vaihtelee lajien mukaan. Materialistista, joka pitää kiinni Darvinin teoriasta, tämä kuulostaa sadulta, järjen pimitykseltä; mutta sille, joka uskoo sisäiseen, henkiseen ihmiseen, ei tämä lausunto sisällä mitään luonnotonta.

Niinkuin kommentario IX lausuu:

Ihmiset tehtiin täydellisiksi vasta kolmannen ja lähes neljännen kierroksensa (rodun) kuluessa. He tehtiin „jumaliksi" hyvässä ja pahassa ja vastuunalaisiksi vasta kun molemmat kaaret yhtyivät (kolmen ja puolen kierroksen jälkeen, lähes viidessä rodussa). Näin heidät tekivät Rudra-Kumaarojen Nirmaanakaajat (henkiset eli astraliset jäännökset), jotka Kumaarat „tuomittiin syntymään uudelleen maan päälle" (merkitsee — tuomittiin luonnollisen vuoronsa jälkeen syntymään uudelleen maisen kierroksen korkeammalla nousevalla puoliskolla).

Nyt tämän tekijä tietää saavansa kuulla muka voittamattomia vastaväitteitä. Sanotaan, että sikiön kehityslinja, kunkin yksilöllisen elämän asteettainen muodostuminen ja se järjestys, jonka tiedetään vallitsevan erikoistumisen toinen toistaan seuraavissa asteissa — kaikki tämä sotii sitä aatetta vastaan, että ihminen kävisi nisäkkäiden edellä. Ihminen alottaa heikoimpana ja alkuperäisimpänä matomaisena olentona:

Ensimäisestä protoplasman hitusesta ja siitä ydinsolusta, josta kaikki elämä saa alkunsa . . . ja „kehittyy sellaisten asteitten kautta, joita ei voi erottaa kalojen, matelijoiden ja nisäkkäiden asteista, kunnes solu viimein tulee nelikätisten hyvin erikoistuneelle kehitysasteelle ja kaikkein viimeksi ihmistyyppiin [1]).

Tämä on täysin tieteellistä eikä meillä ole mitään sanottavaa sitä vastaan; sillä se koskee kauttaaltaan ihmisen kuorta, — hänen ruumistaan, joka kasvaessaan tietysti on tällaisten muunnosten alainen niinkuin jokainen muukin „morfologinen yksilö" (niinkuin ennen sanottiin). Ne, jotka opettavat kivennäisatomin muuttuvan kristalloitumisen kautta — joka on sama ilmiö ja samassa

[1]) Laing, *op. cit. ibid.*

suhteessa n. k. *elimettömään* Upaadhiinsa eli perustaansa kuin *solujen* muodostuminen suhtautuu niiden elimelliseen ytimeen kasveissa, hyönteisissä ja nelijalkaisissa ihmiseen asti — ne eivät suinkaan hylkää tätä teoriaa, koska se lopulta johtaa tunnustamaan luonnossa kaikkiallisen jumaluuden, alati läsnäolevana ja alati näkymättömänä ja tuntemattomana, sekä tunnustamaan kosmoksessa vaikuttavat jumalat, jotka kaikki kerran olivat ihmisiä.[1])

Mutta me kysymme mitä tiede ja sen tarkat tutkimukset ja jo selviöksi muuttuneet teoriat voivat todistaa *meidän* salatieteellistä teoriaamme vastaan? Ne, jotka uskovat kehityksenlakiin ja solusta asteettaisesti jatkuvaan muodosteluun — joka solu oltuaan elollissolu tuli morfologiseksi soluksi, kunnes se lopulta heräsi puhtaana ja yksinkertaisena protoplasmana — eivät suinkaan rajota uskoansa yhteen sinoaan kehityslinjaan. Elämän muotoja on lukemattomia eikä kehitys etene yhtä nopeasti kaikissa lajeissa. Siluurikauden alkuperäisen aineen rakenne — me tarkotamme *tieteen* „alkuperäistä ainetta" — oli kaikissa tärkeimmissä kohdissaan, lukuunottamatta sen nykyistä tiiviysastetta, sama kuin meidän päiviemme *elävä* aine. Kuitenkaan emme löydä sitä, mikä olisi löydettävä, jos nykyinen oikeaoppinen kehitysteoria olisi aivan oikea, nim. että kaikissa olentojen lajeissa olisi tapahtunut tasainen, yhtämittaa jatkuva kehitys. Vaikka kyllä välillä olevat eläinryhmät kaikki pyrkivät korkeampaa tyyppiä kohti ja vaikka erikoistumia milloin toista, milloin toista lajia kehittyy, kautta geologisten aikakausien, ja nämä muuttavat muotoa, saavat uusia piirteitä, esiintyvät ja häviävät toisesta ajasta toiseen, kaleidoskopin nopeudella, kuten muinaistutkijat kuvailevat, niin kaksi yksinäistä poikkeusta yleisestä säännöstä löytyy elämän ja muotojen kahdessa äärimmäisessä päässä, nim. *ihminen* ja *alimmat oliomuodot.*

Muutamat hyvin huomattavat eläinmuodot ovat pysyneet yllä suunnattomien aikakausien läpi, eläen ei ainoastaan olosuhteiden muutosten läpi vaan *pysyen verrattain muuttumattomina*, vaikka toiset elämänmuodot ovat syntyneet ja hävinneet. Tuollaisia muotoja voidaan kutsua „pysyviksi elämäntyypeiksi" ja esimerkkejä niistä löytyy lukuisia sekä eläin- että kasvimaailmassa[2]).

Kuitenkaan meille ei esitetä riittäviä perusteita, miksikä Darvin yhdistää matelijat, linnut, amfibit, kalat, nilviäiset, moneerisen esi-olion jälkeläisiksi. Eikä meille sanota, josko esim. matelijat ovat suoranaisia amfibien jälkeläisiä, amfibit kalojen ja kalat alempien muotojen jälkeläisiä — niinkuin ne varmasti ovat. Sillä monaadit ovat kulkeneet kaikkien näiden elämänmuotojen läpi ihmiseen

---

[1]) Koko pulma on tässä: eivät fysiologit eivätkä patologit tahdo tunnustaa, että soluja synnyttävä aines *(cytoblastema)* ja se emäliuos, josta kristallit syntyvät, ovat samaa olemusta, ainoastaan erilaistettuja määrättyä tarkotusta varten.

[2]) Huxley, *Proceedings of the Royal Institution*, III, 151.

asti kullakin pallolla *kolmessa edellisessä* kierroksessa. Jokainen kierros samoinkuin jokainen peräkkäinen maapallo A:sta G:hen on ollut ja tulee vielä olemaan saman kehityksen kenttänä, joka vain toistuu kerta kerralta kiinteämmällä aineperustalla. Kun siis kysytään: „mikä suhde on kolmannen kierroksen astralisten alkutyyppien ja tavallisen fyysillisen kehityksen välillä, mikäli jälkimäinen synnyttää elimellisiä lajeja ennen nisäkkäitä? — saadaan vastaus siihen helposti. Edelliset ovat jälkimäisten varjomaisia esikuvia, ikäänkuin taiteilijan kankaalle piirtämä ensimäinen haihtuva ja tuskin huomattava luonnos niistä esineistä, jotka viimein siveltimellä saavat lopullisen ja elävän muotonsa. Kala kehittyi amfibiksi — sammakoksi — *utumaisessa* lammikossa ja ihminen kulki kaikkien muunnosten läpi tällä pallolla kolmannessa kierroksessa, niinkuin hän kulki tässä neljännessä kierroksessa. Kolmannen kierroksen tyypit vaikuttavat nykyisen kierroksen tyyppien muodostamiseen. Tarkkaa yhdenmukaisuutta noudattaen seitsen-kierroksinen kehä, muodostaen vähitellen ihmisen kaikkien luonnonvaltakuntien kautta, toistuu mikroskopisessa asteikossa tulevan ihmisolennon seitsemän ensi kuukauden aikana äidin kohdussa. Ajatelkoon tutkija tätä yhdenmukaisuutta ja tehköön sen selväksi itselleen. Niinkuin seitsenkuukautinen syntymätön lapsi, vaikka se jo on aivan valmis, vielä tarvitsee kaksi kuukautta saadakseen voimaa ja lujittuakseen, niin ihminen päätettyään kehityksensä seitsemässä kierroksessa pysyy vielä kaksi aikakautta äitiluonnon kohdussa, ennenkuin hän syntyy eli oikeammin jälleensyntyy Dhjaanina vielä täydellisempänä kuin hän oli, ennenkuin hän monaadina lähti matkaan vastasyntyneellä maailmojen ketjulla. Punnitkoon tutkija tätä mysteriota, niin hän helpommin tulee vakuutetuksi siitä, että on määrättyjä piirejä, joissa astralinen kehitys yhtyy fyysilliseen kehitykseen, samoinkuin on fyysillisiä yhdyssiteitä eri luokkien välillä. Tästä tiede ei puhu yhtään sanaa. Ihminen on kehittynyt apinoiden mukana ja apinoista, se sanoo. Mutta katsokaamme, mikä ristiriita tässä on.

Huxley luettelee kivihiilikaudella tavattavia kasveja, saniaisia, liekoja y. m., joista muutamat lajit ovat samanlaatuisia kuin vielä nykyään elävät, sillä:

> Oolitisen Araucarian käpyä tuskin voidaan erottaa nykyisestä lajista . . , Alemmissa eläinluokissa on samanlaisia tapauksia. Atlantin pohjalta saatu globigerina on sama kuin liitukaudelta tavattu vastaava laji . . . Siluurikauden tabulati-korallit ovat ihmeesti samanlaisia kuin meidän mertemme tuhathuokoiset (milleporit) . . . Hämähäkkien korkein luokka, skorpionit, on kivihiilimuodostuksissa edustettuina eräällä lajilla, joka nykyisistä sukulaisistaan eroaa . . . ainoastaan silmiltään (j.n.e.)

Tämä voidaan lopettaa t:ri Carpenterin auktoritetilla, kun hän puhuu juurijalkaisista:

Ei ole mitään todistusta perinpohjaisesta muutoksesta tai edistyksestä juurijalkaisten tyypissä palaiotsooista kaudesta aina nykyaikaan asti . , . Nykyinen juurijalkaisten luokkamme ehkä sisältää laajemman moninaisuuden kuin milloinkaan ennen on ollut, mutta *ei ole mitään todistuksia pyrkimyksestä kohottautumaan korkeampaa tyyppiä kohti*[1]).

Samoin kuin juurijalkaisissa, noissa alimmissa alkueläimissä, jotka ovat suuttomia ja silmittömiä, ei ole mitään muutoksen oireita paitsi että niitä nyt on useampia muunnoksia — samaten ihminen, joka on korkein aste olemassaolon asteikolla, ilmaisee vielä vähemmän muutoksia, niinkuin olemme nähneet. Sillä hänen kivikauden aikuisen esi-isänsä luuranko on muutamissa suhteissa nykyistä ihmisrakennetta vielä etevämpi. Onko siis niin yhtenäinen tuo väitetty laki — tuo *ehdoton sääntö*, että toinen laji haihtuu toiseen ja näin huomaamattomalla asteella vaihtuu korkeammaksi tyypiksi? Me huomaamme Sir William Thomsonin tunnustavan kokonaista 400 miljoonaa vuotta kuluneen siitä kun maapallo jäähtyi niin paljon, että siinä saattoi olla eläviä olentoja[2]); ja tuon suunnattoman ajanjakson kuluessa yksistään oolitisella ajalla n. k. „matelijoiden kaudella“ huomaamme mitä merkillisimmän moninaisuuden ja runsauden liskomuotoja, sillä siinä amfibien muoto saavutti *korkeimman täydennyksensä*. Me kuulemme Ichtyosauroksista ja Plesiosauroksista, jotka viihtyivät silloisissa joissa ja järvissä, ja siivekkäistä krokotiileista eli sisiliskoista, jotka lentelivät ilmassa. Tämän jälkeen tertiäärikaudella:

Huomaamme, että nisäkästyyppi ilmaisee huomattavaa eroavaisuutta ennen olleista muodoista . . . Mastodonteista, Megatheriumista ja muista aikaisempien metsien ja tasankojen hirmuisista asukkaista.

Ja sen jälkeen meille huomautetaan:

Miten vähitellen yksi haara nelikätisten luokasta muuttui sellaisiksi olennoiksi, joista alkuihmisen voidaan sanoa kehittyneen[3])

Niin, *voidaan sanoa*, mutta ei kukaan muu kuin materialisti saata sanoa, miksi hänen olisi pitänyt kehittyä, koskei siihen ole vähintäkään välttämättömyyttä eivätkä mitkään tosiasiat tue tällaista kehitystä. Ne tutkijat, jotka kaikkein enimmän haluaisivat tällaisia todistuksia, tunnustavat, etteivät ole ainoatakaan öytäneet, teoriansa tueksi. Lukemattomien elämänmuotojen ei tarvitse muodostaa yhtenäisesti jatkuvaa sarjaa. Ne ovat „useiden erilaisten poikkeusten tuloksia kehitysjärjestelmässä ja menevät milloin toiseen, milloin toiseen suun-

---

[1]) *Introduction to the Study of the Foraminifera*, XI.

[2]) *Transactions of the Geological Society of Glasgow*. vol. III. Kumma kyllä hän on taas äskettäin muuttanut mielipidettään. Aurinko, hän sanoo, on ainoastaan 15 miljoonaa vuotta vanha.

[3]) Bastian, *Beginnings of Life*, II, 622.

taan". On siis paljon oikeutetumpaa sanoa, että apinat ovat kehittyneet nelikätisten luokkaan kuin että alku-ihminen on kehittynyt apinoiden kanssa yhteisestä esi-isästä. Sillä ihminen on *pysynyt paikallaan* inhimillisessä erikoistumisessaan siitä asti kuin ensimäinen kivettynyt luuranko löydettiin vanhimmissa kerroksissa eikä hänestä löydy erilaisuuksia muussa suhteessa kuin värin ja kasvojen muodon suhteen.

Että ihminen syntyy niinkuin muutkin eläimet solussa ja kehittyy „sellaisten asteiden kautta, joita ei voi erottaa kalojen, matelijoiden ja nisäkkäiden asteista, kunnes solu viimein tulee nelikätisten hyvin erikoistuneelle kehitysasteelle *ja lopuksi ihmistyyppiin*" — on tuhatvuosia vanha salatieteellinen selviö. Kabbalistinen lauselma: „Kivi tulee kasviksi, kasvi eläimeksi, eläin ihmiseksi, ihminen Jumalaksi" pitää paikkansa läpi aikojen. Häckelillä on „Luomiskertomuksessaan" kaksinkertainen piirros, joka esittää kaksi sikiötä — kuusiviikkoisen koiran ja kahdeksanviikkoisen ihmisen. Nuo kaksi ovat erottamattomasti samanlaiset, lukuunottamatta pientä eroavaisuutta päässä, joka ihmisellä on suurempi ja laajempi aivojen kohdalla.

Todella voimme sanoa, että jokainen ihmisolento kulkee kalojen ja matelijoiden asteen kautta, ennenkuin hän tulee nisäkkäiden asteelle ja lopulta ihmiseksi.

Jos katselemme häntä kehittyneemmällä asteella, jolloin sikiö jo on kulkenut matelijoiden muodon kautta, huomaamme, että pitkän ajan kehityslinja pysyy samana hänellä ja muilla nisäkkäillä. Raajojen alkeet ovat tarkalleen samanlaiset, viisi sormea ja varvasta kehittyy samalla tavalla ja ensimäisen neljän viikon kasvun jälkeen *on yhtäläisyys ihmisen ja koiran sikiön välillä niin suuri, että niitä tuskin voidaan toisistaan erottaa.* Vielä kahdeksan viikon vanhana ihmissikiö on hännäkäs eläin, jota tuskin käy erottaminen penikan sikiöstä[1]).

Miksikä siis ei voisi sanoa ihmisen ja koiran kehittyneen yhteisestä esi-isästä tai jostakin matelijasta — Naagasta, tarvitsematta yhdistää ihmistä nelikätisiin apinoihin? Edellinen menettely olisi aivan yhtä johdonmukainen, jollei enemmänkin, kuin jälkimäinen. Ihmissikiön muoto ja kehitysaste ei ole historiallisella ajalla muuttunut ja nämä muutokset tunsivat Aeskulapius ja Hippokrates yhtä hyvin kuin Huxley. Koska siis kabbalistit ovat siitä huomauttaneet esi-historiallisista ajoista asti, ei se ole mikään uusi keksintö.[2])

Koska ihmissikiössä ei ole enemmän apinaa kuin mitään muutakaan nisäkästä, vaan siinä on *kaikkien luonnonvaltakuntien kokonaisuus* ja koska se näyttää olevan „jatkuva elämäntyyppi", paljon jatkuvampi kuin juurijalkaiset, niin tuntuu yhtä epäjohdonmukaiselta panna ihminen apinasta kehittymään kuin johtaa hänen alkuperänsä sammakoista tai koirasta. Sekä salatieteellinen että

---

[1]) Laing, *Modern Science and Modern Thought,* siv. 171.

[2]) *Isis Unveiled* I, p. 389 tämä on mainittu ja puoleksi selitetty,

itämainen filosofia uskoo kehitykseen ja Manu ja Kapila esittivät sen paljon selvemmin kuin mikään nykyaikainen tiedemies.[1])

Ei tarvitse toistaa sitä mitä on täydellisesti pohdittu *Isis Unveiledissä*, koska lukija voi löytää kaikki todistukset tähän ja kuvauksen siitä perustasta, johon kaikki itämaiset kehitysopit nojautuvat, tuosta varhaisemmasta kirjastamme.[2])

Mutta kukaan salatieteilijä ei voi hyväksyä sitä epäviisasta päätelmää, että kaikki nykyään olevat muodot „rakenteettomasta" alkueläimestä ihmiseen asti olisivat suoranaisesti polveutuneet elimistöistä, jotka elivät monia miljoonia vuosia ennen ihmisen syntymää, siluurista aikaa varhemmin, meressä tai maamudassa. Salatieteilijät uskovat *asteettaisen kehityksen sisäiseen lakiin*.[3])

Darvin ei uskonut tähän ja sanoi sen itse. Sillä hän lausuu, että koska *ei voisi olla mitään etua* „likoeläimelle tai suolimadolle . . . kehittyneemmästä rakenteesta", niin „luonnollinen valinta" — *johon ei välttämättömästi sisälly asteettainen edentyminen* — jättää pikkueläimet ja madot, nuo „pysyväiset tyypit" rauhaan.[4])

Ei näytä olevan mitään *yhtenäistä lakia* tuollaisessa luonnon menetelmässä ja se tuntuu pikemminkin jonkun *ylifyysillisen* valinnan erottelevalta toiminnalta. Ehkä se puoli karmasta, jota itämaiset salatieteilijät kutsuvat „pidätyksen laiksi", on jossakin tekemisessä tämän kanssa.

Mutta on kaikkea syytä epäillä, tokko Darvin piti niin tärkeänä tuota lakia kuin nyt pitävät hänen ateistiset seuraajansa. Hyvin vähäpätöinen on tietomme niistä monista elämänmuodoista, joita on ollut menneinä geologisina aikoina. Ne syyt, jotka tohtori Bastian mainitsee tähän asianlaitaan, ovat merkille pantavia.

Ensinnäkin riippuen siitä, että monet muodot löytyvät hyvin epätäydellisesti kuhunkin aikakauteen kuuluvissa kerroksissa; toiseksi siitä että niin erinomaisen rajotettu määrä tutkimuksia on tehty näissä epätäydellisesti varustetuissa kerroksissa; ja kolmanneksi koska niin monet osat jäännöksistä ovat aivan luoksepääsemättömissä — sillä miltei kaiken siluurista kerrosta alempana olevan on aika kuluttanut pois ja kaksi kolmatta osaa maan pinnasta, jossa jälella olevat kerrokset olisivat löydettävät, ovat nyt meren peittämät. Sentähden Darvin sanoo: „Omasta puoles-

---

[1]) Tästä johtuu seitsemän ja kymmenen ja lopulta 21:n Pradshaapatin, Rishin, Munin jne. allegoriassa piilevä viisaus; kaikki ne ovat erilaisten olentojen ja olioitten „isiä". Kasvien, eläinten ja vieläpä elottomien olioitten seitsemän luokkaa eli järjestöä mainitaan umpimähkäisesti *Puraanoissa*, mutta löytyvät useissa kommentaroissa oikeassa järjestyksessä. Niinpä Prithu on maan isä. Hän „lypsää" maata ja saattaa maan synnyttämään siemeniä ja kasveja, jotka kaikki luetellaan ja määritellään. Kashjapa on kaikkien matelijoiden, käärmeiden, demoonien y.m. „isä".

[2]) Katso I, pp. 151 ja seur., jossa puhutaan „kehityksen puusta" — „maailman puusta".

[3]) Tätä lakia kuitenkin pidättää ja muuntaa hidastuksen laki, joka asettaa esteen kaikkien muitten lajien edentymiselle silloin kun *korkeampi tyyppi esiintyy*.

[4]) Katso *Origin of Species* p. 145.

tani minä, noudattaen Lyellin sanakuvaa, pidän geologista tietoa maailman historiana, joka on epätäydellisesti selitetty ja kirjotettu alati muuttuvilla murteilla ja *tästä historiasta meillä on ainoastaan viimeinen nidos*, joka koskee ainoastaan kahta tai kolmea maata. Vieläpä tästäkin nidoksesta *ainoastaan siellä täällä lyhyt luku on säilynyt* ja kultakin sivulta *ainoastaan siellä täällä muutamia rivejä*[1]).

Eipä tällaisten puutteellisten tosiasioiden nojalla todellakaan tiede voi viimeistä sanaa lausua. Eikä suinkaan inhimillinen ylpeys tai järjetön usko siihen, että ihminen täällä maan päällä — ehkä meidän aikakaudellamme — edustaa korkeinta elämänmuotoa, ole antanut salatieteelle aihetta kieltämään, että aikaisemmat ihmismuodot välttämättä ovat kuuluneet meitä alempiin tyyppeihin. Se ei ole syynä — vaan syynä on yksinkertaisesti se, että „puuttuvaa rengasta“, joka eittämättömästi todistaisi nykyisen teorian, eivät muinaistutkijat milloinkaan tule löytämään. Koska me kyllä uskomme, että ihminen edellisissä kierroksissa on kehittynyt kaikkein alimmista eläin- ja kasvimuodoista maan päällä ja kulkenut niiden läpi, niin ei ole meistä mitään alentavaa siinä aatteessa, että joku orangutangi olisi fyysillisen ruumiimme esi-isä. Päinvastoin, sillä se vain vastustamattomasti vahvistaisi salatieteellistä oppia, että koko maisen luonnon kehitys tähtää ihmiseen. Saattaa vain ihmetellen kysyä, kuinka biologit ja antropologit lujasti hyväksyttyään opin, että ihminen polveutuu apinasta — kuinka eivät he ollenkaan tähän asti ole kosketelleet kysymystä nykyisten apinoiden kehittymisestä ihmiseksi. Tämähän olisi vain loogillinen seuraus edellisistä teorioista — jollei tiede tee ihmisestä etuoikeutettua olentoa ja pidä hänen kehitystään aivan *erikoisena* ja laadultaan ainoana tapauksena luonnossa. Tähän johtopäätökseen kaiken pitäisi johtaa fyysillisen tieteen.

Syy, miksi salatieteilijät hylkäävät Darvinin ja varsinkin Häckelin otaksuman, on se, että apina (eikä ihminen) totta puhuen on erikoinen ja ainoa laatuaan. Ihmisen kaltainen apina on *satunnainen luomus*, keinotekoinen kasvannainen, tulos luonnottomasta prosessista.

Salatieteellinen oppi on meidän mielestämme loogillisempi. Se opettaa luonnossa vallitsevan aikakautisen vaihtumattoman lain, jolla ei ole mitään personallista „erikoistarkotusta“ vaan toimii yhtenäisen suunnitelman mukaan, joka vallitsee läpi koko manvantarisen aikakauden ja käsittelee maan matoa yhtäläisesti kuin ihmistä. Ei toinen enempää kuin toinenkaan näistä ole itse pyrkinyt olemassaoloon ja sentähden molemmat ovat saman kehityslain alaisia ja molempien on kehityttävä karmallisen lain mukaan. Molemmat ovat lähteneet samasta puolueettomasta elon keskustasta ja molempien on siihen jälleen uppouduttava kierroskauden päättyessä.

---

[1]) Bastian, *Beginnings of Life*. II, 622, 623.

Ei kielletä, että ihminen edellisissä kierroksissa oli suunnaton apinan kaltainen olento; ja kun me sanomme „ihminen“, pitäisi meidän ehkä sanoa: se karkea möhkäle, joka oli kehittymässä ihmisen käytettäväksi yksistään tässä kierroksessa, jonka keskikohtaa - eli murroskohtaa me tuskin olemme saavuttaneet. Eikä ihminen ensimäisen kahden ja puolen juurirodun aikana ollut sitä, mitä hän nyt on. Tämän kohdan hän saavutti, niinkuin ennen sanottu, vasta 18 miljoonaa vuotta sitten sekundääriajalla niinkuin me väitämme.

Siihen asti hän oli taraditsionin ja salaisen opetuksen mukaan „jumala maan päällä“, jumala, joka oli „langennut aineeseen“ eli synnytykseen. Tämä voidaan hyväksyä tai olla hyväksymättä, koska salainen oppi ei tyrkytä itseään erehtymättömänä dogmina ja koska kysymys *todellisesta* ihmisestä ja hänen sisäisestä luonnostaan pysyy riippumattomana siitä, josko hyväksytään tai hylätään salatieteen esi-historialliset tiedot. Ylämainittu lankeemus ei jättänyt ihmiskuntaan mitään „perisyntiä“. Mutta kaikesta tästä on tarpeeksi puhuttu.

Sitäpaitsi meille opetetaan, että ne muutokset, joiden läpi ihminen kävi laskevalla kaarella — joka on hengelle keskipakoinen ja aineelle keskihakuinen — ja ne, jotka hän valmistuu läpi käymään tästä lähtien nousevalla kaarella ja jotka tulevat kääntämään päinvastaiseksi näiden kahden voiman suunnan — aine näet tulee keskipakoiseksi ja henki keskihakuiseksi — että kaikki nämä muutokset *ovat myöskin lähinnä ihmistenkaltaisten apinoiden edessä*; ainakin kaikkien niiden, jotka ovat tulleet ihmistä lähimmälle asteelle tässä kierroksessa. Nämä tulevat näet olemaan ihmisiä viidennessä kierroksessa aivan niinkuin nykyisillä ihmisillä oli apinankaltainen muoto edellisessä kolmannessa kierroksessa.

Nähkäämme siis Sumatran suurten metsien nykyisissä asukkaissa meidän turmeltuneita ja surkastuneita edustajiamme — „sumentuneita jäljennöksiä“, niinkuin Huxley sanoo, — meistä sellaisina kuin me (ihmiskunnan enemmistö) olimme neljännen juurirodun varhaisemmissa alaroduissa sillä ajalla, jota kutsutaan „synnytykseen lankeemukseksi“. Se apina, jonka me tunnemme, ei ole luonnollinen kehityksen tuote vaan *sattuma*, ristisiitos eläinolennon eli eläinmuodon ja ihmisen välillä. Niinkuin tässä kirjassa on näytetty, alotti puhe-kyvytön eläin ensimäiseksi sukupuolisen yhtymän, sillä se ensimäiseksi erkani naarakseksi ja urokseksi. Eikä luonto ollut tarkottanut, että ihminen seuraisi tätä eläinten esimerkkiä — kuten näkyy siitä, että eläimet niin vähän kärsivät synnyttäessään jälkeläisiä, mutta ihminen — nainen — kärsii niin hirvittäviä tuskia ja vaaroja. Apinat ovat todella, niinkuin *Isis Unveiledissä* sanottiin:

Lajin muutos, joka mitä suoranaisimmin on tekemisessä ihmissuvun kanssa — *äpärähaara, joka istutettiin inhimilliseen runkoon ennenkuin se oli kehittynyt lopulliseen täydellisyyteensä*[1]).

---

[1]) Vol. II, p. 278.

Apinat ovat miljoonia vuosia myöhempiä kuin puhuva ihmisolento ja viimeiset ovat meidän viidennen rotumme aikuisia. On siis mitä tärkeintä muistaa, että apinoiden „minät" ovat olentoja, jotka karmansa pakottamina ruumistuivat niihin eläinmuotoihin, mitkä olivat seurauksena *myöhemmän* kolmannen ja varhaisemman neljännen rodun eläimellisyydestä. Ne ovat olentoja, jotka jo olivat saavuttaneet „ihmisasteen" ennen tätä kierrosta. Sentähden ne ovat poikkeuksena yleisestä säännöstä. Lukuisat satyyreja koskevat traditsionit eivät ole satua vaan tarkottavat sammunutta eläinihmisten rotua. Eläimelliset „Eevat" olivat niiden esi-äitejä ja inhimilliset „Adamit" niiden esi-isiä. Siitä johtuu kabbalistinen allegoria Lilithistä eli Lilatusta, Adamin *ensimäisestä* vaimosta. Talmud häntä kuvaa „viehkeäksi naiseksi", jolla oli pitkä „aaltoileva tukka", s. o. naaraspuoleiseksi karvaiseksi eläimeksi nykyään tuntematonta lajia, joka kuitenkin oli naaraseläin ja joka Kabbalan ja Talmudin allegorioissa kutsutaan Samaelin naispuoleiseksi heijastukseksi, Samael-Lilith eli yhtynyt eläinihminen, olento, jota *Zoharissa* kutsutaan nimellä Hayo Bischat, peto, ilkeä peto. Tästä luonnottomasta yhtymästä polveutuvat nykyiset apinat. Ne ovat todella „mykkiä ihmisiä" ja tulevat puhuviksi eläimiksi eli alemmanlaatuisiksi ihmisiksi viidennessä kierroksessa, vaikka erääseen koulukuntaan kuuluvat adeptit toivovat, että muutamat älykkäimpien apinoiden „minuuksista" tulevat uudelleen ilmentymään kuudennen juurirodun lopussa. Mikä niiden muoto tulee olemaan, on toisarvoista. Muoto ei mitään merkitse. Eläin- ja kasvikunnan ja korkeimman eläimen, eläinkunnan kruunun, ihmisen, muodot vaihtelevat ja muuttuvat ympäristön ja ilmanalan mukaan, ei ainoastaan kussakin kierroksessa vaan kussakin juurirodussa, samoinkuin kunkin geologisen mullistuksen jälkeen, joka lopettaa juurirodun tai muodostaa siinä käännöskohdan. Kuudennessa juurirodussa orangutangien, gorillojen ja simpanssien kivettymät tulevat olemaan hävinneiden nelikätisten nisäkkäiden jäännöksiä, ja useampia muotoja — vaikka harvempia ja kauempana toisistaan olevia, mikäli ajat etenevät ja Manvantaran loppu lähenee — tulee kehittymään ihmisrotujen „hylätyistä" tyypeistä, mikäli ihmiset jälleen palaavat astralielämään fyysillisen elämän mudasta. Ei ollut mitään apinoita ennen ihmisiä ja apinat tulevat häviämään ennenkuin seitsemäs rotu kehittyy. Karma tulee johtamaan edelleen rotumme kehittymättömien ihmisten monaadeja ja sijottamaan ne fysiologisesti uudestisyntyneen babianin vasta kehitettyyn ihmismuotoon.

Tämä tulee tapahtumaan vasta miljoonien vuosien päästä. Mutta kuva siitä aikakautisesta sarjasta, joka muuttaa kaiken, mikä nyt elää ja hengittää maan päällä, kunkin lajin järjestyksessään, on tosi eikä siinä tarvita mitään „erikoisluomista", ei ihmisen, eläimen eikä kasvin muodostumista ihmeen lailla tyhjästä.

Näin selittää salainen tiede renkaan puuttumisen apinan ja ihmisen välillä ja osottaa, että edellinen kehittyi jälkimäisestä.

Yleiskatsaus aikaisempiin rotuihin.

On muutamien vuosimiljoonien aika ensimäisen „älyttömän" rodun ja sangen älykkäitten myöhempien lemurialaisten välillä; toinen pitkä aika on atlantilaisten vanhimman sivistyksen ja historiallisen ajan välillä.

Todistuksena lemurialaisista on jälellä ainoastaan äänettömiä muistomerkkejä, nim. puolitusinaa katkenneita jättiläispatsaita ja vanhoja kyklopisia raunioita. Näihin ei panna paljonkaan huomiota, ne ovat muka „sokeiden luonnonvoimien tuotteita", sanovat toiset; „varsin uudenaikaisia", vakuuttavat toiset. Epäilijä ja materialisti kääntää halveksien selkänsä perintätiedolle ja innokas kirkkouskovainen alistaa sen joka tapauksessa raamatusta riippuvaksi. Milloin joku legenda ei ota soveltuakseen Noakin vedenpaisumusteoriaan, vakuuttaa kristillinen papisto, että se on „vanhan taikauskon mieletöntä hourailua". Atlantis kielletään, milloin sitä ei sekoteta yhteen Lemurian ja muiden hävinneiden mantereiden kanssa, sillä Lemuria on puolittain uudenaikaisen tieteen luoma ja siihen sopii sentähden uskoa. Sitävastoin Platonin Atlantista pitävät useimmat tieteilijät unelmana.

Ne, jotka Platoniin uskovat, kuvaavat usein Atlantista Afrikan pitennykseksi. Arvellaan, että myöskin Afrikan itärannikolla oli olemassa muinainen manner. Mutta Afrikka mantereena ei milloinkaan ollut osa Lemuriaa eikä Atlantista, niinkuin me olemme päättäneet kutsua kolmatta ja neljättä mannerta. Niiden muinaisia nimityksiä ei milloinkaan mainita *Puraanoissa,* eikä missään muualla. Mutta jos on käsillä edes yksikään esoterisista avaimista, on helppo tuntea, että nämä kadonneet maat ovat niitä lukemattomia „jumalien maita", Deevojen ja Munien asuinsijoja, joita kuvataan *Puraanoissa* ja nimitetään Varshoiksi, Dviipoiksi ja vyöhykkeiksi. Hindulaisten Shveeta-dviipa, Lemurian varhaisimpina päivinä, kohosi niinkuin jättiläishuippu meren pohjasta ja välimaa Atlas-vuoriston ja Madagaskarin välillä oli veden peittämä aina Atlantiksen alkuaikoihin saakka, jolloin Lemuria oli hävinnyt ja Afrikka alkoi nousta valtameren pohjasta, mutta Atlaskin vielä silloin oli puolittain peitossa.

On tietysti mahdotonta yrittääkään edes useammissa niteissä esittää yhtenäistä ja seikkaperäistä kuvausta ensimäisen kolmen rodun kehityksestä vaan täytyy ainoastaan luoda niihin yleis-silmäys, kuten kohta tulemme tekemään. Ensimäisellä rodulla ei ollut mitään omaa historiaa. Toisesta rodusta voidaan sanoa samaa. Meidän on sentähden kiinnitettävä tarkkaa huomiota ainoastaan lemurialaisiin ja atlantilaisiin, ennenkuin oman rotumme, viidennen, historiaan käymme käsiksi.

Mitä tiedetään muista mantereista kuin meidän omastamme ja mitä historia tietää tai tunnustaa varhaisimmista roduista? Kaikki, mikä ei kuulu materialistisen tieteen arveluihin, leimataan ylenkatseellisesti „taikauskoksi". Nykyajan viisaat eivät mitään tahdo uskoa. Platonin „siivekkäät" ja „hermafroditiset" rodut ja hänen „kulta-aikansa", jolloin Saturnus ja jumalat hallitsivat — ne asettaa Häckel kaikessa hiljaisuudessa *uudelle* paikallensa luontoon. Mitä me sanomme „jumalillisiksi roduiksi", hän osoittaa olevan kapeasieraimisten apinoiden jälkeläisiä ja meidän kantaisämme hitunen „meren limaa".

Kuitenkin, niinkuin Faber lausuu:

Muinaisaikaisen runouden *satujen* . . . huomataan kerran vielä sisältävän jonkun määrän historiallista totuutta.

Kun se oppinut tekijä, joka on kirjottanut kaksi nidettä nimeltä *A Dissertation on the Mysteries of the Cabiri*, oli tehnyt kaikkensa, pakottaakseen vanhan pakanuuden ajan klassilliset myytit ja symbolit „todistamaan raamatun totuuden puolesta" — niin aika ja laajempi tutkimus kosti hänen yksipuolisuudelleen ja ainakin osittain paljasti tuon „totuuden" vielä selvemmäksi. Huomataan, että juuri raamatun ovelat muodostelut todistavat muinaisen pakanallisen viisauden puolesta. Tämä kaikki, huolimatta siitä että piispa Cumberlandin, t:ri Shuckfordin, Cudworthin, Vallanceyn y. m. ja lopuksi Faberin hurjat ja ristiriitaiset aprikoimiset ovat niin toivottomasti sotkeneet kaiken totuuden, mikä koskee Kabireja — muinaisuuden salaperäisimpiä jumalia. Kaikki nämä tutkijat ensimäisestä viimeiseen asti, ovat tahtoen tai tahtomattaan tulleet määrättyyn johtopäätökseen, jonka Faber esittää seuraavasti:

Meillä ei ole mitään syytä ajatella, että pakanamaailman epäjumalanpalvelus oli pelkkää mielivaltaista keksintöä; päinvastoin se näyttää miltei kaikkialla perustuneen *perinnäiseen muistoon eräistä tositapauksista. Nämä tapaukset minä pidän olevan ensimäisen* (esoterisen opin neljännen) *ihmisrodun häviämisen vedenpaisumuksen kautta* [1]).

Tähän lisää Faber:

Olen vakuutettu siitä, että traditsioni Flegyian saaren uppoamisesta on aivan sama kuin se, joka puhuu Atlantissaaren uppoamisesta. Molemmat ne minusta tuntuvat tarkottavan samaa suurta tapahtumaa, koko maailman vaipumista tulvavesien alle eli keskusvesien nousemista maanpäälle, jos oletamme, että maan kaari pysyi alkuperäisessä asennossaan. Bailly kirjassaan Platonin Atlantiksesta, jossa hän nähtävästi koettaa alentaa raamatullisen aikajärjestyksen auktoritetiä, pyrkii todistamaan, että atlantilaiset olivat hyvin vanha pohjoismainen kansa, paljon varhaisempi hindulaisia, foinikilaisia ja egyptiläisiä [2]).

---

[1]) *Op. cit.* I, 9.

[2]) Sama II, 283, 284.

Tässäkin Faber on samaa mieltä kun Bailly, joka osottautuu olevan oppineempi ja aavistuskykyisempi kuin ne, jotka hylkäävät raamatun ajanlaskut. Eikä ole Bailly väärässä, kun hän sanoo, että atlantilaiset olivat samat kuin titanit ja jättiläiset.[1]) Faber sitä mieluummin hyväksyy ranskalaisen veljensä mielipiteen, koska Bailly vetoo Cosmos Indicopleusteeseen, joka on säilyttänyt vanhan traditsionin Noakista — että hän „ennen asui Atlantiksen *saarella*". Oliko tämä saari *Esoteric Buddhismissa* mainittn „Poseidonis" vai itse manner, siitä ei ole paljon väliä. Itse traditsioni on siinä erään kristityn muistiinpanema.

Ei kukaan salatieteilijä tahdo kieltää Noakilta hänen oikeuksiaan tulla atlantilaisena pidetyksi, sillä tämä vain osottaa, että israelilaiset toistavat kertomuksen Vaivasvata Manusta, Xisuthruksesta ja monista muista ja että he ainoastaan ovat muuttaneet nimen, johon heillä oli yhtä suuri oikeus kuin millä tahansa kansalla tai heimolla. Me ainoastaan vastustamme raamatullisen ajantiedon kirjaimellista hyväksymistä, koska se on mieletön eikä sovellu geologisiin tosiasioihin eikä järkeen. Sitäpaitsi, jos Noak oli atlantilainen, niin hän oli Titani, jättiläinen, niinkuin Faber näyttää, ja jos hän oli jättiläinen, miksei häntä sellaisena esitetä 1 Moos. kirjassa?[2])

Sen erehdyksen vain teki Bailly, että hän kielsi Atlantiksen uppoamisen ja kutsui atlantilaisia vain pohjoismaiseksi ja *vedenpaisumuksen jälkeiseksi* kansaksi, joka kuitenkin hänen sanojensa mukaan kukoisti jo ennen hindulaisten, egyptiläisten ja foinikilaisten valtakuntia. Tässäkin hän taas olisi ollut oikeassa, jos hän vain olisi tietänyt sen maan olemassaolosta, jota me olemme päättäneet kutsua Lemuriaksi. Sillä atlantilaiset olivat „vedenpaisumusta myöhempiä", mitä Lemuriaan tulee, ja Lemuria ei tullut tulvan tuhoomaksi niinkuin Atlantis, vaan *vajosi* vesien alle maanjäristysten ja maanalaisten tulien vuoksi, niinkuin Iso Britannia ja Europpa kerran tulevat vajoomaan. Ainoastaan tietämättömyytensä vuoksi meidän tiedemiehemme eivät tahdo tunnustaa sitä traditsionia, että useat mantereet jo ovat uppoutuneet, eivätkä myöskään sitä aikakautista lakia, joka vaikuttaa koko Manvantarisen kauden aikana — ja tämä tietämättömyys on pääsyynä kaikkeen sekaannukseen. Ei ole Bailly siinäkään väärässä, kun hän vakuuttaa, että hindulaiset, egyptiläiset ja foinikilaiset ovat myöhempiä kuin atlantilaiset, sillä atlantilaiset kuuluvat neljänteen rotuun, jotavastoin arjalaiset ja

[1]) Kts. hänen *Lettres sur l'Atlantide.*

[2]) Sen kyllä Faber, hänkin hurskas kristitty, tahtoo väittää, sillä hän sanoo: „Noakin perheellä oli myöskin atlantilaisten ja Titanien nimitykset; itse suurta patriarkkaa kutsuttiin kunnianimellä Atlakseksi ja Titaniksi" *(Ibid.* II, 285*).* Siinä tapauksessa *raamatun mukaan* Noakin on täytynyt olla „Jumalan poikien" jälkeläinen (eli langenneiden enkeleiden saman auktoritetin nojalla) ja syntynyt „ihmisten tyttäristä, jotka olivat kauniita" (Kts. 1 Moos. 6 luk.). Ja miksikä ei, koska hänen isänsä Lamekh tappoi ihmisen ja oli kaikkine poikineen ja tyttärineen, jotka vedenpaisumuksessa hukkuivat, yhtä paha kuin muukin ihmiskunta?

niiden semiläinen haara kuuluvat viidenteen. Kun Plaaton toistaa tarinan, minkä Egyptin papit kertoivat Solonille, hän tahallaan sekottaa — niinkuin jokainen vihitty olisi tehnyt — nuo kaksi mannerta ja lukee tuon pienen viimeksi vajonneen saaren historiaan kaikki ne tapaukset, jotka koskevat kahta suunnatonta mannerta, esihistoriallista ja traditsionin tuntemaa. Sentähden hän sanoo *ensimäisen ihmisparin*, josta koko saaren asukkaat saivat alkunsa, muodostuneen ensin maasta. Tällä hän ei tarkota Adamia eikä Evaa eikä edes omia hellenisiä esi-isiään. Hänen kielensä on vain vertauskuvallista ja „maalla" hän tarkottaa ainetta, koska atlantilaiset todella olivat ensimäinen puhtaasti *inhimillinen* ja *maallinen* rotu. Ne, jotka olivat sitä ennen, olivat enemmän jumalallisia ja eetterisiä kuin inhimillisiä ja kiinteitä.

Kuitenkin Plaatonin on täytynyt tietää, niinkuin jokaisen vihityn Adeptin, jotakin kolmannen rodun historiasta sen „lankeemuksen" jälkeen, vaikka hän, lupautuneena vaitioloon ja salassa pitoon, ei tietoaan sanoiksi saattanut. Nyt sitävastoin, kun on tutustuttu itämaisten kansojen edes likimääräisiin ajanlaskuihin — jotka kokonaan perustuvat varhaisimpien arjalasten laskuihin ja johtuvat niistä — niin on helpompi ymmärtää, kuinka suunnattomia aikakausia on täytynyt kulua, siitä asti kun sukupuolet ensinnä erosivat, puhumattakaan ensimäisestä tai toisesta juurirodusta. Koska noiden kahden ensimäisen rodun täytyy pysyä käsittämättöminä länsimaiseen ajatteluun tottuneille, on meistä näyttänyt tarpeettomalta puhua niistä yksityiskohtaisemmin yhtä vähän kuin kolmannen rodun edellisestä osasta.[1]) Vasta kun kolmas rotu on tullut täydelliseen inhimilliseen kauteensa, voidaan siitä alottaa, jotta vihkimätön lukija ei tulisi toivottomasti hämmennetyksi.

Kolmas rotu *lankesi* — eikä enää luonut; se *synnytti* jälkeläisiä. Ollen vielä älytön jakautumisen ajalla, se synnytti myöskin epäsääntöisiä, viallisia jälkeläisiä, kunnes sen ruumiillinen luonto oli oikaissut vaistot oikeaan suuntaan. Niinkuin raamatun „Herrat Jumalat", niin „viisauden pojat", Dhjaan Tshoohanit, olivat varottaneet heitä koskemasta luonnon kieltämään hedelmään, mutta varotus ei auttanut. Liian myöhään ihmiset käsittivät, kuinka sopimattomasti — emme saa sanoa syntisesti — he olivat tehneet; vasta silloin kun korkeammista piireistä tulleet enkelimonaadit olivat heihin ruumistuneet ja antaneet heille ymmärryksensä. Siihen päivään asti pysyivät he pelkästään fyysillisinä, niinkuin

[1]) Donnellyn ihmeellisessä kirjassa *Atlantis, the Antediluvian World* tekijä puhuu Atlantikselta tulleista arjalaisista siirtokunnista ja niiden taiteista ja tieteistä — jotka olivat perityt neljänneltä rodulta — ja julistaa rohkeasti, että „nykyaikaisten laitoksien juuret ulottuvat taaksepäin aina mioseeniseen aikakauteen". Tämä on suuremmoinen myönnytys uudenaikaiselta tutkijalta; mutta sivistys ulottuu vielä kauemmaksi taaksepäin kuin mioseeniläisiin atlantilaisiin. Sekundääriajän ihminen tulee kerran löytymään ja samalla hänen ammoin unohtunut sivistyksensä.

ne eläimet, jotka heistä syntyivät. Sillä mikä oli erotus? Oppimme sanoo, että ainoa ero elävien ja elottomien kappaleiden välillä maan päällä, eläimen ja ihmisen muodon välillä, on se, että toisissa ovat eräät „tulet" uinuvia, toisissa toimivia. *Elollis*-tulet ovat kaikissa olioissa, eikä ainoakaan atomi ole niitä vailla. Mutta ei missään eläimessä ole kolme korkeampaa „prinsippiä" herännyt, ne ovat ainoastaan mahdollisuutena, uinuvina ja siis *olemattomina*. Ja sellaisia olisivat ihmisten eläinmuodot vielä tänä päivänä, jos ne olisi jätetty sellaisiksi kuin ne tulivat vanhempiensa ruumiista, joiden varjoja ne olivat, ja olisivat saaneet kasvaa ainoastaan *aineessa* asuvien voimien kehittäminä. Mutta niinkuin sanotaan *Poimanderissa*:

Tämä on mysterio, joka tähän päivään asti on ollut lukittu ja salattu. Luonto [1]) yhtyneenä ihmiseen [2]), synnytti suuren ihmeen, sopusointuisen yhdistelmän *seitsemän* (Pitrin eli hallitsijan) *olemuksesta* ja omastaan; *tulesta, hengestä* ja *luonnosta* (aineen noumenonista). Nämä (sekottuen toisiinsa) heti synnyttivät seitsemän ihmistä vastakkaista sukupuolta (negativista ja positivista), seitsemän hallitsijan olemuksen mukaan [3])

Näin lausuu Hermes, kolmasti suuri vihitty, [4]) „jumalajatuksen voima". Paavali, toinen vihitty, nimitti meidän maailmaamme „puhtaan totuuden arvotuksentapaiseksi peiliksi" ja Gregorius Naziansilainen vahvistaa Hermeksen sanat lausumalla:

Näkyväiset oliot ovat vain niiden olioiden varjoa ja kaltaisuutta, joita emme voi nähdä.

Siinä ikuinen yhdistelmä, ja kuvat toistuvat olemassaolon asteikon korkeammilta kerroksilta alemmille. „Enkelein lankeemus" ja „sota taivaassa"

---

[1]) Luonto on *luonnollinen* ruumis, Synnyttäjien varjo.

[2]) Ihminen on „taivaallinen ihminen", niinkuin jo sanottu.

[3]) „*Jumalallinen Poimander*" I, 16.

[4]) Meidän museoittemme ja kirjastojemme *Poimander* on erään aleksandrialaisen platonistin tekemä lyhennys eräistä *Thothin* kirjoista. Kolmannella vuosisadalla muuan juutalainen kabbalisti sen muovaili uudestaan vanhojen heprealaisten ja foinikilaisten käsikirjoitusten mukaan ja kutsui sen *Enokhin Genesikseksi*. Mutta sen runnellut jäännöksetkin osottavat, kuinka läheisesti sen teksti pitää yhtä ikimuinaisten oppien kanssa, niinkuin näkyy seitsemän luojan ja seitsemän alkuihmisen luomisesta. Nimet Enokh, Thoth eli Hermes, Orfeus ja Kadmos ovat kaikki yhteisnimiä, seitsemän alkuaikaisen viisaan haarautumia ja jälkeläisiä. Nuo viisaat olivat ruumistuneita Dhjaan Tshoohaneja eli Deevoja, pukeutuneina *harha*-ruumiisiin, ei kuolevaisiin. Ne opettivat ihmisille kaiken, mitä he tietävät, ja niiden varhaisimmat oppilaat ottivat mestariensa nimen. Tämä tapa siirtyi neljänneltä viidennelle rodulle. Sentähden perintäkertomukset Hermeksistä, — joita Egyptin tutkijat laskevat viisi — Enokheista y.m. ovat niin samanlaisia. Kaikki ne ovat keksineet kirjaimiston; kukaan niistä ei kuole, ne elävät vielä ja ovat ensimäisiä mysterioiden vihkijöitä ja perustajia. Vasta aivan hiljattain *Enokhin Genesis* katosi kabbalistien keskuudesta. Guillaume Postel sen vielä näki. Se oli varmasti suureksi osaksi jäljennös Hermeksen Kirjoista, ja paljon vanhempi kuin Mooseksen kirjat, niinkuin Eliphas Lévi kertoo lukijoilleen.

uudistuvat joka tasolla; alempi „peili" aina hieman vääristelee ylemmän „peilin" kuvaa ja kukin toistaa sen omalla tavallaan. Siten kristilliset dogmit ovat vain muistoja Plaatonin vertauksista, sillä hän puhui näistä asioista varovaisesti niinkuin vihitty ainakin. Mutta tämä on aivan niinkuin sanotaan näissä *Desatirin* lauseissa:

Kaikki, mikä on maan päällä, sanoo Herra (Ormosd) on *varjoa jostakin, mikä on ylemmissä piireissä.* Tämä valoisa esine (valo, tuli y.m.) on varjoa siitä, mikä on vielä valoisampi kuin se j.n.e., kunnes tullaan Minun luokseni, joka olen valojen valo.

Kabbalistisissa kirjoissa erittäinkin *Zoharissa* esiintyy hyvin voimakkaasti se aate, että jokainen ulkokohtainen esine maan päällä eli tässä maailmassa on „varjo" (Dyooknah) ikuisesta valosta eli Jumaluudesta.

Kolmas rotu oli ensinnä hyvin selvästi kirkas „varjo" jumalista, jotka traditsioni karkottaa maan päälle allegorisen taivaallisen sodan jälkeen. Tämä sota tuli vielä allegorisemmaksi maan päällä, koska se oli sota hengen ja aineen välillä. Tämä sota tulee kestämään siksi kuin sisäinen ja jumalallinen ihminen on mukauttanut ulkonaisen, maallisen minänsä omaan henkiseen luontoonsa. Siihen asti tuon alemman minän mustat ja hurjat intohimot ovat ikuisessa sodassa mestarinsa, jumalallisen ihmisen kanssa. Mutta eläin tulee jonakin päivänä kesytetyksi, sillä sen luonto tulee muuttumaan, ja sopusointu tulee kerran jälleen vallitsemaan näiden kahden välillä, niinkuin ennen „lankeemusta", jolloin kuolevaisen ihmisenkin „loivat" elementit, eikä hän syntynyt.

Ylläoleva käy selvästi ilmi suurissa jumalsynty-opeissa varsinkin kreikkalaisissa, kuten esim. Hesiodos siitä esittää. Miksi Uranuksen hänen poikansa Kronos *runteli* ja siten teki hänet kykenemättömäksi, sitä eivät koskaan ole ymmärtäneet uudenaikaiset tarujen tutkijat. Kuitenkin se on hyvin selvä ja koska se on yleismaailmallinen kertomus,[1]) on siihen täytynyt sisältyä joku suuri

---

[1]) Uranus on muodostelma Varunasta, joka on „kaikkeuden sisältäjä", „kaikkisyleilevä" ja yksi vanhimmista veedalaisista jumalista — avaruus, taivaan ja maan luoja, sillä molemmat ilmenevät hänen (eli sen) siemenestä. Vasta myöhemmin tämä Varuna tuli Aaditjojen päämieheksi ja jonkinlaiseksi Neptunukseksi ratsastaen „Leviathanin" päällä — nim. Makaran, joka nyt on kaikkein pyhin ja salaperäisin eläinradan merkeistä. Varuna, jonka tahtomatta „ei mikään luontokappale voi edes silmääkään räpäyttää", alennettiin niinkuin Uranus ja hänen laillaan *lankesi synnytykseen.* Hänen tehtävänsä — „suurenmoiset kosmilliset tehtävät", niinkuin Muir niitä nimittää — oli eksoterinen ihmiskuvittelu vetänyt taivaasta maan päälle. Niinkuin sama orientalisti sanoo: „Ne ominaisuudet ja tehtävät, jotka *(Veedoissa)* luetaan Varunalle, antavat hänen luonteelleen siveellisen suuruuden ja pyhyyden, joka käy yli kaiken, mitä millekään muulle veedalaiselle jumalalle luetaan". Mutta jos tahtoo oikein ymmärtää hänen lankeemuksensa syyn, samoin kuin Uranuksen lankeemuksen, on pidettävä jokaista esoterista uskontoa ihmisten mielikuvituksen virheellisenä ja synnillisenä tuotteena, ja on myös tutkittava niitä mysterioita, joita Varunan sanotaan antaneen Vasishthalle. Mutta „hänen salaisuuksiansa ja Mitran salaisuuksia *ei ole paljastettava tyhmille*".

aateperäinen ja filosofinen käsitys, joka nyttemmin on kadonnut aikamme viisailta. Tämä allegoriassa kuvattu rangaistus merkitsee todella „uutta aikakautta, toista astetta luomisen kehityksessä", niinkuin aivan oikein huomauttaa Decharme,[1]) joka kuitenkaan ei edes yritäkään selittää sitä. Uranus koetti asettua tuota kehitystä eli luonnollista edistysaskelta vastaan *tappamalla kaikki lapsensa niinpiankuin ne syntyivät.* Uranus, joka personoi Kaaoksen — avaruuden eli ilmenemättömän jumaluuden — kaikkia luovia voimia, saa siten kärsiä rangaistuksen. Sillä nämä voimat saattavat Pitrit kehittämään itsestään alkuaikaisia „ihmisiä" — niinkuin nämä ihmiset vuorostaan myöhemmin kehittävät omia jälkeläisiänsä — ilman mitään synnyttämisen halua tai tuntoa. Synnyttämisen työ, joka ajaksi keskeytetään, siirtyy sitten *Kronoksen,*[2]) Ajan käsiin, joka yhdistyy Rheaan (Rhea on esoterismissä maa ja yleensä aine) ja siten aikaansaa taivaallisia ja maallisia Titaaneita. Koko tämä symbolismi koskee kehityksen mysterioita.

Tämä allegoria on eksoterinen muunnos siitä esoterisesta opista, joka tässä tekstimme osassa esitetään. Sillä Kronoksessa me näemme jälleen saman kertomuksen toistettuna. Niinkuin Uranus hävitti lapsensa, Gaiasta syntyneet (joka ilmennyksen maailmassa on yhtä Aditin, suuren kosmillisen syvyyden kanssa), siten että hän sulkee ne maan, Titaian poveen, niin Kronos tällä toisella luomisen asteella hävittää Rhean synnyttämät lapsensa — syömällä ne. Tämä viittaa maan eli luonnon onnistumattomiin yrityksiin luomaan yksin todellisia *inhimillisiä* „ihmisiä".[3]) Aika nielee omat hyödyttömät tuotteensa. Sitten tulee Zeus, Jupiter, joka vuorostaan syöksee isänsä valtaistuimelta.[4])

Jupiter, Titaani, on Prometheus yhdessä merkityksessä[5]) ja eroaa siten Zeuksesta, suuresta „Jumalien Isästä". Hän on Hesiodoksen mukaan „totte-

---

[1]) *Mythologie de la Grèce Antique,* p. 7.

[2]) Kronos ei ole ainoastaan Χρονος, aika, vaan myös, niinkuin Breal näytti kirjassaan *Hercule et Cacus* (p. 57) johtuu juuresta *kar,* „tehdä, luoda". Josko Breal ja Decharme, joka toistaa hänen kirjastaan, ovat yhtä oikeassa sanoessaan, että *Veedoissa* Kraanan *(sic)* on luova jumala, siitä meillä on omat epäilyksemme. Bréal luultavasti tarkottaa Karmaa eli oikeammin Visvakarmania, luovaa jumalaa, „kaiken tekijää" ja „maailman suurta rakennusmestaria".

[3]) Kts. Runoja III—X ja seur. ja myöskin Berosuksen kertomusta alkuluomisesta.

[4]) Titaanien taistelu, ainakin jumalien syntyopissa, on taistelu ylemmyydestä, jota Uranuksen ja Gaian (taivaan ja maan abstraktisessa merkityksessä) lapset, Titaanit, käyvät Kronoksea lapsia vastaan, joiden päämies on Zeus. Se on yhdessä merkityksessä loppumaton taistelu, jota tähän päivään asti käydään henkisen sisäisen ihmisen ja lihallisen ihmisen välillä.

[5]) Aivan niinkuin „Herra Jumala" eli Jehova on esoterisesti Kain ja samaten „viettelevä käärme"; hän on kaksisukuinen Evan miehinen puoli ennen hänen „lankeemustaan", Adam Kadmonin naisellinen puoli, vasen puoli eli Binah oikeaan puoleen, Khokmahiin nähden Sefirothien puussa.

lematon poika". Hermes kutsuu häntä *Poimanderissa* „taivaalliseksi ihmiseksi", ja raamatussakin hän löytyy Adamin nimellä ja myöhemmin — muuntamalla — Hamin nimellä. Kuitenkin nämä kaikki ovat „viisauden poikien" persoonitumia. Että Jupiter kuuluu puhtaasti *inhimilliseen* atlantilaiseen kauteen, saa vahvistuksensa — jos Uranus ja Kronos hänen edeltäjänsä eivät sitä riittävästi todista — Hesiodokselta, joka sanoo:

Kuolemattomat loivat kulta- ja hopeakauden rodun (ensimäisen ja toisen rodun); Jupiter loi pronssi-ajan sukukunnan (sekotuksen *kahdesta* aineksesta), sankarit, ja rauta-ajan ihmiset [1].

Tämän jälkeen hän lähettää kohtalokkaan lahjansa, Pandoran, Epimetheukselle.[2] Hesiodos kutsuu tätä lahjaa, *ensimäistä naista,* „paha-enteiseksi lahjaksi". Se oli, selittää hän, lähetetty ihmisille rangaistukseksi „(jumalallisen luovan) tulen varkaudesta". Tämän naisen esiintyminen maan päällä on merkkinä kaikenlaisen pahan ilmaantumiselle. Ennen hänen tuloaan ihmisrodut elivät onnellisina, vapaina sairaudesta ja kärsimyksestä — aivan samoin kuin näiden kansojen sanotaan eläneen Jiman hallitessa mazdealaisen Vendiidaadin mukaan.

Kaksikin vedenpaisumusta voidaan löytää yleismaailmallisessa perintätiedossa, jos verrataan Hesiodosta, *Rig Veedaa, Zend Avestaa* y. m., mutta ei missään alkukertomuksissa mainita *ensimäistä* ihmistä paitsi raamatussa.[3] Kaikkialla *meidän* rotumme ihminen esiintyy vedentulvan jälkeen. Senjälkeen perintäkertomus tuntee vain useitten mantereitten ja saarten nimiä, jotka aikoinaan vaipuivat valtameren pohjaan.[4] Jumalilla ja kuolevaisilla on sama yhteinen alkuperä Hesiodoksen mukaan,[5] ja Pindaros vahvistaa tämän.[6] Deukalion ja Pyrrha, jotka pelastuvat vedenpaisumuksesta rakentamalla arkin Noakin lailla,[7] pyytävät Jupiteria jälleen uudistamaan sen ihmisrodun, jonka hän oli saattanut hukkumaan tulvavesiin. Slaavilaisessa tarustossa kaikki ihmiset hukkuvat ja jääpi ainoastaan kaksi vanhusta, mies ja vaimo. Silloin Pram'zimas, „kaiken herra", neuvoo heitä hyppäämään seitsemän kertaa vuorten päällä ja niin syntyy seit-

---

1) Decharme, *op. cit.* p. 284,

2) Egyptiläisessä tarussa „kahdesta veljeksestä", jonka on kääntänyt Maspéro (Boulaq-museon entinen johtaja), löydämme Pandoran-alkuperän. Nuum, kuuluisa taivaallinen taiteilija, luopi ihmeellisen kaunottaren, jonka hän lähettää Batuulle, ja silloin Batuun onni on mennyttä. Batuu on tietysti ihminen (mies) ja tyttö on Eva. (Kts. *Revue Archéologique,* maalisk. 1878 ja myöskin Decharme, *ibid.*, p. 285).

3) Jima ei ole „ensimäinen ihminen" *Vendiidaadissa* vaan ainoastaan orientalistien teorioissa.

4) Boiootia upposi ja senjälkeen muinainen Athena ja Eleusis.

5) „Työt ja Päivät", V, 108.

6) *Nem.* VI, I.

7) Kts. *Apollod.* I, 7, 2; ja Ovidiuksen *Metamorph.* I, 260 ja seur.

semän uutta rotua (pariskuntaa), joista yhdeksän liettualaista heimoa johtuu.[1]) Niinkuin *Mythologie de la Gréce Antique* kirjan tekijä hyvin käsitti, neljä aikakautta tarkottaa ajankierroksia ja viittaa samalla allegorisesti rotuihin. Hän lausuu:

Peräkkäisiä rotuja, jotka hävisivät ja jättivät sijaa uusille, ilman ylimeno-aikaa, merkittiin Kreikassa metallien nimillä, niiden yhä alenevan arvon ilmaisemiseksi. Kulta, kaikkein loistavin ja kallein, kirkkauden symboli . . . osottaa ensimäistä rotua . . . Toisen rodun, hopeakauden ihmiset ovat ensimäistä rotua jo paljon huonompia. He ovat hitaita ja heikkoja olentoja ja heidän elämänsä on tuskin muuta kuin pitkää, typerää lapsuusaikaa . . . He häviävät . . . Pronssiajan ihmiset ovät rotevia ja väkivaltaisia (kolmas rotu) . . . heillä on erinomainen voima. „Heillä oli pronssi-aseita, pronssista tehdyt asumukset, he eivät käyttäneet muuta kuin pronssia. Rauta, tuo musta metalli, oli vielä tuntematon"[2]). Neljäs rotu on Hesiodoksen kertoman mukaan sankarikansa, joka kaatui Theeben luona[3]) tai Troijan muurien edustalla[4]).

Koska siis nuo neljä rotua mainitaan vanhimpien kreikkalaisten runoilijoiden teoksissa, vaikka hyvin sekavasti ja myöhempiin aikoihin vietyinä, niin näkyy, kuinka ne saavat klassikoilta tukea. Mutta sehän on kaikki „tarua" ja runoutta. Mitähän uudenaikainen tiede tulee sanomaan tästä vanhojen sepitysten hyväksymisestä? Vaikeata ei ole arvata tuomion laatua. Sentähden on siihen jo ennakolta koetettava vastata. Tahdomme todistaa tuon saman tieteen alaan kuuluvan niin paljon sepityksiä ja koe-arveluita, että oppineilla ei ole vähintäkään oikeutta viitata raiskaan salatieteilijän silmässä, kun heillä omassa silmässään on niin raskas malka — jos tuo salatieteen raiska ei lienekin vain heidän oman mielikuvituksensa luoma.

40. Silloin Kolmas ja Neljäs[5]) paisuivat ylpeydestä. „Me olemme kuninkaita;[6]) me olemme jumalia". (a)

41. He ottivat vaimoja, kauniita katsella. Vaimoja älyttömien, kapeapäisten joukosta. He synnyttivät hirviöitä, pahoja peikkoja, miehisiä ja naisellisia, myöskin Khadoo'n,[7]) vähä-älyisiä. (b).

42. He rakensivat temppeleitä ihmisruumiille. Miehistä ja naisellista he palvelivat (c). Silloin kolmas silmä ei enää toiminut. (d).

---

[1]) *Deutsche Mythol.*, I, 545 ja Hanusch, *Schlawische Myth.*, p. 235. Kts. Decharme siv. 288, jossa sanotaan „yhdeksan kertaa" eikä seitsemän.

[2]) Hesiod, „Työt ja Päivät", 143—155.

[3]) Kts. Aislchylos, „Seitsemän Theebaa vastaan".

[4]) Decharme, *ibid*, pp. 289, 290.

[5]) Rodut.

[6]) Sanoivat he.

[7]) Sanskritinkielellä Daakinii.

(a) Tällaisia olivat ensimäiset todella fyysilliset ihmiset, joiden pääominaisuus oli — ylpeys. Muisto tästä kolmannesta rodusta ja jättiläismäisistä atlantilaisista on säilynyt toisesta sukupolvesta ja toisesta rodusta toiseen aina Mooseksen päiviin asti ja saanut ulkokohtaisen ilmauksen niissä vedenpaisumusta aikaisemmissa jättiläisissä, niissä kauheissa noidissa ja velhoissa, joista roomalainen kirkko on tallettanut niin eloisia, vaikka samalla turmeltuneita taruja. Joka on lukenut ja tutkinut Ikivanhan Opin kommentarioita, huomaa helposti, että näitä atlantilaisia ovat olleet Nimrodin, Babelin tornin rakentajien ja hamilaisten esikuvat ja kaikki ne, „joiden muisto olkoon kirottu", kuten jumaluusoppi sanoo; sanalla sanoen heistä on jälkimaailma saanut Saatanan oikeaoppisen kuvan. Tämä luonnollisesti johtaa meitä tutkimaan näiden varhaisten rotujen uskonnollista siveysoppia, niin tarunomaisia kuin ne ovatkin.

Minkälainen oli kolmannen ja neljännen rodun uskonto? Mitä uskonnon tavalliseen merkitykseen tulee, ei sitä ollut ensinkään lemurialaisilla eikä heidän jälkeläisillään lemurialais-atlantilaisilla, sillä he eivät tunteneet mitään uskonoppeja eikä heidän tarvinnut mitään *uskoa.* Heti kun ihmisen älynsilmä avautui ymmärtämään, tunsi kolmas rotu olevansa yhtä alati läsnäolevan vaikka samalla aina tutkimattoman ja näkymättömän Kaikkeuden, Ainoan Universalisen Jumaluuden kanssa. Jokainen, omaten jumalallisia voimia ja tuntien itsessään *sisäisen* jumalansa, tajusi olevansa luonnoltaan ihmis-jumala, vaikka ruumiillinen minänsä oli eläimellinen. Taistelu näiden kahden välillä alkoi siitä päivästä kuin he maistoivat viisauden puusta; taistelu elämästä ja kuolemasta henkisen ja sielullisen, sielullisen ja ruumiillisen välillä. Ne, jotka voittivat alemmat „prinsippinsä", saavuttamalla herruuden ruumiin yli, yhtyivät „valon poikiin". Ne, jotka joutuivat alemman luontonsa uhreiksi, tulivat aineen orjiksi. Oltuaan „valon ja viisauden poikia" he viimein tulivat „pimeyden lapsiksi". He kaatuivat taistelussa kuolevaisen ja kuolemattoman elämän välillä ja kaikki näin kaatuneet tulivat seuraavien atlantilaisten[1]) sukupolvien siemeniksi.

Tajuntansa herätessä kolmannen juurirodun ihmisellä ei ollut mitään sellaista uskoa, jota voisimme kutsua *uskonnoksi.* Se merkitsee, ettei hän tiennyt mitään „uhkeista ja kullanloistavista uskonnoista", eipä edes mistään oppijärjestelmästä tai ulkonaisesta palvomisesta. Mutta jos uskonto-sanalla tarkotetaan joukkojen sitomista yhteen tuntemaan yhtäläistä kunnioitusta, pieteetiä, niitä kohtaan, joiden tajuamme olevan itseämme korkeampia — niinkuin lapsi tuntee rakkaita vanhempiaan kohtaan — silloin voi sanoa, että varhaisimmillakin lemurialaisilla, älyllisen elämänsä alusta asti, oli uskonto, vieläpä sangen kaunis.

[1]) Sanaa „atlantilainen" käytetään tässä samaa merkitsevänä kuin „velho". Atlantilaisia rotuja oli monta ja niiden kehitys kesti miljoonia vuosia. Kaikki niistä eivät olleet pahoja mutta tulivat pahoiksi kierroskauden lopulla, niinkuin me viidesrotulaiset olemme tulemaisillamme.

Eikö heillä ollut ympärillään, jopa sisälläänkin, valoisat elementtien jumalat? [1]) Eivätkö he viettäneet lapsuuttaan yhdessä niiden kanssa, jotka olivat antaneet heille olemassaolon ja herättäneet heidät älyiseen, tietoiseen elämään, ja eivätkö he saaneet näiltä yhtämittaista hoivaa ja johtoa? Meille vakuutetaan näin olleen ja me uskomme sen. Sillä hengen kehittyminen ainetta kohti ei olisi koskaan voinut tapahtua eikä se olisi saanut alkusysäystään, elleivät nuo kirkkaat henget olisi uhranneet omaa yli-eetteristä olemustaan elävöittämään tomu-ihmistä, antamalla kullekin hänen sisäisistä „prinsipeistään“ osan eli oikeammin heijastuksen tuosta ydinolemuksesta. Seitsemän taivaan — seitsemän olemistason — Dhjaanit ovat ydinaiheita nykyisiin ja tuleviin alkuaineisiin, aivan niinkuin seitsemän luonnonvoimain enkelit ovat vielä ylempien hierarkiojen vielä ylempiä ydinaiheita — joiden luonnonvoimain karkeampia vaikutuksia me huomaamme niissä, mitä tiede suvaitsee kutsua „liikuntomuodoiksi“, painottomiksi voimiksi ja miksi kutsuneekaan.

Silloin muinoin oli „kulta-aika“, jolloin „jumalat vaelsivat maan päällä ja vapaasti olivat kanssakäynnissä ihmisten kanssa“. Kun se päättyi, niin jumalat lähtivät pois — s.o. tulivat näkymättömiksi — ja myöhemmät sukupolvet vihdoin alkoivat palvella heidän valtakuntiaan — Elementtejä.

Atlantilaiset, puolijumalallisen ihmisen ensimäiset jälkeläiset sukupuolisen jakautumisen jälkeen — siis ensimäiset inhimillisesti siitetyt ja synnytetyt kuolevaiset — olivat ne, jotka ensimäiseksi „uhrasivat“ *aineen jumalalle.* He ovat tuossa hämärässä muinaisuudessa, esihistoriallisia aikoja varhemmin, esikuvana, jonka mukaan rakennettiin Kainin suuri vertauskuva.[2]) He olivat ensimäiset uskonnon turmelijat, jotka palvoivat muotoa ja ainetta, kunnes tuo palvonta hyvinkin pian alentui *itsensä palvelemiseksi* ja siitä vei sukupuolipalvelukseen, joka tähän päivään asti ylimpänä hallitsee kaikkein eksoteristen uskontojen vertauskuvastossa, niiden ritualissa, dogmeissa ja menoissa. Adam ja Eva *tulivat aineeksi* eli muodostivat maaperän Kainille ja Abelille — joista jälkimäinen on elämää kantava maa, edellinen „tuon maan muokkaaja“.

Näin siis ensimäiset Lemurian mantereella syntyneet atlantilaiset rodut varhaisimmista heimoistaan asti jakautuivat vanhurskaihin ja väärintekijöihin; niihin, jotka palvoivat luonnon ainoata näkymätöntä Henkeä, jonka säteen ihmi-

---

[1]) „Elementtien jumalat“ ei suinkaan ole samaa kuin „elementalit“. Korkeintaan ne voivat käyttää elementaleja välikappaleina ja aineksina, joihin pukeutuvat.

[2]) Kain, niinkuin näkyy I Moos. 4 luvussa, „uhrasi maan hedelmiä“, ollen ensimäinen *maanmuokkaaja,* mutta Abel „uhrasi laumansa esikoisia“ Jumalalle. Kain on ensimäisen miehisen ihmisen, Abel ensimäisen naisellisen ihmisen symboli, ja Adam ja Eva kuvaavat kolmatta rotua. „Murha“ on verenvuodatusta, mutta ei hengiltä panemista.

nen tuntee itsessään — ja olivat siis panteisteja; ja niihin, jotka uskonkiihkoisesti uhrasivat Maan hengille, mustille ihmiskaltaisille voimille, joiden kanssa he tekivät liiton. Nämä olivat ensimäiset Gibborim, „muinen kuuluisat miehet" (I Moos. 6: 4), joista viidennelle rodulle tulevat Kabirim, egyptiläisten ja foinikilaisten Kabirit, kreikkalaisten Titaanit ja intialaisten kansojen Raakshasat ja Daitjat.

Tällainen oli salainen ja salaperäinen alku kaikkiin myöhempiin ja uudenaikaisiin uskontoihin, varsinkin myöhempien juutalaisten heimojumalalleen osottamaan palvontaan. Samalla tämä sukupuolinen uskonto perustui ja läheisesti liittyi tähti-ilmiöihin ja niin sanoaksemme sekottui niihin. Lemurialaiset tunsivat vetäymystä pohjoisnapaa kohti eli edeltäjiensä taivasta — hyberborealaista mannerta kohti. Atlantilaiset vetäytyivät etelänapaa *„syvyyden kuilua"* kohti (sekä kosmillisessa että maisessa merkityksessä), josta kuumat intohimot huokuvat, siellä viihtyvien kosmillisten elementalien hirmumyrskyiksi puhaltamina. Maan kahta napaa kutsuivat muinaiskansat käärmeiksi ja lohikäärmeiksi — siitä hyvät ja pahat lohikäärmeet ja myöskin „jumalanpojille" annetut nimet — hengen ja aineen pojat — hyvät tietäjät ja pahat velhot. Tämä on ihmisen kaksinaisen ja kolminaisen luonnon alkuperä. „Langenneitten enkeleitten" tarina esoterisessa merkityksessään sisältää avaimen ihmisluonnon moninaisiin ristiriitoihin; se viittaa ihmisen itsetajunnan salaisuuteen; se on tukikohta, johon nojautuu hänen koko elonkierroksensa — hänen kehityksensä ja kasvunsa historia.

Tämän opin lujasta tajuamisesta riippuu esoterisen ihmissynnyn oikea ymmärtäminen. Siinä on selvitys *pahan* synnyn monimutkaiseen kysymykseen; siitä myös näkyy, että ihminen itse on erottanut Yhden erilaisiin vastakkaisiin olemuspuoliin.

Lukija ei siis hämmästyne, vaikka niin paljon tilaa on käytetty tämän vaikean ja hämärän aineen valaisemiseksi, aina milloin se on esiintynyt. Paljon on välttämättä täytynyt puhua sen vertauskuvallisesta puolesta, koska näin tekemällä voidaan tarjota ajattelevalle tutkijalle osviittoja hänen omia tutkimuksiaan varten ja enemmän valaistusta voidaan asiaan luoda kuin saattaisi tehdä käyttämällä filosofisen esitystavan muodollisia ja teknillisiä sanatapoja. N.k. „langenneet enkelit" ovat itse *ihmiskunta.* Ylpeyden, himon, kapinan ja vihan paholaista ei ollut olemassakaan, *ennenkuin* esiintyi fyysillinen tajuinen ihminen. Ihminen on tämän peikon siittänyt ja elättänyt ja sallinut sen sydämessään kehkiytyä; hän se myös on tahrannut sisässään asuvan jumaluuden yhdistämällä puhtaan hengen aineen epäpuhtaaseen demooniin. Ja jos kabbalistinen lauselma *„Perkele on Jumala ylösalasin käännettynä"* saapi metafyysillisen ja teoretisen vahvistuksensa ilmenneen luonnon kaksinaisuudessa, niin sen käytännöllinen sovitelma löytyy yksin ihmiskunnassa.

On siis nyt käynyt ilmeiseksi, että meidän oppimme, nim. *(a)* ihmisen esiintyminen ennen muita nisäkkäitä ja vieläpä ennen suurten matelijoitten aikoja; *(b)* aikakautiset vedenpaisumukset ja jääkaudet, maan akselin karmallisen siirtymisen johdosta; ja etenkin *(c)* ihmisen syntyminen korkeammasta olennosta eli niinkuin materialismi sanoisi „yliluonnollisesta" olennosta, vaikka se on ainoastaan yli-*inhimillinen* — eivät ole niinkään omiaan tulemaan puolueettomasti huomioon otetuiksi. Lisätkää tähän se väitös, että osa ihmiskunnasta kolmannessa rodussa — kaikki ne ihmismonaadit, joiden karma ja ansio oli kohonnut korkeimmilleen edellisessä Manvantarassa — saivat sielullisen ja järkiluontonsa jumalallisilta olennoilta, jotka heidän viidenteen prinsippiinsä asettuivat perustaksi (hypostasiksi), niin ymmärrätte, että salaisen opin täytyy olla pätemätön ei ainoastaan materialismin vaan myös dogmatisen kristinuskon silmissä. Sillä tuskin viimemainittu saa kuulla, että nämä enkelit ovat samat kuin heidän „langenneet" henkensä, niin esoterinen oppi julistetaan kauheimmaksi ja turmiollisimmaksi harha-opiksi[1]). *Jumalallinen* ihminen asui eläimessä, ja sentähden, kun fysiologinen erkautuminen tapahtui luonnollisessa kehityskulussa — jolloin „koko eläimellinen luomakunta laskettiin vapaaksi" ja koirakset vetäytyivät naaraksiin — *tuo rotu lankesi*, ei sentähden että he olivat syöneet tiedon puusta ja osasivat hyvän pahasta erottaa, vaan sentähden että he eivät parempaa tienneet. Suvuttoman luomisvaistonsa ajamina olivat aikaisemmat alarodut kehittäneet välirodun, johon ylemmät Dhjaan Tshoohanit olivat ruumistuneet, kuten Runomme viittaavat[2]). „Kun me olemme tutkineet maailmankaikkeuden kokonaisuuden (ja oppineet tietämään kaiken mitä siinä on) tahdomme sukuamme lisätä", vastaavat tahdon ja joogan pojat samaan rotuun kuuluville veljilleen, jotka kehottavat heitä menettelemään heidän laillaan. Tämä merkitsee, että suuret adeptit ja vihityt itsensäkieltäjät tulevat „lisääntymään" s.o. jälleen tuottamaan „järjestä syntyneitä" tahrattomia jälkeläisiä — seitsemännessä juurirodussa.

---

[1]) Kenties juuri pitäen silmällä näiden korkeimpien ja puhtaimpien henkien *turmeltumista*, jotka murtautuivat alemman tajunnan välitasojen — *Poimanderin* „seitsemän tulipiirin" — läpi, sanoo Jakob epistolassaan: „Tämä viisaus *(Sofia)* ei tule ylhäältä vaan se on maallinen, sielullinen, *perkeleellinen*". Tämä Sofia on Manas, „inhimillinen sielu", kun taas henkinen viisaus eli henkisielu on Buddhi, joka Ehdotonta niin lähellä ollen, on itsessään vain *uinuva* tajunta ja on Manaksesta riippuvainen ilmestyäkseen oman tasonsa ulkopuolella.

[2]) Tämä on „kuolematon rotu", niinkuin sitä esoterismissa kutsutaan. Eksoterisesti se on Dakshan ensimäinen jälkipolvi, hedelmätön sukukunta. Daksha kiroaa jumalallisen Rishin Naaradan siitä, että tämä on neuvonut Harjashvaita ja Shabalaashvoja (Dakshan poikia) olemaan jälkeläisiä tekemättä, sanoen: „Synny kohtuun; sinulla ei tule olemaan mitään leposijaa kaikissa näissä valtakunnissa". Tämän jälkeen sanotaan Naaradan, tuon *hedelmättömän* askettirodun edustajan, heti kuoltuaan yhdestä ruumiista syntyvän toiseen ruumiiseen.

Näin lausutaan *Vishnu* ja *Brahma Puraanoissa*, *Mahaabhaaratassa*[1]) ja *Harivamshassa*. *Pushkara Maahaatmjan* eräässä osassa kuvataan seuraavalla vertauksella sukupuolten eroa. Daksha nähdessään, että hänen tahdosta syntyneet jälkeläisensä, „passivisen joogan pojat", eivät tahdo luoda ihmisiä, „*muuttaa puolet itsestään naiseksi*, josta hän siittää tyttäriä", kolmannen rodun tulevia naisia, jotka synnyttivät Atlantiksen jättiläiset, n.k. neljännen rodun. *Vishnu Puraanassa* sanotaan vain, että Daksha, ihmiskunnan isä, perusti sukupuolisen kanssakäymisen maailman kansottamiseksi[2]).

Ihmiskunnalle onneksi oli „valittu rotu" jo tullut korkeimpien Dhjaanien ruumistumisen välineeksi (älyllisesti ja henkisesti), ennenkuin ihmissuku vielä oli tullut aivan aineelliseksi. Kun kolmannen rodun viimeiset alarodut — muutamia alimpia lukuunottamatta — olivat hävinneet suuren lemurialaisen mantereen keralla, olivat „*viisauden kolminaisuuden* siemenet" jo päässeet maisen kuolemattomuuden salaisuuden perille ja saavuttaneet sen lahjan, jonka avulla sama suuri personallisuus voi mielensä mukaan siirtyä loppuun kuluneesta ruumiista toiseen.

(b) Ensimäinen sota maan päällä, ensimäinen ihmishurmeen vuodatus, oli seurauksena ihmisen silmien ja aistimien avautumisesta, jolloin hän näki veljiensä tyttäret — ja myöskin heidän vaimonsa — omiaan kauniimmiksi. Tehtiin ryöstöjä jo ennen sabinilaisia ja Menelauksilta vietiin heidän Helenansa, ennenkuin viides rotu syntyikään. Titaanit eli jättiläiset olivat voimakkaampia, heidän vastustajansa viisaampia. Tämä tapahtui neljännessä, jättiläisten rodussa.

Sillä todella „*oli* jättiläisiä" muinoin[3]). Eläinmaailman kehityssarja on takeena siitä, että ihmisroduissa tapahtui samaa. Vielä alempana luomiston järjestyksessä löydämme todistuksia siitä, sillä kasviston koko oli tasaisessa suhteessa eläimistön kokoon. Ne kauniit saniaiset, joita me kokoomme ja kuivatamme lempikirjojemme lehtien välissä, johtuvat niistä jättiläismäisistä saniaisista, joita kasvoi hiilikaudella.

Pyhät kirjat ynnä filosofisten ja tieteellisten teosten katkelmat — sanalla sanoen miltei kaikki tiedot, mitä on tullut meille asti muinaisajasta — sisältävät

---

[1]) *Aadi Parvan*, p. 113.

[2]) *Vishnu Puraana*, Wilsonin käänn. II, 12.

[3]) Kaikkien maitten ja kansojen perintätiedot viittaavat tähän tosiasiaan. Donnelly toistaa otteen Isä Duranin kirjasta *Historia Antigua de la Nueva Espana* v:lta 1885, miten muuan Cholulan satavuotias maanasukas kertoo seuraavasti Cholulan suuren pyramidin rakennuksesta: „Alussa, ennenkuin auringonvalo oli luotu, tämä maa (Cholula Keski-Amerikassa) oli pimeydessä ja hämärässä . . . mutta heti *senjälkeen kun auringon valo nousi idästä*, näyttäytyi jättiläisiä . . . jotka rakensivat tuon pyramidin; vaan sitten ovat sen rakentajat hajonneet kaikkiin maanosiin".

„Suuri osa Keski-Amerikan historiasta käsittelee erään muinaisen jättiläisrodun tekoja, joita kutsuttiin Quinaneiksi", sanoo *Atlantiksen* tekijä (siv. 204).

viittauksia jättiläisiin. Ei kukaan voi olla tuntematta Salaisen Opin atlantilaisia Lankaan saaren Raakshasoissa — Raaman vastustajissa, jotka hän voitti. Eivätkö nämä kertomukset ole muuta kuin tyhjän mielikuvituksen tuotetta? Kääntäkäämme tähän aineeseen hetkeksi huomiota.

Ovatko jättiläiset sepitystä?

Tässä me taasenkin joudumme yhteenottoon tieteen kanssa, koska se ainakin tähän asti kieltää, että ihminen koskaan olisi ollut paljoa pitempi niiden suurten ja voimakkaitten miesten keskikokoa, joita nykyään toisinaan näkee. T:ri Henry Gregor sanoo jättiläistarut muka väärinkäsitettyihin tosiasioihin perustuviksi, ja tuopi esimerkkejä erehtyneistä arveluista, tehdäkseen nuo perintäkertomukset arvottomiksi. Niinpä v. 1613 eräässä paikassa, jota ikimuistoisista ajoista on kutsuttu „Jättien kentäksi" Ala-Dauphine'ssa Ranskassa, neljän peninkulman päässä St. Romans'ista tavattiin suunnattomia luita syvältä hiedan sisästä. Niiden luultiin olevan ihmisjäännöksiä, vieläpä Teutoboduksen, Mariuksen voittaman teutonilaisen päällikön luita. Mutta Cuvier myöhemmin todisti niiden olevan 18 jalkaa pitkä *Dinotherium Giganteumin* kivettyneitä jäännöksiä. Muinaisaikaiset rakennukset ovat muka todistuksena siitä, että meidän aikaisimmat esiisämme eivät olleet paljonkaan meitä suurempia, sillä sisäänkäytävät eivät ole nykyisiä suuremmat. Pisimmän miehen, minkä muinaisaika tuntee, sanotaan olleen roomalaisen keisarin Maximuksen, ja hän oli ainoastaan puolen kahdeksatta jalkaa pitkä. Kuitenkin meidän päivinämme nähdään joka vuosi pitempiä miehiä. Se unkarilainen, joka esiintyi Lontoon näyttelyssä äskettäin, oli lähes yhdeksän jalkaa korkea. Amerikassa näyteltiin 9 jalan 6 tuuman pituista jättiläistä; montenegrolainen Danilo oli 8 jalkaa 7 tuumaa. Venäjällä ja Saksassa usein nähdään yli 7 jalan pituisia rahvaan miehiä. Koskapa apinateorian kannattajat Darwinilta ovat oppineet, että ne eläinlajit, jotka johtuvat ristisiitoksesta, aina ilmaisevat *„taipumusta palautumaan alkuperäiseen tyyppiin"*, pitäisi heidän ihmiseen sovittaa samaa lakia. Jollei jättiläisiä olisi muinaisaikana ollut tyyppinä, ei nytkään niitä olisi.

Kaikki tämä koskee vain historiallista aikaa. Ja jos esihistoriallisten aikojen luurangot toistaiseksi eivät ole voineetkaan eittämättömästi todistaa tieteelle tässä esitettyä väitöstä, niin se on vain ajan kysymys. Me suoraan kiellämme, ettei todistuksia löytyisi. Sitäpaitsi, niinkuin jo sanottu, ihmiskoko on hyvin vähän muuttunut viimeisen rotukierroksen jälkeen. Muinaisuuden jättiläiset ovat kaikki hautautuneet valtameren pohjaan, ja satojen tuhansien vuosien ainainen veden-

hankaus voisi muuttaa tomuksi pronssisen patsaan, mitä sitten ihmisluurangon. Entä mitä todistavat tunnetut klassilliset kirjailijat, filosofit ja muut miehet, joilla muuten ei ole valehtelemisen mainetta? Pitäkäämme myös mielessämme, että ennen vuotta 1847, jolloin Boucher de Perthes pakotti tieteen kiinnittämään ihmis-kivettymiin huomiota, tiedettiin niistä tuskin mitään, sillä muinaistutkimus ei ottanut lukuun edes niiden olemassaoloakaan. Jättiläisistä, joita „oli maan päällä siihen aikaan", oli ainoastaan raamattu puhunut länsimaiden viisaille; eläinrata oli ainoa todistaja tukemassa tuota lausuntoa, koska sanottiin Orionin ja Atlaksen hartioillaan kannattaneen maapalloa.

Kuitenkaan jättiläisiltä ei puutu todistajia, ja hyvin kannattaa tutkia kysymyksen kumpaakin puolta. Nuo kolme tiedettä — geologia, tähtitiede ja pyhien kirjojen tutkimus, viimemainittu yleismaailmallisessa merkityksessään — voivat meille antaa kaivattuja todistuksia. Alkaaksemme geologiasta; se on jo todistanut, että mitä vanhempia esille kaivetut luurangot ovat, sitä kookkaampia, pitempiä ja vahvempirakenteisia ne ovat. Tässä meillä siis jo on varma todistus käsissämme. Frédéric de Rougemont, joka kyllä uskoo hyvin hurskaasti raamattuun ja Noakin arkkiin, mutta silti on tieteellinen todistaja, kirjottaa:

> Ne luut, mitkä ovat löydetyt Gardin piirikunnassa, Itävallassa, Liégessä y.m., nuo kallot, jotka kaikki muistuttavat neekeri-tyyppiä . . . ja joita muotonsa nojalla voisi luulla eläinten kalloiksi, ovat kaikki kuuluneet *pitkäkasvuisille* ihmisille [1]).

Samaa toistaa Lartet, muuan asiantuntija, joka pitää „pitkäkokoisina" niitä, jotka hukkuivat vedenpaisumuksessa — ei välttämättä Noakin vedenpaisumuksessa — ja pienempikokoisina niitä rotuja, jotka elivät myöhemmin.

Mitä tulee muinaisten kirjottajain todistukseen, ei meidän kyllä tarvitse paljon välittää Tertullianuksesta, joka vakuuttaa Karthagossa hänen päivinään löytyneen joukon jättiläisiä — sillä ennenkuin hänen todistustaan voidaan hyväksyä, on näytettävä toteen hänen ja kirjottajan samaisuus [2]) ja että hän yleensä on ollut olemassa. Mutta me voimme katsoa v:n 1858 sanomalehtiä, joissa puhutaan „jättiläisten ruumisarkusta", mikä sinä vuonna löydettiin saman kaupungin paikalta. Muinaisten pakana-kirjailijain joukosta voimme mainita Filostratoksen, joka puhuu 22 kyynärän (10 m.) pituisesta jättiläisen luurangosta, sekä toisesta 12-kyynäräisestä, jotka hän itse oli nähnyt Sigeionin niemellä. Tuo luuranko ei ehkä ollut, kuten Protesilas luuli, sen jättiläisen, minkä Apollo tappoi Troijan piirityksessä; kuitenkin se oli jättiläisen luuranko samoin

---

[1]) *Histoire de la Terre*, siv. 154.

[2]) On kriitikkoja, jotka eivät löydä mitään todistusta Tertullianuksen olemassaolosta paitsi Eusebiuksen, tuon „todenpuhujan" kirjotuksissa, ja sentähden ovat taipuvaisia sitä epäilemään.

kuin se toinen, minkä Messecrates Stiralainen löysi Lemnoksessa — „näöltään kauhistuttava", kuten Filostratos sanoo.[1]) Voiko ennakkoluuloisuus viedä tieteen niin pitkälle, että se pitää *kaikkia* näitä henkilöitä joko tyhmyreinä tai valehtelijoina?

Plinius puhuu jättiläisestä, jonka hän luuli tuntevansa Orioniksi tai Otukseksi, Efialteen veljeksi.[2]) Plutarkos vakuuttaa Sertoriuksen nähneen Antaeus-jättiläisen haudan, ja Pausanias vakuuttaa, että todella oli jälellä Asteriuksen ja Geryonin tai Hylloksen, Herkuleen pojan haudat — kaikki jättiläisiä, Titaaneja ja maan mahtavia. Lopuksi apotti Pegues omituisessa kirjassaan *Les Volcans de la Grèce* lausuu:

Theran saaren tulivuorten läheisyydessä löydettiin suunnattomien paasien alta jättiläisiä mahdottoman suurine pääkalloineen. Jo paasien pystyttäminen noihin paikkoihin on vaatinut titaanisia voimia, ja traditsioni liittääkin niihin kaikissa maissa taruja jättiläisistä, tulivuorista ja noituudesta.[3])

Yllätoistetussa teoksessaan tekijä ihmetellen kysyy, miksikä raamatussa ja traditsioneissa pidetään samoina Gibborimeja, jättiläisiä eli „mahtavia", Refaimeja, varjoja eli „haamuja", ja Nefilimejä, „langenneita" *(irruentes)*, vaikka ne olivat „kaikki *ihmisiä*" sillä raamattu kutsuu niitä muinoisiksi mahtaviksi — esim. Nimrodia. Salainen Oppi selittää tämän pulman. Nämä nimet, jotka oikeastaan kuuluvat ainoastaan neljään edelliseen rotuun ja viidennen alkuun, viittaavat hyvin selvästi ensimäiseen kahteen *varjomaiseen* (astraliseen) rotuun, „langenneeseen" rotuun — kolmanteen — ja atlantilaisten jättiläisten rotuun — neljänteen —, jonka jälestä „ihmiset alkoivat kooltaan vähentyä".

Bossuet näkee „ensimäisessä synninteossa" syyn myöhempään yleiseen epäjumalanpalvelukseen. „Te tulette jumalien kaltaisiksi", sanoo Moos. kirjojen käärme Evalle, siten laskien ensimäisen siemenen *väärien jumalolentojen* palvelemiseen.[4]) Tästä johtui, hän luulee, epäjumalanpalvelus, *kuvien*, ihmisjumalien ja ihmismuotojen kultti ja palvonta. Mutta jos tähän perustuu epäjumalanpalvelus, silloin molemmat katoliset kirkot — kreikkalainen ja etenkin roomalainen — ovat yhtä epäjumalallisia ja pakanallisia kuin mikään muu uskonto.[5]) Vasta

[1]) *Heroica*, p. 35.

[2]) *Hist. Nat.* VII, 16.

[3]) Kts. De Mirvillen *Pneumatologie: Des Esprits*, III, 46—48.

[4]) *Elévations*, p. 56.

[5]) Tämä huolimatta Elyruksen suuren kirkolliskokouksen päätöksestä (v. 303 j. Kr.), jolloin säädettiin, että „Jumalan muotoa, joka on aineeton ja näkymätön, ei ole rajotettava minkään kuvan tai haahmon kautta". V. 692 Konstantinopolin kokous samaten kielsi uskovaisia „maalaamasta tai kuvaamasta Jeesusta *karitsana*" ja myöskin „notkistamasta polvia rukoillessa, koska se on epäjumalallinen teko". Mutta Nikaean kokous (787) toi takaisin tämän kuvainpalveluksen ja Rooman istuin julisti kiroukseen (883) Konstantinopolin patriarkan Johanneksen, koska tämä osottautui kuvainpalvonnan vihollisek**s**i.

neljännessä rodussa ihmiset, jotka olivat kadottaneet jumalallisuutensa kaikki oikeudet, ryhtyivät ruumista, s. o. sukupuolisuutta palvomaan. Siihen asti he olivat todella olleet jumalia, yhtä puhtaita ja yhtä jumalallisia kuin heidän Esivanhempansa. Allegorinen nimitys „käärme", niinkuin on tarpeeksi todistettu aikaisemmilla sivuilla, ei ensinkään tarkota ihmisten ruumillista „lankeemusta" vaan hyvän ja pahan tiedon saavutusta, ja tämä tieto tuli heille *ennen* lankeemusta. Älköön unohdettako, että vasta tultuaan pakolla karkotetuksi Edenistä, „Adam tunsi vaimonsa Evan". Emme kuitenkaan tahdo nojata salaisen opin tietoja juutalaisten raamatun kuolleeseen kirjaimeen, vaan ainoastaan viitata suuriin yhtäläisyyksiin näiden kummankin esoterisessa merkityksessä.

Vasta luovuttuaan uus-platonilaisista, Klemens Aleksandrialainen alkoi kääntää *gigantes* (jättiläiset) „käärmeiksi" ja selittää, että „käärmeet ja jättiläiset merkitsevät piruja (demooneja)".[1]

Mutta ennenkuin teemme vertauksia omien oppiemme ja raamatun välillä, voidaan käskeä meitä näyttämään parempia todistuksia neljännen rodun jättiläisten olemassaolosta kuin mitä I Moos. kirja tarjoo. Me vastaamme, että antamamme todistukset ovat tyydyttävämpiä, ainakin saavat enemmän tukea kirjalliselta ja tieteelliseltä tutkimukselta kuin Noakin vedenpaisumus koskaan on

---

[1]) I Moos. 6. Puhuessaan kiinalaisten lohikäärmeestä ja Kiinan kirjallisuudesta kirjassaan *Mythical Monsters*, Charles Gould kirjoittaa: „Sen maan tarustot, historiat, uskonnot, kansankertomukset ja sananlaskut — kaikki ovat täynnä viittauksia salaperäiseen olentoon, *jolla on fyysillinen luonto ja henkiset ominaisuudet*. Hänellä on otettu muoto, jonka hän yliluonnollisella kyvyllä voi heittää päältään pukeutuakseen toisiin muotoihin, ja hänellä on vallassaan vaikuttaa tuuliin, tahtonsa mukaan aikaansaada kuivuutta tai hedelmöittävää sadetta, kohottaa myrskyjä ja tyynnyttää ne. Suuria kirjoja voitaisiin koota niistä hajallisista taruista, joita kaikkialla tavataan tästä aineesta".

Tämä „salaperäinen olento" on *myytillinen* lohikäärme s.o. symboli *todellisen* ja *historiallisen* Adeptin, salaisten tieteitten muinaisen Mestarin ja Opettajan. On jo muualla sanottu että neljännen ja viidennen rodun suuria „tietäjiä" tavallisesti kutsuttiin „käärmeiksi" ja „lohikäärmeiksi" esi-isiensä mukaan. Kaikki nämä kuuluivat n.k. „viisauden tulisten lohikäärmeitten", Dhjaan Tshoohanien hierarkiaan, joka vastaa Agnishvaatta Pitrejä, Maruteja ja yleensä Rudroja, Rudran jälkeläisiä, joiden isää pidetään tulen jumalana. Enemmän sanotaan tekstissä. Klemens vihittynä uus-platonilaisena tietysti tunsi „lohikäärme"-sanan johdon ja miksikä vihittyjä Adepteja näin nimitettiin, niinkuin hän tunsi Agathodaimonin salaisuuden, Kristuksen, Gnostikkojen seitsen-ääntiöisen käärmeen. Hän tiesi, että hänen uuden uskonsa dogmi vaati kaikkien Jehovan *kilpailijoitten* muuttamista — niiden enkelien, joiden arveltiin kapinoineen tuota „Elohimia" vastaan, kuten Titaani Prometheus kapinoi Zeusta, oman isänsä valtakunnan anastajaa vastaan — ja että „lohikäärme" oli „viisauden poikien" mystillinen nimitys. Tästä tiedosta johtui hänen määrityksensä, yhtä julma kuin mielivaltainen: „käärmeet ja jättiläiset merkitsevät *demooneja*", s.o. ei „henkiä" vaan *piruja* kirkollisessa kielenkäytössä.

saapa. Kiinankin historialliset teokset ovat täynnä muistoja neljännestä rodusta. *Shuu-Kingin*[1]) ranskalaisessa käännöksessä luemme:

Kun Miao-tse (selittäjän sanoilla vedenpaisumista aikaisempi turmeltunut rotu, joka muinaisaikoina vetäytyi vuorenluoliin ja jonka jälkeläisiä vieläkin sanotaan löytyvän Cantonin lähellä[2]) *meidän vanhojen kirjojemme mukaan* oli Tshy-Jeuu'n viekotusten vuoksi saattanut hämminkiin koko maanpiirin, tuli tämä täyteen rosvoja . . . Herra Chang-ty (muuan *jumalallisen* hallitsijasuvun kuninkaista) loi silmänsä kansaan eikä nähnyt enää heissä hyveestä jälkeäkään. Silloin hän käski Tshongin ja Ly'n (kaksi alempaa Dhjaan Tshoohania) katkaisemaan kaiken yhteyden taivaan ja maan välillä. Senjälkeen ei ole ollut enää mitään *ylös ja alas kulkemista!*[3])

„Ylös ja alas kulkeminen" tarkottaa ehkäisemätöntä kanssakäymistä ja seurustelua kahden maailman välillä.

Koska meillä ei ole tilaisuutta esittää täydellistä ja seikkaperäistä historiaa kolmannesta ja neljännestä rodusta, niin tahdomme tässä koota yhteen niin monta irrallista heitä koskevaa tosiseikkaa kuin on sallittua, varsinkin sellaisia, joita tukee muinais-kirjallisuudessa ja -historiassa tavattavat suorat ja epäsuorat todistukset. Mikäli ihmisten „nahkahameet" tiivistyivät ja he yhä syvemmälle lankesivat ruumiilliseen syntiin, sikäli katkesi välitys fyysillisen ihmisen ja eetterisen *jumal*-ihmisen välillä. Aineen verho noiden kahden tason välillä tuli niin tiheäksi, ettei sisäinen ihminen voinut sitä läpäistä. Taivaan ja maan mysteriot, joita kolmannelle rodulle heidän taivaalliset opettajansa paljastivat, heidän puhtautensa päivinä, tulivat suureksi valonkeskukseksi, jonka säteet välttämättä himmenivät hajoutuessaan ja valautuessaan sopimattomaan maaperään, liian aineelliseen näet. Rahvaassa tämä valo aleni noituudeksi, joka myöhemmin pukeutui ulkonaisten uskontojen muotoon, ja tuli taikauskon täyttämäksi epäjumalanpalvelukseksi, ja ihmis- eli sankarin-jumaloimiseksi. Ainoastaan kourallinen alkuajan ihmisiä — ne, joissa jumalviisauden kipinä paloi kirkkaana ja vain vahvistui sisäisessä voi-

---

[1]) IV Osa, 27 luku, sivu 291.

[2]) „Mitähän sanoisitte meidän väitteeseemme, että kiinalaiset — puhun nyt sisämaalaisista todellisista kiinalaisista eikä siitä neljännen ja viidennen rodun epämääräisestä sekotuksesta, joka nyt on vallassa — ne alkuasukkaat, jotka sekottamattomana kansallisuutena kuuluvat neljännen rodun korkeimpaan ja viimeiseen haaraan, saavuttivat korkeimman sivistyksensä silloin kun viides rotu tuskin oli vielä esiintynytkään Aasiassa" (*Esoteric Buddhism*, siv. 67). Ja tämä vähemmistö sisämaan kiinalaisia on kaikki hyvin kookasta väkeä. Jos kaikkein vanhimpia (Kiinan alkuasukasten) Lolo-kielellä kirjotettuja käsikirjotuksia saataisiin käsiin ja käännettäisiin oikein, niin löydettäisiin monta verratonta todistusta. Mutta ne ovat perin harvinaisia ja niiden kieli on miltei käsittämätön. Tähän asti ainoastaan yksi tai kaksi europpalaista muinaistutkijaa on onnistunut saamaan haltuunsa näitä arvaamattoman kalliita teoksia.

[3]) Toistanut De Mirville kirjassaan III, 53. Muistakaa samaa lausuntoa Enokhin kirjassa ynnä Jakobin unessaan näkemiä portaita. „Kaksi maailmaa" tarkottaa tietysti kahta olemis- ja tajunnan*tasoa*. Tietäjä saattaa seurustella maata korkeamman tason kanssa, lähtemättä nojatuolistaan.

massaan, mitä enemmän se kullakin aikakaudella himmeni niissä, jotka sen käänsivät pahoihin tarkotuksiin — pysyi valittuna vartiojoukkona niiden mysterioiden, joita jumalalliset opettajat olivat ihmiskunnalle paljastaneet. Näiden joukossa oli niitä, jotka alusta asti säilyivät kumaaralaisessa tilassaan; ja perintätieto kuiskaa saman, minkä salaiset opit todeksi vakuuttavat, nim. että nämä valitut olivat siemeninä sille hierarkialle, *joka ei sen ajan jälkeen milloinkaan ole kuollut.* Näin sanoo sisäisten koulujen *Katkismus:*

Ensimäisten . . . sisäinen ihminen ainoastaan muuttaa ruumistaan aika ajoittain; hän on aina sama, ei tunne lepoa eikä Nirvaanaa, halveksii Deevakhania ja pysyy alituisesti maan päällä ihmiskunnan pelastukseksi . . . Seitsemästä Neitsyt-ihmisestä (Kumaarasta[1]*) neljä uhrautui maailman syntien vuoksi ja tietämättömien opetusta varten, jäädäkseen maan päälle nykyisen Manvantaran loppuun asti. Aina he ovat läsnä, vaikka näkymättöminä. Kun ihmiset sanovat heistä jostakin: „Hän on kuollut“, katso hän elää toisessa muodossa. Nämä ovat kuolemattoman Tiedon (Dshnaanan) pää, sydän ja siemen. Älä koskaan puhu näistä suurista (Mahaa . . .) joukon edessä, nimeltä mainiten heitä. Viisaat yksin ymmärtävät.*[2]

Nämä pyhät „Neljä“ ovat vertauskuvallisesti esitetyt *Linga Puraanassa,* jossa sanotaan, että Vaamadeeva (Shiva) Kumaarana syntyy jälleen kussakin Kalpassa (rodussa, tässä tapauksessa) neljänä nuorukaisena — neljänä valkoisena, neljänä punaisena, neljänä keltaisena ja neljänä mustana eli ruskeana. Muistakaamme, että Shiva ennen kaikkea on askeetti, kaikkien joogien ja adeptien suojelija, niin tämä allegoria käy meille helposti tajuttavaksi. Itse Jumalviisauden ja puhtaan itsekieltäymyksen henki ruumistuu näissä Valituissa. Vasta *naituaan* ja jumalien kiskomana pois pelottavasta kieltäymyselämästään, Rudra tulee Shivaksi, yhdeksi jumalaksi hindulaisten Panteoniin — eikä erittäin hyveellistä tai säälivaistä lajia. Näitä „Neljää“ korkeampaa ei ole kuin YKSI maan päällä niinkuin taivaassa — tuo vielä salaperäisempi ja yksinäisempi Olento, jota kuvataan teoksemme I Osassa.

Meidän on nyt tutkittava „Liekin poikien“ ja „Tumman Viisauden poikien“ luontoa, ynnä Saatana-käsitteen johdosta tehtyjä puolustuksia ja vastaväitteitä.

Ne katkonaiset lauseet, joita on onnistuttu kokoomaan tiilenpääkatkelmista ja jotka George Smith kutsuu „lankeemusta seuranneeksi kiroukseksi“,[3]) ovat

---

[1]) Kts. kommentarioita, jotka käsittelevät neljää rotua — ja „tahdon ja joogan poikia“, kaksisukuisen kolmannen rodun tahrattomasti syntyneitä jälkeläisiä.

[2]) Kabbalassa nelikirjaimisen *sanomattoman* nimen lausuminen on „kaikkein syvimmin kätketty“ — „salaisuuksien salaisuus“.

[3]) *The Chaldean Account of Genesis,* p. 81.

tietysti allegorisia. Kuitenkin ne vahvistavat sitä, mitä meidän kirjoissamme opetetaan enkelein lankeemuksen todellisesta laadusta. Niinpä sanotaan, että „Maan Herra, Isä Elu (Elohim)“ lausui hänen nimensä, ja julisti „kirouksensa“, jonka „Jumala Hea kuuli, ja hänen maksansa tulistui, koska *hänen* ihmisensä (enkeli-ihminen) oli turmellut puhtautensa“. Tästä syystä Hea ilmaisee toivomuksen, että „*viisaus ja tieto* vihamielisesti vahingoittaisivat häntä (ihmistä)“.[1])

Viimeinen lause viittaa kaldealaisen kertomuksen läheiseen yhteyteen Mooseksen kertomuksen kanssa. Hea koettaa saattaa tyhjäksi viisauden ja tiedon, jonka ihminen on voittanut, saavuttaessaan vastikään omaan vuoroonsa älyllisen ja tietoisen luomiskyvyn — ja siten riistäen luomisen yksinoikeuden Jumalan (jumalien) käsistä — ja ihan saman tekevät Elohimit I Moos kirjan kolmannessa luvussa. Sentähden Elohim karkotti ihmisen Edenistä.

Mutta tämä ei auttanut. Sillä jumalviisauden henki oli nyt ihmisen yllä ja *sisällä* — todella Ikuisuuden ja kaiken tiedon käärme, se Manasinen henki, joka opetti „luomisen“ salaisuuden Krijaashaktin tasolla ja synnytyksen maisella tasolla — ja se saattoi hänet luonnonmukaisesti löytämään tiensä kuolemattomuuteen, kaikesta jumalien kateudesta huolimatta.

Varhaisia atlantilais-lemurialaisia syytetään siitä, että he ottivat itselleen (jumalallisina ruumistuksina) alempirotuisia puolisoita, nim. naivat tähänasti älyttömien ihmisten joukosta puolisoja. Kaikissa vanhoissa pyhissä kirjoissa on sama taru, enemmän tai vähemmän vääristyneenä. Ensinnäkin enkelein „lankeemus“, joka on muuttanut Jumalan „Esikoiset“ Asuroiksi eli pakanoitten Ahrimaniksi tai Tyfoniksi — nim. jos *Enokhin kirjassa*,[2]) *Hermeksessä*, *Puraanoissa* ja raamatussa olevat kertomukset käsitetään kirjaimellisesti — merkitsee esoterisesti luettuna yksinkertaisesti seuraavaa:

---

[1]) *Ibid.*, p. 84, rivit 12, 14 ja 15.

[2]) Palatkaamme vielä siihen, mitä ikivanhat luomiskertomukset puhuvat tästä mitä tärkeimmästä aineesta. Muinais-skandinavilaisissa taruissa, Saga-jumalattaren pyhissä runoissa, me huomaamme, että Loke, Odinin veli ja samaa verta tämän kanssa — aivan niinkuin Tyfon, Ahriman ja muut (pahat henget) ovat Osiriksen ja Ormazdin veljiä — tuli pahaksi vasta myöhemmin, kun hän oli liian kauan ollut ihmiskunnan kanssa tekemisissä. Niinkuin kaikki muut tulen eli valon jumalat — tulihan polttaa ja hävittää yhtä hyvin kuin lämmittää ja antaa eloa — häntä loppujen lopuksi pidettiin „tulena“ hävittävässä merkityksessä. Nimi Loke, sanotaan *Asgaard and the Gods* kirjassa (p. 250) johtuu muinaissanasta *liuhan*, valaista. Se on siis samaa juurta kuin latinalainen *lux*-sana, valo. Loke on siis sama kuin Lucifer, Valontuoja. Tämä nimi, annettuna pimeyden ruhtinalle, on hyvin mielenkiintoinen ja on sellaisenaan teologisen parjauksen vastatodistus. Mutta Loke on vielä lähemmin suhteissa Prometheukseen, sillä häntä sanotaan terävään kallioon kahlehdituksi, niin myös Lucifer, sama kuin Saatana, on kahleihin sidottuna alhaalla helvetissä. Tämä ei kuitenkaan estänyt heitä kumpaakaan toimimasta

Lauseet sellaiset kuin „Kunnianhimossaan hän (Saatana) kohottaa kätensä taivaallisen Jumalan Pyhäkköä vastaan“ j. n. e. ovat luettavat näin: Ikuisen kehityksen ja karman lain sysäyksestä enkeli ruumistui maan 'päälle ihmiseen; ja koska hänen viisautensa ja tietonsa yhä on jumalallinen, vaikka hänen ruumiinsa on maallinen, niin häntä (vertauskuvallisesti) syytetään taivaallisten salaisuuksien julkaisemisesta. Hän yhdistää ja käyttää noita kahta (luontoaan? — Suom.) inhimillistä eikä yli-inhimillistä siittämistä varten. Tästä lähin „ihminen tulee *synnyttämään* eikä *luomaan*“.[1]) Mutta koska hänen näin tehdessään täytyy käyttää heikkoa ruumistaan siitosvälineenä, niin tämä ruumis saa kärsiä rangaistuksen viisauden vetämisestä alas taivaasta maan päälle; sentähden fyysillisen puhtauden turmeltuminen tulee aikojen kiroukseksi.

Keskiaikaiset kabbalistit tiesivät tämän hyvin, sillä muuan heistä ei pelännyt kirjottaa:

Kabbalan opetti ensin Jumala itse valitulle enkelein joukolle, jotka muodostivat teosofisen koulun paratiisissa. Lankeemuksen jälkeen enkelit *hyvin suosiollisesti opettivat tämän taivaallisen opin maan tottelemattomille lapsille,* valmistaakseen alku-olennoille keinon entiseen jalouteen ja onneen palaamiseksi[2]).

Tämä näyttää, miten kristityt kabbalistit tulkitsivat sen kertomuksen, että jumalanpojat naivat maan tyttäriä ja näille ilmottivat taivaan jumalallisia salai-

---

aivan vapaasti maan päällä, jos hyväksymme teologisen paradoksin kokonaisuudessaan. Loke on aikojen alussa siunauksellinen, jalomielinen ja voimakas jumala; hän on hyvän eikä pahan prinsippi varhaisessa skandinavilaisessa jumalistossa.

(Verrattakoon myös Kalevalassa Louhea, joka alussa esiintyy kaikilla hyvillä avuilla varustettuina, mutra myöhemmin tulee pahan haltiattareksi. Hänen tyttärensä istui säteilevänä taivaan kaarella. — Suom.)

[1]) Se kreikkalainen taru, johon viitattiin muutamia sivuja aikaisemmin, nim. miten Uranuksen runteli hänen poikansa Kronos, tarkottaa tätä „varkautta“, kun maan ja taivaan poika ryösti *jumalallisen luomistulen.* Jos Uranus, taivaallisten voimien personoituma, on pakotettu lopettamaan luomisensa (hänet tekee Kronos, *Ajassa* oleva jumala, kykenemättömäksi, kuohilaaksi), niin egyptiläisessä maailmansynnyssä Thot, viisauden jumala, panee toimeen samanlaisen taistelun Horuksen ja Setin välille, jolloin edellinen tekee jälkimäiselle saman, minkä Kronos tekee Uranukselle. (Kts. *Kuolleitten Kirjaa,* 17, rivi 26.) Babylonialaisessa kertomuksessa jumala Zu riistää „jumalien isältä“ “*umsimin*“ — aatteellisen luomiselimen eikä „kruunua“ niinkuin G. Smith luuli (*op. cit.* pp. 115, 116). Sillä British Museumin K. 3454 merkityssä katkelmassa sanotaan hyvin selvästi, että Zu riistettyään „taivaan kunnioitetulta“ hänen *himonsa,* anasti „jumalien *umsimin*“ ja sillä poltti „kaikkien jumalien *teretin* (voiman)“ ja siten „hallits[1] kokonaan kaikkien enkelien *siemenen*“. Koska *umsimi* oli Belin „*istuimella*“, saattoi sn tuskin olla „kruunu“. Neljäs mukaelma löytyy raamatussa. Ham on kaldealaisten Zu ja kumpikin kirotaan saman allegorisesti kuvatun rikoksen vuoksi.

[2]) Toistanut Christian Ginsburg *Kabbalasta.*

suuksia — kuten allegorisesti kuvaa Enokh ja I Moos. 6 luku. Koko tätä aikakautta voidaan pitää *esi*-inhimillisenä, jumalihmisen aikana eli niinkuin tuo taipuvainen protestanttinen jumaluusoppi nyt lausuu — Adamia aikaisempana kautena. Mutta I Moos. kirjakin alottaa *todellisen* historiansa (6 luku) siitä, että „niinä päivinä" jättiläiset ja jumalanpojat naivat ja opettivat vaimojaan — „ihmisten tyttäriä".

Tämä aikakausi on se, jota *Puraanat* kuvailevat, ja koska se koskee hämäryyteen häipyneitä muinaisaikoja, siis esihistoriallista kautta, niin kuinka saattaa kukaan antropologi olla varma siitä, josko ihmiskunta sinä aikana oli tai ei ollut sellainen kuin se nyt on? *Braahmanoitten* ja *Puraanoitten* koko *henkilökunta* — Rishit, Pradshaapatit, Manut, heidän vaimonsa ja lapsensa — kuuluu tähän esi-inhimilliseen kauteen. Kaikki nämä ovat, niin sanoaksemme, ihmiskunnan *siemeniä*. Näiden „jumalanpoikien", Brahmaan „järkisyntyisten" astralisten lapsien ympärille on meidän fyysillinen ruumiimme kasvanut ja kehittynyt sellaiseksi kuin se nyt on. Sillä *Puraanoitten* kertomukset kaikista noista ihmisistä ovat kertomuksia meidän monaadeistamme ja niiden lukemattomista erilaisista ruumistuksista tässä ja muissa taivaan piireissä, tapauksista, joita muinaiset näkijät ovat havainneet „Shivan silmällä" — Runojemme „kolmannella silmällä" — ja sitten vertausten muodossa kuvailleet. Myöhemmin ne vääntelemällä turmeltiin lahkolaistarkotuksia varten; turmeltiin, mutta silti niihin jäi paljon totuudellista perustaa. Eikä näiden allegoriojen piilevä viisaus ole vähemmän syvä, vaikka sen päälle on kasvanut niin tiheä mielikuvituksen peite.

Mutta neljännessä rodussa tulemme puhtaasti inhimilliseen kauteen. Nuo tähän asti puoleksi jumalalliset olennot, jotka olivat itse kahliutuneet vain näöltään inhimillisiin ruumiisiin, muuttuivat fysiologisesti ja ottivat vaimoja, jotka olivat aivan inhimillisiä ja kauniita katsella, mutta joihin *alempia*, *aineellisempia*, vaikka kyllä „tähdistä tulleita" olentoja oli ruumistunut. Näitä naismuotoisia olentoja — Lilith on niiden esityyppi juutalaisten traditsioneissa — kutsutaan esoterisissa selonteoissa nimeltä Khadoo (sanskritinkielellä Daakinii); kaikilla niillä uskotaan olleen taito „ilmassa kävellä" sekä „suuri *hyväntahtoisuus kuolevaisia kohtaan*"; mutta heillä ei ollut *älyä* — ainoastaan eläimellinen vaisto.[1])

(c) Tästä alkoi se palvonta, joka monia aikakausia myöhemmin alentui sukupuolipalvelukseksi. Palveltiin ensin ihmisruumista — tuota „ihmeitten ihmettä", niinkuin muuan englantilainen kirjailija sitä kutsuu — ja viimein palveltiin

---

[1]) Schlagintweit kirjassa *Buddhism in Tibet*, p. 248. Nämä ovat niitä olentoja, joiden tarumainen olemassaolo on ollut pohjana, mille on rakennettu rabbinien Lilith. Raamattuun uskojat kutsuisivat heitä vedenpaisumusta aikaisemmiksi naisiksi ja kabbalistit ennen Adamia olleiksi roduiksi. Ne eivät ole pelkkää sepitystä — se on ainakin varmaa, vaikka myöhemmän ajan rikas mielikuvitus on niitä niin koristanut.

eri sukupuolia. Palvelijat olivat kooltaan jättiläisiä, mutta eivät tiedoltaan ja opiltaan, vaikka he helpommin saivat tietoa kuin nykyajan ihmiset. Heillä oli syntyperäistä tiedettä. Lemurialais-atlantilaisen ei tarvinnut keksiä ja kiinnittää muistoonsa sitä, minkä hänen sisäinen prinsippinsä *tiesi* jo ruumistumisensa hetkellä. Ainoastaan aika saattoi heikentää heidän myötäsyntyneen tietonsa muistoa, ja sen aineen, johon heidän „prinsippinsä" olivat verhoutuneet, yhä suurempi tylsistyminen himmensi ja viimein saattoi sammuttaa kaiken henkisyyden ja jumalallisuuden kipinän heissä. Sentähden he alusta asti joutuivat eläimellisen luontonsa uhreiksi ja synnyttivät „hirviöitä" — s. o. erilaisia ihmisiä kuin he itse olivat.

Puhuessaan jättiläisistä Creuzer hyvin kuvailee heitä sanomalla:

Nuo taivaan ja maan lapset saivat syntyessään Korkeilta Mahdeilta, elämänsä antajilta, ihmeellisiä sekä siveellisiä että ruumiillisia kykyjä. He *hallitsivat elementtejä, tunsivat taivaan ja maan, meren ja koko maailman salaisuudet ja lukivat tähdistä tulevaisuuden* . . . Tuntuu todella heistä lukiessa siltä kuin olisi tekemisissä, ei *meidänlaistemme ihmisten kanssa* vaan elementti-henkien, jotka olivat luonnon helmasta putkahtaneet ja täydellisesti sitä hallitsivat . . . Kaikilla näillä olennoilla on huomattavana *noituuden* ja *velhouden* luonne . . .

Sellaisia ne olivat, nuo nykyään tarunomaiset sankarit, esihistoriallisten rotujen ihmiset, jotka kerran todella olivat olemassa. Creuzer oli omassa sukupolvessaan viisas, sillä hän ei syyttänyt tahallisesta petoksesta tai typeryydestä ja taikauskosta sitä loppumatonta sarjaa tunnustettuja filosofeja, jotka puhuvat näistä roduista ja väittävät omalla ajallaankin nähneensä niiden kivettymiä. Oli muinaisaikanakin epäilijöitä — yhtä monia ja yhtä suuria kuin nykyään. Mutta sellaisetkin kuin Lukianos, Demokritos ja Epikuuros taipuivat *tosiasioiden* pakotuksesta ja ilmaisivat todellista suuren neron arvostelukykyä, joka voi erottaa sepityksen oikeasta tapahtumasta ja totuuden liioittelusta ja petoksesta. Muinaiset kirjailijat eivät olleet sen tyhmempiä kuin nykyajan viisaat. Niinkuin *Mind*-lehdessä eräs kirjottaja lausuu artikkelissä „Aristoteleen sielutiede suhteessaan nykyaikaiseen ajatteluun":

Yleinen historian jaottelu vanhaan ja nykyaikaiseen eli moderniseen . . . on harhaanviepä. Kreikkalaiset neljännellä vuosisadalla e.Kr. olivat monessa suhteessa nykyaikaisia, varsinkin, sanottakoon, epäileväisyydessään. He eivät olleet niinkään valmiita uskomaan *taruihin*.

Lemurialaisilla ja atlantilaisilla, noilla „taivaan ja maan lapsilla", oli kyllä huomattavana *velhouden* luonne. Esoterinen oppi näet syyttää heitä juuri siitä, mikä heti, jos siihen vain uskottaisiin, ratkaisisi tieteen pulman, mitä tulee ihmisen syntyperään eli oikeammin hänen ja ihmiskaltaisen apinan välisiin anatomisiin yhtäläisyyksiin. Se syyttää heitä siitä, että he antautuivat tuohon (meille) niin kauhistuttavaan rikokseen, nim. sukupuoliyhteyteen n. k. „eläinten" kanssa, jolloin he synnyttivät todellisen ihmisapina- (pithecoidi) lajin, joka nyt on sukupuuttoon

kuollut. Tietysti kielletään mahdollisuuskin tällaiseen ristisiitokseen ihmisen ja minkäänlaisen eläimen välillä samaten kuin kielletään itsesynnytys — johon esoterinen tiede uskoo ja jota se opettaa. Mutta otettakoon huomioon, että noina entisinä aikoina, niinkuin jo on huomautettu, eivät atlantilaiset jätti-ihmiset eivätkä myöskään „eläimet" olleet niitä fysiologisesti täydellistyneitä ihmisiä ja nisäkkäitä mitä me nykyään tunnemme, ja toiseksi että nykyaikaiset käsitykset tästä ajasta — myöskin fysiologien — ovat liiaksi epävarmoja ja horjuvia, jotta niiden nojalla voisi ennakolta ehdottomasti kieltää tätä tosiasiaa.

Kun tarkasti tutkii kommentarioita, tulee ajatelleeksi, että sitä olentoa, jonka kanssa „vastaruumistuneet" parittelivat, ei kutsuttu „eläimeksi" sen nojalla, ettei se ollut ihmisolento, vaan pikemmin koska se oli ruumiillisesti ja älyllisesti niin erilainen kuin ne täydellisemmät rodut, jotka olivat varhaisempana aikana fysiologisesti kehittyneet. Muistettakoon VII Runoa ja mitä sanotaan 24 säkeessä, nim. että kun „viisauden pojat" ensi kerran saapuivat ruumistumaan, muutamat niistä ruumistuivat täydellisesti, toiset heijastivat muotoihin ainoastaan kipinän, vieläpä muutamat varjoista jätettiin *täyttämättä* ja päättämättä neljänteen rotuun asti. Ne rodut siis, mitkä „pysyivät tiedottomina" ja vielä nekin, jotka jätettiin „älyttömiksi", jäivät entiselleen olemaan sukupuolten luonnollisen eronkin jälkeen. Nämä siis harjottivat ensimäistä ristisiitosta, niin sanoaksemme, ja synnyttivät hirviöitä; ja näiden jälkeläisistä atlantilaiset valitsivat vaimonsa. Otaksuttiin ennen, että Adam ja Eva, Kain ja Abel, olivat ainoita *ihmisiä* maan päällä. Kuitenkin huomaamme, että Kain lähti Nodin maahan ja siellä otti puolison. Nähtävästi ainoastaan yhtä rotua pidettiin kyllin täydellisenä, jotta sitä voitiin kutsua inhimilliseksi. Vielä meidän päivinämme pitävät singalesit viidakkojen veddhoja vain *puhuvina eläiminä*, ja muutamat brittiläiset ylpeydessään lujasti uskovat, että kaikki muut ihmisheimot — varsinkin tummat intialaiset — ovat *alempaa* rotua. Onpa luonnontutkijoita, jotka ovar vakavasti pohtineet kysymystä, josko muutamia villikansoja — kuten esim. bushmanneja — voidaan ensinkään pitää *ihmisinä*. Kommentario kuvaa tuota eläinlajia (eli -rotua), „kauniiksi katsella", sanoen niitä kaksijalkaisiksi, joilla oli

Ihmismuoto, mutta alemmat raajat vyötäreistä alaspäin karvapeittoiset.

Siitä kai satyyrit johtuvat.

Jos ihmisiä oli olemassa kaksi miljoonaa vuotta sitten, on niiden täytynyt olla — samoinkuin eläinten — fyysillisesti ja anatomisesti aivan erilaisia kuin miksi ne nyt ovat tulleet, ja siis lähempänä nisäkäseläinten tyyppiä kuin ne nyt ovat. Joka tapauksessa me olemme kuulleet, että eläimet ovat paritelleet tarkoin kukin omassa lajissaan ja suvussaan vasta sittenkun *tämän maan päällä* esiintyi atlantilainen rotu. Niinkuin tuon etevän teoksen *Modern Science and Modern Thought* tekijä osottaa, tuo aate, ettei mikään laji voi paritella toisen kanssa

eli• että hedelmättömyys on ainoa tulos tällaisesta siitoksesta, „näyttää olevan ennenaikainen johtopäätös eikä mikään ehdoton laki“ vielä nytkään. Hän sanoo, että:

Todellisuudessa eri lajit useinkin toistensa kanssa sikiävät, kuten tiedetään esim. hevosesta ja aasista. On kyllä totta, että tässä tapauksessa (niiden yhtymän tulos) muuli on hedelmätön . . . Mutta tämä sääntö ei ole ylt'yleinen, ja aivan äskettäin on luotu uusi sekasikiö n.k. leporiini eli jänis-kaniini, joka on täysin sikiävä.

Suden ja koiran sekasikiö mainitaan myös yhtenä esimerkkinä, samoin useiden muiden kotieläinten ristisiitokset; niinpä ketut ja koirat parittelevat ja nykyinen sveitsiläinen nautakarja polveutuu Rütimeyerin todistuksen mukaan „kolmesta eri härkäkivettymästä, nimeltä *Bos primigenius*, *Bos longifrons* ja *Bos frontosus*“.[1])

Muutamat näistä lajeista, *kuten apinasuku,* joka fyysilliseltä rakenteeltaan niin läheisesti muistuttaa ihmistä, sisältää, meille sanotaan,

Lukuisia haaroja, jotka vähitellen siirtyvät toisiinsa, mutta joiden äärimmäiset muunnokset enemmän eroavat toisistaan kuin ihminen eroaa korkeimmista apina-lajeista.

Esim. gorillasta ja simpanssista.

Siispä Darvinin lause — eli eikö pikemmin Linne'n? — *natura non facit saltum*,[2]) saa täyden vahvistuksensa esoteriselta tieteeltä. Voisipa se monessa suhteessa, jollei kokonaan, sovittaa uudenaikaisen kehitysteorian yhteen tosiasioiden kanssa, ja myöskin poistaa antropologien pulman, kun he eivät ole mitenkään löytäneet „puuttuvaa rengasta“ meidän neljännen kierroksen geologisissa muodostuksissa. Vaan eipä liene mitään mahdollisuutta, että todellista kehitysoppia hyväksyisivät muut kuin sen suoranaiset uskolaiset.

Tahdomme toisessa kohdassa näyttää, että uudenaikainen tiede, itse tietämättään, puolustaa meidän asiaamme omilla myönnytyksillään, ja että de Quatrefages on aivan oikeassa, kun hän viimeisessä teoksessaan arvelee, että paljon todennäköisemmin tullaan havaitsemaan ihmiskaltaisen apinan *polveutuvan ihmisestä* kuin että näillä kahdella tyypillä olisi yhteinen, tarunomainen ja mistään löytymätön esi-isä. Siispä vanhojen Runojen tekijöiden viisaus saapi vahvistuksensa ainakin yhdeltä etevältä tiedemieheltä, ja salatieteilijä uskoo edelleen, niinkuin hän on aina uskonut, että:

Ihminen oli ensimäinen ja korkein eläin (nisäkäs), mikä esiintyi tässä (neljännen kierroksen) luomakunnassa. Sitten tuli vielä suurempia eläimiä ja kaikkein viimeiseksi se mykkä ihminen, joka kävelee neljän jalan. (Sillä) Val-

---

1) *Op. Cit.* pp. 101, 102.

2) „Luonnossa ei ole hyppäyksiä“ — Suom.

koisen Dviipan (mantereen) Raakshasat (jättiläis-peikot) ja Daitjat (Titaanit) turmelivat hänen (mykän ihmisen) esi-isänsä.

Sitäpaitsi, niinkuin olemme nähneet, on sellaisiakin antropologeja, jotka ovat lukeneet ihmisen syntymäajan niin kauas taaksepäin, että tykkönään murtuu se näennäinen raja-aita, mikä on uudenaikaisen tieteen ja muinaisen opin välillä. On kyllä totta, että englantilaiset tieteilijät yleensä ovat epäröineet hyväksyä otaksumaa, että edes tertiääri-kaudella olisi ollut ihmistä. He kaikki järjestään mittaavat alku-ihmisen ikää omien ennakkoluulojensa mukaan. Huxley sittenkin uskaltaa pohtia plioseeni- tai mioseeni-kauden ihmisen mahdollisuutta. Prof. Seeman ja Mr. Grant Allen ovat lykänneet ihmisen tulon eoseeni-aikaan, mutta yleensä englantilaiset tiedemiehet arvelevat, ettemme hyvässä turvassa saata mennä kvartääri-aikaa pitemmälle. Paha kyllä, tosiasiat eivät oikeuta tiedemiesten epäröintiä. Ranskalainen ihmistieteen oppisuunta, joka perustaa mielipiteitään L' Abbé Bourgeois'n, Capellinin y. m. havaintoihin, on miltei poikkeuksetta hyväksynyt sen opin, että jälkiä ihmisten esi-isistä varmasti on löydettävänä mioseenikaudella, jopa de Quatrefages on taipuvainen otaksumaan ihmisen olleen jo sekundääri-ajalla. Edempänä tulemme vertaamasn näitä arvioimia brahmalaisten eksoteristen kirjojen lukuihin, jotka lähenevät esoterista oppia.

(d) „Silloin kolmas silmä ei enää toiminut", sanoo säkeemme, koska ihminen oli vaipunut liian syvälle aineen mutaan.

Mitä merkitsee tuo outo ja kummallinen lause 42 säkeessä, mikä koskee kolmannen rodun „kolmatta silmää", joka nyt oli kuollut eikä enää toiminut?

Muutamia salaisia oppeja on vielä esitettävä tästä ja eräistä muista asioista. Kolmannen ja neljännen rodun historiaa on laveammin selitettävä, jotta se loisi enemmän valoa nykyisen ihmiskunnan kehitykseen. On myös näytettävä, miten ne kyvyt, jotka heräävät toimintaan salatieteellisen harjotuksen kautta, uudelleen palauttavat ihmisen samaan henkisen havainnon ja tietoisuuden asemaan, missä hän oli kerran ennen. Mutta ensin on selitettävä kolmannen silmän ilmiö.

„Kolmannella silmällä" varustetut rodut.

Tämä aine on niin tavaton, sen polut niin mutkikkaat, niin täynnä vaarallisia ansoja vastakkaisten teoriojen ja kritikin eduksi, että on hyviä syitä mainittava kuhunkin askeleeseen. Samalla kuin me käännämme esoterismiksi kutsutun lyhdyn valo-aukon miltei jokaiseen tuumanvertaan maata taipaleemme varrella, täytyy meidän myöskin käyttää sen heijastusta saattaaksemme vielä näkyvämmiksi eksaktisen tieteen tutkimat alueet; ei ainoastaan näiden vastakohdan näyttämiseksi vaan oman kantamme puolustukseksi.[1])

Valitetaan kenties, että liian vähän puhutaan hävinneitten rotujen fyysillisestä *inhimillisestä* puolesta, heidän kasvunsa ja kehityksensä historiaa kerrottaessa. Paljon enemmän kyllä voitaisiin sanoa heistä, jollei pelkkä varovaisuus panisi meitä empimään kutakin uutta paljastusta tekemästä. Kaikki mikä saattaa mahtua tieteellisten keksintöjen ja mahdollisuuksien rajoihin, ilmaistaan; mutta kaikki se mikä täsmälliselle tieteelle on tuiki tuntematonta ja mitä se ei kykene pohtimaan — ja niinmuodoin kieltää olevan luonnon tosiasiaa — se jätetään lausumatta.

Mutta sellaisiakin tiedonantoja kuin esim. että ihminen oli varhaisin nisäkkäistä, että ihminen on apinan välillinen kanta-isä ja että hän muinoin oli kyklooppimainen — tullaan jyrkästi vastustamaan. Kuitenkaan tiedemiehet eivät kykene todistamaan muille kuin itselleen tyydytykseksi, *ettei niin ollut laita*. Eivätkä he saata tunnustaa, että ensimäiset kaksi ihmisrotua olivat siksi eetterisiä

---

[1]) Tahtoisimme suosittaa hyvin opettavaista lyhyttä kirjotelmaa *Theosophistista*, nimeltä „Esoterisia tutkielmia", jonka on kirjottanut Visconde de Figanière, T. S. J. Kirjottaja siinä selvittelee salatieteellistä teoriaa, joka muulle maailmalle on aivan outo, nim. „monaadin *etenemistä* yhdenaikuisesti muodon *taantumuksen* keralla s.o. *muotoa luovan voiman* vähetessä" (Vol. VIII, p. 666). Hän sanoo: „Kuka tietää, minkälaista muotoa Minä käytti välineenään kaukaisissa pyörissä (kierroksissa vai roduissa?) . . . Eikö ihmistyyppi . . . ole saattanut muunnelmissaan olla apinoidenkin kaltainen? Eikö *Raamaajanassa* ylistetty apinakunta perustu johonkin perin kaukaiseen kertomukseen ajalta, jolloin tuo oli ihmisten yhteinen kohtalo eli oikeammin ulkonäkö?" Ja tekijä sommittelee hyvin nerokkaan, vaikka pahaksi onneksi liian lyhyen esityksen teoriastaan, sanomalla sen, minkä jokainen tosi okkulisti myöntää oikeaksi: „Fyysillis-eetteriselle ihmiselle täytyy tapahtua sukupuolten *takaisinkehitys*. Niinkuin fyysillis-astralinen ihminen oli riippuvainen ihmistä alemmista olennoista (eläimellisestä alkutyypistä kehittyneistä) voidakseen jälleensyntyä, niin tulee fyysillis-eetterinen ihminen niiden suloisten ja viehättävien olentolajien joukosta, jotka ovat kotoisin *ilma*-tasolta, löytämään yhden tai useamman sellaisia, jotka kehittyvät hänen myöhempien ruumistustensa tarpeiksi, *kun valmiita muotoja on tarjolla* — johon prosessiin koko ihmiskunta ainoastaan vähitellen tulee yhtymään. Adamiset (*ennen* Adamia olleet) ja Adamin jälkeiset rodut olivat jättiläiskokoisia; niiden eetteriset vastaavaisuudet voivat mahdollisesti olla kääpiömäisiä — kauniita, loistavia, läpinäkyviä — mutta järjeltään ne varmasti tulevat olemaan jättiläismäisiä" (p. 671).

ja haamumaisia rakenteeltaan, elimistöltään, *vieläpä muodoltaan,* ettei niitä voi kutsua fyysillisiksi ihmisiksi. Sillä jos he sen tunnustaisivat, huomattaisiin, että tämä on yksi syy, miksei milloinkaan saata odottaa niiden jäännösten tulevan esiin kaivetuiksi muiden kivettymien keralla. Yhtäkaikki me väitämme juuri kaiken tämän. Ihminen oli, niin sanoaksemme, *kaikkien elonsiementen*, sekä kasvien että eläinten, varastohuone tätä kierrosta varten.[1])

Niinkuin Ain Suf on „Yksi, *huolimatta niistä lukemattomista muodoista, mitä hänessä on*", niin ihminenkin, makrokosmoksen mikrokosmos maan päällä.[2])

Niinpiankuin ihminen esiintyi, oli kaikki päätettyä . . . sillä kaikki sisältyy ihmiseen. Hän *yhdistää itseensä kaikki muodot* [3]).

Maisen ihmisen mysterio on taivaallisen ihmisen mysterion [4]) mukainen.

Ihmismuoto — jota kutsutaan näin, koska se on *jumalallisen* ihmisen käyttöväline (olipa se minkä muotoinen tahansa) — on kunkin kierroksen alkaessa silloin *uusi tyyppi*, niinkuin aavistavasti lausui „esoteristen tutkielmain" kirjottaja.

Ihminen ei koskaan voi ilmestyä eikä ole koskaan ollut ilmenneenä *olennaisesti* eläinkuntaan kuuluvassa muodossa, s.o. hän ei koskaan ole kuulunut tuohon luonnon valtakuntaan. Uusi ihmistyyppi on aina täytynyt olla itse kierroksen uusi päätyyppi, johtuneena, mutta ainoastaan johtuneena eläinkunnan täydellisimmästä luokasta. Ihmismuoto yhdessä renkaassa (?) tulee, niinkuin kuvittelen, seuraavan renkaan poisheitetyiksi vaatteiksi: sen silloin omaksuu alemman palvelevan valtakunnan korkein järjestö [5]).

Jos hän ajattelee, mitä me ymmärrämme hänen tarkottavan — sillä „renkaat" hieman sekottavat asian — niin se on oikea esoterinen oppi. Esiintyen aistitsevan ja tajuisen elämän ensimäisessä alussa ja sen etupäässä, ihminen — astrali-ihminen eli sielu, sillä *Zohar*, toistaen muinaista oppia, sanoo selvästi, että „*todellinen* ihminen on sielu, eikä hänen aineellinen haahmonsa ole mikään osa hänestä" — tuli eläväksi eläin-*yksiöksi*, jonka „poisheitetyt vaatteet" määräävät kaiken elämän ja kaikkien eläinten muodon tässä kierroksessa.[6])

---

[1]) Väitettänee, että tämä on ristiriitaista. Koska ensimäinen juurirotu esiintyi 300,000,000 vuotta kasviston ilmautumisen jälkeen, ei kasvi-elämän siemen muka saattanut olla ensimäisessä rodussa. Me sanomme, että saattoi, sillä aina siihen asti kunnes ihminen tuli ilmi *tässä* kierroksessa, oli kasvullisuus aivan toisenlaista kuin se nykyään on, nim. aivan eetteristä laatua. Tämä johtui siitä yksinkertaisesta syystä, etteivät ruohot eivätkä muut kasvit saattaneet olla fyysillisiä, ennenkuin löytyi eläimiä ja muita elimistöjä hengittämässä itsestään ulos sitä hiilihappoa, jota kasvien oli nautittava ravinnokseen, kehitystään ja kasvuaan varten. Nuo luonnonvaltakunnat ovat toisistaan riippuvaisia *fyysillisissä* valmiissa muodoissaan.

[2]) *Zohar*, I, 21 a.

[3]) *Ibid.* III, 48 a.

[4]) *Ibid.* II, 76 a.

[5]) *Op. Cit.*, p. 666.

[6]) *Zoharissa* sanotaan, että „alkumaailmat" (kipinät) eivät voineet pysyä yllä, koska *ihmistä ei vielä ollut.* „*Ihmisen* muoto sisältää kaiken; ja koska se ei vielä ollut olemassa, hävitettiin nuo maailmat".

Näin hän aikakausien kuluessa „loi" itsensä tietämättä hyönteisiä, matelijoita, lintuja ja eläimiä, kolmannen ja neljännen kierroksen aikuisista jäännöksistään ja jätteistään. Sama aate ja sama oppi esitetään yhtä selvästi mazdealaisten *Vendiidaadissa*, kuin kaldealaisten ja Mooseksen arkki-allegoriassa; ne ovat näet vain paikallisia toisintoja hindulaisissa kirjoissa olleesta alkuperäisestä tarusta. Tuo aate löytyy vertaustarinassa, joka puhuu Vaivasvata Manusta ja *hänen* arkistaan seitsemine Risheineen — kukin niistä nimitettyjen eläinten, matelijoitten ja vieläpä hirviöitten isä ja synnyttäjä, kuten *Vishnu-* ja muissa *Puraanoissa* kerrotaan. Avatkaa mazdealaisten *Vendiidaad* ja lukekaa minkä käskyn Ahura Mazda antaa Jimalle — maan-hengelle, joka edustaa kolmea rotua — sittekun hän on antanut tämän rakentaa Vara'n—„aitauksen", Arghan eli käyttövälineen.

Siihen (Varaan) sinun on tuotava *miesten ja naisten siemenet*, suurimpien, parhaimpien ja hienoimpien lajien, mitä maan päällä löytyy; siihen sinun on tuotava kaikenlaisen karjan siemenet j.n.e. . . . Kaikki nuo siemenet sinun on tuotava, kaksi joka lajia, *tyhjentymättöminä siellä säilytettäväksi, niin kauan kuin nuo ihmiset pysyvät Vara'ssa*[1]).

Nuo „ihmiset" „Varassa" ovat „Esi-isiä", taivaallisia ihmisiä eli Dhjaaneja, tulevia minuuksia, joiden tehtävä on olla ihmiskunnan sieluna. Sillä Vara eli arkki eli käyttöväline merkitsee yksinkertaisesti *Ihmistä.*[2])

Sinun on lukittava Vara (täytettyäsi se siemenillä), ja sinun on tehtävä ovi ja *sisälle itse-loistava akkuna* (joka on sielu [3]).

Ja kun Jima kysyy Ahura Mazdalta, kuinka hänen on meneteltävä Varan rakentamiseksi, vastataan hänelle:

Murenna maata . . . ja sotke sitä käsilläsi, niinkuin savenvalaja tekee saveaan sotkiessaan [4]).

Egyptiläinen oinaspäinen jumala tekee savesta ihmisen savenvalajan pyörän päällä, ja I Moos. kirjassa Elohim muodostaa hänet samasta aineesta.

Kun „ainemaailman luojalta", Ahura Mazdalta sitten kysytään, mistä on saatava valoa „Jiman tekemälle Varalle", vastaa hän, että:

---

[1]) „The Sacred Books of the East", Vol. *IV; The Vendidad*, käänt. J. Darmesteter; Fargard II, v. 27 (70) ja 28 (74).

[2]) Tämä on tuon allegorian ja vertauskuvan merkitys, kun se avataan ja luetaan *inhimillisellä* avaimella eli maisen anthroposofian avaimella. Tämä „arkki"-vertauston tulkinta ei vähääkään kumoo sen tähtitieteellistä tai sen jumalsyntyä koskevaa avainta eikä mitään sen muitakaan kuutta merkitystä. Eikä se tunnu vähemmän tieteelliseltä kuin uudenaikaiset teoriat ihmisen synnystä. Niinkuin sanottu, siihen kuuluu seitsemän avainta, kuten kaikkeen muuhun.

[3]) *Ibid.* v. 30 (87).

[4]) *Ibid.* v. 31, (93).

On *luomattomia* valoja ja *luotuja* valoja. Siellä (Airjana Vaeedshoossa, missä Vara rakennetaan) tähdet, kuu ja aurinko näkyvät ainoastaan kerran (vuodessa) nousevina ja laskevina, ja vuosi tuntuu yhdeltä ainoalta päivältä (vuorokaudelta).[1])

Tämä on selvä viittaus „jumalien maahan" eli (nykyisiin) napaseutuihin. Sitäpaitsi toinenkin vihjaus sisältyy tuohon säkeeseen, suoranainen viittaus niihin „luomattomiin valoihin", jotka valaisevat ihmistä sisältä — nim. hänen „prinsippeihinsä". Muuten ei voisi löytää mitään järkeä eikä merkitystä Ahura Mazdan vastauksessa, joka heti seuraa näillä sanoilla:

Joka neljäskymmenes vuosi kullekin parille (kaksisukuiselle) *syntyy kaksi, mies ja nainen.*[2])

Viimemainittu on suoranaista kaikua salaisesta opista, jossa muuan Runo lausuu: *Aina neljänkymmenen (vuotuisen) auringon mentyä ohi, neljännenkymmenennen päivän lopulla, kaksi tulee neljäksi; mieheksi ja naiseksi yhdessä — ensimäisessä ja toisessa ja kolmannessa . . .*

Tämä on selvää, sillä kukin „aurinko" merkitsi kokonaista vuotta, joka silloin muodostui kuudesta kuukaudesta. Muinaisen opin mukaan maan akseli vähitellen muuttaa kallistumistasoaan maan-rataan nähden, ja tuolla tarkotetulla ajalla se oli sellainen, että yksi napa-päivä kesti koko sen ajan kuin maa kiersi auringon ympäri, jonka jälkeen hyvin lyhytaikainen hämäräntapainen seurasi, sitten taas napa-maa tuli entiseen asemaansa suoraan auringon säteitten alle. Tämä saattaa olla vastoin sitä, mitä tähtitiede nykyään opettaa ja käsittää, mutta kuka voi sanoa, ettei sellaisia muutoksia maan liikunnossa, mitä nyt ei ole, voinut tapahtua miljoonia vuosia sitten?

Palataksemme taas siihen lausuntoon, että Vara merkitsi neljännen rodun ihmistä ja samalla silloista maapalloa, kuuta, jopa Noakin arkkia, jos niin tahdotaan — näkyy tämä vielä Ahura Mazdan ja Zarathustran välisestä keskustelusta. Niinpä kun viimemainittu kysyy:

Oi ainemaailman tekijä, sinä Pyhä. Kuka toi Mazdan lain Jiman tekemään Varaan? Ahura Mazda vastasi: „Se oli Karshipta lintu, oi pyhä Zarathustra" [3]).

Ja muistutuksessa selitetään:

Karshipta lintu asuu taivaassa: jos hän eläisi maan päällä, olisi hän lintujen kuningas. Hän toi lain Jiman Varaan ja lukee ääneen Avestan *lintujen kielellä* [4]).

---

[1]) *Ibid.* v. 40 (131).
[2]) Kts. myös *Bund*, XV.
[3]) *Ibid.* 42 (137).
[4]) *Bund*, XIX ja XXIV.

Tämäkin on allegoria ja symboli, jonka ainoastaan orientalistit käsittävät väärin. He näkevät tuossa linnussa „salaman ruumistuksen“ ja sanovat, että sen laulua „usein luultiin jumalan puheeksi ja ilmestykseksi“ ja ties miksikä. Karshipta on inhimillinen järki-sielu ja sen haltia, joka muinaisten maagien opissa kuvattiin linnulla, niinkuin kreikkalaiset sitä kuvasivan perhosen muodossa. Niinpiankuin Karshipta oli astunut Varaan eli ihmiseen, ymmärsi tämä Mazdan lain eli jumalviisauden. „Salatun mysterion kirjassa“ sanotaan siitä puusta, joka on hyvän ja pahan tiedon puu:

> Sen oksilla linnut asuvat ja pesivät (sieluilla ja enkeleillä on sijansa [1]).

Kabbalisteilla oli siis samallainen symboli. „Lintu“ oli kaldealaisilla enkelin, sielun, hengen eli Deevan vastasana, symboli ja on sitten tullut juutalaisille samaksi; „linnun pesä“ oli kumpaisillakin taivas ja on *Zoharissa* Jumalan helma. Täydellistynyt Messias astuu Edeniin, „siihen paikkaan, jota kutsutaan linnun pesäksi“.[2])

> „Niinkuin lintu, joka pesästään lentää“. se on sielu, josta She khiin-ah (jumalviisaus eli armo) ei eroa [3]).

Pesä Ikuisen Linnun, jonka siipien lyönti aikaansaa elämän, on rajaton avaruus, — sanoo kommentario, tarkottaen Hamsaa, viisauden lintua.

Adam Kadmon on Sefirothien puu ja hän se tulee „hyvän ja pahan tiedon puuksi“ esoterisesti. Tuolla „puulla on ympärillään seitsemän maailman patsasta (seitsemän pilaria) eli valtiasta (samat alku-isät eli Sefirothit taaskin), jotka toimivat kukin enkelijärjestönsä kautta seitsemän planetan piireissä“ j. n. e., ja yksi näistä järjestöistä synnytti jättiläiset (Nefilim) maan päälle.

Muinaiskansojen, sekä pakanallisten että kristittyjen uskona oli, että varhaisin ihmiskunta oli jättiläisrotua. Eräät Amerikan hautakummuissa ja luolissa tehdyt kaivaukset ovat jo muutamin paikoin paljastaneet yhdeksän ja kahdentoista jalan pituisia luurankoja ryhmittyneinä.[4]) Nämä kuuluvat viidennen rodun aikaisempiin heimoihin, rodun, joka nyttemmin on kooltaan supistunut viiteen kuuteen jalkaan. Mutta me saatamme helposti uskoa, että muinaiset Titaanit

---

[1]) S. L. Mac Gregor Mathers, *Kabbalah Unveiled*, p. 104.

[2]) *Zohar* II, 8 b.

[3]) *Zohar*, III, 278 a; Myerin *Qabbalah*, p. 217.

[4]) Darvinin kehitysopin kannattajat, jotka ovat tottuneet väitteittensä todistukseksi vetoomaan *tyypin palauttamiseen* — jonka ilmiön täysi merkitys, mitä ihmishirviöihin tulee, käy selville sikiöproblemin esoterisesta ratkaisusta — voisivat syystä ottaa huomioon niitä *nykyaikaisia jättiläisiä*, jotka usein ovat 8, 9 ja vieläpä 11 jalan pituisia. Tuollaiset *palautumat* ovat epätäydellisiä mutta kieltämättömiä jäljennöksiä vanhojen aikojen tornimaisesta alku-ihmisestä.

ja Kykloopit todella kuuluivat neljänteen (atlantilaiseen) rotuun ja että kaikki myöhemmät tarut ja allegoriat, jotka löytyvät hindulaisissa *Puraanoissa* ja Hesiodoksen ja Homeroksen kreikkalaisissa runoissa, perustuvat hämäriin muisteluihin Titaaneista ja „kolmisilmäisistä“ Kykloopeista. Näillä oli suunnattomat yli-inhimilliset ruumiinvoimat, niin että ne saattoivat puolustautua mesotsooisen ja aikaisemman kainotsooisen ajan jättimäisiä hirviöitä vastaan ja pitää niitä aisoissa.

Tarkkanäköiset kirjailijat ovat usein huomauttaneet, että „miltei jokaisen kansanomaisen tarun ja legendan alkuperä on etsittävä jostakin luonnon tosiasiasta“.

Noissa itsekohtaisen kuvitteluvoiman omituisissa luomuksissa on aina joku ulkokohtainen ja todellinen aines, vaikka rahvaan mielikuvitus onkin epäsääntöinen ja järjestymätön, ei se kuitenkaan olisi voinut *tyhjästä* keksiä ja tekaista noita monia hirviöitä ja monenlaisia merkillisiä kertomuksia niistä, jollei niiden keskuksena ja ytimenä olisi ollut hämäriä ja epämääräisiä muistoja, jotka yhdistävät ajan ketjun katkenneet renkaat ja niiden avulla muodostavat meidän joukkotajuntamme salaperäisen unelma-perustan.[1])

Todistukseksi kykloopeista — jättiläisrodusta — tulemme seuraavissa luvuissa viittaamaan kyklooppisiin rakennusjäännöksiin, niinkuin niitä tähän päivään asti kutsutaan. Jopa tiedekin suo meille vihjauksen siitä, että aikaisempi neljäs rotu — kehityksensä aikana ja ennen ihmis-elimistön lopullista aloilleen asettumista, tämä kun vasta viidennessä rodussa tuli täydelliseksi ja sopusuhtaiseksi — saattoi olla kolmisilmäinen, vaikkei kolmannen silmän välttämättä tarvinnut olla keskellä otsaa, niinkuin tarunomaisilla Kykloopeilla.

Salatieteilijöille, jotka uskovat, että henkinen ja sielullinen *sisäänpäinkehitys* (involutioni) tapahtuu rinnan fyysillisen *ulospäin-kehityksen* (evolutionin) kanssa — että *sisäiset* aistimet, jotka ensimäisissä ihmisroduissa olivat myötäsyntyneitä, surkastuivat rotujen kasvaessa ja ulkonaisten aistinten kehittyessä aineellisesti — näille esoterisen vertauskuvaston tutkijoille ylläoleva lausunto ei ole mikään arvelu tai pelkkä mahdollisuus vaan yksinkertaisesti *kasvamisen lain luonnollinen ilmaus*, sanalla sanoen todistettu tosiasia. He ymmärtävät, mitä merkitsee kommentarioissa näin kuuluva kohta:

Oli nelikätisiä ihmisolentoja noina mies-naisten (kaksisukuisten) varhaisempina päivinä; yksi pää mutta kolme silmää. Ne saattoivat nähdä eteensä

---

[1]) Kts. Ch. Gouldin *Mythical Monsters*. Edempänä vielä toistetaan muutamia otteita näistä mieltäkiinnittävistä tieteellisistä teoksista. Kts. myöskin A. P. Sinnettin *Occult World* kirjassa kuvausta Himaalajalla löydetystä luolasta, joka oli täynnä jättiläiskokoisten ihmis- ja eläinluitten jäännöksiä.

ja taaksensa.[1]*) Yhtä Kalpaa myöhemmin (sukupuolten jakautumisen jälkeen), ihmisten langettua aineeseen hämärtyi heidän henkinen näkönsä, ja yhtaikaisesti kolmas silmä alkoi menettää kykynsä . . . Kun neljäs (rotu) saapui keski-ikäänsä, oli sisäinen näkö herätettävä ja aikaansaatava keinotekoisella kiihotuksella, jonka menetelmän vanhat tietäjät tunsivat*[2]*) . . . Samalla kolmas silmä vähitellen kivettyi*[3]*) ja pian hävisi. Kaksikasvoiset tulivat yksikasvoisiksi ja silmä vetäytyi syvälle pään sisään ja on nyt hiusten alle hautautunut. Sisäisen ihmisen toimiessa (horrosten ja henkisten näkyjen aikana) tuo silmä paisuu ja laajenee. Arhat näkee ja tuntee sen ja järjestää toimintansa sen mukaan . . . Tahrautumattoman Lanuun (oppilaan, Tsheelan) ei tarvitse mitään vaaraa pelätä; mutta joka ei pysy puhtaudessa (ei ole siveä), hän ei saa mitään apua „Deeva silmältä“.*

Valitettavasti ei saa. „Deeva silmää“ ei ole enää olemassa ihmiskunnan enemmistöllä. Kolmas silmä *on kuollut* eikä enää toimi, mutta se on jättänyt jälkeensä todistajan olemassaolostaan. Tämä todistaja on nykyään käpyrauhanen. Nuo „nelikätiset“ ihmiset taas tulivat esikuviksi hindulaisten nelikätisille jumalille, niinkuin edellisessä muistutuksessa lausuttiin.

Niin ihmeellinen on *ihmissilmän* salaisuus, että muutamien tiedemiesten on täytynyt turvautua salatieteellisiin selityksiin turhaan yrittäen selittää ja tulkita kaikkia sen toimintaan liittyviä pulmia. Ihmissilmän kehitys antaa enemmän tukea salatieteelliselle ihmistieteelle kuin materialistisille fysiologeille. „Ihmissikiössä silmät kasvavat *sisältä ulospäin*“ — ulos aivoista, eivät ole ihoon kuuluvia, niinkuin hyönteisillä ja mustekalalla. Professori Lankester arvelee aivojen olevan kummallisen tyyssijän silmiä varten, ja koettaessaan selittää tuon ilmiön Darvinin opin kannalta, esittää hän tuon omituisen mielipiteen, että „meidän“ varhaisin luurankoinen esi-isämme oli *„läpinäkyvä“* olento eikä siis tarvinnut välittää siitä,

---

[1]) S.o. kolmas silmä oli pään takana. Lauselma, että viimeiset kaksisukuiset ihmiset olivat „nelikätisiä“, selvittää ehkä tuon mysterion, miksi kaikki Intian eksoteriset (epä-)jumalat tällaisina esitetään. Argoksen Akropoliissa oli olemasta ξοαγογ, karkeasti veistetty puukuva, jota pidettiin Daidaloksen tekemänä; se esitti kolmisilmäistä möhkälettä ja oli pyhitetty Zeys Trioopekselle, „kolmisilmäiselle“. „Jumalan“ päässä oli kaksi silmää edessä ja yksi ylhäällä otsassa. Sitä pidetään kaikista hänen muinaisista patsaistaan vanhimpana. *(Schol. Vatic. ad Eurip. Troad.* 14).

[2]) *Sisäisiä näköä* voitiin tästä lähin saavuttaa ainoastaan harjotuksen ja vihkimyksen avulla, paitsi mitä tulee „luonnollisiin ja synnynnäisiin taikureihin“ — herkkätuntoisiin ja mediumeihin, niinkuin niitä nyt kutsutaan.

[3]) Tämä sanamuoto „kivettyi“ eikä „luutui“ on omituinen. „Taka-silmä“ on tietysti n.k. käpyrauhanen, pieni herneen kaltainen myhkyrä harmaata hermo-ainetta, kiinni aivojen kolmannen lokeron taka-osassa. Sen sanotaan miltei poikkeuksetta sisältävän *kivennäissakoutumisia* ja *hiekkaa* „eikä mitään muuta“.

missä silmänsä oli. Niinpä kyllä, ihminen oli kerran aikoinaan „läpinäkyvä olento", olemme mekin oppineet; ja siis meidän oppimme pitää paikkansa. Mutta miten Lankesterin otaksuma soveltuu Haeckelin mielipiteeseon, että luurankoisten silmä syntyi muutoksista *marraskedossa?* Jos se lähtee *sisältä*, niin jälkimäinen teoria joutuu rikkaläjälle. Sen näyttääkin sikiö-tiede aikaansaavan. Muuten prof. Lankesterin merkillinen olettamus — vai sanoisimmeko myönnytys? — on ehkä käynyt välttämättömäksi kehitysopin vuoksi. Salatiede, joka opettaa aistinten asteettaista kehittymistä *„sisältä ulospäin"*, astralisista esikuvista, on paljon tyydyttävämpi. Kolmas silmä *palasi sisään*, kun sen aika oli päättynyt — taas yksi seikka, joka puhuu salatieteen puolesta.

Hindulaisten mystikkojen allegorinen sanamuoto, „Shivan silmä" ja Trilootshana, „kolmisilmäinen" (Shiva) saa siis oikeutuksensa ja selityksensä. Käpyrauhasen (joka aikoinaan oli kolmas silmä) siirtäminen otsaan on vain eksoterinen temppu. Tämä myös luo valoa siihen — useille käsittämättömään — mysterioon, miksikä on aina yhteyttä *epätavallisen* eli henkisen näön sekä näkijän ruumiillisen siveyden välillä. Usein kysytään: miksi naimattomuus ja puhtaus on välttämätön ehto säännönmukaiseen opetuslapsiuteen eli psyykillisten ja okkultisten kykyjen kehittymiseen? Vastaus sisältyy kommentarioihin. Kun kuulemme, että kolmas silmä aikoinaan oli ruumiillinen elin ja että myöhemmin, henkisyyden yhä enemmän hävitessä ja aineellisuudan kasvaessa, fyysillisen luonnon sammuttaessa henkistä luontoa, se tuli surkastuneeksi elimeksi, jota fysiologit yhtä vähän käsittävät kuin pernaa — kun tämän kuulemme, tulee tuo syy-yhteys selväksi. Ihmiselämän aikana on suurin este henkisen kehityksen ja varsinkin jooga-kykyjen saavuttamisen tiellä ruumiillisten aistimiemme toimeliaisuus. Sukupuolitoiminta on myöskin läheisesti tekemisissä, vuorovaikutuksen avulla, selkäytimen ja aivojen harmaan aineen kanssa — muuta selitystä ei tarvita. Tietysti aivojen normaali ja epänormaali tila ja aktivisen toiminnan määrä pitennetyssä selkäytimessä vaikuttaa voimakkaasti käpyrauhaseen. Pitennetyn selkäytimen täytyy hyvin tehoisasti vaikuttaa „induktivisella" tavalla käpyrauhaseen, koska tuossa alueessa, mikä ohjaa kaikkein useimpia eläimellisen elämän fysiologisia toimintoja, on niin paljon „keskuksia" ja koska nuo kaksi ovat niin perin likellä toisiaan.

Kaikki tämä on hyvin selkeätä salatieteilijälle, mutta tavallisen lukijan silmälle se on sangen hämärää. Lukijalle on siis näytettävä kolmisilmäisen ihmisen mahdollisuus luonnossa niinä ajanjaksoina, jolloin hänen muodostelunsa vielä oli verrattain järjestymätön. Tällainen mahdollisuus voidaan johtaa ensinnäkin anatomiasta ja eläinopista, ja toiseksi se perustuu itse materialistisen tieteen väitöksiin.

Tieteellisellä auktoritetilla ja todistuksen nojalla, mikä tällä kertaa ei ole pelkän teoretisen aateskelun keksintöä, väitetään, että monilla eläimillä — varsinkin luurankoisten alimmissa luokissa — oli *kolmas* silmä, mikä nyttemmin on surkastunut mutta mikä alkuaan ehdottomasti oli toimiva.[1] *Hatteria*-laji, *Lacertilia*-sukuun kuuluva sisilisko, joka äskettäin tavattiin Uudessa Seelannissa, — *huomatkaa, muinaisen n. k. Lemurian säilyneessä osassa* — ilmaisee tämän omituisuuden hyvin merkillisellä tavalla, eikä ainoastaan *Hatteria Punctata* vaan kameleontti ja eräät matelijat, vieläpä kalat. Ensinnä luultiin, ettei se ollut muuta kuin se aivojen pitennys, joka päättyi pieneen myhkyrään nimeltä *epifysis*, pieni luu, joka on erotettuna varsinaisesta luusta rustolla ja tavataan kaikilla eläimillä. Mutta pian havaittiin, että se oli muuta. Niinkuin sen kehitys ja anatominen rakenne näytti, oli sillä niin suuri yhtäläisyys silmän kanssa, että sitä oli mahdotonta pitää muuna kuin silmänä. On paleontologeja, jotka tähän päivään asti uskovat, että tämä „kolmas silmä" kerran on ollut toimivana, ja he ovat kyllä oikeassa. Näin sanotaan näet käpyrauhasesta Quain'in *Anatomiassa:*

Tästä osasta, joka ensinnä muodostaa kokonaan alkuperäisen etumaisen aivo-ontelon ja myöhemmin sen taka-osan, lähtevät silmätiehyeet varhaisimpana aikana, ja etu-osasta muodostuvat aivopuoliskot niihin kuuluvine osineen. Kummankin puolen *thalamus opticus* muodostuu ydinseinämän tiivistymisestä sivultaan, ja alaspäin jatkuva välipaikka niiden välillä muodostaa kolmannen ontelon ja sen jatkon infundibulumiin. Harmaa sauma myöhemmin ulottuu poikki ventrikeli-ontelon . . . Sen katon taka-osa muodostuu myöhemmin selitettävän omituisen prosessin kautta käpyrauhaseksi, joka ulottumiensa kautta kummaltakin puolelta pysyy yhdistettynä *thalamuksiin*, ja näiden taakse muodostuu poikkiside takasaumaksi.

Lamina terminalis (lamina cinerea) sulkee yhä kolmannen ontelon edestä, sen alla silmäsauma muodostaa ontelon pohjan ja kauempana takanapäin laskeutuu *infundibulum* ja yhdistyy *sella turcicassa* sen kudoksen kanssa, joka liittyy käpyrauhasen takakaistaleeseen.

Nuo kaksi *thalami optici*, jotka muodostuvat etuontelon taaimmasta ja uloimmasta osasta, ovat ensinnä yksi ainoa ontto pussi hermo-ainetta, ja sen ontelo on kummallakin puolella edestä yhteydessä alkavien aivopuoliskojen onteloiden kanssa ja takana keskimäisen aivo-ontelon kanssa *(corpora quadrigemina)*. Mutta pian syntyy yhä enemmän kerrostumia niiden sisällä taaksepäin alas ja sivuille ja siten *thalami* tulevat lujiksi ja samalla näyttäytyy ylhäällä niiden välissä rako

---

[1]) „Syvällä pään sisällä, paksun nahan ja lihasten peitossa, tavataan muutamilla eläimillä oikeat silmät, joilla ei voi nähdä", sanoo Haeckel. „Luurankoisten joukossa on sokeita myyriä ja päästäisiä, sokeita käärmeitä ja sisiliskoja . . . Ne karttavat päivänvaloa, eläen maan alla . . . (Ne) eivät olleet *alkuaan sokeita*, vaan polveutuvat sellaisista esi-esistä, jotka elivät päivänvalossa ja joilla oli hyvin kehittyneet silmät. Surkastunut silmä läpinäkymättömän nahan alla voidaan tavata näissä olennoissa kaikilla taantumusasteillaan". (Haeckel, *Pedigree of Man*, „aistinelimiä, siv. 343, Avelingin käännös). Ja jos *kaksi* silmää saattoi tulla toimettomiksi alemmissa eläimissä, miksikä ei saattanut *yksi* silmä — käpyrauhanen — ihmisessä, joka on vain korkeampi eläin fyysilliseltä puoleltaan ?

eli uoma. Tämä tunkeutuu alas sisä-onteloon, joka yhä on avoinna taka-osassaan vastapäätä *Sylvian Aqueductin* sisäänkäytävää. Tämä rako eli uoma on *kolmas ontelo (ventricle)*. Takana nuo kaksi *thalami* ovat yhdistyneinä *taaimmaisen sauman* kautta, joka on erotettavissa kolmannen kuukauden lopulla, ja myöskin *käpyrauhasen ulottumien (pedunkelien)* kautta . . .

Hyvin varhain voitaan *tracti optici* huomata onttoina pitennyksinä *thalamien* seinämän ulko-osasta, jolloin ne vielä ovat ontelomaisia. Neljäntenä kuukautena muodostuvat nämä jonot selvästi. Ne senjälkeen ulottuvat taaksepäin yhteyteen *corpora quadrigeminain* kanssa.

Käpyrauhasen ja pituitari-elimen muodostuminen on yksi kaikkein mieltäkiinnitävimpiä ilmiöitä, mikä kuuluu *Thalamencephalonin* kehitykseen [1].

Ylläoleva on erittäin mielenkiintoista, kun muistetaan, että jollei aivopuoliskojen taka-osa, olisi kehittynyt, olisi käpyrauhanen aivan näkyvissä otsaluuta poistaessa. On myöskin mieltäkiinnittävää panna merkille se selvä yhteys, mikä on havaittavana alkuaan onttojen *tracti optici'n* ja silmien välillä edessä sekä käpyrauhasen ja sen pedunkelien välillä takana, ynnä näiden kaikkien ja *thalami optici'n* välillä. Siispä uusimmat löydöt yhteydessä *Hatteria Punctata*'n kolmannen silmän kanssa koskevat hyvin tähdellisesti ihmisen aistinten kehityshistoriaa ja tekstimme salatieteellisiä väitöksiä.

On hyvin tunnettua, että Descartes piti käpyrauhasta *sielun tyyssijana*, vaikka tätä nyt pidetään kuvitteluna, kun on lakattu uskomasta ihmisessä olevaan kuolemattomaan prinsippiin. Vaikka sielu on yhtynyt ruumiin joka osaan, hän sanoo, niin on yksi määrätty ruumiinosa, jossa sielu erikoisemmin tekee tehtäväänsä. Ja koska eivät aivot eikä sydän saata olla tuo „erikoinen" paikka, niin päätteli hän, että se on tuo pieni rauhanen, joka liittyy aivoihin mutta toimii niistä riippumatta, koska sen voivat saattaa eräänlaiseen heiluntaan „ne *elonhenget*,[2]) jotka joka taholla risteilevät aivo-onteloissa".

Vaikka tämä meidän oppineisuuden päivinä tuntuneekin epätieteelliseltä, oli Descartes kuitenkin paljon lähempänä salattua totuutta kuin konsanaan Haeckel. Sillä käpyrauhanen on, kuten näkyy, paljon lähemmin tekemisissä sielun ja hengen kuin ihmisen fysiologisten aistinten kanssa. Jos johtavilla tiedemiehillä olisi välähdystäkään kehityssysäyksen käyttämistä ***todellisista*** menetelmistä ja tämän suuren lain aikakautisesta *kierrosliikkeestä*, niin ne ***tietäisivät*** eivätkä arvailisi, ja voisivat tuntemalla menneisyyden muotoja olla varmoja niistä tulevista fyysillisistä muutoksista, jotka ovat ihmiskunnalla edessäpäin. Silloin he näkisivät, kuinka harhanomainen ja mieletön on heidän nykyaikainen „sokea voimansa" ja luonnon „koneelliset" prosessit. Uuden tietonsa nojalla he ymmärtäisinät esim., että mainittu käpyrauhanen ei voi mitenkään olla

---

[1]) *Op. cit.*, II, 830, 831, yhdeksäs painos; „The Thalamencephalon or Inter-brain".

[2]) T:ri B. W. Richardsonin F. R. S. „hermo-eetteri"; salatieteen hermo-aura. „Elonhenget" (?) ovat samaa kuin hermo-auran monimutkaiset kiertävät virrat.

fyysillisesti käytettävissä tällä kiertokautemme asteella. Jos tuo „liika-silmä" nyt on hervottomana ihmisessä, on se todistuksena siitä, että se kerran on ollut toimivana, kuten alemmassa eläimessä, sillä luonto ei luo pienintäkään, mitättömintäkään muotoa ellei määrättyä tarkotusta ja jotakin käyttöä varten. Se oli toimiva elin, me sanomme, sillä kehityskaudella, jolloin henkinen aines ihmisessä hallitsi tuskin syntyneitä älyllisiä ja sielullisia aineksia. Ja kun kierroskausi laskeutui siihen kohtaan, jolloin fysiologiset aistimet kehittyivät fyysillisen ihmismuodon kasvamisen ja lujittumisen kautta ja sen rinnalla — eläinkunnankin loppumattomat ja monenlaiset vaiheet ja muodostelut sitä noudattivat — niin tämä keskimäinen „silmä" viimein surkastui ja tuli toimettomaksi ja ihmisen aikaisemmat henkiset ja puhtaasti sielulliset ominaisuudet jäivät uinuviksi. Silmä on sielun peili ja myöskin akkuna, sanoo kansanomainen viisaus,[1]) ja *Vox populi, Vox Dei* „kansan ääni — Jumalan ääni".

Alussa jokainen elollisolentojen luokka ja laji oli kaksisukuinen ja ulkokohtaisesti yksisilmäinen. Eläimen muoto oli yhtä eetterinen (astralinen) kuin ihmisen, ennenkuin kummankin ruumiit alkoivat luoda ympärilleen „nahkapukuja" s. o. kehittää *sisältä ulospäin* fyysillisen substanssin eli aineen paksua verhoa sisäisine fysiologisine koneistoineen, ja silloin alkuaikoina eläimessäkin niinkuin ihmisessä, kolmas silmä oli ainoa näkemisen elin. Kaksi fyysillistä etusilmää kehittyi[2]) vasta myöhemmin sekä eläimessä että ihmisessä.

Ihmisen fyysillinen näkö-elin oli kolmannen rodun alkaessa samalla kannalla kuin muutamien luurankoisten meidän päivinämme, se on läpinäkyvän ihon peitossa.[3]) Mutta parittoman eli alkuperäisen silmän vaiheet ovat nykyään eri-

---

[1]) Muistakaamme, että salaisen tieteen mukaan *ensimäinen* rotu oli sisältään henkinen ja ulkoa eetterinen; *toinen* rotu sielullishenkinen mieleltään ja eetteris-fyysillinen ruumiillisesti; *kolmas*, alussa vielä älyä vailla, oli ruumiiltaan astralis-fyysillinen ja eli sisäistä elämää, jossa sielullis-henkinen aines ei vielä ollut mitenkään vasta-heränneitten fysiologisten aistimien häiritsemä. Sen kaksi silmää otsassa katsovat eteensä, näkemättä menneisyyttä tai tulevaisuutta. Mutta kolmas silmä „*mittailee ikuisuutta*".

[2]) Mutta aivan toisella tavalla kuin miten Haeckel sitä kuvaa puhuessaan „*luonnollisen valinnan kautta, taistelussa olemassaolon puolesta*" tapahtuvasta kehityksestä (*Pedigree of Man*, „Sense organs", p. 335, Avelingin käännös). Pelkkä „ihon lämpöherkkyys" oletettujen valoaaltojen sitä kohdatessa on perin riittämätön ja järjetön selitys silmän ihanalle kokoonpanolle ja sen mukautumiskyvylle. Olemme näyttäneet, että „luonnollinen valinta" on pelkkää tarua, kun sen uskotaan *aikaansaaneen* muunnoksia, koska „kelvollisimpien eloonjääminen" voi tapahtua vasta kun edullisia muunnoksia ja parantuneita elimistöjä on jo syntynyt. Mistä tulivat ne „edulliset muunnokset", jotka kehittivät silmän? Ainoastaan „sokeista voimistako . . . ilman päämäärää, ilman tarkotusperää"? Tuo väitös on lapsellinen. Mysterion todellinen ratkaisu on löydettävänä personattomasta Jumalviisaudesta, jonka aatteilu heijastuu aineeseen.

[3]) Paleontologia on varmistanut, että mesotsooisen kauden eläimissä — varsinkin liskoissa, kuten ammonaikaisessa *Labyrinthodon*'issa, jonka kivettyneessä luurangossa näkyy muuten

laiset eläimessä ja ihmisessä, koska ihminen jo on läpikäynyt eläimellisen järjettömän asteen kolmannessa kierroksessa ja on yhtä tajunnantasoa edempänä eläinmaailmaa. Sentähden kun kyklooppinen silmä ihmisessä oli, ja yhä *on*, *henkisen* näön välineenä, niin eläimessä se oli ulkokohtaisen näön elin. Ja kun tämä silmä oli täyttänyt tehtävänsä, niin sen sijalle tuli, fyysillisen kehityksen kulkiessa yksinkertaisesta monimutkaiseen, kaksi silmää, ja silloin luonto pani sen talteen käytettäväksi vasta tulevina ajanjaksoina.

Tämä selvittää, miksi käpyrauhanen saavutti korkeimman kehityksensä rinnan alimman fyysillisen kehityksen kanssa. Luurankoisissa se on kaikkein ulkokohtaisin ja silmäänpistävin, mutta ihmisessä se on mitä huolellisimmin peitettynä ja luoksepääsemättömissä muille paitsi anatomille. Sitä paremmin se luopi valoa ihmiskunnan vastaiseen fyysilliseen, henkiseen ja älylliseen tilaan niinä aikoina, jotka nousevalla kehityskaarella tarkalleen vastaavat menneitä aikoja laskevalla kehityskaarella. Niinpä muutamia vuosisatoja ennen Kali Jugaa — sitä aikaa, joka alkoi lähes 5,000 vuotta sitten — sanotaan kommentarioissa, jos ne tulkitaan käsitettävillä lauseilla:

Me (viides juurirotu) ensimäisessä (elinkautemme) puoliskossa eteenpäin (nyt jo nousevalla kierroskaudella) olemme ensimäisen ja toisen rodun keskikohdalla (eli välissä) — niiden alaspäin laskeutuessa (s. o. rodut olivat silloin kierroskauden laskevalla kaarella)... Laske itse, Lanuu, ja näe.

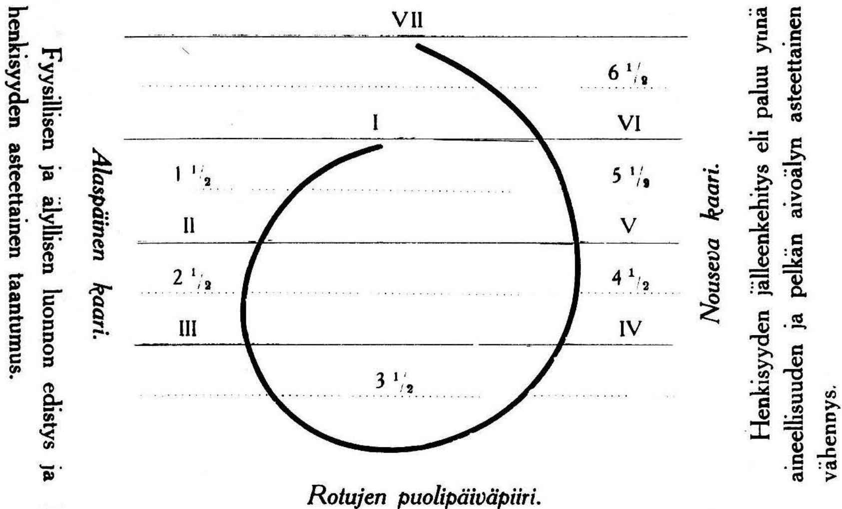
Laskemalla neuvon mukaan me huomaamme, että ylimenoaikana — nim. ensimäisen henkisen eetteris-astralisen rodun toisella puoliskolla — syntymäisillään oleva ihmiskunta oli vailla älyllistä aivo-ainesta, koska se oli *laskevalla* kaarellaan. Ja koska me olemme vastaavalla kohdalla *nousevalla* kaarella, olemme me siis vailla henkistä ainesta, jonka sijalla nyt on älyllinen aines. Sillä muistakaa, että koska me olemme rotukierroksemme viidennessä eli manasisessa kaudessa, olemme siis kulkeneet puolipäiväkohdan yli, jossa henki ja aine ovat täydellisesti tasaväkiset eli tasapaino vallitsee aivo-älyn ja henkisen tajunnan välillä. Yksi tärkeä seikka on kuitenkin pidettävä mielessä.

Me olemme vasta neljännessä kierroksessa, ja viidennessä tulee lopulta Manas pääsemään täyteen kehitykseensä, suoranaisena säteenä Kaikkeuden Mahatista — aineesta häiriytymättömänä. Mutta kuten kussakin alarodussa ja kussakin kansassa kehityskaudet ja -kierrokset toistuvat pienemmässä asteikossa, niin vielä enemmän tämä pitää paikkaansa juurirotuun nähden. Meidän rotumme

---

selittämätön aukko — on kolmannen eli parittoman silmän täytynyt olla hyvin kehittynyt. Useat luonnontieteilijät, m. m. E. Korscheldt ovat vakuutettuja siitä, että vaikka nykyajan matelijoissa tuo silmä ainoastaan saattaa erottaa valon pimeästä, huolimatta ihon läpinäkyväisyydestä (kuten ihmissilmä liinalla peitettynä tai umpeen suljettuna), niin noissa hävinneissä eläimissä tuo silmä toimi ja oli todellinen näkemisen elin.

Juurirotujen kehitys neljännessä kierroksessa.

Rotujen puolipäiväpiiri.

siis juurirotuna on kulkenut yli päiväntasauspiirinsä ja kiertää nyt eteenpäin henkisellä puolella; mutta muutamat alarodut vielä ovat kansallisten kausiensa varjomaisella laskevalla kaarella; toiset taas — vanhimmat — ovat käyneet yli ratkaisupisteen, missä päätetään, josko tuo rotu, kansa tai heimo jää elämään vai häviää, ja ovat alarotuina henkisen kehityksensä huipussa.

Nyt käy ymmärrettäväksi, miksikä kolmas silmä vähitellen muuttui pelkäksi rauhaseksi, sittenkun ne, joita me olemme päättäneet kutsua lemurialaisiksi, olivat fyysillisesti langenneet.

On omituinen tosiasia, että ihmisessä aivopuoliskot ja sivuontelot ovat erikoisesti kehittyneet, mutta muitten nisäkkäitten aivoissa ovat pää-osina *Thalami Optici*, *Corpora Quadrigemiana* ja *Corpora Striata*. Vieläpä väitetään, että jonkun ihmisen älyn kehitysastetta voidaan johonkin määrin mitata siitä, kuinka kehittyneitä ovat hänellä keskuspoimut ja aivo-puoliskojen etu-osa. Tuntuu kuin pitäisi luonnonmukaisesti tähän kuulua senkin, että jos kapyrauhasen kehitystä on pidettävä osotuksena kunkin ihmisen astralisista kyvyistä ja henkisistä taipumuksista, niin pitäisi sen pääkallon osan olla vastaavalla tavalla kehittynyt, eli käpyrauhasen olisi pitänyt kasvaa aivo-puoliskojen takaosan kustannuksella. Tämä on omituinen päätelmä ja se tulisi tässä tapauksessa todetuksi. Me näemmekin alhaalla takana pikku-aivot, joita on pidetty ihmisen eläimellisten taipumusten tyyssijana, ja joiden tiede myöntää olevan kaikkien fysiologisesti yhteenkuuluvien

lihasliikuntojen, kuten kävelemisen, syömisen y. m. suuri keskus; edessä on aivojen etu-osa, suurten aivojen puoliskot, joihin erikoisesti kuuluu ihmisen älynkykyjen kehitys; ja keskellä, kumpaisiakin ja varsinkin eläimellisiä toimintoja hallitsevana, on kehittynyt käpyrauhanen, joka on tekemisissä ylemmän eli henkisen ihmisen kanssa.

Muistettakoon vain, että nämä ovat ainoastaan fyysillisiä vastaavaisuuksia, aivan ninkuin tavalliset ihmisaivot ovat muiston talletuselin mutta ei itse muisto.

Tämä on siis se elin, joka on synnyttänyt niin monia tarinoita ja perintäkertomuksia, muun muassa ihmisistä, joilla muka on ollut yksi pää, kahdet kasvot. Näitä taruja voidaan löytää monista kiinalaisista teoksista ja sitäpaitsi niihin viitataan kaldealaisissa katkelmissa. Paitsi siinä teoksessa, joka jo mainittiin, *Shan-Hai King'issa*, jonka Kung Chia pani kokoon keisari Yü'n (2,255 e. Kr.) teettämän yhdeksän uurnan sisältämistä kaiverruksista, voidaan niitä löytää eräästä toisesta teoksesta nimeltä *Bambu-kirjat* ja kolmannesta, *Rh Ya*'sta, jonka tekijä oli „traditsionin mukaan Chow Kung'in vihkimä, joka taas oli Wu Wang'in, Chow hallitsijasuvun ensimäisen keisarin (1,122 e. Kr.) eno". *Bambu-kirjat* sisältävät Kiinan muinaiset historianlähteet, ja löydettiin v. 279 j. Kr. Wei'n kuninkaan Seangin hautaa avattaessa, joka kuningas kuoli 295 e. Kr.[1]) Molemmat nämä teokset mainitsevat ihmisiä, joilla oli yhdessä päässä kahdet kasvot — toiset edessä, toiset takana.

Salatieteen tutkijoiden on vielä tiedettävä, että kolmas silmä on *erottamattomasti yhteydessä Karman kanssa.* Tämä oppi on niin salaperäinen, että hyvin harvat ovat siitä edes kuulleetkaan.

„Shivan silmä" ei tullut kokonaan tehottomaksi ennen neljännen rodun loppua. Kun henkisyys ja kaikki kolmannen rodun Deeva-ihmisen jumalalliset kyvyt ja ominaisuudet olivat tulleet fyysillisen ihmisen vastaheränneitten fysiologisten ja psyykillisten himojen palvelijoiksi oltuaan niiden valtiaita, niin tuo silmä menetti voimansa. Mutta se kuuluikin kehityksen lakiin eikä, tarkkaa puhuen, ollut mikään *lankeemus.* Synti ei ollut siinä, että näitä vasta kehittyneitä voimia käytettiin vaan siinä, että niitä *käytettiin väärin*; että tehtiin siitä majasta, joka oli aiottu Jumalan asunnoksi, kaikenlaisen *henkisen* pahuuden temppeli. Ja jos me sanomme „synti", teemme sen ainoastaan jotta kaikki käsittäisivät tarkotuksemme, sillä karma [2]) olisi kyllä oikeampi nimitys tässä tapauk-

[1]) Gouldin *Mythical Monsters*, p. 27.

[2]) Karma on moni-merkityksinen sana ja sillä on erikoinen lisänimitys miltei jokaista sen puolta varten. Synnin vastineena se merkitsee jonkun teon tekemistä *maallisen*, niinmuodoin *itsekkään* halun tyydyttämiseksi, joka ei voi olla vahingoittamatta jotakin toista olentoa. Karma on toiminta, syy; ja karma on vielä „eetillisen syysuhteen laki"; *tulos* jostakin teosta, joka on tehty itsekkäästi, vastoin suurta sopusoinnun lakia, joka perustuu epäitsekkyyteen,

sessa. Se lukija taas joka hämmentyy, kun puhutaan „henkisestä" eikä „fyysillisestä" pahuudesta, muistakoon sitä tosiseikkaa, ettei voi olla mitään fyysillistä pahuutta. Ruumis on edesvastuuton väline, psyykillisen, jopa henkisen ihmisen käyttö-ase. Ja mitä atlantilaisiin tulee, niin juuri henkinen olemus teki syntiä, sillä henkinen aines oli vielä ihmisessä valtiaana noina aikoina. Siis tuohon aikaan meidän monaadimme saattoivat matkaan viidennen rodun vaikeimman karman.

Koska tämäkin lause voi olla hämmästyttävä, on paras sitä selittää niille, jotka eivät tunne teosofisia opetuksia.

Kysymyksiä karmasta ja jälleensyntymistä tehdään alinomaa, ja tässä asiassa näyttää vallitsevan suuri hämmennys. Ne jotka ovat syntyneet ja kasvatetut kristillisessä opissa ja ovat tottuneet siihen ajatukseen, että Jumala luopi uuden sielun jokaista vastasyntynyttä lasta varten, ovat enimmän ihmeissään. He kysyvät, josko maan päälle ruumistuvien monaadien luku on rajotettu; johon heille vastataan myöntävästi. Sillä olkoon ruumistuvien monaadien luku meidän käsityksemme kannalta kuinka lukematon tahansa, täytyy sillä kuitenkin olla rajansa. Ottakaammepa huomioon se tosiasia, että toisesta rodusta asti, jolloin seitsemän monaadi-ryhmää sai kukin ruumiinsa, täytyy laskea useita syntymiä ja kuolemia kutakin sekuntia kohti kuluneina pitkinä aikakausina. On sanottu että Karma-Nemesis jonka palvelijatar on luonto, järjesti kaiken mitä sopusuhtaisimmin, ja että sen vuoksi uusien monaadien sisään tulviminen eli saapuminen lakkasi heti, kun ihmiskunta oli saavuttanut täyden fyysillisen kehityksensä. Ei mitään uusia monaadeja ole ruumistunut maan päälle atlantilaisten keskikohdasta asti. Muistakaamme, että — lukuunottamatta nuorena kuolleita lapsia ja niitä yksilöitä, joiden elämän tapaturma on väkivaltaisesti katkaissut — ei mikään henkinen olento saata jälleen ruumistua, ennenkuin monen vuosisadan aika on kulunut umpeen, ja jo yksistään nuo aukkopaikat osottavat, että monaadien luku välttämättä on äärellinen ja rajotettu. Sitäpaitsi on muillekin olennoille varattu riittävä aika niiden kehitystä varten.

Tästä johtuu lausunto, että monet meistä nyt vielä puramme atlantilaisissa ruumiissa tuottamiemme pahojen karmallisten syitten seurauksia. Karman laki on irroittamattomasti kietoutunut jälleensyntymisen lakiin.

Ainoastaan tieto siitä, että sama yksilö lakkaamatta syntyy uudelleen koko elonkierroksen aikana; varmuus siitä, että samojen monaadien — niiden joukossa monien Dhjaan Tshoohanien eli itse „jumalien" — on kuljettava päähänsä „välttämättömyyden kehä", saaden tämän jälleensyntymän kautta korvauksen edellisissä elämissä koetusta kärsimyksestä tai rangaistuksen silloin tehdyistä rikoksista; että juuri ne monaadit, jotka astuivat ensimäisen rodun tyhjiin tajuttomiin kuoriin eli astralisiin haamuihin, Pitreistä ulos vuotaneihin, ovat samat, mitkä

nyt ovat meidän keskellämme — niin, kukaties me itse; ainoastaan tämä oppi se voi meille selvittää hyvän ja pahan salaperäisen problemin ja myönnyttää ihmistä elämän kauhistuttavaan *näennäiseen* vääryyteen. Ei mikään muu kuin tämä vakaumus voi rauhottaa meidän järkytettyä oikeudentuntoamme. Sillä kun joku, joka ei tunne tätä jaloa oppia, katsoo ympärilleen ja huomaa syntyperän ja kohtalon, älyn ja sielunkykyjen erilaisuudet; kun hän näkee kunniata koituvan tyhmyreille ja paheellisille, joille onnetar tuhlaa suosiotaan pelkän etuoikeutetun syntyperän nojalla, ja näkee heidän lähimmän naapurinsa kaikkine järjen ja hyveen lahjoineen — kaikin puolin ansiokkaamman — sortuvan hätään ja myötätunnon puutteeseen; kun hän näkee tämän kaiken ja saapi kääntyä syrjään, kykenemättä tätä ansaitsematonta kärsimystä huojentamaan, vaikka korvissa sydäntäsärkevästi soivat tuskanhuudot kaikkialta — silloin karman siunattu tieto yksin estää häntä kiroomasta elämää ja ihmisiä sekä heidän otaksuttua luojaansa.[1])

Niistä kauheista parjauksista ja voisi sanoa syytöksistä, joita yksijumalaiset Jumalaansa vastaan laskevat, ei ole mikään suurempi ja anteeksiantamattomampi kuin se (miltei aina) väärä nöyryys, jolla hurskahteleva kristitty väittää kaikesta pahasta ja ansaitsemattomista loukkauksista: „niin *on Jumalan tahto*".

Tomppelit ja ulkokullatut! Häpäisijät ja jumalattomat farisealaiset, jotka samassa hengenvedossa puhuvat Jumalansa ja Luojansa loppumattoman armiaasta rakkaudesta ja huolenpidosta avutonta ihmistä kohtaan, ja sitten, että sama Jumala *rusikoi hyviä, parhaita luoduistaan, ja antaa heidän vuodattaa tuskanverensä kuiviin, niinkuin kyllääntymätön Molokh.* Vastataanko meille tähän Congreve'n sanoilla:

Vaan kenpä rohkenee Ikuista Oikeutta tilille viedä?

Yksinkertainen terve järki ja johdonmukaisuus sen rohkenee, me vastaamme. Jos meitä pyydetään uskomaan „perisyntiin", kunkin sielun *yhteen ainoaan* elämään maan päällä ja ihmiskaltaiseen Jumalaan, joka näyttää luoneen ihmisiä ainoastaan huvikseen, tuomitakseen heidät ikuiseen helvetin tuleen[2]) — niin miksei jokainen meistä, jolla on järjen kyky, vuorostaan tuomitseisi tuollaista ilkeämielistä Jumalaa? Elämä tulisi sietämättömäksi, jos pitäisi uskoa siihen

---

[1]) Karman opin vastaanväittäjät pankoon merkille sen tosiseikan, ettei ole vähintäkään mahdollisuutta vastata pessimisteille muilla perusteilla. Varma käsitys karmallisen lain pääaatteista murtaa perustukset koko siltä uhkealta aaterakennukselta, jonka Schopenhauerin ja von Hartmannin oppilaat ovat luoneet.

[2]) Ja vieläpä huolimatta siitä, ovatko he hyviä vai pahoja, sanoo predestinatsionin uskoja — yleensä kalvinistinen jumaluusoppi. „Jumalan tarkotus *ikuisuudesta asti* kaikkien tapahtumain suhteen" — synnyttää *fatalismin*, sallimanuskon ja tappaa vapaan tahdon eli kaiken yrityksenkin sen käyttämiseksi hyvään. „Ihmisten ennaltamääräys eli kohtalo on joutua ikuiseen onneen tai onnettomuuteen" *(Katkismus)*. Jalo ja mieltä ylentävä oppi todellakin!

Jumalaan, jonka ihmisen epäpuhdas mielikuvitus on luonut. Onneksi hän on olemassa ainoastaan ihmisten uskonkappaleissa ja muutamien runoilijoiden sairaloisessa mielikuvituksessa, jotka uskovat ratkaisseensa problemin puhuttelemalla häntä tällä tavalla:

„Sä suuri salaperäisyyden Mahti,
Mi ihmisviisauden ylpistyvän
Oot *hämmentänyt, harhaan johdattaakses'*
Kyselyn uskalikkaan, koettaakses'
Julkeitten luotujesi *uskoa*".

Tarvitaan tosiaankin vahva „usko" tajuamaan, miksi on „julkeata" kysellä sen oikeudentuntoisuutta, joka luopi avuttoman ihmisrukan vain „hämmentääkseen" häntä ja koetellakseen sitä „uskoa", minkä tuo „Mahti" toisinaan on sattunut unohtamaan hänelle antaa tai muuten laiminlyönyt.

Vertaa tätä sokeata uskoa filosofiseen vakaumukseen Karma-Nemesiksen eli Korvauksen Lain totuudesta, joka usko perustuu järjen todistuksiin ja elämänkokemuksiin. Tämä laki — olkoon se tietoinen tai itsetiedoton — ei edeltäpäin määrää ketään mihinkään. Se on totisesti olemassa ikuisuudesta asti ja ikuisuudessa, sillä se on ikuisuus itse; ja sellaisena, koska ei mikään toiminta voi olla itse ikuisuuden veroinen, ei voi sanoa sen toimivan, sillä se on Toiminta itse. Ei näet *aalto* ihmistä hukuta, vaan sen raukan *personallinen* teko, joka tahallaan antautui *valtameren* maininkeja ohjaavien lakien *personattoman* toiminnan alaiseksi. Karma ei mitään luo eikä suunnittele. Ihminen itse suunnittelee ja luopi syitä, ja karman laki sovittaa niihin seuraukset, mutta tämä sovittelu ei ole mikään teko vaan kaikkeuden harmonia, joka aina pyrkii takaisin alkuperäiseen asemaansa, niinkuin liian äkkiä alas taivutettu oksa vastaavalla voimalla ponnahtaa takaisin. Jos oksa silloin sattuu nyrjäyttämään käden, joka yritti sitä taivuttaa luonnollisesta asennostaan, pitääkö meidän sanoa, että oksa taittoi kätemme, vai eikö oma tyhmyytemme meille tuottanut sitä surua? Karma ei milloinkaan ole yrittänyt hävittää älyllistä ja yksilöllistä vapautta, niinkuin yksijumalaisten keksimä Jumala. Se ei ole käskyjään pimeyteen kätkenyt varta vasten ihmistä ällistyttääkseen; eikä se rankaise sitä, joka tohtii tutkistella sen salaisuuksia. Päinvastoin se, joka tutkimalla ja mietiskelemällä paljastaa sen monimutkaiset polut ja valaisee niitä pimeitä teitä, joitten sokkeloihin niin moni hukkuu elämän labyrinttia tuntematta — hän työskentelee veljiensä hyväksi. Karma on ilmenneen maailman ehdoton ja ikuinen laki; ja koska ei voi olla muuta kuin yksi Ehdoton, samoin kuin yksi ikuinen, aina läsnäoleva Syy, niin karmaan uskovia ei voi pitää ateisteina eikä materia-

listeina — vielä vähemmän fatalisteina,[1]) sillä karma on sama kuin Tutkimaton, jonka yksi puoli se on, vaikuttaessaan ilmiöiden maailmassa.

Läheisesti, jopa erottamattomasti yhdistyneenä karman lakiin on siis jälleensyntymisen laki, eli että sama henkinen yksilöllisyys yhä uudestaan ruumistuu pitkään, miltei loppumattomaan persoonallisuuksien sarjaan. Personallisuudet ovat ikäänkuin saman näyttelijän esittämiä erilaisia osia, joiden kunkin kanssa näyttelijä yhtäläistyy ja yleisökin häntä pitää samana muutaman tunnin ajalla. *Sisäinen* eli todellinen ihminen, joka personoi noita luonteita, tietää koko ajan olevansa Hamlet ainoastaan muutaman näytöksen ajan, mikä kuitenkin inhimillisen harhan tasolla vastaa Hamletin koko elämää. Hän tietää myöskin olleensa edellisenä iltana kuningas Lear, oltuaan vuorostaan Otello jonakin vielä varhempana iltana. Ja vaikka ulkonainen, näkyväinen henkilö on olevinaan tietämätön siitä tosiasiasta — ja jokapäiväisessä elämässä tuo tietämättömyys valitettavasti on liiankin todellinen, — niin *pysyväinen* yksilöllisyys kaikesta huolimatta on siitä täysin tietoinen. Mutta juuri „henkisen“ silmän herpoutumisen vuoksi fyysillisessä ruumiissa tuo tieto ei saata painautua väärän personallisuuden tajuntaan.

Kolmannen juurirodun ihmisillä sanotaan olleen fyysillisen kolmannen silmän ja se pysyi aina neljännen juurirodun kolmannen alarodun keskivaiheille

---

[1]) Saattaakseen karman helpommin tajuttavaksi länsimaalaisille, jotka paremmin tuntevat kreikkalaisen filosofian kuin arjalaisen, ovat muutamat teosofit yrittäneet sitä kääntää Nemesikseksi. Jos vihkimätön kansa olisi tuntenut Nemesiksen yhtä hyvin kuin sen tunsivat vihityt, niin ei olisi mitään sanottavaa tuota nimityksen tulkintaa vastaan. Mutta nytpä ovat kreikkalaiset mielikuvituksessaan vetäneet Nemesiksen siksi paljon ihmisten tasalle, että me emme voi tuota sanaa käyttää, pitkälti sitä selittämättä. Aikaisemmilla kreikkalaisilla, „Homeroksesta Hesiodokseen asti hän ei ollut mikään jumalar vaan pikemmin *siveellinen tuntemus*“, sanoo Decharme; pahan ja epäsiveellisyyden sulku. Joka rikkoi tätä vastaan, teki jumalien silmissä pyhyysrikoksen, ja Nemesis Häntä seurasi. Mutta aikaamyöten tämä „tuntemus“ tehtiin jumalaksi, ja sen personoituma muuttui onnettomuutta alati tuottavaksi ja rankaisevaksi jumalattareksi. Sentähden jos tahtoisimme karman yhtäläistää Nemesikseen, täytyisi meidän sitä käsittää kolminaisuutena: Nemesis, Adrasteia ja Themis. Viimeksimainittu on näet kaikkeuden järjestyksen ja sopusoinnun jumalatar, jolla Nemesiksen lailla on tehtävänään ehkäistä kaikki kohtuuttomuus ja pitää ihmistä luonnon ja vanhurskauden rajoissa ankaran rangaistuksen uhalla, ja taas Adrasteia, „luota päästämätön“, edustaa Nemesistä ihmisen itsensä luomien syitten vääjäämättömänä seurauksena. Nemesis, Dikeen (-Oikeuden) tyttärenä on se tasapuolinen jumalatar, joka varaa vihansa ainoastaan ylpeyden, itsekkäisyyden ja jumalattomuuden riivaamia kohtaan. (Kts. Mesomed. *Hymn. Nemes.*, v. 2, Brunckin *Analecta* II, p. 292; toistettu kirjassa *Mythologie de la Grèce Antique*, p. 304). Sanalla sanoen, Nemesis on tarunomainen, eksoterinen jumalatar eli *Voima*, joka on eri puoliltaan personoitu ja tehty ihmismäiseksi, mutta on korkea filosofinen totuus, kaikkein jumalallisin ja jaloin Ilmaus ihmisen alkuperäisestä jumal-aavistuksesta. Se on oppi, joka selittää pahan synnyn ja jalostaa käsityksemme siitä, mitä jumalallisen muuttumattoman Oikeuden pitää olla, eikä alenna tuntematonta ja tutkimatonta Jumaluutta tekemällä sitä tuoksi oikulliseksi julmaksi tyranniksi, jota kutsumme „Kaitselmukseksi“.

asti, jolloin ihmismuodon lujittumisen ja täydellistymisen takia se hävisi ulkonaisesta ruumiinrakenteesta. Psyykillisesti ja henkisesti kuitenkin sen älyllinen ja selvänäköinen havainto kesti lähes neljännen rodun loppuun, jolloin se tykkönään lakkasi toimimasta ihmiskunnan aineellisuuden ja turmeltumisen vuoksi. Tämä tapahtui ennen atlantilaisen mantereen pääosan uppoamista. Ja nyt voimme palata vedenpaisumuksiin ja niiden moniin „Noakeihin".

Tutkijan on pidettävä mielessään, että oli monta sellaista vedenpaisumusta kuin I Moos. kirjassa mainitaan, ja kolme paljon tärkeämpääkin, joita kuvataan III Kirjan VI luvussa puhuttaessa „uponneista mantereista". Välttääksemme erehdyttäviä päätelmiä on meidän tässä kohdassa vielä uudelleen selitettävä sitä väitöstä, että esoterisellä opilla on paljon yhteistä hindulaisten pyhissä kirjoissa olevien tarujen kanssa; että hindulaisten aikatiedotkin ovat miltei samat kuin salaisen opin, vain selviteltyinä ja helponnettuina; ja lopuksi että Vaivasvata Manu — yleisnimi kylläkin — oli arjalaisten Noak ja raamatullisen patriarkan esikuva myöskin salatieteilijöiden uskon mukaan.

Ihmiskunnan alkuaikaiset Manut.

Ne, jotka tietävät, että „suuri tulva", joka aiheutti kokonaisen mantereen uppoamisen (muutamia saaria lukuunottamatta), ei saattanut olla 18,000,000 vuotta sitten, ja että Vaivasvata Manu on intialaisten Noak, tekemisissä Matsjan eli Kalan, Vishnun Avataaran kanssa — ne saattavat olla hieman ihmeissään, kun yllämainitut tosiasiat ja ennen ilmoitettu aikatieto näyttää olevan keskenään ristiriidassa. Mutta ei ole todellisuudessa siinä mitään ristiriitaa. Lukijaa kehotetaan katsomaan *Theosophistia* heinäkuulta 1883. Tutkimalla siinä olevaa artikkelia „seitsen-prinsippi esoterismissa" hän saapi selville koko kysymyksen. Siinä annetussa selityksessä luullaksemme salatieteilijät eroavat brahmineista.

Niiden hyväksi, joilla ei ole käytettävänä tuota *Theosophistin* numeroa, toistettakoon siitä pari kohtaa:

Kuka oli Manu, Svaajambhuvan poika? Salainen oppi sanoo, että *tämä* Manu ei ollut mikään ihminen vaan edustaa ensimäisiä ihmisrotuja, jotka Dhjaan Tshoohanien (Deevojen) avulla kehittyivät ensimäisen kierroksen alussa. Mutta *Manun laeissa* (I, 80) sanotaan, että on neljätoista Manua kussakin Kalpassa eli „väliajalla luomisesta luomiseen" — oikeammin väliajalla yhdestä pienemmästä Pralajasta toiseen[1]) ja että „nykyisenä jumalallisena aikana on ollut tähän asti *seitsemän* Manua".

---

[1]) Pralaja — jo ennen selitetty sana — ei tarkota *ainoastaan* „Brahmaan yötä" eli jokaista Manvantaraa (s. o. 71 Mahaajugaa) seuraavaa maailman hajoutumista. Se koskee myöskin jokaista „pimennyskautta", vieläpä jokaista mullistusta, mikä vuoroin vedellä, vuoroin

Ne, jotka tietävät, että kierroksia on seitsemän, joista me olemme läpikäyneet kolme ja nyt olemme neljännessä; ja joille on opetettu, että on seitsemän päivänkoittoa ja seitsemän iltahämärää eli neljätoista Manvantaraa; että kunkin kierroksen alussa ja lopussa ja planetoilla (palloilla) sekä niiden välillä on „heräymys *harha*-elämään" ja „heräymys *tosi*-elämään"; ja vielä että on olemassa Juuri-Manuja ja niinkuin meidän on kömpelösti käännettävä „Siemen-Manuja" — *siemenet tulevat kierroksen ihmisrotuihin* (eli Shishtat — kelvollisimmat eloonjääneet[1]), salaisuus, mikä paljastetaan vasta niille, jotka ovat käyneet kolmannen vihkimysasteensa läpi) — ne jotka ovat oppineet kaiken tämän, ovat paremmin valmiita ymmärtämään mitä merkitsee seuraava. Hindulaisten pyhissä kirjoissa sanotaan, että „ensimäinen Manu tuotti *kuusi* muuta Manua (yhteensä *seitsemän* alkuaikaista Manua) ja nämä vuorostaan tuottivat kukin seitsemän muuta Manua"[2]) (Bhrigul, I, 61—63) — joiden viimemainittujen jälkeläiset salatieteellisissä kirjotuksissa merkitään 7×7. Tästä käy selville, että Manun — nim. viimeisen meidän neljäskierroksisen ihmiskuntamme synnyttäjän — täytyy olla *seitsemäs*, koska me olemme neljännessä kierroksessamme[3]) ja A-pallolla on *Juuri*-Manu ja G-pallolla *Siemen*-Manu. Aivan niinkuin

tulella lopettaa kunkin juurirodun. Pralaja on yleisnimitys niinkuin „Manu". Manu on niiden Shishtojen yleisnimi, joista *Puraanat (Vishnu Pur. I, 81)* puhuvat „kuninkaiden" nimellä, sanoen, että ne säilyvät „kaikkien olioiden siementen keralla arkissa, pelastuen niistä tulvavesistä, mitkä Pralajan tullessa leviävät maailman (maan) yli" (tai myös säilyvät niistä yleisistä tulivuoren purkauksista, joiden alkua tälle viidennelle rodulle me jo näemme viimeisten vuosien ja varsinkin tämän vuoden (1888) kauheissa maanjäristyksissä ja tulivuoren purkauksissa). Aika on vain yksi Vishnun muoto — kuten Paraashara oikein sanoo *Vishnu Puraanassa*. Hindulaisten Jugoissa ja Kalpoissa on säännöllisesti vähenevä sarja 4, 3, 2 nollineen, kerrottuna, jos tarve vaatii, esoterisia tarkotuksia varten, mutta ei, niinkuin Wilson ja muut orientalistit luulevat, „lahkolaiskaunistuksia varten". Kalpa saattaa olla yksi Brahmaan päivä tai tähti-kalpa, astronominen ja maallinen. Nämä laskelmat tavataan kaikki *Puraanoissa*, mutta muutamat eroovat — kuten esim. *Linga Puraanassa* „Seitsemän Rishin vuosi", 3,030 kuolevaisten vuotta, ja „Dhruvan vuosi", 9,090 vuotta, jotka taas ovat esoterisia ja merkitsevät *todellisia* (mutta salaisia) aikatietoja. Niinkuin sanotaan *Brahma Vaivartassa*: „Aikatieteilijät laskevat yhdeksi Kalpaksi Brahmaan iän. *Pienempiä* Kalpoja, kuten Samvarta ja muita, on lukuisia". „Pienemmät Kalpat" merkitsee tässä jokaista häviön aikaa, niinkuin hyvin ymmärsi itse Wilson, selittäessään, että ne ovat „niitä, joissa Samvarta tuuli tai muut hävitysvoimat vaikuttavat" (Ibid. p. 54).

[1]) Aavistus ja ennakkotieto Shishtoista voidaan löytää Sinnettin *Esoteric Buddhism* kirjasta. Kts. hänen tekemiään huomautuksia „Noakin arkin teoriaan", siv. 146,147, viides painos.

[2]) Kun Manu itse kirjoissa selittää olevansa Viraadshin luoma ja itse senjälkeen synnyttäneensä kymmenen Pradshaapatia, jotka vuorostaan synnyttivät seitsemän Manua, jotka taas vuorostaan antoivat elämän seitsemälle muulle Manulle (*Manu* I, 33—36), niin tämä koskee muita vielä varhempia salaisuuksia ja on samalla kertaa „salaverho", mitä tulee seitsenäisen ketjun oppiin ja seitsemän ihmiskunnan eli ihmisen yhdenaikaiseen kehitykseen. Tämä teos on kuitenkin kirjotettu Himaalajan takaisten salaisten oppien aikakirjojen nojalla, ja brahmalaisten esoterinen viisausoppi saattaa nykyään muodoltaan siitä erota, niinkuin Kabbala eroo. Mutta kaukaisessa muinaisuudessa ne olivat yhtäpitävät.

[3]) Paitsi tätä on siihen toinenkin esoterinen syy. Yksi Vaivasvata on *seitsemäs* Manu, koska tämä meidän kierroksemme kuuluu *Varhaisempaan seitsenäiseen* Manvantaraan ja itse kierros on *seitsemännessä* aineellisuus- eli fyysillisyys-asteessaan. Rotukaarien keskellä oleva yhtymäkohta saavutettiin neljännessä juurirodussa, jolloin ihminen ja koko luonto oli tullut alim-

kukin planettakierros alkaa Juuri-Manun (Dhjaan Tshoohanin) esiintymisellä ja päättyy Siemen-Manuun, niin esiintyy myöskin kullakin eri planetalla (pallolla) sen ihmiskauden alussa Juuri-Manu ja sen lopussa Siemen-Manu.[1]) Ylläolevasta näkyy helposti, että yksi Manvantarinen kausi (Manu-antara) merkitsee, niinkuin nimi sanoo, aikaa kahden Manun eli Dhjaan Tshoohanin esiintymisen *välillä*. Siis pienempi Manvantara on *seitsemän* rodun pituinen aika kullakin eri planetalla (pallolla), ja suurempi Manvantara on yhden ihmiskierroksen aika planettaketjun ympäri. Sitäpaitsi koska sanotaan, että kukin *seitsemästä* Manusta luopi 7×7 Manua ja että on 49 juurirotua seitsemällä planetalla (pallolla) kussakin kierroksessa, niin on kullakin juurirodulla oma Manunsa. Nykyistä seitsemättä Manua kutsutaan nimellä „Vaivasvata" ja hän edustaa eksoterisissa kirjoissa sitä intialaisten nimittämää Manua, joka vastaa babylonilaisten Xisuthrusta ja juutalaisten Noakia. Mutta esoterisissa kirjoissa meille sanotaan, että Manu Vaivasvata, meidän *viidennen* rotumme alku-isä — joka pelasti rodun siitä vesitulvasta, mikä miltei tykkönään lopetti neljännen eli atlantilaisen rodun — ei ole se seitsemäs Manu, joka mainitaan Juuri- eli Alku-Manujen luettelossa, vaan yksi niistä 49 Manusta, jotka lähtivät tästä Juuri-Manusta.

Selvempää käsitystä varten mainitsemme tässä 14 Manun nimet oikeassa järjestyksessään (ja suhteessaan kuhunkin kierrokseen):

1:nen kierros:	1:nen	(Juuri-)	Manu	A	planetalla	— Svaajambhuva.
	1:nen	(Siemen-)	„	G	„	— Svaarootshi eli Svaarootshisha.
2:nen kierros:	2:nen	(J)	„	A	„	— Auttami.
	2:nen	(S)	„	G	„	— Taamasa.
3:s kierros:	3:s	(J)	„	A	„	— Raivata.
	3:s	(S)	„	G	„	— Tshaakshusa.
4:s kierros:	4:s	(J)	„	A	„	— Vaivasvata (meidän alku-isämme).
	4:s	(S)	„	G	„	— Saavarna.
5:s kierros:	5:s	(J)	„	A	„	— Daksha-Saavarna.
	5:s	(S)	„	G	„	— Brahma-Saavarna.
6:s kierros:	6:s	(J)	„	A	„	— Dharma-Saavarna.
	6:s	(S)	„	G	„	— Rudra-Saavarna.
7:s kierros:	7:s	(J)	„	A	„	— Rautshja.
	7:s	(S)	„	G	„	— Bhautja.

paan kohtaan karkeassa aineessa. Tästä ajasta alkaen s. o. kolmen ja puolen rodun lopusta, ihmiskunta ja luonto alotti rotukierroksensa nousevan kaaren.

[1]) Väliaikaa kunkin Jugan edellä kutsutaan Sandhjaaksi, ja se muodostuu yhtä monesta vuosisadasta kuin on Jugassa tuhatvuosia; Jugan jälkeistä aikaa kutsutaan taas Sandhjaamshaksi ja se on samanpituinen, niinkuin sanotaan *Vishnu Puraanassa*. „Sandhjaan ja Sandhjaamshan välinen aika on Juga, jota kutsutaan nimellä Krita, Treetaa j. n. e. Nuo (neljä) Krita, Treeta, Dvaapara ja Kali muodostavat suuren iän eli neljän aikakauden yhteissumman: tuhannen sellaista yhteissummaa on yksi Brahmaan päivä; ja *neljätoista Manua hallitsee tuon ajan sisällä*." (*Op. cit.* p. 49). Jos meidän olisi käsitettävä tämä kirjaimellisesti, niin olisi ainoastaan yksi Manu kunakin 4,320,000,000 vuotena. Koska meille on opetettu, että kesti 300 miljonaa vuotta alempien luonnon valtakuntien kehittymiseen, ja että meidän ihmiskuntamme on noin 18 miljonaa vuotta vanha, missä silloin olisivat muut mainitut Manut, jollei allegoria merkitse sitä, mitä esoterinen oppi selvittää; nim. että nuo 14 ovat kerrottavat 49:llä,

Vaikka Vaivasvata siis on seitsemäs tässä järjestyksessä, on hän meidän neljännen ihmisaallon alkuperäinen Juuri-Manu (lukija muistakoon aina, että Manu ei ole yksi ihminen vaan koko ihmiskunta), mutta *meidän* Vaivasvatamme oli vain yksi seitsemästä pienemmästä Manusta, jotka hallitsevat seitsemää rotua tällä meidän planetallamme (pallollamme). Kukin näistä on näkevä yhden niitä aikakautisia ja aina uudistuvia mullistuksia (tulen tai veden kautta), jotka päättävät kunkin jnurirodun kierroskauden. Ja tämä viimemainittu Vaivasvata — hindulaisten ihanneruumistuma, jota muualla kutsutaan nimillä Xisuthrus, Deukalion, Noak y. m. — hän on se allegorinen „ihminen", joka pelasti meidän rotumme, kun toisen pallopuoliskon miltei koko väestö hukkui mereen ja samalla toinen pallopuolisko heräsi aikakautisesta himmennyksestään.[1])

Näkyy siis ettei ole mitään todellista ristiriitaa, kun puhutaan Vaivasvata Manvantaran (Manu-antara, kirjaimellisesti „kahden Manun välillä") alkamisesta n. 18 miljonaa vuotta sitten, jolloin fyysillinen eli todellinen ihminen ensi kerran tässä neljännessä kierroksessa esiintyi tämän maan päällä; ja kun puhutaan muista Vaivasvatoista, esim. suuren kosmillisen eli tähtitieteellisen vedenpaisumuksen Manusta — joka on salaisuus — tai uponneen Atlantiksen Manu Vaivasvatasta, jolloin *Rotu*-Vaivasvata pelasti ihmiskunnan valitut, viidennen rodun, äärimmäisestä hävityksestä. Koska nämä monet ja aivan erilaiset tapahtumat tahallaan sekotetaan *Vishnu*- ja muissa *Puraanoissa* samassakin kertomuksessa, niin saattaa tavallisen lukijan mielessä yhäkin olla paljon sekavuutta. Sentähden annettakoon meille anteeksi, ettemme voi välttää toistamisia, koska kaivataan alituista valaistusta. Suuret ja hämmästyttävät ovat ne „salaverhot", jotka peittävät esoterisen viisausopin todellisia mysterioita, eikä nytkään voida viimeistä sanaa lausua. Ainoastaan vähäsen saatamme huntua kohottaa ja vakavalle tutkijalle tarjotaan muutamia tähän asti salassa olleita selvityksiä.

Eversti Vans Kennedy, jollemme henkilöstä erehdy, huomautti kerran: „Hindulaisen uskonto-filosofian pääperuste on *ykseys moninaisuudessa*". Jos kaikkia noita Manuja ja Rishejä kutsutaan yhdellä yhteisnimellä, johtuu se siitä

[1]) Sanat „luominen", „hajoutuminen" j. n. e. eivät oikein tulkitse Manvantaran tai Pralajan todellista merkitystä. *Vishnu Puraana* luettelee useita sellaisia: „Kaikkien olioitten hajoutumisia on neljä laatua", sanoo siinä Paraashara: *Naimittika* (tilapäinen), jolloin Brahmaa uinuu (Brahmaan Yö), josta sanotaan: „tämän päivän lopulla tapahtuu *maailmankaikkeuden* jälleen yhteensulautuminen, jota kutsutaan Brahmaan ajottaiseksi yhteensulautumiseksi", koska Brahmaa *on* itse maailmankaikkeus); *Praakritika* (elementtien), jolloin tämän maailman palautuminen alkuluontoonsa on vain osittainen ja fyysillinen; *Aatjantika* (ehdoton), *ruumistuneen* yhdistyminen ruumiittomaan korkeimpaan henkeen — Mahaatminen tila, joko ajallinen tai seuraavaan Mahaa Kalpaan asti: myöskin täydellinen pimennys — kuten kokonaisen planettaketjun j. n. e.; ja *Nitja* (lakkaamaton), maailmankaikkeudelle Mahaa Pralaja, ihmiselle — *kuolema*. Nitja on elämän sammuminen, niinkuin „lampun sammuminen", myöskin „unessa yöllä". Nitja Sarga on „alinomainen eli lakkaamaton luominen", niinkuin Nitja Pralaja on „kaiken syntyneen alinomainen eli lakkaamaton hävitys". „Sitä, mikä seuraa pienempää hajoutumista, kutsutaan hetkelliseksi luomiseksi". (*Vishnu Puraana*, Wilsonin käännös, I, 113,114). Tämä aine on niin vaikea, että meidän täytyy toistaa entinen selityksemme.

tosiseikasta, että ne ovat kaikki saman Logoksen ilmenneitä Voimia, taivaallisia sekä maallisia lähettiläitä ja muunnoksia siitä Prinsipistä, joka aina on toimessa — tietoisena kosmillisina kehityskausina, tiedottomana (meidän kannaltamme) kosmillisen levon aikana — sillä Logos uinuu SEN helmassa, joka „ei nuku" eikä koskaan ole hereillä, sillä se on Sat eli „Oleminen", ei olento. SIITÄ lähtee suuri *näkymätön* Logos, joka kehittää kaikki muut Logokset; Alkuaikainen Manu, joka saattaa aikaan muut Manut, jotka yhdessä vuodattavat ilmi maailmankaikkeuden ja kaiken mitä siinä on ja jotka kokonaisuutena edustavat *ilmennyttä* Logosta.[1] Siksipä kommentarioista opimme, että vaikka eivät mitkään Dhjaan Tshoohanit, eivät edes korkeimmat, saata täydellisesti käsittää:

Edellisen kosmillisen kehityksen tilaa. . . (niin) Manut säilyttävät tiedon kokemuksistaan kaikissa kosmillisissa kehityksissä kautta Ikuisuuden.

Tämä on hyvin selvää: ensimäistä Manua kutsutaan Svaajambhuvaksi, „Itse-ilmenneeksi", *ilmenemättömän* Isän pojaksi. Manut ovat meidän viidennen rotumme luojien luojia — ihmiskunnan henki — mutta silti *seitsemän* Manua ovat saattaneet olla ensimäiset „Adamia aikaisemmat" ihmiset maan päällä.

Manu sanoo olevansa Viraadshin[2]) eli Vaishvaanaran, „ihmiskunnan hengen" luoma[3]), joka merkitsee, että hänen monaadinsa kunkin uuden kosmillisen toimintakauden alkaessa lähtee milloinkaan lepäämättömästä Prinsipistä — siitä Logoksesta eli Kaikkeuden Monaadista (yhteisesti Elohimista), joka säteilee *sisästään ulos* kaikki ne kosmilliset monaadit, jotka tulevat toiminnan keskuksiksi — lukemattomien aurinkokuntien synnyttäjiksi sekä vielä erilaistumattomien *ihmis*-monaadien ja yleensä kaikkien olentojen alku-isiksi planettaketjuilla. Svaajambhuva eli Itse-syntynyt on kunkin Kosmillisen Monaadin nimenä, *joka tulee voimakeskukseksi, minkä sisästä lähtee planettaketju* (näitä ketjuja on seitsemän meidän aurinkokunnassamme). Ja tämän keskuksen värähtelyt tulevat taas yhtä moniksi Svaajambhuva Manuiksi (salaperäinen yleisnimi, joka merkitsee paljon enemmän kuin näyttää), joista kukin joukkokuntana tulee oman ihmiskuntansa luojaksi.

Mitä tulee niihin neljään ihmisrotuun, jotka olivat ennen meidän viidettä rotuamme, ei tässä asiassa ole mitään mystillistä, ensimäisten rotujen eetterisiä

---

[1]) Mutta katsottakoon mainioita Parabrahmanin ja Logoksen määrityksiä T. Subba Raon *Bhagavad Giitaan* luennoissa, *Theosophistin* alkunumeroissa 1887.

[2]) Kts. edellistä muistutusta.

[3]) Kts. *Manu*, I, 32, 33. Vaishvaanara on, toisessa merkityksessään, se elävä magnetinen tuli, joka läpäisee ilmenneen aurinkokunnan. Se on Ainoan Elämän ulkokohtaisin (vaikkei suinkaan meille) ja aina läsnäolevainen puoli, sillä se on elollisprinsippi. (Kts. *Theosophist* heinäk. 1883, p. 249). Se on myöskin Agnin nimenä.

ruumiita lukuun ottamatta. Ne kuuluvat tarunomaiseen, mutta silti sangen oikeaan, historiaan. Legenda niistä on yleismaailmallinen. Ja jos länsimaalaista tieteilijää haluttaa pitää sitä pelkkänä satuna, ei siitä ole väliä. Meksikkolaisilla oli ja on vieläkin perintäkertomus maailman neljä kertaa tapahtuneesta hävityksestä tulen ja veden kautta. Samanlainen kertomus oli vanhoilla egyptiläisillä, ja hindulaisilla on vielä tänä päivänä.

Mythical Monsters kirjan tekijä, koettaessaan selittää niitten legendojen yhtäpitäväisyyttä, joita kiinalaisilla, kaldealaisilla, egyptiläisillä, intialaisilla ja kreikkalaisilla kaukaisessa muinaisuudessa oli, vaikka kaikki varmat jäljet 5,000 vuotta aikaisemmasta sivistyksestä puuttuvat, huomauttaa:

Me emme . . . saa hämmästyä, joskaan emme heti löydä jälkiä ihmisistä kymmenen, viisitoista tai kaksikymmentä tuhatta vuotta sitten. Kun rakennukset ovat niin hetkellisiksi tehdyt . . . (kuten esim. Kiinassa), on suurten kaupunkien asemapaikka voinut aivan muistista häipyä muutaman vuosituhannen kuluttua pelkän luonnollisen rappeutumisen takia, ja kuinka paljon enemmän . . . jos pienempiä luononmullistuksia on ollut myötä vaikuttamassa, kuten paikallisia tulvia, maanjäristyksiä, tulivuorten tuhan laskeutumisia . . . heikka-erämaiden leviäminen elämän häviö ruttokuoleman ja muun tartunnan kautta tai rikkihöyryjen purkautumisesta[1]).

Kuinka monet tällaiset mullistukset ovat muuttaneet koko maanpinnan, voidaan päättää seuraavista 22 kommentarion säkeistä:

Kalpan ensimäisen seitsemän kroorin[2]) (70,000,000 vuoden) aikana maapallo ja sen kaksi valtakuntaa (kivi- ja kasvikunta), joista toinen jo oli päättänyt seitsemännen piirinsä, toinen vasta oli syntymäisillään, ovat loistavia ja puoleksi eetterisiä, kylmiä, elottomia ja läpinäkyviä. Yhdentenätoista kroorina[3]) Äiti (Maa) kasvaa läpinäkymättömäksi, ja neljäntenätoista[4]) tapahtuvat kypsymis-

---

[1]) *Op. cit.*, pp. 134, 135.

[2]) „Kroori" on hindulainen mitta = 10,000,000. Suom.

[3]) Tämä oli n.k. *toisella (sekundäärisellä)* luomiskaudella. *Ensimäisestä*, jolloin maan päällä oli kolme *elementali*-kuntaa, emme voi puhua useistakaan syistä. Yksi syy on se, ettei kukaan muu kuin suuri näkijä tai joku luonnostaan aavistuskykyinen saata tajuta sitä, mitä ei voi ilmaistakaan nykyisillä sanamuodoilla.

[4]) Hippokrates sanoi, että *seitsen*-luku „salaisilla ominaisuuksillaan pyrki kaikkea täydellistyttämään, levittämään eloa ja olemaan kaikkien elämänmuutosten lähteenä". Ihmisen elämän hän jakoi seitsemään ikäjaksoon, niinkuin myös Shakespeare jakoi, sillä „niinkuin kuu muuttaa vaiheitaan joka seitsemäs päivä, niin vaikuttaa tämä luku kaikkiin kuunalaisiin olentoihin", vieläpä maahan meidän tietämämme mukaan. Lapsi saa hampaansa seitsemännellä kuukaudella ja kadottaa ne seitsen-vuotiaana; kaksi kertaa seitsemän iässä alkaa nuorukaisen kypsyminen, kolme kertaa seitsemän iässä ovat hänen älylliset ja elollis-voimansa valmiiksi kehittyneet, neljä kertaa seitsemän vanhana on hän täydessä voimassaan, viisi kertaa seitsemän vanhana ovat hänen intohimonsa eniten kehittyneet j.n.e. Samoin on maapallonkin laita; se on nyt keski-iässään, vaikkei tosiaan paljonkaan viisastuneena. Tetragrammaton, Jumaluuden pyhä nelikirjaiminen nimi, voi maan päällä selviytyä ainoastaan tulemalla seitsenäiseksi, siten että ilmennyt kolmio lähtee salatusta Nelinäisyydestä. Sentähden luku seitsemän on otettava sen sijasta tällä tasolla. Niin-

ajan tuskat. Nämä luonnon tempomiset (geologiset muutokset) kestävät keskeytymättä hänen kahdenteenkymmenenteen vuosikrooriinsa asti, jonka jälkeen ne tulevat aikakautisiksi ja pitkien väliaikojen erottamiksi.

Viimeinen muutos tapahtui lähes kaksitoista krooria (120,000,000) vuotta sitten. Mutta Maa ja kaikki, mitä sen pinnalla oli, oli monia aikoja varhemmin tullut kylmäksi, kovaksi ja kiinteäksi.

Jos meidän siis on esoterista oppia uskominen, niin *yleismaailmallisia* geologisia häiriöitä ja muutoksia ei ole tapahtunut viimeisten 120 miljoonan vuoden aikana, vaan maa oli jo ennen sitä aikaa valmis vastaanottamaan ihmisasujaimensa. Kuitenkin ihmisen ilmautuminen fyysillisesti täysin kehittyneenä tapahtui, niinkuin jo on sanottu, vasta noin 18,000,000 vuotta sitten, kun luonto ensin oli niin perinpohjin epäonnistunut luodessaan olentoja yksinään — s. o. ilman jumalallisia „muovailijoita" — ja senjälkeen ensimäiset kolme rotua peräkkäin olivat kehkiytyneet.[1]) Kuinka kauan todellisuudessa ensimäisten kahden ja puolen rodun ikä kesti, on salattu muilta paitsi korkeammilta vihityiltä. Rotujen varsinainen historia alkaa sukupuolten eroamisesta, jolloin edelläkäynyt munia synnyttävä kaksisukuinen rotu nopeasti kulki häviöönsä ja seuraavat kolmannen juurirodun alarodut esiintyivät *fysiologisesti* ihan uutena rotuna. Tätä „hävitystä" kutsutaan allegorisesti „Vaivasvata Manun vedenpaisumukseksi", jolloin kertomuksen mukaan Vaivasvata Manu eli ihmiskunta yksin jäi eloon maan päälle pelastuksen arkissa, jota Vishnu veti hirviömäisen kalan muodossa ja seitsemän Rishiä „hänen kanssaan". Tuo vertauskuva on hyvin selvä.

Kaikkien kansojen vertauskuvastossa „vedenpaisumus" merkitsee kaaotista järjestymätöntä ainetta — itse Kaaosta, ja vesi merkitsee naisellista prinsippiä — „Suurta Syvyyttä". Niinkuin Parkhurstin kreikkalaisessa sanakirjassa sanotaan:

> *Αρχη* vastaa heprealaista *rasit*-sanaa eli viisautta . . . ja (samalla) naisellisen synnytysvoiman vertauskuvaa *arg*'ia eli *arca*'a, jossa luonnon (ja ihmiskunnan) siemen liitelee eli hautoen lepää suuren vettensyvyyden päällä sinä väliaikana, joka seuraa kutakin maailman (eli rodun) kautta.

Arkhee (*Αρχη*) eli arkki on myöskin jumalallisen Elonhengen nimi, joka lepää Kaaoksen yllä. Ja Vishnu *on* tämä Jumalhenki sekä aateprinsippinä että myöskin ylläpitäjänä ja synnyttäjänä eli elonantajana — Trimuurtin kolmantena persoonana, jossa Brahmaa on Luoja, Shiva Hävittäjä ja Vishnu on Ylläpitäjä. Vishnu esitetään allegoriassa *kalan* muodossa, joka ohjaa Vaivasvata Manun arkkia tulvavesien yli. Ei kannata antautua laajoihin selvittelyihin *kala*-sanan

---

kuin Kabbalassa on kirjotettu („Suurempi Pyhä Neuvosto" v. 1161): „Sillä varmasti ei ole mitään pysyväisyyttä noissa kuudessa, paitsi (mitä ne saavat) *seitsemännestä*. *Kaikki oliot* näet *riippuvat seitsemännestä*" (S. L. Mac Gregor Mathersin *Kabbalah*, p. 255).

[1]) Vrt. Ruaoja III ja seur.

esoterisesta merkityksestä (niinkuin Payne Knight, Inman, Gerald Massey y. m. ovat tehneet). Sen teologinen merkitys on sukupuolinen, mutta sen metafyysillinen merkitys jumalallinen. Jeesusta kutsuttiin kalaksi, niinkuin Vishnua ja Bakkosta. IHΣ, ihmiskunnan Vapahtaja, on vain Bakkos-jumalan nimikirjotus, jota myöskin nimitettiin *IXΘYΣ*, Kala[1]. Seitsemän Rishiä arkissa symbolisoi seitsemää „prinsippiä", jotka ihmisessä tulivat täydellisiksi vasta kun hän oli sukupuoliin erkautunut ja tullut *inhimilliseksi*, lakaten olemasta jumalallinen olento.

Mutta palatkaamme rotuihin. Paljonkaan ei ole olemassa yksityistietoja toisen juurirodun asuman mantereen uppoamisesta. Kolmannen mantereen eli Lemurian historia on ilmotettu ja samaten Atlantiksen, mutta muihin on ainoastaan viitattu. Lemurian sanotaan hävinneen 700,000 vuotta ennenkuin alkoi se aika, jota nykyisin kutsutaan tertiääri-ajaksi (eoseeniseksi).[2] Tuon vedenpaisumuksen aikana — joka silloin oli todellinen geologinen vedenpaisumus — esitetään myöskin Vaivasvata Manu allegorisesti ihmiskuntaa pelastamassa — oikeastaan vain yhtä osaa siitä, neljättä alarotua — aivan niinkuin hän pelasti viidennen rodun viimeisten atlantilaisten hukkuessa. Atlantiksen jäännökset upposivat 850,000 vuotta sitten,[3] jonka jälkeen ei tapahtunut mitään suurta maanvajoamista ennen Platonin Atlantiksen eli Poseidonin päiviä. Viimemainitun tapauksen tunsivat egyptiläiset vain siksi, että se tapahtui verrattain myöhäisenä aikana.

Kaikkein mieltäkiinnittävin on suuren Atlantiksen uppoaminen. Tämä on se perinpohjainen mullistus, josta vanhat kirjat sanovat, kuten *Enokhin kirja*: „Maan ääret irtautuivat". Sen perusteella ovat myös rakennetut legendat ja allegoriat, jotka puhuvat Vaivasvatasta, Xisuthruksesta, Noakista ja kaikista valituista, mitkä pelastettiin. Traditsioni, joka ei tee eroa tähti-ilmiöiden ja geologisten muutosten välillä, kutsuu kumpaisiakin „vedenpaisumuksiksi". Kuitenkin on ero niiden välillä suuri. Se mullistus, mikä hävitti suunnattoman mantereen, jonka suurin jäännös nyt on Australia, johtui monista maanalaisista purkauksista ja valtameren pohjan murtumisesta. Seuraavasta — neljännestä — mantereesta

---

[1] Pyhä Augustinus sanoo Jeesuksesta: „Hän on *kala*, joka elää vetten keskellä". Kristityt kutsuivat itseään „pikku kaloiksi" — *pisciculi* — pyhissä mysterioissaan. „Niin monta *kalaa* on *vedessä* kasvanut, ja *yksi suuri kala* on ne vapahtanut", sanoo Tertullianus kristityistä ja Kristuksesta sekä Hänen kirkostaan.

[2] *Esoteric Buddhism*, p. 55.

[3] Tätä tapausta nim. kuuluisan Rutan saaren ja pienemmän Daitjan saaren hävitystä — joka tapahtui 850,000 vuotta sitten myöhempinä plioseeni-aikoina, — ei ole sekotettava Atlantiksen päämantereen uppoamiseen, joka tapahtui mioseeni-kaudella. Geologit eivät saata millään ehdolla lukea mioseeni-aikaa niin lähelle kuin 850,000 vuotta sitten. Atlantiksen pää-osa hävisikin useita miljoonia vuosia sitten.

teki lopun maan pyörimis-akselin peräkkäiset siirtymiset. Se alkoi varhaisimpina tertiääri-aikoina ja jatkui pitkien jaksojen kuluessa, kunnes pala palalta oli viety pois viimeisetkin jäännökset Atlantiksesta, paitsi ehkä Ceylon ja pieni osa siitä, mikä nyt on Afrikka. Se muutti maapallon ulkonäön eikä mitään muistoa sen kukoistavista mantereista ja saarista, sen sivistyksistä ja tieteistä ole säilynyt historian tiedossa, paitsi idän pyhissä muistokirjoissa.

Sentähden uudenaikainen tiede kieltää Atlantiksen olemassaolon. Vieläpä se kieltää, että maan akseli olisi koskaan tuntuvasti siirtynyt, ja lukee ilmaston muutoksiin muita syitä. Mutta kysymys on vielä ratkaisematta. Jos t:ri Croll arvelee, että kaikki muutokset voidaan selittää nutationin[1]) ja tasauspisteiden edentymisen kautta, niin on muita, kuten Sir Henry James ja Sir John Lubbock,[2]) jotka ovat taipuvaisempia ajattelemaan, että ne johtuvat kierto-akselin aseman muutoksesta. Tätä vastaan taas useimmat tähtitieteilijät väittävät. Mutta mitä he eivät olisi kieltäneet ja mitä he eivät olisi tuominneet mahdottomaksi tätä ennen — ja myöhemmin kuitenkin hyväksyneet, kun olettamus on tullut eittämättömästi todistetuksi!

Missä määrin meidän lukumme pitävät yhtä tai käyvät ristiin nykyaikaisen tieteen kanssa, se nähdään edempänä tämän osan Lisäyksissä, missä aikamme geologiaa ja antropologiaa huolellisesti verrataan ikivanhan tieteen opetuksiin. Ainakaan se ajankohta, jolloin salainen oppi lukee Atlantiksen uponneen, ei näytä paljonkaan sotivan nykyisen tieteen laskelmia vastaan, vaikka tiede kutsuu Atlantista „Lemuriaksi", milloin se tunnustaa tällaisen hävinneen mantereen. Mitä tulee ihmisiä varhempaan kauteen, voidaan siitä tällä hetkellä sanoa ainoastaan, että ennen „älyttömän" ensimäisen rodun aikaakaan maa ei ollut asukkaita vailla. Sen voimme kuitenkin lisätä, että sen ajanjakson, jota tiede, tunnustaessaan *ainoastaan fyysillisen ihmisen*, pitää *ihmistä varhempana* kautena, voidaan myöntää ulottuneen ensimäisestä rodusta aina atlantilaisen rodun ensimäiseen puoliskoon asti, koska vasta silloin ihmisestä tuli se „täydellinen *orgaaninen* olento, mikä hän nyt on". Ja tämän mukaan Adaminen ihminen ei olisi vanhempi kuin muutamia miljoonia vuosia.[3])

---

[1]) Nutationi on maan akselin pieni aikakautinen siirtyminen kuun vetovoiman vaikutuksesta. — Suom.

[2]) Kts. *The Athenaeum*, 25 elok. 1860.

[3]) Huxley jakaa rodut viiteen ryhmään, jotka ovat: australoidit, negroidit, mongolit, xanthochroicit (keltaihoiset) ja melanochroicit (musta-ihoiset) — kaikki kuvitelluista ihmisapinoista johtuneita. Hän vastustaa niitä, jotka sanovat, „että rakenteen eroavaisuudet ihmisen ja apinoiden välillä ovat pienet ja merkityksettömät" ja lisää, että „jokaisella gorillan luulla on leimansa, jolla se voidaan erottaa vastaavasta ihmisen luusta, ja ainakaan nykyisellä luomakunnan asteella ei mikään olento täytä sitä aukkoa, mikä ihmisen erottaa troglodytistä" („luola-asuk-

Qabbalah-kirjan tekijä hyvin oikein lausuu: „tämänpäiväinen Ihminen on yksilönä ainoastaan ketjun jatkoa edelläkäyneen ihmiselämän (oikeammin *ihmiselämien)* olemuslaadusta".

Qabbalan mukaan Adamissa olevat sielunkipinät menivät kolmeen pääluokkaan, vastaten hänen kolmea poikaansa, nim. *Hesed* s.o. Habel, *Geboor-ah* eli Qai-in ja *Rah-min*, Seth. Nämä kolme jakautuivat . . . 70 lajiin, joita nimitetään ihmiskunnan pääjuuriksi . . .[1]).

Sanoi rabbi Jehudah: „Kuinka monta (ruumiittoman ihmisen) pukua ovat nämä, jotka ovat kruunatut (siitä päivästä kuin ihminen luotiin)?" Sanoi rabbi El'asar: „Maailman vuoret (sukupolven suuret miehet) siitä kiistelevät, mutta niitä on kolme: yksi *Ruakh*-hengen vaatettamiseksi, joka on (Edenin) puutarha maan päällä; yksi, kaikkein kallein, johon elonkääröön *Neshamah* on verhottu, kuninkaiden enkelein välissä . . . ja yksi ulkopuolinen vaatetus, joka on olemassa eikä ole olemassa, joka nähdään eikä näy. Siihen pukuun *Nefesh* on puettu, ja hän kulkee ja lentää siinä, edestakaisin maailmassa[2]).

Tämä koskee rotuja, niiden „vaatetuksia" eli aineellisuusastetta, ja ihmisen kolmea „prinsippiä" niiden kolmine käyttövälineineen.

XI RUNO.

Neljännen ja viidennen rodun sivistys ja niiden häviö.

43. Lemurialais-atlantilaiset rakentavat kaupunkeja ja levittävät sivistystä. Ihmisuskonnon (antropomorfismin) alkuaate. 44. Kuvapatsaat, todistuksena lemurialais-atlantilaisten koosta. 45. Lemuria häviää tulen, Atlantis veden kautta. Vedenpaisumus. 46. Neljännen rodun ja viimeisten ammonaikaisten hirviö-eläinten hävitys.

43. HE [3]) RAKENSIVAT SUUNNATTOMIA KAUPUNKEJA. HARVINAISISTA MAALAJEISTA JA METALLEISTA HE RAKENSIVAT. TULIEN OKSENTAMASTA [4]), VUORTEN VALKEASTA KIVESTÄ [5]) JA MUSTASTA KIVESTÄ [6]) HE LEIKKASIVAT OMIA KUVIANSA, KOKONSA JA KALTAISUUTENSA MUKAAN, JA PALVELIVAT NIITÄ.

Jatkaessamme nyt kahden ensimäisen *inhimillisen* rodun historiaa — viimeisten lemurialaisten ja ensimäisten tulevien atlantilaisten — on meidän yhdistettävä nämä kaksi ja toistaiseksi puhuttava niistä yhtenä.

---

kaasta"). Kuitenkin tuo suuri anatomi jatkaa puhumalla ihmisen *apinamaisista* ominaispiirteistä! (Kts. de Quatrefages, *The Human Species*, p. 113).

[1]) *Op. Cit.*, Isaac Myer, p. 422.

[2]) *Zohar.* I, 119 b., col. 475: *ibid.* p. 412.

[3]) Lemurialaiset.

[4]) Laavasta.

[5]) Marmorista.

[6]) Maanalaisessa tulessa mustuneesta.

Tässä viitataan myöskin *jumalallisiin* hallitsijasukuihin, joita egyptiläiset, kaldealaiset, kreikkalaiset y.m. sanovat itsellään olleen ennen *inhimillisiä* kuninkaitaan. Näihin vieläkin uskovat nykyaikaiset hindulaiset ja luettelevat niitä pyhissä kirjoissaan. Me kuitenkin vasta omalla kohdallaan tulemme näitä käsittelemään. Tässä on vain osotettava, että nykyiset geologit yhä enemmän ovat pakotettuja tunnustamaan uponneiden mantereiden olemassaolon, joka onkin todistettavissa. Mutta näiden mantereiden olemassaolon myöntäminen on kuitenkin aivan toista kuin tunnustaa, että niissä asui ihmisiä jo varhaisimpina geologisina kausina[1] — todella ihmisiä ja sivistyneitä kansoja eikä ainoastaan kivikauden raakalaisia; ihmisiä, jotka *jumalallisten* hallitsijainsa johdolla rakensivat suuria kaupunkeja, harrastivat tieteitä ja taiteita ja tunsivat tähtitieteen, rakennustaidon ja matematikan täydellisesti. Lemuarialaisten ammoinen sivistys ei, niinkuin moni saattaa luulla, seurannut heti heidän ruummiillisen muutoksensa ja valmistumisensa jälkeen. Fysiologisen kehityksen päättymisen ja ensimäisen kaupungin rakentamisen välillä kului monta sataa tuhatta vuotta. Kuitenkin tapaamme lemurialaiset kuudennessa alarodussaan rakentamassa ensimäiset kalliokaupunkinsa kivestä ja laavasta[2]). Yksi näitä suuria alkuperäisellä tavalla rakennettuja kaupunkeja tehtiin kokonaan laavasta kolmisenkymmentä (eng.) penin-

---

[1]) Tämä on kukaties syynä, miksi Pääsiäissaari ihmeellisine jattiläispatsaineen — ilmeinen todistus uponneesta mantereesta ja siinä olleesta sivistyneestä ihmiskunnasta — tuskin milloinkaan tavataan edes mainittuna uudenaikaisissa tietokirjoissa. Siitä huolellisesti kartetaan puhumasta, paitsi muutamissa matkakertomuksissa. Uudenaikaisella tieteellä on eittämätön into tyrkyttämään sivistyneelle yleisölle personallisiin lempiteorioihin perustuvia olettomuksiaan muka hyvin perusteltuina totuuksina. Tarjotaan *arvailuja* tiedon sijasta ja kutsutaan näitä „tieteellisiksi johtopäätöksiksi". Tieteen spesialistit kehittävät tuhansia ristiriitaisia arveluita, ennenkuin he tunnustavan jonkun (heille) *epämieluisan ilmeisen tosiasian*. Ja näistä spesialisteista on etusijassa Haeckel ja hänen englantilaiset ihailijansa ja kannattajansa. Mutta „he ovat auktoriteteja", muistutetaan meille jyrkästi. Entä sitten? Rooman paavikin on auktoriteti ja vieläpä erehtymätön — *omille* tunnustajilleen; mutta tieteellisten aprikoimisten merkillinen erehtyväisyys käy aika ajoittain selville yhtä säännöllisesti kuin kuun vaihdokset.

[2]) Meidän parhaimmilla kaunokirjailijoillamme alkaa olla hyvin sielutieteellisiä ja salatiedettä koskevia unelmia, vaikkeivät ole teosofeja eivätkä spiritistejä. Todistuksena on Robert Louis Stevenson ja hänen *Strange Case* (suomeksi Salaperäinen Ovi, Otavan kustannuksella), jota suurenmoisempaa salatieteelliseen suuntaan käyvää sielutieteellistä tutkistelmaa ei löydy. Onko alkavalla kirjailijalla Rider Haggardilla myöskin ollut profetallinen eli oikeammin taaksepäin katsova selvänäköinen uni, kun hän kirjoitti *She* nimisen kirjan? Siinä keisarillinen Kor, suuri kuolleitten kaupunki, jonka eloonjääneet asukkaat purjehtivat pohjoiseen, sittenkun rutto oli tappanut miltei koko kansakunnan, tuntuu pääpiirteissään olevan otettu muinaisten aikakirjojen katoamattomilta lehdiltä. Ayesha arvelee, että „nuo ihmiset, jotka purjehtivat pohjoiseen, saattoivat olla ensimäisten egyptiläisten isiä" ja sitten tuntuu yrittävän tehdä yhteenvedon eräistä *Esoteric Buddhism* kirjassa mainituista Mestarin kirjeistä, kun hän sanoo: „Ajoista aikoihin on ollut kansoja, jopa rikkaita ja mahtavia, kaikissa taidoissa oppineita kansoja, jotka ovat lakanneet ole-

kulmaa länteen siitä paikasta, missä nyt on Pääsiäissaaren kapea karu maakaistale, ja sen hävittivät kokonaan useat peräkkäiset tulivuoren purkaukset. Vanhimmat jäännökset kylooppisista rakennuksista ovat kaikki lemurialaisten viimeisten alarotujen kätten työtä, eikä salatieteilijä siis hämmästy kuullessaan, että ne kiviset jäännökset, mitkä kapteeni Cook löysi Pääsiäissaareksi kutsutulla maakappaleella, ovat

Hyvin samanlaatuiset kuin Pachacamac'in muurit tai Tia-Huanaco'n rauniot Perussa [1])

ja myöskin että ne ovat *kyklooppiseen tyyliin* laaditut. Ensimäiset suuret kaupungit kuitenkin rakennettiin siinä osassa mannerta, mikä nyt tunnetaan Madagaskarin saarena. Siihenkin aikaan niinkuin nykyisin oli sivistyneitä kansoja ja villejä. Kehitys päätti täydennystyönsä edellisiin nähden, ja Karma — hävitystyönsä jälkimäisiin nähden. Australialaiset ja heidänlaisensa polveutuvat niistä, jotka eivät pitäneet elossa „Liekkien" heihin heijastamaa kipinää vaan sammuttivat sen sukupolvien toistensa jälkeen jatkaessa eläimellisyyttään [2]). Sitävastoin arjalaiset kansat saavat lukea edeltäjiään atlantilaisten kautta niistä henkisemmistä lemurialaisista roduista, joihin „viisauden pojat" personallisesti olivat ruumistuneet [3]).

---

masta ja jääneet unhoon, niin ettei muistoakaan niistä ole säilynyt. Tämä (Kor'in kansa) on vain yksi useista, sillä aika kuluttaa pois ihmisen työt, jollei hän kaivaudu luoliin, niinkuin Kor'in väki teki, ja *silloinkin ehkä meri heidät nielee tai maanjäristys tuhoaa* . . . Kuitenkaan nuo ihmiset eivät ole tykkönään hukkuneet, luulisin. Muutamia harvoja on jäänyt muihin kaupunkeihin, sillä heillä oli monia kaupunkeja. Mutta barbarit . . . tulivat heidän sekaansa ja ottivat heidän naisiaan vaimoikseen, ja nykyinen Amahaggerin kansa on äpäräjälkeläinen mahtavista Kor'in pojista, ja katso, se asuu isiensä luitten kanssa heidän haudoissaan" (siv. 180, 181).

Tässä näyttää älykas kirjailija toistavan kertomusta kaikista nyttemmin turmeltuneista ja alentuneista ihmisroduista. Geologit ja antropologit tahtoisivat asettaa ihmiskunnan alkupäähän — pitäen heitä Homo Primigeniuksen jälkeläisinä — apina-ihmiset, joista „*ei mitään kivettyneitä jäännöksiä ole vielä tiedossamme*", vaikka he „*luultavasti* olivat *nykyisen gorillan ja orangutangin* kaltaisia" (Haeckel). Vastaukseksi tähän „luultavuuteen" salatieteilijät viittaavat toiseen ja suurempaan mahdollisuuteen — nim. siihen, josta tekstissämme puhutaan.

[1]) Robert Brown, *The Countries of the World*, IV, p. 43.

[2]) Kts. II Runoa. Tämä selittää rotujen, kansakuntien ja yksilöiden älynkykyjen välisen suuren eron ja monet muunnokset. Ruumistuessaan niihin inhimillisiin käyttövälineihin, joita ensimäinen älytön (Manasta vailla oleva) rotu oli kehittänyt, ja muutamissa tapauksissa ainoastaan elähyttäessään niitä, täytyi ruumistuvien Voimien ja Prinsippien ottaa huomioon niiden monaadien mennyt karma, joiden itsensä ja niiden ruumisten välille heidän oli tultava yhdyssiteeksi, ja sen mukaan tehtävä valintansa. Muuten niinkuin aivan oikein sanotaan *Esoteric Buddhism* kirjassa: „Viides prinsippi eli inhimillinen (älyllinen) sielu ei ihmiskunnan enemmistössä ole vielä nytkään täysin kehittynyt".

[3]) Ruumistunut Logos, Krishna, lausuu *Bhagavad Giitaassa*: „Seitsemän suurta Rishiä, neljä edellistä Manua, minun luonnostani osalliset, syntyivät minun järjestäni: heistä lähti (vuoti ulos eli syntyi) ihmisrotu ja maailma" (X, 6).

Vasta jumalallisten hallitsijoiden tullessa maan päälle syntyivät ensimäiset sivistykset. Ja vaikka muutamissa maapallon seuduissa osa ihmiskuntaa edelleen vietti paimentolais-patriarkalista elämää, ja toisaalla villi-ihminen töin tuskin oli oppimassa tulta tekemään ja suojelemaan itseään elementtejä vastaan — niin heidän veljensä, paremmin karman suosimina ja heitä elähyttävän jumalallisen järjen johtamina rakensivat kaupunkeja ja viljelivät tieteitä ja taiteita. Kuitenkin huolimatta sivistyksestään nuo „rakentajat" saattoivat vain vähin erin saavuttaa niitä ihmeellisiä voimia, joita heidän paimentolaisveljillään oli synnynnäisenä oikeutenaan; ja mitä he saavuttivat, he tavallisesti käyttivät fyysillisen luonnon alistamiseen ja itsekkäihin ja epäpyhiin tarkotuksiin. Kulttuuri on aina kehittänyt fyysillistä ja älyllistä puolta psyykillisen ja henkisen kustannuksella. Se oman psyykillisen luontonsa hallitseminen ja ohjaaminen, jota tyhmät nyt pitävät puoleksi yliluonnollisena, oli varhaisella ihmiskunnalla itsestään myötäsyntyneenä ja oli heille yhtä luonnollinen kuin käveleminen ja ajatteleminen. „Ei ole mitään taikatiedettä", järkeilee „She" — mutta tekijä siinä unohtaa, että „taikatiede" („magia") noina varhaisina aikoina vielä merkitsi suurta viisaustiedettä ja että Ayesha ei voinut mitään tietää tuon käsitteen uudenaikaisesta turmeltumisesta — „vaikka", hän lisää, „kyllä on luonnon salaisuuksien tietoa [1])". Mutta ne ovat tulleet „salaisuuksiksi" vasta meidän rodussamme ja olivat yhteisomaisuutta kolmannessa rodussa.

Vähitellen ihmiskunta supistui kooltaan, sillä jo ennen neljännen eli atlantilaisen rodun todellista tuloa olivat useimmat ihmiset langenneet syntiin ja saas-

---

Tässä tarkotetaan seitsemällä Rishillä Dhjaan Thoohanien seitsemää suurta Ruupa hierarkiaa eli luokkaa. Muistakaamme, että seitsemän Rishiä, Saptarshi, ovat Otavan seitsemän tähden valtiaita ja siis samaa luontoa kuin planettojen enkelit eli seitsemän suurta Planettahenkeä. He kaikki syntyivät ihmisinä maan päälle eri Kalpoissa ja roduissa. „Neljä edellistä Manua" ovat aikuisten Aruupa jumalien neljä luokkaa — Kumaarat, Rudrat, Asurat j.n.e., joiden myöskin sanotaan *ruumistuneen*. Ne eivät ole Pradshaapateja, niinkuin ensinmainitut ovat, vaan näiden sisäiset „prinsipit" — joista muutamat ovat ruumistuneet ihmisiin, mutta toiset ovat tehneet ihmiset ainoastaan „heijastustensa" käyttövälineiksi. Niinkuin Krishna toden lausuu — ja samat sanat toistaa myöhemmin eräs toinen Logoksen *käyttöväline* — „Minä olen sama kaikille olennoille . . . ne jotka palvelevat Minua (kuudetta prinsippiä eli *jumalallista* ärki-sielua, Buddhia, joka on tullut tietoiseksi yhdistymällä Manaksen korkeampiin kykyihin), *ovat minussa ja minä heissä*" (Ibid. X, 29). Logosta, joka ei ote mikään „personallisuus" vaan kaikkiallinen prinsippi, edustavat kaikki *sen järjestä syntyneet* jumalalliset voimat — puhtaat Liekit, eli niinkuin niitä salatieteessä kutsutaan, „älylliset henkäykset". Ne ovat niitä enkeleitä, joiden sanotaan *tehneen itsensä itsenäisiksi* s.o. siirtyneen passivisesta ja uinuvasta tilasta aktiviseen itsetietoisuuden tilaan. Kun tämä tunnustetaan, tulee Krishnan todellinen tarkotus tajutuksi. Mutta katsottakoon Subba Row'n mainiota luentoa *Bhagavad Giitaasta (Theosophistissa* huhtik. 1887, siv. 444).

[1]) *Op. cit.* siv. 152.

taisuuteen, lukuunottamatta „valittujen" hierarkiaa, „tahdon ja joogan poikien" seuraajia ja oppilaita — niiden, joita myöhemmin kutsuttiin „tulisumun pojiksi".

Senjälkeen tulivat atlantilaiset, jättiläiset, joiden fyysillinen kauneus ja voima saavutti huippunsa, kehityslain mukaisesti, heidän neljännen alarotunsa keskikohdalla. Mutta niinkuin kommentariossa sanotaan:

Valkoisen saaren (alkuperäisen Shveeta-dviipan) ihanan lapsen viimeiset jälkeläiset olivat aikoja sitten hukkuneet. Heidän (Lemurian) valittunsa olivat etsineet suojaa Pyhältä Saarelta (nykyään „tarumaisesta" Shamballasta Gobi-erämaassa), mutta muutamat heidän kirotuista kansoistaan, erottuaan päärungosta, elivät nyt viidakoissa ja maan alla („luola-ihmiset"), silloin kun kullankeltainen rotu (neljäs) vuorostaan tuli „mustaksi synnistä". Toisesta navasta toiseen oli Maa muuttanut muotonsa kolmannen kerran eivätkä siinä enää asuneet siunatun Shveeta-dviipan Pojat; Adbhitanja (?), idässä ja lännessä, ensimäinen, ainoa ja puhdas oli turmeltunut . . . Kolmannen puoli-jumalat olivat jättäneet sijaa neljännen rodun puoli-peikoille. Shveeta-dviipa,[1]) *Valkoinen Saari, oli peittänyt kasvonsa. Hänen lapsensa elivät nyt Mustassa Maassa, missä myöhemmin seitsemännestä Dviipasta (Pushkarasta) tulleet Daitjat ja seitsemännen ilmaston Raakshasat tulivat kolmannen aikakauden Saadhujen ja itsensäkieltäjien sijalle, jotka olivat heidän luokseen laskeutuneet muista korkeammista seuduista. . .*

Kuolleen kirjaimensa mukaan *Puraanat* yleensä tuntuvat vain mielettömältä satujen kudelmalta. Ja jos lukee *Vishnu Puraanan* II kirjan ensimäiset kolme lukua ja käsittää *sanallisesti* sen maantieteen, mittauksen ja kansatieteen, mikä tavataan kertomuksessa Priavratan seitsemästä pojasta, joiden kesken heidän isänsä jakaa seitsemän Dviipaa (saarta eli mannerta); ja jos sitten jatkaa tutkimalla miten hänen vanhin poikansa, Agniidhra, Dshambu-dviipan kuningas, jakoi Dshambu-dviipan yhdeksän poikansa kesken; ja sitten miten Naabhilla, *hänen* pojallaan, oli sata poikaa ja hän vuorostaan kaikille näille määräsi maata — silloin lukija varmaan heittää kirjan hiiteen ja julistaa sen sekasotkuiseksi typeryydeksi. Mutta esoterismin tutkija ymmärtää, että kun *Puraanat* kirjoitettiin, piti niiden todellisen merkityksen olla selvän ainoastaan vihityille brahmineille, ja sentähden kokoonpanijat kirjottivat nämä teokset allegorisesti eivätkä ilmoittaneet joukoille *koko* totuutta. Hän voipi vielä selittää orientalisteille — jotka alkaen eversti Wilfordista aina professori Weberiin asti ovat tehneet ja

[1]) Toojaambudhin (eli suolattoman järven) pohjoisosassa, Shveeta-dviipalla, kävi eksoterisen perintätarun mukaan seitsemän Kumaaraa — Sanaka, Sananda, Sanaatana, Sanatkumaara, Dshaata, Voodhu ja Pantshashikha. (Kts. *Padma Puraana* Uttara Khanda, *Asiatic Researches*, XI, p. 99, 100).

yhä tekevät siitä senkin sotkun — että ensimäiset kolme lukua tahallaan sekottavat yhteen seuraavat asiat ja tapahtumat:

I. Ei kalpojen eli aikakausien eikä myöskään rotujen peräkkäisyyttä oteta ensinkään lukuun; tapahtumat, jotka yhdellä ajalla sattuivat, pannaan yhteen toisella ajalla tapahtuneiden kanssa. Aikajärjestyksestä ei välitetä. Tämän osottavat useat sanskritilaiset kommentatorit ja selittävät tapausten ja laskujen yhteenkuulumattomuuden sanomalla:

Aina kun huomataan ristiriitoja eri Puraanoissa, on niiden syyksi luettava . . . Kalpojen erilaisuus ja muu semmoinen.

II. „Manvantara“ ja „Kalpa“ sanojen (s. o. aikakausien) erilaiset merkitykset salataan, ainoastaan yleismerkitys ilmotetaan.

III. Kuninkaitten sukutauluissa ja niiden alueiden selvittelyssä pidetään kaikkia Varshoja (maita) ja Dviipoja maallisina alueina.

Mutta meidän on helppoa ja sallittua näyttää toteen, ryhtymättä pienempiin yksityisseikkoihin, että:

(a) Ne seitsemän Dviipaa, jotka jaettiin Prijavratan seitsemälle jälkeläiselle, tarkottavat useita paikkoja — ensinnäkin meidän planettaketjuamme. Siinä ainoastaan Dshambu-dviipa edustaa meidän palloamme, mutta kuusi muuta on ketjun (meille) näkymättömät kumppanus-pallot. Tämä näkyy itse allegoristen ja symbolisten kuvausten luonteesta. Dshambu-dviipa „on *kaikkien näiden* — n. k. „saari-mantereiden“ keskellä — ja sitä ympäröi *suolainen järvi* (Lavana), mutta Plaksha, Shaalmalia, Kusha, Krauntsha, Shaaka ja Pushkara ovat „suurten merten ympäröimät . . . (jotka muodostuvat) sokerinesteestä, viinistä, sulasta voista, piimänkokkareista, maidosta“ y. m. semmoisista vertauskuvallisista nimityksistä.[1])

(b) Bhaaskara Aatshaarja, joka käyttää salaisen opin kirjoista otettuja lauseparsia, sanoo kuvatessaan kaikkien näiden Dviipojen tähtitieteellistä asemaa: „maitomeri ja piimänkokkareiden meri“ jne. tarkottavat linnunrataa ja tähtisumujen eri joukkoutumia. Tämä sitä suuremmalla syyllä, koska hän kutsuu „päiväntasaajan eteläpuolella olevaa maata“ Bhuur Lookaksi, pohjoispuoleisia maita Bhuva, Svar, Mahar, Dshana, Tapoo ja Satjaa Lookeiksi, ja hän lisää: „Nämä lookat saavutetaan vähitellen lisääntyvillä uskonnollisilla ansioilla“, s. o. ne ovat erilaisia paratiiseja.[2])

(c) Että tämä seitsemän vertauskuvallisen mantereen, saaren, vuoriston, meren ja maan maantieteellinen jaotus ei kuulu *meidän* kierrokseemme tai edes *meidän* rotuihimme — huolimatta Bhaarata-varshan (Intian) nimestä — selvitetään itse tekstissä *Vishnu Puraanan* kertojan omilla sanoilla:

[1]) *Vishnu Puraana.* Wilsonin käännös, II, 109.

[2]) Kts. *Bibliotheca Indica, Goladhyaya of the Siddhantashiromani,* III, 21—44.

Bharata (Naabhin poika, joka antoi nimensä Bhaaratavarshalle eli Intialle) . . . määräsi valtakuntansa pojalleen Sumatille . . . ja heitti henkensä . . . Shaalagraamassa. Hän syntyi myöhemmin uudelleen brahminina, etevässä itsensänkieltäjien perheessä. Näiden ruhtinaiden (Bharatan jälkeläisten) alaisena jaettiin Bhaarata-varsha yhdeksään osaan ja heidän jälkeläisensä peräkkäin pitivät maan hallussaan seitsemänkymmentäyksi ajanjaksoa, kussakin neljä kautta, siis yhden Manun hallitusajan (s.o. 4,320,000 vuotisen Mahaajugan [1]).

Mutta sanottuaan näin paljon Paraashara äkkiä selittää, etttä:

Tämä oli Svaajambhuva (Manun) luominen, joka (Manu) kansotti maan hallitessaan *ensimäistä* Manvantaraa Varaahan Kalpassa (s.o. *villikarjun* ruumistuksen eli Avataaran Kalpassa).

Nyt jokainen brahmini tietää, että *meidän* ihmiskuntamme alkoi tämän maan päällä (eli tässä kierroksessa) *vasta Vaivasvata Manun kerallа.* Ja jos länsimainen lukija vielä kääntyy kappaleeseen „Ihmiskunnan alkuaikaiset Manut", näkee hän, että Vaivasvata on *seitsemäs* neljästätoista Manusta, jotka hallitsevat meidän planettaketjuamme sen elonkierroksen kestäessä. Mutta koska jokaisella kierroksella on kaksi Manua (yksi Juuri- ja yksi Siemen-Manu) niin hän on neljännen kierroksen Juuri-Manu ja sillä tavalla seitsemäs. Wilson näkee tässä pelkästään ristiriitaa ja arvelee siitä:

Patriarkaliset sukutaulut ovat vanhemmat kuin Manvantarojen ja Kalpojen aikajärjestelmät, ja (sentähden) edelliset on perin taitamattomasti sijotettu eri aikakausiin.

Ei ensinkään mitään sellaista, vaan koska orientalistit eivät tiedä mitään salaisesta opista, tahtovat he kaiken käsittää *kirjaimellisesti* ja kääntyvät sitten kirjoittajia moittimaan siitä, mitä he eivät käsitä.

Nämä sukutaulut sisältävät *kolmen ja puolen* kierroksen ajanjakson; ne puhuvat *esi-inhimillisistä* kausista ja selittävät kunkin Manun — Ainoan Ykseyden ensimäisten ilmenneiden kipinäin — laskeutumista synnytykseen, ja vielä näyttävät, miten kukin näistä inhimillisistä kipinöistä jakautuu ja monistuu ensin Pitaroissa, ihmisten esi-isissä, sitten ihmisroduissa. Ei mikään olento voi tulla jumalaksi eli Deevaksi, ellei hän käy inhimillisten kiertokausien läpi. Sentähden sanotaan säkeessä:

Onnelliset ne, jotka syntyvät *ihmisiksi* Bhaarata-varshaan, vaikkapa (uinuvasta) jumaltilasta, sillä se on tie . . . lopulliseen vapautukseen [2]).

Dshambu-dviipassa Bhaarataa pidetään *parhaimpana sen osastoista,* sillä se on *tekojen maa.* Ainoastaan siinä:

Seuraavat toisiaan neljä Jugaa eli aikakautta, Krita, Treeta, Dvaapara ja Kali.

Kun siis Maitreeja pyytää Paraasharaa „kuvailemaan maailmaa hänelle" ja Paraashara jälleen lähtee luettelemaan samoja Dviipoja samoine merineen jne. kuin mitä hän on kuvaillut Svaajambhuva Manvantarassa — niin se on vain

---

[1]) *Ibid*, p. 106, 107.

[2]) Wilson, *ibid.*, p. 137.

„salaverho". Kuitenkin sille, joka osaa lukea rivien välistä, on siinä neljä suurta rotua ja viides, vieläpä niiden ala-osastot, saaret ja mantereet, joista muutamia nimitetään taivaallisten Lookien ja muiden pallojen nimillä. Siitä johtuu sekaannus.

Kaikkia näitä saaria ja maita kutsuvat orientalistit myytillisiksi, „tarunomaisiksi"[1]). Totta kyllä, muutamat *eivät ole tästä maasta*. mutta ne ovat sittenkin olemassa. Valkoinen Saari ja Atala eivät ainakaan ole pelkkää tarua, sillä Atala oli se nimi, joksi viidennen rodun varhaisimmat uranuurtajat halveksien kutsuivat Synnin Maata — Atlantista yleensä eikä ainoastaan Platonin saarta; Valkoinen Saari taas oli (a) jumalsynnyn Shveeta-dviipa ja (b) Shaaka-dviipa eli Atlantis sen alussa (oikeammin sen varhaisimmat osat). Silloin siinä näet vielä oli „seitsemän pyhää virtaa, jotka huuhtoivat pois kaiken synnin", ja „seitsemän aluetta, missä hyveestä ei poikettu, riitaa ei ollut, kuntoa ei puuttunut", koska siinä silloin asui Magojen kasti — se kasti, jota brahminit eivät pitäneet omaansa alempana ja jossa ensimäinen Zarathustra kasvoi. Kerrotaan, että brahminit Naaradan kehotuksesta kysyivät neuvoa Gauramukhalta, joka käski heitä kutsumaan Magoja, auringon pappeina Saamban rakentamaan temppeliin. (Saambaa *pidettiin* Krishnan poikana, mutta todellisuudessa tällä ei ollut mitään poikaa). Tässä kohden *Puraanat* ovat *historiallisia*, huolimatta vertauskuvallisuudestaan, ja salatiede paljastaa tosiasioita.

Koko kertomus esitetään *Bhavishja Puraanassa*. Kerrotaan, että Saamba, jonka Suurja (aurinko) oli parantanut spitalista, rakensi temppelin ja pyhitti sen tuolle jumalalle. Mutta kun hän etsi hurskaita brahmineja toimittamaan siinä pyhiä menoja ja ottamaan vastaan jumalalle annettuja lahjoja, niin Naarada — se neitsyeellinen itsensäkieltäjä, joka *Puraanassa* kaikkina aikoina tavataan — neuvoi häntä olemaan sitä tekemättä, koska Manu kielsi brahmineja ottamasta vastaan palkkioita uskonnollisten toimitusten täyttämisestä. Hän neuvoi siis Shambaa kääntymään Gauramukhan (Valkokasvoisen) puoleen, joka oli Mathuraan kuninkaan Ugraseenan Puroohita eli perhe-pappi. Tämä hänelle muka sanoisi, ketä hänen oli paras käyttää tähän toimeen. Pappi neuvoi Saambaa kutsumaan Magoja, Suurjan palvelijoita, täyttämään tuota tehtävää. Mutta kun hän ei tuntenut paikkaa, missä he asuivat, niin Suurja, aurinko itse, ohjaa

[1]) Eräässä luennossa prof. Pengelly, F.R.S. toistaa prof. Oliverin lausuntoa, että „nykyisten Atlantin saarten kasvisto ei anna pätevää todistusta siitä, että ennen olisi ollut suoranainen yhteys Uuden Maailman päämantereen kanssa", mutta hän lisää itse, että kuitenkin „jonakin aikana tertiäärikaudella Koillis-Aasia oli yhteydessä Luoteis-Amerikan kanssa, ehkä sitä viivaa myöten, missä nyt ulottuu Aleutien saari-ketju". Näin siis ainoastaan salainen tiede voi oikaista uudenaikaisen tieteen vastakohdat ja epäröimiset. Mutta Atlantiksen olemassaolo ei kyllä perustu yksin kasvitieteen todistuksiin.

Saamban Shaaka-dviipaan, *suolaveden toiselle puolelle.* Saamba tekee tuon matkan, käyttäen Garudaa, Suurta Lintua, Vishnun ja Krishnan käyttövälinettä, joka hänet kantaakin Magojen luo jne.[1])

Nytpä Krishna, joka eli 5,000 vuotta sitten, ja Naarada, joka tavataan jälleensyntyneenä kussakin kiertokaudessa (eli rodussa) sekä Garuda — suuren kiertokauden esoterinen symboli — tarjoovat allegorian avaimen. Kuitenkaan nämä Magat eivät ole Kaldean maageja ja heidän luokkansa ja jumalanpalveluksensa syntyi aikaisemmalla Atlantiksella, Shaaka-dviipassa, synnittömässä. Kaikki orientalistit ovat siitä yhtä mieltä, että Shaaka-dviipan Magat ovat tulta palvovien persialaisten esi-isät. Meidän erimielisyytemme vain niinkuin tavallista perustuu siihen, että he supistavat satojen tuhansien vuosien jaksot tällä kerta vain muutamiksi vuosisadoiksi. Huolimatta Naaradasta ja Saambasta he sijottavat tapauksen vasta siihen aikaan, kun parsilaiset pakenivat Gujeratiin. Tämä on suoraan sanoen mieletöntä, koska tuo tapahtui meidän ajanlaskumme kahdeksannella vuosisadalla. Totta kyllä, *Bhavishja Puraanassa* edellytetään Magojen yhä eläneen Shaaka-dviipassa Krishnan „pojan" aikana, ja kuitenkin viimeinen osa siitä mantereesta — Platonin „Atlantis" — hävisi 6,000 vuotta aikaisemmin. Ne olivatkin „entisiä" Shaaka-dviipan Magoja ja elivät siihen aikaan Kaldeassa. Tämä on taaskin tahallisesti sekotettua.

Neljännen rodun alkuunpanijat eivät olleet atlantilaisia eivätkä myöskään niitä inhimillisiä Asuroita ja Raakshasoita, joiksi he myöhemmin tulivat. Noina aikoina suuret osat tulevasta Atlantiksen mantereesta vielä olivat valtamerten pohjassa. Lemuria, niinkuin me olemme nimittäneet kolmannen rodun mannerta, oli silloin jättiläismäinen kooltaan.[2]) Se täytti koko alan Himaalajan juurelta asti — joka vuoristo erotti sen siitä sisämerestä, mikä aaltoili nykyisen Tibetin,

---

[1]) *Vishnu Puraana,* Wilson, v. 381, 382.

[2]) Niinkuin näkyy tämän kirjamme osan „alkuhuomautuksista", eivät luonnollisestikaan Lemurian eikä myöskään Atlantiksen nimet ole kadonneitten mantereitten todellisia *muinaisaikaisia* nimiä. Me olemme ne ottaneet käytäntöön vain selvyyden vuoksi. Atlantis-nimi annettiin niille osille neljännen rodun uponneesta mantereesta, jotka olivat „Herkuleen patsaiden toisella puolella" ja jotka sattuivat jäämään veden yläpuolelle yleisen maanmullistuksen jälkeen., Viimeinen jäännös näistä — Platonin Atlantis eli „Poseidonis", joka on toinen sijaisnimi eli oikeammin käännös todellisesta nimestä — oli viimeksi tästä mantereesta meren yläpuolella noin 11,000 vuotta sitten. Molempien mantereitten useimpien maitten ja saarten oikeat nimet mainitaan *Puraanoissa.* Mutta niiden mainitseminen yksitellen, kuten vielä vanhemmissa teoksissa tehdään, esim. *Suurja Siddhaantassa,* vaatisi liian pitkiä selityksiä. Jos vanhemmissa kirjotuksissa nuo kaksi tuntuvat olevan liian heikosti toisistaan erotettuja, niin tämä vain johtuu huolimattomasta lukemisesta ja puuttuvasta harkinnasta. Jos monia aikoja myöhemmin europpalaisia sanotaan arjalaisiksi ja lukija sekottaa heidät hindulaisiin ja hindulaiset taas neljänteen rotuun koska muutamat heistä asuivat muinaisessa Lankaassa — niin syy ei ole tämän kirjottajan.

Mongolian ja suuren Shamo (eli Gobi) erämaan yllä — Chittagongista länteenpäin Hardwariin asti ja itäänpäin Assamiin (? Annamiin). Täältä se ulottui etelään poikki nykyisen Etelä-Intian, Ceylonin ja Sumatran. Tuonnempana se, etelään katsoessamme, sulki itseensä oikealla Madagaskarin ja vasemmalla Australian ja Tasmanian ja kulki alaspäin muutaman leveysasteen päähän eteläisestä napapiiristä. Australiasta, joka siihen aikaan oli sisämaan seutua emämantereella, se ulottui kauas Tyyneeseen Valtamereen Rapa-nuin (Teapyn eli Pääsiäissaaren) taakse, joka nyt on 26° eteläisellä leveysasteella ja 110° läntisellä pituusasteella.[1]) Tämän lausunnon näyttää tiede vahvistavan todeksi — vaikka ainoastaan osittain. Kun puhutaan mantereiden ulottumisesta ja osotetaan, että napapiirien välillä olevat maa-alueet yleensä pyrkivät seuraamaan meridiaania, mainitaan samalla useita muinaisia mantereita, vaikkapa vain päätelminä. Niiden joukossa mainitaan „Maskareeni-manner“ johon Madagaskar kuului ja joka ulottui siitä pohjoiseen ja etelään, sekä toinen muinainen manner, joka „ulottui Huippuvuorilta Doverin salmeen siihen aikaan kun useimmat muut Europan osat olivat meren pohjaa“.[2]) Tämä tukee salatieteellistä oppia, joka sanoo, että nykyiset napaseudut olivat aikaisemmin ihmiskunnan seitsemän kehtoa ja että sinne hautaantui suurin osa siellä olevista ihmisistä kolmannen rodun aikana, kun Lemurian jättiläis-manner alkoi jakautua pienempiin mantereisiin. Tämä aiheutui, kommentarioiden selityksen mukaan, maan pyörintänopeuden vähentymisestä:

Kun Pyörä vierii tavallista vauhtiaan, ovat sen äärimmäiset päät (navat) sovussa keskipiirin (päiväntasaajan) kanssa; kun se vierii hitaammin ja horjuilee joka puolelle, on maan pinnalla suuri mullistus. Vedet virtaavat kahta päätä kohti ja uusia maita syntyy keskivyöhykkeessä (päiväntasaajan seuduilla), mutta päissä olevat maat joutuvat uppoamalla Pralajan alaisiksi.

Ja toisaalla:

Näin siis Pyörä (maapallo) on Kuun Hengen alaisena ja ohjaamana vesiensä (pakovesien) hengityksessä. Kunkin suuren (juuri-) rodun aikakauden (Kalpan) loppupuolella Kuun valtiaat (Isät eli Pitrit) alkavat vetämään lujemmin ja siten litistävät pyörää sen vyön kohdalla, jolloin se muutamin paikoin laskee ja toisin paikoin paisuu; ja kun paisunta leviää ulkopäihin (napoihin), kohoaa uusia maita ja vanhat imeytyvät sisään.

Meidän tarvitsee vain lukea astronomisia ja geologisia teoksia, niin ymmärrämme hyvin selvästi ylläolevan merkityksen. Tiedemiehet — *uudenaikaiset* spesialistit — ovat todentaneet pakovesien vaikutuksen maitten ja vesien jao-

---

[1]) Kts. tämän Osan III Kirjaa, VI lukua.

[2]) Kts. prof. J. D. Danan kirjotusta *American Journal of Science* julkaisussa, III, 442, 443, Winchellin *World Life*, p. 352.

tukseen tällä planetalla ja ovat panneet merkille merten vaihtumisen: samalla kuin toiset mantereet vaipuvat, uusia maita kohoaa. Tiede tietää eli luulee tietävänsä, että tämä tapahtuu aikakautisesti.[1]) Professori Todd uskoo voivansa laskea vaihdosten sarjan taaksepäin aina maapallon ensimäisen kuorettumisen ajoilta.[2]) Siksi tuntuu tieteelle olevan helppoa todeta esoterinen väitös. Aiomme tätä asiaa pitemmältä pohtia Lisäyksissä.

Eräistä *Esoteric Buddhism* kirjan sanoista ovat muutamat teosofit olleet ymmärtävinään, että „vanhat mantereet", jotka ovat uponneet, tulevat uudelleen esiintymään, ja ovat siksi kysyneet: „Miltähän Atlantis näyttänee, kun se kohoaa?" Tässä on taaskin pieni väärinkäsitys. Jos todella *samat* Atlantiksen maat, jotka upposivat, jälleen nousisivat, niin nepä tulisivat pysymään *aikakausien kuluessa hedelmättöminä.* Mutta Atlantinmeren pohja on nykyään noin 5,000 jalan syvyisen liitukerroksen peitossa ja uutta muodostuu — todellakin uusi „liitukerrostuma" — ja vielä sittenkin saattaa, kun tulee uuden mantereen esiintymisen aika, joku geologinen mullistus ja merenpohjan kohoaminen näitä 5,000 jalan liitukerroksia siirrellä muodostellen niistä vuoria ja ehkä nostaa pinnalle vielä viitisen tuhatta jalka enemmän. Rotukausien luonnonmullistukset eivät ole Noakin vedenpaisumuksen 40 päivää — s. o. jonkun Bombayn monsuunisateen — veroiset.

Että niiden mahtavien mantereitten aikakautinen nouseminen ja laskeminen, joita uudenaikaiset kirjailijat kutsuvat Atlantikseksi ja Lemuriaksi, ei ole pelkkää sepitystä, tulee todistettavaksi toisessa luvussa, johon kootaan yhteen kaikki todistukset. Vanhimmat sanskritin ja tamilin kieliset teokset ovat täynnä viittauksia molempiin mantereisiin. Seitsemän pyhää saarta (Dviipaa) mainitaan *Suurja Siddhaantassa*, maailman vanhimmassa tähtitieteellisessä teoksessa, ja Asura Majan teoksissa, sen atlantilaisen tähtitieteilijän, jonka professori Weber on pannut „jälleensyntymään" Ptolemaiokseksi. Kuitenkin on erehdyttävä kutsua näitä „pyhiä saaria" atlantilaisiksi, niinkuin me teemme, sillä kuten kaikki muu hindulaisten pyhissä kirjoissa, ne tarkottavat monia asioita. Perintömaa, jonka Prijavrata, Svaajambhuva Manun poika, jätti seitsemälle pojalleen, ei ollut Atlantis, vaikka pari näistä saarista jäi jälkeen muiden upotessa ja aikakausia myöten

---

[1]) Puhuessaan päiväntasaajaseutujen ja napamaiden vuorottaisesta kohoutumisesta ja laskemisesta ja siitä johtuvista ilmaston muutoksista, tri Winchell, geologian professori Michiganin yliopistossa, sanoo: „Koska tässä pohditut liikunnot ovat aikakautisia, niin samojen olosuhteiden pitäisi yhä uudelleen palautua, ja sen mukaisesti sama eläimistö voisi palata yhä jälleen samoille seuduille, kun välillä olisi ollut toisia eläimiä. Jatkuva kerrostuminen säilyttäisi jäljet näistä eläimistön muutoksista; siten esiintyisi „siirtoloita", „uusiutumisia" ja muita eläinkunnan vaihdoksia kivettyneiden jäännösten pystysuorissa ja vaakasuorissa jaotuksissa. Nämä ilmiöt ovatkin hyvin tunnettuja geologian tutkijalle. *(Op. cit.* p. 281).

[2]) Kts. *American Naturalist*, XVIII, 15—26.

tarjosi turvapaikan atlantilaisille, joiden manner vuorostaan oli uponnut. Kun noista seitsemästä ensimäisen kerran puhuu Paraashara *Vishnu Puraanassa*, tarkottavat ne erästä esoterista oppia, joka myöhemmin tulee selitettäväksi. Siinä yhteydessä Dshambu-dviipa (meidän maapallomme) kaikista noista seitsemästä saaresta on ainoa, joka on maallinen. *Puraanoissa* kaikki viittaukset Meerun pohjoispuolella olevaan maahan tarkottavat sitä alkuaikaista Eldoradoa (kultamaata), joka nyt on pohjoisnavan seutua. Missä nyt leviää loppumaton tutkimaton jää-erämaa, oli silloin manner, jossa magnolia [1]) kukoisti. Tiede puhuu „muinaisesta mantereesta", joka ulottui Huippuvuorilta Doverin salmeen. Salainen oppi sanoo, että varhaisimpina geologisina aikoina nämä seudut muodostivat hevosenkengän muotoisen mantereen, jonka toinen pää, kulkien paljon pohjoisempana kuin Pohjois-Cornwall, sisälsi Grönlannin, ja toinen pää Behringin salmen seudut sisämaana. Eteläänpäin se ulottui luonnollisessa kulussaan Britannian saariin asti, joiden on noina päivinä pitänyt olla ihan tuon puolikaaren alemman käänteen kohdalla. Tämä manner kohosi ilmoille samaan aikaan kuin Lemurian päiväntasaajan puoleiset osat laskeutuivat. Monia aikoja myöhemmin muutamia Lemurian jäännöksiä uudelleen näyttäytyi valtameren pinnalla. Sentähden vaikka voidaankin sanoa totuudesta poikkeematta, että Atlantis sisältyi noihin seitsemään suureen saari-mantereeseen, koska neljännen rodun atlantilaiset saivat haltuunsa muutamia Lemurian jäännöksistä ja asettuessaan asumaan noihin saariin lukivat ne *omiin* maihinsa ja mantereihinsa, niin täytyy tehdä niiden välillä ero ja selittää asianlaitaa, kun täydellisempää ja tarkempaa selontekoa yritetään luoda, niinkuin tässä kirjassa. Pääsiäissaaren myöskin tällä tavalla valtasivat eräät atlantilaiset. Paetessaan siitä mullistuksesta, mikä kohtasi heidän omaa maataan, he asettuivat tälle Lemurian jäännökselle, mutta hukkuivat sinne, kun sen eräänä päivänä tulivuorenpurkaus ja laava hävitti. Tätä voivat monet maantieteilijät ja geologit pitää sepityksenä; salatieteilijöille se on *historiaa*. Onko tieteellä jotain muuta siitä tiedossaan?

Ennenkuin Baselissa v. 1522 julkaistiin kartta, jossa Amerikan nimi esiintyy ensimäistä kertaa, *pidettiin tätä maata osana Intiasta* . . . Tiede ei myöskään hyväksy sitä hurjaa oletusta, että kerran oli aika, jolloin Intian niemimaa toisessa päässä ja Etelä-Amerikka toisessa päässä olivat yteydessä keskenään saarten ja mantereitten vyöhykkeen kautta. Esihistoriallisten aikojen Intia . . . oli kaksinverroin yhteydessä molempien Amerikan mantereitten kanssa. Niiden ihmisten esi-isien maat, joita Ammianus Marcellinus kutsuu „Ylä-Intian brahmineiksi", ulottuivat Kashmirista kauas (nykyiseen) Shamon erämaahan. Pohjoisesta jalkaisin tuleva olisi silloin voinut miltei jalkojaan kastamatta päästä Alaskan niemimaalle Mandshurian kautta, poikki *vastaisen* Tartarian lahden, yli Kurili- ja Aleuti-Saarten. Toinen matkailija olisi veneellä kulkien voinut lähteä Siamista, kulkea yli Polynesian saarten ja saapua johonkin Etelä-Amerikan osaan [2]).

---

[1]) Magnolia on lämpimän ilmanalan kasveja — Suom.

[2]) *Five Years of Theosophy*. pp. 339, 340.

Tämä kirjoitettiin erään Mestarin sanojen mukaan — joka materialisteille ja skeptikoille on sangen epäiltävä auktoriteti. Mutta tässäpä meillä on yksi heidän omasta laumastaan, samanvärinen lintu, Ernst Haeckel, joka *omalla tavallaan* jakaessaan rotuja vahvistaa lausuntoamme miltei *sananmukaisesti*:

Näyttää siltä että sitä maapinnan aluetta, missä nämä alku-ihmiset kehittyivät *lähisukuisia kapeasieraimisista apinoista* (! !), on etsittävä joko Etelä-Aasiasta tai Itä-Afrikasta (mikä muuten ei ollut edes olemassa kolmannen rodun kukoistuskaudella) tai sitten Lemuriasta. Lemuria on muinainen manner, joka nyttemmin on vaipunut Intian Valtameren alle. Ollen nykyisen Aasian eteläpuolella, se ulottui toisaalla itäänpäin Taka-Intiaan ja Sunda-saarille, toisaalla länteenpäin Madagaskariin ja Afrikaan[1]).

Sillä ajalla, jota me nyt käsittelemme, oli Lemurian manner jo murtunut monesta kohdasta ja muodostanut uusia mantereita. Kuitenkaan ei Afrikka eikä Amerikka, vielä vähemmän Europpa, ollut olemassa niinä päivinä; kaikki ne vielä lepäsivät valtameren pohjassa. Eikä silloin ollut paljonkaan nykyistä Aasiaa, sillä Himaalajan pohjoispuolella olevat seudut olivat meren peittämät ja niiden takana ulottuivat Shveeta-dviipan „lootus-lehdet", ne maat, joita nyt kutsutaan Grönlanniksi, Itä- ja Länsi-Siperiaksi jne. Se suunnaton manner, mikä aikoinaan oli levinnyt yli Intian ja Atlantin valtameret ja Tyynen Meren, oli nyt suurina saarina, jotka vähitellen toinen toisensa jälkeen katosivat, kunnes lopullinen maanvyöryntä ne nielaisi. Esim. Pääsiäissaari kuuluu kolmannen rodun varhaisimpaan sivistykseen. Äkkinäinen vulkaaninen merenpohjan kohoutuminen nosti tuon pienen ikimuistoisten aikojen jäännöksen — sen oltua muiden lailla vesien alla — koskemattomana pinnalle tulivuorineen ja patsaineen todistamaan Lemurian olemassaolosta. Tämä tapahtui Champlain-kaudella [2]) pohjoisen napamaan laskeutuessa. Sanotaan, että muutamat Australian heimoista ovat viimeisiä jäännöksiä kolmannen rodun myöhäisimmistä jälkeläisistä.

Tässä meitä taas johonkin määrin tukee materialistinen tiede. Haeckel puhuessaan Blumenbachin ruskeasta eli malaiji-rodusta sekä australialaisista ja papualaisista, lausuu:

On paljon yhtäläisyyttä näiden viimemainittujen ja Polynesian alku-asukkaiden välillä. Polynesia, tuo australialainen saarimaailma *näyttää kerran olleen jättiläismäinen yhtämittainen manner*[3]).

Se todellakin oli „jättiläismäinen yhtämittainen manner", sillä kolmannen rodun aikana se ulottui itään ja länteen aina sinne asti, missä Amerikan man-

---

[1]) *Pedigree of Man*, Avelingin käänn. pp. 80, 81.

[2]) Mitä tekijä tarkottaa mainitessaan Champlaini ı — joka on pieni järvi Koillis-Amerikassa — on mahdotonta tekstistä huomata — Suom.

[3]) *Ibid.* p. 82.

tereet nyt ovat. Nykyinen Australia oli vain osa siitä ja tämän lisäksi on muutamia siitä jääneitä saaria hajallaan siellä täällä Tyynessä Valtameressä, ja suuri kaistale Kaliforniaa kuului siihen. Omituisesti tuumii Haeckel fantastisessa kirjassaan *Pedigree of Man*:

Meidän päiviemme australialaiset ovat jälkeläisiä suorassa polvessa, miltei muuttumattomia (?), alkuperäisen ihmisrodun *toisesta* haarasta . . . joka ihmisen lapsuuskodista levisi pohjoiseen, ensinnä etupäässä yli Aasian ja näyttää olleen kaikkien muiden suoratukkaisten ihmisrotujen vanhin . . . Yksi haara, villatukkainen, vaelsi osaksi länteenpäin (s.o. Afrikaan ja itäänpäin Uuteen Guineaan, jotka maat silloin, kuten jo sanottu, eivät olleet vielä olemassa) . . . Toinen, suoratukkainen, kehittyi kauempana pohjoisessa, Aasiassa, ja . . . kansotti Australian [1]).

Muuan Mestari kirjottaa:

Te näette tuon ennen niin suuren kansan (kolmannen lemurialaisen rodun) jälkeläisiä *muutamissa* teikäläisen Australian litteäpäisissä alku-asukkaissa [2]).

Mutta ne kuuluvat kolmannen rodun seitsemännen alarodun viimeisiin jatteisiin. Professori Haeckel näyttää kerrankin *nähneen oikean unen* ja todenperäisen näyn.

Tällä ajalla voimme ajatella ensimäisen kerran esiintyneen niiden kansojen esi-isien, joita me nyt kutsumme maailman vanhimmiksi, nim. toisaalla arjalaishindulaisten, egyptiläisten ja vanhimpien persialaisten, toisaalla kaldealaisten ja foinikilaisten. Näitä hallitsivat jumalalliset hallitsijasuvut, s. o. sellaiset kuninkaat ja ruhtinaat, joilla oli kuolevaisen ihmisen kanssa yhteistä vain fyysillinen ulkomuoto, *sellainen kuin se silloin oli.* Ne olivat olentoja korkeammista ja taivaallisemmista piireistä kuin mitä meidän maailmamme tulee olemaan edes pitkien Manvantarojen kuluttua. On tietysti turhaa yrittääkään epäilijöille tyrkyttää uskoa sellaisten olentojen olemassaoloon. *Heidän* suurin ylpeytensä on saada kapeanenäiset apinat esi-isikseen ja tämän tosiasian he koettavat todistaa sen Coccyx'in („käkiluun") avulla, joka heillä liittyy ristiluuhun. Jospa tuo hännännipukka vain olisi kyllin pitkä, niin he voisivat sitä sen etevän keksijän kunniaksi heilutella. He tulevat pysymään yhtä uskollisina apina-esiisilleen kuin kristityt hännättömälle Adamilleen. Mutta salainen oppi johtaa teosofit ja kätkettyjen tietojen tutkijat tässä kohden oikeille poluille.

Jos me pidämme kolmannen rodun toista osaa ensimäisinä *todellisen, kiinteäluisen, inhimillisen rodun* edustajina, niin silloin Haeckelin oletus, että „alku-ihmiset kehittyivät . . . *joko* Etelä-Aasiassa tai . . . Lemuriassa" — sillä ei Afrikasta, enempää sen itäisestä kuin läntisestä voi olla kysymyskään —

---

[1]) *Op. cit.* p. 81.

[2]) *Esoteric Buddhism*, p. 65.

on jokseenkin oikein, vaikkei ihan täydelleen. Tarkkaan puhuen tapahtui kolmannen rodun viimeinen muuntelu samalla tavalla kuin ensimäisen rodun kehittyminen Pitrien ruumiista seitsemällä eri alueella (silloisessa) ainoassa maassa pohjoisnavan luona. Se alkoi niissä pohjoisissa seuduissa, joista juuri on puhuttu, joihin kuului Behringin salmi ja mitä siihen aikaan oli kuivaa maata Keski-Aasiassa. Ilmanala oli silloin miltei troopillinen navan tienoillakin ja mainiosti soveltuva syntymäisillään olevan fyysillisen ihmisen alkuperäisiin tarpeisiin. Tuo seutu on kuitenkin sittemmin ihmisen esiintymisen jälkeen ollut montakin kertaa milloin kylmä, milloin troopillisen lämmin. Kommentariot sanovat, että kolmas rotu oli vasta noin kehityksensä keskikohdalla, kun:

Pyörän akseli kallistui. Aurinko ja kuu eivät kauemmin loistaneet tuon osan hiestä syntyneiden yllä, Saatiin tuntea lunta, jäätä ja pakkasta ja ihmiset, kasvit ja eläimet tulivat kasvussaan ehkäistyiksi. Ne, jotka eivät hukkuneet, jäivät puolikasvuisiksi lapsiksi [1]) *kooltaan ja älyltään. Tämä oli rotujen kolmas Pralaja.*[2])

Tämä merkitsee taaskin, että meidän maapallomme on seitsemän aikakautisen ja *täydellisen* muutoksen alainen, jotka tapahtuvat rinnan rotujen kanssa. Sillä salainen oppi opettaa, että tämän kierroksen aikana täytyy olla seitsemän maista Pralajaa, jotka aiheutuvat maan akselin kallistumisen muutoksista. Se on laki, joka toimii määrätyllä ajallaan, mutta ei suinkaan sokeasti, niinkuin tiede arvelisi, vaan tarkasti sopusoinnussa Karman lain kanssa. Salatieteessä tämä vääjäämätön laki tunnetaan „Suuren Tasottajan" nimellä. Tiede tunnustaa olevansa tietämätön siitä, mistä johtuvat ilmaston vaihdokset ja ne muutokset akselin suunnassa, joista aina seuraavat nuo sään vaihdokset. Oikeastaan tiede ei ole edes varma noista akselin muutoksista. Ja kun ei se voi niitä selittää, on se valmis tykkönään kieltämään akselin muutos-ilmiön ennemmin kuin tunnustamaan Karman lain älykkään toiminnan, joka yksin saattaa järjenomaisesti selittää näitä äkkinäisiä muutoksia ja niistä johtuvia seurauksia. Se on koettanut turvautua useihin enemmän tai vähemmän kummallisiin arveluihin. Niinpä esim. de Boucheporn kuvitteli, että kaikkien noiden geologisten mullistusten syynä on ollut maanpallon yhteentörmäys johonkin pyrstötähteen. Mutta me pysymme esoterisessa selityksessä, sillä Foohat on yhtä hyvä kuin mikään pyrstötähti ja sitä on lisäksi ohjaamassa kaikkeuden Äly.

Siis sittekun Vaivasvata Manun ihmiskunta esiintyi tämän maan päällä, on jo ollut neljä tuollaista maan akselin poikkeamista. Muinaiset mantereet —

---

[1]) „Puolikasvuisiksi lapsiksi" verrattuina heidän muissa vyöhykkeissä eläviin jättiläismäisiin veljiinsä. Samoin meillekin kävisi, jos sellainen onnettomuus meidät yllättäisi.

[2]) Tämä koskee Lemuriaa.

muut paitsi ensimäinen — nielaisi valtameri, muita maita tuli pinnalle ja korkeita vuoriharjanteita kohosi sinne, missä niitä ei ennen ollut. Maapallon ulkomuoto muuttui täydelleen kullakin kerralla; „kelvollisimpien — kansojen ja rotujen — eloonjäämisen" turvasi aikanaan annettu apu; epäkelpoiset — onnistumattomat — pyyhkäistiin pois maan päältä ja siten niistä selviydyttiin. Tuollainen valikointi ja siirros ei tapahdu päivänlaskun ja päivännousun välillä, niinkuin joku saattaisi luulla, vaan vuosituhansia kestää, ennenkuin uusi talo on saatu kuntoon.

Alarodut ovat myöskin saman puhdistusprosessin alaisia, samaten sivuhaarat eli heimo-rodut. Ken hyvin tuntee tähtitieteen ja matematiikan, luokoon katseensa taapäin menneisyyden hämäryyteen ja varjoihin. Huomatkoon ja pankoon merkille, mitä hän tietää kansojen ja heimokuntien historiasta, ja verratkoon näiden nousuja ja laskuja siihen, mitä tiedetään astronomisista kausista — varsinkin „tähtivuodesta", joka sisältää 25,868 meidän aurinko-vuottamme.[1]) Jos tällä katselijalla vain on vähintäkään sisänäköisyyttä, tulee hän näkemään, kuinka läheisesti kansojen onni ja onnettomuus on yhteydessä Tähti-kierroksen alun ja lopun kanssa. Totta kyllä ei-okkultistilla on se haitta, ettei hänellä ole näin kaukaisia aikoja, joihin nojautua. Hän ei tiedä mitään eksaktisen tieteen nojalla siitä, mikä tapahtui lähes 10,000 vuotta sitten; mutta hän voi lohdutukseksecen tietää — tai jos niin suvaitsee — *arvailla* kaikkien nykyisten tuntemiensa kansojen kohtalosta — 16,000 vuotta tämän jälkeen. Tarkotuksemme on hyvin selvä. Kunakin tähtivuonna kääntöpiirit etääntyvät navasta *neljä astetta* kultakin kierrokselta tasauspisteistä, päiväntasaajan kulkiessa eläinradan merkkien kautta. Niinkuin jokainen tähtitieteilijä tietää, on nykyään kääntöpiiri ainoastaan kaksikymmentäkolme ja lähes puoli astetta etäällä päiväntasaajasta. Sentähden sen on vielä kuljettava kaksi ja puoli astetta, ennenkuin tähtivuosi menee umpeen. Se antaa ihmiskunnalle yleensä ja erittäinkin meidän sivistyneille roduille noin 16,000 vuoden vara-ajan.

Kolmannen rodun (lemurialaisten) suuren tulvan jälkeen kertoo kolmaskymmeneskolmas kommentario näin:

---

[1]) On tiedysti muita kausia, *kierroksia kierrosten sisällä* — ja juuri tämä seikka luopi vaikeuksia rotu-tapausten laskemisessa. Ekliptikan ympärikierros täyttyy 25,868 vuodessa, sillä meidän maapallostamme katsoen on laskettu, että tasauspiste siirtyy taaksepäin 50,1" vuosittain. Mutta on toinenkin kierros tämän sisällä. Sanotaan näet, koska apsidi kulkee eteenpäin sitä kohti 11,24" nopeudella vuosittain, tekee tämä yhden kierroksen 115,302 vuodessa. Tasauspisteen ja apsidin lähentyminen on yhteenveto näistä liikkeistä 61,34" ja siis tasauspiste palaa samaan suhteeseen apsidiin nähden 21,128 vuodessa". (Kts. kirjotusta „tähtitieteestä" *Encyclopaedia Britannicassa.)* Me mainitsimme tämän kierroksen *Isis Unveiledissä* (vol I) sen suhteessa muihin kierroksiin. Kullakin on huomattava vaikutuksensa samanaikuiseen rotuun.

Ihmiset vähenivät tuntuvasti kooltaan ja heidän elämänsä pituus supistui. Langettuaan jumalisuudestaan he sekoittuivat eläimellisiin rotuihin ja naivat jättiläisten ja kääpiöitten (napaseutujen kääpiörotujen) joukosta . . . Monet saavuttivat jumalallista, mutta — luvatonta tietoa ja kulkivat tahallaan vasenta polkua.

Näin atlantilaiset vuorostaan lähenivät häviötään. Kuinka monta geologista aikakautta kesti, ennenkuin tämä *neljäs* hävitys tapahtui, kuka voikaan sanoa? Mutta meille kerrotaan, että:

44. HE [1]) RAKENSIVAT SUURIA KUVIA YHDEKSÄN JATIA [2]) KORKEITA, OMAN RUUMIINSA KOKOISIA *a)*. SISÄISET TULET OLIVAT HÄVITTÄNEET HEIDÄN ISIENSÄ [3]) MAAN. VESI UHKASI NELJÄTTÄ [4]) *b)*.

(a) Ansaitsee panna merkille, että useimmat Pääsiäissaarilta ja kaikki Gobi-erämaan ulkoreunasta tavatut jättiläispatsaat ovat kahdestakymmenestä kolmeenkymmeneen jalan korkuisia. Edellinen paikka on varmasti osa jostakin uponneesta mantereesta ja jälkimäinen on ollut mittaamattomia aikoja meren pohjassa. Cookin Pääsiäissaarelta löytämät patsaat ovat kaikki miltei 27 jalan korkuisia ja 8 jalkaa hartiain kohdalta. [5]) Tämän kirjottaja tietää hyvin nykyaikaisten muinaistutkijain päätelleen, että „nämä patsaat eivät ole kovinkaan vanhoja", kuten selitti muuan ylemmistä virkailijoista British Museumissa, missä muutamat niistä nyt ovat. Mutta tämä on vain yksi niistä uudenaikaisen tieteen mielivaltaisista päätelmistä, joilla ei ole paljonkaan pätevyyttä.

Meille sanotaan, että sitten kun maanalaiset tulet olivat hävittäneet Lemurian, vähenivät ihmiset yhtämittaa kooltaan — joka prosessi jo alkoi heidän *fyysillisen* lankeemuksensa jälkeen — ja että lopuksi, muutamia miljoonia vuosia myöhemmin, ne hupenivat lähes viiteen tai kuuteen jalkaan, ja ovat nyt vanhemmissa aasialaisissa roduissa supistumassa lähemmälle viittä kuin kuutta jalkaa. Niinkuin Pickering osottaa, on malaiji-rodussa (joka on muuan neljännen juurirodun alarotu) merkillisiä koon eroavaisuuksia. Polyneesialaisen haaran jäsenet, kuten Tahitin, Samoan ja Tonga saarten asukkaat, ovat *korkeampia kooltaan kuin muu ihmiskunta*; mutta intialaiset heimot ja indo-kiinalaisten maitten asukkaat ovat tuntuvasti keskikokoa lyhempiä. Tämä on helposti selitettävissä. Polynesialaiset kuuluvat kaikkein vanhimpiin eloonjääneistä alaroduista, muut taas myöhäisimpään ja katoavaisimpaan haaraan. Niinkuin tasmanialaiset nykyään ovat kokonaan kuolleet sukupuuttoon ja australialaiset nopeasti ovat kuolemassa, niin tulevat muutkin vanhat rodut pian heitä seuraamaan.

---

[1]) Atlantilaiset. [2]) Kaksikymmentä seitsemän jalkaa. [3]) Lemurialaisten. [4]) Rotus.

[5]) Vrt. seuraavaa lukua nimeltä „Kykloopisia raunioita ja suunnattomia paasia todistamassa jättiläisistä".

(b.) Kuinka saattoivat nämä muistotiedot säilyä? kysytään meiltä. Meidän hyväntahtoiset oppineet orientalistimme kieltävät hindulaisilta tiedon eläinradastakin ja arvelevat, että arjalaiset hindut eivät siitä mitään tienneet, ennenkuin kreikkalaiset toivat sen heidän maahansa. Tämän aiheettoman parjauksen on tarpeeksi hyvin torjunut Bailly ja vielä paremmin sen näyttävät vääräksi *selvät tosiasiat*, niin ettei sitä tarvitse enempää evätä. Egyptiläisten tähtitiede[1]) sisältää eittämättömiä todistuksia muistiinpanoista enemmän kuin puolenneljättä tähti-vuoden ajalta — eli noin 87,000 vuodelta — mutta hindulaisten laskelmat käsittävät miltei 33 tuollaista tähti-vuotta eli 850,000 tavallista vuotta. Egyptiläiset papit vakuuttivat Herodotokselle, että maan napa ja ekliptikan napa muinoin kävivät yhteen. Mutta niinkuin sanoo *Sphinxiadin* tekijä:

Nuo hindulaiset *raukat* ovat tallettaneet tiedon astronomiasta kymmenen kertaa 25,000 vuotta (viimeisen paikallisen aasialaisen) tulvan eli kauhunajan jälkeen.

Onpa heillä muistiinpantuja havaintoja ensimäisen suuren tulvan ajoilta asti, mikä on säilynyt arjalaisten *historiallisessa* muistossa — nim. siitä tulvasta, joka upotti viimeiset osat Atlantiksesta 850,000 vuotta sitten. Tämän edellä käyneet tulvat ovat tietysti enemmän traditsionin kuin historian varassa.

Lemurian uppoaminen ja muutos alkoi lähellä napapiiriä (Norjaa) ja kolmas rotu lopetti uransa Lankaassa eli oikeammin siinä maassa, mikä atlantilaisten aikana tuli Lankaaksi. Se pieni jäännös, mikä nykyään tunnetaan Ceylonin nimellä, on muinaisen Lankaan pohjoinen ylänkö, ja koko suunnaton Lankaan saarimaa oli lemurialaisella kaudella sama kuin ennen kuvattu jättiläismanner. Niinkuin muuan mestari lausuu:

Mikseivät teidän geologinne saata ajatella, että niiden mantereiden alla, joita he ovat tutkineet ja mitanneet . . . saattaa olla kätkettynä syvällä mittaamattomissa eli ei-mitatuissa valtamerten pohjukoissa muita ja paljon vanhempia mantereita, joiden kerroksia ei ole geologisesti tutkittu; ja että nämä kerran saattavat kokonaan mullistaa nykyiset teoriat? Miksei voisi tunnustaa, että meidän nykyiset mantereemme ovat jo olleet monta kertaa veden alla, kuten Lemuria ja Atlantis, ja ovat jälleen aikanansa kohonneet ja kantaneet uusia ihmisten joukkoja ja uusia sivistyksiä: ja että ensi suuressa geologisessa maanvierimässä, niiden aikakautisten mullistusten sarjassa, joita tapahtuu jokaisen kierroksen alusta sen loppuun asti, meidän nyt jo järkytetyt mantereemme tulevat vaipumaan ja Lemuriat ja Atlantikset nousemaan ylös jälleen? [2])

---

[1]) Kts. Denonin *Voyage en Egypte*, vol. II.

[2]) Kts. *Esoteric Buddhism*, p. 65.

Ei tietysti ihan *samat* mantereet. Mutta tässä kaivataan selitystä. Ei pidä syntyä mitään hämmennystä, kun edellytetään myöskin pohjoinen Lemuria. Kun puhutaan tuon suuren mantereen pitennyksestä Atlantin valtameren pohjoisosaan, ei se mitenkään sodi yleisiä käsityksiä vastaan kadonneen Atlantiksen paikasta, vaan toinen teoria tukee toista. Huomattakoon, että Lemuria, joka oli kolmannen juurirodun kehto, ei sisältänyt ainoastaan laajaa aluetta Tyyneessä ja Intian valtamerissä vaan ulottui hevosenkengän muotoisena ohi Madagaskarin, ympäri „Etelä-Afrikan" (joka silloin oli vain muodostumaisillaan oleva kaistale), Atlantin meren yli ylös Norjaan asti. Se laaja englantilainen suolattoman veden kerrostuma nimeltä Wealden — jota kaikki geologit pitävät jonkun entisen suuren joen suupuolena — on *sen päävirran uoma, joka kuivatti pohjoisen Lemurian sekundääri-aikana.* Että tällainen joki muinoin todella on ollut olemassa, on tieteellinen tosiasia — mutta myöntänevätkö tieteen edustajat välttämättömäksi olettaa sekundääri-aikaisen pohjoisen Lemurian, niinkuin heidän tosiasiansa vaativat? Professori Berthold Seemann ei ainoastaan tunnustanut tuollaisen mahtavan mantereen todellisuuden vaan vieläpä arveli Australian ja Europan *aikaisemmin olleen saman mantereen osia* — siten tukien jo esitettyä „hevosenkengän" oppia. Ei voida löytää mitään hämmästyttävämpää vahvistusta meidän kannallemme kuin on se tosiasia, että Atlantinmeren syvänteessä oleva korotettu harjanne, 9,000 jalkaa korkea, joka lähtee eräästä kohdasta lähellä Brittein saaria kaksi tai kolme tuhatta peninkulmaa etelään, ensinnä kulkee viistoon Etelä-Amerikkaa kohti, sitten *tekee miltei suoran kulman* ja etenee *kaakkoon Afrikan rannikkoa kohti*, mistä se kääntyy etelään Tristan d'Acunhan luo. Tämä harjanne on jäännös Atlantiksen mantereesta, ja jos sitä voitaisiin kauemmas seurata, todistaisi se merenalaisen hevosenkengän muotoisen sillan yhdistäneen sen Intian valtameressä olleeseen entiseen mantereeseen.[1])

Atlantilainen osa Lemuriaa oli geologisena perustana sille maalle, joka yleisesti tunnetaan Atlantiksen nimellä, mutta jota monet pitävät oikeammin Lemurian atlantilaisen pitennyksen laajennuksena kuin aivan uutena maanalana, mikä olisi merestä kohonnut vastaamaan neljännen juurirodun erikoistarpeita. Yhtä vähän kuin rotujen kehityksessä, yhtä vähän mantereitten vaihtumisessa ja muuttumisessa voidaan vetää aivan jyrkkää rajaviivaa erottamaan, missä uusi järjestelmä alkaa ja toinen loppuu. Luonnon prosesseissa ei yhtäjaksoisuus milloinkaan katkea. Niinpä neljännen rodun atlantilaiset kehittyivät pohjoisen Lemurian kolmasrotulaisten muodostamasta ytimestä, joka oli ikäänkuin keskittynyt erääseen maanpaikkaan keskellä nykyistä Atlantin valtamerta. Heidän

---

[1]) Vrt. *Challengerin* ja *Dolphinin* mittausten mukaan tehtyä karttaa Donnellyn kirjassa *Atlantis, the Antediluvian World*, p. 47.

mantereensa muodostui monien saarten ja niemimaitten yhteensulautumisesta, jotka aikaa myöten vähä vähältä kohosivat merestä ja viimein tarjosivat kotipaikan sille suurelle rodulle, joka tunnetaan atlantilaisten nimellä. Kun tämä muodostusprosessi kerta oli päättynyt, saattoi sanoa, niinkuin eräs hyvin korkea salatieteellinen auktoriteti lausui:

Lemuriaa ei ole sekotettava Atlantiksen mantereeseen enempää kuin Europpaa Amerikkaan.[1]

Ylläoleva lausunto tulee sellaiselta taholta, jolle oikeaoppinen tiede ei suo mitään arvoa, ja sitä tullaan senvuoksi pitämään vain enemmän tai vähemmän onnistuneena sepityksenä. Donnellynkin ennenmainittu etevä teos syrjäytetään, vaikkapa sen väitökset kaikki pysyttelevät tarkasti tieteellisen todistelun rajoissa. Mutta me kirjotamme tulevaisuutta varten. Uudet tähän suuntaan tehdyt tutkimukset tulevat todistamaan oikeaksi sen aasialaisten filosofien väitteen, että ammonaikaiset kansat, jotka elivät „vedenpaisumusta aikaisemmin", jo harjottivat tieteitä — niiden joukossa geologiaa, kansatiedettä ja historiaa. Tulevat „löydöt" kerran toteavat sellaisten terävien ajattelijoiden kuin H. A. Tainen ja Renanin tekemät havainnot. Edellinen on osottanut, että sellaisten vanhojen kansojen kuin egyptilaisten, Intian arjalaisten, kaldealaisten, kiinalaisten ja assyyrialaisten sivistykset ovat tulosta edellisistä sivistyksistä, jotka ovat kestäneet „*myriadeja* vuosisatoja".[2]) Jälkimäinen taas viittaa siihen tosiseikkaan, että:

Egypti jo historiansa alussa tuntuu kypsältä, vanhalta ja näyttää olevan vailla myytillistä ja sankari-aikaa, ikäänkuin tuolla maalla ei olisi ensinkään ollut nuoruuskautta. Sen sivistyksellä ei ole lapsuutta eikä sen taiteella „vanhanaikaisuutta". Muinaisen monarkian sivistys ei alkanut lapsen kannalta. Se oli jo kypsynyt[3]).

Tähän professori R. Owen lisää:

Egyptin aikakirjat näyttävät, että siinä on ollut sivistynyt ja järjestetty yhteiskunta jo ennen *Meneksen* aikoja.

Ja Winchell lausuu:

Meneksen aikana egyttiläiset jo olivat lukuisa ja sivistynyt kansa. Manetho kertoo, että Athotis, tuon ensimäisen kuninkaan poika Meneksen poika, rakensi palatsin Memfiissä sekä että hän oli lääkäri ja jätti jälkeensä *anatomisia teoksia*.

Tämä on hyvinkin luonnollista, jos uskomme Herodotoksen sanoja, kun hän Euterpesssä (142) kertoo, että egyptiläisten pappien kirjotettu historia ulot-

---

[1]) *Esoteric Buddhism*, p. 58.
[2]) *History of English Litterature*, p. 23.
[3]) Toistettu *Atlantis* kirjassa, p. 132.

tui hänen ajastaan taaksepäin 12,000 vuotta. Mutta mitä on 12,000 tai vaikkapa 120,000 vuotta verrattuna niihin miljooniin vuosiin, mitkä ovat kuluneet lemurialaiselta ajalta asti? Viimemainittu aikakaan ei ole jäänyt todistajia vaille, huolimatta sen suunnattomasta etäisyydestä. Täydellinen kertomus lemurialaisten synnystä ja kehityksestä, heidän yhteiskunnallisesta ja vieläpä valtiollisesta elämästään on säilytettynä salaisissa aikakirjoissa. Valitettavasti ainoastaan harvat voivat niitä lukea, ja ne jotka voisivat, eivät kuitenkaan ymmärtäisi sitä kieltä, jolleivät olisi perehtyneet sen vertauskuvaston kaikkiin seitsemiin avaimiin. Sillä salaisen opin oivaltaminen perustuu seitsemän tieteen käsittämiseen, ja nämä seitsemän tiedettä ovat ilmaistuja salaisten tietojen seitsemässä eri sovituksessa eksoterisiin teksteihin. Meidän on siis käsiteltävä ajatustapoja seitsemällä aivan eri aatetasolla. Kukin teksti koskee jotakin seuraavista näkökannoista ja on sen mukaan tulkittava:

I. Realistinen ajatustapa.
II. Idealistinen.
III. Puhtaasti jumalallinen eli henkinen.

Muut tasot käyvät liian paljon yli tavallisen tajunnan, varsinkin yli materialistisen tietoisuuden, joten ei niitä voi edes symbolisoida tavallisilla kielen sanoilla. Ei ole mitään pelkkää *myytillistä* eli *tarunomaista* ainesta muinaisissa uskontokirjoissa; mutta se ajatustapa, jonka mukaan ne alkuaan kirjotettiin, on löydettävä ja siitä likeisesti kiinni pidettävä tulkittaessa. Sillä tulkinta voi olla symbolistinen (ikimuinainen ajatustapa); emblematinen, myöhempi, vaikka sekin hyvin vanha ajatustapa; parabolinen eli allegorinen; hieroglyfinen; tai sitten logogramminen, kaikkein vaikein menetelmä jolloin jokainen kirjain, niinkuin kiinankielessä, vastaa kokonaista sanaa. Miltei jokainen ominaisnimi *Veedoissa*, *Kuolleitten Kirjassa*, johonkin määrin myös raamatussa on tällaisista logogrammeista kokoonpantu. Ei kukaan, joka ei ole vihitty salaisen uskonnollisen logografian mysterioihin, voi sanoa tietävänsä, mitä joku nimi jossakin vanhassa kirjakatkelmassa merkitsee, ennenkuin hän käsittää jokaisen sitä muodostavan kirjaimen merkityksen. Kuinka voidaan odottaa, että tavallinen vihkimätön ajattelija, olkoonpa hän kuinka perehtynyt tahansa oikeaoppiseen symbolismiin, niin sanoaksemme — s.o. siihen symbolismiin, joka ei koskaan pääse ulos vanhoilta uriltaan, aurinkotarusta ja sukupuolipalveluksesta — kuinka voidaan odottaa, että tällainen vihkimätön opiskelija voisi tunkeutua verhon takana oleviin salaisuuksiin? Joka vain käsittelee kuolleen kirjaimen kuoria ja akanoita ja antautuu kaleidoskopin tapaan muuntelemaan hedelmättömiä sanasymboleita, ei voi odottaakaan pääsevänsä nykyaikaisten tarujentutkijain kuvitteluja kauemmaksi.

Niinpä Vaivasvata, Xisuthrus, Deukalion, Noak j.n.e. — kaikki päähenkilöitä maailmantulvissa, yleisissä tai osittaisissa, astronomisissa tai geologisissa

— antavat omien nimiensä kautta tietoja niistä syistä ja vaikutuksista, jotka tuohon tapaukseen johtivat, jos vain voidaan täydellisesti niitä tulkita. Kaikki tuollaiset vedenpaisumukset perustuvat luonnon tapahtumiin ja ovat siis *historiallisia* muistiinpanoja, siis — joko tähtitieteellisiä, geologisia tai pelkästään allegorisia — tietoja jostakin siveellisestä tapahtumasta toisella tai toisella olemistasolla. Tämän me uskomme jo tulleen tarpeeksi todistetuksi sillä pitkällä selityksellä, jonka allegoriset Runomme tekevät välttämättömäksi.

On hieman tavatonta, että puhutaan yhdeksän „jatin" eli kahdenkymmenen seitsemän jalan korkuisesta kansasta teoksessa, joka väittää olevansa laadultaan tieteellisempi kuin satu jostakin „Matti jättiläisen voittajasta". Missä on teillä todistukset? — kysytään tekijältä. Historiassa ja perintäkertomuksessa, vastaamme. Yli maailman on levinneenä traditsioneja muinaisista jättiläisistä [1]; niitä on sekä suullisissa että kirjoitetuissa kertomuksissa. Intialla on Daanavansa ja Daitjansa; Ceylonilla Raakshasansa; Kreikalla Titaaniansa; Egyptillä suunnattomat Sankarinsa; Kaldealla Izdubarinsa (Nimrod); ja juutalaisilla Moabin maan Emimit ja kuuluisat jättiläiset Anakim. (4 Moos. 13: 34). Mooses puhuu Og'ista, eräästä kuninkaasta, jonka „vuode" oli yhdeksän kyynärätä pitkä (15 jalkaa 4 tuumaa) ja neljä kyynärää leveä, (5 Moos. 3: 11) ja Goljat oli „kuusi kyynärää ja kämmenen leveys korkea" (10 jalkaa 7 tuumaa). Ainoa erotus „ilmotetun sanan" ja Herodotoksen, Diodorus Siculuksen, Homeroksen, Pliniuksen, Plutarkoksen, Filostratoksen y.m. antamien todistusten välillä on seuraava: pakanat mainitsevat ainoastaan lukemattomia aikoja sitten kuolleiden *jättiläisten luurankoja,* joista he *itse personallisesti olivat nähneet* muutamia, mutta raamatun selittäjät häpeemättä vaativat, että geologian ja arkeologian pitäisi uskoa tuollaisten jättiläisten asuneen useissa maissa Mooseksen aikoina; sellaisten jättiläisten, joiden edessä juutalaiset olivat kuin heinäsirkat ja joita oli vielä Josuan ja Davidin päivinä. Valitettavasti heidän oma aikatieteensä on heidän tiellään. Joko on hylättävä heidän tieteensä tai jättiläiset.

Vielä on jälellä muita todistajia uponneista mantereista ja niissä asuneista suunnattomista ihmisistä. Muinaistiede tuntee useita sellaisia muistomerkkejä maapallolla, vaikka se ainoastaan ihmettelee „mitähän ne mahtavat olla" eikä ole koskaan vakavasti yrittänytkään ratkaista tuota mysteriota. Puhumattakaan jo mainituista Pääsiäissaaren patsaista, niin mihinkä aikakauteen kuuluvat ne mahdottomat kuvat, jotka yhä ovat pystyssä ja koskemattomina lähellä Bamiania? Muinaistiede, kuten tavallista, lukee niiden iän ensimäisestä kristinuskon vuosisadoista ja erehtyy tässä niinkuin monessa muussa arvelussaan. Näytettäköön muutamin sanoin lukijoille, mitä ovat sekä Pääsiäissaaren että Bamianin patsaat. Tahdomme ensin tarkastaa, mitä niistä tietää oikeaoppinen tiede.

[1]) Suomen kansan saduissa niitä ei suinkaan puutu. — Suom.

Teapi, Rapa-nui eli Pääsiäissaari on yksinäinen paikka miltei 2,000 meripeninkulmaa Etelä-Amerikan rannikolta . . . Pituudeltaan se on n. 12 peninkulmaa, leveydeltään neljä . . . ja siinä on keskellä 1,050 jalkaa korkea sammunut tulivuori. Saari on täynnä kraatereita, jotka ovat olleet sammuneita niin kauan, ettei ole säilynyt mitään traditsionia niiden toiminnasta [1].

Mutta kuka teki ne suuret kivikuvat [2], jotka nykyään ovat saaren päävetovoimana kävijöille? „*Ei kukaan tiedä*", sanoo eräs kertoja.

On hyvinkin luultavaa, että ne olivat täällä, kun nykyiset asukkaat (kourallinen polynesialaisia raakalaisia) saapui . . . Niiden tekotapa *on etevä* . . . ja uskotaan, että se kansa, joka ne muovasi, oli Perusta ja muista Etelä-Amerikan maista tullutta . . . Jo Cookin täällä käydessä olivat muutamat näistä patsaista, pituudeltaan 27 jalkaa ja hartiain kohdalta 8 jalkaa, jo maassa makaamassa, ja toiset, jotka vielä seisoivat pystyssä, näyttivät paljon pitemmiltä. Yksi viimemainituista oli niin korkea, että sen varjo riitti tarjoomaan suojaa auringon kuumuudelta kolmellekymmenelle hengelle. Ne alustat, joilla nämä suunnattomat kuvat seisoivat, olivat keskimäärin 30:stä 40:een jalkaan pitkiä, 12:sta 16:een leveitä . . . Kaikki olivat rakennettuja hakatusta kivestä kykloopiseen tyyliin hyvin samalla tavalla kuin Pachacamacin temppelin seinät *tai Tia-Huanacon rauniot Perussa* [3].

„*Ei ole mitään syytä uskoa, että mikään näistä patsaista olisi rakennettu pala palalta telineitä pystyttämällä niiden ympäri*", lisää kertoja hyvin merkitsevästi — selittämättä kuitenkaan, *mitenkä* niitä muuten voitiin rakentaa, jolleivät niitä tehneet jättiläiset, samankokoiset kuin itse patsaat. Kaksi parhaita näistä suunnattomista kuvista tavataan nykyään British Museumissa. Ronororakan luona on neljä kuvaa, kolme syvälle vajonnutta maan sisään, ja yksi lepäämässä nojaten päätään taaksepäin niinkuin nukkuva. Vaikka kaikki ovat pitkäpäisiä, ovat ne eri tyyppiä; ne ovat nähtävästi aiotut muotokuviksi, koska nenä, suu ja posket suuresti eroavat muodoltaan. Niiden päähine — jonkinlainen litteä lakki, johon on kiinnitetty kappale pään taka-osan peittämiseksi — ilmaisee, että niiden tarkottamat henkilöt eivät olleet mitään kivikauden villi-ihmisiä. Todellakin voidaan kysyä: kuka ne teki? mutta vastausta ei kannata odottaa muinaistieteeltä eikä geologialta, vaikka viimemainittu tunnustaakin saaren kuuluneen osana johonkin uponneeseen mantereeseen.

Mutta kuka veisti Bamianin vielä jylkeämmät patsaat, jotka ovat pisimmät ja jättimäisimmät koko maailmassa? Sillä Bartholdin „Vapaudenpatsas" New-Yorkissa *on vain kääpiö* verrattuna suurimpaan näistä neljästä kuvasta. Burnes ja useat oppineet jesuitat, jotka ovat käyneet tuolla paikalla, puhuvat vuoresta, joka on „ihkasen täynnä suunnattomia luolia" ja kahdesta mahdottomasta jättiläisestä, jotka on samaan vuoreen veistetty. Niitä kuvataan nyky-

---

[1]) Robert Brown, *The Countries of the World*, p. 43.

[2]) Mainittu siv. 44 ja seur.

[3]) *Ibit.* pp. 43, 44 ja seur. ja pp. 310, 311.

aikaiseksi Miaotseksi (kts. aikaisempaa otetta *Shoo-Kingista)*, viimeisiksi todistajiksi siitä Miaotsesta, joka oli „kiusannut maanpiiriä". Jesuitat ovatkin oikeassa ja ne muinaistieteilijät, jotka ovat näkevinään Buddhan kuvia suurimmissa näistä patsaista, ovat väärässä. Sillä kaikki ne lukemattomat jättiläisrauniot, joita löydetään toinen toisensa jälkeen meidän päivinämme, kaikki ne suunnattomien raunioiden sarjat, jotka kulkevat Pohjois-Amerikan halki ja Kalliovuoria pitkin ja niiden tuolla puolla, ovat kyklooppien, todellisten muinaisajan jättiläisten työtä. „Joukottain mahdottoman suuria ihmisen luita" löydettiin „Amerikassa, lähellä Muntea (?)", sanoo muuan kuuluisa uudenaikainen matkailija, aivan sillä paikalla, missä kansan perintätaru sanoo olleen maihinnousupaikan niillä jättiläisillä, jotka levisivät Amerikan yli heti kun se oli merestä noussut.[1])

Keski-aasialaiset traditsionit sanovat samaa Bamianin patsaista. Mitä ovat ne ja missä on se paikka, missä ne ovat seisoneet lukemattomia aikakausia uhmaten ympärillä käyneitä mullistuksia ja lisäksi ihmiskätten hävitystä — niinkuin esim. Timurin laumojen ja Nadir Shahin vandalimaisten soturien syöstessä yli maan? Bamian on pieni kurja puoleksi raunioitunut kaupunki Keski-Aasiassa, puolivälissä Kabulin ja Balkhin välillä, Koh-i-bahan juurella, joka on suuri vuori Paropamisialaisessa eli Hindukush-vuorijonossa, noin 8,500 jalkaa merenpinnan yläpuolella. Muinaisaikana oli Bamian osa vanhasta Djuljulin kaupungista, jonka Dshingis-Khan muutti raunioiksi viimeiseen kiveen asti kolmannellatoista vuosisadalla. Koko laakson sulkevat suuret summittaiset vuoret, jotka ovat täynnä osaksi luonnollisia, osaksi keinotekoisia luolia ja onkaloita, missä kerran asui buddhalaisia munkkeja, perustettuaan niihin Vihaaroitaan eli pyhäkköjään. Tuollaisia Vihaaroita tavataan yltyleisesti tähän päivään asti Intian kalliotemppeleissä ja Jellalabadin laaksoissa. Näiden luolien edustalta on löydetty viisi mahtavaa patsasta — niinkuin luultiin Buddhan kuvia — eli oikeammin ne on *uudelleen löydetty* meidän vuosisadallamme, sillä kuuluisa kiinalainen matkailija Hiouen Thsang sanoo nähneensä ne, kun hän kävi Bamianissa seitsemännellä vuosisadalla.

Väitös, ettei mitään suurempia kuvapatsaita ole koko maapallon päällä, on helposti todistettu kaikkien niiden matkustajien todistuksen nojalla, jotka ovat niitä tutkineet ja tehneet mittauksia. Niinpä suurin on 173 jalkaa korkea eli *seitsemänkymmentä* jalkaa korkeampi kuin „Vapaudenpatsas" New-Yorkissa, sillä viimemainittu on vain 105 jalkaa eli 34 metriä korkea. Itse kuuluisa Rhodeksen kolossi, jonka jalkojen välistä sen ajan suurimmatkin laivat helposti kulkivat, oli vain 120—130 jalkaa korkea. Toiseksi suurin patsas, joka myös

---

[1]) De la Vega, IX, 9, toistettu De Mirvillen *Pneumatologie'ssa*, III, 55.

on kallioon hakattu niinkuin ensimäinen, on vain 120 jalkaa eli viisitoista jalkaa kookkaampi kuin sanottu Vapaudenpatsas.[1]) Kolmas patsas on ainoastaan 60 jalkaa korkea, kaksi viimeistä on vielä pienempiä, viimeinen vain vähäistä suurempi kuin tavallinen kookas ihminen meidän rodussamme. Ensimäinen ja suurin näistä kolosseista kuvaa miestä, joka on verhottu jonkinlaiseen „toogaan". De Nadeylac arvelee, että kuvan yleinen ulkonäkö, pään piirteet, vaatteen laskokset ja varsinkin suuret riippuvat korvat eittämättömästi osottavat, että sillä on tarkotettu kuvata Buddhaa. Mutta ne eivät todellisuudessa todista mitään. Vaikka useimmilla nykyisillä Buddhan kuvilla, joissa hän on esitetty Samaadhin asennossa, on suuret riippuvat korvalehdet, niin tämä on myöhempi uudistus ja jälkiajatus. Alkuperäinen aate johtui esoterisesta allegoriasta. Luonnottoman suuret korvat symbolisoivat viisauden kaikkitietäväisyyttä ja ovat aiotut muistuttamaan Hänen voimaansa, joka *tietää ja kuulee kaiken* ja jonka siunaavaa rakkautta ja vaarinottoa kaikista olennoista ei mikään voi välttää. Niinkuin muuan säe sanoo:

Laupias Herra, meidän Mestarimme, kuulee pienistä pienimmänkin olennon tuskanhuudon, laaksojen ja vuorten takaa, ja rientää sitä pelastamaan.

Gootama Buddha oli arjalainen hindu, mutta tuollaisten korvien kaltaisia tavataan ainoastaan mongolilaisten burmalaisten ja siamilaisten joukossa, jotka keinotekoisesti pidentävät korviaan, kuten esim. Cochinissa. Ne buddhalaiset munkit, jotka muuttivat Miaotsen luolat Vihaaroiksi ja erakkomajoiksi, tulivat Keski-Aasiaan likipitäin ensimäisellä kristillisellä vuosisadalla. Sentähden Hiouen Thsang puhuessaan tuosta suunnattomasta patsaasta sanoo, että „patsasta peittävä kultainen koristelu" hänen päivinään „huikaisi silmää", mutta tuosta kultauksesta ei meidän päivinämme ole jälkeäkään. Itse kuva on hakattu seisovaan kallioon, mutta laskokset ovat tehdyt muurilaastista, kaavailtuina kivikuvan ympärille. Talbot, joka on mitä huolellisimmin sitä tutkinut, huomasi, että tämä verho kuuluu paljon myöhempään aikaan. Itse patsas on siis luettava syntyneeksi buddhalaisuutta paljon varhaisemmalla kaudella. Siinä tapauksessa saattaa kysyä: ketä se esittää?

Taaskin perintäkertomus, kirjotettujen muistiinpanojen vahvistamana, selittää tämän mysterion. Buddhalaiset Arhatit ja itsensäkieltäjät löysivät nuo viisi patsasta ja paljon useampia, jotka nyt ovat pölyksi murentuneet. Kolme niistä seisoi mahdottoman suurissa syvennyksissä heidän tulevien asuntojensa sisäänkäytävällä, ja he peittivät ne muurilaastilla ja kaavailivat vanhojen patsaiden

[1]) Ensimäisellä ja toisella, samoin kuin Bartholdin patsaalla on jaloissa sisäänkäytävä, josta kallioon hakatut kiertoportaat kulkevat ylös päähän asti. Etevä ranskalainen arkeologi ja antropologi, markiisi de Nadeylac, huomauttaa teoksessaan hyvin oikein, ettei ole koskaan ollut vanhoina tai nykyisinä aikoina veistettyä ihmiskuviota suurempaa kuin ensimäinen näistä kahdesta.

päälle uudet esittämään Herra Tathaagataa. Syvennyksien sisäseinät ovat tähän päivään asti peitetyt elokkailla ihmisolentojen kuvilla, ja Buddhan pyhä haahmo tavataan joka ryhmässä. Nämä freskot ja koristukset — jotka muistuttavat bysantinilaista maalaustaidetta — ovat kaikki munkki-askettien hurskasta työtä ja samoin muutamat pienemmät kuviot ja kallioon hakatut koristeet. Mutta nuo viisi patsasta ovat neljännen rodun vihittyjen tekemiä, jotka mantereensa upottua etaivät suojaa Keski-Aasian vuoristojen linnakkeista ja huipuilta. Nuo viisi patsasta ovat siis häviämättömänä todistuksena rotujen asteettaista kehitystä koskevasta esoterisesta opista.

Suurin on tehty kuvaamaan ihmiskunnan ensimäistä rotua, jonka eetteriruumis on ikuistettu kovalla kestävällä kivellä tulevien sukupolvien opetukseksi, koska sen muisto muuten ei olisi kestänyt yli atlantilaisen vedenpaisumuksen. Toinen — 120 jalkaa korkea — kuvaa hiestä-syntyneitä; ja kolmas — 60 jalan pituinen — ikuistuttaa sitä rotua, joka lankesi ja siten pani alkuun ensimäisen *fyysillisen*, isästä ja äidistä syntyneen rodun, jonka viimeisiä jälkeläisiä kuvaavat Pääsiäissaarella löydetyt patsaat. Ne olivat ainoastaan 20—25 jalan kokoisia siihen aikaan kuin Lemuria upposi, vulkaanitulten miltei kokonaan hävittämänä. Neljäs rotu oli vielä pienempi, vaikka sekin jättiläismäinen verrattuna nykyiseen viidenteen rotuun, johon sarja lopullisesti päättyi.

Nämä ovat siis muinaisuuden „jättiläiset", raamatun vedenpaisumusta varhemmat ja sitä myöhemmät Gibborim. Ne elivät ja kukoistivat pikemmin miljoona vuotta kuin kolme, neljä tuhatta vuotta sitten. Josuan Anakim, joihin verraten juutalaiset olivat niinkuin „heinäsirkat", ovat siis israelilaisten mielikuvitusta, jollei Israelin kansa aseta Josuan ikäkautta eoseni- tai ainakin mioseni-aikaan ja muuta ajanlaskunsa tuhatvuosia miljoonavuosiksi.

Kaikessa, mikä koskee esihistoriallisia aikoja, lukija pitäköön mielessään Montaignen viisaat sanat. Näin lausui tuo suuri ranskalainen filosofi:

On tyhmää itserakkautta halveksia ja tuomita valheeksi sitä, mikä meidän silmissämme ei näytä todenmukaiselta eikä todelta: se on kuitenkin yleinen vika niissä, jotka kuvittelevat olevansa tavallista rahvasta hieman etevämpiä . . .

Mutta harkinta on minulle opettanut, että näin ehdottomasti tuomita jotakin valheeksi tai mahdottomuudeksi, on samaa kuin kuvitella minun kainalooni uskotuksi Jumalan tahdon määrät ja rajat ja yhteisen luonto-äidin voimat, eikä ole suurempaa typeryyttä maailmassa kuin koettaa niitä arvioida oman kykymme mitalla ja oman etevyytemme rajoilla . . .

Jos nimitämme kummiksi ja ihmeiksi kaikkea sitä, mihin meidän järkemme ei yllä, niin kuinka monta sellaista näyttäytyykään joka päivä silmillemme? Punnitkaamme, minkä pilvien läpi me ummessa silmin olemme johdetut tuntemaan ne asiat, jotka käyvät käsiemme läpi; totisesti me tulemme huomaamaan, että pikemmin tottumus kuin tieto poistaa niistä ihmeellisyyden, ja että jos nuo asiat uutuudeltaan esitettäisiin meille, me epäilemättä pitäisimme niitä vähintäin yhtä epätodenmukaisina ja uskomattomina kuin mitään muuta[1]).

---

[1]) *Essais*, 26.

Ennenkuin vilpitön tutkija kieltää meidän *historiamme* ja tietojemme mahdollisuuden, tutkikoon ensin nykyaikaista historiaa sekä niitä yleisiä traditsioneja, joita on siroteltuina sekä vanhempaan että uudempaan kirjallisuuteen, löytääkseen jälkiä noista ihmeellisistä alkuroduista. Harvat epäuskoisista aavistavat, kuinka suuria määriä vahvistavia todistuksia on hajallaan ja hautaantuneena siellä täällä, yksinpä British Museumissa. Lukijaa pyydetään vielä luomaan silmäys käsilläolevaan aineeseen seuraavassa luvussa.

Kyklooppisia raunioita ja suunnattomia paasia todistamassa jättiläisistä.

De Mirville laajoissa teoksissaan „Mémoires Adressées aux Academies" on ottanut tehtäväkseen todistaa perkeleen todellisuuden ja näyttää hänen asuneen jokaisessa vanhassa ja uudenaikaisessa epäjumalassa. Siten hän on koonnut sivuja satamäärittäin „historiallista todistusaineistoa" siitä, että „ihmeiden" päivinä sekä pakanallisella että raamatullisella ajalla kivet ovat kävelleet, puhuneet, antaneet oraakkeli-vastauksia ja vieläpä laulaneet. Viimein muka „Kristuskivi" eli Kristus-kallio, se „henkinen kallio", joka seurasi Israelia (I Kor. 10: 4) „tuli Jupiter-lapikseksi", jonka hänen isänsä Saturnus nielaisi „kiven muodossa".[1]) Emme tahdo pysähtyä pohtimaan sitä raamatullisten sanakuvien silminnähtävää väärinkäyttöä ja aineellistumista, johon hän tekee itsensä syypääksi todistaakseen epäjumalien „saatanallisuutta", vaikka paljon voitaisiin tästä aineesta sanoa.[2]) Mutta vaikkemme omilla kivillämme väitä olevan tällaista ympäriliikkuvaisuutta ja sisäisiä psyykillisiä kykyjä, niin voimme mekin vuorostamme koota kaikki tarjolla olevat todistukset yhteen näyttääksemme, että: (a) jollei olisi ollut jättiläisiä noita suunnattomia kallioita siirtämässä, niin ei olisi ollut Stonehengeä, Carnac'ia (Bretagnessa) tai muita senkaltaisia kyklooppisia rakenteita:[3]) ja (b) että jollei olisi mitään taikaa olemassa, ei olisi niin paljon todistuksia „puhuvista" ja „oraakkeli"-kivistä.

---

[1]) *Pneumatologie* III, p. 283.

[2]) Saturnus on Kronos — „Aika". Että hän nielaisi Jupiter-kiven, voipi tulla ennustukseksi jonakin päivänä. „Pietari *(keefas, lapis)* on se *kivi*, jolle Rooman kirkko on rakennettu" — vakuutetaan meille. Mutta Kronos tulee yhtä varmasti joskus „nielemään" *sen* kuin hän on nielaissut Jupiter-lapiksen ja vielä suurempia asioita.

[3]) Suomessakin on joissakin paikoin sellaisia neljällä kulmakivellä seisovia „jättiläisten pöytiä", jotka ilmeisesti ovat älykkäiden olentojen tekemiä mutta ei meikäläisillä voimilla varustettujen ihmisten. — Suom.

Achaicassa Pausanias tunnustaa, että alkaessaan teoksensa hän oli pitänyt kreikkalaisia hyvin typerinä, „koska he palvelivat kiviä". Mutta hän lisää: „tultuani Arkadiaan olen muuttanut ajatuskantani".[1]) Vaikkapa ei palvottaisikaan kiviä eli kivikuvia ja patsaita, joka on sama asia — siitä rikoksesta ei roomalaiskatolilaisten sovi syyttää pakanoita — niin on kyllä lupa uskoa samaa, mitä niin monet filosofit ja pyhät miehet ovat uskoneet, ansaitsematta silti „idiootin" nimeä nyhyaikaisilta Pausaniaksilta.

Jos lukija tahtoo tutkia limsiöiden ja „ukonkivien" eri ominaisuuksia psyykillisten ja taikavoimien kannalta, turvautukoon *Académie des Inscriptions* kokoelmaan. Eräässä runossa „kivistä", jota pidetään Orfeuksen tekemänä, jaetaan nämä kivet „ofiteihin" ja „sideriteihin", eli „käärmekiviin" ja „tähtikiviin".

> *Ofitees* on ryhmyinen, kova, raskas, mutta sillä on *puheen lahja;* kun joku aikoo heittää sen pois, saa se aikaan *lapsen itkun tapaisen* äänen. Tämän kiven avulla Helenus ennusti isänmaansa Troian häviön[2])

Sankhuniathon ja Filo Byblus puhuessaan näistä „betyleistä" kutsuvat niitä *„elävöityneiksi* kiviksi". Fotius toistaa, mitä Damascius, Asclepiades, Isidorus ja fyysikko Eusebius ovat sanoneet ennen häntä. Varsinkaan Eusebius ei koskaan luopunut ofiteestaan, jota hän kantoi povellaan. Hän sai siitä oraakkelivastauksia, jotka se antoi *hiljaista vihellystä muistuttavalla heikolla äänellä.*[3]) Arnobius, pyhä mies, joka „oltuaan pakana tuli yhdeksi *kirkon valoista*", niinkuin kristityt sanovat, tunnustaa, ettei hän koskaan voinut tällaista kiveä nähdä tekemättä sille jotakin kysymystä, „johon se toisinaan vastasi *kirkkaalla ja terävällä*, hienolla äänellä". Missä siis on ero kristillisten ja pakanallisten ofiteiden välillä? me kysymme.

Kuuluisaa Westminsterin kiveä kutsuttiin nimellä *liafail*, „puhuva kivi", ja se kohotti äänensä ainoastaan nimittämään sen kuninkaan, joka oli valittava. Cambry kirjassaan *Monuments Celtique* sanoo nähneensä sen, kun siinä vielä oli kirjotus:[4])

---

[1]) *Ibid.* p. 284.

[2]) Falconnet, *op. cit.* VI, *Mém*, p. 513; toistanut de Mirville, *op, cit.* p. 285.

[3]) Tietysti sama kuin se „hieno hyminä", jonka Elija kuuli maanjäristyksen jälkeen luolan suulla. (I Kun. 19: 12).

[4]) Keinuvilla eli „logan" kivillä on useita eri nimiä, kuten keltiläisten *clacha-brath*, „kohtalon eli tuomion kivi;" ennustuskivi eli „ordeaalikivi" (= jumalantuomiokivi) ja oraakkelikivi; foinikilaisten liikkuva eli henkevä kivi; irlantilaisten jymy-kivi. Bretagnessa on *„pierres branlantes"* (heiluvat kivet) Huelgoatissa. Niitä löytyy vanhassa ja uudessa maailmassa, Britannian saarilla, Ranskassa, Espanjassa, Italiassa, Venäjällä, Saksassa j.n.e. ja myöskin Pohjois-Amerikassa. (Kts. Hodsonin *Letters from North America*, vol. II, p. 440). Plinius puhuu useista Aasiassa tavattavista (*Hist. Nat.* I, 96) ja Apollonius Rhodius kertoo laajalti näistä hei-

Ni fallat fatum, Scoti quocumque locatum
Invenient lapidem, regnasse tenentur ibidëm. [1]

Lopuksi Suidas puhuu eräästä Heraescuksesta, joka saattoi yhdellä silmäyksellä erottaa elottomat kivet niistä, joilla oli liikuntokyky, ja Plinius mainitsee kivistä, jotka „juoksivat tiehensä, kun käsikin niitä läheni“.[2])

De Mirville — joka aina koettaa etsiä raamatulle oikeutusta — kysyy hyvin painavasti, miksikä Stonehengen ihmeellisiä kiviä muinoin kutsuttiin „jättiläisten hypyksi“ *chior-gaur*, sanoista *cor* „tanssia“, josta *chorea*, ja *gaur*, „jättiläinen“)? Ja sitten hän lähettää lukijan saamaan vastausta piispa St. Gildakselta. Mutta ne miehet, jotka ovat kirjottaneet *Voyages dans le Comté de Cornuailles, sur le Traces des Géants* ja muita oppineita teoksia Stonehengen,[3]) Carnacin ja West Hoadleyn raunioista, antavat täydellisempiä ja luotettavampia tietoja tästä aineesta. Noilla tienoilla — oikeissa kallioerämaissa — tavataan suunnattomia paasia (monolitheja), joista „muutamat painavat yli 500,000 kg.“ Noiden Salisbury tasangon „riippuvien kivien“[4]) uskotaan olevan jonkun druiditemppelin jäännöksiä. Mutta druidit olivat historiallisia ihmisiä eikä mitään kyklooppeja eli jättiläisiä. Kutka siis, *paitsi jättiläiset*, saattoivat nostaa tuollaisia painoja — varsinkin sellaisia mitä tavataan Carnacissa ja West Hoadleyssa — ja asettaa ne sellaiseen sopusuhtaiseen järjestykseen, että ne kuvaavat taivaankarttaa? Kutka niitä sijottivat sellaiseen ihmeelliseen tasapainoon, että ne tuskin tuntuvat maata koskettavan ja että niitä sormen kosketuksellakin voi panna liikkeeseen, mutta sittenkään ei kahdenkymmenen miehen voimalla voisi niitä saada paikoiltaan siirretyksi?

Jos me sanomme, että nämä kivet ovat muistomerkkejä viimeisistä atlantilaisista, niin vastataan meille, että kaikki geologit väittävät niiden olevan luonnollista alkuperää. Kun paasi „rapautuu“ — s. o. kadottaa liuskan liuskan jälkeen aineksistaan sään vaikutuksesta — saa se muka viimein tällaisen muodon; Länsi-Englannin vuorensakaroillakin on omituisia muotoja samasta syystä. Ja koska siis kaikki tieteilijät pitävät „heiluvia kiviä luonnollisella tavalla syn-

---

luvista kivistä ja sanoo, että ne ovat „jonkun kukkulan huipulle asetettuja kiviä, niin herkkiä, *että niitä voi ajatuksella liikuttaa*“ (Ackermanin *Arth. Index*, p. 34). Hän epäilemättä ajatteli muinaisia pappeja, jotka tahdonvoimallaan liikuttivat näitä kiviä matkan päästä.

[1]) Jollei Kohtalo petä, tulevat skotlantilaiset löytämään kiven, minne tahansa se pantakoon; täällä heidän sanotaan hallinneen“. — Suom.

[2]) Kts. *Dictionnaire des Religions*, kirj. apotti Bertrand, artikk. „Heraescus“ ja „Be'tyles;“ kts. myös Bunsenin *Egypt.* I, 95.

[3]) Kts. m. m. t:ri Th. A. Wise'n F. R. A. S. kirjottamaa *History of Paganism in Caledonia y. m.*

[4]) Käännös sanasta Stonehenge. — Suom.

tyneinä, siten että tuuli, sade y. m. ilmiöt aikaansaavat vuorten murenemisen kerroksittain" — tullaan tietysti väittämään vääräksi meidän lausuntoamme, varsinkin kun „me näemme ympärillemme tänäkin päivänä samanlaisen vuorten muuttumisprosessin käynnissä". Mutta tutkikaamme asiaa lähemmin.

Ensiksi lukekaamme, mitä geologialla on sanottavaa, niin saamme tietää, että nämä jättiläispaadet ovat aivan outoja niissä maissa, missä ne nyt ovat pystytettyinä; että niiden geologiset vastaavaisuudet usein kuuluvat kerroksiin, jotka ovat niissä maissa tuntemattomat ja tavataan ainoastaan kaukana merten takana. William Tooke puhuessaan niistä suunnattomista graniitti-lohkareista, joita on siroteltuna ympäri Etelä-Venäjän ja Siperian, kertoo lukijoilleen, että siellä missä ne nyttemmin ovat ei löydy kallioita eikä vuoria; ja että ne on täytynyt tuoda sinne „äärettömien matkojen päästä ja tavattomilla ponnistuksilla".[1]) Charton puhuu eräästä sellaisesta Irlannissa tavatusta kalliosta, joka oli annettu etevän englantilaisen geologin tutkittavaksi, jolloin tämä oli sanonut sen olevan vierasta alkuperää, „*kenties aina Afrikasta asti tuotu*".[2])

Tämä on omituinen *sattuma*, sillä irlantilaisten perintätieto sanoo näiden piiriin asetettujen kivien olevan erään *noidan tuomia Afrikasta*. De Mirville arvelee tämän noidan olevan „kirotun hamilaisen".[3]) Me luemme hänet tummaksi atlantilaiseksi tai ehkä varhemmaksi lemurialaiseksi, joka oli jäänyt eloon brittiläisten saarten syntymiseen asti — joka tapauksessa hän oli jättiläinen.[4]) Cambry sanoo naivisesti:

> Ihmisillä ei ole sen kanssa mitään tekemistä . . . sillä ei mitenkään *ihmis*voima ja *ihmis*taito olisi voinut sellaiseen ryhtyä. Luonto yksin on sen kaiken aikaansaanut (! !) ja tiede tulee sen jonakin päivänä todistamaan (! !) [5]).

Yhtäkaikki se oli *ihmis*voima, vaikkapa jättiläismäinen, joka sen aikaansai eikä „luonto" yksin enempää kuin Jumala tai perkele.

Koska „tiede" on ryhtynyt todistelemaan, että ihmisen järki ja henkikin ovat vain „sokeiden voimien" tuotetta, pystyy se varmaan myös yllämainittuun tehtävään ja kukaties se jonakin kauniina päivänä esiintyy ja koettaa todistaa, että luonto yksin on asettanut jonoon Stonehengen jättiläispaaterot, mitannut nii-

---

[1]) *Sépulture des Tartares*, arch. VII, p. 2227.

[2]) *Voyageurs Anciens et Modernes*, I, 230.

[3]) *Op. cit.*, p. 29. Jos Ham oli Titaani eli jättiläinen, niin olivat Sem ja Jafet myöskin Titaaneja. He ovat kaikki joko arkki-titaaneja, niinkuin Faber näyttää — tai taruhenkilöitä.

[4]) Diodorus Siculus sanoo, että Isiksen päivinä muutamat ihmiset vielä olivat hyvin suurikokoisia, ja että helleenit niitä kutsuivat jättiläisiksi. „*Οἱ δ' ἐν Αἰγύπτῳ μυθολογοῦσι κατὰ τὴν Ἴσιδος ἡλικίαν γεγονέναι τινὰς πολυσωμάτους*".

[5]) *Antiquités Celtiques*, p. 88.

den aseman matemaattisen tarkasti, antanut niille Denderan taivaankartan [1]) ja eläinradan merkkien muodon ja tuonut yli miljoonan naulan painoisia kiviä Afrikasta ja Aasiasta Englantiin ja Irlantiin!

Totta kyllä Cambry myöhemmin peruutti sanansa:

Uskoin kauan aikaa *luontoon,* mutta nyt *peruutan* . . . sillä sattuma *ei kykene luomaan* niin ihmeellisiä yhdistelmiä . . . ja ne, jotka asettivat sanotut kivilohkareet tasapainoon, ovat samoja, jotka ovat pystyttäneet Huelgoat-lammen liikkuvat paadet lähellä Concarneau'ta.

T:ri John Watson, jonka sanoja sama kirjailija toistaa, puhuessaan Golcarin („Taikurin") rinteellä sijaitsevista *liikkuvista* kallioista eli „heiluvista kivistä", lausuu:

Noiden mahtavien tasapainoon asetettujen möhkäleiden hämmästyttävä liikkuvaisuus saattoi keltiläiset vertaamaan niitä jumaliin [2]).

Flinders Petrien kirjottamassa *Stonehengessä* sanotaan:

Stonehenge on rakennettu ympäristön kivilajista, eräästä punaisesta hietakivestä eli „sarsenista", jota sillä paikalla kutsutaan „harmaiksi pässeiksi". Mutta muutamat kivistä, varsinkin ne, joiden sanotaan olevan käytettyjä astronomiseen tarkotukseen, on tuotu hyvin kaukaa, luultavasti Irlannin pohjoisosasta.

Lopuksi sietää toistaa erään tiedemiehen mietteitä, joka tästä asiasta kirjotti *Revue Archéologique* aikakauskirjaan v. 1850:

Jokainen kivi on lohkare, jonka paino panisi voimakkaimmatkin koneet lujille. Sanalla sanoen ympäri maapallon löytyy siellä täällä möhkäleitä, joihin nähden kysymys *aineksista* tuntuu selittämättömältä, joita nähdessä mielikuvitus hämmentyy ja joille olisi annettava nimi, mikä vastaisi niiden suunnattomuutta. Sitäpaitsi nämä *mahdottoman suuret heiluvat* kivet, joita joskus kutsutaan nimellä *routers,* ovat asetetut pystyyn yhden sivunsa kärjen varaan ja ovat niin täydellisesti sovitetut tasapainoon, että pieninkin kosketus riittää saattamaan ne liikkeeseen . . . ne siis todistavat mitä suoranaisinta tietoa tasapainon laeista. Edestakainen liikunto, vuoroin tasaiset, kuperat ja koverat pinnat . . . kaikki tämä yhdistää ne kyklooppisiin muistomerkkeihin, joista voi hyvällä syyllä sanoa, toistaen De la Vegan sanoja, että „hiidet pikemmin kuin ihmiset näyttävät niillä työskennelleen" [3]).

---

[1]) Dendera on kaupunki Egyptissä, jossa erään vanhan temppelin kattoon on piirretty varhaisin tunnettu taivaankartta eläinratoineen. — Suom.

[2]) Cambry, *ibid.* p. 90.

[3]) *Op. cit.* p. 473. „On vaikeata", kirjottaa Creuzer, „Tirynin ja Mykeenen rakennusten suhteen olla ajattelematta planettavoimia, joita luulon mukaan taivaiset mahdit kuten kuuluisat Daktylit panivat liikkeelle". *(Pelasges et Cyclopes).* Tähän päivään asti tiede on kyklopeista tietämätön. Heidän arvellaan rakentaneen n. k. „kyklooppiset" laitteet, joiden pystyttäminen olisi vaatinut monta rykmenttiä jättiläisiä, ja kuitenkin heitä oli yhteensä ainoastaan seitsemänkymmentä seitsemän eli noin sata, kuten Creuzer arvelee. Heitä kutsutaan Rakentajiksi ja salatiede nimittää heitä *Vihkijöiksi,* jotka vihkimällä muutamia pelasgeja laskivat todellisen *vapaa-*

Kerrankin me olemme yhtä mieltä ystäviemme ja vihollistemme, roomalais-katolilaisten kanssa, ja kysymme heidän laillaan, josko tuollaiset tasapainon ja liikkuvaisuuden ihmeet, jotka painavat miljoonia kiloja, voivat olla kivikauden *raakalaisten,* luola-asukkaiden työtä, jotka olivat pitemmät kuin meidän aikakautemme tavalliset ihmiset mutta kuitenkin muka samanlaisia kuolevaisia kuin mekin? Ei ole tarkotuksemme pohtia niitä erilaisia perintä-kertomuksia, joita liittyy näihin heiluviin paasiin. Kuitenkin kannattaa muistuttaa englantilaiselle lukijalle Giraldus Cambrensiksestä, joka puhuu eräästä Monan saarella tavatusta kivestä, mikä palasi paikoilleen, vaikka kuinka paljon koetettiin pitää sitä muualla. Siihen aikaan kun Henrik II vallotti Irlannin, halusi muuan kreivi Hugo Cestrensis tulla vakuutetuksi asian todenperäisyydestä ja sitoi Mona-kiven toiseen paljoa suurempaan kiveen sekä heitätti ne mereen. Seuraavana aamuna se tavattiin alkuperäisellä paikallaan. Oppinut Salisburyn William takaa todeksi tämän asian, vakuuttamalla kiven olevan erään kirkon seinässä, missä hän oli ssn nähnyt v. 1554. Tätä muistuttaa Pliniuksen puhe kivestä, jonka Argonautit jättivät Kytsikoniin ja jonka kytsikolaiset olivat asettaneet Prytaneioonsa, „mistä se *karkasi useita kertoja,* niin että heidän oli pakko sitoa siihen lyijypainoja“.[1]) Siinäpä meillä on suunnattomia kiviä, joiden koko muinaisaika väittää olleen „eläviä, liikkuvia, puhuvia ja itsestään kulkevia“. Ne myöskin näyttävät saattaneet ihmiset juoksemaan tiehensä, koska niitä kutsuttiin *router*'eiksi, sanastä „*rout*“, „ajaa pakoon“; ja Des Mousseaux näyttää niiden kaikkien olleen profetallisia kiviä ja joskus kutsutun „*hulluiksi* kiviksi“[2])

Tiedekin tunnustaa heiluvat kivet. Mutta miksi ne heiluvat? Täytyy olla sokea, jollei huomaa, että tämä liikunto oli yksi ennustuskeino ja että niitä juuri tästä syystä kutsuttiin „totuuden kiviksi“.[3])

---

muurariuden peruskivet. Herodotos yhdistää kykloopit Perseukseen, „erään assyrialaisen demoonin poikaan“ (I, 6). Raoul Rochette huomasi, että Palaemonius, eräs kyklooppi, jolle oli rakennettu pyhäkkö, oli sama kuin „tyyrolainen Herkules“. Joka tapauksessa hän oli Gadirin pyhien patsaiden rakentaja. Nämä ovat peitetyt salaperäisillä kirjaimilla — joiden merkitykseen ainoastaan Apollonios Tyanalainen aikoinaan omisti avaimen — ja kuvioilla, mitkä vielä tavataan Elloran seinillä, Vishvakarmanin temppelin jättiläisraunioissa, Vishvakarmanin, joka oli „jumalien rakentaja ja työläinen“.

[1]) *Hist. Nat.* 36 p. 592; De Mirville, *op. cit.*

[2]) *Dieu et les Dieux,* p. 567.

[3]) De Mirville, *op. cit.* p. 291. Richardsonin ja Barthin sanotaan hämmästyneen tavatessaan Saharan erämaassa samoja pystytettyjä trilithejä (portinmuotoisia „kolmikiviä“) kuin he olivat nähneet Aasiassa, Cirkassiassa, Etruriassa ja pitkin koko Pohjois-Europpaa. Rivett-Carnac, B. C. S. Allahabadissa, tuo etevä muinaistieteilijä, oli yhtä hämmästynyt kun hän huomasi, että Sir J. Simpsonin kuvaus Englannin, Skotlannin ja muiden länsimaitten kivissä ja kallioissa tavatuista maljakonmuotoisista merkeistä „osotti ihmeteltävää yhtäläisyyttä niiden merkkien kanssa, oita on trappi (=basaltti) paasissa kumpujen ympärillä lähellä Nagpuria“ — „Käärmeitten Kau-

Tämä on historiaa. Esihistoriallisten aikojen menettely aiheutti samaa myöhempinä aikoina. Kuulle ja Käärmeelle pyhitetyt Dracontia olivat samat kuin vanhojen kansojen entiset „kohtalonkivet"; ja niiden liikunto eli *heiluminen* oli merkkikieltä, mutta ainoastaan vihityillä papeilla oli avain tähän muinaiseen *kirjotukseen* ja heille se oli selki selvää. Vormius ja Olaus Magnus osottavat, että tämän oraakkelin käskyjen mukaan valittiin Skandinavian kuninkaat. Sen ääni puhui „niiden suunnattomien paasien kautta, joita (muinaiset) jättiläiset mahtavilla voimillaan olivat pystyttäneet". Plinius sanoo:

Intiassa ja Persiassa hän (persialainen Otitsoe) oli se, jolta maagien oli saatava neuvoa hallitsijoiden valinnassa [1].

Ja hän kuvailee vielä erästä Harpasan yläpuolella Aasiassa olevaa kalliota, joka oli asetettu niin että „yksi sormi voipi sitä liikuttaa, mutta kun sitä painaa koko ruumiin painolla, pitää se vastaan".[2]) Mikseivät siis Irlannin heiluvat kivet Yorkshiressä olisi palvelleet samaa tarkotusta s. o. *ennustamista* tai oraakkeli-ilmotuksia? Suurimmat niistä ovat silminnähtävästi atlantilaisten jättämiä; pienemmät, kuten Brimhamin kalliot, joissa on huipulla vieriviä kiviä, ovat jäljennöksiä vanhemmista „lithoksista." Jolleivät keski-ajan piispat olisi hävittäneet kaikkia Dracontian laitoksia, mihin he käsiksi pääsivät, niin tiedekin

---

punkia". Tuo etevä oppinut näki siinä „toisen ja hyvin merkillisen lisän runsaaseen todistusmäärään . . . että yksi haara niistä paimentolaisheimoista, jotka hyvin varhaisina aikoina levisivät yli Europan, tunkeutuivat myöskin Intiaan asti". Me sanomme, että Atlantiksella ja Lemurialla jättiläisineen sekä viidennen juurirodun varhaisimmilla alaroduilla kaikilla oli jotakin tekemistä näiden betylien, lithosten ja yleensä „taikakivien" kanssa. Ne maljakonjäljet, mitkä Sir J. Simpson huomasi, ja ne „kallioiden ja muistomerkkien pinnalla olevat kuopat"' jotka Rivett-Carnac löysi ja jotka olivat „erisuuruisia, vaihdellen kuudesta tuumasta puoleentoista läpileikkaukseltaan ja yhdestä puoleentoista tuumaan syvyydeltään . . . tavallisesti järjestettyinä kohtisuoriin riveihin, mutta hyvin erilaisia luvultaan, kooltaan ja maljakkojen järjestykseen nähden" — ovat aivan yksinkertaisesti vanhimpien rotujen *kirjallisia muistiinpanoja.* Ken tarkoin tutkii tällaisten merkkien piirroksia teoksessa *Archaeological Notes*, „Muinaistieteellisiä huomioita Kumaonin, Intian y. m. kallioitten kaiverruksista", hän voi niissä löytää kaikkein alkuperäisimpiä muistiinpanoja ja merkkikielen jälkiä. Jotenkin samanlaisen merkkikielen järjestelmän laativat Morse-telegrafin amerikkalaiset keksijät; se muistuttaa paljoo Ogham-kirjotusta, joka on yhdistelmä lyhyistä ja pitkistä viivoista, niinkuin Rivett-Carnac sitä kuvaa, „hiekkakiveen koverrettuna". Ruotsi, Norja ja Skandinavia ovat täynnä tuollaisia *kirjotettuja* muistiinpanoja, sillä riimukirjotus johtuu maljakon merkeistä ja pitkistä ja lyhyistä viivoista. Johannes Magnuksen Infoliossa näkyy kuva puolijumalasta ja jättiläisestä nimeltä Starchaterus (Starkad, tietäjä Hroszarsgranin oppilas), jolla on kummassakin kainalossaan riimukirjaimilla peitetty suuri kivi. Tämä Starkad lähti skandinavialaisen legendan mukaan Irlantiin ja teki merkillisiä tekoja pohjoisessa ja etelässä, idässä ja lännessä. (Kts. *Asgard and the Gods*, pp. 218—221).

[1]) *Hist. Nat.* XXXVII, 54.

[2]) *Ibid.* II, 38.

enemmän niistä tietäisi.[1]) Kuitenkin me tiedämme niiden olleen yli maailman käytännössä pitkinä esihistoriallisina aikakausina ja aina samaa ennustamista ja taikaa varten. E. Biot, eräs Ranskan Instituutin jäsen, julkaisi kokoelmassa *Antiquités de France* (vol. IX) artikkelin, jossa hän näytti, että Chatamperamba („Kuoleman kenttä" eli muinainen hautausmaa Malabarissa) oli samalla tavalla järjestetty kuin Carnacin vanhat haudat, nim. siinä oli „kukkula ja keskellä hauta". Luita on löydetty noista haudoista ja Halliwell sanoo muutamien näistä olleen suunnattomia, ja paikkakunnan asukkaat kutsuivat hautoja „Raakshasoiden (eli jättiläisten) asunnoiksi". Kun muutamia kivipyörylöitä, „joita pidettiin Pantsh Paandavan (viiden Pandun pojan) työnä, niinkuin kaikkia tuollaisia muistomerkkejä Intiassa pidetään, milloin ne esiintyvät suurissa joukoin", avattiin Radshah Vasariddin käskystä, „huomattiin niiden sisältävän *hyvin suuria ihmisen luita*".[2])

Taaskin De Mirville on oikeassa näiden ilmiöiden *yleistämisessä*, mutta ei niistä tekemissään johtopäätöksissä. Koska tuo kauan suosittu teoria, että Dracontia ovat enintään todistuksia „suurista geologisista luonnon mullistuksista" (Chartonin esittämä) ja „luonnon työtä" (Cambry), on nyttemmin hylätty, ovat Mirvillen huomautukset hyvin oikeat:

> Me neuvomme tiedettä harkitsemaan . . . ja ennen kaikkea olemaan sijottamatta Titaaneja ja jättiläisiä alkuaikaisten legendojen joukkoon; sillä heidän teoksensa ovat tuossa meidän silmiemme edessä ja nuo heiluvat möhkäleet tulevat kannoillaan huojumaan maailman loppuun asti auttaakseen heitä kerrankin käsittämään, ettei tarvitse olla houruinhuoneen kokelas, kuka uskoo koko muinaisajan vakuuttamiin ihmeisiin [3]).

Tätäpä emme liian usein saata toistaa, vaikka sekä salatieteilijöiden että roomalaiskatolilaisten äänet kaikunevat kuulumattomiin. Kuitenkaan ei kukaan voi olla näkemättä, että tiede on uudenaikaisissa aateskeluissaan ainakin yhtä epäjohdonmukainen kuin muinainen ja keskiaikainen jumaluusoppi, kun se tulkitsi n. k. *ilmestystä*. Tiede tahtoisi antaa ihmisten polveutua ihmis-muotoisesta apinasta — joka muutos vaatisi miljoonia vuosia — ja kuitenkin pelkää ihmiskuntaa tehdä 100,000 vuotta vanhemmaksi. Tiede opettaa lajien asteettaista muuntumista, luonnollista valintaa ja alempien muotojen kehittymistä korkeammiksi, likoeläimestä kalaan, matelijasta lintuun ja nisäkkääseen — ja kuitenkin se kieltää, että ihminen, joka fysiologisesti on vain korkeampi nisäkäs ja eläin, olisi tällä tavoin muuttunut ulkonaiselta muodoltaan. Mutta jos Wealdenissa löydetty hirviömäinen Iguanodon on voinut olla meidän päiviemme pikkuisen

---

[1]) Charton, *Magasin Pittoresque* (1853) p. 32. Toistanut De Mirville teoksessaan siv. 293.

[2]) T. A. Wise, *History of Paganism in Caledonia*, p. 36.

[3]) *Op. cit.*, p. 288.

Iguana-liskon esivanhin, niin miksei salaisen opin opettama hirviökokoinen ihminen ole saattanut muuttua nykyaikaiseksi ihmiseksi — eläimen ja enkelin yhdyssiteeksi? Onko tämä „teoria“ epätieteellisempi kuin se, jonka mukaan ihmiseltä kielletään henkinen, kuolematon minä, tehdään hänestä automati mutta asetetaan hänet samalla *erikoiseksi lajiksi* luonnon järjestelmään? Salaiset tieteet lienevät vähemmän tieteelliset kuin nykyiset kokemusperäiset eksaktiset tieteet, mutta ne ovat sittenkin loogillisemmat ja yhtenäisemmät opetuksissaan. Fyysilliset voimat ja atomien luonnolliset kiintymykset voinevat olla riittäviä tekijöitä muuttamaan kasvia eläimeksi; mutta tarvitaan muuta kuin pelkkää aineellisten kokoomusten ja niiden ympäristön vuorovaikutusta, jotta eloon putkahtaisi *täysin tietoinen ihminen*, vaikkei hän olisi muuta kuin yksi haarautuma kahden „köyhän serkun“ välillä nelikätisten joukossa. Salaiset tieteet tunnustavat Haeckelin lailla, että (ulkokohtainen) elämä maapallolla „on johdonmukainen seuraus tieteellisestä luonnonhistoriasta“, mutta lisää, että jos kielletään näkymättömän itsekohtaisen henki-elämän — joka on ikuinen ja luonnon peruste — kehittyminen *henkisesti sisältä ulospäin* (involutioni), on tämä jos mahdollista vielä järjettömämpää kuin sanoa, että maailmankaikkeuden ja kaiken mitä siinä on, ovat aineessa asuvat „sokeat voimat“ vähitellen rakentaneet ilman mitään *ulkonaista* apua.

Otaksutaanpa jonkun salatieteilijän väittävän, että suuren katedraalin mahtavat urut ovat alkaneet ja syntyneet seuraavalla tavalla: ensiksi muodostui ja vähitellen kehittyi avaruudessa organisoitava[1]) aines, joka viimein aikaansai ainetilan nimeltä *organinen proteiini*; sitten satunnaisten voimien vaikutuksesta nämä ainetilat joutuivat jonkinlaiseen epätasaiseen tasapainoon ja kehittyivät hitaasti ja majesteetillisesti uusiin yhdistelmiin, veistetyksi ja kiillotetuksi puu-aineeksi, messinkinauloiksi ja -hakasiksi, nahaksi ja norsunluuksi, torviksi ja palkeiksi; tämän jälkeen, saatettuaan kaikki osat yhdeksi sopusointuiseksi ja symmetriseksi koneeksi, nuo urut äkkiä kajahuttivat Mozartin „Requiemin“; tätä seurasi eräs Beethovenin sonaatti jne. rajattomiin asti koskettimien itsestään liikkuessa ja ilman puhaltaessa torviin omalla voimallaan ja oman mielensä mukaan.‹ Mitähän tiede sanoisi tällaiseen teoriaan? Kuitenkin juuri tällä tavalla sanovat materialistiset tieteilijät maailmankaikkeuden muodostuneen miljoonine olentoineen ja viimein sen henkisen kruunun — ihmisen.

Mikä lieneekään ollut Herbert Spencerin todellinen sisäinen ajatus, kun hän kirjoitti lajien asteettaisesta muuntumisesta, niin ainakin hänen sanansa tähtäävät meidän oppiimme:

> Kehityksen kannalta esitettynä jokainen olento käsitetään tuotteeksi, joka on syntynyt *ennaltaolleesta olemuksesta* huomaamattomin astein tapahtuneitten muutosten kautta [2]).

---

[1]) Sanaleikki: englantilainen *organ* merkitsee samalla sekä *elintä* että *urkuja*. — Suom.

[2]) *Essays on Physiology*, p. 144.

Miksei siis tässä tapauksessa historiallinen ihminen olisi lopputuote muutoksista, jotka ovat tapahtuneet ennaltaolleessa ja esihistoriallisessa ihmisessä, vaikka todistuksen vuoksi otaksuttaisiin, ettei hänen sisällään ole mitään, joka kestää kauemmin kuin hänen fyysillinen rakenteensa eli voi elää siitä riippumatta? Mutta se toivomme ei täyty. Sillä kun meille sanotaan, että „elimellisiä aineita aikaansaadaan laboratoriossa sillä keinoin mitä kirjaimellisesti voidaan kutsua *keinotekoiseksi kehitykseksi*" [1]) — niin vastaamme tuolle etevälle englantilaiselle filosofille, että alkemistit ja suuret adeptit tekivät sen saman ja vielä paljon enemmän, ennenkuin kemistit koskaan olivat yrittäneet „rakentaa erotetuista aineksista monimutkaisia yhdistelmiä". Paracelsuksen „homunculus" on tosiasia alkemiassa ja tulee hyvin luultavasti tosiasiaksi myöskin kemiassa, ja silloin Mrs. Shelleyn „Frankensteinin hirviötä" [2]) tullaan pitämään ennustuksena. Muttta ei mikään kemisti eikä myöskään alkemisti saata antaa tuollaiselle hirviölle muuta kuin eläimellisen vaiston, jollei hän tee samaa, mitä „alkusynnyttäjien" uskotaan tehneen, nim. jätä omaa fyysillistä ruumistaan ja ruumistu tuohon „tyhjään muotoon". Vaan sekin olisi *keinotekoinen* eikä luonnollinen ihminen, sillä meidän „alkusynnyttäjiemme" oli pitänyt ikuisen kehityksen kulussa tulla *jumaliksi*, ennenkuin ne tulivat ihmisiksi.

Ylläoleva poikkeus aineesta — jos se on mikään poikkeus — on yritys oppimme oikeuttamiseksi niiden harvojen tulevan vuosisadan ajattelevien ihmisten silmissä, jotka sattuvat tämän lukemaan.

Se näyttää myöskin syyn, miksikä nykyajan parhaimmat ja henkisimmät ihmiset eivät enää saata tyytyä enempää tieteeseen kuin jumaluusoppiin ja miksikä he pitävät „psyykillistä hupsutusta" paremman arvoisena kuin noiden molempien dogmatisia väitteitä, koskei kummmallakaan niistä erehtymättömyydessään ole mitään parempaa tarjottavana kuin *sokeaa* uskoa. *Yleismaailmallinen* traditsioni on paljon turvallisempi opas elämässä. Ja yleismaailmallinen traditsioni osottaa, että alku-ihminen eli monia aikakausia yhdessä luojiensa ja ensimäisten opettajiensa — Elohimien — yhteydessä maailman „Edenin (eli „ilon") tarhassa". [3])

45. ENSIMÄISET SUURET VEDET TULIVAT. NE NIELIVÄT SEITSEMÄN SUURTA SAARTA *(a)*.

46. KAIKKI PYHÄT PELASTUIVAT, EPÄPYHÄT HÄVISIVÄT. NIIDEN KERALLA USEIMMAT SUURISTA ELÄIMISTÄ, MAAN HIESTÄ SYNTYNEET *(b)*.

(a) Kossa tästä aineesta — neljännestä suuresta vedenpaisumuksesta maamme päällä tässä kierroksessa — puhutaan täydellisesti niissä luvuissa, jotka

---

[1]) *Principles of Biology*, liite, p. 482.

[2]) „Teko-ihmistä" — kts. Sal. Oppi I, siv. 647. — Suom.

[3]) Tulemme puhumaan jumalallisista opettajista XII Runon yhteydessä.

seuraavat viimeistä runoa, olisi ennalle rientämistä puhua niistä tässä sen enempää. Seitsemän suurta saarta (Dviipaa) kuului Atlantiksen mantereeseen. Salaiset opit osottavat, että vedenpaisumus yllätti neljännen jättiläisrodun, ei sen turmeltumisen vuoksi eli koska se oli tullut „mustaksi synnistä", vaan yksinkertaisesti sentähden että tuo on jokaisen mantereen kohtalo. Niinkuin kaikki muu aurinkomme alla, se syntyy, elää, surkastuu ja kuolee. Tämä tapahtui, silloin kun viides rotu oli lapsuusiässään.

(b) Näin jättiläiset hävisivät — taikurit ja velhot, lisää kansanomainen traditsioni. Mutta „kaikki pyhät pelastuivat" ja ainoastaan „epäpyhät hävisivät". Tämä johtui kuitenkin yhtä paljon noiden „pyhien" *ennaltanäkemisestä,* sillä he eivät olleet kadottaneet kolmatta silmäänsä, kuin karmasta tai luonnonlaista. Puhuessaan seuraavasta rodusta, meidän viidennestä ihmiskunnastamme, lausuu kommentario:

Ainoastaan kourallinen niitä valittuja, joiden jumalalliset opettajat olivat menneet asumaan Pyhään Saareen — „mistä viimeinen Vapahtaja on tuleva" — esti nyt ihmiskunnan toista puoliskoa toista lopettamasta (niinkuin ihmiskunnassa nyt tapahtuu — H. P. B.) Se (ihmiskunta) jakautui. Kahta kolmatta osaa siitä hallitsivat kuninkaina alemmat, aineelliset Maan henget, jotka ottivat haltuunsa helposti vallattavat ruumiit; yksi kolmasosa pysyi uskollisena ja yhdistyi syntymäisillään olevaan viidenteen rotuun — jumalallisiin ruumistuksiin. Kun navat siirtyivät (neljännen kerran), ei tämä vaikuttanut niihin, jotka olivat suojeltuja ja jotka olivat erkautuneet neljännestä rodusta. Niinkuin lemurialaisista niin atlantilaisista ainoastaan jumalattomat hukkuivat „eikä heitä enää nähty". . . !

XII. RUNO.

Viides rotu ja sen jumalalliset opettajat.

47. Ensimäisen kahden rodun jäännökset häviävät ainaiseksi. Muutamia ryhmiä Atlantiksen eri roduista pelastui vedenpaisumuksesta yhdessä viidennen rodun esivanhempien keralla. 48. Meidän nykyisen, viidennen rotumme alku. Ensimäiset jumalalliset hallitussuvut. 49. Ensimäiset välähdykset historiasta, joka nyttemmin on naulittu raamatun allegorisiin ajanlaskuihin ja jota „yleinen" historia orjamaisesti seuraa. Ensimäisten opettajien ja ihmiskunnan sivistäjien luonne.

47. HARVOJA [1]) JÄI JÄLKEEN. MUUTAMIA KELTAISIA, MUUTAMIA RUSKEITA JA TUMMIA JA MUUTAMIA PUNAISIA JÄI. KUUN VÄRISET [2]) OLIVAT AINIAAKSI MENNEET *(a)*.

48. PYHÄSTÄ RUNGOSTA SYNTYNYT VIIDES [3]) JÄI JÄLELLE; SITÄ HALLITSIVAT ENSIMÄISET JUMALALLISET KUNINKAAT.

---

[1]) Ihmisiä. [2]) Alkuperäisestä jumalallisesta rungosta. [3]) Rotu.

49. . . . KÄÄRMEET, JOTKA JÄLLEENLASKEUTUIVAT, JOTKA TEKIVÄT RAUHAN VIIDENNEN [1]) KANSSA, JOTKA OPETTIVAT JA NEUVOIVAT SITÄ *(b)* . . .

(a) Tämä säe koskee viidettä rotua. Historia ei ala siitä, mutta elävä ja yhä uudistuva perintätieto alkaa. Historia — eli se mitä kutsutaan historiaksi — ei mene kauemmaksi taaksepäin kuin meidän viidennen alarotumme kuviteltuun alkuperään „muutamia tuhansia vuosia" sitten. Viidennen juurirodun ensimäisen alarodun ala-osastoja tarkotetaan, kun sanotaan: „muutamia keltaisia, muutamia ruskeita ja tummia ja muutamia punaisia jäi". „Kuunväriset" — s. o. ensimäinen ja toinen rotu — olivat ainiaaksi menneet, jälkiäkään jättämättä — ja tämä tapahtui jo kolmannessa „vedenpaisumuksessa", joka lopetti kolmannen lemurialaisen rodun. Se oli „Suuri Lohikäärme", jonka pyrstö lakaisi kokonaiset kansakunnat olemattomiin silmänräpäyksessä. Tätä nimitystä tarkottaa se kommentarion värssy joka sanoo:

Suuri Lohikäärme kunnioitti Viisauden Käärmeitä, niitä käärmeitä, joiden reiät nyt ovat kolmio-kivien alla.

Toisin sanoen „pyramidien alla, maailman neljässä kulmauksessa".

(b) Tämä saattaa selväksi sen, mikä mainitaan useampia kertoja kommentarioissa, nim. että kolmannen, neljännen ja viidennen rodun adeptit eli „tietäjät" elivät maanalaisissa asunnoissa, tavallisesti jonkinlaisen pyramidin muotoisen laitteen, jollei suorastaan pyramidin alla. Sillä tuollaisia „pyramideja" oli „maailman neljässä kolkassa" eivätkä suinkaan olleet Faraoiden maan monopolia. Todella uskottiin ennen niiden olevan yksinomaan Egyptiin kuuluvia, kunnes havaittiin niitä löytyvän siellä täällä yli molempien Amerikan mantereiden, maan alla ja maan päällä, koskemattomissa metsissä ja myöskin laaksoissa ja tasangoilla. Jos todellisia geometrisesti oikeita pyramideja ei enää löydy Europan mailla, niin monet otaksutuista varhemman neolithisen kauden luolista, Morbihanin ja yleensä Bretagnen suunnattomista kolmikulmaisista pyramidin tai kartion muotoisista „menhireistä", monet tanskalaisista „kummuista" ja Sardinian „jättiläishaudoista" ynnä niiden erottamattomat seuralaiset, „nuraghi", — ovat kaikki enemmän tai vähemmän taidokkaita jäljennöksiä pyramideista. Useimmat näistä ovat niiden uutisasukkaiden työtä, jotka asettuivat Europan vastasyntyneelle mantereelle ja sen saarille. Ne olivat niitä „muutamia keltaisia, muutamia ruskeita ja tummia ja muutamia punaisia" rotuja, jotka jäivät eloon viimeisten atlantilaisten mantereiden ja saarten upotessa 850,000 vuotta sitten — Platonin saarta lukuunottamatta — ja jotka olivat täällä ennen suurten arja-

---

[1]) Rodun.

laisten rotujen saapumista; muut kummut ovat taas varhaisimpien idästä tulleitten siirtolaisten tekemiä. Ne jotka töintuskin hyväksyvät ihmisrodun ikää laskettavan niin kaukaa kuin 57,000 vuotta sitten,[1]) ne tietysti kieltävät nämä tosiasiat. Mutta he kenties itse jonakin päivänä huomaavat erehtyneensä. Me voimme pitää turhanaikaisena arkadialaisten ylpistelyä, kun he lukivat olevansa kuuta vanhempia (*Προσέληνοι*), ja Attikan kansan luuloa, että he muka olisivat eläneet ennenkuin aurinko näyttäytyi taivaalla — mutta emme voi kieltää heidän epäämätöntä vanhuuttaan. Emme myöskään saata nauraa sille yleismaailmalliselle uskolle, että meillä on ollut jättiläis-esiisiä. Se seikka, että Mammutin ja Mastodontin ja eräässä tapauksessa jättiläismäisen salamanderin luita on erehdyksestä luultu ihmisluiksi, ei poista sitä pulmallisuutta, että kaikista nisäkkäistä ihminen on ainoa, jota ei tiede tunnusta pienentyneeksi niinkuin muut eläinmuodot, ja tulleeksi jättiläismäisestä *Homo Diluvii* (vedenpaisumus-ihmisestä) siksi viiden kuuden jalan pituiseksi olioksi, mikä hän tätä nykyä on.

Mutta „Viisauden käärmeet" ovat hyvin säilyttäneet tietonsa ja ihmiskehityksen historia *on* piirretty taivaaseen, niinkuin se on piirretty maanalaisiin seinämiin. Ihmiskunta ja *tähdet* ovat erottamattomasti toisiinsa sidotut tähtiä johtavien *järkiolentojen* kautta.

Uudenaikaiset vertaustotieteilijät voivat tälle nauraa ja kutsua tätä „mielikuvitukseksi", mutta Staniland Wake kirjottaa:

> On kieltämätöntä, että muutamien itämaisten kansojen legendoissa vedenpaisumus on (aina) yhdistettynä ei ainoastaan pyramideihin vaan myöskin tähtimerkkeihin [2])

„Vanha Lohikäärme" on sama kuin „Suuri Tulva", sanoo Proctor.

> Me tiedämme, että menneisyydessä Lohikäärme oli taivaanpiirin navan eli navanpään kohdalla. Tähtitemppeleissä silloin . . . Lohikäärme oli ylimpänä eli hallitsevana tähtikiehkurana . . . On merkillistä, kuinka läheisesti nämä tähtikuviot . . . vastaavat peräkkäisessä järjestyksessä ja rectascensioni-suhteessa [3]) niitä tapauksia, jotka on pantu muistiin (raamatullisen) tulvan yhteydessä [4]).

Syyt tähän *merkillisyyteen* ovat tässä teoksessa yllinkyllin selvitetyt. Olemme vain näyttäneet, että oli useita vedenpaisumuksia, jotka viidennen rodun alarotujen muistossa ja perintäkertomuksissa sekottuivat toisiinsa. Ensimäinen

---

[1]) Sillä ajalla näet t:ri Dowler määritteli sen ihmisen eläneen, jonka luurangon hän löysi New Orleansissa Missisippin rannoilla.

[2]) *The Great Pyramid.*

[3]) „Rectascensioniksi" *(right ascension)* kutsutaan jonkun taivaankappaleen asemaa taivaan ekvatorilla, siis niin sanoaksemme „taivaallista pituusastetta". — Suom.

[4]) *Knowledge*, I, p. 243; toistanut Staniland Wake kirjassaan p. 82.

suuri tulva oli tähtitieteellinen ja kosmillinen, mutta useat muut olivat maallisia. Ja kuitenkin meidän oppinut ystävämme Gerald Massey — vihitty kyllä British Museumin salaisuuksiin, mutta kuitenkin itse-vihitty — selitti ja terotti, että Atlantiksen upotus ja vedenpaisumus ovat ainoastaan tietämättömien ihmisten aineellistuneita haaveita ja ettei Atlantis ollut muuta kuin „astronominen allegoria". Mutta suuri eläinradan allegoria perustuu historiallisiin tapauksiin eikä allegoria häiritse historiaa; sitäpaitsi jokainen salatieteen tutkija tietää, mitä tähtitieteellinen ja eläinrataa koskeva allegoria merkitsee. T:ri Smith näyttää assyrialaisten savitaulujen Nimrod-eepoksessa allegorian todellisen merkityksen:

(Sen kaksitoista laulua) koskevat auringon vuotuista kulkua vuoden kahdentoista kuukauden kautta. Kukin taulu vastaa yhtä erikoista kuukautta ja sisältää suoranaisen viittauksen eläinradan merkkien eläinmuotoihin . . . (Yhdestoista laulu on) omistettu Rimmonille, myrskyn ja sateen jumalalle, ja soveltuu yhteen eläinradan yhdennentoista merkin — Vesimiehen — kanssa [1]).

Mutta tämänkin edellä kävi vanhoissa aikatiedoissa *esi*-tähtitieteellinen kosmillinen tulva, jota vertauskuvallisesti esitettiin yllämainitussa eläinradan eli Noakin vedenpaisumuksessa. Vaan tällä ei ole mitään tekemistä Atlantiksen kanssa. Pyramidit ovat läheisesti yhteydessä sekä Suuren Lohikäärmeen tähtikuvion että „Viisauden lohikäärmeitten" eli kolmannen ja neljännen rodun suurten vihittyjen kanssa jopa Niilin tulvimisen kanssa, jota pidettiin jumalallisena muistutuksena suuresta Atlantiksen tulvasta. Maailman yleishistoriaa koskevien tähtitieteellisten muistiinpanojen sanotaan kuitenkin alkaneen atlantilaisten eli neljännen juurirodun kolmannesta alarodusta. Milloin se oli? Salaiset asiakirjat osottavat, että siitä ajasta saakka kuin Egyptin eläinratalaskelmia alettiin säännöllisesti tehdä, *ovat navat kolme kertaa vaihtuneet.*

Me tulemme kohta palaamaan tähän väitteeseen. Niillä symboleilla, jotka ovat esitettyinä eläinradan merkeissä,[2]) on niin syvällinen merkitys ja niiden suhteen meidän ihmiskuntamme on niin tärkeä, ettei niitä voi muutamin sanoin sivuuttaa. Mutta ennen sitä meidän on pohdittava, mitä merkitsee 48 säkeessä puhe „ensimäisistä jumalallisista kuninkaista", joiden sanotaan „laskeutuneen", johtaneen ja *opettaneen* meidän viidettä rotuamme viime vedenpaisumuksen jälkeen. Tahdomme tätä viimeistä lausuntoa historiallisesti tarkastaa seuraavissa luvuissa, mutta nyt on lopetettava esittämällä vielä muutamia yksityisseikkoja „käärmeistä".

Muinaisaikaisten Runojen täydentämättömät kommentariot loppuvat tähän. Lähempää valaistusta varten tarvitaan todistuksia niistä muinais-, keski- ja uuden-

---

[1]) *Nineteenth Century,* 1882, p. 236; toistanut Staniland Wake teoksessaan, p. 82.

[2]) Tästä tosiasiasta materialistit löytävät vaarnan, mihin ripustaa yksipuoliset teoriansa ja mielipiteensä.

aikaisista teoksista, jotka ovat näitä aiheita käsitelleet. Kaikki tämänlaatuiset todistukset on nyt koottava, vertailtava toisiinsa ja järjestettävä parempaan järjestykseen, jotta lukija kiinnostuisi näkemään historiallisten todistusten runsauden. Ja niinkuin "ihmisen kiusaajan" lumoavaa, suggeroivaa vertauskuvaa, johon usein on viitattu oikeauskoisen kirkon katsantokannan valossa, ei koskaan voida kyllin voimakkaasti tehostaa, niin teemme mekin sen tässä yhteydessä, voidaksemme tyhjentävästi käsitellä aihetta tarjolla olevien todisteiden perusteella — silläkin uhalla, että toistaisimme asioita. Titaanit ja Kabiirit ovat alituisesti teologien ja muutamien hurskasten symbologisten selostuksissa erottamattomasti yhdistetyt siihen karheaan personallisuuteen' jota on kutsuttu "paholaiseksi", ja jokainen todistus, joka on vastakkainen tälle teorialle, on tähän saakka hylätty ja jätetty huomioon ottamatta, Okkultisti ei näin ollen saa laiminlyödä mitään tilaisuutta lannistaa tällaista parjauksen liittoutumaa. Sen vuoksi aiomme jakaa näissä kolmessa viimeisessä värsyssä esitetyt aiheet useampaan jaksoon ja käsitellä niitä niin huolellisesti ja täydentävästi kuin tila vain sallii. Okkultismin ja Esoteerisen Opin eniten riidanalaisiin kohtiin tulemme liittämään muutamia vanhanajan yleisimpiä todisteita, joista suurin osa sisältyy II Osan Symbologiaan.
